ആര്യന്മാരുടെ കുടിയേററം

(കേരളത്തിൽ)

രണ്ടാം ഭാഗം.

ഗ്രന്ഥകർത്താ:

കാണിപ്പയ്യൂർ ശങ്കരൻ നമ്പൂതിരിപ്പാട്.

പ്രസാധകന്മാർ:

പുസ്തകശാല, കുന്നംകുളം.

ആര്യന്മാരുടെ കുടിയേററം

(കേരളത്തിൽ)

രണ്ടാം ഭാഗം.

ഗ്രന്ഥകർത്താ:

കാണിപ്പയ്യൂർ ശങ്കരൻ നമ്പൂതിരിപ്പാട്.

പ്രസാധകന്മാർ:

പഞ്ചാംഗം പുസ്തകശാല, കുന്നംകുളം.

വില: 2-ക. 25-നപ.

(Malayalam)

ആര്യന്മാരുടെ കുടിയേറ്റം കേരളത്തിൽ

രണ്ടാം ഭാഗം.

History by

Kanippayyur Sankaran Nambudiripad.

First published: October 1965.

Copies: 500.

Price: **Rs. 2.25.**

Printed at:

PANCHAMGAM PRESS, KUNNAMKULAM.

Publishers:

PANCHAMGAM BOOK-DEPOT, KUNNAMKULAM

വിഷയവിവരം

—:o:—

—!o:—

ചിത്രങ്ങളുടെ ലിസ്റ്റ്

—:o:—

—:o:—

അവതാരിക

—:o:—

ആര്യന്മാരുടെ കുടിയേററം രണ്ടാം ഭാഗം ഇതാ വായനക്കാരുടെ മുമ്പിൽ അവതരിപ്പിച്ചുകൊള്ളുന്നു. ഭാർഗ്ഗവക്ഷേത്രമായ കേരളത്തിൻെറ ഉത്ഭവം മുതൽ ആര്യന്മാരുടെ അധിവാസം ദേശ—ദേശക്ഷേത്രങ്ങളുടെ ആവിർഭാവം ആദിയായി തൊഴിൽവിഭജനവും ജാതികളുടെ ഉത്ഭവവുമടക്കമുള്ള വിഷയങ്ങളെയാണല്ലൊ ഒന്നാം ഭാഗത്തിൽ പത്തദ്ധ്യായങ്ങളിലായി പ്രതിപാദിച്ചിരിക്കുന്നതു്. ഈ രണ്ടാംഭാഗത്തിലാവട്ടെ തൊഴിലിൻെറ അടിസ്ഥാനതത്വം, ഓരോതരം പ്രവൃത്തിക്കാരേയും ഏല്പിച്ചിട്ടുള്ള—അഥവാ അവർ ഏറെറടുത്തിട്ടുള്ള—തൊഴിലിൻെറ രീതി, ഉല്പാദനവിതരണങ്ങളിൽ അവർ അനുവർത്തിച്ചിരുന്ന വ്യവസ്ഥകൾ, ഉപഭോക്താക്കളും ഉല്പാദകന്മാരും തമ്മിലുള്ള ബന്ധങ്ങൾ എന്നു തുടങ്ങി മററെങ്ങും കണ്ടിട്ടില്ലാത്ത വിധം ഇവിടെ പ്രത്യേക രീതിയിലുണ്ടായിരുന്ന ജന്മസ്വത്തിൻെറയും ഗ്രാമക്ഷേത്രങ്ങളുടേയും ഉത്ഭവമടക്കമുള്ള വിഷയങ്ങളാണു് പതിമൂന്നദ്ധ്യായങ്ങളിലായി വിവരിച്ചിരിക്കുന്നതു്. ഇതിൽ ഒടുവിലത്തെ രണ്ടദ്ധ്യായങ്ങളൊഴികെ ബാക്കി 11 അദ്ധ്യായങ്ങളിൽ പറഞ്ഞിട്ടുള്ള സംഗതികളൊന്നും തന്നെ കേവലം ചരിത്രമായിക്കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. അവയിൽ പലതും ഇന്നും ആചരിച്ചുവരുന്ന നടപടികളാകുന്നു; ഈ ആചാരനടപടികളിൽ പലതും— മുക്കാലേമുണ്ടാണിയും—ചെറുപ്പത്തിൽതന്നെ എനിക്കറിവുള്ളവയുമാണു്. അക്കാലത്തെ കാരണവന്മാൎക്ക മാത്രമല്ല നമ്പൂതിരിമാരുടെ അടിയാരായ ശൂദ്രാദി നായന്മാൎക്കും, ദേശക്കാൎക്കും, ഭേദപ്പെട്ട നായർ തറവാട്ടുകാൎക്കും അറിവുള്ളതുമായിരുന്നു. അതൊക്കെ ആ നടപടികൾ എഴുതാൻ പുറപ്പെട്ടാൽ വിസ്തൃതമായേ തോന്നു. എന്തെന്നാൽ അ

തെല്ലാം കേവലം നിത്യകൃത്യങ്ങൾ മാത്രമായിട്ടാണ് ആചരിച്ചിരുന്നത്. മറിച്ച് അത് ചരിത്രമായിത്തീർന്നിരുന്നില്ല. "കാലത്തെഴുന്നേററ് പല്ലു തേച്ചു കുളിച്ചു, കാപ്പി കുടിച്ചു, പെണ്ണുങ്ങൾ അകായിൽ അടിച്ചു മെഴുകുകയും മുററമടിക്കുകയും ചെയ്തു, വാലിയക്കാർ വിറകു വെട്ടിക്കൊടുത്തു എന്നാദിയായ ദിനകൃത്യങ്ങൾ ആരെങ്കിലും എഴുതിവെയ്ക്കാറുണ്ടോ? എഴുതിയിട്ടാവശ്യമുണ്ടോ? എഴുതുന്നത് വിസ്തൃതമായി തോന്നാതിരിക്കുമോ? ഏതാണ്ടൊക്കെ ഇതുപോലെത്തന്നെ ഈ പുസ്തകത്തിൽ ചേർത്തിട്ടുള്ള കുലധർമ്മാദി വിഷയങ്ങളിൽ 90 ശതമാനവും അന്നൊക്കെ സാധാരണ നിത്യകൃത്യങ്ങളായി നിഷ്ഠയോടെ ആചരിച്ചിരുന്നവയാകുന്നു. അതിനാൽ അതൊക്കെ എഴുതേണ്ടിവരുമെന്നു വിചാരിക്കുകയോ അതിന്നുവേണ്ടി പഠിക്കുകയോ ചെയ്തിരുന്നില്ല; അതിന്നാവശ്യവുമുണ്ടായിരുന്നില്ല.

അന്നും ഇന്നുമായി കാലത്തിനു — പരിതഃസ്ഥിതിക്കു — ഊഹാതീതമായ മാററങ്ങൾ വന്നിട്ടുണ്ട്. അതിന്നു തെളിവായി ക്ഷേത്രപ്രവേശനത്തെ മാത്രം നോക്കിയാൽ മതി. 50–60 കൊല്ലങ്ങൾക്കു മുമ്പ് അതിനെപ്പററി വിചാരിക്കാൻപോലും കഴിഞ്ഞിരുന്നില്ല. എന്നാൽ ഇന്നത്തെ ചെറുപ്പക്കാർക്കുതന്നെ അതിൻെറ ഗൌരവം ശരിക്കു മനസ്സിലാവാതായിട്ടുണ്ട്. ഒരു തലമുറ കഴിയുമ്പോഴേക്കു സതി—ഉടന്തടിച്ചാട്ടം—എന്ന നടപടിപോലെ സാമാന്യജനങ്ങൾ അതിനെ വിശ്വസിക്കാതെയാകും; എന്നതുകൊണ്ട് അയിത്താചാരം ഉണ്ടായിരുന്നില്ലെന്നു വരുന്നതല്ലല്ലൊ. അതുപോലെ ഈ പുസ്തകത്തിൽ പ്പറഞ്ഞിട്ടുള്ള വിഷയങ്ങളെല്ലാം അക്കാലത്തൊക്കെ—അടുത്ത കാലം വരെ— കേവലം നിത്യകൃത്യങ്ങൾ മാത്രമായി നടന്നുവന്നിരുന്നവയാണെങ്കിലും പലതും ഇപ്പോൾ ലുപ്തപ്രായമായിരിക്കുന്നു. അഹിന്ദുക്കൾക്കും അവർണ്ണർക്കും മാത്രമല്ല, കേവലം പട്ടണവാസികളായ സവർണ്ണർക്കുപോലും അവയെപ്പററി ശരിയായ വിവ

രമുണ്ടാവില്ല. ഇനിയൊരു നൂറു കൊല്ലം കഴിയുമ്പോഴേക്കു എല്ലാ വക്കും അജ്ഞാതങ്ങളായിത്തീരുകയും ചെയ്യും. അതിനാൽ ഓരോ സംഗതിക്കും ശരിയായ തെളിവു കാണിക്കണമെന്നെനിക്കു തോന്നി. തെളിവിനെപ്പററി ആലോചിച്ചപ്പോഴാണ് ഇതെല്ലാം എഴുതുന്നതിന്നു ശരിയായ ഒരന്വേഷണം നടത്തണമെന്നു തീരുമാനമുണ്ടായതു്. ആ വക ആചാരങ്ങളെല്ലാം അത്രത്തോളം വിരളമായി കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നുവെന്ന പരമാർത്ഥം അപ്പോഴേ മനസ്സിലായുള്ളു.

ഇനിയെങ്കിലും ഉടനെ എഴുതിവെച്ചില്ലെങ്കിൽ ശരിയായ തെളിവു കിട്ടാതായേക്കുമെന്നു മാത്രമല്ല എഴുതിയാൽ ആളുകൾ വിശ്വസിക്കാതാവുമെന്നും എനിക്കു തോന്നാതിരുന്നില്ല. എന്നാൽ ഈ വക ആചാരങ്ങളിൽ എനിക്കുള്ള അറിവും പരിചയവും മദ്ധ്യകേരളത്തിൽ നടപ്പുള്ളതാകുന്നു. തെക്കും വടക്കുമുള്ള കേരളീയരുമായി മദ്ധ്യകേരളത്തിലുള്ളവക്കു സാധാരണ സമ്പക്കം കുറവാണു്. കേരളാടിസ്ഥാനത്തിൽ ഒരു ചരിത്രമെഴുതുമ്പോൾ ശരിയായ വിവരം അറിഞ്ഞിട്ടു വേണമെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലൊ. അതിനും പുറമെ ഇനിയും 50_60 കൊല്ലം ഇങ്ങിനെ കഴിഞ്ഞുപോയാൽ ഈ വക ചരിത്രങ്ങൾ എഴുതാനാളുണ്ടാവില്ലെന്നു മാത്രമല്ല തെളിവുകൾ കാണിക്കാൻ പ്രയാസമാവുകയും ചെയ്യും. ഇത്തരം വിവരങ്ങളന്വേഷിച്ച് ശേഖരിക്കാൻ വേണ്ടി കേരളത്തിലങ്ങോളമിങ്ങോളം ഒരു യാത്ര ചെയ്തതു് ഈ അവസരത്തിലാകുന്നു. *

ഇതിൽ പറഞ്ഞിട്ടുള്ള ആചാരങ്ങളുടെ യാഥാർത്ഥ്യങ്ങളെസ്സംബന്ധിച്ച് ആക്കെങ്കിലും സംശയമുണ്ടെങ്കിൽ കേരളം മുഴുവൻ ചുററി നടന്നു അന്വേഷിക്കണമെന്നില്ല. നമ്പൂതിരിമാരുടെ അടിയന്തരായി പ്രവൎത്തിച്ചുവരുന്ന ശൂദ്രർ മുതലായ ഏതെങ്കിലും നായന്മാരോടോ, ഉൾനാട്ടുകളിൽ താമസിക്കുന്ന സ്ഥാനികളായ നാ

* അങ്ങിനെ നേരിട്ടു കണ്ടവരുടെയെല്ലാം പേരും മേൽവിലാസവും ഒന്നാം ഭാഗത്തിൽ അനുബന്ധമായി കൊടുത്തിട്ടുണ്ടു്.

യർ തറവാട്ടുകാരിൽ 50–60 വയസ്സു പ്രായം ചെന്നവരോടോ അന്വേഷിച്ചാൽ മതി.

അന്വേഷണം നടത്തിയാലും പ്രത്യക്ഷത്തിൽ കാണാൻ കഴിയാത്ത വിഷയങ്ങൾ ജന്മസ്വത്തിന്റേയും ഗ്രാമക്ഷേത്രങ്ങളുടേയും ഉത്ഭവചരിത്രം മാത്രമാണ്. റിക്കാർട്ടോ ദൃക്സാക്ഷിയോ ഇല്ലാത്ത ചരിത്രസംഗതികൾക്കു യുക്തിയേയും ഊഹത്തേയും ആശ്രയിക്കുവാനേ തരമുള്ളുവല്ലൊ; കേട്ടുകേൾവി സഹായകമായെന്നും വരും. അങ്ങിനെ ആവുന്നത്ര യുക്തിപൂർവ്വമാണ് ഞാനവയെ പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുള്ളത്. അതെല്ലാം അങ്ങിനെത്തന്നെയായിരിക്കണമെന്നോ മറെറാരു വിധത്തിലാവരുതെന്നോ എനിക്കു യാതൊരു നിർബ്ബന്ധവുമില്ല. ഞാനിവിടെ ചെയ്യുന്നത് കാര്യംകൊണ്ട് കാരണത്തെ കണ്ടുപിടിക്കുകയാകുന്നു. ഇവിടെയുണ്ടായിരുന്ന (ഇപ്പോഴും തീരെ നശിക്കാതെ അല്പസ്വല്പം ബാക്കിനില്ക്കുന്ന) ജന്മസ്വത്തിന്റെ സ്വഭാവം നമുക്കറിയാം. മറെറാരു രാജ്യത്തും ഒരുകാലത്തും ഇങ്ങിനെ ഒരവകാശമുണ്ടായിരുന്നതായിട്ടുപോലും അറിവില്ല. ഞാനിവിടെ സമർത്ഥിച്ച കാരണംകൊണ്ടല്ലാതെ വേറെ വിധത്തിൽ അങ്ങിനെ വരുവാൻ വഴിയില്ലെന്നു എനിക്കു തോന്നുന്നു. എന്റെ ഈ നിഗമനത്തിൽ തെററുണ്ടാവാം. ഇത്തരം ചരിത്രങ്ങൾ എഴുതുമ്പോൾ തെററു വരാം; വരാതിരിക്കാനാണു വിഷമം. അതിനാൽ വായനക്കാരിലാർക്കെങ്കിലും ഇതിൽ തെററുകളുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നപക്ഷം അറിയാവുന്നേടത്തോളം കാരണസഹിതം എഴുതിഅയക്കുന്നത് സന്തോഷമാണു. മാത്രമല്ല ആവശ്യമായി തോന്നുന്നപക്ഷം നേരിട്ടു കാണുവാനും, അവയെപ്പററി ചർച്ച ചെയ്യാനും ഞാനാഗ്രഹിക്കുന്നവനാകുന്നു തദവസരത്തിൽ തെററു കാണുന്നപക്ഷം അവയെ തിരുത്തുന്നതുമാണ്.

കുന്നംകുളം,
10–10–'65.

ഗ്രന്ഥകർത്താ

ആൎയ്യന്മാരുടെ കുടിയേററം

(കേരളത്തിൽ)

—:o:—

രണ്ടാം ഭാഗം.

അദ്ധ്യായം 1

കുലധൎമ്മം.

'ജാതിത്തൊഴിൽ' എന്നതിൻെറ ശരിയായ അൎത്ഥം ധൎമ്മശാസ്ത്രത്തിൽ 'കുലധൎമ്മം' എന്നാകുന്നു. ആ തൊഴിൽകൊണ്ടു് ഉപജീവനത്തിന്നു വക കിട്ടുകയില്ലെന്നും, അഥവാ ഉപജീവനത്തിന്നു ഒരു തൊഴിൽ ആവശ്യമില്ലെന്നും, അതു കൂടാതെത്തന്നെ വകയുണ്ടെന്നും വെയ്ക്കുക; എന്നിരുന്നാലും കുലധൎമ്മം ആചരിയ്ക്കാതിരിയ്ക്കരുതു്. അതെല്ലാം കേവലം ഉപജീവനത്തിന്നുള്ള മാൎഗ്ഗം മാത്രമായിട്ടല്ല, മതപരമായ ഈശ്വരഭജനമായിട്ടുകൂടിയാണ് വിധിച്ചിരിയ്ക്കുന്നതും ആചരിച്ചിരുന്നതും. പ്രവൎത്തി എന്തായാലും വേണ്ടതില്ല, ആ വക കുലധൎമ്മങ്ങൾ വിധിച്ചിരിയ്ക്കുന്നത് തനിയ്ക്കുവേണ്ടി മാത്രമല്ല പൊതുവെ രാജ്യത്തിന്നു—ജനങ്ങൾക്കു—കൂടി വേണ്ടിയാകുന്നു. ഒരു പോലീസുകാരനു—ഉദ്യോഗസ്ഥനു—ജീവിയ്ക്കുവാൻ ശമ്പളം ആവശ്യമില്ലാത്ത നില വന്നാലും അയാൾ ഉദ്യോഗം രാജിവെച്ചൊഴിയുകയും അത് സ്വീകരിയ്ക്കുകയും ചെയ്യുന്നതുവരെ ആ ജോലി യ

ധാരയോഗ്യം നിർവ്വഹിക്കുകതന്നെ വേണം. അല്ലാതെ ഇഷ്ടംപോലെ ജോലിക്കു പോകാതിരുന്നാൽ തെററാണ്; ശിക്ഷാർഹവുമാകുന്നു. ഇന്നത്തെപ്പോലെ അവരവർക്കിഷ്ടമുള്ള—അഥവാ കഴിവുള്ള—ഓരോ തൊഴിൽ സ്വീകരിക്കുകയല്ല ഇവിടെ ചെയ്തിരുന്നതു്. ഇന്നിന്ന തൊഴിൽ ഇന്നിന്ന കുടുംബക്കാർ കുലധർമ്മമായിച്ചെയ്യണമെന്നു ഏല്പിച്ചതാകുന്നു. അതുപോലെ തന്റെ ഇഷ്ടാനിഷ്ടമോ ആവശ്യാനാവശ്യങ്ങളൊ അല്ല കുലധർമ്മത്തിന്നടിസ്ഥാനം; അതു രാജ്യത്തിന്റെ — ജനസമുദായത്തിന്റെ — നന്മക്കുവേണ്ടിയാണു നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്നതു്. അതിനാൽ ആ ധർമ്മം അയാൾ ചെയ്തുകൊള്ളുകതന്നെ വേണം. അയാളുടെ ലാഭചേതങ്ങളൊ നന്മതിന്മകളൊ ഇഷ്ടാനിഷ്ടങ്ങളൊ ഒന്നുംതന്നെ അതിനെ ബാധിക്കയില്ല; ബാധിക്കയുമരുതു്.

ഇവിടെ 'ധർമ്മം' എന്ന പദത്തിന്നു കല്പിച്ചിരിക്കുന്ന അർത്ഥം പ്രത്യേകം മനസ്സിലാക്കണം. തീയിന്റെ ധർമ്മം ചൂടാണ്. തീയാണെങ്കിൽ ചൂടു് എന്ന ധർമ്മമുണ്ടാവാതിരിക്കയില്ല. മാധുര്യം ശക്കരയുടെ ധർമ്മമാണല്ലൊ. ശക്കരയാണെങ്കിൽ മധുരമില്ലാതെ വരില്ല. മധുരമില്ലെങ്കിൽ അതു് ശക്കരയല്ലെന്നു തീരുമാനിക്കാം. അതുപോലെയാണ് കുലധർമ്മത്തിന്റെ അർത്ഥം. ആ കുലത്തിൽ ജനിച്ചവനാണെങ്കിൽ ആ ധർമ്മം—കുലധർമ്മം—ചെയ്യാതെ ഇരിക്കരുതു്; ചെയ്യാതെ വരികയുമില്ല. എന്തു കാരണമുണ്ടായാലും തീയിൽനിന്നു ചൂടോ ശക്കരയിൽനിന്നു മധുരമോ വേർപിരിയാത്തതുപോലെ അതാതു കുലത്തിൽനിന്നു് ഒരിക്കലും വേർപിരിക്കാതേയും പിരിയാതേയും എപ്പോഴും ഒരുമിച്ചുണ്ടായിരിക്കേണ്ടതാണ് കുലധർമ്മം. ഇനി വിഷയത്തിൽ പ്രവേശിക്കാം.

ഇവിടെ ഓരോ പോലീസുദ്യോഗസ്ഥന്റെ സ്ഥാനത്തു് ഓരോ കുലവും, ഉദ്യോഗകാലം ജീവപര്യന്തവും—ആ വംശം നിലനില്ക്കുന്നേടത്തോളം കാലവും—ആണെന്നേ വ്യത്യാസമുള്ളു. വാ

സ്തവം ഇതാകയാൽ ഏതെങ്കിലുമൊരു കുലജാതൻ സ്വധൎമ്മം അനുഷ്ഠിയ്ക്കാതിരിയ്ക്കുന്നതുപോലെത്തന്നെ പരധൎമ്മത്തിൽ പ്രവേശിയ്ക്കുന്നതും തെററാണല്ലൊ. ഒരു പോലീസുകാരൻ തന്റെ ഡ്യൂട്ടി ചെയ്യാതിരിയ്ക്കുന്നതുപോലെ അന്യന്റെ ജോലിയിൽ ഏൎപ്പെടുന്നതും തെററല്ലെ? അന്നത്തെ പോലീസുനിയമം — വ്യവസ്ഥ — നിലനില്ക്കുന്നേടത്തോളം കാലം അതിനെ അനുസരിയ്ക്കാതിരുന്നാൽ കുററമല്ലെ? അതുപോലെ ആ വ്യവസ്ഥ നിലനില്ക്കുന്ന കാലത്തോളം—അതു മാററി വേറെ വ്യവസ്ഥ ചെയ്യുന്നതുവരെ—ഓരോ കുലജാതന്മാരും അവരവരുടെ ധൎമ്മം അനുസരിയ്ക്കുകതന്നെ വേണം. ഒരു ചാലിയൻ പണക്കാരനായതുകൊണ്ട് നെയ്ത്തുപണി ഉപേക്ഷിച്ചാൽ ആ ദേശത്തുകാൎക്ക് ആവശ്യാനുസരണം വസ്ത്രം കിട്ടാതെ ബുദ്ധിമുട്ടാകും; വസ്ത്രത്തിന്നു വില കൂടുക മുതലായ ആപത്തുകളും സംഭവിയ്ക്കുമല്ലൊ. ആ ദോഷം അയാൾക്കല്ല നാട്ടിലേയ്ക്കാണ് ബാധിയ്ക്കുക. സ്വധൎമ്മം അനുഷ്ഠിയ്ക്കുന്നതിൽ തന്റെ ലാഭച്ചേതങ്ങളെ ആവശ്യാനാവശ്യങ്ങളെ പരിഗണിയ്ക്കാതെ തന്റെ ധൎമ്മമാണോ എന്നു മാത്രം നോക്കി അനുഷ്ഠിച്ചുകൊള്ളണമെന്നും, മറെറാരാളുടെ കുലധൎമ്മത്തിൽ ഏൎപ്പെടരുതെന്നും നിബ്ബന്ധിച്ചിരിയ്ക്കുന്നു. തന്റെ കുലധൎമ്മത്തിൽ ദോഷമുണ്ടെന്നു കരുതി അതിനെ ഉപേക്ഷിയ്ക്കരുത്. തീയിൽ പുകയുണ്ടാവുന്നതുപോലെ ഏതു പ്രവൃത്തിയിലും അല്പസ്വല്പം ദോഷമുണ്ടായേയ്ക്കും.* ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ സ്വധൎമ്മത്തെ അനുഷ്ഠിയ്ക്കാതിരിയ്ക്കുന്നതുപോലെത്തന്നെ പരധൎമ്മസ്വീകരണത്തേയും നിഷേധിച്ചിട്ടുണ്ട്.

---

* സഹജം കൎമ്മ കൌന്തേയ സദോഷമപി ന ത്യജേൽ
സൎവ്വാരംഭാഹി ദോഷേണ ധൂമേനാഗ്നിരിവാവൃതാ.

ശ്രേയാൻ സ്വധൎമ്മോ വിഗുണഃ പരധൎമ്മാൽ സ്വനുഷ്ഠിതാത്
സ്വധൎമ്മേ നിധനം ശ്രേയഃ പരധൎമ്മോ ഭയാവഹഃ. —(ഗീത)

സ്വധൎമ്മമെന്ന ഏൎപ്പാടിലുള്ള ഗുണം അതാതു തൊഴിലിൽ അവൎക്ക അഭിമാനമുണ്ടാവുമെന്നുള്ളതാകുന്നു. ഒരു വൈദ്യനാണെന്നു വിചാരിയ്ക്കുക. "അയാളുടെ ചികിത്സ മോശമാണ്; മുറിവൈദ്യനാകുന്നു" എന്നു പറയുന്നതായാൽ അപമാനകരമായിക്കരുതുമെന്നു തീൎച്ചയാണല്ലൊ. ഈ ഒരു വ്യക്തി മാത്രമാണ് വൈദ്യനെന്നും, അയാളുടെ അച്ഛനും മകനും വൈദ്യനല്ലെന്നും വിചാരിയ്ക്കുക; എന്നാലും അയാൾക്കതിഷ്ടമാകയില്ല. പരമ്പരയായി വൈദ്യം പഠിച്ചുവരുന്ന തയ്ക്കാട്, കുട്ടഞ്ചേരി, ഒളശ്ശ, വയസ്കര മുതലായ വൈദ്യത്തറവാട്ടിൽ ഏതെങ്കിലും ഒരു മെമ്പ്രാണെങ്കിൽ—അയാൾ വൈദ്യം പഠിയ്ക്കാത്തവനായാൽതന്നെ—അങ്ങിനെ പറയുന്നതിൽ ലജ്ജിയ്ക്കാതിരിയ്ക്കയില്ല. ആ തറവാടുകളിൽ ജനിച്ചവർ വൈദ്യം പഠിച്ചേ അവിടത്തെ ഒരു മെമ്പറെന്ന നില കിട്ടുകയുള്ളു. അതിനാൽ വൈദ്യനല്ലെന്നു വരുന്നതു് അപമാനകരമായിക്കരുതുകയും, വൈദ്യം പഠിയ്ക്കുന്നതിൽ അയാളെ കൂടുതൽ ശ്രദ്ധാലുവാക്കുകയും ചെയ്യുന്നതാണ്. ഏതെങ്കിലും ഒരു ജാതിക്കാരെ ആക്ഷേപിച്ചാൽ ആ ജാതിക്കാൎക്കൊക്കെത്തന്നെ പരിഭവം ജനിയ്ക്കുന്നതു് സാധാരണയാണല്ലൊ. അതുപോലെ ഏതെങ്കിലും ഒരു ജാതിക്കാരനെ അവൻെറ ജാതിത്തൊഴിൽ — കുലധൎമ്മം—കുലവിദ്യ — അറിയാത്തവനാണെന്നോ തൊഴിൽ മോശമാണെന്നോ വരുന്നത് കുറച്ചിലായും, അതു പറയുന്നതു് അപമാനകരമായും കരുതുക പതിവാണ്. അതിനാൽ ഓരോരുത്തരും തങ്ങളുടെ ജാതിത്തൊഴിലിൽ — കുലധൎമ്മത്തിൽ — ജനനാൽതന്നെ അഭിമാനംകൊള്ളുകയും, അതിൽ പേരു കേൾക്കുവാൻ പരിശ്രമിയ്ക്കുകയും ചെയ്യാൻ ആ സമ്പ്രദായം അവനെ പ്രേരിപ്പിയ്ക്കുന്നതാണ്. ഒരു തന്ത്രിനമ്പൂതിരിയ്ക്കു തന്ത്രം അറിഞ്ഞുകൂടെന്നു പറഞ്ഞാൽ—അയാൾ തന്ത്രം പഠിച്ചിട്ടില്ലെന്നിരുന്നാൽകൂടി—അപമാനമായിത്തോന്നും. അതേസമയം അദ്ദേഹത്തിന്നു പൌരോഹിത്യം അഥവാ ജ്യോത്സ്യം—അ

ദ്ദേഹത്തിൻെറ കുലവിദ്യയല്ലാത്ത മറേറതെങ്കിലും വിദ്യ എന്നൎത്ഥം—അറിഞ്ഞുകൂടെന്നു പറഞ്ഞാൽ ഒന്നും തോന്നുകയുമില്ലല്ലൊ. ഏതു കുലജാതനായാലും അയാളുടെ കുലധൎമ്മം അറികയില്ലെന്നു വരുന്നതു് അയാൾക്കു അപമാനകരമായിത്തോന്നാതിരിക്കയില്ല. കുലധൎമ്മം—അഥവാ ജാതിത്തൊഴിൽ—എന്ന ഏൎപ്പാടിൻെറ ഗുണമാണിതു്. വിദ്യ പഠിക്കാനും അതിൽ നൈപുണ്യം സമ്പാദിക്കാനും ഈ അഭിമാനം അത്യന്തം പ്രേരകമാകുന്നു. വ്യക്തികൾക്കാണെങ്കിൽ പഠിച്ചവൎക്കു മാത്രമേ അതിൽ അഭിമാനമുണ്ടാകു. കുലധൎമ്മക്കാരാണെങ്കിൽ അതു പഠിക്കാത്തവൎക്കുംകൂടി പഠിച്ചിട്ടില്ലെന്നു പറയുന്നതു് അപമാനകരമായിത്തോന്നും.

ഈ വ്യവസ്ഥകളെല്ലാം എന്നേയ്ക്കും പററിയതാണെന്നോ അഥവാ ഇന്നേയ്ക്കു പററിയതാണെന്നുപോലുമോ വിഡ്ഢിത്തം പറകയാണു ഞാനെന്നു് ആരും ധരിക്കരുതു്. അത്ര മൂഢനല്ല ഞാനെന്നു്—ആത്മപ്രശംസയായി വ്യാഖ്യാനിച്ചാലും ശരി—ഞാൻ പറയുകതന്നെ ചെയ്യും. പണ്ടത്തെ—ആൎയ്യന്മാർ ഇവിടെ കേരളം മുഴുവൻ വ്യാപിച്ചു് ഒരു ക്ഷേമരാഷ്ട്രമായി പരിലസിച്ചിരുന്ന കാലത്തെ—ഇവിടുത്തെ ദേശീയജീവിതത്തിൻെറ വ്യവസ്ഥ ഈവിധത്തിലായിരുന്നുവെന്നും, ആ കാലത്തെ പരിതസ്ഥിതിയിൽ ഇത്രയും നല്ലതായ ഒരേൎപ്പാടു വേറെയെങ്ങുമുണ്ടായിരുന്നതായി തോന്നുന്നില്ലെന്നുമാണു പറയുന്നതു്. പൊതുക്ഷേമത്തിന്നുവേണ്ടി ജനങ്ങൾ സംഘടിക്കുകയും, പലേ ത്യാഗങ്ങളും ചെയ്യുകയും പതിവാണു്. കൂടാതെ കഴികയുമില്ല. ഇന്നും നമ്മൾ അത്തരം പല ത്യാഗങ്ങളും അനുഭവിച്ചാണിരിക്കുന്നതും. എന്നാൽ രാജ്യത്തെ മുഴുവൻ ഒരു കുടുംബമെന്നപോലെ കണക്കാക്കി ഇങ്ങിനെ ഒരു ഉല്പാദന-വിതരണ സമ്പ്രദായം മറെറാരിടത്തും ഏൎപ്പെടുത്തിയിരുന്നതായി അറിവില്ല. അക്കാലത്തെ ഏൎപ്പാടുകളെ മാത്രമല്ല പരിതസ്ഥിതിയേയുംകൂ

ടി മനസ്സിലാക്കിയേ അതിന്റെ മെച്ചം (അത്ഭുതാവഹമായ ഗുണം) അറിയാൻ കഴിയൂ.

കേരളത്തിൽ ശൂദ്രൻ മുതൽ പുലയർ പറയർ അടക്കമുള്ള വംശക്കാൎക്കെല്ലാം പ്രത്യേകം ഓരോ തൊഴിലുണ്ടു്. അതിന്നു ഇന്നു പറഞ്ഞുവരുന്ന ഭാഷ 'ജാതിത്തൊഴിലെ'ന്നാണു്. ആ ഭാഷതന്നെ തെറ്റിദ്ധാരണകൊണ്ടുണ്ടായതും തെറ്റിദ്ധാരണയെ നിലനിൎത്തുന്നതുമാകുന്നു. എന്തെന്നാൽ ഓരോ കുടുംബക്കാൎക്കും പാരമ്പരയായി ചെയ്യുന്നതിന്നു പ്രത്യേകം ഓരോ തൊഴിൽ കൊടുത്തിരിക്കുകയാണല്ലോ * കാലാന്തരത്തിൽ അതെല്ലാം ജാതികളായിപ്പരിണമിച്ചു അതിനാൽ പറയുകയാണെങ്കിൽതന്നെ 'ജാതിത്തൊഴിൽ' എന്നല്ല പറയേണ്ടതു് 'തൊഴിൽജാതി' എന്നാകുന്നു. അന്നു തൊഴിലിന്നേ ഭേദമുള്ളു. ഇന്നത്തെപ്പോലെ ജാതിഭേദമില്ലല്ലോ. അന്നു് ഓരോ തൊഴിലും ചെയ്തിരുന്നതു് ഓരോ ജാതിക്കാരല്ല, ഓരോ വംശക്കാരാകുന്നു. അതുകൊണ്ടു് 'തൊഴിൽജാതി' എന്നല്ല പറയേണ്ടതു്, 'വംശത്തൊഴിൽ' എന്നാകുന്നു. 'വംശത്തൊഴിൽ' എന്നതിന്റെ ശരിയായ അൎത്ഥം 'കുലധൎമ്മം' എന്നാണല്ലോ. ഇനി ഈ പ്രകൃതത്തിൽ പറയാൻപോകുന്നതും 'കുലധൎമ്മം' എന്ന വാക്കായിരിക്കും എന്നു വായനക്കാരെ ഓൎമ്മപ്പെടുത്തട്ടെ.

ഓരോ വംശക്കാരുടേയും കുലധൎമ്മം വിവരിക്കുന്നതിന്നു മുമ്പായി മറ്റൊരു കാര്യംകൂടി വായനക്കാർ അറിഞ്ഞിരിക്കേണ്ടതുണ്ടു്. ആര്യന്മാർ ഇവിടെ വന്ന കാലത്തു് അവരും അവരുടെ രക്ഷയ്ക്കായി കൂടെ കൊണ്ടുവന്ന നാഗന്മാരും, പുലയർ പറയർ ആദിയായ ആദിവാസികളും മാത്രമെ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളുവെന്നും, തൊഴിലനുസരിച്ചാണു പുള്ളുവരടക്കമുള്ള ജാതികൾ എല്ലാമുണ്ടായതെന്നും മുമ്പു പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. ആദ്യകാലത്തു് ഇത്തരം ജാതിപ്പേരുകളൊ

* 'ആര്യന്മാരുടെ കുടിയേറ്റം കേരളത്തിൽ' ഒന്നാം ഭാഗം 10-ാം അദ്ധ്യായം നോക്കുക.

ജാതികളൊ ഉണ്ടായിരിയ്ക്കയില്ല. എന്നാൽ പള്ളിച്ചാൻ, ആന്ത്രുരാൻ, ചാലിയൻ മുതലായി ഇന്നു എല്ലാ ജാതികാംക്കും പ്രത്യേകം ഓരോ ജാതിപ്പേരുകാം കാണുന്നതിന്നു കാരണമെന്താണു്? ആ പേരുകാംക്കും അവരുടെ പ്രവൃത്തികാംക്കും തമ്മിൽ വല്ല ബന്ധവുമുണ്ടോ? ഈ കാര്യം ചിന്തനീയമാണു്. ഞാനൂഹിയ്ക്കുന്നതിങ്ങനെയാകുന്നു.

കത്താവു്, കയ്മാം, കുറുപ്പു്, അച്ചൻ ആദിയായ പേരുകളെല്ലാം പണ്ടത്തെ രാജാക്കന്മാരുടെ കീഴിലുണ്ടായിരുന്ന ഓരോ ഉദ്യോഗങ്ങളുടെ പേരുകളാകുന്നു. നമ്പ്യാർ വാഴുന്നവർ മുതലായവ ജില്ലാധിപൻ (Collector) താലൂക്കധിപൻ (താസിൽദാർ) എന്നിങ്ങിനെയുള്ള ഭരണാധിപന്മാരുടേയും, കത്താവു് കുറുപ്പു് എന്നിങ്ങനെയുള്ളവ ക്യാപ്റ്റൻ സുബേദാർ ജമേദാർ എന്നാദിയായ സൈനികോദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടേയും പേരുകളാണു്. മേനോക്കി എന്നതിൻെറ അത്ഥം 'മേൽനോക്കി' (Supervisor) എന്നാണു്. പണ്ടു് എല്ലാത്തരം ജോലികളും കുലധമ്മമെന്ന നിലയ്ക്കു തുടച്ചയായി ചെയ്യാൻവേണ്ടി ചില വംശക്കാരെ ചുമതലപ്പെടുത്തുകയാണല്ലൊ ചെയ്തിരുന്നതു്. അക്കൂട്ടത്തിൽ മേൽപറഞ്ഞ സ്ഥാനങ്ങളെല്ലാം വഹിയ്ക്കാൻ ആവശ്യാനുസരണം ഓരോ തറവാട്ടുകാരെ ഏല്പ്പെടുത്തിയതാണു്. അതാതു ജോലികാം തുടച്ചയായി വളരെക്കാലം ചെയ്തുവന്നപ്പോറം ആ ജോലിപോലെത്തന്നെ ആ പേരുകളും അവരുടെ വംശപ്പേരായിത്തീൎന്നു. ബ്രിട്ടീഷുഭരണം ഇവിടെ സ്ഥാപിയ്ക്കുകയും, അവരുടെ അധികാരമെല്ലാം എടുത്തുകളയുകയും ചെയ്തതോടെ ആ പേരുകാം മാത്രം അവശേഷിച്ചു. നായന്മാരിൽ ഇന്നു കാണുന്നതായ സ്ഥാനപ്പേരുകളെല്ലാം ഉണ്ടായതിൻേറയും, സ്ഥാനപ്പേർ മാത്രമായിത്തീൎന്നതിൻേറയും വസ്തുത അങ്ങിനെയാണു്. ആ പേരുകളെല്ലാം രാജകീയാധികാരം വഹിച്ചിരുന്നതിൻെറ ചിഹ്നങ്ങളാണെന്നു മാത്രമെ നിശ്ചയമുള്ളൂ. ആ ഓരോ പേരിൻേറയും

അൎത്ഥം—അഥവാ അവർ വഹിച്ചിരുന്ന അധികാരം—എന്തായിരുന്നുവെന്നു നിശ്ചയമുള്ളവർ പ്രായംചെന്നവരിൽതന്നെ ഇപ്പോഠം ഉണ്ടോ എന്നു സംശയമാണ്; പുതിയ തലമുറക്കാൎക്ക അത്രയും വിവരമുണ്ടാവില്ല.

അതുപോലെ ആദ്യകാലത്ത്—ആൎയ്യന്മാർ ഇവിടെ വന്നു ഓരോ തൊഴിലിന്നും പ്രത്യേകം വിദേശകുടുംബക്കാരെ കുലധൎമ്മമായി ചെയ്യാനേൎപ്പാടാക്കിയ അവസരത്തിൽ—വെളുത്തേടൻ വെളക്കത്തല എന്നാദിയായ പേർ പറഞ്ഞുതുടങ്ങിയപ്പോഠം അതാതു ജോലിയെ സൂചിപ്പിയ്ക്കുന്ന അൎത്ഥം മാത്രമെ അവയ്ക്കുണ്ടായിരിയ്ക്കു. വെളുത്തേടൻ എന്ന പേരിന്നു ധോബി എന്നും, വെളക്കത്തെയ്ക്കു ബാർബർ (Barber) എന്നും, ആശാരിയ്ക്കു കാർപെൻറർ (Carpenter) എന്നും, തട്ടാന ഗോാൾഡ്സ്മിത്ത് (Goldsmith) എന്നും, കരുവാന ബ്ലേക്ക്സ്മിത്ത് (Blacksmith) എന്നും മാത്രമെ അൎത്ഥമുണ്ടായിരിയ്ക്കു; മറിച്ച അന്നൊക്കെ അതൊന്നും ജാതിയെ സൂചിപ്പിയ്ക്കുന്ന വാക്കായിരിയ്ക്കുകയില്ല. മറെറാരു വിധം പറഞ്ഞാൽ ഇരുമ്പുപണിക്കാരൻ, മരപ്പണിക്കാരൻ, സ്വൎണ്ണപ്പണിക്കാരൻ എന്നിങ്ങനെ ആളെ വേർതിരിച്ചറിയുവാൻ വേണ്ടി അതാതു ജോലിയുടെ പേർ ചേൎത്ത് പറയുകയേ ചെയ്തിരിയ്ക്കയുള്ളു. കാലക്രമത്തിൽ അവരെല്ലാം അതാതു ജോലിക്കാർ മാത്രമല്ല ജാതിക്കാരും കൂടിയായി പ്പരിണമിച്ചപ്പോഠം ആ പേരുകഠക്ക അതാതു ജാതിക്കാർ എന്നുംകൂടി അൎത്ഥമുണ്ടായതാകുന്നു. അല്ലാതെ ആ ജാതിപ്പേരുകളെല്ലാം യാതൊരൎത്ഥവുമില്ലാത്ത ചില ശബ്ദങ്ങളായിരിയ്ക്കുകയില്ലെന്നാണ് എൻെറ വിശ്വാസം. സ്വതവെ അധികാരം പോയാൽ അതോടൊപ്പം ആ അധികാരസ്ഥൻെറ സ്ഥാനപ്പേരും (ഔദ്യോഗികനാമവും) കൂടിപ്പോകേണ്ടതായിരുന്നു. നായന്മാരിൽ അധികാരം പോയിട്ടും സ്ഥാനപ്പേരുകഠ—കൎത്താവ് കയ്മഠ ആദിയായ ഔദ്യോഗികനാമങ്ങഠ—മാത്രമായി നിലനില്ക്കുകയാണുണ്ടായത്. മേൽപറ

ഞ്ഞ തൊഴിലാളികളിലാണെങ്കിൽ സംഭവിച്ചത് മറിച്ചാണ്; തൊഴിലിനെ മാത്രം സൂചിപ്പിച്ചിരുന്ന പേർ ജാതി തിരിഞ്ഞപ്പോഠം ജാതിപ്പേരും കൂടിയായിത്തീന്നതാകുന്നു. ആദ്യകാലത്തു് ഇന്നുള്ള പള്ളിച്ചാൻ, ശീതികൻ, ആശാരി മുതലായി ഓരോ പേരുകഠംക്കും അതാതു പ്രവൎത്തിയെസ്സൂചിപ്പിക്കുന്ന അൎത്ഥമേ ഉണ്ടായിരിക്കൂ. കാലാന്തരത്തിൽ പരിണാമം വരാത്ത വസ്തുക്കളില്ല. ഭാഷകഠംക്കാവട്ടെ ആ പരിവൎത്തനം ക്ഷണത്തിൽ വരുന്നതുമാകുന്നു. കാലാന്തരത്തിൽ അന്നുണ്ടായിരുന്ന അൎത്ഥത്തിന്നു മാററം വരികയും, അന്നുണ്ടായിരുന്ന അൎത്ഥം എന്തെന്നു അറിയുവാൻപോലും പ്രയാസമാവുകയും, ഇന്നു അതിൽ പലതും അൎത്ഥമില്ലാത്ത—ജാതിയെ മാത്രം കുറിക്കുന്ന—ശബ്ദമായി മാറുകയും ചെയ്തു.

ഇന്നു ഈ കുലധമ്മക്കാരല്ലാതെ മരപ്പണി, നെയ്ത്തു്, ക്ഷൌരം മുതലായതു് പഠിച്ചവരും അത്തരം തൊഴിലുകൊണ്ടു് ജീവിക്കുന്നവരുമായ കൃസ്ത്യാനികളും, മുസ്ലീങ്ങളും, ഈഴവരും മററുമുണ്ടാകാം. എന്നാലും അവരെ അതാതു ജോലിക്കാരൻ എന്നല്ലാതെ ആശാരിയെന്നോ, ചാലിയനെന്നോ, വെളക്കത്തലവനെന്നോ പറയാറില്ല. അതിൻെറ കാരണം ആ വക പേരുകഠം കേവലം തൊഴിലിനെ മാത്രമല്ല ജാതിയേയും കൂടി സൂചിപ്പിക്കുന്നതായി പരിണമിച്ചതാകുന്നു. ഇനി അതിൽ ഓരോരുത്തരേയുംപററി വിവരിക്കാം.

—:o:—

അദ്ധ്യായം 2

നായന്മാരുടെ കുലധമ്മം.

നായന്മാരെന്ന പേരിൽ അറിയപ്പെടുന്നവരായി എട്ടു തരക്കാരുണ്ടു്. * അതു് ശൂദ്രൻ, പള്ളിച്ചാൻ, അത്തിക്കുറുശ്ശി, ആന്തു

* കിരിയം, ചാന്നവർ മുതലായി നായന്മാരിൽ ചില വിഭാഗങ്ങഠം വേറേയുമുണ്ടു്. അവയെപ്പററി വഴിയെ പ്രസ്താവിക്കുന്നതാണു്.

രാൻ, ചക്കാലൻ, ചാലിയൻ, വെളുത്തേടൻ, വെളക്കത്തല എന്നിവരാകുന്നു. ഇവരിൽ ഒടുവിലെ അഞ്ചു തരക്കാർ കേവലം തൊഴിലാളികളും, കേരളീയക്കെല്ലാം എന്താണ്ടൊന്നുപോലെ ആവശ്യമുള്ളവരുമാകുന്നു. ആദ്യത്തേതായ ശൂദ്രൻ, പള്ളിച്ചാൻ, അത്തിക്കുറുശ്ശി എന്നിവരുടെ നിലയ്ക്കു വ്യത്യാസമുണ്ട്. ഇവർ കേവലം തൊഴിലാളികളല്ല. ബ്രാഹ്മണരുടെ—നമ്പൂതിരിമാരുടെ—ഭൃത്യവർഗ്ഗമാകുന്നു. ഇതിൽ ശൂദ്രൻെറയും പള്ളിച്ചാൻെറയും കുലധർമ്മം നമ്പൂതിരിമാരുടെ ഭൃത്യപ്രവൃത്തി മാത്രമാണ്. അത്തിക്കുറുശ്ശിയുടേതാകട്ടെ ശൂദ്രരുടെ കാര്യത്തിൽക്കൂടി സ്വധർമ്മമായി ചില കൃത്യങ്ങൾ നിർവ്വഹിയ്ക്കാനുണ്ട്. ഇനി ഇവരിൽ ഓരോരുത്തരുടേയും കുലധർമ്മം യഥാക്രമം വിവരിയ്ക്കാം.

A ശൂദ്രൻ :—

ഒരു നമ്പൂതിരിയില്ലമാണെങ്കിൽ ശൂദ്രൻെറയും ശൂദ്രിയുടെയും സഹകരണം കൂടാതെ നിത്യജീവിതം നയിയ്ക്കാൻകൂടി പ്രയാസമാണ്. എച്ചിലെടുക്കുക, പാത്രം തേയ്ക്കുക, അകായിലും മിററവും അടിച്ചുതളിയ്ക്കുക മുതലായതിന്നു സ്ത്രീകളും, വിറകു വെട്ടുക മുതലായ പണിയ്ക്കു ശൂദ്രനും വേണം. അന്തർജ്ജനങ്ങൾക്കു പുറത്തിറങ്ങണമെങ്കിൽ ഒരു ദാസിയെ മുമ്പിൽ നടത്താതെ പാടില്ല. ഇങ്ങിനെ പലതുണ്ട്. ഇതെല്ലാം ഐഹികജീവിതത്തിലെ സമ്പ്രദായമാണ്. അതിനാൽ ദാരിദ്ര്യംകൊണ്ടും മററും അതിന്നു കഴിവില്ലാതെ വന്നാൽ ആ വക പണികൾ തങ്ങൾതന്നെ എടുക്കണമെന്നേ ഉള്ളു; അല്ലാതെ ആചാരാദി വൈദികകാര്യങ്ങളിൽ ദോഷമൊന്നും വരാനില്ല. ഈ ആവശ്യങ്ങൾക്കെല്ലാം ശൂദ്രനോ ശൂദ്രിയോ തന്നെ വേണമെന്നു നിർബ്ബന്ധമില്ല; പള്ളിച്ചാൻ അത്തിക്കുറുശ്ശി എന്നിവരെക്കൊണ്ടും നിർവ്വഹിപ്പിയ്ക്കാവുന്നതാണ്. വൈദികകാര്യങ്ങളെ സ്സംബന്ധിച്ച നില അതല്ല. ജാതകർമ്മാദി ഷോഡശസംസ്കാരങ്ങ

ളിൽ പലതിലും പുരോഹിതൻ (വാദ്ധ്യാർ) എണങ്ങര് മുതലായ ജനങ്ങളുടെയെന്നപോലെ ഇവരുടേയും സഹകരണം കൂടിയേ കഴിയൂ. അന്തൎജ്ജനം പ്രസവിച്ചാൽ 11-ാം ദിവസം കുളിച്ചു് പുണ്യാഹം തളിച്ചേ ശുദ്ധമാകൂ. അതുവരേയുള്ള കാലങ്ങളിൽ അശുദ്ധിയുണ്ടു്. അതിന്നു 'പുണ്യാഹശുദ്ധം' എന്നു പറയുന്നു. ആ കാലങ്ങളിൽ മററന്തൎജ്ജനങ്ങൾ (ആരെങ്കിലും) ആ സൂതികയെത്തൊട്ടാൽ അവരും, അവർ തൊട്ടതായ ആളുകൾ മാത്രമല്ല സാധനങ്ങളും പുണ്യാഹശുദ്ധമാകും. ആ അശുദ്ധി പോകാനും പുണ്യാഹം ചെയ്തേ മതിയാകൂ. പുണ്യാഹം എന്നു പറയുന്നതു അഞ്ചു നമ്പൂതിരിമാർ ചേൎന്നു് വൈദികവിധിപ്രകാരമുള്ള ചടങ്ങോടുകൂടി മന്ത്രം ചൊല്ലി വെള്ളം തളിക്കുന്നതിനേയാണു്. അതിനാൽ ആ പത്തു ദിവസങ്ങളിൽ സൂതികയെ ശുശ്രൂഷിക്കുവാൻ ശൂദ്രസ്ത്രീ വേണം. അതിന്നു 'തൊട്ടിരിക്കുക' എന്നു പറയുന്നു. അവൾക്കു സൂതികയെത്തൊട്ടാലും ഭക്ഷണം കഴിക്കുന്നതിന്നും മററും വിരോധമില്ല. ആ കാലങ്ങളിൽ അവൾ വീട്ടിലേക്കു പോകാതെ ഇല്ലത്തുതന്നെ ഭക്ഷണം കഴിച്ചു താമസിക്കണമെന്നേ ഉള്ളു. വീട്ടിൽ പോയാൽ മത്സ്യമാംസങ്ങൾ കഴിച്ചുവെന്നു വരും. സൂതികയെ തൊട്ടിരിക്കുമ്പോൾ അതു പാടില്ല; ഇല്ലത്തുതന്നെ താമസിക്കണമെന്ന നിശ്ചയത്തിന്നുള്ള കാരണമതാകുന്നു.

അന്തൎജ്ജനങ്ങൾക്കു—കന്യകമാൎക്കും—രജോദൎശനമുണ്ടായാൽ നാലാം ദിവസം ശുദ്ധമാകണമെങ്കിൽ അടിയാത്തി വന്നു "ഉള്ളീരു വീഴ്ത്തുക" എന്ന ക്രിയ ചെയ്തേ മതിയാകൂ. അതിന്നു പുറമെ കുളിച്ചുവന്നാൽ അന്തൎജ്ജനങ്ങൾക്കു 'തണ്ടാഴിക്കിടുക' എന്ന ഒരു ക്രിയകൂടി ചെയ്യേണ്ടതുണ്ടു്.* പ്രസവം കഴിഞ്ഞ പത്താം ദിവസവും അടി

* 'ഉള്ളീരു വീഴ്ത്തുക', 'തണ്ടാഴിക്കിടുക' എന്നിവയുടെ ചടങ്ങുകൾ എങ്ങിനെയാണെന്നു 'എന്റെ സ്മരണകൾ' 1-ാം ഭാഗം 233, 234 പേജുകളിൽ വിസ്തരിച്ചിട്ടുണ്ടു്.

യാത്തി പത്തു തവണ 'തുള്ളീരു വീഴ്ത്തണം'. അന്നും തണ്ടാഴിയ്ക്കുടണമെങ്കിലും ആ ക്രിയ ചെയ്യുന്നതു് അവരുടെ പ്രതിനിധിയായി അടിയാത്തിതന്നെയാണു്.

വാതിൽപുറപ്പാടിന്നു ക്രിയാമദ്ധ്യത്തിൽ ഉണ്ണിയേയും എടുത്തു കൊണ്ടു് ഉത്തമവൃക്ഷത്തെ—പ്ലാവു് അഥവാ തെങ്ങ്—പ്രദക്ഷിണം വെയ്ക്കുക എന്നൊരു ചടങ്ങുണ്ടു്. ആഢ്യന്മാർക്കാണെങ്കിൽ അതിന്നു പോകുമ്പോഴും അടിയാൻ മുമ്പിൽ നടന്നു അകമ്പടി സേവിയ്ക്കണം ആട്ടുക എന്നൊരു സമ്പ്രദായമുണ്ടു്; അതു് ഏതാണ്ടു് ആർപ്പുവിളിയുടെ രൂപാന്തരമാണെന്നു വെയ്ക്കുക. അവൻ മുമ്പിൽ നടന്നു ചെയ്യേണ്ടതായ കൃത്യം അതാകുന്നു.

ചോറൂണിന്നു അടിയാത്തി നടുമിററത്തു വെച്ചു് ഉണ്ണിയെ കുളിപ്പിയ്ക്കണം. ചൌളത്തിന്നു നടുമിററത്തു അരി അരച്ചതുകൊണ്ടണിഞ്ഞു് പറനിറപ്പു മുതലായതു് വെച്ചു് ഉണ്ണി അവണപ്പലകമേൽ കിഴക്കു തിരിഞ്ഞിരുന്നു ശീതികൻ മുടി കളയണം. അപ്പോഴും അടിയാൻ ചിററിയ മുണ്ടിന്റെ മടിയിൽ—കോൺതലയിൽ—ആരോമം മേടിയ്ക്കണം. ശീതികന്റെ 'മുടികളയൽ' എന്ന ഈ ക്രിയ കഴിഞ്ഞാൽ അടിയാത്തി വാൽക്കണ്ണാടിയോടുകൂടി അതിന്റെ ചടങ്ങുപ്രകാരം വെള്ളം തളിയ്ക്കണം. അതിന്നു ശേഷം ശൂദ്രൻ ഉണ്ണിയെ ചുമലിൽ എടുത്തു് 'ആട്ടുക'യും ചെയ്തുകൊണ്ടു് കുളക്കടവിലേയ്ക്കു കൊണ്ടുപോവുകയും വേണം. ഉപനയനം, ഗോദാനം, സമാവർത്തനം എന്നീ ക്രിയകൾക്കും അടിയാത്തി ഇങ്ങനെ വെള്ളം തളിയ്ക്കേണ്ടതുണ്ടു്.

ആയിനിഊണു കഴിഞ്ഞു് വിവാഹത്തിന്നു വധൂഗൃഹത്തിലേയ്ക്കു പോകുമ്പോഴും പുല്ലു്, ചമത, നൂലു്, മന്ത്രകോടി എന്നിതെല്ലാം കൂടിയ കെട്ടു് അടിയാൻ എടുത്തു് അകമ്പടിയായി മുമ്പിൽ നടക്കേണ്ടതാകുന്നു. ആർപ്പുവിളിയ്ക്കുകയും വേണം. പുറത്തിറങ്ങുമ്പോഴും

വിളക്കു്, അഷ്ടമംഗല്യം, പൂർണ്ണകുംഭം എന്നിവയെടുത്ത അടിയാത്തികൾ എതിരേല്ക്കുകയും വേണം. 'എതിരേല്ക്കുക' എന്നുവെച്ചാൽ അവർ 'ശകുനമായി എതിരെ വരിക' എന്നത്ഥമാകുന്നു.

വധൂഗൃഹത്തിൽ ചെന്നു നട്ടമിറ്റത്തുവെച്ചു് മന്ത്രകോടി ഉടുക്കുന്നതിന്നു മുമ്പായി അവരുടെ അടിയാത്തി വന്നു 'പാനക്കുടം ഉഴിയുക' എന്നൊരു ചടങ്ങുണ്ടു്. ഒരു കുടത്തിൽ കുറെ ഉണക്കല്ലരിയിട്ടു വെള്ളം നിറച്ചു് അതിന്റെ മുകളിൽ ഒരു നാളികേരവും, അതിന്മേൽ ഒരു കത്തിച്ച തിരിയും വെച്ചതിനേയാണു് 'പാനക്കുടം' എന്നു പറയുന്നതു്. അടിയാത്തി അതെടുത്തു് വരനെ മൂന്നു തവണ ഉഴിയുകയാണു് ക്രിയ. 'പാനക്കുടം ഉഴിയുക' എന്നു പറയുന്നതു് അതിനെയാകുന്നു. താലി കെട്ടിച്ച വധുവിനെ ഹോമസ്ഥലത്തേക്കു കൊണ്ടുവന്നാൽ അടിയാൻ വന്നു 'ആയിരത്തിരി ഉഴിയുക' എന്ന ചടങ്ങു നിവ്വഹിക്കണം. അതിന്നുള്ള തിരികൾ അതിന്റെ ചടങ്ങുപ്രകാരം അന്തജ്ജനങ്ങൾ മുൻകൂട്ടിത്തയ്യാറാക്കി എണ്ണയിൽ നനച്ചു് ഒരു ഉരുളിയിലോ കിണ്ണത്തിലോ വെച്ചിരിക്കും. അതു് കൊളുത്തിക്കൊടുത്താൽ അവൻ അതെടുത്തു് വധൂവരന്മാരെ ഒന്നായി മൂന്നു പ്രാവശ്യം ഉഴിയണം. 'ആയിരത്തിരി ഉഴിയുക' എന്നതു് ഇതാകുന്നു. വിവാഹം കഴിഞ്ഞു് വരഗൃഹത്തിലേക്കു പുറപ്പെടുമ്പോൾ അവരുടെ അടിയാത്തികളും, വരഗൃഹത്തിലേക്കു—കുടിവെപ്പിന്നു പ്രവേശിക്കുമ്പോൾ അവിടുത്തെ അടിയാത്തികളും മുൻപറഞ്ഞപ്രകാരം എതിരേല്ക്കേണ്ടതാകുന്നു. ഇതിന്റെ വായ്മൊഴി 'എതിർക്കുക' എന്നാണു്.

ഇല്ലങ്ങളിൽ മരിച്ചാൽ നിലത്തിറക്കിയ സ്ഥലത്തു് ശവത്തോളം ദീഘത്തിലും വിസ്താരത്തിലുമായി നെല്ലുകൊണ്ടു് ചുററും ഒരതിരിട്ടു തലയുടെ ഭാഗത്തു് ഒരു കെടാവിളക്കും വെച്ചിരിക്കും. പിന്നെ പത്തു ദിവസം—പുല കഴിയുന്നതുവരെ—നിത്യം മൂന്നു നേരവും അടിയാത്തി കുളിച്ചു ഈറനോടെ വന്നു അതിന്നകത്തു് തുണി

കൊണ്ടു മെഴുകണം. നെല്ലുകൊണ്ടു അതിരിട്ടതിൻെറ മദ്ധ്യത്തിലാ യി ഒരു പലകയും ഉണിക്കഷണവും വെച്ചിരിക്കും. അതിന്മേൽ ഒരു കിണ്ണവും കമിഴ്ത്തിയിരിക്കും. ഈ കിണ്ണത്തിലാണു കുളിച്ചുവ രുമ്പോഠം വെള്ളം കൊണ്ടുവരേണ്ടതു്; മെഴുകിക്കഴിഞ്ഞാൽ ഇതു് പലകമേൽ കമിഴ്ത്തി വീണ്ടും കുളിക്കുകയും വേണം. ഇതിന്നു 'നി ഴൽ മെഴുകുക' എന്നാണു ഭാഷ.

മേൽപറഞ്ഞതായ ക്രിയകളെല്ലാം അടിയാർ—അഥവാ ശൂ ദ്രർ—തന്നെ ചെയ്യണമെന്നായിരുന്നു നിയമം. ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ ശൂദ്രൻെറ കുലധൎമ്മം ഇങ്ങനെയുള്ള ബ്രാഹ്മണശുശ്രൂഷയായിരുന്നു. ഇന്നും ഇതിൽ പലതും (തേഞ്ഞുമാഞ്ഞ രൂപത്തിലാണെങ്കിലും) അ ടിയാരായ ശൂദ്രൻതന്നെ നടത്തിവരുന്നുണ്ടെന്നും അറിയുക. ജാതി വ്യവസ്ഥയും അയിത്തവും നിലവിൽ വന്നതിന്നു ശേഷവും അന്ത ൎജ്ജനങ്ങഠം പ്രസവിച്ചു പുല പോകുന്നതുവരെ 'തൊട്ടിരിക്കുന്ന' ആ ശൂദ്രിയെ തൊട്ടാൽ സൂതികയ്ക്കു അയിത്തമില്ല; കുളിക്കുകയും വേണ്ട. ആദ്യകാലത്തു് ശൂദ്രർ തൊട്ടാൽക്കുളിയുള്ള ഒരു പ്രത്യേക ജാതിയാ യിരുന്നില്ലെന്നും, ഈ സൂതികാശുശ്രൂഷ അടിയാത്തിതന്നെ ചെയ്യേ ണമെന്നും—അന്തൎജ്ജനങ്ങഠംക്കു മററു ചെയ്യാൻ പാടില്ലെന്നുകൂടി യും—നിൎബ്ബന്ധമായിരുന്നു. ഇന്നു സൂതികാകാലത്തു മാത്രം അടി യാത്തിക്കു അയിത്തമില്ലെന്നു നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്നതു് അതിന്നു ഒന്നാന്തരം തെളിവാണു്.

B. പള്ളിച്ചാൻ :—

പള്ളിച്ചാന്മാൎക്കു നിശ്ചയിച്ചിരുന്ന വംശപ്രവൃത്തി (കുലധ ൎമ്മം) നമ്പൂതിരിമാരുടെ വാഹനം ചുമക്കുകയാകുന്നു. ഇന്നു് (അടു ത്ത കാലം വരെ) നടപ്പിലുണ്ടായിരുന്ന ഒരു വാഹനം മേനാവു് ആ യിരുന്നു. എന്നാൽ നമ്പൂതിരിമാരുടെ ഇടയിൽ ഇതിന്നു കൂടുതൽ പ്രചാരമുണ്ടായിരുന്ന ഭാഷ 'ഡോലി' എന്നാണു്. ഇതിന്നു സംസ്കൃ

തത്തിലുള്ള പേർ 'ആന്ദോളനം' എന്നാകുന്നു. ഈ പേർ മലയാളമായപ്പോൾ രൂപം മാറി 'അന്തോളം' എന്നായി പരിണമിച്ചു. ഇവൎക്കു 'അന്തോളത്തു നായർ' എന്നൊരു പേരുകൂടിയുണ്ടു്. അന്തോളമെടുക്കുന്ന ജോലിക്കാരായതുകൊണ്ടാവണം അവൎക്കു ആ പേർ വന്നതു്.

പല്ലക്കിന്നു പണ്ടു പറഞ്ഞിരുന്ന ഭാഷ 'പള്ളിമഞ്ചം' എന്നായിരുന്നു. അതു ചുമക്കുന്ന ആൾ എന്ന അൎത്ഥത്തിൽനിന്നാണ ഇവൎക്കു് പള്ളിച്ചാൻ എന്ന പേരുണ്ടായതു്. വണ്ടി എന്നു മാത്രം പറഞ്ഞാൽ ഇന്നു പ്രചാരത്തിലുള്ള പോത്തിൻവണ്ടി മുതൽ തീവണ്ടി മോട്ടോർകാർ വരെ എല്ലാ വണ്ടികളേയും ഗ്രഹിക്കുമല്ലൊ. അതുപോലെ മുൻകാലങ്ങളിൽ പല്ലക്ക എന്ന വാക്കിന്നു പൊതുവായി വാഹനം എന്ന അൎത്ഥമുണ്ടായിരുന്നു. പള്ളിച്ചാൻ എന്നു പറഞ്ഞാൽ പല്ലക്ക ചുമക്കുന്നവൻ എന്നു മാത്രമല്ല അൎത്ഥം; വാഹനങ്ങൾ ചുമക്കുന്നവൻ എന്നേ താല്പൎയ്യമുണ്ടായിരുന്നുള്ളു. അക്കാലങ്ങളിലെല്ലാം — ആൎയ്യന്മാർ കുടിയേറിപ്പാൎത്ത ആദ്യകാലത്തു് — മനുഷ്യർ ചുമക്കുന്ന വാഹനങ്ങളല്ലാതെ മൃഗങ്ങൾ വലിച്ചുകൊണ്ടുപോകുന്ന വാഹനങ്ങൾതന്നെ (റോഡുകൾ കുറവായിരുന്നതിനാൽ) അപൂൎവ്വമായിരുന്നു. രഘുവംശം 7-ാം സൎഗ്ഗത്തിൽ കാളിദാസൻ ഇന്ദുമതിയുടെ സ്വയംവരം വൎണ്ണിക്കുന്നുണ്ടല്ലൊ. സ്വയംവരത്തിന്നായി ഇന്ദുമതി രാജവീഥിയിലേക്കു വരുന്നതു് ഇത്തരം മനുഷ്യർ ചുമന്നുകൊണ്ടുനടക്കുന്ന വാഹനത്തിലിരുന്നുകൊണ്ടായിരുന്നുവെന്നാണു് അദ്ദേഹം പറയുന്നതു് * എൻെറ ചെറുപ്പക്കാലത്തുകൂടി കാൽനടയായിട്ടല്ലാതെ വഴിയാത്രക്കു വാഹനം വേണമെന്നു സാധാരണക്കാർ വിചാരിക്കാറില്ല. രോഗംകൊണ്ടോ, വാൎദ്ധക്യംകൊണ്ടോ നടക്കാൻ കഴിവില്ലാത്തവർ മാത്രമേ വാഹനം കയറിയിരുന്നുള്ളു.

---

* മനുഷ്യവാഹ്യം ചതുരസ്രയാനമധ്യാസ്യ കന്യാ പരിവാരശോഭി
വിവേശ മഞ്ചാന്തരരാജമാൎഗ്ഗം പതിംവരാ കൢപ്തവിവാഹവേഷാ.

ഓരോ ദേശത്തും ആദ്യകാലത്ത് മുപ്പതും അതിലധികവും ഇല്ലങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. ആ ഇല്ലങ്ങളിലേയെല്ലാം അന്തോളമെടുക്കുന്നതു് ഇവരാണു്. അന്തോളം ചുമക്കുന്ന പ്രവൃത്തി മുഖ്യമായും വേണ്ടിവരുന്നത് വിവാഹാനന്തരം വധൂഗൃഹത്തിൽനിന്നു ഗൃഹപ്രവേശത്തിന്നായി വധുവിനെ വരഗൃഹത്തിലേയ്ക്കു ആനയിയ്ക്കുമ്പോഴാകുന്നു.

അഗ്നിസാക്ഷിയായിട്ടാണല്ലൊ ബ്രാഹ്മണർ വിവാഹം ചെയ്യുന്നതു്; ആ ഹോമാഗ്നി എന്നെന്നും കെട്ടുപോകാതെ സൂക്ഷിയ്ക്കണം. ഔപാസനം എന്നു പറയുന്നതു് ഇതിനെയാകുന്നു. ആ അഗ്നി വരഗൃഹത്തിലേയ്ക്കു കൊണ്ടുപോകണമല്ലൊ. ഈ അവസരത്തിലാണു അന്തോളത്തിന്റെ പ്രധാനമായ ആവശ്യം. വരഗൃഹത്തിലെത്തിയാൽ പള്ളിച്ചാന്മാർ ചുമന്നുകൊണ്ടുവന്ന ഡോലി മിററത്തിറക്കിവെയ്ക്കും. വരഗൃഹത്തിലെ അന്തർജ്ജനങ്ങൾ കുടിപ്പിണാക്കന്മാരോടുകൂടി * കുടിയെ അന്തോളത്തിൽനിന്നിറക്കി നടുമിററത്തു കൊണ്ടുപോയി ഇരുത്തും. അരിയരച്ചുകൊണ്ടു ഒരു പ്രത്യേക രീതിയിൽ അണിഞ്ഞു അതിലാണു് വധുവിനെ ഇരുത്തുക. ഈ പണി അവിടത്തെ അന്തർജ്ജനങ്ങൾ മുൻകൂട്ടിക്കഴിച്ചുവെയ്ക്കുകയാണു പതിവു്. കുടിയെ അവിടെ ഇരുത്തിയാൽ പള്ളിച്ചാൻ നാലുകെട്ടിന്നകത്തേയ്ക്കു വന്നു കുടിയുടെ പിന്നിൽ നിന്നുകൊണ്ടു അഷ്ടമംഗല്യമെടുത്തു് കുടിയെ മൂന്നു പ്രാവശ്യം ഉഴിയുകയും വേണം. ഇതിന്നു പറയുന്ന ഭാഷ 'അന്തോളമുഴിയുക' എന്നാകുന്നു. പള്ളിച്ചാന്നു ഇല്ലങ്ങളിൽ ചെയ്യാനുള്ള പ്രവൃത്തി ഇതാകുന്നു; അങ്ങിനെയല്ല പറയേണ്ടതു്, ഇങ്ങിനെ അന്തോളമെടുക്കാനും, അന്തോളമുഴിയാനും പള്ളിച്ചാന്മാരേ പാടുള്ളു എന്നായിരുന്നു നിയമം. അതു് അവരുടെ കുലധർമ്മമാണു്. അതു ചെയ്യാതിരിയ്ക്കുന്നതു് അ

* 'കുടിപ്പിണാക്കന്മാർ' എന്നു പറയപ്പെടുന്നവർ വധൂഗൃഹത്തിൽനിന്നു കുടി(വധു)യോടൊന്നിച്ചു വരുന്ന അമ്മയും ചാച്ചക്കാരും എണങ്ങരും മററുമായ അന്തർജ്ജനങ്ങളാണു്.

ധമ്മമാണെന്നു പള്ളിച്ചാന്മാൎക്കു അറിയാമായിരുന്നു. അന്തോളമെടുക്കുന്നതു് കുലധമ്മമായിക്കരുതിയിരുന്നു എന്നുള്ളതിനു ഒരു തെളിവു കാണിയ്ക്കാം.

ദേശവ്യവസ്ഥയും ജാതിയും ഉണ്ടായതിനുശേഷവും പള്ളിച്ചാന്മാരെക്കൊണ്ടേ വിവാഹാനന്തരമുള്ള ഗൃഹപ്രവേശത്തിനു പോകുമ്പോഴ് ഡോലി എടുപ്പിച്ചിരുന്നുള്ളു. ഔപാസനാഗ്നി വരഗൃഹത്തിലേയ്ക്കു കൊണ്ടുപോകുമ്പോഴ് അയിത്തമാവാതെ സൂക്ഷിയ്ക്കണമല്ലൊ. ശുദ്ധമായ നമ്പൂതിരി വാഹനത്തിലിരിയ്ക്കുമ്പോഴ് സാധാരണ നായന്മാർ അതു് തൊട്ടാൽ അദ്ദേഹം അയിത്തമാകും. എന്നാൽ പള്ളിച്ചാൻനായരാണ് അതെടുക്കുന്നതെങ്കിൽ അയിത്തമാവില്ലെന്നാണ് നിശ്ചയം. വഴിയാത്രയിൽ അശുദ്ധമാവാതെ കഴിപ്പാനും പള്ളിച്ചാൻ അന്തോളമെടുത്താൽ മതി. പള്ളിച്ചാന്മാൎക്കു അന്തോളമെടുക്കുക തന്നെയായിരുന്നു പ്രവൃത്തിയെന്നും അവർതന്നെ എടുക്കണമെന്നുമല്ലെ ഇതു് വ്യക്തമാക്കുന്നതു്. ഞാനിങ്ങിനെ പറയുമ്പോഴ് നായന്മാരിൽ പലൎക്കും എന്റെ പേരിൽ പരിഭവമുണ്ടാവാം. എന്നാൽ അതാവശ്യമില്ലാത്തതാണ്. സംഗതി യഥാൎത്ഥമല്ലെ എന്നേ അന്വേഷിയ്ക്കാവൂ. വിഷുവിനു കാരണവരുടെ കയ്യുകൊണ്ടുതന്നെ കൈനേട്ടം വാങ്ങണമെന്നു എല്ലാവരും ആഗ്രഹിയ്ക്കാറില്ലേ? ഓണത്തിന്നു ഓണപ്പുടവയുടെ കാൎയ്യവും അങ്ങനെയല്ലെ പതിവു്? വാങ്ങുവാൻ അനന്തരവന്മാർ ആഗ്രഹിയ്ക്കുന്നതുപോലെത്തന്നെ താനാണു കൊടുക്കേണ്ടതു് എന്നു കാരണവന്മാരും വിചാരിയ്ക്കാറുണ്ടു്.

നായന്മാൎക്കു തളിയ്ക്കാൻ അത്തിക്കുറുശ്ശി വേണമെന്നല്ലെ നിശ്ചയം? വെള്ളം തളിയ്ക്കുക എന്നതു മാത്രമല്ല കാൎയ്യം, 'അത്തിക്കുറുശ്ശി തളിയ്ക്കുക' എന്നാകുന്നു. ചാത്തം വെയ്ക്കാൻ എളേതല്ലെ പതിവു്? അല്ലാതെ മററാരെക്കൊണ്ടെങ്കിലും ആ കമ്മം നിൎവ്വഹിപ്പിയ്ക്കാറില്ലല്ലൊ. ചാത്തം വെയ്ക്കാനും ബലിയിടുവിയ്ക്കാനും ശൂദ്രനോ

അഥവാ നമ്പീശനോ ആയാൽ മതിയോ? ആ കൎമ്മമെല്ലാം പഠിച്ചവർ വേറേയില്ലാത്തതുകൊണ്ടോ പഠിയ്ക്കാൻ കഴിയാത്തതുകൊണ്ടോ മാത്രവുമല്ല എളേതിനെ വരുത്തുന്നതു്. അതിന്നു എളേതുതന്നെ വേണമെന്നും, എളേതിന്നേ അധികാരമുള്ളവെന്നും വെച്ചിട്ടല്ലെ അങ്ങിനെ ചെയ്യുന്നതു്? അതുപോലെ അതാതു കുലധൎമ്മക്കാർതന്നെ അതാതു പ്രവൎത്തികൾ ചെയ്യണമെന്നായിരുന്നു നിശ്ചയം. അതാതു പ്രവൎത്തികൾ നടക്കുകയൊ അതാതു സാധനങ്ങൾ കിട്ടുകയൊ മാത്രമായാൽ പോര, അതാതിന്നധികാരപ്പെട്ടവർതന്നെ ചെയ്യുകയും, അവരുണ്ടാക്കിയ സാധനങ്ങളുപയോഗിയ്ക്കുകയും ചെയ്തേ മതിയാകൂ.

ഈ വക കാൎയ്യങ്ങളിൽ നമ്പൂതിരിമാർ കല്പിച്ചിരുന്ന പ്രാധാന്യവും ഗൌരവവും മററും അബ്രാഹ്മണൎക്കു്—ചെറുപ്പക്കാരായ നമ്പൂതിരിമാൎക്കും—എത്രയാണെന്നു അറിവുണ്ടാകയില്ല. അത്തരക്കാൎക്കുംകൂടി മനസ്സിലാവണമെന്നു—അനുഭവമാകണമെന്നു—കരുതിയാണു് ഇങ്ങിനെയുള്ള ഉദാഹരണങ്ങൾ ഇവിടെ കാണിയ്ക്കുന്നതെന്നും പ്രസ്താവിയ്ക്കട്ടെ. അതുപോലെ അന്തോളമെടുപ്പിയ്ക്കുന്ന കാൎയ്യത്തിൽ നമ്പൂതിരിമാൎക്കു മാത്രമല്ല; അതെടുക്കുന്നതു് തങ്ങളുടെ കുലധൎമ്മവും വംശത്തൊഴിലും അഭിമാനവുമായിട്ടേ പള്ളിച്ചാന്മാരും കരുതിയിരുന്നുള്ളു. അക്കാലത്തൊക്കെ അന്തോളമെടുക്കാൻ പരിചയമില്ലാത്ത പള്ളിച്ചാന്മാരും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല.

എന്റെ ചെറുപ്പക്കാലം ആയപ്പോഴയ്ക്കുതന്നെ അന്തോളമെടുക്കാൻ പരിചയമുള്ള പള്ളിച്ചാന്മാർ കാണിപ്പയ്യൂർ ദേശത്തു (മിക്ക ദേശങ്ങളിലും) ഇല്ലാതായിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു. അടുത്ത ദേശങ്ങളിൽ ഇല്ലങ്ങൾ കുറവാകയാൽ ദൂരത്തുള്ള ഇല്ലങ്ങളിൽനിന്നു വിവാഹം ചെയ്യേണ്ടിവരുന്നതും, ദൂരയാത്രയ്ക്കു റോഡുകളും കാളവണ്ടികളും പ്രചാരത്തിൽ വന്നതും, ദൂരയാത്രയ്ക്കു മേനാവു അത്ര പററിയതല്ലാതിരിയ്ക്കുന്നതും മററും കാരണമായി വാഹനം ചുമക്കുവാൻ പള്ളിച്ചാന്മാരെ

അധികമാരും വിളിയ്ക്കാതെയായി. മാത്രമല്ല അയിത്തമാവാതെ വഴിയാത്ര സാധ്യമല്ലെന്നു വന്നതും പള്ളിച്ചാന്മാരെക്കൊണ്ടു അന്തോളമെടുപ്പിയ്ക്കുന്ന സമ്പ്രദായം ചുരുങ്ങിവരാൻ കാരണമായിട്ടുണ്ടാവും. എന്നിരുന്നാലും വിവാഹാവസരത്തിൽ ഗൃഹപ്രവേശത്തിന്നു അടിയാരെന്ന നിലയിൽ ഒരു പള്ളിച്ചാനേയെങ്കിലും ഒരുമിച്ചു കൊണ്ടു നടക്കുകയും, അവൎക്കു ചില അവകാശങ്ങൾ കൊടുക്കുകയും ചെയ്യുന്നവർ പലരുമുണ്ടായിരുന്നു. വധുവിനെ കൊണ്ടുവരുന്നതു് വണ്ടിയിലാണെങ്കിൽ അകമ്പടിക്കാരുടെ കൂട്ടത്തിൽ ഈ പള്ളിച്ചാന്മാരും ഉണ്ടായിരിയ്ക്കുക പതിവാണു്. അന്നൊക്കെ വണ്ടി എന്നു പറഞ്ഞാൽ കാളവണ്ടിയാണു്. വണ്ടിക്കാരൻ തെളിയ്ക്കാനിരിയ്ക്കുന്ന സ്ഥാനത്തും, തോണിയിലാണെങ്കിൽ തോണിക്കാരന്റെ അടുത്തും ഈ പള്ളിച്ചാന്മാരെ ഇരുത്തുക പതിവായിരുന്നു. വാഹനത്തിന്റെ ചുമതല പള്ളിച്ചാനാണെന്നാണു് ഇതിന്റെ സാരം.

എന്റെ വലിയ ജ്യേഷ്ഠന്റെ വേളി കഴിഞ്ഞു ഗൃഹപ്രവേശത്തിന്നു വധുവിനെ കൊണ്ടുവന്നതു് ഇല്ലത്തുണ്ടായിരുന്ന പഴയ ഡോലി നന്നാക്കിയിട്ടായിരുന്നു. അകവൂർമനയ്ക്കൽ നിന്നാണു വേളി; അവിടെനിന്നു ഇല്ലത്തേയ്ക്കു അമ്പതിലധികം നാഴിക ദൂരമുണ്ടുതാനും. ഉദ്ദേശം രണ്ടു നാഴിക സമീപം വരെ വധുവിനെ കാളവണ്ടിയിൽ കൊണ്ടുവന്ന ശേഷം അവിടെനിന്നു ഡോലിയിൽക്കയററി പിള്ളർപണിയ്ക്കന്മാർ വാദ്യഘോഷം മുതലായതു സഹിതം ഘോഷയാത്രയായിട്ടാണു ഇല്ലത്തേയ്ക്കാനയിച്ചതു്. തദവസരത്തിൽ അതെടുക്കാൻ പരിചയമുള്ള പള്ളിച്ചാന്മാർ അന്നുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഇല്ലത്തെ മഞ്ചൽക്കാർ പരിചയമുള്ളവരായിരുന്നുവെങ്കിലും അവർ കൃസ്ത്യാനികളായിരുന്നതിനാൽ അവരെക്കൊണ്ടെടുപ്പിച്ചില്ല. അതിന്നധികാരികൾ പള്ളിച്ചാന്മാരാകയാലും ശരിയായ പൂൎവ്വാചാരം അവരെക്കൊണ്ടെടുപ്പിയ്ക്കുന്നതാകയാലും അവരെക്കൊണ്ടേ എടുപ്പിച്ചുള്ളു. മററാരേയും തൊടുവിച്ചില്ല.

C. അത്തിക്കുറുശ്ശി:—

ഇവൎക്കു ചടങ്ങുഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ കാണുന്ന പേര് (ശീ)ചിതികൻ എന്നാകുന്നു. പ്രഥമ ശ്രവണത്തിൽ അതു സംസ്കൃതപദമാണെന്നു തോന്നും; സംസ്കൃതനിഘണ്ടുവിൽ അങ്ങിനെ ഒരു പദം കാണുന്നുമില്ല. കുറച്ചു പരിഹാസസ്വരത്തിൽ ഇവരെപ്പററി 'ചട്ടിലോൻ' എന്നൊരു ഭാഷയും ചില നാട്ടിൻപുറങ്ങളിൽ പ്രചാരത്തിലുണ്ടു്.

ഇവൎക്കുള്ള—അല്ലെങ്കിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന—കുലധൎമ്മം ഇല്ലങ്ങളിൽ മരണമുണ്ടായതു മുതൽ പതിനൊന്നാം ദിവസം പിണ്ഡം കഴിയുന്നതു വരെയുള്ള കാലങ്ങളിലാകുന്നു. നായന്മാർ 'പതിനാറു്' എന്നു പറയുന്നതുപോലെ നമ്പൂതിരിമാർ ശേഷക്രിയയ്ക്കു പറയുന്ന ഭാഷ 'പിണ്ഡം' എന്നാണ്. ശവം എടുക്കുന്നതിന്നു മുളകൊണ്ടു കോണിയുണ്ടാക്കുക മുതൽ അവരുടെ പ്രവൎത്തി തുടങ്ങുന്നു.

നമ്പൂതിരിമാർ മൃതദേഹത്തെ തീയിലിട്ടു ദഹിപ്പിയ്ക്കയാണല്ലൊ പതിവു്. അതിൻെറ വൈദികമായ താല്പൎയ്യം ഹോമം ചെയ്യലാകുന്നു ശവത്തെ ഹോമിയ്ക്കുവാനുള്ള ദ്രവ്യം— ഹവിസ്സ്—ആയി കല്പിയ്ക്കുകയാണ്. ശവം ശ്മശാനസ്ഥലത്തു കൊണ്ടുവെച്ചാൽ അവിടെ വൈദികവിധിപ്രകാരമുള്ള ഒരു ഹോമത്തിൻെറ ക്രിയകളെല്ലാം ചെയ്യുന്നു അതിന്നു വേണ്ടതായ ദൎഭപ്പുല്ല്, ചമത, സ്രുവം, മേലരി മുതലായതെല്ലാം തയ്യാറാക്കേണ്ടതു് അത്തിക്കുറുശ്ശിയുടെ ചുമതലയാകുന്നു. ആ ഹോമത്തിന്നു മേത്തോന്നി വേണം; അതും കൊണ്ടുവരേണ്ടതു് ഈ ശീതികനാകുന്നു. ഹോമത്തിലെ ഹവിസ്സായി മൃതദേഹത്തെ ഹോമാഗ്നിയിൽ അൎപ്പിയ്ക്കുന്നു (ഹോമിയ്ക്കുന്നു) എന്നാണ് ദഹിപ്പിയ്ക്കുന്നതിൻെറ താല്പൎയ്യം. സംസ്കാരം കഴിഞ്ഞാൽ ആ ഹോമാവശിഷ്ടങ്ങളും—അവിടെ കിടക്കുന്ന പുല്ല്, പൂവ് മുതലായതു്—വാരിക്കളഞ്ഞു ശുദ്ധി വരുത്തുന്നതും അത്തിക്കുറുശ്ശി തന്നെയാണ്.

സംസ്കാരം കഴിഞ്ഞാൽ പിന്നെ ആദ്യം ചെയ്യാനുള്ള ക്രിയ ക്ഷൌരമാകുന്നു. അത് ശീതികൻ ചെയ്യേണ്ടതാണ്. പറനിറപ്പ്, വെളക്ക മുതലായത് വെച്ച് അതിന്റെ മുമ്പിലിരുന്നാണ ക്ഷൌരം ചെയ്യുക പതിവ്. അതു് അവന്റെ അവകാശമാകുന്നു. പക്ഷെ അവന്നു ക്ഷൌരം ചെയ്തിട്ടുള്ള പരിചയം അധികമൊന്നുമുണ്ടാവാത്തതുകൊണ്ടും, അപ്പോഴത്തെ അന്തരീക്ഷം ദുഃഖമൂകമാകയാലും ശാസ്ത്രസമ്മിതിയ്ക്കുവേണ്ടി രണ്ടു രോമം മാത്രം ശീതികനെക്കൊണ്ടു മുറിപ്പിയ്ക്കുകയേ സാധാരണ ചെയ്യാറുള്ളു. പിന്നെ ഒരു കൊല്ലക്കാലം ദീക്ഷിയ്ക്കുക പതിവായിരുന്നതിനാൽ മുടി കളയാതെ വളർത്തണമല്ലൊ. അതിനാൽ അതിന്നു ശേഷം ചിലർ വെളക്കത്തലവനെ വരുത്തി മുടി കളയാറുമില്ലെന്നില്ല.

ശവത്തെയും, രജസ്വലയേയും, സൂതികയേയും തൊട്ടാൽ പുണ്യാഹശ്ശുദ്ധമുണ്ട്. മരണം കഴിഞ്ഞാൽ പിന്നെ പതിനൊന്നാം ദിവസം പിണ്ഡം കഴിഞ്ഞു കുളിച്ചു പുണ്യാഹം തളിച്ചു ശുദ്ധമാകുന്നതു വരെ മക്കൾക്കും അവർ തൊട്ട സാധനങ്ങൾക്കും പുണ്യാഹശ്ശുദ്ധമുണ്ട്. ആ കാലങ്ങളിൽ അവരേയൊ അവർ തൊട്ട സാധനങ്ങളേയൊ മററാക്കും തൊടരുതു്. തൊട്ടാൽ അവരും പുണ്യാഹശ്ശുദ്ധമാകും. എന്നാൽ അത്തിക്കുറുശ്ശിയ്ക്കു മാത്രം അതെല്ലാം തൊട്ടാൽ പുണ്യാഹശ്ശുദ്ധമില്ല; ശുദ്ധമാകുന്നതിന്നു കുളിച്ചാൽ മാത്രം മതി. അതിനാൽ സംസ്കാരം മുതൽ പിണ്ഡം കഴിയുന്നതുവരേയുള്ള ക്രിയകൾക്കു വേണ്ടതായ സഹകരണം കഴിഞ്ഞാൽ അവന്നു കുളിയ്ക്കുകയേ വേണ്ടു; ശൂദ്രൻ മുതൽ മററു നായന്മാർ തൊട്ടുപോയാൽ പുണ്യാഹം തളിച്ചേ ശുദ്ധമാകൂ എന്നും അറിയുക.

സംസ്കാരം കഴിഞ്ഞാൽ പിന്നെ പുലക്കാർ കുളത്തിൽ പോയി കുളിച്ചു 'ഉദകക്രിയ'* ചെയ്യുന്നു. അതിന്നു ദർഭപ്പുല്ല്, ചെറൂള,

* ഉദകക്രിയ എന്നു പറയുന്നത് കടവിൽതന്നെ വെച്ചു ചെയ്യുന്ന ഒരു ചെറിയ ബലിയാകുന്നു.

മഞ്ഞൾ, എള്ളു്, ഓരോ ഉരുള മണ്ണു് എന്നിവയും—നെല്ലും പൊന്നും തൊടാനുള്ളതും—തയ്യാറാക്കേണ്ടതു് ശീതികന്റെ ചുമതലയാകുന്നു; അതു് അവന്റെ കുലധൎമ്മമായിട്ടാണു കരുതിവന്നിരുന്നതു്.

നമ്പൂതിരിമാൎക്കു നായന്മാരെത്തൊട്ടാൽ കുളിയ്ക്കണമെന്നു—ഇപ്പോൾ പറയുന്നപക്ഷം കുളിച്ചിരുന്നുവെന്നു്—എല്ലാവൎക്കുമറിയാം. അതിനാൽ എന്തെങ്കിലും ഒരു സാധനം ശൂദ്രന്റെ കയ്യിൽ കൊടുക്കുകയോ കയ്യിൽനിന്നു വാങ്ങുകയോ ചെയ്താൽ കുളിയ്ക്കണമല്ലൊ. എന്നാൽ അത്രമാത്രമല്ല തമ്മിൽ തൊടാതെ സാധനം കയ്യിൽ ഇട്ടുകൊടുക്കുകയൊ വാങ്ങുകയൊ ചെയ്യാനും പാടില്ലെന്നും, ചെയ്താൽ ശുദ്ധം മാറുമെന്നും, അതിനാൽ കുളിയ്ക്കണമെന്നുമായിരുന്നു നിയമവും നടവടിയും. എന്നാൽ മരിച്ച പുലയിൽ കുളക്കടവിൽ വെച്ചു് 'ഉദകക്രിയ' ചെയ്യുമ്പോൾ ശീതികനു അയിത്തമില്ല. രണ്ടു കയ്യും ചേൎത്ത കുടന്നയിൽ നിറയെ വെള്ളമെടുത്തു് മന്ത്രം ചൊല്ലി പരേതന്നായിക്കൊണ്ടു് അൎപ്പിയ്ക്കുകയാണു ക്രിയ. അങ്ങനെ അൎപ്പിയ്ക്കുന്നതിന്നു ആ കൊടന്നയിൽ എള്ളു്, ചെറുള, മഞ്ഞൾ എന്നിവ ഇട്ടിട്ടു വേണം. ഈ മൂന്നു സാധനങ്ങൾ ആ കൊടന്നയിൽ ഇട്ടുകൊടുക്കുവാൻ അത്തിക്കുറുശ്ശിയ്ക്കേ അൎഹതയും അധികാരവുമുള്ളു. സ്വതവേതന്നെ എന്തെങ്കിലും സാധനം അത്തിക്കുറുശ്ശി കയ്യിലിട്ടുതന്നാൽ കുളിയ്ക്കണമെന്നിരിയ്ക്കെ മന്ത്രപൂൎവ്വം ചെയ്യേണ്ടതായ ശേഷക്രിയയ്ക്കാണെങ്കിൽ അവൻതന്നെ കയ്യിലിട്ടുതരണമെന്നാണു വിധി; അതിന്നയിത്തമില്ലതാനും! ഈ ശേഷക്രിയാസമ്പ്രദായം ഏൎപ്പെടുത്തിയ കാലത്തു് അത്തിക്കുറുശ്ശി തൊട്ടാൽക്കുളിയുള്ള ഒരു പ്രത്യേക ജാതിയായിരുന്നില്ലെന്നും, പ്രത്യേക ജാതിയായിത്തിരിഞ്ഞതു അതിന്നു ശേഷമാണെന്നും, ഈ ചടങ്ങു് നിൎവ്വഹിയ്ക്കാനുള്ള അധികാരവും അവകാശവും നിൎബ്ബന്ധപൂൎവ്വം അത്തിക്കുറുശ്ശിയ്ക്കു മാത്രമായിരുന്നതിനാൽ അതു അതേ നിലയിൽ തുടൎന്നുവരുന്നതാണെന്നുമുള്ള കാൎയ്യത്തിൽ സംശയമില്ല.

ഉദകക്രിയ കഴിഞ്ഞാൽ ആ അവശിഷ്ടങ്ങളെല്ലാം കളഞ്ഞു കടവു വൃത്തിയാക്കേണ്ടതും ശീതികനാകുന്നു. പിന്നെ നടുമുററത്ത് പട്ട നാട്ടി ബലി തുടങ്ങുകയായി. അതിന്നു പറയുന്ന ഭാഷ 'കൊട്ടുബലി' എന്നാകുന്നു. അതിന്നു കരിമ്പനയുടെ ഒരു കുരുന്നോല നാട്ടണം. അതു കൊണ്ടുവരുന്നതും ശീതികനാണ്. അന്നു മുതൽ പത്തു ദിവസം നടുമിററത്ത് ബലിയിടണം. അതിന്നുള്ള എള്ള്, ദർഭപ്പുല്ല്, ചെറുള മുതലായതു് കൊണ്ടുവരുന്നതും, ബലി കഴിഞ്ഞാൽ അതിൻെറ അവശിഷ്ടങ്ങൾ കളഞ്ഞു വൃത്തിയാക്കുന്നതും അവൻെറ കൃത്യമാണ്. ഇങ്ങിനെ പതിനൊന്നു ദിവസം തുടച്ചയായി ഉദകക്രിയയും കൊട്ടുബലിയും ചെയ്യണം. അതിന്നെല്ലാം മുൻപറഞ്ഞ പ്രകാരം പ്രവൎത്തിയ്ക്കേണ്ടതായ ചുമതലയും അവകാശവും ശീതികൻേറതാണ്.

പുലയിൽ ഏതെങ്കിലുമൊരു നല്ല ദിവസം നോക്കി സഞ്ചയനം കഴിയ്ക്കണം. സഞ്ചയനമെന്നു പറയുന്നത് ശ്മശാനത്തിൽനിന്നു അസ്ഥികൾ പെറുക്കി ഒരു പച്ചക്കലത്തിലാക്കി വൈദികവിധിപ്രകാരം ഉത്തമവൃക്ഷത്തിൻെറ കടയ്ക്കൽ സ്ഥാപിയ്ക്കുന്നതിനേയാണ്. തദവസരത്തിലും ശീതികനു ചില കൎത്തവ്യങ്ങളുണ്ട്. ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ മരിച്ചതിന്നു ശേഷം പിണ്ഡം കഴിയുന്നതു വരെ ചെയ്യാനുള്ള ശേഷക്രിയകളിൽ പലതിലും ഇവരുടെ സഹകരണം ആവശ്യമാണ്. മാത്രമല്ല ശീതികനു മാത്രമെ അതിന്നവകാശവും അധികാരവുമുള്ളു എന്നുകൂടിപ്പറയട്ടെ. അതു് അടുത്ത കാലം വരെ അവർ അഭിമാനമായും കുലധൎമ്മമായുമാണ് കരുതിവന്നിരുന്നതും.

ഇവൎക്കുള്ളതായ മറെറാരു പ്രവൎത്തി ഉണ്ണികളുടെ മുടി കളയലാകുന്നു. ഷോഡശസംസ്കാരങ്ങളിൽ ഒന്നായ ചൌളം എന്ന സംസ്കാരം കഴിയുന്നതുവരെ ഉണ്ണികളുടെ (പെൺകുട്ടികളുടേയും) മുടി

കത്തിരകൊണ്ടു് നറുക്കിക്കളയുകയേ ചെയ്യൂ. ഈ സംസ്കാരം ഉപനയനത്തിന്നു മുമ്പു കഴിയ്ക്കണം അതിന്നു ശേഷം സമാവൎത്തനം കഴിവോളം മുടി വടിയ്ക്കുകയാണ പതിവു്. ഈ കാലങ്ങളിൽ (ഇതു് നാലഞ്ചു കൊല്ലങ്ങളോളം വരും) ഉണ്ണികളുടെ ക്ഷൌരം ചെയ്യേണ്ടതു് മേൽപറഞ്ഞ അത്തിക്കുറുശ്ശിയാകുന്നു. അതിന്റെ വിധവും പറയാം. ചൌളത്തിന്നു വടക്കിനിയിൽവെച്ചു് ആചാൎയ്യൻ ചെയ്യേണ്ടതായ വൈദികക്രിയ കഴിഞ്ഞാൽ നടുമിററത്തു് ഉണ്ണി കിഴക്കുതിരിഞ്ഞു അവണപ്പലകമേൽ ഇരിയ്ക്കണം. ശീതികൻ ഉണ്ണിയുടെ മുമ്പിലും അടിയാൻ—ശൂദ്രൻ—അവന്റെ വലത്തുവശത്തും പടിഞ്ഞാട്ടു തിരിഞ്ഞു് നില്ക്കും. പിന്നെ ശീതികൻ ആലിലയും മാവിലയും കൂട്ടി ചുരുട്ടിക്കെട്ടിയതുകൊണ്ടു് വെള്ളത്തിൽ മുക്കി ഉണ്ണിയുടെ തലയിൽ മൂന്നു തവണ തളിയ്ക്കുകയും, കത്തിയെടുത്തു് തലയിൽനിന്നു രണ്ടു പ്രാവശ്യം കുറച്ചു രോമം മുറിയ്ക്കുകയും ചെയ്യണം. ഓരോ തവണത്തെ രോമവും അടിയാൻ ചിററിയ മുണ്ടിന്റെ മടി കാട്ടി വാങ്ങുകയും വേണം. അതിന്നു ശേഷം കത്തികൊണ്ടു് കൈകളുടേയും കാലുകളുടേയും പതിപ്പത്തു നഖങ്ങളിൽ തൊടുവിയ്ക്കും. ഒടുവിലും മുൻപറഞ്ഞപ്രകാരം വെള്ളം തളിയ്ക്കേണ്ടതാകുന്നു. ചൌളത്തിന്നു ശീതികൻ നിൎവ്വഹിയ്ക്കേണ്ടതായ വൈദികച്ചടങ്ങു് ഇതാണു്. പിന്നെ പുറത്തു പോയി ഉണ്ണിയുടെ മുടി ക്ഷൌരം ചെയ്യുകയും വേണം.

ഇതേ ചടങ്ങുതന്നെ ഉപനയനത്തിന്നും, ഗോദാനത്തിന്നും, സമാവൎത്തനത്തിന്നും, മൂന്നു വ്രതങ്ങൾക്കും ശീതികൻ ചെയ്യേണ്ടതാകുന്നു ഗോദാനം, സമാവൎത്തനം എന്നിവയ്ക്കു മേൽചുണ്ടു്, താടി, രണ്ടു കക്ഷങ്ങൾ, മാറു്, നാഭി, രണ്ടു തുടകൾ എന്നിവിടങ്ങളിലും കൂടി കത്തി തൊടുവിയ്ക്കണം. വ്രതങ്ങൾക്കാവട്ടെ തലയിലെ രോമം മുറിയ്ക്കുക മാത്രമേ വേണ്ടതാനും ഇതിന്നു പുറമെ ഗണഹോമം, യാഗങ്ങൾ, സന്യാസം എന്നിവയുടേയെല്ലാം ആരംഭത്തിൽ ക

ൎമ്മാംഗമായി മുൻപറഞ്ഞപ്രകാരം ക്ഷൌരം ചെയ്യേണ്ടതുണ്ടു്. അതെല്ലാം അത്തിക്കുറുശ്ശിയുടെ കുലധൎമ്മമാകുന്നു.

വടക്കിനിയിൽ ഔപാസനമുള്ളതുകൊണ്ടു് * പെണ്ണുങ്ങളെ – ഭൃത്യസ്ത്രീകളെ — കടത്താറില്ല. അവിടെ അടിച്ചുതളിക്കുക, മെഴുക്കുക, ചാത്തം കഴിഞ്ഞാൽ എച്ചിലെടുത്തു തളിച്ചു മെഴുക്കുക മുതലായ പ്രവൃത്തികളെല്ലാം അന്തൎജ്ജനങ്ങളേ ചെയ്യാറുള്ളു. ഹോമം മുതലായ വൈദികകൎമ്മങ്ങൾ ചെയ്യുന്ന സ്ഥലത്തേക്കു നായന്മാരെ കടത്തുകയോ മന്ത്രങ്ങൾ അവരെ കേൾപ്പിക്കുകയോ ചെയ്യാറുമില്ല. എന്നാൽ ഷോഡശസംസ്കാരങ്ങളിൽ മൂന്നെണ്ണമായ ചൌളം, ഗോദാനം, സമാവൎത്തനം എന്നിവയുടെ ഹോമത്തിന്നിടക്കു ശീതികൻ — അത്തിക്കുറുശ്ശി — വടക്കിനിയിലേക്കു വരികയും, ഒരു മന്ത്രം അവനെ ച്ചൊല്ലിക്കേൾപ്പിക്കുകയും വേണം. ആദ്യകാലത്തു് അവന്നയിത്തമില്ലെന്നും, ഈ ആചാരം അന്നു തുടങ്ങിയതാണെന്നും, അവന്നു അയിത്തമുണ്ടായെങ്കിലും ആ വൈദികകൎമ്മങ്ങളിൽ അയിത്തമാചരിക്കാതെ പഴയപടി നടന്നുവരികയാണെന്നും കൂടി ഇതു തെളിയിക്കുന്നുണ്ടല്ലോ.

ഈ കാൎയ്യത്തിൽ ദേശഭേദമനുസരിച്ചു് ഇപ്പോൾ ഒരു വ്യത്യാസം കാണുന്നുണ്ടെന്നുള്ളതും ഇവിടെ വ്യക്തമാക്കട്ടെ. മേൽപറഞ്ഞതെല്ലാം മദ്ധ്യകേരളത്തിലെ സ്ഥിതിയാണു്. ഇവിടങ്ങളിൽ അത്തിക്കുറുശ്ശിയും മാരാരും ഒന്നല്ല; രണ്ടുതന്നെയാകുന്നു. മാരാൎക്കു പ്രവൃത്തി അമ്പലത്തിൽ മാത്രമാണു്; അയാൾ അമ്പലവാസികളുടെ കൂട്ടത്തിലുമാകുന്നു. സദ്യക്കും മറ്റും അവരൊരുമിച്ചാണു് ഇല വെയ്ക്കുക പതിവു്. എന്നാൽ തെക്കൻകേരളത്തിലും വടക്കൻപ്ര

* ഔപാസനം എന്നു പറയുന്നതു ഗൃഹസ്ഥന്മാൎക്കു നിത്യവും ഹോമം ചെയ്യാനുള്ള അഗ്നിയാണു്. വിവാഹം അഗ്നിസാക്ഷിയായി ഹോമസഹിതമാണല്ലൊ ചെയ്യുക പതിവു്; അഗ്നി കെട്ടുപോകാതെ സൂക്ഷിക്കുന്നു. അതാണു ഔപാസനാഗ്നി.

ദേശങ്ങളിലും വ്യത്യാസമുണ്ട്; അവിടങ്ങളിൽ മാരാരും അത്തിക്കുറുശ്ശിയും വേറേയല്ല; ഒന്നുതന്നെയാകുന്നു. ശേഷക്രിയകളിൽ അത്തിക്കുറുശ്ശി ചെയ്യേണ്ടതും, അമ്പലങ്ങളിൽ മാരാർ ചെയ്യേണ്ടതുമായ—രണ്ടു തരം—പ്രവൎത്തികളും ഒരേ കൂട്ടരാണു ചെയ്യുന്നതു്. അവരെപ്പറയുന്ന ഭാഷ 'മാരാർ' എന്നാണു്; അവരുടെ പദവിയാകട്ടെ നായന്മാരുടേതാണെന്നും, അമ്പലവാസികളുടേതല്ലെന്നും അറിയണം.

ഈ പുസ്തകത്തിലേയ്ക്കു വിവരം ശേഖരിയ്ക്കാൻ വേണ്ടി ഒരു പ്രസിദ്ധ തന്ത്രിയായ പറമ്പൂരില്ലത്തു പോയി, അവിടുത്തെ കാരണവനായ നാരായണ ഭട്ടതിരിപ്പാടവർകളെ കാണുകയുണ്ടായി. ആ ഇല്ലം തിരുവല്ലയ്ക്കു സമീപമാകുന്നു. പട്ടാമ്പിയ്ക്കു സമീപം ഒരമ്പലത്തിലെ കലശത്തിന്നു ഒരിയ്ക്കൽ അദ്ദേഹത്തെ ക്ഷണിച്ച പ്രകാരം പോവുകയുണ്ടായെന്നും, അവിടെ മാരാൎക്കു് അമ്പലവാസികളുടെ കൂട്ടത്തിൽ എല വെച്ചതു കണ്ടിട്ടത്ഭുതമായിയെന്നും, അതിനേപ്പററി അന്വേഷിച്ചപ്പോഴാണു് പരേതപ്രവൎത്തിയ്ക്കും അമ്പലത്തിലെ ജോലിയ്ക്കും—അത്തിക്കുറുശ്ശിയും മാരാരും—ചില പ്രദേശങ്ങളിൽ രണ്ടു വംശക്കാരായിട്ടുള്ള കഥ മനസ്സിലായതെന്നും പറകയുണ്ടായി. തെക്കോട്ടും വടക്കോട്ടും എവിടം മുതൽക്കാണു രണ്ടു പ്രവൎത്തികളും ഒരേ കൂട്ടരായിരിയ്ക്കുന്നതെന്നു കൃത്യമായി അറിയാൻ കഴിഞ്ഞില്ല; അന്വേഷിച്ചിട്ടുമില്ല. ഫറൂക്ക മുതൽ വടക്കോട്ടും, വൈയ്ക്കം മുതൽ തെക്കോട്ടും അങ്ങിനേയാണെന്നു തീൎച്ചയായിട്ടുണ്ടു്. അത്രയേ ഇപ്പോൾ പറയാൻ കഴിയൂ.

"പാണി, കോണി, തിരുമിററം, നടുമിററം" എന്നീ നാലും തെക്കും വടക്കും കേരളത്തിൽ ഒരേ വംശക്കാൎക്കാണെന്നും, മദ്ധ്യകേരളത്തിലാകട്ടെ പാണിയും തിരുമിററവും മാരാൎക്കു, കോണിയും നടുമിററവും അത്തിക്കുറുശ്ശിയ്ക്കുമാണെന്നും ചെറുപ്പത്തിൽ ഞാൻ ഒരു ചൊല്ലു കേട്ടിട്ടുണ്ടു്. അതിന്റെ താല്പൎയ്യം മനസ്സിലായതു് ഇപ്പോഴാം

മാത്രമാകുന്നു. 'പാണി' എന്നതു കലശത്തിന്നും മററും മാരാർ കൊട്ടേണ്ടതായ ഒരു തരം വാദ്യമാണു്. 'തിരുമിററം' എന്നതു നടയ്ക്കൽ നിന്നു എടയ്ക്ക മുതലായതു കൊട്ടുന്നതിനെ സൂചിപ്പിയ്ക്കുന്നു. അതു രണ്ടും മാത്രമേ മാരാരുടെ പ്രവൃത്തിയാകുന്നുള്ളു. 'കോണി' എന്നതു ശവം എടുക്കുവാനുള്ള കോണിതന്നെ. 'നടുമിററം' എന്നതിൻെറ അൎത്ഥം "നമ്പൂതിരിമാരുടെ ശേഷക്രിയയ്ക്കു നടുമിററത്തു വേണ്ടതെല്ലാം ഒരുക്കുക" എന്നുമാകുന്നു. ഏതു കാലം മുതൽക്കാണിതിനെ വ്യത്യസ്തപ്പെടുത്തിയതെന്നും, അതിന്നുള്ള കാരണമെന്തെന്നും പറയാനും അറിയാനും ഇപ്പോൾ പ്രയാസമായിരിയ്ക്കുന്നു. ഇതത്ര പ്രധാനമല്ലാത്തതിനാലും, അറിഞ്ഞിട്ടു് ഇനി വലിയ പ്രയോജനമില്ലാത്തതുകൊണ്ടും അതിന്നായി ശ്രമിച്ചിട്ടുമില്ല.

ഇവിടെ മറെറാരു സംഗതികൂടി പറയട്ടെ. "തെക്കും വടക്കുമുള്ള മാരാന്മാരുമായി ഇവിടുത്തെ (മദ്ധ്യകേരളത്തിലെ) മാരാന്മാർ കൂടികൊട്ടാറില്ല *" എന്നു ഞാൻ ചെറുപ്പത്തിലേ കാരണവന്മാർ പറഞ്ഞുകേട്ടിട്ടുണ്ടു്. എന്തോ ഒരു ഭള്ളു് എന്നല്ലാതെ അതിന്നു ഒരു കാരണമുണ്ടെന്നു ഇതുവരെ ഞാൻ മനസ്സിലാക്കിയിരുന്നില്ല; ആലോചിച്ചുനോക്കുകയും ഉണ്ടായിട്ടില്ല. അതിൻെറ കാരണം മനസ്സിലായതു് ഇപ്പോൾ മാത്രമാകുന്നു. മദ്ധ്യകേരളത്തിലെ മാരാന്മാർ അമ്പലവാസികളും, തെക്കും വടക്കുമുള്ള മാരാന്മാർ അത്തിക്കുറുശ്ശിനായന്മാരും ആണെന്നു മുമ്പു പറഞ്ഞുവല്ലൊ. അത്തിക്കുറുശ്ശിയാണെങ്കിലാവട്ടെ നായരാണെന്നു മാത്രമല്ല, അതിൽ മൂന്നാം ക്ലാസുമാകുന്നു. എന്നുവെച്ചാൽ അത്തിക്കുറുശ്ശിയുടെ ആഭിജാത്യം ശൂദ്രൻെറയും പള്ളിച്ചാൻെറയും താഴെയാണെന്നു താല്പൎയ്യം. അതിനാൽ ഈ മാരാന്മാർ അവരൊരുമിച്ചു കൂടികൊട്ടുക എന്നുവെച്ചാൽ 'അ

* കൂടികൊട്ടുക എന്നതിൻെറ അൎത്ഥം "ഒരു പൂരത്തിന്നു ഒരേ വരിയിൽ ഒരുമിച്ചു എടകലൎന്നു (വടക്കരും തെക്കരും) നിന്നു കൊട്ടുക" എന്നാണു്.

ബാലവാസികളും അത്തിക്കുറുശ്ശിയും'—ഒരുമിച്ച് ഒരേ പന്തിയിൽ ഇരുന്നു ഊണു കഴിയ്ക്കുന്നതുപോലെ—കൂടിക്കൊട്ടുക എന്നു അത്ഥമായല്ലൊ. ഇവർ തമ്മിൽ കൂടിക്കൊട്ടാതിരിയ്ക്കാനുള്ള കാരണമതാണു്.

ഈ പ്രവൃത്തികളെല്ലാം അത്തിക്കുറുശ്ശിതന്നെ ചെയ്തുകൊണ്ടിരിയ്ക്കണമെന്നും, അതാണു കുലധമ്മമെന്നും, അതു മററുള്ളവരെക്കൊണ്ടു ചെയ്യിയ്ക്കുകയോ സ്വയം ചെയ്യാതിരിയ്ക്കുകയോ രണ്ടായാലും അധമ്മമാണെന്നും, അവർ ആത്മാത്ഥമായി വിശ്വസിച്ചിരുന്നു; ഈ തൊഴിൽ അഭിമാനകരം മാത്രമല്ല ഈശ്വരപ്രീതിജനകവുമായിട്ടാണു് വിശ്വസിച്ചിരുന്നതു്. ഇങ്ങിനെ അവർ ഈ പ്രവൃത്തി കുലധമ്മമായി കരുതിയിരുന്നതിനാൽ മാത്രമാണു് ഇന്നുവരെ മുടങ്ങാതെ അവരെ കിട്ടിക്കൊണ്ടിരിയ്ക്കാനും അവരെക്കൊണ്ടുതന്നെ ആ വക കാര്യങ്ങൾ നിവ്വഹിയ്ക്കുവാനും കഴിഞ്ഞതു്.

D. ചക്കാലൻ :—

ഇവരുടെ കുലത്തൊഴിൽ എള്ളു് കൊപ്ര മുതലായവ ചക്കിലിട്ടാട്ടി എണ്ണയുണ്ടാക്കിക്കൊടുക്കുകയാകുന്നു. എന്റെ ചെറുപ്പത്തിൽ ഇവരെപ്പററി പറഞ്ഞിരുന്ന ഭാഷ 'ചക്കാന്മാർ' എന്നു മാത്രമാണു്. 'ചക്കാലന്മാർ' എന്നും പറയുന്നതു കേട്ടിട്ടുണ്ടു്. വടക്കൻ ദിക്കിൽ (കണ്ണൂർ മുതലായ പ്രദേശങ്ങളിൽ) ഇവരെപ്പറയുന്ന ഭാഷ 'വാണിയൻ' എന്നാണത്രെ. ആ കാലമായപ്പോഴെയ്ക്കുതന്നെ കാണിപ്പയ്യൂരും അടുത്ത പ്രദേശങ്ങളിലും ഇവരുടെ കുടുംബങ്ങളില്ലാതായിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു. സാക്ഷാൽ തുഞ്ചത്തെഴുത്തച്ഛൻ ചക്കാലത്തുനായരും ഒരു നമ്പൂതിരിയുടെ മകനുമായിരുന്നുവെന്നു പ്രസിദ്ധമാണല്ലൊ. ചക്കാന്മാർ എന്നൊരു വഗ്ഗമുണ്ടെന്നറിഞ്ഞതു അദ്ദേഹത്തെപ്പററിയുള്ള കഥകളിൽ നിന്നാണു്. "തന്റെ ചക്കിൽ എത്ര ആടും" എന്നു ഒരു നമ്പൂതിരി ചോദിച്ചതായും, "നാലും ആറും ആ

ട്ടമെ”ന്നു എഴുത്തച്ഛൻ മറുപടി പറഞ്ഞതായും പ്രസിദ്ധമാണ ല്ലോ. * അന്വേഷിച്ചപ്പോൾ കോഴിക്കോട്ടുനിന്നു വടക്കുള്ള പ്രദേ ശങ്ങളിൽ ചക്കാന്മാർ ധാരാളമുണ്ടെന്നും, അവരിൽ പലരും തങ്ങ ളുടെ കുലധർമ്മമായ ‘എണ്ണയാട്ടു’കൊണ്ടുതന്നേയാണ് ഇപ്പോൾ ജീ വിക്കുന്നതെന്നും മനസ്സിലായി. ഇവരെ പരിഹാസമായ ഭാഷയിൽ ‘വട്ടേയ്ക്കാടൻ’ എന്നു വിളിക്കുന്ന പതിവുമുണ്ടത്രെ.

പണ്ടുകാലത്തു് അമ്പലങ്ങളിലും മററും ദേവന്മാർക്കു വിളക്കു വെയ്ക്കുവാനും, ഇല്ലങ്ങളിൽ തേച്ചുകുളിയ്ക്കാൻപോലും ചക്കാന്മാർ ആട്ടിയ എണ്ണയും വെളിച്ചെണ്ണയും മാത്രമേ ഉപയോഗിച്ചിരുന്നുള്ളു. എന്നു മാത്രമല്ല ചക്കാൻ മാത്രമെ അക്കാലത്തു എണ്ണയാട്ടിയിരുന്നു ള്ളുവെന്നും അറിയണം. ഇങ്ങിനെ ചക്കാട്ടുന്നവർക്കു എന്നെന്നും ജോലിയുണ്ടാവത്തക്ക തരത്തിലും എണ്ണയുടെ ആവശ്യം യഥാ യോഗ്യം ലഭിക്കത്തക്ക വിധത്തിലുമാണ് ഈ ചക്കാന്മാരുടെ കു ടുംബങ്ങളെ ഓരോ ദേശത്തും നിശ്ചയിച്ചിരുന്നതു്. അന്നു മില്ലുക ളൊ യന്ത്രങ്ങളൊ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല; എല്ലാ രാജ്യക്കാരും മരച്ച ക്കിൽതന്നെയാണ് എണ്ണയാട്ടിയിരുന്നതു്. അന്നൊക്കെ തങ്ങളു ടെ കുലധർമ്മമാണ് (കടമയാണ്) എന്ന വിശ്വാസത്തോടെ ലാഭ ഛേതം നോക്കാതെ തൻെറ പ്രവൃത്തിയെടുക്കുകയെ ജനങ്ങൾ ചെ യ്തിരുന്നുള്ളു. അല്ലാതെ ലാഭം നോക്കി എന്തെങ്കിലും മററു പ്രവൃത്തി ആരും സ്വീകരിച്ചിരുന്നില്ല. “സ്വധർമ്മേ നിധനം ശ്രേയഃ” എ ന്നതാണല്ലൊ എല്ലാവരും പ്രമാണമാക്കിയിരുന്നതു്. അതിനാൽ ആദ്യകാലങ്ങളിൽ ചക്കാന്മാർ ആട്ടിയ എണ്ണയല്ലാതെ ആർക്കും കി ട്ടിയിരുന്നേ ഇല്ല.

യന്ത്രച്ചക്കുകളൊ അവയിൽ ആട്ടിയ എണ്ണയൊ ഇന്നത്തെ പ്പോലെ പ്രചാരത്തിൽ വന്നിരുന്നില്ലെങ്കിലും എൻെറ ജനനത്തി

* ‘‘നാലും ആറും ആട്ടമെ’’ന്നു പറഞ്ഞതിൻെറ അർത്ഥം നാലു വേദ വും ആറു ശാസ്ത്രവും അറിയാമെന്നാണെന്നും ധരിയ്ക്കുക.

ന്നു മുമ്പുതന്നെ പല പ്രദേശങ്ങളിലും ഈ ചക്കാന്മാരുടെ എണ്ണയാട്ടുവ്യവസായം ഒരുവിധം നശിച്ചുകഴിഞ്ഞിരുന്നു. എങ്കിലും വൈദികകർമ്മങ്ങളിൽ അതാതിന്നു ചുമതലപ്പെട്ടവർ ഉണ്ടാക്കിയതെ പാടുള്ളു എന്ന തത്വം പാലിച്ചിരുന്നതുകൊണ്ടു് അമ്പലത്തിലും മററു തേവാരങ്ങളിലും വിളക്കു വെയ്ക്കാനും, ചാത്തത്തിന്നും മററും ക്രിയാംഗമായിട്ടുള്ള അഭ്യംഗസ്നാനത്തിന്നും, ചാത്തമൂട്ടുമ്പോഴുള്ള ബലിയ്ക്കും, ദീക്ഷ-ബ്രഹ്മചാരികളുടെ ആവശ്യത്തിന്നും, പ്രസവമട്ടത്താൽ എണ്ണ ഊതുന്നതിന്നും, * പ്രസവിച്ചു് പതിനൊന്നാം ദിവസമുള്ള എണ്ണവീത്തിന്നും മററുമുള്ള എണ്ണ-വെളിച്ചെണ്ണുകൾ ചക്കാലത്തുനായർ ആട്ടിയതുതന്നെ വേണമെന്നുണ്ടായിരുന്നു. ശിവരാത്രിയ്ക്കു ശിവന്റേയും, അഷ്ടമിരോഹിണിയ്ക്കു വിഷ്ണുവിന്റേയും, വൃശ്ചികത്തിലെ കാർത്തികയ്ക്കു ഭഗവതിയുടേയും, ഷഷ്ഠിയ്ക്കു അഥവാ തൈപ്പൂയത്തിന്നു സുബ്രഹ്മണ്യന്റേയും മററും ക്ഷേത്രങ്ങളിൽ വിശേഷപൂജ മുതലായതു് നടത്താറുണ്ടല്ലൊ. ആ ദിവസത്തിന്നു മുമ്പായി അമ്പലങ്ങളിലെ ശ്രീകോവിലിന്റേയും മണ്ഡപത്തിന്റേയും മററും കരിങ്കൽത്തറകൾ, തൂണുകൾ മുതലായതെല്ലാം തേച്ചു വൃത്തിയാക്കി എണ്ണ പുരട്ടാറുണ്ടു്. ഈ ആവശ്യത്തിന്നുള്ള എണ്ണ ചക്കാന്മാരിൽനിന്നു എത്രാണ്ടു് മാററവെയ്ക്കുന്ന രീതിയിൽ പ്രത്യേകം ചടങ്ങോടുകൂടിയാണത്രെ വാങ്ങുക പതിവു്. അതിന്നു അവർക്കു് അവകാശങ്ങളും കൊടുക്കുക പതിവായിരുന്നു. ഇതെല്ലാം എ

* പ്രസവവേദന തുടങ്ങിയാൽ അതു് അപായം കൂടാതെ കഴിയുവാൻ വേണ്ടി എണ്ണ മന്ത്രം ജപിച്ചു് ഊതിക്കൊടുക്കുന്ന അഥവാ ഊതിച്ചു കൊണ്ടുപോകുന്ന ഒരു പതിവുണ്ടായിരുന്നു. അങ്ങിനെ കാണിപ്പയ്യൂർ ദേശക്കാരിൽ പലരും എണ്ണ കൊണ്ടുവരുന്നതും കാരണവന്മാർ ഊതിക്കൊടുക്കുന്നതും ഞാൻ കണ്ടിട്ടുണ്ടു്; ചിലപ്പോഴെല്ലാം ഞാൻ ഊതിക്കൊടുത്തിട്ടുമുണ്ടു്. കറുകയുടെ മൂന്നു കൊഴയെടുത്തു് അതിന്റെ തലകൊണ്ടു് എണ്ണ തൊട്ടു് മന്ത്രം ജപിയ്ക്കുകയാണു പതിവു്.

ന്റെ കാരണവന്മാർ പറഞ്ഞുകേട്ടിട്ടുള്ളതാണ്. എന്നാൽ എനി ക്കോർമ്മവെച്ച കാലമായപ്പോഴെയ്ക്കുതന്നെ ചക്കാന്മാരില്ലാതായതി നാൽ കേവലം വിളക്കെണ്ണ മാത്രമല്ല തേച്ചുകുളി, അമ്പലങ്ങളിലും ഇല്ലത്തെ തേവാരസ്ഥലത്തും വെളക്കുവെപ്പ്, ഭക്ഷണാവശ്യങ്ങൾ ക്കുള്ള വെളിച്ചെണ്ണ മുതലായ മിക്ക ആവശ്യങ്ങൾക്കും അങ്ങാടി യെണ്ണ ധാരാളമായി ഉപയോഗിച്ചുതുടങ്ങിയിരുന്നു. വലിയ മത ഭക്തന്മാരായ അപൂർവ്വം ചില പഴമക്കാർ മാത്രം അമ്പലത്തിലും തേവാരസ്ഥലത്തും വിളക്കുവെപ്പിന്നു ചക്കാന്മാരിൽനിന്നു എണ്ണ വ രുത്തിയിരുന്നതായും ഓർമ്മ തോന്നുന്നുണ്ട്. അവരുംകൂടി ഭക്ഷണാവ ശ്യങ്ങൾക്കു അങ്ങാടിവെളിച്ചെണ്ണയെ ഉപയോഗിച്ചിരുന്നുള്ളു. ഇ വിടെ 'അങ്ങാടിയെണ്ണ' എന്നു പറഞ്ഞതിന്നു അന്നുണ്ടായിരുന്ന താല്പര്യം അങ്ങാടികളിൽനിന്നു മാപ്പിളമാരും, ക്രിസ്ത്യാനികളും ഉ ണ്ടാക്കിയ എണ്ണ എന്നാകുന്നു.

ആ കാലത്ത് രണ്ടു സംഗതികളിൽ മാത്രമെ എണ്ണയുടെ കാ ര്യത്തിൽ നിഷ്കർഷയുണ്ടായിരുന്നുള്ളു. അവയിലൊന്നു ദീക്ഷക്കാരു ടേയും ബ്രഹ്മചാരികളുടേയും ഭക്ഷണാവശ്യങ്ങൾക്കുള്ള വെളിച്ചെ ണ്ണയുടെ കാര്യവും, മറ്റൊന്ന് ചാത്തത്തിന്നുള്ള ബലിയെണ്ണയുടെ കാര്യവുമാണ്. അച്ഛൻ അമ്മ മുതലായവരുടെ ചാത്തദിവസം ബലിയിടുമ്പോൾ ഓരോരുത്തർക്കും നാലഞ്ചു തുള്ളി വീതം എള്ളെ ണ്ണ വേണം. ബലിയെണ്ണ എന്നു പറഞ്ഞതതിനേയാകുന്നു. ദീ ക്ഷ-ബ്രഹ്മചാരികൾക്കുള്ള വെളിച്ചെണ്ണയ്ക്കു അന്നുണ്ടായിരുന്ന ഭാ ഷ 'ശുദ്ധവെളിച്ചെണ്ണ' എന്നുമാണ്.

ഏറിവന്നാൽ ഒരില്ലത്ത് കൊല്ലത്തിൽ പതിരുപതു ചാത്ത ത്തിലധികമുണ്ടാവില്ല. ഓരോ ചാത്തത്തിന്നും പത്തു-പതിനഞ്ചു തുള്ളി എണ്ണയേ വേണ്ടിവരൂ. അതിനാൽ സാധാരണ കാലങ്ങളി ലെല്ലാം ചാത്തദിവസം കുറച്ചെള്ളെടുത്ത് അരച്ച് കൈകൊണ്ടു ഞെക്കിപ്പിഴിഞ്ഞു അഞ്ചാറു തുള്ളിയുണ്ടാക്കുകയേ ചെയ്തിരുന്നുള്ള

ദീക്ഷയുള്ളപ്പോൾ ഒരു കൊല്ലം നിത്യം ബലിയിടണമല്ലോ. അങ്ങിനെയുള്ള സന്ദർഭങ്ങളിൽ മാത്രമാണ പ്രത്യേകം ബലിയെണ്ണയുണ്ടാക്കി ശേഖരിച്ചിരുന്നതു്. അതിന്ന എള്ള വാങ്ങി കഴുകി വൃത്തിയാക്കിയ ശേഷം നായന്മാരെക്കൊണ്ടു് (മാപ്പിളമാരും മററും തൊടാതെ) ആട്ടിച്ച വരുത്തുകയും ചെയ്തിരുന്നു. എൻെറ അച്ഛൻെറയും (കൊ. വ. 1085) അമ്മയുടെയും (1093) ദീക്ഷയിൽ ചെയ്തതങ്ങിനേയാണു്. ശുദ്ധവെളിച്ചെണ്ണയുണ്ടാക്കുന്നതും ഇങ്ങിനെത്തന്നെയാകുന്നു. നാളികേരം ഇല്ലത്തുതന്നെ വെട്ടിയുണക്കി കൊപ്രയാക്കി വാലിയക്കാരെക്കൊണ്ടു് ആട്ടിച്ച വരുത്തും; മുൻകൂട്ടി ചക്കു തുടച്ചു വൃത്തിയാക്കിയേ ആട്ടാവൂ എന്നും ഏല്പിയ്ക്കാറുണ്ടു്. ചിലപ്പോഴെല്ലാം അങ്ങിനെ ശുദ്ധവെളിച്ചെണ്ണയുണ്ടാക്കാൻ താമസം വരാറുണ്ടു്. എന്നാൽ നല്ല പഴുത്ത നാളികേരം ചിരകി പാൽ പിഴിഞ്ഞെടുത്തു് അടുപ്പത്തു വെച്ചു് പാൽ വററുന്നതുവരെ വേവിച്ചാൽ മതി; നല്ല വെളിച്ചെണ്ണ കിട്ടും. അതിന്ന 'വെന്തവെളിച്ചെണ്ണ' എന്ന പറയുന്നു. മുട്ടു വന്നാൽ അങ്ങിനേയും ചെയ്യാറുണ്ടു്. ഏതായാലും ദീക്ഷക്കാരും ബ്രഹ്മചാരികളും ശുദ്ധവെളിച്ചെണ്ണയല്ലാതെ ഉപയോഗിച്ചിരുന്നില്ല.

എൻെറ ചെറുപ്പത്തിൽ കണ്ടിരുന്നതായ ഒരു കാര്യം ഇവിടെ പറയട്ടെ. രണ്ടു ടിന്നുകൾ കൂട്ടിക്കെട്ടി രണ്ടിലും എണ്ണ നിറച്ച ആ രണ്ടു ടിന്നും ഒരു പലകയോടു ചേർത്തു കെട്ടി അതു് തലയിൽ ചുമന്നുകൊണ്ടു് ഒരു ചക്കാലത്തുനായർ ശുദ്ധയെണ്ണയെന്നും, ശുദ്ധവെളിച്ചെണ്ണയെന്നും പറഞ്ഞു് ഇല്ലങ്ങൾതോറും നടന്നുവിററിരുന്നു. ഇതു് കണ്ടതായി ഒരു നേരിയ ഓർമ്മയെ എനിക്കുള്ളു. എൻെറ ഉപനയനം കഴിഞ്ഞപ്പോഴെയ്ക്കുതന്നെ അവനെ കാണാതായിട്ടുണ്ടു്. അവൻ സ്വയം ആട്ടുന്നതല്ലെന്നും അങ്ങാടിയിൽനിന്നു വാങ്ങിക്കൊണ്ടുവന്നു ശുദ്ധയെണ്ണയാണെന്നു വ്യാജം പറഞ്ഞു വില്ക്കുന്നതാണെന്നും മററും കാരണവന്മാർ പറഞ്ഞിരുന്നതായും തോന്നുന്നുണ്ടു്.

അന്തരിച്ച വരിക്കുമാഞ്ചേരി ഉണ്ണിനമ്പൂതിരിപ്പാട്ട് മരിക്കുന്നതുവരെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ അമ്പലത്തിൽ വെളക്കുവെപ്പിന്നു ശുദ്ധവെളിച്ചെണ്ണ മാത്രമേ ഉപയോഗിച്ചിരുന്നുള്ളു. നാളികേരം വെട്ടി അവിടെത്തന്നെ ഉണക്കി കൊപ്രയാക്കി വാലിയക്കാരെക്കൊണ്ടാട്ടിച്ചിട്ടാണ് അതുണ്ടാക്കിയിരുന്നതു്.

ചുരുക്കമെന്തെന്നാൽ ആശ്ശാരി ചക്കാൻ മുതലായ മററു വംശത്തൊഴിലാളികളുടെ ഉല്പന്നങ്ങൾ അതാതു വംശക്കാരുണ്ടാക്കിയതേ ഉപയോഗിക്കൂ എന്നുള്ള നിബ്ബന്ധം പൂവ്വാചാരങ്ങളിൽ നിഷ്ഠയുള്ളവരിൽ പലക്കും അനുകൂടി ഉണ്ടായിരുന്നു. അതിന്നുവേണ്ടി അവർ കൂടുതൽ ബുദ്ധിമുട്ടുന്നതിന്നും പണം ചിലവാക്കുന്നതിന്നും മടിച്ചിരുന്നില്ല. അതുപോലെത്തന്നെ അതാതു തൊഴിൽക്കാരും ഉല്പന്നങ്ങൾ തങ്ങൾ തന്നെ ഉണ്ടാക്കണമെന്നും, അത് തങ്ങളുടെ കുലധർമ്മമാണെന്നും ആത്മാത്ഥമായി വിശ്വസിച്ചിരുന്നു. വംശത്തൊഴിലാളികളല്ലാതെ മററുള്ളവർ നിമ്മിച്ച സാധനങ്ങൾ ബുദ്ധിമുട്ടും അധികച്ചിലവും കൂടാതെ മാക്കററിൽ കിട്ടാനുണ്ടായിരുന്നതിനാൽ അതുപയോഗിച്ചാൽ മതിയെന്നും, പോരെന്നും മററുമായി അന്നത്തെ ചെറുപ്പക്കാരും കാരണവന്മാരും തമ്മിൽ വാദങ്ങൾ നടന്നിരുന്നതും അപൂവ്വമല്ല. എന്നാൽ അക്കാലമായപ്പോഴേക്കും എണ്ണകളുടെ കാര്യത്തിൽ ദീക്ഷക്കാർ, ബ്രഹ്മചാരികൾ, എന്നിവരുടെ ഭക്ഷണത്തിന്റേയും, ചാത്തത്തിന്നു ബലിയുടേയും കാര്യങ്ങളിലൊഴികെ മററു ആവശ്യങ്ങളിൽ വാദമെ ഇല്ലാതായിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു; ഒരു വിധം നോക്കുമ്പോൾ ഇതത്ഭുതമാണു ; അതിന്നു പ്രത്യേകം കാരണവുമുണ്ട്.

അറബികളായ മുസ്ലിംങ്ങൾ കോഴിക്കോട്ടെത്തുകയും, സാമൂതിരിയുമായി സഖ്യത്തിലാവുകയും ചെയ്തുവല്ലൊ. അവരുണ്ടാക്കുന്ന വെളിച്ചെണ്ണ നമ്പൂതിരിമാർ ഉപയോഗിച്ചിരുന്നില്ല; അതൊക്കെ ചക്കാന്മാരുടെ മാത്രമേ ഉപയോഗിച്ചിരുന്നുള്ളു. മാപ്പിളമാരു

ടെ വെളിച്ചെണ്ണ ഉപയോഗിപ്പിയ്ക്കണമെന്നും അതിന്നു തങ്ങളെ സഹായിയ്ക്കണമെന്നും അവർ സാമൂതിരിയോടപേക്ഷിച്ചു. വൈദികന്മാർ സമ്മതിച്ചേ നമ്പൂതിരിമാർ സ്വീകരിയ്ക്കുയുള്ളൂ. അന്നത്തെ ശുകപുരം ഗ്രാമക്കാരുടെ വൈദികന്മാർ 'നസ്സുവും' 'നരിയവൃ'മായിരുന്നു. സാമൂതിരി മാപ്പിളമാരുടെ ആവശ്യം ഈ വൈദികന്മാരോടു പറഞ്ഞു. പക്ഷെ അവർ ചക്കാന്മാരാട്ടിയ എണ്ണയല്ലാതെ മറേറത് (മാപ്പിളമാരുടെ എണ്ണ) ഉപയോഗിയ്ക്കാൻ സാധ്യമല്ലെന്നു മറുപടി പറഞ്ഞുവത്രെ. ആ കാരണത്താൽ സാമൂതിരി ശക്തി ഉപയോഗിച്ചു വൈദികന്മാരെ മാററുകയും, ആ സ്ഥാനം ചെറുമുക്കിനും തെയ്ക്കാടിനും കൊടുക്കുകയും ചെയ്തു. അന്നു മുതല്ക്കാണു ഇവർ ശുകപുരത്തു ഗ്രാമക്കാരുടെ വൈദികന്മാരായതു്. ഇവിടെ കാൎയ്യമെന്തെന്നാൽ മാപ്പിളമാരുടെ എണ്ണ സ്വീകരിപ്പിയ്ക്കാൻ സാമൂതിരിയ്ക്കു വൈദികന്മാരെ മാറേറണ്ടിവന്നുവെന്നുള്ളതാകുന്നു. അന്നുവരെയും ചക്കാന്മാരാട്ടിയ എണ്ണയല്ലാതെ നമ്പൂതിരിമാർ ഉപയോഗിച്ചിരുന്നില്ലെന്നു ഇതുകൊണ്ടു തെളിയുന്നുണ്ടല്ലൊ. അക്കാലം മുതല്ക്കാണു 'ശുദ്ധവെളിച്ചെണ്ണ'യുടേയും മററും ആരംഭം.

വടകരനിന്നു ഏതാണ്ടു മൂന്നു നാഴിക വടക്കുകിഴക്കായിട്ടു ഓക്കാട്ടരി എന്നൊരു ദേശമുണ്ടു്. ആ ദേശത്തുള്ള ഏറാമല അംശത്തിൽ 'വാരിക്കോളി'ക്കുറുപ്പന്മാരുടെ വകയായ 'എടമന' ക്ഷേത്രത്തിലേയ്ക്കുള്ള എണ്ണ ഇന്നും സ്ഥിരമായി കൊണ്ടുവരുന്നത് ചക്കാന്മാർ തന്നെയാണ്. അതു് അവരുടെ കുലധൎമ്മമായി അവർ ചെയ്തുവരുന്നു; അതിന്നു ചില അവകാശങ്ങളും കൊടുത്തുവരുന്നുണ്ടു്. * എണ്ണ കൊണ്ടുവരേണ്ടത് ചക്കാന്മാർ തന്നെയാണെന്നതിന്നു മറെറാരു തെളിവാണിതു്.

---

* ഓക്കാട്ടരിയുള്ള കുനി പുരുഷോത്തമൻ നമ്പൂതിരിയിൽനിന്നാണ് ഈ വസ്തുത എനിയ്ക്കു മനസ്സിലാക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞതു്.

E. ആന്തുരാന്മാർ :—

ഇവരുടെ കുലധർമ്മം മൺപാത്രനിർമ്മാണമാകുന്നു. അത്തിക്കുറുശ്ശിയെ 'പട്ടീലോൻ' എന്നും മററും പരിഹാസസ്വരത്തിൽ പറയുന്ന സമ്പ്രദായം നാട്ടിൻപുറങ്ങളിലുള്ളതുപോലെ ഇവരെപ്പററി 'കലം കൊട്ടികൾ' എന്നൊരു ഭാഷയും നടപ്പുണ്ടായിരുന്നു. കോഴിക്കോട്ടും അവിടെനിന്നു വടക്കോട്ടുമുള്ള പ്രദേശങ്ങളിൽ ഇവരെപ്പറയുന്ന ഭാഷ 'കുശവൻനായർ' എന്നാകുന്നു. മൺപാത്രങ്ങൾ മാത്രമല്ല മണ്ണുകൊണ്ടുള്ള എല്ലാ പണികളും ഇവരുടെ പ്രവൃത്തിയിൽ പെട്ടവയാണ്; "മൺപണി കുലധർമ്മമായി സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ളവരാകുന്നു ഈ ആന്തുരാന്മാർ" എന്നാണു പറയേണ്ടതു്. ആര്യന്മാർ കുടിയേറിപ്പാർത്ത ആദ്യകാലങ്ങളിലെല്ലാം എല്ലാ വീടുകളിലും നിത്യം ഭക്ഷണസാധനങ്ങൾ പാകം ചെയ്തിരുന്നത് മൺപാത്രങ്ങളിലായിരിക്കും. അടുത്ത കാലം വരെയ്ക്കും എടത്തരക്കാരുടെ ഭവനങ്ങളിൽ പോലും ഭക്ഷണം പാകംചെയ്തിരുന്നതു് മൺകലങ്ങളിലായിരുന്നു. എൻെറ അച്ഛൻെറ ചെറുപ്പക്കാലത്തു് ഇല്ലത്തു് ചോറു വെയ്ക്കുവാൻ ഉപയോഗിച്ചിരുന്നതു് മൺകലമായിരുന്നുവെന്നും, കലം പൊട്ടിപ്പോകാതിരിപ്പാൻ വേണ്ടി ചട്ടുകം മരംകൊണ്ടുള്ളതായിരുന്നുവെന്നും മററും അച്ഛൻ പറഞ്ഞുകേട്ടിട്ടുണ്ടു്. അച്ഛൻെറ ജനനം കൊ. വ. 014 (A. D. 1839)ലാണെന്നും പറയട്ടെ. മാത്രമല്ല ചോറു കലത്തിൽ വെച്ചാൽ ചെമ്പിൽ വെച്ചതിനേക്കാൾ അധികം നന്നാവുമെന്നു പ്രസിദ്ധവുമാണു്. അതിന്നു പുറമെ ലോഹപ്പാത്രങ്ങൾ സുലഭമല്ലാത്ത കാലമായിരുന്നതിനാൽ അന്നൊക്കെ മൺപാത്രങ്ങളിൽ ഭക്ഷണം പാകം ചെയ്യുന്നതു ആരും ഒരു പോരായ്മയായി കരുതിയിരുന്നുമില്ല.

ഈ ആന്തുരാന്മാരിൽ ചിലർ മൺപാത്രങ്ങൾ മാത്രമല്ല പുര മേയുവാനുള്ള ഓടും നിർമ്മിച്ചിരുന്നു. അതിനാലായിരിക്കണം, അവരെ

‘ഓടന്മാർ’ എന്നുകൂടി പറഞ്ഞിരുന്നു. ഉദ്ദേശം രണ്ടു ഇഞ്ച് വീതിയും മുക്കാൽ ഇഞ്ച് കനവും ഏഴെട്ടു ഇഞ്ച് നീളവുമുള്ള ഒരു തരം ഓടമായിരുന്നു അതു്. അതിന്നു കൂരോട്, മാറോട്, ചില്ലോട് എന്നും മററും ഓരോ പ്രദേശങ്ങളിൽ ഓരോ പേർ പറഞ്ഞിരുന്നു. എനിയ്ക്കോർമ്മ വെച്ച കാലത്തു് എന്റെ ഇല്ലവും പരദേവതയായ ഭഗവതിയുടെ ക്ഷേത്രവും ഇത്തരം ഓടുകൊണ്ടു മേഞ്ഞതായിരുന്നു. ഇന്നും കൂരോടു മേഞ്ഞ പഴയ അമ്പലങ്ങൾ തീരെ ഇല്ലാതായിട്ടില്ല. എന്റെ ചെറുപ്പക്കാലത്തുപോലും ആന്തുരാന്മാർ ദുർല്ലഭമായിട്ടെങ്കിലും ഈ പ്രവൃത്തിയിൽ ഏർപ്പെട്ടവരായിട്ടുണ്ടായിരുന്നു.

ഈ വക കാര്യങ്ങളിൽ മനുഷ്യരുടെ ജീവിതാവശ്യങ്ങളെക്കാൾ പ്രാധാന്യം അന്നൊക്കെ വൈദികകാര്യങ്ങൾക്കായിരുന്നു. ശവസംസ്കാരം കഴിഞ്ഞാൽ പിന്നെ ‘സഞ്ചയനം’ എന്ന ഒരു കർമ്മമുണ്ടല്ലോ. അതിന്നു ഏതെങ്കിലും കുംഭകാരൻ ഉണ്ടാക്കിയ പച്ചക്കലമായാൽ പോരെന്നും, ആന്തുരാൻ ഉണ്ടാക്കിയതുതന്നെയാവണമെന്നും നിർബ്ബന്ധമുണ്ടായിരുന്നു. എന്റെ കാരണവന്മാർ ഇങ്ങിനെ ചെയ്തിരുന്നതായി എനിയ്ക്കറിയാം. കാണിപ്പയ്യൂർ ദേശത്തു എന്റെ ചെറുപ്പക്കാലത്തുതന്നെ ആന്തുരാന്മാർ ഇല്ലാതായിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു. ഇല്ലത്തുനിന്നു തെക്കു പത്തു നാഴികയോളം ദൂരത്തായി മുല്ലശ്ശേരി അംശത്തിൽ ഞങ്ങൾക്കു കരുവന്തല എന്ന ഒരു ദേശവും, ഇല്ലവും, സ്വത്തുക്കളും, ഊരായ്മക്ഷേത്രം, പരദേവത, അടിയാർ മുതലായതുമുണ്ടു്. അക്കൂട്ടത്തിൽ അവിടെ ആന്തുരാന്മാരുടെ വീടുകളുമുണ്ടു്. എന്റെ ചെറുപ്പത്തിൽ നടത്തേണ്ടിവന്ന ചില സഞ്ചയനങ്ങൾക്കു പച്ചക്കലം കുംഭകാരനുണ്ടാക്കിയതായാൽ പോരെന്നു വെച്ച് അങ്ങോട്ടു ആളെ അയച്ചു അവിടെയുള്ള ആന്തുരാനുണ്ടാക്കിയത് കൊണ്ടുവരികയുണ്ടായി. അന്നു അവർ കുലധർമ്മമായ മൺപണി ഉപേക്ഷിച്ചുകഴിഞ്ഞിരുന്നില്ല. ഇപ്പോൾ അവർ കുറച്ചു നിവൃത്തിക്കാരും കൂടി ആയതിനാലും, മൺപാത്രനിർമ്മാണം കൊണ്ടു

ഉപജീവനം കഴിയ്ക്കുവാൻ പ്രയാസമാകയാലും ആ ജോലി ഉപേക്ഷിച്ചിരിയ്ക്കുകയാണ്.

ഇങ്ങിനെ സഞ്ചയനത്തിന്നു മാത്രമല്ല അമ്പലങ്ങളിലെ കലശങ്ങൾക്കു വേണ്ടതായ കലശപ്പാനികൾ, ഉത്സവങ്ങൾക്കും മററും ആവശ്യമായ മുളംപാനികൾ, അഗ്നിയ്ക്കു പടുക്കാനുള്ള ഇഷ്ടികകൾ, കൌഷീതകന്മാരുടെ വിവാഹത്തിന്നു വേണ്ടതായ കലം, ഉപനയനം സമാവർത്തനം മുതലായവയിലെ ഹോമത്തിന്നാവശ്യമായ പച്ചച്ചെരാതുകൾ എന്നിവയെല്ലാം ആന്തുരാൻ ഉണ്ടാക്കിയതുതന്നെ വേണമെന്നായിരുന്നു നിയമം. ഉപനയനം, സമാവർത്തനം, യാഗം ആദിയായ കർമ്മങ്ങൾക്കു വേണ്ടതായ ഹോമകുണ്ഡം ഉണ്ടാക്കേണ്ടതും ആന്തുരാൻെറ ചുമതലയാണ്.

ചെറുതിരുത്തിയിൽനിന്നു രണ്ടു നാഴികയോളം തെക്കു_കിഴക്കുള്ള 'ചാഞ്ഞാൾ' എന്ന ദേശത്ത് 'മുട്ടത്തുകാട്ടിൽ മാമണ്ണി'ൻെറ ഇല്ലത്ത് നീലകണ്ഠൻ നമ്പൂതിരി കൊ. വ. 1073_ൽ അഗ്നി കഴിച്ചു. അഗ്നി എന്നതു് 'അതിരാത്രം' എന്നുള്ള ഒരു യാഗത്തിന്നു നമ്പൂതിരിമാർ മലയാളത്തിൽ പറഞ്ഞുവരുന്ന ഭാഷയാകുന്നു. ആ യാഗശാലയിൽ അതിൻെറ ശാസ്ത്രവിധിപ്രകാരം നിലത്തുവിരിയ്ക്കുവാനും പടുക്കുവാനും മററുമായി ആയിരം ഇഷ്ടിക വേണം. അതിൻെറ വലുപ്പം മുതലായതിന്നും വിധിയുണ്ട്. ചെമ്പ് പിച്ചള മുതലായവയേക്കൊണ്ടുണ്ടാക്കിയ പാത്രങ്ങൾ ചുരുങ്ങിയ വിലയ്ക്കു സുലഭമായി കിട്ടിത്തുടങ്ങിയിരുന്നതിനാലും, കമ്പനിയോടുകൾ__ടൈൽ വർക്സിലുണ്ടാക്കിയവ__ധാരാളമായി പ്രചാരത്തിൽ വന്നിരുന്നതിനാലും ഈ പ്രദേശത്തുള്ള ആന്തുരാന്മാർക്കു ജോലിയില്ലാതാവുകയും, അവർ ആ മൺപണികൾ ഉപേക്ഷിച്ച് മററു ജോലികളിൽ ഏർപ്പെടുകയും ചെയ്തുകഴിഞ്ഞിരുന്നു. അതിനാൽ ആ കാലമായപ്പോഴയ്ക്കുതന്നെ ചിലരെല്ലാം മേൽപറഞ്ഞ

ഇഷ്ടികകഠം ടൈൽ വർക്കുകളിൽ ആർഡർ കൊടുത്തു വാങ്ങാൻ തു ടങ്ങിയിട്ടുമുണ്ടായിരുന്നു. കമ്പനിയിഷ്ടികയായാൽ പോരെന്നും, ആന്തുരാന്മാരുണ്ടാക്കിയതുതന്നെ വേണമെന്നുമുള്ള ആഗ്രഹത്താൽ അദ്ദേഹം അവരെ പ്രത്യേകം വരുത്തി അവരേക്കൊണ്ടുതന്നെ അ തിന്നു വേണ്ടതായ ഇഷ്ടികകഠം ഉണ്ടാക്കിച്ചു. പക്ഷെ അവക്കു ആ മൺപണി വശമല്ലാത്തവരായിരുന്നതിനാൽ അവയ്ക്കു വേണ്ടത്ര ഉറപ്പില്ലാതാവുകയും, യാഗം കഴിയുന്നതിന്നു മുമ്പ് പലതും പൊട്ടി യും ഉടഞ്ഞും യാഗശാല വൃത്തികേടാവുകയുമുണ്ടായി. ആ ഏപ്പാ ട് അതു അവസാനത്തേതാകുന്നു. അതിന്നു ശേഷം ഇഷ്ടികകഠംക്കു കമ്പനികളിൽ ആർഡർ കൊടുക്കുകയല്ലാതെ ആന്തുരാന്മാരെ അ ന്വേഷിച്ചതായി അറിവില്ല. എന്നുവെച്ചാൽ അന്നുവരേയും—അന്നു കൂടിയും—വൈദികകാര്യങ്ങഠംക്കെങ്കിലുമുള്ള മൺപാത്രങ്ങഠം ആന്തു രാന്മാരുണ്ടാക്കിയതാവാൻ വൈദികകാര്യങ്ങളിൽ താല്പൎയ്യം ജാസ്തി യുള്ളവർ പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിച്ചിരുന്നുവെന്നും, അതിന്നു തീരെ സാധ്യ മല്ലാതായതുകൊണ്ടാണു മററു കുലധൎമ്മക്കാരുടെ ഉല്പന്നങ്ങളെന്ന പോലെ ഈ കാൎയ്യംകൂടി ഉപേക്ഷിക്കേണ്ടിവന്നതെന്നും വ്യക്തമാണ്.

മേൽപറഞ്ഞ കലശം ഉത്സവം മുതലായതിന്നാവശ്യമായ മൺപാത്രങ്ങഠം ഇന്നും ചില ദിക്കുകളിൽ ആന്തുരാന്മാർതന്നെ കൊണ്ടുവരുന്നതായി അറിയാൻ കഴിഞ്ഞു. കൊച്ചി ദേവസ്വം ബോർഡിൻെറ കീഴിലുള്ളതും ഷൊറണ്ണൂരുനിന്നു ഏഴെട്ടു നാഴിക കിഴ ക്കുതെക്കായി സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതുമായ പഴയന്നൂരമ്പലത്തിൽ ഉത്സ വത്തിന്നു ആവശ്യമായ മുളമ്പാനി മുതലായതു കൊണ്ടുവരേണ്ടതു് ഇവരാകുന്നു. അതിന്നായി അവക്കു ദേവസ്വത്തിൽനിന്നും സ്വത്തു ചാൎത്തിക്കൊടുത്തതായി ദേവസ്വം കണക്കിൽ കാണുന്നുണ്ട്. കുന്നം കുളത്തുനിന്നു നാലു നാഴിക തെക്കുകിഴക്കായി അരിയന്നൂർ എന്നൊ രു ക്ഷേത്രമുണ്ട്. അവിടെയും ഉത്സവത്തിന്നു വേണ്ടതായ മുളമ്പാ നി മുതലായതു കൊണ്ടുവരുന്നതു് ആന്തുരാനാണ്. ഇന്നും ഒരു ചട

ങ്ങനെ നിലയിൽ ഒരു കലം കൊണ്ടുവരികയും അവക്കു ചില അവകാശങ്ങൾ ദേവസ്വത്തിൽനിന്നു കൊടുക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. പട്ടാമ്പിനിന്നു ഉദ്ദേശം രണ്ടു നാഴിക പടിഞ്ഞാറായി ഭാരതപ്പുഴയുടെ തെക്കേക്കരയിൽ കണ്ണന്നൂർ ദേശത്തു സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന കണ്ണന്നൂരമ്പലത്തിൽ ഇന്നും ആന്തുരാന്മാർ തന്നെയാണു ഉത്സവത്തിന്നു മുളമ്പാനിയും കലശപ്പാനിയും കൊണ്ടുവരുന്നതു്; അതിന്നുള്ള അവകാശമായി നെല്ലു്, എണ്ണ മുതലായതു് കൊടുത്തുവരുന്നു. ഈ വിവരം അറിവു തന്നതു് കണ്ണന്നൂർ ദേവസ്വം മാനേജരാകുന്നു. പണ്ടു് ആന്തുരാന്മാർ തന്നെയാണു് മൺപാത്രങ്ങൾ നിമ്മിച്ചിരുന്നതു് എന്നതിന്നു ഒന്നാന്തരം തെളിവുകളാണു് മേൽക്കാണിച്ചതെല്ലാം.

പണ്ടത്തെ കൊച്ചി സ്റ്റേറ്റിലും തെക്കോട്ടു കന്യാകുമാരി വരേയും ആന്തുരാന്മാരിൽ അവരുടെ കുലധമ്മമായ മൺപാത്രനിമ്മാണം നടത്തിവരുന്നവരെ ഇപ്പോൾ അധികമൊന്നും കാണാതായിട്ടുണ്ടു്. കോഴിക്കോട്ടുനിന്നു വടക്കുള്ള കേരളത്തിലാകട്ടെ പല പ്രദേശങ്ങളിലും ഇവർ ധാരാളമുണ്ടു്. ഇതേ പ്രവൃത്തികൊണ്ടുതന്നെ അവർ ഇപ്പോൾ ജീവിച്ചുവരികയും ചെയ്യുന്നുണ്ടു്. കൊയിലാണ്ടിയ്ക്കു സമീപം പന്തലായിനി അംശത്തിൽ മൂടുകന്നം ദേശത്തു് ഇവരുടെ ഒരു സമൂഹം തന്നെ ഉണ്ടു്. അവർ അവിടെ മൺപാത്രനിമ്മാണവും വ്യാപാരവും വൻതോതിൽ നടത്തുന്നുണ്ടെന്നും, അവക്കു ഗവമ്മേണ്ടിൽനിന്നു ചില പ്രോത്സാഹനങ്ങൾ ചെയ്തുകൊടുക്കുന്നുണ്ടെന്നും അറിയുന്നു. അവരുടെ ഇടയിൽ വലിയ പണക്കാരും ഉണ്ടു്.

മുൻപറഞ്ഞ വൈദികക്രിയകൾക്കു ആന്തുരാന്മാരുണ്ടാക്കിയ മൺപാത്രങ്ങൾ വേണ്ടതാണെന്നും, അതു് ആവശ്യാനുസരണം കിട്ടാതായതുകൊണ്ടാണു് അങ്ങാടികളിൽനിന്നു വാങ്ങുന്ന സാധനങ്ങൾ ഉപയോഗിച്ചുവരുന്നതെന്നുമുള്ള വിവരം അറിയുന്നവർ ഇന്നു വൈദികന്മാരിൽതന്നെ വളരെ കുറച്ചു ഉണ്ടാകു എന്നായിട്ടുണ്ടു്.

F. ചാലിയന്മാർ :—

ചാലിയന്മാരുടെ കുലധമ്മം—വംശത്തൊഴിൽ—നൂൽ നൂല്ക്കയും വസ്ത്രം നെയ്യുകയുമാണെന്നു എല്ലാവരും അറിഞ്ഞിരിക്കും. ആദ്യകാലത്തൊക്കെ കേരളത്തിൽ അവരിൽനിന്നല്ലാതെ കേരളീയക്കാവശ്യമായ നൂലും വസ്ത്രവും കിട്ടുവാനില്ലാതിരുന്നതിനാൽ ആരുണ്ടാക്കിയതാണെന്ന ചോദ്യമേ ഉത്ഭവിച്ചിരുന്നില്ല. ചാലിയന്മാക്കല്ലാതെ നൂലും വസ്ത്രവും ഉണ്ടാക്കാൻ പാടില്ല; അവക്കു അതുണ്ടാക്കാതിരിക്കാനും പാടില്ല; ഉപഭോക്താക്കൾക്കു അവരിൽ നിന്നല്ലാതെ അതുകളെ വാങ്ങുവാൻ പാടില്ല. എന്നാൽ എനിക്കോമ്മവെച്ച കാലമായപ്പോഴേക്കുതന്നെ മട്ടാകെ മാറിയിരുന്നു. ചാലിയനുണ്ടാക്കിയ വസ്ത്രംതന്നെ വേണമെന്ന നിബ്ബന്ധം വൈദികകാര്യങ്ങൾക്കു മാത്രമായിട്ടാണ കണ്ടിരുന്നതു്; പഴമക്കാക്കുപോലും അത്രയെ ആഗ്രഹമുണ്ടായിരുന്നുള്ളു.

മുമ്പു പറഞ്ഞതുപോലെ നമ്പൂതിരിമാക്കു മതത്തോടു ബന്ധപ്പെടുത്താത്തതായ ആചാരങ്ങൾ ഇല്ലല്ലൊ. പൂണുനൂല്, അരഞ്ഞാൺച്ചരടു്—അരയിൽ കെട്ടാനുള്ള ചരടിന്നു അന്നത്തെ ഭാഷ അങ്ങിനെയായിരുന്നു—അന്തജ്ജനങ്ങൾ കഴുത്തിൽ താലി കെട്ടുന്ന ചരടു്—ഇതു് പൂണുനൂലുപോലെ മൂന്നിഴ നൂലെടുത്തു് പ്രത്യേകമായ ഒരു സമ്പ്രദായത്തിൽ പിരിക്കണം അതിന്നു പൂണുനൂൽചരടു് എന്ന ഭാഷ പറയുന്നു—എന്നിവക്കും ചാത്തത്തിന്റെ ബലിക്കും, ഇങ്ങിനെ പലതിന്നും നൂലു വേണമല്ലൊ. അരയിൽ കെട്ടുന്നതിന്നും പ്രത്യേക രീതിയിൽ ഏഴു മടക്കിപ്പിരിച്ചതെ ഉപയോഗിച്ചിരുന്നുള്ളു. അതിനാൽ അതിന്നു 'ഏഴുമടക്കിച്ചരടു്' എന്നുകൂടി ഒരു ഭാഷയുണ്ടായിരുന്നു.

വസ്ത്രത്തിന്റെ ആവശ്യവും വെറും നാണം മറക്കുക മാത്രമല്ല, അതിലൊട്ടും കുറയാത്ത ആവശ്യങ്ങൾ വൈദികകാര്യങ്ങൾക്കുമുണ്ടു്. വിവാഹത്തിന്നു മന്ത്രകോടി, ചാത്തത്തിന്നു ദക്ഷിണക്കുള്ള വസ്ത്രം, തേവാരത്തിലുള്ള സാളഗ്രാമം ശിവലിംഗം ദേവവിഗ്ര

ഹങ്ങളം മുതലായവയും പീഠം വിരിയ്ക്കുവാനുള്ള തുണി, തേവാരത്തി ന്നും ഉപനയനം സമാവത്തനം മുതലായ ഷോഡശക്രിയകൾക്കും മററും തററുടുക്കുവാനുള്ള വസ്ത്രം, ശവം മൂടുവാനുള്ള ചുടുപുട, പൂര ത്തിന്നു കോലത്തിന്മേൽ അലങ്കരിയ്ക്കാനും ഭഗവതിപ്പാട്ടിന്നും വേണ്ട തായ തിരുവുടയാട (മാററുകറ) എന്നിങ്ങനെ പലേ വൈദികകാ ര്യങ്ങളിലും വസ്ത്രങ്ങൾ ആവശ്യമുണ്ടല്ലൊ. അതിന്നു പുറമെ അ മ്പലങ്ങളിലെ കലശം ഉത്സവം മുതലായ പല താന്ത്രികകർമ്മങ്ങൾ ക്കും വളരെ വസ്ത്രങ്ങൾ വേണം. ഉണ്ണികളുടെ മുടി വടിയ്ക്കാൻ അ ത്തിക്കുറുശ്ശി (മാരാൻ) വേണമെന്നു നിശ്ചയിച്ചിരിയ്ക്കുന്നതു് അമ്പ ട്ടനായാൽ രോമം പോകാത്തതുകൊണ്ടല്ലല്ലൊ; അത്തിക്കുറുശ്ശിയെ ക്കൊണ്ടേ ചെയ്യിയ്ക്കാവു എന്നു വെച്ചിട്ടല്ലെ? അതുപോലെ മേൽ പറഞ്ഞ വൈദിക–താന്ത്രിക കമ്മങ്ങൾക്കാവശ്യമായ വസ്ത്രങ്ങൾ എല്ലാം ചാലിയൻ നിമ്മിച്ചതാവണമെന്നു നിബ്ബന്ധമുണ്ടായിരുന്നു. ആ ആവശ്യങ്ങൾക്കുള്ള വസ്ത്രങ്ങൾ വെറും വിലകൊടുത്തു വാങ്ങി യാൽ മാത്രം പോര; അതിന്നു നിശ്ചയിച്ചിട്ടുള്ള ചടങ്ങനുസരിച്ച് വാങ്ങേണ്ടതാകുന്നു. അമ്പലത്തിലേയ്ക്കുള്ളതാണെങ്കിൽ നടയിലും ഇല്ലത്തേയ്ക്കുള്ളതാണെങ്കിൽ പൂമുഖത്തും വെച്ചാണു ആ ചടങ്ങു നി വ്വഹിയ്ക്കേണ്ടതു്. അതിങ്ങനെയാകുന്നു.

നിലത്തു അരി അരച്ചതുകൊണ്ടണിഞ്ഞ് വിളക്കും പറനിറപ്പും വെയ്ക്കുക.* വിളക്കത്തു ഒരു നാക്കിലയും വെയ്ക്കണം. ചാലിയൻ കുളിച്ചു കുറിയിട്ടു വന്നു് കുറച്ചു അക്ഷതമെടുത്തു അവനു ചൊല്ലാനു ള്ള എന്തോ ഒരു ഉപാസനാമന്ത്രം ഭക്തിയോടെ ചൊല്ലി ആ നാക്കില യിലിടും. പിന്നെ വസ്ത്രക്കെട്ടെടുത്ത് വെയ്ക്കും; മന്ത്രം ചൊല്ലിയി ട്ടാണു ആ നാക്കിലയിൽ വെയ്ക്കുക. അതിന്നു ശേഷം എല്ലാം കൂടി മൂന്നു പ്രദക്ഷിണം വെച്ച് പോകുന്നു. അതിന്നു ശേഷമേ ഉടമസ്ഥൻ

* പറനിറപ്പ് എന്നു പറയുന്നത് പറയിലും ഇടങ്ങഴിയിലും നെല്ലും നാഴിയിൽ അരിയും നിറച്ചു വെയ്ക്കുന്നതിനേയാകുന്നു.

അതെടുക്കുകയുള്ളു. വിലയ്ക്കു പുറമെ ആ പറനിറപ്പു അവൻെറ അവകാശവുമാകുന്നു.

ഇതൊന്നും ഞാൻ നേരിട്ടു കണ്ടിട്ടില്ല; കാരണവന്മാർ പറഞ്ഞു കേട്ടിട്ടേ ഉള്ളു; അതു് പരമാൎത്ഥവുമാണു്. എൻെറ ചെറുപ്പക്കാലമായപ്പോഴെയ്ക്കും കാണിപ്പയ്യൂർ ദേശത്തും പരിസരങ്ങളിലും ചാലിയന്മാരിൽനിന്നു വസ്ത്രങ്ങൾ കിട്ടാതായിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു. അതിന്നുള്ള പ്രധാന കാരണം പാണ്ടിപ്പട്ടന്മാരുടെ തുണിച്ചരക്കുകളാകുന്നു. ചാലിയനുണ്ടാക്കിയ വസ്ത്രമെ ഉപയോഗിയ്ക്കാവൂ എന്നും ചാലിയൻ നെയ്യതല്ലാത്തതിനാൽ പാണ്ടിച്ചരക്കുകൾ പടിയ്ക്കകത്തു കടത്തരുതെന്നും മററും ആദ്യകാലത്തു് നമ്പൂതിരിമാൎക്കു ബലമായ അഭിപ്രായമുണ്ടായിരുന്നതാണു്. അതു കാരണം ആ കാലങ്ങളിൽ ചരക്കുകൾ വില്ക്കുവാൻ പട്ടന്മാൎക്കു കുറച്ചൊക്കെ വിഷമം നേരിട്ടിട്ടുമുണ്ടു്. ചാലിയൻ നെയ്ത വസ്ത്രങ്ങൾ കിട്ടാതെ വിഷമിച്ചുതുടങ്ങിയതു മുതൽക്കാണു് പാണ്ടിച്ചരക്കുകൾ വാങ്ങിത്തുടങ്ങിയതു്. വീട്ടിൽ ചോറില്ലെന്നും, നിഷിദ്ധമാണെങ്കിലും ഹോട്ടലിൽ നല്ല ഭക്ഷണം കിട്ടുമെന്നും വന്നാൽ അവിടെപ്പോയി ഊണു കഴിയ്ക്കാതെ ആരെങ്കിലും പട്ടിണികിടക്കാനുണ്ടാവുമോ? അതുപോലെ തുണിക്ഷാമമുള്ള അത്തരം ദേശത്തുള്ളവർ പഴമക്കാരുടെ എതിൎപ്പിനെ കണക്കാക്കാതെ വീട്ടാവശ്യത്തിന്നുള്ള വസ്ത്രങ്ങൾ പാണ്ടിപ്പട്ടന്മാരുടെ കൈയിൽനിന്നു വാങ്ങുവാൻ തുടങ്ങി. അപ്പോഴും വൈദികകാൎയ്യങ്ങൾക്കൊന്നും അവയുപയോഗിച്ചിരുന്നില്ല. വൈദികകാൎയ്യങ്ങൾക്കു അതായാൽ പോരെന്നു അവൎക്കു സമ്മതവുമായിരുന്നു.

എൻെറ ചെറുപ്പക്കാലമായപ്പോഴെയ്ക്കു നിത്യാവശ്യങ്ങൾക്കു പാണ്ടിച്ചരക്കുകൾ വാങ്ങുന്നതിൽ പഴമക്കാൎക്കുപോലും എതിൎപ്പില്ലാതായിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു മാത്രമല്ല വൈദികകാൎയ്യങ്ങൾക്കുപോലും അതുപയോഗിയ്ക്കുന്നവർ അപൂൎവ്വമായിരുന്നില്ല. എന്നാൽ പഴമക്കാരായ നമ്പൂതിരിമാർ വൈദികാവശ്യങ്ങൾക്കായി ചാലിയന്മാരിൽ

നിന്നു മുൻകൂട്ടി വാങ്ങി ശേഖരിക്കുകയാണു ചെയ്തിരുന്നതു്. വൈദികകാര്യങ്ങൾക്കെങ്കിലും ചാലിയനുണ്ടാക്കിയ നൂലും വസ്ത്രവുമെ ഉപയോഗിയ്ക്കാവൂ എന്നു എന്റെ കാരണവന്മാർക്കെല്ലാം (അച്ഛൻ, വലിയച്ഛൻ, അഫൻ എന്നിവൎക്ക) നിർബ്ബന്ധമായിരുന്നു. അതിനാൽ ചാലിയൻ വരുന്നതു് കാത്തിരിയ്ക്കുകയും വന്നാൽ പൂണുൽ, പൂണുൽചരടു് എന്നിവയ്ക്കാവശ്യമായ നൂലും, വൈദികകാര്യങ്ങൾക്കു ഒരു കൊല്ലത്തേയ്ക്കു വേണ്ടതായ വസ്ത്രങ്ങളും അവരിൽനിന്നു വാങ്ങി ശേഖരിയ്ക്കുകയും പതിവാണു്. അക്കാലത്തുപോലും ചാലിയത്തുണിയാണു വേണ്ടതെന്ന കാര്യത്തിൽ ആൎക്കും സംശയമുണ്ടായിരുന്നില്ല. പക്ഷെ അതു കിട്ടുവാനുള്ള പ്രയാസവും, മററു തുണികൾ യഥേഷ്ടം കിട്ടുവാനുള്ള സൌകര്യവും ക്രമേണ കൂടിക്കൂടി വന്നു. അതനുസരിച്ച ചാലിയത്തുണികളുടെ നിർബ്ബന്ധം കുറഞ്ഞുവരികയും ചെയ്തു. ചാലിയന്മാരില്ലാതായതിനാൽ പ്രായംചെന്ന പല നമ്പൂതിരിമാരും പൂണുലിന്നും പൂണുൽചരടിന്നും സ്വന്തമായി തക്ലികൊണ്ടു് നൂലുണ്ടാക്കിയിരുന്നതായറിയാം. നൂൽ നൂല്ക്കുവാൻ ബ്രാഹ്മണൎക്കധികാരമില്ലെങ്കിലും അങ്ങാടിയിൽനിന്നു വാങ്ങുന്ന നൂലുകൊണ്ടു പൂണുലു പിരിയ്ക്കുന്നതിനേക്കാൾ നല്ലതു് അവനവൻ നൂററുണ്ടാക്കുന്ന നൂലാണെന്ന വിശ്വാസമാണതിനു കാരണം.

കൊച്ചി ദേവസ്വം ബോർഡിന്റെ കീഴിലുള്ള പഴയന്നൂർ ക്ഷേത്രത്തിൽ കൊല്ലന്തോറുമുള്ള ഉത്സവത്തിന്നു വൈദികക്രിയകൾക്കുള്ള വസ്ത്രങ്ങൾ കൊണ്ടുവരുന്നതു് ചാലിയന്മാരാകുന്നു. ഇന്നും ഈ നടവടി നടന്നുവരുന്നുണ്ടെന്നും അറിയുക. ദേവസ്വം ആവശ്യങ്ങൾക്കുള്ള വസ്ത്രങ്ങൾ കൊണ്ടുവരുന്നതിന്നു പ്രത്യേകം ചില ചാലിയക്കുടുംബക്കാരെ ഏല്പിച്ചിരിയ്ക്കുകയാണെന്നും, അവൎക്ക അതിന്നുവേണ്ടി ദേവസ്വത്തിൽനിന്നു ഭൂമി ചാൎത്തിക്കൊടുത്തിട്ടുണ്ടെന്നും ലാണ്ടു് റവന്യൂ റെക്കോർഡിൽ കാണുന്നുണ്ടു്. മുൻകാലങ്ങളിൽ ചാലിയൻ ഉണ്ടാക്കിയ തുണികൾ മാത്രമെ ഏതാവശ്യങ്ങൾ

ക്കം ഉപയോഗിച്ചിരുന്നുള്ളവെന്നും മററു തുണികൾ നിഷേധിയ്ക്ക പ്പെടുകയാണു് ചെയ്തിരുന്നതെന്നും പഴയന്നൂരമ്പലത്തിലെ ഈ നട വടികൊണ്ടു വ്യക്തമാകുന്നുണ്ടല്ലൊ.

G- വെളുത്തേടത്ത്-വെളക്കത്തല നായന്മാർ :—

ഈ വിഷയത്തെപ്പററി പ്രസ്താവിയ്ക്കുന്നതിനു മുമ്പായി ഇ ന്നത്തെ നടവടിപ്രകാരം — ആചാരമനുസരിച്ച് — വെളുത്തേട ത്തു-വെളക്കത്തല നായന്മാക്കുള്ള ആഭിജാത്യനിലയെപ്പററി കുറ ച്ചൊന്നു വിവരിയ്ക്കേണ്ടിയിരിയ്ക്കുന്നു. ഇവർ നായന്മാരിൽ ഒരു വി ധം താണ വഗ്ഗമാണു്. ഇവക്കു ഇല്ലങ്ങളിൽ മിററം വരേയും അമ്പ ലങ്ങളിൽ നാലമ്പലത്തിനു പുറത്തുള്ള വലിയ ബലിക്കല്ലു വരേ യും വരാനല്ലാതെ അകായിലേയ്ക്കു കടക്കുവാനോ നാലമ്പലത്തി ലേയ്ക്കു കയറുവാനോ അധികാരമില്ല; സവണ്ണർ ഉപയോഗിയ്ക്കുന്ന കുളം കിണറുകൾ തൊടുവാനും പാടില്ല. അവരുണ്ടാക്കുന്ന ഗവ്യ ങ്ങൾ (പാലു മോരു നെയ്യ് എന്നിവ) അമ്പലങ്ങളിലും ഇല്ലങ്ങളി ലും ഉപയോഗിയ്ക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നില്ല.

വെളുത്തേടത്ത് നായർ :—

ഇവക്കു വസ്ത്രം അലക്കുകയാണു കുലത്തൊഴിലെന്നു എല്ലാവ ക്കുമറിയാം. സവണ്ണരുടേയെല്ലാം വസ്ത്രങ്ങൾ അവർ അലക്കിക്കൊ ടുക്കാറുമുണ്ടു്. എന്നാൽ കേവലം മുഷിഞ്ഞ തുണികൾ അലക്കി ക്കൊടുക്കുക മാത്രമല്ല അവരുടെ കുലത്തൊഴിലെന്നും വൈദികമായ പല കാര്യങ്ങളിലും അവരുടെ സഹകരണം ആവശ്യമായിട്ടുണ്ടെ ന്നും അധികമാളുകൾ ധരിച്ചിരിയ്ക്കയില്ല. തുണികൾ അലക്കുവാൻ മാത്രമെ വെളുത്തേടനെക്കൊണ്ടാവശ്യമുള്ളു എന്നു വിചാരിയ്ക്കുന്ന പക്ഷം തന്നത്താനെ അലക്കുവാൻ കഴിവുള്ളവക്കും മുഷിഞ്ഞ തുണി കൾ മതിയെന്നുള്ളവക്കും വെളുത്തേടനെക്കൊണ്ടാവശ്യമില്ലെന്നു സ മ്മതിയ്ക്കേണ്ടിവരുമല്ലൊ. മണ്ണാത്തികളും, വസ്ത്രം അലക്കുന്ന അല

ക്കുകമ്പനികളും ധാരാളമില്ലേ? എന്നാൽ ഹവനാദികങ്ങളായ പല കർമ്മങ്ങളും ചെയ്യുമ്പോൾ ഉടുക്കുന്നതിന്നു അലക്കിയ വസ്ത്രം വേണമെന്നു നിർബ്ബന്ധമുണ്ട്. അതെല്ലാം വെളുത്തേടൻ അലക്കിയതാവണമെന്നും നിർബ്ബന്ധമാകുന്നു.

ആഭിജാത്യത്തിൽ ഇന്നു ഇവർ വളരെ താണ വർഗ്ഗത്തിൽ പെടുന്നു. എന്നിരുന്നാലും അവർ അലക്കിക്കൊണ്ടുവരുന്ന വസ്ത്രങ്ങൾക്കു അശുദ്ധിയുമില്ല. വെളുത്തേടൻ മുതൽ മേൽപ്പോട്ടുള്ള എല്ലാ ജാതിക്കാർക്കും അതു തൊടാം. അമ്പലത്തിലെ പൂജ, ഇല്ലത്തെ തേവാരം, മുതലായ വൈദികകർമ്മങ്ങൾ അതു ഉടുത്തുകൊണ്ടു ചെയ്യാനും വിരോധമില്ല. എന്നാൽ അതുതന്നെ ഒരിക്കൽ ഉടുക്കുകയൊ മുക്കുകയൊ ചെയ്താൽ മട്ടാകെ മാറുന്നു. പിന്നെ ഏതു ജാതിക്കാർ തൊടുന്നുവോ ആ ജാതിക്കാരുടെ ശുദ്ധം അതിന്നു ബാധിക്കും. എമ്പ്രാൻ തൊട്ടാൽ എമ്പ്രാൻശുദ്ധമാകും; പട്ടർ തൊട്ടാൽ എടശ്ശുദ്ധ(പട്ടർശുദ്ധ)വുമാകും; അമ്പലവാസി തൊട്ടാൽ അമ്പലവാസിശ്ശുദ്ധവുമായിത്തീരുന്നു. പിന്നെ ആരെങ്കിലും മുക്കി ഉണക്കിയാൽ ആ ആളുടെ ശുദ്ധമേ അതിന്നുണ്ടാകൂ. അമ്പലവാസി മുക്കി ഉണക്കിയാൽ അമ്പലവാസിശ്ശുദ്ധമേയാകൂ; നമ്പൂതിരി ഉണക്കിയാലേ നമ്പൂതിരിശ്ശുദ്ധമാകൂ. എന്നാൽ വീണ്ടും വെളുത്തേടൻ മുക്കി ഉണക്കിയാലാകട്ടെ—അവൻ അലക്കി എന്നാണതിൻെറ അർത്ഥം—ആദ്യം പറഞ്ഞതുപോലെ പൂജ മുതലായ തേവാരങ്ങൾക്കുകൂടി അതു ഉപയോഗിക്കുകയും ചെയ്യാം. 'വെളുത്തേടൻ അലക്കിയതു' എന്നു പറയുന്നതിൻെറ സാരം 'അവൻ മുക്കി ഉണക്കിയതു്' എന്നാണെന്ന കാര്യവും ഓർക്കേണ്ടതാണ്.

അപ്പോൾ വന്നുകൂടിയ താല്പര്യമെന്താണ്? അയിത്തമായ വസ്ത്രം ശുദ്ധമാവാൻ വെളുത്തേടൻ അലക്കിയാൽ—മുക്കി ഉണക്കിയാൽ—മതി. മാത്രമല്ല അവൻതന്നെ അലക്കിയേ ശുദ്ധമാകൂ എന്നും, മററു നായന്മാരൊ അമ്പലവാസികൾ മുതലായ ഉയർന്ന ജാ

തിക്കാരൊ ആയാൽ അവരവരുടെ ശുദ്ധമേ അതിന്നുണ്ടാകു എ ന്നും, ബ്രാഹ്മണൎക്കും വൈദികകൎമ്മങ്ങൾക്കും അമ്പലങ്ങളിലും ഉപ യോഗിയ്ക്കത്തക്ക പരിശുദ്ധി അതിന്നുണ്ടാവില്ലെന്നും സ്പഷ്ടമായല്ലൊ.

ആരെങ്കിലും അലക്കിയതോ കേവലം വെളുത്തതോ (ചളിയി ല്ലാത്തതൊ) ആയാൽ മാത്രം പോരെന്നും, വെളുത്തേടൻ അലക്കിയ വസ്ത്രം തന്നെ വേണമെന്നും നിൎബ്ബന്ധമുള്ള ചില വൈദികകാൎയ്യ ങ്ങളെ വായനക്കാരുടെ അറിവിന്നായി താഴെക്കാണിയ്ക്കാം.

പൂരത്തിന്നു ആനപ്പുറത്തെഴുന്നള്ളിയ്ക്കുന്ന കോലത്തിന്മേൽ അ ലങ്കരിയ്ക്കാനും കല്ലാറെറക്കുറുപ്പന്മാരുടെ കളമെഴുത്തോടുകൂടി നടത്തു ന്ന ഭഗവതിപ്പാട്ടു് വേട്ടേക്കരൻപാട്ടു് മുതലായതിന്നു കളത്തിൻെറ മുമ്പിൽ അലങ്കരിച്ചുവെയ്ക്കാനും ഉള്ള തിരുടാടകൾ, അത്തരം പാട്ടു കൾക്കു വിതാനിയ്ക്കുവാനുള്ള തുണികൾ, വെളിച്ചപ്പാടിന്നും കാരോ പ്പുണിയ്ക്കുൎക്കും ഉടുക്കുവാനുള്ള വസ്ത്രങ്ങൾ മുതലായവയുടെ സ്വഭാവം നോക്കുക. അതെല്ലാം കേവലം ചളിയാവാത്തതോ, ആരെങ്കിലും മുക്കി ഉണക്കിയതൊ ആയാൽ പോരെന്നും, വെളുത്തേടനലക്കിയ തു്—മുക്കി ഉണക്കിയതു്—തന്നെ വേണമെന്നും നിൎബ്ബന്ധമാണ ല്ലൊ. ഇത്തരം ആവശ്യങ്ങൾക്കു വെളുത്തേടൻ അലക്കിക്കൊണ്ടു വരുന്ന തുണികൾക്കു 'മാററ്' എന്നൊരു സാങ്കേതികഭാഷയും പ്ര ചാരത്തിലുണ്ടു്. ആദ്യകാലത്തു് (ഈ വക വംശത്തൊഴിലുകൾ ഏൎപ്പെട്ടത്തിയ കാലത്തു്) ജാതിഭേദമൊ അയിത്തമൊ ഉണ്ടായിരു ന്നില്ലെന്നും, അതെല്ലാമുണ്ടായതു് പിന്നീടാണെന്നും, അപ്പോഴും ആ വക പ്രവൃത്തികൾ അതാതു വംശക്കാർ തന്നെ ചെയ്തേ മതിയാകു എന്നും, അതിനാലാണു മേൽപറഞ്ഞതായ കാൎയ്യങ്ങളിൽ—അ വർ നിൎവ്വഹിയ്ക്കേണ്ടതായ കാൎയ്യങ്ങളിൽ—മാത്രം അവൎക്കയിത്തമി ല്ലാതായിരിയ്ക്കുന്നതെന്നും സ്പഷ്ടമല്ലെ?

ശൂദ്രൻ പള്ളിച്ചാൻ ആദിയായ വംശത്തൊഴിലാളികൾ ത ന്നെ സഹകരിയ്ക്കണമെന്നു നിൎബ്ബന്ധമുള്ള പല വൈദികകൎമ്മങ്ങ

ളേയും ഇതിന്നു മുമ്പ് ഞാൻ പറഞ്ഞു കഴിഞ്ഞു. അതുപോലെത്തന്നെ ഇനി ചിലതെല്ലാം പറയാനുമുണ്ട്. അതെല്ലാം വാസ്തവത്തിൽ അങ്ങിനെ നിബ്ബന്ധമുള്ളതാണൊ എന്ന കാൎയ്യം പ്രായംചെന്ന നമ്പൂതിരിമാരെപ്പോലെ മററുള്ളവൎക്ക ബോധ്യം വന്നില്ലെന്നു വരാം. പുതിയ തലമുറക്കാരായ നമ്പൂതിരിമാരിൽതന്നെ പലരും അതിന്റെ യാഥാൎത്ഥ്യം അറിയാൻ കഴിയാത്തവരായിട്ടുണ്ടാവണം. കള്ളച്ചരിത്രങ്ങൾ നിൎമ്മിക്കുന്നതു ഒരു തൊഴിലെന്നോണം സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ള തെക്കൻ ഇളങ്കുളം വടക്കൻ ഇളങ്കുളം മുതലായ അപൂൎവ്വം ചില നായർപ്രമാണികൾ അതിന്റേയെല്ലാം കാമ്പറിയാതെ ഓരോ വങ്കത്തരങ്ങൾ എഴുതിത്തള്ളാനിട വരും. അങ്ങിനെ അവൎക്ക വിഡ്ഢിത്തം പററിപ്പോകാതിരിക്കാൻ വേണ്ടിയാണ വെളുത്തേടത്തു നായൎക്കുള്ള അത്തരം (അവൎക്കുകൂടി മനസ്സിലാകുന്ന) ചില കൎത്തവ്യങ്ങളെ പ്രത്യേകമായെടുത്തു് ഇവിടെ വിവരിച്ചതു്.

വെളുത്തേടത്തു നായർ അലക്കിയ വസ്ത്രം ഉടുത്തുകൊണ്ടു മാത്രം നിൎവ്വഹിക്കേണ്ടതായ വൈദികകൎമ്മങ്ങൾ ഇനിയും വളരേയുണ്ട്. അവയിൽ പ്രധാനങ്ങളായവയുടെ ഒരു ലിസ്ററു താഴെ ചേൎക്കുന്നു.

(1) വിവാഹത്തിന്നു മുമ്പുള്ള ആയിനിയൂണിന്നു ഉടുക്കുവാനും (2) വരൻ വധൂഗൃഹത്തിലേക്കു ചെല്ലുമ്പോൾ ചുമലിലിടുവാനും (3) വധു മന്ത്രകോടി ഉടുക്കുന്നതു വരെ ഉടുക്കാനും (4) മൂടാനും (5) സേകദിവസം രണ്ടു ചേൎക്കും ഉടുക്കാനും (6) സേകം കഴിഞ്ഞു് കുളിച്ചാൽ ഉടുക്കാനും (7) ആഗ്രയണത്തിന്നും (8) വൈശ്വദേവം (വൈശ്യം) തുടങ്ങുന്ന ദിവസവും (9) വാതിൽപുറപ്പാടിന്നു ചുമലിലിടാനും (10) സമാവൎത്തനം കഴിഞ്ഞ ദിവസവും (11) ആധാനം യാഗം അഗ്നി ഈ വക കൎമ്മങ്ങൾക്കെല്ലാം ഉടുക്കാനും (12) അഷ്ടമംഗല്യത്തിൽ വെയ്ക്കാനും അലക്കിയ വസ്ത്രം ഉപയോഗിക്കണമെന്നു നിബ്ബന്ധമാണു്. അതെല്ലാം വെളുത്തേടത്തു നായർ അല

ക്കിയതുതന്നെ വേണ്ടതാകുന്നു. കൂടാതെ അന്തൎജ്ജനങ്ങൾക്കു അലക്കിയതുടുക്കേണ്ടതായ ദിവസങ്ങളും, അലക്കിയതുടുത്തു ചെയ്യേണ്ടതായ കൎമ്മങ്ങളും വളരേയുണ്ടു്.

കഴകപ്രവൃത്തിയെന്നു പറഞ്ഞാൽ അമ്പലങ്ങളിലേയ്ക്കു് പൂവു് മാല ഒണക്കല്ലരി മുതലായതെത്തിച്ചുകൊടുക്കുക, അമ്പലം അടിച്ചു തളിയ്ക്കുക മുതലായ പ്രവൃത്തിയാണെങ്കിലും, അത്രമാത്രമല്ല അതെല്ലാം അമ്പലവാസികൾ ചെയ്യുക എന്നുംകൂടി അൎത്ഥമുണ്ടല്ലൊ. അതുപോലെ 'അലക്കിയതു്' എന്നു മാത്രം പറഞ്ഞാലും 'വെളുത്തേടൻ അലക്കിയ തുണി' എന്നാണൎത്ഥം. അല്ലാതെ വെളുത്ത വസ്ത്രം എന്നോ, മണ്ണാത്തി, അലക്കുകമ്പനി മുതലായവരലക്കിയതെന്നോ അല്ല.

വെളക്കത്തല നായർ :—

ഇവരുടെ കുലധൎമ്മം — വംശത്തൊഴിൽ — സവൎണ്ണൎക്കെല്ലാം ക്ഷൌരം ചെയ്തുകൊടുക്കുകയാണല്ലൊ. നമ്പൂതിരിമാരുടെ പല പ്രധാന കൎമ്മങ്ങളിലും കൎമ്മാംഗമായി ക്ഷൌരം ചെയ്യണമെന്നുണ്ടു്. എന്നു വെച്ചാൽ ആ ക്ഷൌരം ആ കൎമ്മത്തിന്റെ ഒരു ഭാഗമാണെന്നും, ക്ഷൌരവും കൂടി ചെയ്തേ ആ കൎമ്മം പൂൎത്തിയാകു എന്നും താല്പൎയ്യം. അങ്ങിനെയുള്ള കൎമ്മാംഗങ്ങളായ ക്ഷൌരങ്ങൾക്കെല്ലാം വിളക്കു് നിറപറ മുതലായതു വെച്ചു് അവയുടെ മുമ്പിൽ കിഴക്കു തിരിഞ്ഞു്— ഉച്ചയ്ക്കു ശേഷമാണെങ്കിൽ പടിഞ്ഞാട്ടു തിരിഞ്ഞു്— ഇരുന്നിട്ടു വേണം ക്ഷൌരം ചെയ്യാൻ. താഴെപ്പറയുന്നതെല്ലാം അത്തരം വ്രതാംഗങ്ങളായ ക്ഷൌരങ്ങളിൽ ചിലതാകുന്നു.

(1) വിവാഹത്തിന്റെ ആയിനിയ്യൂണ്ദിവസം (2) അച്ഛൻ അമ്മ മുതലായവരുടെ സംവത്സരദീക്ഷയും (3) ഗൎഭദീക്ഷയും അവസാനിയ്ക്കുന്ന ദിവസം (4) സമാവൎത്തനം കഴിഞ്ഞതിന്നു ശേഷം ആദ്യത്തെ ക്ഷൌരം; ഇതെല്ലാം കൎമ്മാംഗമായ ക്ഷൌരങ്ങളാണു്.

ഈ ക്ഷൌരങ്ങൾക്കെല്ലാം വെളക്കത്തല നായർ തന്നെ വേണ്ടതാകുന്നു. അല്ലാതെ ബാർബർഷാപ്പിൽ പോയി ആരും ചെയ്യിക്കാറില്ലെന്നും, അങ്ങിനേയായാൽ പോരെന്നും പറയേണ്ടതില്ലല്ലൊ.

ക്ഷൌരപ്രവൃത്തി കുലധൎമ്മമായി—വംശത്തൊഴിലായി—ച്ചെയ്യുവാൻ ഇവരെ ഏല്പിക്കുകയും ഇവർ ഏറ്റെടുക്കുകയും ചെയ്ത കാലത്തു് ഇവരും ഇന്നത്തെപ്പോലെ പ്രത്യേക ജാതിക്കാരോ തൊട്ടാൽ കുളിയുള്ളവരൊ ആയിരുന്നില്ല. അതെല്ലാം പിന്നീടു് കാലാന്തരത്തിൽ വന്നുചേൎന്ന മാററങ്ങളാകുന്നു.

ഇന്നു ക്രിയാംഗമായി ക്ഷൌരം ചെയ്താലും അതു കഴിഞ്ഞാൽ കുളിയ്ക്കാറുണ്ടെന്നതു ശരിതന്നെ. പക്ഷെ അതിന്റെ കാരണം വെളക്കത്തല നായരെ തൊട്ടതല്ല, ക്ഷൌരം എന്ന കൎമ്മമാകുന്നു. എന്തെന്നാൽ ക്ഷൌരം ചെയ്താൽ കുളിക്കണമെന്നാണ വിധി. ആ കാൎയ്യത്തിൽ അതു ചെയ്തതാരാണെന്ന ചോദ്യമില്ല. ബ്രഹ്മചാരികളേയും—ഉപനിച്ച ഉണ്ണികളേയും—സന്യാസിമാരേയും ക്ഷൌരം ചെയ്യാൻ അത്തിക്കുറുശ്ശിയാണല്ലൊ. എന്നിരുന്നാലും അതു കഴിഞ്ഞാൽ അവൎക്കു കുളി നിൎബ്ബന്ധമാണു്. കുളക്കടവിൽ വെച്ചു് മന്ത്രപൂൎവ്വമായ ഉദകക്രിയ — ശേഷക്രിയ — ചെയ്യുമ്പോൾ എള്ളു്, ചെറുള, മഞ്ഞൾ എന്നിവ കയ്യിലിട്ടുതരുവാൻ അത്തിക്കുറുശ്ശിയാണല്ലൊ. അതിന്നു വിരോധമോ അയിത്തമോ ഇല്ലാതിരിക്കെ ക്ഷൌരം ചെയ്താൽ കുളിക്കണമെന്നുള്ള നിയമം ജാതിക്കുള്ളതല്ലെന്നും, ക്ഷൌരത്തിന്നുള്ളതാണെന്നും തീൎച്ചയാണല്ലൊ. വെളുത്തേടനും, വെളക്കത്തലവനും ഇന്നു അയിത്തം ഒപ്പമാകുന്നു. വെളുത്തേടനലക്കിയേ വസ്ത്രം ശുദ്ധമാകയുള്ളു; മാത്രമല്ല കൎമ്മാംഗമായി ഉടുക്കാനുള്ള വസ്ത്രങ്ങൾ വെളുത്തേടൻ അലക്കിയതാവണമെന്നു നിൎബ്ബന്ധമാണല്ലൊ; അപ്പോൾ കൎമ്മാംഗമായ ക്ഷൌരത്തിന്നു വെളക്കത്തലവൻ തൊട്ടാൽ അയിത്തമുണ്ടാവില്ല. അതിനാൽ വെളക്കത്തല നായൎക്കും ആദ്യകാലത്തു്—ആ പ്രവൃത്തി ഏറ്റെടുത്ത കാലത്തു്—ജാ

തിയോ അയിത്തമോ ഉണ്ടായിരുന്നില്ലെന്നും, അതെല്ലാം പിന്നീട്ടു കാലംകൊണ്ടുണ്ടായിത്തീൎന്നതാണെന്നും തീൎച്ചയാണു്.

അതിനു പുറമെ മദ്ധ്യകേരളത്തിൽ സവൎണ്ണസ്ത്രീകളുടെ പ്രസവമെടുത്താൽ മിഡ് വൈഫിൻെറ ജോലിയും ഇവരുടെ സ്ത്രീകൾക്കുണ്ടു്. മറെറാരോ ജോലിക്കാരെപ്പോലെത്തന്നെ ഇവരും ഈ ജോലി പാരമ്പൎയ്യമായി പരിശീലിച്ചു നടത്തിവരികയാണു പതിവു്. കുട്ടിയെ കളിപ്പിച്ചു പൊക്കിൾക്കൊടി മുറിയ്ക്കുകയും, മറുപിള്ള വീണില്ലെങ്കിൽ എടുക്കുകയും ചെയ്യുന്നതു വരെ അവരുടെ പ്രവൃത്തി—കുലധൎമ്മം—ആകുന്നു. അവൎക്കു അതിനു വെറും കൂലി മാത്രമല്ല ചില അവകാശങ്ങളുമുണ്ടു്. പ്രസവവേദന തുടങ്ങിയാൽ അവരെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടുവരാൻ ഒരാൾ മാത്രം പോരാ രണ്ടു വാലിയക്കാർ ഒരുമിച്ചു പോകണം; പോകുമ്പോൾ അവൎക്കു രണ്ടാളുമുണ്ടു വേണം; അരയിൽ ഓരോ പിശാങ്കത്തി തിരുകിയിരിയ്ക്കുകയും വേണം. നാട്ടുനടപ്പു് അങ്ങിനേയാകുന്നു.

എന്നാൽ ഈ മിഡ്‌വൈഫിൻെറ ജോലി വെളുക്കത്തലവൾ നിൎവ്വഹിയ്ക്കുന്ന സമ്പ്രദായം മദ്ധ്യകേരളത്തിൽ മാത്രമേ കാണുന്നുള്ളു. തെക്കൻപ്രദേശങ്ങളിലൊക്കെ ഈ ജോലി നിൎവ്വഹിയ്ക്കുന്നതു അതിൽ പരിചയമുള്ള ശൂദ്രസ്ത്രീകളാണു്. വടക്കാകട്ടെ 'മലച്ചി'(മലയസ്ത്രീ)കളുമാകുന്നു. ഈ പ്രസവപരിചരണത്തിന്നു വെളുക്കത്തലവളായിട്ടുള്ള സമ്പ്രദായം മദ്ധ്യകേരളത്തിൽ മാത്രമേ ഉള്ളുവെന്ന പരമാൎത്ഥം ഇതുവരെ ഞാൻ അറിഞ്ഞിരുന്നില്ല. ഈ പുസ്തകമെഴുതാൻ വേണ്ടി ചില വിവരങ്ങൾ ശേഖരിയ്ക്കാൻ അന്വേഷിച്ചപ്പോൾ മാത്രമേ അതെനിയ്ക്കു മനസ്സിലായുള്ളു. തെക്കിൻെറയും വടക്കിൻെറയും ഈ അതിൎത്തി എതെന്നു കൃത്യമായി പറയാൻ സാധ്യമല്ല; അതുകൊണ്ടാവശ്യമില്ലാത്തതിനാൽ കൃത്യമായി അന്വേഷിച്ചിട്ടുമില്ല. വൈയ്ക്കത്തുനിന്നു തെക്കോട്ടെല്ലാം നായർസ്ത്രീകളും, കോഴിക്കോട്ടുനിന്നു വടക്കോട്ടു് മലച്ചികളുമാണെന്നേ ഇപ്പോൾ പറയാൻ കഴിയൂ.

വെളക്കത്തോളാവട്ടെ ശൂദ്രസ്ത്രീയാവട്ടെ തൊട്ടാൽ ശുദ്ധം മാറുന്നതുകൊണ്ടു പ്രസവം കഴിഞ്ഞാൽ ആ സൂതികയെ അപ്പോൾ തന്നെ കുളിപ്പിയ്ക്കണമെന്നും, കുളിച്ചല്ലാതെ യാതൊന്നും കഴിയ്ക്കാൻ പാടില്ലെന്നും പറയേണ്ടതില്ലല്ലൊ. എന്നാൽ മലച്ചികൾക്കു തൊട്ടാൽക്കുളി മാത്രമല്ല തീണ്ടലും കൂടിയുണ്ട്. അതിനാൽ അവൾ പ്രസവമുറിയിലേയ്ക്കു വരുമ്പോൾ മററുള്ളവരെല്ലാം ദൂരെയ്ക്കു ഒഴിഞ്ഞു മാറുകയാണ് പതിവെന്നും ധരിയ്ക്കുക.

—:o:—

അദ്ധ്യായം 3

അമ്പലവാസികളുടെ കുലധർമ്മം

ദേശക്ഷേത്രത്തിൻെറ ഉത്ഭവത്തെപ്പററി മുമ്പു പ്രസ്താവിച്ചുവല്ലൊ. ഇങ്ങിനെ ദേശക്ഷേത്രങ്ങളുണ്ടായിത്തുടങ്ങിയപ്പോൾ അവിടങ്ങളിലെ പ്രവൃത്തികൾക്കു ചില ജോലിക്കാരെ നിയമിയ്ക്കേണ്ടിവന്നു. ശാന്തിയ്ക്കു (അഭിഷേകം പൂജ മുതലായതിന്നു) നമ്പൂതിരിമാരാണല്ലൊ. സമയനീക്കം കൂടാതെ യഥാകാലം ആ വക കൃത്യങ്ങൾ നടക്കണമെങ്കിൽ അതിന്നു വേണ്ടതെല്ലാം ഒരുക്കിക്കൊടുക്കുവാൻ പ്രത്യേകം ചിലരെ നിയമിയ്ക്കാതെ പാറില്ലെന്നു വ്യക്തമായി. മാത്രമല്ല പൂവു നന്നാക്കുക, മാല കെട്ടുക, പൂജകൊട്ട്* മുതലായതിന്നു പരിശീലനം സിദ്ധിച്ച ആളല്ലെങ്കിൽ ശരിയാവുകയുമില്ല. ഓരോ ദേശത്തും നാല്പതും അമ്പതും (അതിലധികവും) ഇല്ലങ്ങളുണ്ട്. ഓരോ ഇല്ലക്കാൎക്കും അടിയാരായ ശൂദ്രവീടുകൾ ഒന്നും രണ്ടും വീതവുമുണ്ട്. അതിനാൽ അവരിൽനിന്നു ആവശ്യാനുസരണം ചില കുടുംബക്കാരെ

* അമ്പലങ്ങളിലെ ദീപാരാധനയ്ക്കു മുമ്പും പ്രസന്നപൂജയുടെ സമയത്തും നട അടച്ചാൽ പിന്നെ തുറക്കുന്നതു വരെ എടയ്ക്കു ചെണ്ട മുതലായത് കൊട്ടണം. പൂജകൊട്ട് എന്നു പറയുന്നതു അതിനെയാകുന്നു.

എടുത്ത് ക്ഷേത്രപ്രവൎത്തികളെ സ്സംബന്ധിച്ച പ്രത്യേക പരിശീലനവും കൊടുത്തു്, അമ്പലങ്ങളിലെ പ്രത്യേക ജോലിക്കാരായി നിയമിച്ചു. ഇന്നു കഴകക്കാരെന്നു പറയുന്ന (വാരിയരും, മാരാരും) അമ്പലവാസികളുണ്ടായതു് അങ്ങിനെയാകുന്നു.

ചില ദിക്കിൽ വാരിയരേയും, മററു ചിലേടത്ത് മാരാരേയും പറയുന്ന ഭാഷ 'പൊതുവാൾ' എന്നാണ്. ഈ വിധം രണ്ടു ജോലിക്കാരേയും ഒരേ ഭാഷയിൽ വ്യവഹരിയ്ക്കുന്നതുകൊണ്ടു അവരെ വേർതിരിച്ചറിയാൻ വേണ്ടി വാരിയരുടെ ജോലി നോക്കുന്നവരെ 'മാലപ്പൊതുവാൾ' എന്നും, മററവരെ 'ചെണ്ടപ്പൊതുവാൾ' എന്നും പറയുന്നു. ഇങ്ങിനെ പേരുകൊണ്ടു മാത്രമേ ഇവൎക്കു തമ്മിൽ വ്യത്യാസമുള്ളു. ജോലിയും ജോലിസ്ഥലവുമെല്ലാം ഒന്നുതന്നേയാണ്. അങ്ങിനെ മററു ജോലിക്കാരെപ്പോലെത്തന്നെ അമ്പലങ്ങളിലെ കഴകപ്രവൎത്തികൾക്കും ആദ്യം നാഗന്മാരെത്തന്നേയാണു പരിശീലനം കൊടുത്തു നിയമിച്ചതു്. അന്നൊക്കെ പ്രവൎത്തിഭേദമല്ലാതെ അവൎക്കൊന്നും ജാതിവ്യത്യാസമോ ആഭിജാത്യഭേദമോ ഒന്നുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. അതെല്ലാം പിന്നീടുണ്ടായതാകുന്നു എന്നു വീണ്ടും ഓൎമ്മപ്പെടുത്തട്ടെ. *

ആദ്യകാലത്തു വാരിയർ മാരാർ എന്നിങ്ങിനെ രണ്ടു തരം പ്രവൎത്തിക്കാരെ മാത്രമേ കഴകക്കാരായി നിയമിച്ചിരുന്നുള്ളു. ഇന്നു അമ്പലങ്ങളിലെ കഴകപ്രവൎത്തിക്കാരായിട്ടുതന്നെ ഷാരടി, നമ്പീശൻ, മൂത്തത് എന്നിവരും, ചാക്യാരു, നമ്പിടി, നമ്പ്യാരു മുതലായി അമ്പലത്തിൽ ജോലിയില്ലെങ്കിലും അമ്പലവാസികളുടെ ശ്രേ

* ഭാഷാസാഹിത്യചരിത്രകാരനായ ആർ. നാരായണപ്പണിയ്ക്കർ ഇതിനെപ്പററി രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ളതു് ഇങ്ങിനെയാണ്. "നാകന്മാരുടെ ഇടയ്ക്കു ജാതിവ്യത്യാസം ആരംഭിച്ചിട്ടില്ലായിരുന്നു.....ക്ഷേത്രപരികൎമ്മങ്ങൾ ചെയ്തു ജീവിയ്ക്കുവാൻ തുടങ്ങിയ നാകന്മാർ അമ്പലവാസികളായിത്തീൎന്നു." ഭാഷാസാഹിത്യചരിത്രം ഒന്നാം ഭാഗം മൂന്നാം പതിപ്പ് — പേജ്: 33, 34.

യിഡിൽ കണക്കാക്കിവരുന്നവരുമായി പല വർഗ്ഗക്കാരെ കാണുന്നുണ്ടു്. ഇവരൊന്നും ആദ്യകാലത്തുള്ളവരല്ല. കാലാന്തരത്തിൽ കാരണവശാൽ ഉണ്ടായതും ഉണ്ടാക്കിയതും ഉണ്ടാക്കേണ്ടിവന്നതുമാകുന്നു. അവരെപ്പററി വഴിയെ പ്രസ്താവിക്കുന്നതാണു്. ഇത്തരം കഴകപ്രവൃത്തികൾക്ക അമ്പലവാസികൾ തന്നെ വേണമെന്നും മററു വംശത്തൊഴിലാളികളായാൽ പോരെന്നും എല്ലാവക്കം ഇന്നും സമ്മതമാണല്ലൊ.

നായന്മാരും നായർസ്ത്രീകളും പണ്ടുതന്നെ അമ്പലങ്ങളിലെ സോപാനം വരെ വരാറുണ്ടു്. ഇന്നാണെങ്കിൽ ഈഴവർ ചാണന്മാർ മുതലായ അവർണ്ണക്കം അവിടം വരെ പോകാറായിരിക്കുന്നു. നായന്മാരിൽ മാത്രമല്ല അവരിലും ചെണ്ട, കൊമ്പു, കുഴൽ ആദിയായ വാദ്യങ്ങൾ മുഴക്കുന്നതിൽ പരിശീലനം നേടിയ സമത്ഥന്മാർ അപൂർവ്വമല്ല. അതിനു പുറമെ എടയ്ക്ക, തിമില, പാണി മുതലായതു കൊട്ടുന്നതിനും മാല കെട്ടുക മുതലായ പ്രവൃത്തികളിൽ പരിശീലനം നേടുന്നതിനും പ്രയാസവുമില്ല. അവരിൽനിന്നെല്ലാം അങ്ങിനെ പരിശീലനം നേടിയവരെ അമ്പലങ്ങളിലെ കഴകപ്രവൃത്തികൾക്ക നിയമിക്കാൻ പാടുണ്ടോ?

മൺപാത്രങ്ങൾ ആന്ത്തരാനുണ്ടാക്കിയതും എണ്ണ ചക്കാനാട്ടിയതും വസ്ത്രങ്ങൾ ചാലിയൻ നെയ്യുതും മാത്രമേ പണ്ടു ഉപയോഗിച്ചിരുന്നുള്ളുവെന്നും, കാലാന്തരത്തിൽ അതുകൾ സുലഭമായി ആവശ്യാനുസരണം കിട്ടാതായപ്പോൾ വൈദികകാര്യങ്ങൾക്കെങ്കിലും അവരുണ്ടാക്കിയതു കിട്ടുവാനായി പലരും ക്ലേശിച്ചിരുന്നുവെന്നും, തീരെ കിട്ടാതായതുകൊണ്ടാണു് ഇന്നത്തെപ്പോലെ ആരുണ്ടാക്കിയതാണെന്നന്വേഷിക്കാതെ എവിടെ നിന്നെങ്കിലും വാങ്ങുന്ന സമ്പ്രദായം നടപ്പിൽ വന്നതെന്നും മററും ഞാൻ മുമ്പു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലൊ. "ആരുണ്ടാക്കിയതായാലും വേണ്ടില്ല സാധനത്തിന്നു സാധനം കിട്ടിയാൽ മതി"യെന്നായിരുന്നില്ല അന്നത്തെ നില. ഈ സ

മ്പ്രദായം നടപ്പാവാൻ കാരണമതാകുന്നു. ഈ വക സാധനങ്ങൾ അതാതു വംശത്തൊഴിലാളികളുണ്ടാക്കിയതാവണമെന്നു നിർബ്ബന്ധമില്ലെങ്കിൽ — അഥവാ ഉണ്ടായിരുന്നില്ലെങ്കിൽ — ദേവാലയങ്ങളിലെ കഴകപ്രവൃത്തികൾക്കും അവിടങ്ങളിലെ വംശത്തൊഴിലാളികളായ അമ്പലവാസികൾ വേണമെന്നു നിർബ്ബന്ധിക്കുന്നതിന്നെന്താണർത്ഥം? നായന്മാർ, പാണന്മാർ, ഈഴവന്മാർ മുതലായവരെക്കൊണ്ടും ആ വക പ്രവൃത്തികൾ നിർവ്വഹിപ്പിച്ചുകൂടെ? ഇന്നത്തെ തലമുറക്കാർക്കു (പ്രത്യേകിച്ചു സ്കൂളും, വീടും, പിന്നെ ജോലി ചെയ്യുന്ന ആഫീസും മാത്രമല്ലാതെ കേരളീയരേയോ കേരളീയത്വത്തേയോ കുറിച്ച് യാതൊരറിവും സമ്പർക്കവുമില്ലാത്ത ചെറുപ്പക്കാർക്കു) ഞാനിങ്ങനെയെല്ലാം പറഞ്ഞതിൽ വിശ്വാസമുണ്ടായില്ലെന്നു വരാം. ഈ വിഷയം ഇവിടെ ഇത്രയും വിസ്തരിച്ചതു് ആ കാരണത്താലാകുന്നു.

ഇങ്ങിനെ ക്ഷേത്രത്തിലേക്കു ആവശ്യമുള്ള ജോലിക്കാരെ അടിയാരിൽനിന്നു (അഥവാ നാഗന്മാരിൽനിന്നു) എടുത്ത് പരിശീലനം കൊടുത്തു് അമ്പലവാസികളായി നിയമിച്ചുവെന്നു പറഞ്ഞുവല്ലൊ. ഈ നാഗന്മാരെല്ലാം മാംസഭോജികളാണെതാനും. പക്ഷെ അമ്പലവാസികളാവട്ടെ മാംസം കഴിക്കാത്തവരാണല്ലൊ. ഇതെങ്ങിനെ സംഭവിച്ചു? എന്നൊരു ചോദ്യത്തിന്നവകാശമുണ്ട്. പണ്ട് ഇവരും മാംസഭോജികളായിരുന്നുവെന്നും പിന്നീട് കാലാന്തരത്തിൽ (വളരെ നൂററാണ്ടുകൾക്കു മുമ്പാവണമത്) അതുപേക്ഷിച്ചതാണെന്നും ഞാൻ ചെറുപ്പത്തിലെ കേട്ടിട്ടുണ്ട്. അന്നത്തെ കാരണവന്മാരെല്ലാം അത് വിശ്വസിക്കയും ചെയ്തിരുന്നു. അതിന്നു അവരിൽനിന്നു കേട്ടിട്ടുള്ള കാരണവും പറയാം. മത്സ്യമാംസങ്ങൾ കഴിച്ചാൽ അന്നും പിറേറ ദിവസവും അമ്പലത്തിലെ കഴകപ്രവൃത്തിക്കു പോകരുതെന്നു നിശ്ചയമുണ്ടായിരുന്നു. ഇതൊരു സാധാരണ സമ്പ്രദായമായിരുന്നു. അന്തർജ്ജനങ്ങൾ പ്രസവിച്ചാൽ പത്തു ദിവസം തൊട്ടിരിക്കുന്ന സ്ത്രീയെ മത്സ്യമാംസാദികൾ കഴിച്ചേക്കുമെ

ന്ന കാരണത്താൽ വീട്ടിലേയ്ക്കു പറഞ്ഞയച്ചിരുന്നില്ലല്ലൊ. ശബരിമലയ്ക്കു കെട്ടു കെട്ടുന്നതിന്നും പളനിയ്ക്കു കാവടി എടുക്കുന്നതിന്നും മുമ്പു നോൽമ്പു തുടങ്ങേണ്ടതിൻെറ താല്പൎയ്യവും ഇതുതന്നേയാണു്. അമ്പലം പണിയുന്ന കാലത്തു് ആശാരിമാൎക്കു പ്രത്യേകം ഒരു വ്രതം എടുക്കേണ്ടതുണ്ടെന്നും, ആ കാലത്തു് മത്സ്യമാംസങ്ങൾ ഉപയോഗിയ്ക്കരുതെന്നുമാണു് നിശ്ചയം. (ഇതിനെപ്പററി വിശദമായി അടുത്ത അദ്ധ്യായത്തിൽതന്നെ വിവരിയ്ക്കുന്നതാകുന്നു.) ആലോചിച്ചു നോക്കിയാൽ ഇതുപോലെ ഇനിയും പലതും കണ്ടെത്താനുണ്ടാകും.

അപ്പോൾ പൊതുവെ ഭവനത്തിലെ ഭക്ഷണത്തിന്നു മാംസം പാകം ചെയ്യുന്നപക്ഷം ഒരാൾക്കെങ്കിലും അതു കൂടാതെ പ്രത്യേകമായി തയ്യാറാക്കാതെ പററില്ലല്ലോ. വലിയ പണക്കാരല്ലാത്ത അമ്പലവാസികൾ അമ്പലത്തിലെ പാത്രങ്ങൾ തങ്ങളുടെ ആവശ്യത്തിന്നുപയോഗിയ്ക്കുക അപൂൎവ്വമല്ല. മാംസം പാകം ചെയ്യാൻ ആ പാത്രങ്ങൾ ഉപയോഗിയ്ക്കരുതെന്നു മാത്രമല്ല മാംസം എളക്കുന്ന ചട്ടകംകൊണ്ടു് (അതു് തേച്ചു വൃത്തിയാക്കിയാലും ശരി) അമ്പലത്തിലെ പാത്രത്തിൽ പാകം ചെയ്യുന്ന സംഭാരത്തെ എളക്കാൻ പാടില്ല. ഇതിന്നു മറെറാരു ഉദാഹരണം കാണിയ്ക്കാം. ഇല്ലങ്ങളിൽ ഒരാൾ ഉണ്ണുന്ന കിണ്ണത്തിൽ — അതു് തേച്ചുമോറി വൃത്തിയാക്കിയാലും — മറെറാരാൾ ഉണ്ണുക പതിവില്ല. അതുകാരണം സംഗതിവശാൽ തുടൎച്ചയായി എട്ടുപത്തു ദിവസം ഇല്ലത്തില്ലാതെ എവിടേയ്ക്കെങ്കിലും യാത്ര പോയ ശേഷം തിരികെ വരുമ്പോൾ ആ ഓട്ടുകിണ്ണം മററാരും ഉപയോഗിയ്ക്കായ്കയാൽ കറച്ചൊക്കെ ക്ലാവു പിടിച്ചിരിയ്ക്കുമല്ലൊ. പിന്നീടു് തേച്ചു വൃത്തിയാക്കിയതു പോരായ്കയാൽ അതിലുണ്ണുമ്പോൾ ഛൎദ്ദിച്ചതായറിവുണ്ടു്. ആൾ മരിച്ചിട്ടാ മറേറാ ഒരാളുടെ കിണ്ണം മറെറാരാൾക്കു ഉണ്ണുവാനുപയോഗിയ്ക്കണമെങ്കിൽ അതു് പ്രത്യേകമായി ശുദ്ധി വരുത്തിയേ പാടുള്ളു. അങ്ങിനെ ശുദ്ധി വരുത്തേണ്ടതു് മൂശാരിയാണു്. ഏതെങ്കിലും ഓട്ടുപാത്ര

ങ്ങൾ ഇങ്ങിനെ ശുദ്ധിവരുത്തേണ്ടതായി വന്നാൽ മൂശാരിയുടെ കുടിയിലേയ്ക്കയയ്ക്കുകയോ അവനെ വരുത്തുകയോ ആണു പതിവ്. മൂശാരി കുറച്ചു മൂശപ്പൊടിയെടുത്ത് ആ പാത്രത്തിലിട്ടാണ് പാത്രം ശുദ്ധിവരുത്തുക. അതുപോലെത്തന്നെ മാംസം പാകംചെയ്ത അടുപ്പ് പ്രത്യേകം തളിച്ചു ശുദ്ധിവരുത്തിയ ശേഷമല്ലാതെ അമ്പലത്തിലെ പാത്രം ആ അടുപ്പത്ത് വെയ്ക്കരുത്. പിന്നെ അമ്പലത്തിലേയ്ക്കു കൊണ്ടുപോകേണ്ടതായ ഉണക്കല്ലരി മലര് മുതലായി വിറക് ചാണകമടക്കമുള്ള സാധനങ്ങൾക്കൊന്നിനും മാംസത്തിന്റെ സ്പർശമുണ്ടാവരുതെന്നു മാത്രമല്ല മാംസം ഭക്ഷിച്ചിട്ടില്ലെങ്കിലും തൊട്ടാൽ കുളിച്ചല്ലാതെ ആ വക സാധനങ്ങൾ തൊടുവാനും പാടില്ലല്ലൊ. ഇങ്ങിനെ നിത്യജീവിതത്തിലുള്ള അസൌകര്യങ്ങളും ബുദ്ധിമുട്ടുകളും കാരണമായി മാംസഭോജനം കുറഞ്ഞുവരികയും അങ്ങിനെ കാലാന്തരത്തിൽ തീരെ ഭക്ഷിയ്ക്കാതാവുകയുമാണു ചെയ്തതു്. ഇനി മറെറാരു കാരണംകൂടി പ്പറയാം.

സ്ഥാനികളായ പല നായർതറവാടുകളിലും നമ്പൂതിരിമാർ മാത്രമേ സംബന്ധം പാടുള്ളുവെന്നു നിർബ്ബന്ധമുണ്ടായിരുന്നുവല്ലൊ; ഇപ്പോഴും തീരെ മറിച്ചായിട്ടുമില്ല. അത്തരം തറവാട്ടുകാരെല്ലാം മത്സ്യമാംസങ്ങൾ വർജ്ജിച്ചവരും, നമ്പൂതിരിമാരെപ്പോലെ തനി സസ്യഭോജികളുമാണല്ലൊ. ആഭിജാത്യംകൊണ്ടോ ജാതിശ്രേഷ്ഠതമൂലമോ മററു നായന്മാരേക്കാൾ യാതൊരു മഹത്വവും ഇവർക്കില്ലെന്നു പരക്കെ സ്സമ്മതമാണ്. മററു നായന്മാർക്കെല്ലാം മാംസം ഉപയോഗിയ്ക്കാമെങ്കിൽ ഇത്തരക്കാർ മാത്രം അതു വർജ്ജിയ്ക്കുന്നതിന്റെ കാരണമെന്താണ്? മാംസം ഭക്ഷിച്ചതുകൊണ്ടു ഇവർക്കു മാത്രം പ്രത്യേകമായ ഒരു കുറവും ഭ്രഷ്ടും വരാനില്ലെന്നും തീർച്ചയാണ്. അതു നമ്പൂതിരിമാരെ വാഴിയ്ക്കാനുള്ള കളമൊരുക്കലും, അവരെ ആകർഷിയ്ക്കാനും പ്രീണിപ്പിയ്ക്കാനുമുള്ള പ്രയോഗവും മാത്രമാകുന്നു. അതുപോലെ വാരിയർ പൊതുവാൾ മുതലായ അമ്പലവാസികൾ മാം

സം വൎജ്ജിച്ചതിന്റെ മറെറാരു ആവശ്യവും അതുതന്നേയാണു്. മത്സ്യമാംസങ്ങൾ ഭക്ഷിക്കുന്നതുകൊണ്ടു അമ്പലങ്ങളിൽ കഴകപ്രവൃത്തിക്കു തടസ്സമോ, നമ്പൂതിരിമാരെ പ്രീണിപ്പിക്കേണ്ടതായ പ്രത്യേകാവശ്യമോ ഇവൎക്കു് ഇല്ലാതിരുന്നുവെങ്കിൽ ഈ അമ്പലവാസികളേയും ഇന്നു സാധാരണ നായന്മാരെപ്പോലെ മാംസഭോജികളായിട്ടു കാണുമായിരുന്നുള്ളു.

“നായന്മാൎക്കു വിവാഹമെന്ന ഒരേൎപ്പാടില്ലാതിരിക്കേ ഈ അമ്പലവാസികൾക്കു അങ്ങിനെ ഒന്നു കാണുന്നുണ്ടല്ലൊ. നായന്മാരിൽ നിന്നുയൎത്തിയതാണെങ്കിൽ അവരെപ്പോലെത്തന്നെ കെട്ടുകല്യാണം മാത്രമായി അവസാനിക്കേണ്ടതല്ലേ”? എന്നൊരു ചോദ്യം വരുന്നുണ്ടു്. അതിന്നുള്ള ഉത്തരവും പറയാം.

അപ്രകൃതമാണെന്നു തോന്നിയേക്കാമെങ്കിലും ഈ സംഗതി മനസ്സിലാക്കാൻ ഒരു വിവരം ആദ്യംതന്നെ പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അതിതാണു്. തൃശ്ശൂർ തെക്കേമഠം നടുവിൽ മഠം മുതലായ മഠങ്ങളിലേക്കു സന്യസിക്കുന്നവർ നമ്പൂതിരിമാരാണെങ്കിലും അവരുടെ ശിഷ്യന്മാരായി കൊണ്ടുനടക്കുന്നതെല്ലാം പട്ടന്മാരേയാകുന്നു; നമ്പൂതിരിമാരേയല്ല അതിന്നു തക്കതായ കാരണമുണ്ടു്. അവരുടെ ഭിക്ഷയ്ക്കു—അവരുടെ ഭക്ഷണത്തിന്നു ഭിക്ഷ എന്നാണു പറയാറു്—വിളമ്പുവാനും കുടിക്കുനീർ വീത്തുവാനും മററും ബ്രഹ്മചാരിയോ ഗൃഹസ്ഥനോ ആവണമെന്നാണു നിശ്ചയം. ബ്രാഹ്മണൎക്കു് (1) ബ്രഹ്മചൎയ്യം (2) ഗാൎഹസ്ഥ്യം (3) വാനപ്രസ്ഥം (4) സന്യാസം എന്നിങ്ങിനെ നാലാശ്രമങ്ങളാണുള്ളതു്. അതിലേതിലെങ്കിലും ഒന്നിൽ വൎത്തിക്കുന്ന ഒരാശ്രമി കുടിക്കുനീർ വീത്തിയാലല്ലാതെ സന്യാസിക്കു ഭക്ഷണം കഴിക്കാൻ പാടില്ല. നമ്പൂതിരിമാരാണെങ്കിൽ പന്ത്രണ്ടാം വയസ്സിൽ ബ്രഹ്മചൎയ്യം അവസാനിപ്പിച്ചു് സമാവൎത്തനം കഴിക്കുന്നു. പിന്നെ വിവാഹം കഴിഞ്ഞേ ഗൃഹസ്ഥനാകയുമുള്ളു.

അതിന്നിടയ്ക്കുള്ള കാലം നമ്പൂതിരിമാർ അനാശ്രമികൾ—ആശ്രമമില്ലാത്തവർ—ആയിട്ടാണു വൎത്തിക്കുന്നതു്. അത്തരക്കാരെ 'സ്നാതകന്മാർ' എന്നു പറയുന്നു. നമ്പൂതിരിമാരിൽ ഇളമുറക്കാർ വിവാഹം ചെയ്തു ഗൃഹസ്ഥാശ്രമം സ്വീകരിക്കാറില്ലാത്തതിനാൽ അവരെല്ലാം സ്നാതകന്മാരായിത്തന്നെ—അനാശ്രമികളായിത്തന്നെ—മരിക്കുകയേ ചെയ്യുന്നുള്ളു. ഗൃഹസ്ഥാശ്രമിയായ ജ്യേഷ്ഠപുത്രനാണെങ്കിൽ ഇല്ലത്തുതന്നെ താമസിക്കേണ്ടവനും താമസിക്കുന്നവനുമാണു താനും. അതിനാൽ ആശ്രമികളായ നമ്പൂതിരിമാരെ കിട്ടാൻ വിഷമമായി.

പട്ടന്മാർക്കാണെങ്കിൽ ഇങ്ങിനെ സമാവർത്തനം കഴിഞ്ഞു്—ബ്രഹ്മചര്യം അവസാനിപ്പിച്ചു്—ഗാൎഹസ്ഥ്യം സ്വീകരിക്കാതെ ഒരു കാലമില്ല. വിവാഹത്തോടുകൂടി മാത്രമെ അവരുടെ ബ്രഹ്മചൎയ്യം അവസാനിപ്പിക്കുന്നുള്ളു. അതിനാൽ പട്ടന്മാരിൽ ബ്രഹ്മചാരികളൊ ഗൃഹസ്ഥന്മാരോ അല്ലാതെ ആരുമുണ്ടാവില്ല. തെക്കേമഠം നടുവിൽമഠം മുതലായ സ്വാമിയന്മാർ ശിഷ്യന്മാരായി പ്പട്ടന്മാരെ മാത്രം—അഥവാ ഒരു പട്ടരേയെങ്കിലും—നിശ്ചയിക്കുന്നതിന്റെ കാരണമതാണു്. ഇനി പ്രകൃതം തുടരട്ടെ.

പൂണൂലും സന്ധ്യാവന്ദനവുമുള്ളവൎക്കെല്ലാം തങ്ങൾ ചെയ്യേണ്ടതായ വൈദികകൎമ്മങ്ങൾക്കധികാരിയാവാൻ ഉപനയനം കഴിച്ചു് പൂണൂലിടണമല്ലൊ. അതു രണ്ടുമില്ലാത്തവൎക്കാണെങ്കിൽ ആസ്ഥാനത്തു കാതു കുത്തുകയും, മുടി കളയുകയും (ഷോഡശസംസ്കാരങ്ങളിലൊന്നായ ചൌളം എന്ന സംസ്കാരം കഴിക്കുകയും) ആകുന്നു. അമ്പലവാസികളിൽ പുരുഷന്മാരെല്ലാം അതു രണ്ടും കഴിഞ്ഞതിന്നു ശേഷമല്ലാതെ കഴകപ്രവൎത്തിക്കു പോകാറില്ല. അതിന്നു മുമ്പു് പൂവു്, ഒണക്കല്ലരി, മലരു് മുതലായതൊന്നും തൊടുകയും ചെയ്തിരുന്നില്ല. അതുപോലെ സ്ത്രീകളാണെങ്കിൽ കഴകപ്രവൎത്തിക്കു കന്യ

കയോ വിവാഹിതയോ ആവണം. ഈ രണ്ടിനത്തിലും പെടാത്ത സ്ത്രീകളുണ്ടോ എന്നു ചോദിച്ചേയ്ക്കാം. എന്നാൽ നായർസ്ത്രീകളെല്ലാം ചെറുപ്പത്തിൽ കന്യക തന്നേയാണ്. പക്ഷെ വിവാഹമില്ലാത്തതിനാൽ പ്രായമാകുമ്പോൾ അവർ ദാസിയായി മാറുകയാണു ചെയ്യുന്നതു്. വിവാഹിതകളാകാതെ കന്യകയായിരുന്നുകൊണ്ടുതന്നെ പുരുഷസമാഗമം ചെയ്യുന്നവർ ദാസികളായിത്തീരുന്നതാകുന്നു. *

കഴകപ്രവൃത്തി ചെയ്യാൻ ദാസികൾക്കർഹതയില്ല. അതിനാൽ അമ്പലവാസിസ്ത്രീകളെ ദാസികളാക്കാതെ വിവാഹിതകളാക്കിയേ കഴിയു എന്നു വന്നു. അവക്കു യോജിച്ച വിധത്തിൽ ഒരു വിവാഹക്രിയയും ചടങ്ങും നിശ്ചയിച്ചു് വിവാഹിതകളാക്കിവരുന്നതിൻെറ കാരണം അതാകുന്നു.

വിവാഹം കഴിഞ്ഞാൽ ആ പുരുഷൻ അയാളുടെ പാട്ടിനു പോകുന്നു; പിന്നീടു് ഇഷ്ടംപോലെ ഏതെങ്കിലും ഒരു പുരുഷനെ ഭത്താവായി സ്വീകരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇതെന്തൊരു വിവാഹമാണ്? എങ്ങിനെ വിവാഹമാകും? എന്നിങ്ങിനെ ചിലർ ചോദിച്ചേയ്ക്കാം. അതു വിവരമില്ലാതെ ചെയ്യുന്ന ചോദ്യമാണ്. സന്താനോല്പാദനവും വംശവദ്ധനയും നാലു വിധത്തിലുണ്ടു്. ഇതു ഔരസന്മാരായിട്ടല്ല ക്ഷേത്രജന്മാരായിട്ടാണെന്നേ ഉള്ളു. അതും ശാസ്ത്രസമ്മതമുള്ളതാണ്. ഈ സംഗതിയും നായന്മാരുടെ പൂവ്വചരിത്രം രണ്ടാം ഭാഗം രണ്ടാമദ്ധ്യായത്തിൽ വിവരിച്ചിട്ടുള്ളതിനാൽ ഇവിടെ നിത്തുന്നു.

—:o:—

* ഈ വിഷയം നായന്മാരുടെ പൂവ്വചരിത്രം 2-ാം ഭാഗം 2-ാമദ്ധ്യായത്തിൽ വിശദീകരിച്ചിട്ടുള്ളതിനാൽ അധികവിവരം അറിയേണ്ടവർ അതു നോക്കുക.

അദ്ധ്യായം 4

പൈങ്കമ്മാളരുടെ കുലധർമ്മം

ആശാരി, മൂശാരി, തട്ടാൻ, കരുവാൻ എന്നിവരേയെല്ലാം ചേർത്തുകൊണ്ടു് 'നായ്ക്കൊരണ' എന്നൊരു ഭാഷ മദ്ധ്യകേരളത്തിൽ നടപ്പുണ്ടു്. ജാതിവ്യവസ്ഥയും മററും നടപ്പായതിനു ശേഷവും ഈ നാലു തരക്കാരും അന്യോന്യം കൂടികഴിഞ്ഞിരുന്നു. വിവാഹം, മരണം മുതലായ അടിയന്തരങ്ങളിൽ ഇവരെല്ലാം അന്യോന്യം ക്ഷണിയ്ക്കുകയും, സ്ത്രീകളടക്കം എല്ലാവരും സഹകരിയ്ക്കുകയും, യഥാന്യായം പങ്കുകൊള്ളുകയും പതിവുണ്ടെന്നർത്ഥം.

ഇവരിൽ കൊല്ലന്മാരേയും കൂടി ചേർത്തുകൊണ്ടു് 'പൈങ്കമ്മാളർ' എന്നൊരു ഭാഷയും ഇവിടങ്ങളിൽ നടപ്പിലുണ്ടു്. ഈ ഭാഷകൾക്കു തെക്കോട്ടും വടക്കോട്ടും എത്രത്തോളം പ്രചാരമുണ്ടെന്നു നിശ്ചയമില്ല. (തെക്കൻ ദിക്കിൽ കരുവാനെ കൊല്ലൻ എന്നും കൊല്ലനെ തോൽക്കൊല്ലൻ എന്നും പറഞ്ഞുവരുന്നു.) സംസ്കൃതത്തിലുള്ള 'കമ്മാര'ശബ്ദമാണു് ഭാഷയിലായപ്പോൾ 'കമ്മാള'രായിപ്പരിണമിച്ചതു്. സംസ്കൃതത്തിൽ ര, ല, ള എന്നീ അക്ഷരങ്ങൾ മാറി പ്രയോഗിയ്ക്കാമെന്നു വിധിയുണ്ടു്; പ്രയോഗിയ്ക്കാറുമുണ്ടു്. കമ്മാ'ര'ശബ്ദം കമ്മാ'ള'രായിപ്പരിണമിച്ചതു് അങ്ങിനെയാകുന്നു. ഈ ശബ്ദത്തിൻെറ അർത്ഥമാകട്ടെ "ഒരേ തൊഴിൽകൊണ്ടു ജീവിയ്ക്കുന്നവൻ" എന്നാണുതാനും. അയിത്തത്തെപ്പററി അവിടെ ഒന്നും പറഞ്ഞിട്ടുമില്ല. ആശാരി, മൂശാരി, കരുവാൻ, തട്ടാൻ, കൊല്ലൻ എന്നിവർ അതാതു തൊഴിൽ കൊണ്ടു മാത്രം ജീവിയ്ക്കുന്നവരും, മറെറാരു തൊഴിലിൽ ഏർപ്പെടാത്തവരുമാകയാൽ അവരെല്ലാം ശരിയായ കമ്മാളരാകുന്നു. മാത്രമല്ല നായന്മാരിൽ ശൂദ്രൻ, അത്തിക്കുറുശ്ശി, പള്ളിച്ചാൻ ഒഴികെ ബാക്കി എല്ലാവരും, അമ്പലവാസികളും മുൻപറഞ്ഞ അർത്ഥത്തിൽ കമ്മാളരാകുന്നു. എന്തെന്നാൽ അടുത്ത കാലം വരെ ഇവരെല്ലാം ഉപ

ജീവനം കഴിച്ചിരുന്നതു് അവരവൎക്കു വിധിച്ചിട്ടുള്ള വംശത്തൊഴിൽ കൊണ്ടുതന്നെയാണല്ലൊ.

ഇനി ഐങ്കമ്മാളരിൽ ഓരോരുത്തരുടേയും കുലധൎമ്മം എന്താണെന്നു പറയാം. ആശാരിമാരുടെ (തെക്കൻ ദിക്കുകളിൽ പണിക്കൻ) കുലധൎമ്മം മരപ്പണിയാണെന്നറിയാത്തവർ ഉണ്ടാകയില്ല. ദേവാലയനിൎമ്മാണം മാത്രമല്ല, മനുഷ്യാലയനിൎമ്മാണവും ഇവരെക്കൊണ്ടു ചെയ്യിക്കാവൂ എന്നായിരുന്നു നിയമം. പണ്ടു് ഇവരെക്കൊണ്ടല്ലാതെ ആ കാൎയ്യം സാധിച്ചിരുന്നില്ല. ആദ്യകാലങ്ങളിൽ മരം വെട്ടുക മുതൽ വെള്ള കളഞ്ഞു ഈൎന്നു ഉരുപ്പടിയാക്കി ജനാല, കട്ടിള മുതലായ സകല മരപ്പണികളും ആശാരിമാരാണു് ചെയ്തിരുന്നതു്. കേരളീയൎക്കു് ഇവരെക്കൊണ്ടല്ലാതെ മരപ്പണികൾ ചെയ്യിക്കാൻ അൎഹതയില്ലാത്തതുപോലെ തന്നെ ഇവൎക്കു കാരണം കൂടാതെ മറെറാരു പണി സ്വീകരിക്കുവാനോ കുലധൎമ്മമായ മരപ്പണി ചെയ്യാതിരിക്കുവാനോ അധികാരവുമില്ല. മററു വംശക്കാർ ആശാരിപ്പണിയിൽ അധികമൊന്നും ഏൎപ്പെട്ടിട്ടില്ല. അതുകൊണ്ടു് മരപ്പണികളെല്ലാം ഇന്നും ആശാരിമാർതന്നെയാണു് നിൎവ്വഹിച്ചു വരുന്നതു്. അതിനാൽ ആശാരിയുണ്ടാക്കിയതു തന്നെ വേണമെന്നു നിൎബ്ബന്ധമുള്ള മരസ്സാമാനങ്ങൾക്കു വേണ്ടി (ആന്തുരാൻ, ചക്കാൻ, ചാലിയൻ മുതലായ മററു വംശത്തൊഴിലാളികളുടെ ഉല്പന്നങ്ങൾക്കെന്നപോലെ) പ്രത്യേകം കരുതലെടുക്കേണ്ട ആവശ്യം ഇതുവരെ വന്നിട്ടുമില്ല. ദേവാലയനിൎമ്മാണം, മനുഷ്യാലയനിൎമ്മാണം മുതലായവയ്ക്കു പുറമെ ഹോമങ്ങൾക്കു വേണ്ടതായ സ്രുവം ജുഹു എന്നിവ, ഹോമം പൂജ മുതലായ കൎമ്മങ്ങൾ ചെയ്യുമ്പോൾ ഇരിക്കുവാനുള്ള ആവണപ്പലക, കലശത്തിന്നു വേണ്ടതായ പാലികകൾ, യാഗത്തിന്നു തീയ്യുണ്ടാക്കുവാനുള്ള അരണി, ആടിനെക്കെട്ടുവാനുള്ള യൂപം, അമ്പലങ്ങളിലെ ഉത്സവത്തിന്നുള്ള ധ്വജം, അതിന്റെ മുകളിൽ സ്ഥാപിക്കുവാനുള്ള വാഹനം എന്നിങ്ങിനെ പലതും ആ

ശാരിമാർ ഉണ്ടാക്കിയതാവണമെന്നു നിർബ്ബന്ധമാണ്. ഇതെല്ലാം ഇന്നും ആശാരിമാർ തന്നെയാണ് ഉണ്ടാക്കിവരുന്നതു്. അമ്പലങ്ങളിലേയും മററും കണക്കുകൾ പരിശോധിച്ചാൽ ഈ പ്രവൎത്തികൾക്കു വേണ്ടി അവൎക്കു ദേവസ്വങ്ങളിൽനിന്നും അവകാശം കൊടുത്തതായി കാണാൻ കഴിയും. *

അമ്പലത്തിന്റെ കേടുപാടുകൾ തീൎക്കുന്നതിന്നും, ജീൎണ്ണോദ്ധാരണം ചെയ്യുന്നതിന്നും ദേശത്തെ ആശാരിയായാൽ മാത്രം പോര, അമ്പലം പൊളിയ്ക്കാൻ നിശ്ചയിച്ചതിന്റെ നാല്പത്തൊന്നു ദിവസം മുമ്പു മുതൽ ഒരു വ്രതം ആചരിയ്ക്കുയും കൂടി വേണ്ടതായിട്ടുണ്ടു്; രണ്ടു നേരവും കുളിച്ച് അമ്പലത്തിൽ തൊഴുതേ ഭക്ഷണം കഴിയ്ക്കാവൂ, മദ്യവും മത്സ്യമാംസങ്ങളും കഴിയ്ക്കരുതു്, ബ്രഹ്മചൎയ്യം അനുഷ്ഠിയ്ക്കണം. നാല്പത്തൊന്നാം ദിവസം അമ്പലനടയിൽ വെച്ച് തന്ത്രി അവനെ ഒരു കലശം പൂജിച്ച് ആടുകയും, മന്ത്രശുദ്ധി വരുത്തിയ ഒരു പൂണുൽ (യജ്ഞസൂത്രം) അവന്റെ കഴുത്തിലിടുകയും വേണം. ഉളിയും മുഴക്കോലും കയ്യിൽ പിടിച്ചുകൊണ്ടേ അവൻ അമ്പലത്തിൽ കടക്കാവൂ. നടയിൽക്കൂടെ കടക്കരുതു്; നിരൃതി (തെക്കു പടിഞ്ഞാറേ) മൂലയിലെ ഭിത്തി പൊളിച്ച് അതിൽക്കൂടെ കടക്കേണ്ടതാകുന്നു. കടന്നാൽ അന്നുതന്നെ പൊളിയ്ക്കേണ്ടതെല്ലാം പൊളിയ്ക്കണമെന്നാണു നിശ്ചയം. പക്ഷെ അതിന്നു സാധിച്ചില്ലെന്നു വന്നേയ്ക്കാവുന്നതിനാൽ അവൻ ഉളിയും മുഴക്കോലും കൂട്ടിപ്പിടിച്ചിട്ടു് മുഴക്കോലുകൊണ്ടു കഴുക്കോലുകളെല്ലാം തൊടുന്നു; പിന്നെ പൊളിച്ചു പണിയുകയും ചെയ്യുന്നു. അതിന്നു ശേഷം അമ്പലം പണി കഴിയുന്നതു വരെ അവൻ മുൻപറഞ്ഞ പ്രകാരം വ്രതത്തിന്നു ഭംഗം വരുത്താതെ അനുഷ്ഠിച്ചുകൊണ്ടിരിയ്ക്കുയും വേണം. പണി തുടങ്ങി

---

* കണ്ണന്നൂരമ്പലത്തിലും തോട്ടറ സമീപമുള്ള അരയൻകാവു ക്ഷേത്രത്തിലും കൊടിമരം ചെത്തിയതിന്നു ആശാരിയ്ക്കു കൊല്ലന്തോറം അവകാശം കൊടുത്തുവരുന്നതായി ക്കാണുന്നതു് ഇതിന്നുദാഹരണമാകുന്നു.

യാൽ പിന്നെ അതു കഴിയുന്നതു വരെ അമ്പലം അവൻെറ അധീനത്തിലാണിരിയ്ക്കുന്നതു്. അതുകൊണ്ടു് പണി കഴിഞ്ഞാൽ 'പ്രാസാദം ഏററുവാങ്ങുക' എന്നൊരു വൈദികച്ചടങ്ങുമുണ്ടു്. അതിനു ശേഷം ശുദ്ധി മുതലായ താന്ത്രികകമ്മങ്ങഠം ചെയ്യേണ്ടതുമാകുന്നു.

മൂശാരി, കരുവാൻ, തട്ടാൻ, കൊല്ലൻ എന്നിവരുടെ പ്രവൃത്തിയും ഏതാണ്ടൊക്കെ ആശാരിമാരുടേതുപോലെത്തന്നെയാകുന്നു. കുടുംബാവശ്യങ്ങഠംക്കു പൊതുവായും, വൈദികകാര്യങ്ങഠംക്കു പ്രത്യേകിച്ചും അതാതു തൊഴിലാളികഠം ഉണ്ടാക്കിയതു മാത്രമേ ഉപയോഗിയ്ക്കാവൂ എന്ന കാര്യത്തിൽ ആക്കും സംശയമുണ്ടായിരുന്നില്ലല്ലോ. കാലംകൊണ്ടു ജനങ്ങഠംക്കു വൈദികകാര്യങ്ങളിൽ വന്നുചേന്നതും ചേന്നുകൊണ്ടിരിയ്ക്കുന്നതുമായ അശ്രദ്ധ കാരണം ഇപ്പോഠം അതിലൊക്കെ കുറെ ശൈഥില്യം വന്നിട്ടുമുണ്ടു്.

മൂശാരിയുടെ കുലധമ്മം ഓടു—ലോഹം—കൊണ്ടു പാത്രം മുതലായവ വാത്തുണ്ടാക്കുകയാകുന്നു. ഓടു ഉരുക്കുവാനുള്ള പാത്രത്തിൻെറ പേർ 'മൂശ' എന്നാണു്. ഓടു് ഉരുക്കി 'വാപ്പുപണി നടത്തുന്നവൻ' എന്ന അത്ഥത്തിൽ 'മൂശാരി' എന്ന പേർ അതിൽനിന്നു വന്നതാവണം. കിണ്ടികഠം, ചന്ദനാടം, ശംഖുകാല്, പൂപ്പാലിക, ജലപാത്രം, ധൂപക്കററി, കൊടിവിളക്കു, മണി, ദീപാരാധനത്തട്ടു്, കപ്പൂരത്തട്ട , നിലവിളക്കു്, പൂജയ്ക്കു നിവേദ്യം വെയ്ക്കാനും പാത്രത്തിന്നു കവിയം വെയ്ക്കാനുമുള്ള ഉരുളികഠം, അവയ്ക്കു വേണ്ട മൂട്ടുകങ്ങഠം, വിവാഹാവസരത്തിൽ വധുവിന്നുള്ള വാൽക്കണ്ണാടി എന്നിവയെല്ലാം മൂശാരിയേക്കൊണ്ടു തന്നെ തയ്യാറാക്കിയ്ക്കേണ്ടതാകുന്നു. വിവാഹത്തിന്നു വധുവിനെ കെട്ടിയ്ക്കാനുള്ള താലി (പൊഴുതുതാലി എന്നാണതിന്നു ഭാഷ), ചോറൂണിന്നു ഉണ്ണിയ്ക്കുള്ള വള തള, സമാവത്തനദിവസം ഇടുവിയ്ക്കാനുള്ള മോതിരം മുതലായി വൈദികകാര്യങ്ങളോടനുബന്ധിച്ച വേണ്ടതായ പണ്ടങ്ങളും, അമ്പലങ്ങളിൽ ദേവന്മാരെ അണിയിയ്ക്കാനുള്ള മാല കിരീടം കുണ്ഡലം

മുതലായ തിരുവാഭരണങ്ങളും തട്ടാൻതന്നെ കൊണ്ടുവരേണ്ടതാണ്; അതാണ് അവന്റെ കുലധൎമ്മം. അതിന്നു പുറമെ ലൌകികമായി അന്തൎജ്ജനങ്ങൾക്കും മററും വേണ്ടതായ പണ്ടങ്ങൾ പണിയേണ്ടതും (ഇന്നു പണിയുന്നതും) ഇവർതന്നെയാകുന്നു.

ഇരുമ്പും ഉരുക്കും തീയ്യിലിട്ടു ഊതിപ്പഴുപ്പിച്ച് കഷ്ണങ്ങളായി മുറിയ്ക്കുക മുതൽ ഇൗച്ചവാൾ, കയ്ക്കോട്ടു, മഴു, പിശാങ്കത്തി ആദിയായ ആയുധങ്ങളാക്കുന്നതു വരേയുള്ള എല്ലാ ജോലികളും ചെയ്യേണ്ടതു് ഇരുമ്പുപണിക്കാരന്റെ (കരുവാന്റെ) ചുമതലയായിരുന്നു. എന്റെ ചെറുപ്പത്തിലുണ്ടായ ഒരനുഭവം കൂടി ഇവിടെ പറയട്ടെ.

എന്റെ ഇല്ലം എനിയ്ക്കോൎമ്മവെച്ച കാലത്ത് കൂരോട് മേഞ്ഞതായിരുന്നുവെന്നു മുമ്പു പറഞ്ഞുവല്ലൊ. കൊ. വ. 1090-ൽ ആ ഓടെല്ലാം മാററി ശീമോട്—കമ്പനിയോട്—മേഞ്ഞു. കൂരോട്ട് മേയുന്നതിന്നു ഉദ്ദേശം മൂന്നിഞ്ചുകലത്തിൽ—അത്രയും അടപ്പിച്ച്—പട്ടിക തറയ്ക്കണം. കമ്പനിയോടിന്നതാവശ്യമില്ലല്ലോ. അതിനാൽ ആദ്യമായി ആ പട്ടികകളെല്ലാം പറിച്ച് കമ്പനിയോടിന്ന യോജിച്ച അകലത്തിൽ തറയ്ക്കേണ്ടിവന്നു. ആദ്യം ഇല്ലം പണിയുമ്പോൾ പട്ടിക തറയ്ക്കാൻ ഉപയോഗിച്ചിരുന്ന ആണിയുടെ സ്വഭാവം അപ്പോഴാണ് അറിഞ്ഞതു്. ഏകദേശം കാലിഞ്ചോളം സമചതുരത്തിലാണു അതിന്റെ ആകൃതി. മൂന്നിഞ്ചോളം നീളമുണ്ടു്. ക്രമത്താലെ തലയ്ക്കു വണ്ണം കുറഞ്ഞും തല കൂൎത്തും ഇരിയ്ക്കും. മുകളിൽ കുടയുടെ സ്ഥാനത്തു് എടത്തോട്ടും വലത്തോട്ടും അര ഇഞ്ചോളം തെറിച്ചുനില്ക്കുന്ന ഓരോ കൊമ്പാണുള്ളതു്. പട്ടികയും കഴുക്കോൽപുറവും പ്രത്യേകം അതാതിടത്തു് ഉളികൊണ്ടു തുളച്ചല്ലാതെ അത് തറയ്ക്കാൻ സാധ്യമല്ല. ഇരുമ്പു ഏകദേശം ചേനയുടെ ആകൃതിയിൽ ഓരോ കട്ടിയായിട്ടാണ് വാങ്ങാൻ കിട്ടിയിരുന്നതെന്നും, അതു കൊണ്ടുവന്നു കരുവാന്മാർ വളരെ പണിപ്പെട്ടിട്ടാണു അത്തരം ആണികൾ ഉണ്ടാക്കിയിരുന്നതെന്നും കാരണവന്മാർ പറയുക

യുണ്ടായി. ഇന്നത്തെ കമ്പിയാണികളൊന്നും അന്നുണ്ടായിരുന്നില്ല. എൻെറ ആ ഇല്ലം പണിചെയ്യതു് കൊ. വ. 1030_ലാണെന്നും ഈ അവസരത്തിൽ പറയട്ടെ. ഇന്നേയ്ക്കു (1140_ലേയ്ക്കു) 110 കൊല്ലമായെന്നത്ഥം. ഇതുപോലെ എടക്കഴകറ (പണ്ടത്തെ വിജാഗിരികറ), വാതിലുകറ കെട്ടുന്നുള്ള വാറുകറ, ഓടമ്പലുകറ, പൂട്ടുകറ മുതലായവയെല്ലാം ഉണ്ടാക്കിയിരുന്നതു് ഇവരാകുന്നു.

ഇന്നും വൈദികകാര്യങ്ങറക്കു വേണ്ടതായ ഇരുമ്പുസാധനങ്ങറ ഉണ്ടാക്കുന്നതു് കരുവാൻ തന്നെയാണു്. ഔപാസനത്തിൻെറ ആവശ്യത്തിനുള്ള കൊടിൽ, തീച്ചട്ടുകം, ഉത്താണിക്കാലു്, പുല്ലും ചമതയും മുറിയ്ക്കുവാനുള്ള പിശാങ്കത്തി എന്നിവയെല്ലാം അവയിൽ ചിലതാകുന്നു. ഇവയെല്ലാം കൊണ്ടുവരുന്നതു് തൻെറ കുലധമ്മമായിട്ടാണു് കരുവാന്മാർ കരുതിവന്നിരുന്നതു്.

കൊല്ലന്മാർ തോൽപ്പണിക്കാരാണെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലൊ. ഉണ്ണികളുടെ ഷോഡശസംസ്കാരങ്ങളിൽ ഒന്നായ സമാവത്തനത്തിന്നു തോൽച്ചെരിപ്പു വേണം. നമ്പൂതിരിമാരിൽ ഒരു വിഭാഗക്കാരായ "ബൌധായനന്മാരു"ടെ വിവാഹത്തിന്നു കാളത്തോൽ ആവശ്യമുണ്ടു്; സീമന്തം എന്ന ഗഭസംസ്കാരത്തിന്നു ചെറിയ വീണയുടെയും ആവശ്യമുണ്ടു്. അതു തോൽകൊണ്ടു പൊതിഞ്ഞുണ്ടാക്കേണ്ടതാണു്. അമ്പലങ്ങളിലെ വാദ്യത്തിന്നു ചെണ്ട, മദ്ദളം, പറ, എടയ്ക്ക, തിമില മുതലായതെല്ലാം കൂടാതെ കഴികയുമില്ല. അതെല്ലാം അവൻതന്നെ കൊണ്ടുവരണമെന്നു നിബ്ബന്ധമുണ്ടായിരുന്നു. ചെരിപ്പുകറ ഉന്നിച്ചു വില്ക്കുന്ന കൃസ്ത്യാനികളുടെ കടകറ അപൂവ്വമായി ചിലേടങ്ങളിൽ എൻെറ ചെറുപ്പത്തിൽ കണ്ടിരുന്നു. അവിടങ്ങളിലും ചെരുപ്പുണ്ടാക്കുന്നതു കൊല്ലന്മാർ തന്നെയായിരുന്നുവെന്നും ഓക്കണം.

എല്ലാ വംശത്തൊഴിലാളികളുടെ ഉല്പന്നങ്ങളും പ്രത്യേകമായ അടിയന്തരങ്ങറക്കു വേണ്ടിയാകുമ്പോറ, ചാലിയൻ വസ്ത്രം കൊ

ണ്ടുവന്നു വെയ്ക്കുന്നതിനെപ്പററി പ്പറഞ്ഞതുപോലെ പറനിറപ്പു വിളക്കു മുതലായത് വെച്ച് ചില പ്രത്യേക ചടങ്ങോടുകൂടി സമപ്പിയ്ക്കുകയാണ് പതിവെന്നും അറിയണം.

തുണികഠം ശുദ്ധമാവാൻ വെളുത്തേടൻ തന്നെ അലക്കണമെന്നു നിശ്ചയിച്ചിരിയ്ക്കുന്നതുപോലെ കമ്മാളർതന്നെ ചെയ്യേണ്ടതായ പ്രവൃത്തികഠം പലതുണ്ടു്. ജാതിവ്യവസ്ഥകഠം നിലവിൽ വന്നതിന്നു ശേഷവും ആ വക പ്രവൃത്തികഠം അവരെക്കൊണ്ടു മാത്രമെ ചെയ്യിച്ചിരുന്നുള്ളു. അതിന്നു അയിത്തമൊ തീണ്ടലൊ കല്പിച്ചിരുന്നുമില്ല. ഉദാഹരണത്തിന്നായി ചിലതു താഴെ കാണിയ്ക്കാം.

ഉരുളി, ചട്ടുകം, കിണ്ടി മുതലായ ഓട്ടുപാത്രങ്ങഠം എച്ചിലായാൽ പിന്നെ ചാത്തം പൂജ മുതലായതിന്നുപയോഗിയ്ക്കാൻ ശുദ്ധി വരുത്തണം. ഒരാഠം ഉണ്ണുന്ന കിണ്ണം—അന്നൊക്കെ ഓട്ടുകിണ്ണങ്ങളേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളു—മററൊരാഠംക്കുപയോഗിയ്ക്കാനും ശുദ്ധി വരുത്താതെ പാടില്ല. അതെല്ലാം ശുദ്ധി വരുത്തുന്നതിൻെറ ഭാഷ 'മൂശപ്പൊടിയിടുക' എന്നാകുന്നു. അങ്ങിനെ വേണ്ടിവന്നാൽ മൂശാരിയുടെ വീട്ടിലേയ്ക്കു കൊടുത്തയയ്ക്കുകയാണു പതിവു്. അവൻ ചെയ്യേണ്ടതായ കൃത്യം അവന്നറിയാം; കൊണ്ടുപോയ ആളുടെ കയ്യിൽ തന്നെ അതു ഉടനെ മൂശപ്പൊടിയിട്ട് ശുദ്ധമാക്കിക്കൊടുത്തയയ്ക്കുയും പതിവാണ്. മൂശപ്പൊടി കുറച്ചു എടുത്ത് ആ ഓട്ടുപാത്രത്തിലിട്ടൊന്നുരസി കൊടുത്തയയ്ക്കുയാണവൻ ചെയ്യുക; അപ്പോഠം ശുദ്ധമായി. 'മൂശപ്പൊടിയിടുക' എന്നു പറയുന്നതു അതിനേയാകുന്നു. അതിൻെറ സാരമെന്തെന്നാൽ "ആ പാത്രം വീണ്ടും ഉരുക്കി വാത്തു" എന്നാകുന്നു.

മൺപാത്രങ്ങഠം എച്ചിലായാൽ പിന്നെ ശുദ്ധമാക്കാൻ ചൂളയിൽ വെയ്ക്കണം. ചെറിയ പാത്രങ്ങളാണെങ്കിൽ ഭൃത്യന്മാക്കു കൊടുക്കും. മാങ്ങ ഉപ്പിലിടുന്ന നല്ല മൺഭരണികളും, എണ്ണ വെളിച്ചെ

ണ്ണ മുതലായതു സൂക്ഷിയ്ക്കുവാനുള്ള മയങ്ങിയ മൺഭരണികളും കളയാൻ മനസ്സു വരില്ലല്ലൊ. അത്തരം വില കൂടിയ മൺപാത്രങ്ങൾ അശുദ്ധമായാൽ ആന്തുരാന്റെ വീട്ടിലേയ്ക്കാണയയ്ക്കുക. അതു ശുദ്ധമാക്കേണ്ടതെങ്ങിനേ യെന്നവക്കറിയാം. അവൻ ചെയ്യാറു് ആ പാത്രം അവന്റെ അടുപ്പിലെ തീയിൽ തൊട്ടുവിയ്ക്കുകയാകുന്നു. അതിന്റെ അത്ഥം വീണ്ടും പണി ചെയ്തു ചൂളയിൽ വെച്ചു പുതിയ പാത്രമാക്കി എന്നാണു്. അപ്പോൾ അതിന്നു അശുദ്ധിയുമില്ലാതാവുമല്ലൊ.

മരികകയ്യില് മുതലായ മരപ്പാത്രങ്ങൾ എച്ചിലായാലും പാത്രത്തിന്നും മററുമുപയോഗിയ്ക്കാൻ ശുദ്ധി വരുത്തിയേ പാടുള്ളു. ആ പണിയ്ക്കു പറഞ്ഞിരുന്ന ഭാഷ 'ചുരണ്ടു'കയെന്നാകുന്നു. അതിന്നു ആശാരിപ്പുരയിലേയ്ക്കാണ കൊടുത്തയയ്ക്കുക. അവൻ ചെയ്യുന്നതാകട്ടെ ഉളികൊണ്ടു ആ സാധനത്തിന്മേൽ ഒന്നു ചുരണ്ടി കൊടുത്തയയ്ക്കുകയുമാകുന്നു. അതിന്റെ അത്ഥം അവൻ പുതിയ മരിക—കയ്യില്—ഉണ്ടാക്കിയെന്നാണു്. പുതിയതിന്നു അശുദ്ധിയുമില്ലല്ലൊ.

—:0:—

അദ്ധ്യായം 5

മററു നാഗന്മാരുടെ കുലധമ്മം

തൊഴിലിനേയും തൊഴിലാളിയേയും സംബന്ധിച്ചു് ഇതുവരെ പ്പറഞ്ഞ വ്യവസ്ഥകളെല്ലാം വ്യക്തവും സുദൃഢവുമാകുന്നു. മാത്രമല്ല കേരളത്തിലെല്ലാം ഒരുപോലേയുമാണു്; അവരുടെ ജോലിയിൽ കലപ്പോ പ്രാദേശികങ്ങളായ വ്യത്യാസങ്ങളോ ഇല്ല. ഇനി പറയുവാൻ പോകുന്ന നാലു തരക്കാരുടെ നില അങ്ങിനേയല്ല; കുറച്ചൊക്കെ വ്യത്യാസം കാണുന്നുണ്ടു്. ഈ വക ചരിത്രങ്ങൾക്കു ദൃക്സാക്ഷികളോ രേഖകളോ ഇല്ലല്ലൊ. ഇന്നു കാണുന്നതായ ആ

ചാരങ്ങളും, നടവടികളും പാരമ്പൎയ്യമായി പ്പറഞ്ഞുവരുന്ന വിവര ങ്ങളും, ഐതിഹ്യങ്ങളും മററുമേ നമുക്കുള്ളു. അവയേയെല്ലാം പ രിശോധിച്ചും വിശകലനം ചെയ്തും അന്യോന്യം വിരോധം കൂടാ ത്ത വിധത്തിൽ ഊഹിച്ച് യുക്തിയുക്തമായി എഴുതുവാനല്ലെ ക ഴിയു? അങ്ങിനെ ഇതുവരെ പ്പറഞ്ഞതെല്ലാം ശരിയാണെന്നു എ നിയ്ക്കു വിശ്വാസമുണ്ട്. ഇതിൽ കൂടുതൽ പ്രബലങ്ങളായ തെളിവു കൊണ്ടു നിഷേധിയ്ക്കപ്പെടുന്നതുവരെ അവയെ വിശ്വസിയ്ക്കാതി രിയ്ക്കാൻ നിവൃത്തിയില്ല. ഇനി വിവരിയ്ക്കപ്പെടേണ്ടവരായ താഴെ പറയുന്ന നാലു തരക്കാരെ സ്സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം സങ്കീൎണ്ണമാ യിട്ടല്ലാതെ അത്ര വ്യക്തമായ വ്യവസ്ഥകൾ കാണുന്നില്ല. ഇവ രിൽ ഓരോരുത്തരുടേയും കുലധൎമ്മം ഒരേ പ്രവൃത്തിയായിട്ടല്ല, ഒ ന്നിലധികം ജോലിയിൽ ഇവർ ഏൎപ്പെട്ടുവരുന്നുണ്ട്; പ്രാദേശികമാ യും ചില വ്യത്യാസങ്ങൾ കാണുന്നു. കേവലം കൈത്തൊഴിലാ ണെന്നു പറയാൻ തരമില്ലാത്ത വിധത്തിൽ ബുദ്ധിപരമായ ചില പ്രവൃത്തിയിലും അവരിൽ ചിലർ ഏൎപ്പെട്ടുവരുന്നുണ്ട്. ഇവരിൽ ഓരോരുത്തരെപ്പററിയും അന്വേഷണത്തിൽനിന്നു അറിവായേട ത്തോളം വിവരങ്ങൾ താഴെ പ്രസ്താവിയ്ക്കുന്നു.

മണ്ണാന്മാർ :—

ഇവരുടെ പ്രധാനമായ കുലധൎമ്മം അലക്കാണെന്ന കാൎയ്യ ത്തിൽ സംശയമില്ല. മരണം, പ്രസവം, ആൎത്തവം എന്നീ മൂന്നു അശുദ്ധി പോകുന്നതിന്നും 'മാററുടുത്തു കുളിച്ചേ' തീരു. ഇവിടെ 'മാ ററ്' എന്നു പറയുന്നതിന്റെ അൎത്ഥം 'മണ്ണാത്തി അലക്കിക്കൊണ്ടു വരുന്ന വസ്ത്രം' എന്നാണ്. ആ കാലങ്ങളിൽ നമ്മൾ ഉപയോഗി ച്ചിരുന്ന വസ്ത്രങ്ങൾ ശുദ്ധമാകാൻ മണ്ണാത്തി—മണ്ണാനായാലും മ തി—അലക്കുകയും വേണം. 'മാററുടുത്തു കുളിയ്ക്കുക' എന്നുവെച്ചാൽ മാററുടുത്തുകൊണ്ടു കുളിയ്ക്കണമെന്നല്ല അൎത്ഥം; മാററുടുക്കുകയും, പി

ന്നെ അതു വിഴുത്തു് കുളിക്കുകയും വേണമെന്നാകുന്നു. ഈ ചടങ്ങു ചെയ്യേണ്ടതു് അശുദ്ധി പോകുന്ന ദിവസത്തിലാണു്; മരണവും പ്രസവവുമുണ്ടായാൽ പത്താം ദിവസത്തിലും, ആൎത്തവദൎശനമുണ്ടായാൽ നാലാം ദിവസത്തിലുമാണു് അശുദ്ധി പോവുകയെന്നും അറിയുക. അലക്കാനായി ഓരോരുത്തരിൽനിന്നു വാങ്ങിക്കൊണ്ടുവന്ന തുണികളിൽ കുറേയെണ്ണം മണ്ണാത്തി കൊണ്ടുവരും. പടിക്കൽ ഒരു വിളക്കു് പറനിറപ്പ് മുതലായതും, ഒരു കുട്ടകത്തിൽ സ്വല്പം വെണ്ണീറിട്ടു കുറേ വെള്ളവും കൊണ്ടുവന്നു വെച്ചിരിക്കും. മണ്ണാത്തി കൊണ്ടുവന്ന തുണികളിൽനിന്നു ഒന്നെടുത്തിങ്ങോട്ടു തരുന്നു. അതുടുത്തു് നമ്മളുടെ കയ്യിലുള്ളതെല്ലാം അവൾക്കു കൊടുക്കുന്നു. അപ്പോൾ നമ്മളുടെ അശുദ്ധി പോയി. നമ്മൾ കൊടുത്തതെല്ലാം ആ വെള്ളത്തിൽ മുക്കിപ്പിഴിഞ്ഞു് തിരികെ തരുന്നു. അപ്പോൾ അതുകളും ശുദ്ധമായി. അങ്ങിനെ മുക്കിപ്പിഴിഞ്ഞു തരുന്നതിന്റെ അൎത്ഥം അവൾ അലക്കിത്തന്നുവെന്നാണു്. അതു വാങ്ങിയുടുത്തു് അവളാദ്യം തന്നതെല്ലാം തിരികെ അവൾക്കുതന്നെ കൊടുത്തു് കുളിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. 'മാററുടുത്തു കുളിക്കുക' എന്നു പറയുന്നതിങ്ങിനേയാകുന്നു. ഈ സമ്പ്രദായം സവൎണ്ണഹിന്ദുക്കൾക്കെല്ലാം തന്നെയുണ്ടെന്നും അറിയുക.

അലക്കുകാരായി വെളുത്തേടനുള്ളപ്പോൾ വീണ്ടും ഇങ്ങനെ ഒരലക്കുകാരെ എന്തിന്നുണ്ടാക്കി? അല്ലെങ്കിൽ എങ്ങിനെയുണ്ടായി? വെളുത്തേടന്മാർ അവൎക്കു അലക്കുകയില്ല. പ്രായേണ എല്ലായിടത്തും അത്തരക്കാരുടെ—ഈഴവരുടേയും—അലക്കുപണി നിൎവ്വഹിക്കുന്നതു് മണ്ണാന്മാരാകുന്നു. ജാതികൾക്കു പുറമെ ഉച്ചനീചങ്ങളും അയിത്തവും നിലവിൽ വന്നപ്പോൾ അവൎരുടെ അലക്കുപണിക്കു വെളുത്തേടനായാൽ പററില്ലെന്നു വെച്ചു പ്രത്യേകം ഒരു തരം അലക്കുപണിക്കാരെ സൃഷ്ടിക്കേണ്ടി വരികയും, അപ്പോൾ ആ പണി ഇവരെ ഏല്പിക്കുകയും ചെയ്തതാണോ? എന്നാൽ തന്നെ മാററു കൊണ്ടുവരാൻ മണ്ണാന്മാരെ ഏൎപ്പെടുത്തിയ ശേഷം അവൎരു

ടെ അലക്കപ്പണി ഇവരെ ഏല്പിച്ചതാണെന്നൊ? അവന്നുരുടെ അലക്കപ്പണിയ്ക്കു ഇവരെ സൃഷ്ടിച്ചതിന്നു ശേഷം മാററടുത്തു കളിയുണ്ടാവുകയാണോ ചെയ്തതു്? ഈ കാൎയ്യം തീൎത്തുപറയാൻ പ്രയാസമാണു്.

എന്നാൽ ഇവിടെ ഒരു കാൎയ്യം വായനക്കാരെ അറിയിയ്ക്കട്ടെ. വൈദികകൎമ്മങ്ങൾക്കെല്ലാം അതാതു ജോലിക്കാർ തന്നെ വേണമെന്നു നിൎബ്ബന്ധമാണല്ലൊ. അതുപോലെ മരണം, പ്രസവം, ആൎത്തവം എന്നീ മൂന്നശുദ്ധി പോകുന്നതിന്നും, വെളുത്തതോ വെളുത്തേടൻ അലക്കിയതോ ആയ വസ്ത്രമായാൽ പോര, മണ്ണാത്തി അലക്കിയതു് — മാററു് — തന്നെ വേണമെന്നു നിശ്ചയമാകുന്നു. ഇതു രണ്ടു വിധത്തിലേ വരാൻ തരമുള്ളു. ഒന്നുകിൽ മണ്ണാൻ തീണ്ടലുള്ള ജാതിയാണെങ്കിലും അവൻെറ പ്രവൃത്തിയ്ക്കു അശുദ്ധിയില്ലെന്നു—ശുദ്ധിയുണ്ടെന്നു—നിശ്ചയിച്ചു. അല്ലെങ്കിൽ അവൻെറ ജോലി അലക്കാണെന്നു മാത്രമല്ലാതെ അവന്നു ജാതിയിൽ താഴ്ചയോ തീണ്ടലൊ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. അങ്ങിനേയുള്ള കാലത്താണു അവന്നു അലക്കപ്പണി നിശ്ചയിച്ചതും, ഈ മാററു കൊണ്ടുവരുന്ന സമ്പ്രദായം ഏൎപ്പെടുത്തിയതും. കാലാന്തരത്തിൽ—പരിണാമവശാൽ—അവർ താണ ജാതിയും തീണ്ടലുള്ളവരുമായിത്തീൎന്നു. എങ്കിലും അവൻെറ പ്രവൃത്തിയിൽ ആ താഴ്ച വകവെയ്ക്കാതെ അതേപടി തുടൎന്നുവരികയും ചെയ്യുന്നു. ഇതിൽ സംഭാവ്യതയ്ക്കു യോജിച്ചതു ആദ്യത്തേതാവില്ലെന്നും, രണ്ടാമത്തേതേ ആവു എന്നുമാണു ഞാനൂഹിയ്ക്കുന്നതു്. സ്വതവേ അയിത്തക്കാരനായിരിയ്ക്കെ അവൻെറ പ്രവൃത്തിയ്ക്കു മാത്രം അയിത്തമില്ലെന്നു വെയ്ക്കാനല്ല വഴി. അയിത്തക്കാരനല്ലാതിരിയ്ക്കെയാണു ആ ജോലിയും നടവടിയും ആരംഭിച്ചതെന്നും, പിന്നീടു് സംഗതിവശാൽ ജാതിയ്ക്കു താഴ്ച വന്നുവെങ്കിലും ആ താഴ്ച പ്രവൃത്തിയിലേയ്ക്കു ബാധിപ്പിച്ചില്ലെന്നും, ഇപ്പോഴും അതേ വിധത്തിൽ തുടൎന്നുവരാൻ കാരണമതാണെന്നുമുള്ളതു തക്കമെററ സംഗതിയാണു്.

മാററു കൊണ്ടുവരലിനും അലക്കിനും പുറമെ ഇവർ വൈദ്യ വും മന്ത്രവാദവും നടത്തിവരുന്നുണ്ടു്. തിരുവനന്തപുരം മുതൽ നീ ലേശ്വരം വരെയുള്ള പ്രദേശങ്ങളിലെ മണ്ണാന്മാരിലെല്ലാം തന്നെ ഇത്രയും പ്രവൃത്തികളിൽ വ്യത്യാസമില്ല. ഇതിന്നു പുറമെയാണ് മ ണ്ണാന്മാർ ഓരോ പ്രദേശങ്ങളിൽ ഭിന്നങ്ങളായ ഓരോ ജോലിക ളിൽ ഏൎപ്പെട്ടുകാണുന്നതു്. വൈയ്ക്കം മുതൽ തെക്കോട്ടു് തിരുവല്ല വരേയുള്ള—ഏററുമാനൂർ, കുമാരനെല്ലൂർ, കാടമുറി, ചങ്ങനാശ്ശേ രി, പെരുന്ന—പ്രദേശങ്ങളിൽ തെങ്ങു കയറുന്നതു് ഇവരാകുന്നു. വടക്കെ മലബാറിലെ കൊയിലാണ്ടി മുതലായ ചില പ്രദേശങ്ങ ളിൽ ഇവൎക്കു കല്ലുണിയും കാണുന്നുണ്ടു്. മാതമംഗലം (പയ്യന്നൂരു നിന്നു 10_12 നാഴിക കിഴക്കുവടക്കു) മുതൽ നീലേശ്വരം വരെയു ള്ള ദിക്കുകളിൽ ഇവർ തെയ്യം കെട്ടി കൎക്കടമാസത്തിലും ഓണക്കാ ലത്തും ആടാറുണ്ടത്രെ. വടകര മുതലായ ചില സ്ഥലത്തെ മണ്ണാ ന്മാർ കൊട, കൊട്ട മുതലായതുണ്ടാക്കുന്ന പ്രവൃത്തിയും എടുത്തു വരുന്നു.

പാണന്മാർ :—

കേരളത്തിൽ പാണന്മാർ എന്നൊരു ജാതിക്കാരുണ്ടല്ലൊ. ഇ വരുടെ വംശത്തൊഴിൽ പാട്ടു പാടുകയാകുന്നു. "പാടാൻ പറ ഞ്ഞാൽ പാട്ടിയും പാടില്ല" എന്ന പഴമൊഴി പ്രസിദ്ധമാണല്ലൊ. ഇതുകൊണ്ടു് അവൎക്കു് പാട്ടു് പ്രധാനമാണെന്നു തെളിയുന്നുണ്ടു്. 'പാണൻ' എന്ന പദത്തിന്നു 'പാട്ടുകാരൻ' എന്നാണൎത്ഥമെന്നു ച രിത്രകാരന്മാർ പറയുന്നു. *

പണ്ടുകാലത്തു് ഇവൎക്കു നിശ്ചയിച്ചിരുന്ന കുലധൎമ്മം പ്രഭാത ഗാനമാണത്രെ. ദേശക്ഷേത്രങ്ങളുടെ നടയിൽ ച്ചെന്നു് നിത്യവും

* ഇതേ അൎത്ഥം തന്നെയാണു് ഇളങ്കുളം കുഞ്ഞൻപിള്ള "കേരളം അ ഞ്ചും ആറും നൂററാണ്ടുകളിൽ" എന്ന പുസ്തകത്തിലെ 40_ാം പേജിൽ കൊ ടുത്തിട്ടുള്ളതു്.

പ്രഭാതത്തിൽ കീൎത്തനങ്ങൾ പാടുകയാണ് ഇവരുടെ പ്രവൃത്തിയെന്നും, ആണും പെണ്ണും—പാണനും പാട്ടിയും—ഒരുമിച്ചാണു അതു് നിൎവ്വഹിയ്ക്കാറെന്നും, ചില പ്രത്യേക ദിവസങ്ങളിൽ ഇല്ലങ്ങളുടെ പടിയ്ക്കൽ വെച്ചും പാടാറുണ്ടെന്നും മററും കാരണവന്മാർ പറഞ്ഞു കേട്ടതായി ഓൎമ്മ തോന്നുന്നുണ്ടു്. എന്നാൽ ഇപ്പോൾ അങ്ങിനേയെന്തെങ്കിലും ചെയ്യുന്നതായി അറിവില്ല; ചെയ്തിരുന്നതിന്റെ ലക്ഷണവും കാണുന്നില്ല. അങ്ങിനെ സ്ഥിരമായ ഒരു ജോലി ഇവൎക്കുണ്ടായിരുന്നുവെങ്കിൽ എവിടേയെങ്കിലും ഒരു സ്ഥലത്ത് ഏതെങ്കിലും ഒരു പാണനിൽ അതിന്റെ വല്ല ചിഹ്നങ്ങളും കാണേണ്ടിയിരുന്നു. എന്നാൽ അങ്ങിനേയൊന്നും കണ്ടെത്താൻ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. പക്ഷെ അതുകൊണ്ടു മാത്രം അതു അവാസ്തവമാണെന്നു വിശ്വസിയ്ക്കാനും വയ്യ. കേരളത്തിൽ മുമ്പുണ്ടായിരുന്ന എന്തെല്ലാം നടവടികൾ തേഞ്ഞുമാഞ്ഞു പോയിട്ടില്ലാ? അതുപോലെ വല്ല മൂക്കിലും മൂലയിലും ആ നടവടി ഇപ്പോഴില്ലെന്നു ആരു കണ്ടു?

ഇപ്പോൾ അവർ ചെയ്തുവരുന്നതായ കൃത്യം കൊല്ലംതോറും മിഥുനമാസാവസാനത്തിലും കൎക്കടമാസം 7–ാംനു-യ്ക്കു മുമ്പായും ചിങ്ങമാസത്തിൽ ഓണത്തോടടുത്ത കാലത്തും പടിയ്ക്കൽ വന്നു പാടുകയാണ്. അതും നിൎവ്വഹിയ്ക്കുന്നത് പാണനും പാട്ടിയും ഒരുമിച്ചാകുന്നു. കൎക്കടസംക്രാന്തിയ്ക്കു 'പൊട്ടിയെക്കളയുക' (ചേട്ടാഭഗവതിയെക്കളയുക) എന്നും, കൎക്കടം ഒന്നാം തിയ്യതി മുതൽ ഏഴു ദിവസം 'ശീപോതിയ്ക്കു (ശ്രീഭഗവതിയ്ക്കു) വെയ്ക്കുക' എന്നും, ഒരു നടവടി ഇല്ലങ്ങളിലും മററു സവൎണ്ണഹിന്ദുക്കളുടെ വീടുകളിലുമുണ്ടു്.* ഏതാണ്ടതുപോലെ മിഥുനം ഒടുവിലെ പാട്ടിന്നു 'ചേട്ടാഭഗവതിയെക്കളയുക' എന്നും കൎക്കടം ആദ്യമുള്ളതിന്നു 'തുകിലുണൎത്തുക' എന്നും പറഞ്ഞുവരുന്നു. ചിങ്ങത്തിലേതിന്നു പറയുന്ന ഭാഷ 'ഓണ

* എന്റെ സ്മരണകൾ രണ്ടാം ഭാഗം 14–ാം അദ്ധ്യായത്തിൽ വിവരിച്ചിട്ടുണ്ടു്.

പ്പാട്ട്' എന്നും 'കുറത്തിക്കളി' എന്നുമത്രെ. പാടുന്നത് പാട്ടിയാകുന്നു. പാണനാംകട്ടെ എടയ്ക്കപോലുള്ള ഒരു വാദ്യം കോലു കൊണ്ട് കൊട്ടുകയും ഏററുപാടുകയും ചെയ്യുന്നു. കൊല്ലത്തിൽ മൂന്നു പ്രാവശ്യമുള്ള ഈ പാട്ട് ആദ്യം അതാതു ദേശത്തെ ഇല്ലങ്ങളിലും പിന്നെ ക്രമത്താലെ മററു സവർണ്ണഹിന്ദുക്കളുടെ വീടുകളിലുമായിട്ടാണ് നിർവ്വഹിക്കുന്നതു്. 'ചേട്ടേക്കളയുന്ന' പാട്ട് കർക്കടസംക്രാന്തിക്കു മുമ്പ് എല്ലാം പടിക്കലും നിർവ്വഹിക്കത്തക്കവണ്ണം മുൻകൂട്ടി ആരംഭിക്കുന്നു. തുകിലുണർത്തൽ കർക്കടം ഏഴാം തീയ്യതിക്കുള്ളിൽ അവസാനിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യും. മിഥുനത്തിലെ പാട്ടുമാത്രം പകലേയാണ്; മററെതു രണ്ടും പ്രഭാതത്തിലുമാകുന്നു.

വടക്കേ മലബാറിലെ കൊയിലാണ്ടി—പന്തലായിനി —മുതൽ തെക്കോട്ടു തിരുവനന്തപുരം വരേയുള്ള ദിക്കുകളിൽ നാമമാത്രമായിട്ടെങ്കിലും ഇന്നു ഇവർ ഈ പ്രവൃത്തി നടത്തിവരുന്നുണ്ട്. വടകര മുതൽ വടക്കോട്ടു ഇവക്കു മന്ത്രവാദമാണു പ്രധാനം; അപൂർവ്വം ചില ദിക്കിൽ പാട്ടും ഉണ്ടെന്നേയുള്ളു. തോററം കെട്ടുന്ന പ്രവൃത്തിയും അവിടങ്ങളിൽ ഇവക്കുണ്ട്. നീലേശ്വരം മുതൽ ഏതാണ്ട് ഒററപ്പാലം വരേയുള്ള പ്രദേശങ്ങളിലാകട്ടെ കൊട കെട്ടുന്നതും, കൊട്ടു വട്ടി മുതലായ സാധനങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കുന്നതും പാണന്മാരുടെ പ്രവൃത്തിയായിക്കാണുന്നു. തലശ്ശേരി മുതലായ അപൂർവ്വം ചില പ്രദേശങ്ങളിൽ ഇവർ വൈദ്യന്മാരായും പ്രവർത്തിക്കുന്നുണ്ട്.

കണിശന്മാർ :—

ഇവരെ കണിയാൻ, കണിശൻ, പണിക്കർ, കണിയാർപണിക്കർ എന്നെല്ലാം ദേശഭേദമനുസരിച്ചു ഓരോ വിധത്തിൽ പറഞ്ഞുവരുന്നുണ്ട്. ഇവരുടെ കുലധർമ്മം ജോത്സ്യമാണെന്നു അറിയാത്തവർ കേരളത്തിൽ അധികമുണ്ടാവില്ല; അതോടുകൂടി മന്ത്രവാദവും ഇവർ നടത്തിവരുന്നു.

പൊതുവെ പറയുകയാണെങ്കിൽ ബുദ്ധിപരമായ (Mental) പ്രവൃത്തികൾക്ക ആൎയ്യന്മാരേയും, കൃഷി കൈത്തൊഴിൽ ആദിയായി ദേഹംകൊണ്ടും കൈവിരുതുകൊണ്ടും നിൎവ്വഹിക്കേണ്ടതായ കാൎയ്യങ്ങൾക്കെല്ലാം—അതായത് ശാരീരികമായ (Physical) പ്രവൃത്തികൾക്ക—നാഗന്മാരെയും ആദിവാസികളെയുമാണ് ആദ്യകാലത്തു് ഏൎപ്പെടുത്തിയിരുന്നതു്. ആന്തുരാൻ, ചാലിയൻ, ചക്കാൻ എന്നു തുടങ്ങി ആശാരി, മൂശാരി, കരുവാൻ, തട്ടാൻ എന്നീ നാഗന്മാരും, കൃഷിപ്പണിക്കാരായ പറയർ പുലയർ അടക്കമുള്ള ആദിവാസികളുമാണതു്; പ്രധാനമായും ബുദ്ധികൊണ്ടു പ്രവൎത്തിക്കേണ്ടതായ വൈദികം, തന്ത്രം, മാന്ത്രികം, വൈദ്യം മുതലായ കാൎയ്യങ്ങൾക്ക ആൎയ്യന്മാരെയും ഏൎപ്പെടുത്തി. അങ്ങിനെ അതാതാളുകളുടെ കഴിവനുസരിച്ച എല്ലാവരും ആത്മാൎത്ഥതയോടുകൂടി കേരളത്തിൻെറ ക്ഷേമത്തിന്നായി ഒത്തൊരുമിച്ച പ്രവൎത്തിക്കുകയും, ഓരോ തരം വംശക്കാരും അതാതു പ്രവൃത്തികളിൽ (ശാരീരികമായും മാനസികമായും) സാമൎത്ഥ്യം നേടുകയും ചെയ്തു. നാഗന്മാർ ദേഹപ്രവൎത്തികൾക്കല്ലാതെ ബുദ്ധിപ്രവൎത്തികൾക്ക അത്ര പററിയവരല്ലെന്നുള്ളതുകൊണ്ടാണ് ആൎയ്യന്മാർ അത്തരം പ്രവൎത്തികൾ അവൎക്ക കൊടുക്കാതിരുന്നതു്. എന്നാൽ മേൽപറഞ്ഞ കണിശന്മാരുടെ ജ്യോത്സ്യവും മന്ത്രവാദവും (മണ്ണാൻ, പാണൻ, പുള്ളുവർ എന്നിവൎക്ക പ്രാദേശികങ്ങളായിക്കണ്ടുവരുന്ന വൈദ്യവും മന്ത്രവാദവും) ഈ തത്വത്തിന്നു വിരുദ്ധമായിട്ടാണ കാണുന്നതു്. ജ്യോത്സ്യം എല്ലാവൎക്കും ആവശ്യമുള്ള ഒരു വിഷയമാണ്. അത് വേണ്ടതുപോലെ ഉപയോഗിക്കണമെങ്കിൽ ബുദ്ധിപരമായി നല്ല കഴിവുള്ളവൎക്കല്ലാതെ സാധിക്കയില്ല. പരമാൎത്ഥമിങ്ങനെയാണെങ്കിലും ഇന്നു ജോത്സ്യം കുലധൎമ്മമായി പ്രവൎത്തിയെടുത്തുവരുന്നതു് ഈ കണിശന്മാരാകുന്നു. മറെറല്ലാത്തരം പ്രവൃത്തികൾക്കും അതാതു കുലധൎമ്മക്കാർ തന്നെ വേണമെന്നു നിൎബ്ബന്ധമുണ്ടായിരുന്നു. അമ്പലങ്ങളിലെ കഴകപ്രവ

ത്തിന്നു വാരിയരും, വാദ്യത്തിന്നു മാരാരും, ശാന്തിക്കു ബ്രാഹ്മണരും തന്നെ വേണം. നട്ടമിററത്തെ ക്രിയകാംക്കു ശൂദ്രൻ, അപരക്രിയകാംക്കു അത്തിക്കുറുശ്ശി, അമ്പലം പണിയുവാൻ ആശാരി എന്നിങ്ങനെ അതാതു പ്രവൃത്തികാംക്കു അതാതു കുലധമ്മക്കാർ (ജാതിക്കാർ) തന്നെ വേണമെന്നും, പകരത്തിന്നു മററാളുകളായാൽ പോരെന്നും നിബ്ബന്ധമാണല്ലൊ. അതുപോലെ മണ്ണാത്തിയുടെ മാററിൻെറ കാര്യത്തിൽ മാത്രമെ സാവ്വത്രികമായ നിബ്ബന്ധം കാണുന്നുള്ളു. കണിശൻെറ ജോത്സ്യത്തിന്നു (മാന്ത്രികത്തിന്നും) കേരളത്തിൽ മുഴുവൻ പ്രചാരമുണ്ടു്; എന്നുവെച്ചാൽ പ്രാദേശികമായ വ്യത്യാസമില്ലെന്നത്ഥം. അതിന്നുതന്നെ നമ്പൂതിരിമാരിലും ഭേദപ്പെട്ട സവണ്ണരുടെ ഇടയിലും പ്രചാരം കുറവാണു്. എങ്കിലും വിഷു, വിഷുഫലം മുതലായതു എഴുതിക്കൊണ്ടുവരികയും, ചില അവകാശങ്ങളെല്ലാം അവക്കു കൊടുക്കുകയും ചെയ്യുന്ന സമ്പ്രദായം അടുത്ത കാലം വരെ ഉണ്ടായിരുന്നു; ഇപ്പോഴും തീരെ ഇല്ലാതായിട്ടുമില്ല. ഇവരുടെ മാന്ത്രികത്തിന്നാകട്ടെ നമ്പൂതിരിമാരുടെ ഇടയിൽ പ്രചാരം തീരെ ഇല്ലെന്നു പറയാം.

വെളുത്തേടൻ വെളക്കത്തല മുതൽ ആശാരി മൂശാരി തുടങ്ങിയുള്ള എല്ലാത്തരം കുലധമ്മക്കാരും അവരവരുടെ കുലത്തൊഴിലിൽ (ശാരീരികമായതെന്നുകൂടി പ്പറയട്ടെ) സാമത്ഥ്യമുള്ളവരായിരുന്നു. ഇന്നും അവരെല്ലാം സമത്ഥന്മാരാണു്. അത്തരം ഓരോ തൊഴിലുകളിലും അതാതു വംശത്തൊഴിലാളികളെക്കാം സമത്ഥന്മാരായ ജോലിക്കാർ വേറെയുണ്ടാവില്ല. മരപ്പണിക്കു ആശാരിയെപ്പോലെ പററിയവർ വേറെയില്ല. കരുവാൻ, തട്ടാൻ, കൊല്ലൻ എന്നിവരുടെ കഥയും ഇതുപോലെത്തന്നെ. ഇത്ര വളരെ പുതിയ വ്യവസായങ്ങളും, തൊഴിൽശാലകളും, മിഷനറികളും നാട്ടിൽ പരന്നിട്ടുകൂടി ഇന്നത്തെ നില അതാണു്. അത്തരം പണിക്കാരെ കിട്ടാത്തതുകൊണ്ടുള്ള വിഷമമെ ഇന്നുള്ളു. എന്നാൽ ജോത്സ്യത്തെസ്സംബന്ധി

ച്ചുള്ള നില അതല്ല. മററുള്ള തൊഴിലാളികൾ അവരവരുടെ തൊഴിലുകളിൽ സമ്പാദിയ്ക്കുന്ന സാമൎത്ഥ്യവും വൈദഗ്ദ്ധ്യവും പോലെ കണിശന്മാരുടെ തൊഴിലിൽ അവൎക്ക സമ്പാദിയ്ക്കാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല; കഴിഞ്ഞിരുന്നുമില്ല. മണ്ണാൻ, പാണൻ, പുള്ളുവൻ എന്നിവരുടെ ബുദ്ധിപ്രവൎത്തകങ്ങളായ — പ്രാദേശികങ്ങളാണെങ്കിലും — വൈദ്യം, മാന്ത്രികം മുതലായവയുകളുടെ സ്ഥിതിയും ഇതിൽനിന്നു ഭിന്നമല്ല. കൈത്തൊഴിൽ മുതലായ ശാരീരപ്രവൎത്തികൾക്കല്ലാതെ ബുദ്ധിപരമായ ജോലികൾക്ക നാഗന്മാരെക്കൊണ്ട്—അനാൎയ്യന്മാരെക്കൊണ്ട്—കഴിഞ്ഞിരുന്നില്ല എന്നാണ് ഇതെല്ലാം തെളിയിയ്ക്കുന്നതു്.

കണിശന്മാർ പ്രധാന കുലധൎമ്മമായി നടത്തിവരുന്ന ജോത്സ്യത്തിന്നും മന്ത്രവാദത്തിന്നും പുറമെ വടക്ക പയ്യന്നൂരും, തെക്ക കുമാരനെല്ലൂർ, ഏററുമാന്നൂർ, ചെങ്ങന്നൂർ എന്നീ ഭാഗങ്ങളിലും കൊടകെട്ടുന്ന പ്രവൎത്തിയും നടത്തിവരുന്നുണ്ട്. ഇവൎക്ക ബുദ്ധിപരമായ ജോത്സ്യവും മററു പ്രവൎത്തികളും കൊടുക്കുവാൻ കാരണമെന്താണ്? ഒരു പ്രവൎത്തി മാത്രമായിട്ടല്ലാതെ പ്രാദേശികങ്ങളായി പല പ്രവൎത്തികളിലും ഇവർ ഏൎപ്പെട്ടിരുന്നതെന്തുകൊണ്ടാണ്? ഈ വക ചോദ്യങ്ങൾക്കൊന്നും ശരിയായ സമാധാനം കണ്ടെത്താൻ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ലെന്നും ഈ സന്ദൎഭത്തിൽ പ്രസ്താവിയ്ക്കട്ടെ.

പുള്ളുവന്മാർ :—

പുള്ളുവന്മാർ എന്നറിയപ്പെടുന്ന ഒരു ചെറിയ വൎഗ്ഗക്കാർ കേരളത്തിലുണ്ടല്ലൊ; ഇപ്പോൾ ഇവരും തീണ്ടൽക്കാരാകുന്നു. ആകൃതി നിറം എന്നിവയെ അടിസ്ഥാനമാക്കി പരിശോധിച്ചാൽ ഇവർ കമ്മാളവൎഗ്ഗത്തിൽ പെട്ടവരായിരിയ്ക്കുമെന്നേ തോന്നുകയുള്ളു. ഇവൎക്കുള്ള ജാതിത്തൊഴിൽ പാമ്പിനു പാടുകയാണ്. ഇവരുടെ സ്ത്രീകളെ പുള്ളുവത്തിമാർ എന്നു പറയുന്നു. പാട്ടിൻെറ സഹായാൎത്ഥം

പുരുഷന്മാർ ഉപയോഗിക്കുന്ന ഉപകരണം ഒരു തരം ഫിഡിലാകുന്നു. അവർ അതിന്നു പറയുന്ന ഭാഷ വീണയെന്നാണ്. പുള്ളവത്തികളുടെ പാട്ടിന്നുള്ള ഉപകരണമാകട്ടെ പ്രത്യേക രീതിയിൽ തോലുകൊണ്ടു വായയും മററും കെട്ടി ത്തയ്യാറാക്കുന്ന ഒരു വലിയ മൺകുടമാകുന്നു. അവർ അതിന്നു പറയുന്ന പേർ പുള്ളവക്കുടം എന്നാണ്. പുള്ളവന്മാരുടെ വീണയിൽനിന്നു ശബ്ദം പുറപ്പെടുവിക്കുന്നതു ഫിഡിലിൽനിന്നു ബോവർകൊണ്ടെന്നപോലെ ഒരു ആയുധം കൊണ്ടു തന്നേയാകുന്നു; പുള്ളവത്തികൾ അതിന്നു പ്രത്യേകമായി ഉണ്ടാക്കുന്ന ഒരു കോലുമാണ്. ഇവർ ആണും പെണ്ണും കൂടിയും, ഒററയ്ക്കായും അവരുടെ ഉപകരണവുമെടുത്ത് വീടുതോറും നടന്നു പാടിക്കൊണ്ടു ധമ്മം വാങ്ങിക്കുന്നതു അപൂവ്വമല്ല.

ഇവക്ക് ജാതിത്തൊഴിലായി—ജാതിധമ്മമായി—പണ്ടു നിശ്ചയിച്ചിട്ടുള്ളതു പാമ്പിന്നു പാടുകയാകുന്നു. പാമ്പിന്നു പാട്ടു വളരെ പ്രിയമാണെന്നും, നല്ല ശ്രുതിമധുരമായ പാട്ടു കേട്ടാൽ പാമ്പുകൾ മടകളിൽ (അളകളിൽ) നിന്നും കാടുകളിൽനിന്നും സമീപത്തേക്കു ഇഴഞ്ഞുവരുമെന്നും പ്രസിദ്ധിയുണ്ട്. ചില പാമ്പാട്ടികൾ ഒരു തരം കുഴലൂതിക്കൊണ്ടു പറമ്പിൽനിന്നു പാമ്പിനെ പ്പിടിച്ചതായും എനിക്കറിയാം. എന്നാൽ അവർ പിടിച്ചത് കുഴലിൻെറ മധുരശബ്ദം കേട്ടു വന്നവതന്നേയാണോ, അതിൽ വല്ല വ്യാജവുമുണ്ടോ എന്ന കാര്യം നിശ്ചയമില്ലെന്നും ഇവിടെ രേഖപ്പെടുത്തട്ടെ.

ഇതിന്നു പുറമെ സപ്പപ്രീതിക്കു വേണ്ടി കഴിവുള്ളവരെല്ലാം 'പാമ്പിൻ തുള്ളൽ' എന്നും 'പാമ്പിന്നു കളം കഴിക്കുക' എന്നും അറിയപ്പെടുന്ന മറെറാരു വഴിവാടു നടത്തിയിരുന്നു. മദ്ധ്യകേരളത്തിൽ മുഴുവനും വടക്കൻപ്രദേശങ്ങളിലും പണ്ടു ഇതിന്നു പ്രചാരമുണ്ടായിരുന്നതായി അറിയാം. അതിൻെറ സമ്പ്രദായത്തിൽ അല്പസ്വല്പം വ്യത്യാസത്തോടെ തെക്കൻ പ്രദേശങ്ങളിലും നടപ്പിലുണ്ടായിരു

ന്നതായിട്ടാണു കേട്ടിട്ടുള്ളതു്. ഈ വഴിവാട് നടത്തിയിരുന്ന കാലം കന്നിമാസത്തിലെ ആയില്യം മുതൽ വിഷു വരേയാണത്രെ. അത് നടത്തേണ്ടതു് രാത്രിയിലാകുന്നു. അതിനു ചില കളമെഴുത്തും പാട്ടും മററുമൊക്കെയുണ്ടു്. അതിന്റെ പ്രധാന പുരോഹിതന്മാർ അഥവാ ആചാര്യന്മാർ പുള്ളുവരാകുന്നു. അവരില്ലാതെ അതു നടത്താൻ കഴികയില്ലെന്നു മാത്രമല്ല അവൎക്കല്ലാതെ മററാൎക്കും അതിന്നു അധികാരമൊ വശതയൊ ഒട്ടില്ലതാനും. ഈ 'പാമ്പിൻതുള്ളലിനു' ദിവസം നിശ്ചയിക്കുവാൻ തന്നെ അവരാകുന്നു. ഈ വഴിവാടു നിശ്ചയിച്ചാൽ സ്ത്രീകളും പുരുഷന്മാരുമായി പുള്ളവന്മാർ വളരെ എത്തിച്ചേരാറുണ്ടു്; വന്നവരേയെല്ലാം സ്വീകരിക്കുകയല്ലാതെ മടക്കി അയയ്ക്കാറില്ല. അവൎക്കെല്ലാം നല്ല സ്വീകരണവും സദ്യയും മററും കൊടുക്കണം. ഈ പാമ്പിൻതുള്ളലിന്നു അതാതു വീട്ടിലെ കന്യകയും വിവാഹിതയും ആയ രണ്ടു സ്ത്രീകൾ തുള്ളുകയും വേണം

ഈ വഴിവാടു ലോപം കൂടാതെ നടത്തുകയാണെങ്കിൽ ഏഴു ദിവസം നീണ്ടുനില്ക്കും. ചുരുക്കത്തിലാണെങ്കിൽ മൂന്നു രാത്രികൊണ്ടു് അവസാനിപ്പിയ്ക്കാറും ഉണ്ടത്രെ. ഇതു് നടത്തുന്നതു് മുഖ്യമായും നായന്മാരാകുന്നു. അവരിൽ അതിന്നു വലിയ പ്രശസ്തിയും പ്രാധാന്യവുമുണ്ടു്. കഴിവനുസരിച്ചു് ഇതു് കൊല്ലംതോറും നടത്തിയിരുന്നവരുമില്ലെന്നില്ല. മുമ്മൂന്നു കൊല്ലം കൂടുമ്പോൾ ഒരിയ്ക്കലെങ്കിലും കഴിയ്ക്കാത്തവർ വളരെ കുറച്ചേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളവെന്നും കേട്ടിട്ടുണ്ടു്. ഈഴുവന്മാരുടെ ഇടയിലും ഇതിന്നു പ്രചാരമുണ്ടു്. നമ്പൂതിരിമാരുടെ ഇടയിൽ സാമാന്യമായി പ്പറഞ്ഞാൽ ഈ വഴിവാടു നടപ്പില്ല; എന്നാൽ ചിലർ അപൂൎവ്വമായി നടത്തുന്നുമുണ്ടു്. മുപ്പത്തിരണ്ടു ഗ്രാമങ്ങളിൽ കരിക്കാട്ടു ഗ്രാമക്കാരും കോഴിക്കോട്ടുനിന്നു പതിനേഴു നാഴിക വടക്കു കൊയിലാണ്ടി എന്ന പ്രദേശത്തുള്ള നമ്പൂതിരിമാരും പാമ്പിൻതു

ള്ളൽ നടത്തിവരുന്നുണ്ടത്രെ. എന്നാൽ കൊയിലാണ്ടി പ്രദേശങ്ങളിൽ പുള്ളവന്മാർ ഇല്ല; ഈ ആവശ്യത്തിന്നു വേണ്ടി അവരെ കോഴിക്കോട്ടു മുതലായ തെക്കൻ പ്രദേശങ്ങളിൽ നിന്നു കൊണ്ടുവരികയാണു ചെയ്യാറുള്ളത്. * ഇല്ലങ്ങളിലാണെങ്കിൽ അവിടത്തെ അടിയാരായ സ്ത്രീകളെയാണു തുള്ളാൻ ഇരുത്തുക പതിവ്. പ്രായേണ എല്ലാ ഇല്ലപ്പറമ്പുകളിലും പാമ്പിൻ കാവുണ്ടാകുമെങ്കിലും ഇങ്ങനെ അപൂർവ്വമായിട്ടല്ലാതെ നമ്പൂതിരിമാരിൽ അധികം പേരും ഇപ്പോഴും ഈ വഴിവാടു നടത്താത്തവരാണ്. അവരെല്ലാം കൊല്ലത്തിലൊരിയ്ക്കൽ (മിക്കവാറും കന്നിമാസത്തിലെ ആയില്യത്തുനാൾ) 'പാമ്പിന്നു നേതിയ്ക്കുക' എന്ന കർമ്മം മാത്രമേ നടത്താറുള്ളു. "പാലും നൂറും കൊടുക്കുക" എന്നൊരു ഭാഷയും അതിന്നു നടപ്പുണ്ട്. തെക്കൻ ദിക്കുകളിൽ അന്വേഷിച്ചതിൽ തെക്കേ അററം—കന്യാകുമാരി—വരെ ഈ പുള്ളവന്മാരെ കാണ്മാനുണ്ട്. എന്നാൽ അവക്കു നമ്പൂതിരി ഇല്ലങ്ങളുമായിട്ടു ബന്ധമൊന്നും കാണുന്നില്ല. തിരുവല്ലയിലെ പ്രസിദ്ധ തന്ത്രിയായ പറമ്പൂർ ഭട്ടതിരിയുടെ ഇല്ലത്തു മാത്രം മാസംതോറും ആയില്യത്തുനാൾ ഇല്ലത്തു വന്നു ഇവർ പാമ്പിന്നു പാടാറുണ്ടെന്നും അതിന്നു അരി മുതലായ അവകാശം കൊടുക്കാറുണ്ടെന്നും അറിയാൻ കഴിഞ്ഞു. ഏതായാലും ഇവരുടെ കുലധർമ്മം പാമ്പിന്നു പാടുകതന്നേയാണ്. ഈ പുള്ളവന്മാരുടെ കുടുംബങ്ങളും മുമ്പുതന്നെ എണ്ണത്തിൽ കുറച്ചേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളു. ഇവക്ക് കാര്യമായി ജോലി കിട്ടുന്ന കാലം മുൻപറഞ്ഞ പ്രകാരം കന്നിയിലെ ആയില്യം മുതൽ വിഷു വരേയാണല്ലൊ. പിന്നെ അഞ്ചാറു മാസത്തോളം അവക്കു വലിയ ജോലിയൊന്നുമുണ്ടാവാത്തതിനാൽ അന്നത്തെ ചിലവു കഴിയ്ക്കുവാൻ ജോലിയുള്ള കാലത്തെ

* എന്റെ സുഹൃത്തായ ശ്രീ മേപ്പാട് നാരായണൻ നമ്പൂതിരിയിൽ നിന്നാണ് (കൊയിലാണ്ടി) ഈ വിവരം കിട്ടിയത്.

വരുമാനംകൊണ്ടു നിവ്വഹിയ്ക്കണം. പുള്ളവരുടെ കുടുംബം ജാസ്തിയായി ഏപ്പെടുത്താതിരിപ്പാൻ കാരണം അങ്ങിനെ അവക്കു പട്ടിണിയ്ക്കു ഇടവരുതെന്നുദ്ദേശമാണ്. അമ്പലങ്ങളിലെ പൂരം ഉത്സവം മുതലായതുപോലെ കൊല്ലംതോറും ഈ വഴിവാടു നടത്തുന്നതിന്നു നക്ഷത്രം, തിഥി, തീയതി എന്നിവയിലേതിൻേറയെങ്കിലും അടിസ്ഥാനത്തിൽ ഓരോ ദിവസം എല്ലാവരും നിശ്ചയിച്ചിട്ടുണ്ടാവും. അന്നു പാമ്പിൻതുള്ളൽ എന്ന വഴിവാടു കഴിയ്ക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

"ശിവരാത്രിയ്ക്കു ആനയേയും തന്ത്രിയേയും കിട്ടുവാൻ പ്രയാസമാണ്" എന്നൊരു ചൊല്ലുണ്ടു്. ശിവരാത്രിയുത്സവം എല്ലാ ശിവക്ഷേത്രങ്ങളിലും ഒരേ ദിവസമാകയാലാണതു്. അതുപോലെ പാമ്പിന്നു തുള്ളലെന്ന ഈ വഴിവാടു് പല തറവാടുകളിലും നടത്തേണ്ടതാകയാലും, അതെല്ലാം മേൽപറഞ്ഞ നാലഞ്ചു മാസങ്ങൾക്കിടയിൽ കഴിയ്ക്കേണ്ടിവരുന്നതുകൊണ്ടും, പുള്ളവന്മാരുടെ കുടുംബങ്ങൾ കുറവായ കാരണമായും ആ കാലത്തു ഇവക്കു വലിയ തിരക്കാണ്. സാധാരണ പതിവുള്ളതല്ലാതെ ചിലക്കു് ചിലപ്പോൾ പ്രത്യേകമായി ഈ വഴിവാടു നടത്തേണ്ടിവരാറുണ്ടു്. അപ്പോൾ കാലേക്കൂട്ടി ഇവരെ ഏല്പിച്ചില്ലെങ്കിൽ ഉദ്ദേശിച്ച സമയത്തു് നടത്താൻ കഴിയാതെ വരുന്നതും അപൂവ്വമായിരുന്നില്ല

വിഷു കഴിഞ്ഞാൽ—ജോലി കുറവായതിനാൽ—ഇവർ—ആണുങ്ങളും പെണ്ണുങ്ങളും—തങ്ങളുടെ വാദ്യങ്ങളുമെടുത്തു് വീടുതോറും ധമ്മം വാങ്ങാനായി പാടിക്കൊണ്ടു നടക്കാറുണ്ടു്. അങ്ങിനെ ചെല്ലുമ്പോൾ ആയില്യം കറുത്ത വാവു് മുതലായ ചില ദിവസങ്ങളിൽ പാമ്പിൻകാവുകളിൽ വെച്ചു് വഴിവാടായി ചിലർ ഇവരേക്കൊണ്ടു പാടിയ്ക്കുന്നതും അപൂവ്വമായിരുന്നില്ല. ആ കാലത്തു അങ്ങിനെ ഊരുചുററുന്നതിൻെറ ഒരുദ്ദേശം അങ്ങിനെ വല്ലതും കിട്ടുമെന്നുള്ളതും കൂടിയാകുന്നു.

ഇവിടെ പ്രാദേശികങ്ങളായ വ്യത്യാസങ്ങൾ പലതും കാണിച്ചുവല്ലൊ. അതെല്ലാം എവിടം മുതൽ എവിടം വരെയാണുള്ളതെന്നു മനസ്സിലായിട്ടില്ല. അതു മനസ്സിലാക്കണമെങ്കിൽ ദേശം ദേശമായി നടന്നന്വേഷിയ്ക്കുകതന്നെ വേണ്ടിവരുമല്ലൊ. അതിന്നു സാധിച്ചിട്ടില്ല. ഓരോ പ്രദേശങ്ങളിൽ ചെന്നു അവിടുത്തുകാരിൽ ഭേദപ്പെട്ടവരെ അന്വേഷിച്ചു കണ്ടുപിടിയ്ക്കുകയും, അവരുമായി സംസാരിയ്ക്കുകയുമാണു ചെയ്തിട്ടുള്ളതു്. അവരുടെ അഭിപ്രായപ്രകാരം മററു വല്ലവരേയും കാണണമെന്നു തോന്നിയാൽ അവരേയും കണ്ടു സംസാരിച്ചിരുന്നു. മുകളിൽ ചേൎത്തതെല്ലാം അപ്പോൾ കിട്ടിയ വിവരങ്ങളാണു്. ചുരുക്കിപ്പറകയാണെങ്കിൽ ഞാനന്വേഷണം നടത്തിയ പ്രദേശങ്ങളിൽനിന്നു അറിയാൻ കഴിഞ്ഞ നടവടികൾ മാത്രമാണു് ഇവിടെ എഴുതിയിരിയ്ക്കുന്നതെന്നും, പ്രാദേശികങ്ങളായ വ്യത്യാസങ്ങൾ എവിടം മുതൽ എവിടം വരെയാണുള്ളതെന്നു മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ലെന്നുമാകുന്നു.

—:o:—

അദ്ധ്യായം 6

ആദിവാസികളുടെ കുലധൎമ്മം

പുലയൻ :—

പുലം എന്ന പദത്തിന്നുള്ള അൎത്ഥം നിലം അഥവാ വയൽ എന്നാകുന്നു. പുലയൻ എന്ന പദത്തിന്റെ ഉത്ഭവം അതിൽനിന്നാവണം. അതിന്റെ സാരം വയലിൽ—പുലത്തിൽ—പണിയെടുക്കുന്നവൻ—കൎഷകത്തൊഴിലാളി—എന്നുമാകുന്നു. ഇവരുടെ സ്ത്രീകളെ പുലയി എന്നും, ചില പ്രദേശങ്ങളിൽ പുലക്കള്ളി എന്നും

പറയുന്നുണ്ടു്. ആൎയ്യന്മാർ ഇവിടെ വന്ന ആദ്യകാലങ്ങളിൽ പറമ്പുകളിൽ തോട്ടമുണ്ടാക്കുന്നതിനേക്കാൾ പ്രാധാന്യം—അത്യാവശ്യം—നെൽകൃഷിയ്ക്കായിരുന്നതിനാലാവണം ഇവൎക്ക പുലയൻ എന്ന പേരുണ്ടായതു്. പറമ്പുകളിൽ തോട്ടക്കൃഷി നടത്തുന്നതിന്നുള്ള തൊഴിലാളികളും മററാരുമായിരുന്നില്ല; ഇന്നു അല്ലാതായിട്ടുമില്ല. മുള്ള വെട്ടി വേലി കെട്ടുന്നതു് ഇവരുടെ കുലത്തൊഴിലാകയാൽ ചില പ്രദേശങ്ങളിൽ ഇവരെ മുളയന്മാരെന്നും വ്യവഹരിയ്ക്കുന്നു. മററു ചില ദിക്കിൽ പുരുഷന്മാരെ ചെറുമൻ എന്നും സ്ത്രീകളെ ചെറുമി എന്നും പറയുന്നു. ഇത്രയും പറഞ്ഞതിൽനിന്നുതന്നെ ഇവരുടെ കുലവിദ്യ വയലിൽ കൃഷി ചെയ്യുകയും, അതിൻെറ രക്ഷയ്ക്കായി മുള്ള വെട്ടി വേലി കെട്ടുകയും മററുമാണെന്നു സ്പഷ്ടമായല്ലൊ. 'ചെറുമക്കൾ' മിക്കവാറും കൃഷിവേലക്കാരും കൂലിക്കാരുമായിട്ടാണ പ്രവൃത്തി എടുത്തുവരുന്നതെന്നു് മലബാർ ഗസററിയറിൽ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതു് മേൽപറഞ്ഞതിന്നു ഒരു തെളിവുകൂടിയാകുന്നു. *

പറയൻ:—

മുൻസിപ്പാലിററികളിലും മററും ചില തീരുമാനങ്ങൾ കൊട്ടി അറിയിയ്ക്കുന്നതു് വായനക്കാരിൽ പലരും കണ്ടിരിയ്ക്കും. ആൎയ്യന്മാർ ഇവിടെ കുടിയേറിപ്പാൎത്ത ആദ്യകാലത്തു് (പത്രങ്ങളും ഗസററും മററുമായ പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങളില്ലാതിരുന്ന കാലത്തു്) ഓരോ ദേശക്ഷേത്രങ്ങളിലും ഉണ്ടാകുന്ന കല്പനകളേയും മററും ദേശത്തിലെ പൊതുജനങ്ങളെ അറിയിച്ചിരുന്നതു്—പരസ്യപ്പെടുത്തിയിരുന്നതു്—ഇങ്ങിനെ കൊട്ടിനടന്നിട്ടായിരുന്നു. ഇതിന്നു സംസ്കൃതസാഹിത്യങ്ങളിൽ എത്രയെങ്കിലും തെളിവുണ്ടാകും. ശാകുന്തളം ആറാമങ്കത്തിൽ ദുഷ്യന്തൻ പറയുന്ന വാക്കുകൾ ഇതിന്നുദാഹരണമാണു്. "മാതാപിതാക്കന്മാർ മുതലായ ബന്ധുക്കളില്ലാതെ കഷ്ടപ്പെ

* മലബാർ ഗസററിയർ Vol. 2 (മലയാളം) പേജ് 79.

ടുന്ന പ്രജകളേയെല്ലാം ദുഷ്യന്തൻ രക്ഷിയ്ക്കുന്നതാണെന്നു പെരുമ്പറ യടിച്ചു പരസ്യം ചെയ്യുക *" എന്നാണതു്.

ഇങ്ങിനെ നടന്നു കൊട്ടുന്നതിന്നുള്ള വാദ്യത്തിൻെറ പേരാണു 'പറ' എന്നതു്. ഇന്നു പറയൻ എന്ന പേരിൽ അറിയപ്പെടുന്ന വർ പണ്ടു് അങ്ങിനെ ദേശത്തുണ്ടാകുന്ന കല്പനകളെ അതാതവസ രങ്ങളിൽ പറ കൊട്ടി അറിയിയ്ക്കുന്നതിനു—പരസ്യം ചെയ്യുന്നതി നു—നിയമിയ്ക്കപ്പെട്ട ജോലിക്കാരാകുന്നു. ഇവൎക്കു 'പറയൻ' എന്ന പേർ വന്നതും അതിൽനിന്നാണു്. അപ്പോൾ ഇവരുടെ കുലധൎമ്മം പറ കൊട്ടി പരസ്യപ്പെടുത്തുകയാകുന്നു.

ഈ പറ എന്ന വാദ്യം എൻെറ ചെറുപ്പത്തിൽ ഞാൻ കണ്ടി ട്ടുണ്ടു്; ഇപ്പോൾ തീരെ കാണാതായിട്ടുമില്ല. അതിൻെറ ആകൃതി ഏക ദേശം ഇന്നത്തെ ചെണ്ടപോലെത്തന്നെയാകുന്നു. ചെണ്ടയേക്കാൾ വണ്ണം സ്വല്പം ജാസ്തിയും നീളം—ഉയരം—സ്വല്പം കുറവുമാണു ണ്ടാവുക. ചെണ്ടയ്ക്കു രണ്ടു പുറത്തേയും ശബ്ദത്തിന്നു വളരെ വ്യ ത്യാസമുണ്ടല്ലൊ. ഇതിന്നാണെങ്കിൽ അത്ര ഭേദം കാണുകയില്ല. രണ്ടു പുറത്തെ ശബ്ദത്തിന്നും ഏതാണ്ടൊരു സാദൃശ്യമാണുള്ളതു്. രാജാ ക്കന്മാരുടെ ഘോഷയാത്രയ്ക്കും മററും "പെരുമ്പറയടിയ്ക്കുക" എന്നു പലരും കേട്ടിരിയ്ക്കും. മുൻപറഞ്ഞതിനേക്കാൾ വലിയ പറയാക യാലാണു് അതിന്നു പെരുമ്പറ എന്ന ഭാഷ വന്നതു്.

ദേശഭരണം കഴിഞ്ഞു ഗ്രാമവ്യവസ്ഥയും ഗ്രാമഭരണവും വ ന്നപ്പോൾ തങ്ങളുടെ ഗ്രാമത്തിലെ എല്ലാ ദേശങ്ങളിലും അതാ തവസരങ്ങളിലുണ്ടാവുന്ന തീൎപ്പുകളെ കൊട്ടിഅറിയിയ്ക്കുവാൻ ഈ പറയന്മാരെ നിയമിച്ചിരുന്നു. ഗ്രാമത്തിൽ — ഗ്രാമക്ഷേത്ര ത്തിൽ—വെച്ചു് ഏതെങ്കിലും ഒരു തീൎപ്പു പാസാക്കിയാൽ ഉടനെ

* "യേന യേന വിയുജ്യന്തെ പ്രജാഃ സ്നിഗ്ദ്ധേന ബന്ധുനാ
സസ പാപാദൃതേ താസാം ദുഷ്യന്ത ഇതി ഘുഷ്യതാം."
—ശാകുന്തളം, അങ്കം 6 ശ്ലോകം 23.

അത് ആ ഗ്രാമക്ഷേത്രം നില്ക്കുന്ന ദേശത്തെ പറയനെ അറിയിക്കു ന്നു. ആ പറയൻ ആ ദേശത്തു മുഴുവൻ കൊട്ടിയറിയിക്കുന്നു; അടുത്ത ദേശങ്ങളിലെ പറയന്മാരെ അറിയിക്കുകയും ചെയ്യും. അവർ അതാതു ദേശങ്ങളിലും പറ കൊട്ടി അറിയിക്കും. അങ്ങിനെ ആ ഗ്രാമത്തിലുള്ള ദേശങ്ങൾക്കു മുഴുവനും വിവരം അറിയിക്കുകയും ചെയ്യും. കേന്ദ്രഭരണം വന്നപ്പോഴും ഇങ്ങിനെത്തന്നെയാണ് കല്പനകൾ ദേശങ്ങളിൽ മുഴുവൻ അറിയിച്ചിരുന്നതു്; പക്ഷെ സമ്പ്രദായത്തിന്നു മുമ്പിലത്തേക്കാൾ കുറച്ചു വ്യത്യാസമുണ്ട്. കല്പന പാസാക്കിയാൽ ഉടനെ ആ ദേശത്ത് പറയർ കൊട്ടിഅറിയിക്കും. അപ്പോൾതന്നെ അതിൻെറ നാലു കോപ്പികളെടുത്ത് നാലു ദിക്കിലേക്കും ഓരോ സന്ദേശവാഹകർ വശം കൊടുത്തയക്കും. അവർ അടുത്ത പ്രദേശത്തെ പറയക്ക് എത്തിക്കുന്നു. മുൻപറഞ്ഞ പ്രകാരം തന്നെ ഉടനെ അവർ അവരവരുടെ അധികാരാതിർത്തിയിൽ കൊട്ടിയറിയിക്കും; ഓരോരുത്തരും നന്നാലു പകപ്പെടുത്ത് വീണ്ടും നന്നാലാളുകൾ വശം അടുത്ത ദേശങ്ങളിലേക്കയക്കുന്നു. അപ്പോൾ ഇരുപതു ദേശങ്ങളിലെത്തിക്കഴിഞ്ഞു. അവരെല്ലാവരും ഇതുപോലെത്തന്നെ നന്നാലു കോപ്പികൾ എടുത്ത് നന്നാലാളുകൾ വശം അടുത്ത ദേശങ്ങളിലേക്കയക്കുന്നു. അപ്പോൾ എമ്പതു ദേശങ്ങളിലെത്തിക്കഴിഞ്ഞുവല്ലൊ. കല്പന വന്നാൽ ഉടനെ കൊട്ടി അറിയിക്കാൻ പറയരും, കോപ്പികളെടുത്തു് അടുത്ത ദേശങ്ങളിലെത്തിക്കാൻ സന്ദേശവാഹകരും എപ്പോഴും തയ്യാറുണ്ടായിരിക്കും. രാജ്യത്തെ എല്ലാ ദേശങ്ങളിലും ക്ഷണത്തിൽ തീർപ്പുകൾ എത്തിക്കുകയും, പൊതുജനങ്ങളെ അറിയിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നതു ഇങ്ങിനേയായിരുന്നുവെന്നു പ്രസിദ്ധമായി കേട്ടിട്ടുണ്ട്. അനേകായിരം നാഴിക വിസ്തീർണ്ണമുള്ള രാജ്യങ്ങളിൽ അതാതു സമയത്ത് കല്പനകൾ എത്തിക്കാനും ജനങ്ങളെ അറിയിക്കാനും അക്കാലത്തെ പരിതസ്ഥിതിയിൽ ഇതല്ലാതെ മാർഗ്ഗമില്ലല്ലൊ. "രാജശാസനം പോലെ

വ്യാപിച്ചു—നൃപശാസനവ്യാപ്തം”—എന്നൊരു പ്രയോഗം സംസ്കൃതസാഹിത്യത്തിൽ എവിടേയോ കണ്ടതായി സ്വപ്നംപോലെ ഒരോൎമ്മയുണ്ടു്. അതിൻെറ അൎത്ഥം മേൽപറഞ്ഞ തരത്തിലുള്ള വ്യാപിയ്ക്കലാണെന്നു പറഞ്ഞതായും തോന്നുന്നുണ്ടു്. ഏതായാലും പറയരുടെ ജോലി രാജകല്പനകൾ പറ കൊട്ടി അറിയിയ്ക്കലാണെന്നും, അവൎക്കു് പറയർ എന്ന പേരുണ്ടായതു അതിൽനിന്നാണെന്നും തീൎച്ചയാണു്.

ഓരോ ദേശങ്ങളിലുള്ള ഭദ്രകാളിക്കാവുകളിൽ കൊല്ലംതോറും നടത്തിവരാറുള്ള പൂരത്തിന്നു ഇന്നും 'പറേരുവേല' എന്ന വായ്മൊഴിയിൽ പറയുന്ന ഒരു നടവടിയുണ്ടു്. ഈ പറയരുടെ വകയാണതു്. അതിന്നു ഇവർ കൊട്ടുന്ന വാദ്യം പറയാകുന്നു. അതിൻെറ രണ്ടു നാലു ദിവസം മുമ്പു മുതൽ ഇവർ പൂതം—ഭൂതം എന്നതിൻെറ വായ്മൊഴിയാണതു്—കെട്ടി വീടുതോറും സഞ്ചരിയ്ക്കാറുണ്ടു്. ആ വേഷം—പൂതം— ഭദ്രകാളിയുടെ പ്രതീകമാണെന്നു വിശ്വസിയ്ക്കുന്നു. മരിച്ചുപോയവരുടെ ശേഷക്രിയയ്ക്കും ഇവൎക്കു ഈ പറകൊട്ടു് ഇന്നും പ്രധാനമാണു്.

ചില അമ്പലങ്ങളിലെ ഉത്സവക്കാലത്തും, പല ദേശങ്ങളിലുള്ള ഭദ്രകാളിക്ഷേത്രങ്ങളിലെ പൂരം, വേല, താലപ്പൊലി എന്നെല്ലാം പറയുന്ന അടിയന്തരത്തിന്നു മുമ്പായും വീടുകളിൽ പോയി പറയെടുക്കുക എന്നൊരു വഴിവാടുണ്ടു്.* അതിൻെറ മേളത്തിന്നു ഇത്തരം ഒരു പറയെങ്കിലുമുണ്ടാവുക പതിവാണു്. അതിനാൽ ആദ്യകാലങ്ങളിൽ ഈ പറയെടുക്കുക എന്ന വഴിവാടിന്നു കൊട്ടിയിരുന്ന വാദ്യം ഇത്തരം പറ മാത്രമായിരുന്നുവെന്നും, ചെണ്ട എന്ന വാദ്യമുണ്ടായതിന്നു ശേഷമാണു് അതു കുറഞ്ഞുവന്നു് ചെണ്ടകൾ ആ സ്ഥാനം കരസ്ഥമാക്കിയതെന്നും വിചാരിയ്ക്കാൻ ന്യായമുണ്ടു്.

* ഇതിനെപ്പററി 'എൻെറ സ്മരണകൾ' രണ്ടാം ഭാഗത്തിൽ വിവരിച്ചിട്ടുണ്ടു്.

അരി നെല്ല മുതലായ ധാന്യങ്ങരം അളക്കുന്ന അളവുപാത്ര ത്തിന്നും പറ എന്നു പേരുണ്ടല്ലൊ. ഈ അളവുപാത്രത്തിൻെറ സാ ദൃശ്യമുള്ളതിനാൽ ആ വാദ്യത്തിന്നു പറ എന്ന പേർ വന്നതാണൊ? അഥവാ ആ വാദ്യത്തിൻെറ ആകൃതിയുള്ളതിനാൽ പറ എന്ന പേർ അളവുപാത്രത്തിന്നുണ്ടായതാണോ? ഈ ചോദ്യത്തിന്നു ഉത്തരം പറയാൻ എളുപ്പമല്ല. "അണ്ടിയോ മൂത്തതു് മാവോ മൂത്തതു്?" എ ന്ന ചോദ്യംപോലെയാണിതു്. എങ്കിലും വാദ്യമാണാദ്യമുണ്ടായതെ ന്നും, അതിൻെറ സാദൃശ്യത്താൽ അളവുപാത്രത്തിന്നു പറ എന്ന പേരുണ്ടായതാണെന്നുമാണു എൻെറ ഊഹം.

ഇങ്ങനെ പറ കൊട്ടി അറിയിക്കുന്നതിന്നു പുറമെ മുളകൊ ണ്ടു് കൊട്ട, മുറം, പരമ്പു്, കുട മുതലായതു് നിമ്മിക്കുന്നതും ഇവ രുടെ കുലധമ്മമാകുന്നു. അതിന്നു പുറമെയാണു് ചത്ത പശുക്കളെ മറ ചെയ്യുന്ന ജോലിയും ഇവക്കു കൊടുത്തിരുന്നതു്. കാലമാററ ത്താൽ ആ വക ജോലിയില്ലാതാവുകയും ദാരിദ്ര്യത്തിൽ വീഴുകയും ചത്ത പശുക്കളെ മറ ചെയ്യുന്ന പണി മാത്രമായി അവശേഷി ക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുകയാകുന്നു. ചത്ത പശുക്കരം ഇവരുടെ അവ കാശമാണു്. ഹിന്ദുക്കളിൽ പശുമാംസം തിന്നുന്നവരായിട്ടു ഇവർ മാത്രമേ ഉള്ളു—അഥവാ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളു. എന്നിരുന്നാലും ചാ ണകം ഇവർ തൊടുകയില്ല. വയലിലും പറമ്പിലും ഇവർ കൃഷിക ത്തൊഴിലാളികളായി പ്രവത്തിയെടുക്കുമെങ്കിലും ചാണകം വളമാ യി ച്ചേക്കണമെങ്കിൽ മററാരേയെങ്കിലും വിളിക്കണം. സവണ്ണ ക്കെല്ലാം ചാണകം ശുദ്ധി വരുത്തുവാനുള്ള വസ്തുവാണു്. വീടുക ളിൽ എച്ചിൽ മുതലായ അശുദ്ധി കളയാൻ ചാണകം കൂട്ടി മെഴുക ണമെന്നാണല്ലൊ വിധിയും നടവടിയും. ഇവരാണെങ്കിൽ അതു തൊടുവാൻപോലും കൂട്ടാക്കുകയില്ലത്രെ! *

---

* ചത്ത പശുക്കളെ കൊണ്ടുപോകുന്ന സമ്പ്രദായം മദ്ധ്യകേരളത്തി ലെ നടവടിയാകുന്നു. തെക്കും വടക്കും പ്രദേശങ്ങളിൽ ഇതിന്നു എത്ര ത്തോളം പ്രചാരമുണ്ടെന്നു നിശ്ചയമില്ല; അന്വേഷിച്ചിട്ടുമില്ല.

നായാടികൾ :—

ഇവരുടെ സ്ഥിതി വളരെ ദയനീയമാണ്. ഇവർക്ക് പ്രവർത്തിയൊന്നുമില്ല. മാത്രമല്ല സകലമാന ജനങ്ങളും ഇവരുമായി തികഞ്ഞ സഹകരണത്യാഗമാണ് അനുഷ്ഠിച്ചുവരുന്നത്. എന്നുവെച്ചാൽ വയലിലാവട്ടെ പറമ്പിലാവട്ടെ മറ്റെവിടേയെങ്കിലുമാവട്ടെ യാതൊരു പ്രവർത്തിയും ഇവരേക്കൊണ്ടു ആരും എടുപ്പിക്കുകയില്ല; അവർക്കുവേണ്ടി യാതൊരു പ്രവർത്തിയും എടുക്കുകയുമില്ല. അങ്ങിനെ മററുള്ള സകലമാന ജനങ്ങളിൽനിന്നും വേർപെട്ടുകൊണ്ടു ഒററക്കു ജീവിക്കുന്ന ഒരു ജനസമുദായമാണവർ.

അവർക്കുള്ള തീണ്ടൽ 120 അടിയാണത്രെ. അതിനാൽ റോഡുകളിൽക്കൂടി മാത്രമല്ല വയലുകളിൽക്കൂടി വഴി നടക്കാൻപോലും അവർക്ക് പ്രയാസമായിരുന്നു. ശരിയായ ഒരു വീടോ വാസസ്ഥലമോ അവർക്കില്ല. 'നായാടികൾ' എന്നാണു ഭാഷയെങ്കിലും അവർക്ക് ഒരു നായയോ നായാട്ടോ ഉണ്ടായിരുന്നതായി അറിവില്ല. സംസ്കൃതത്തിൽ ഇവരെപ്പറയുന്ന ഭാഷ 'ശ്വപചൻ' എന്നാണ്. അതിൻെറ അർത്ഥം "ശ്വാക്കളുടെ (നായകളുടേയും പട്ടികളുടേയും) മാംസം വേവിച്ചു തിന്നുന്നവർ" എന്നാകുന്നു. അവർ പണ്ടുകാലത്തു് അങ്ങിനെ ശ്വാക്കളുടെ മാംസം തിന്നിരുന്നുവോ എന്നു നിശ്ചയമില്ല.

ഏതു വിധത്തിലായാലും മററു സകലമാന ജനങ്ങളും അവരുമായി അതികഠിനമായ സഹകരണത്യാഗമാണ് അനുഷ്ഠിച്ചു വരുന്നതു്. വാസ്തവത്തിൽ ഇവർ മനുഷ്യരാൽ ത്യജിക്കപ്പെട്ട ഒരു ജാതിയാകുന്നു. മുമ്പു പറഞ്ഞതുപോലെ ഇവരുടെ എതിർപ്പു കാരണം മെരുക്കിയെടുക്കുവാൻ ആര്യന്മാർക്കു കഴിയാതെ ആട്ടിയോടിക്കുകയും, അങ്ങിനെ അവർ ആര്യന്മാരിൽനിന്നു വേർപെട്ടുകൊണ്ടു കാടുകളിലേക്കു—ആര്യന്മാരില്ലാത്ത സ്ഥലങ്ങളിലേക്കെന്നർത്ഥം—താമസം മാററുകയും ചെയ്തുവരാവണം. കാലക്രമേണ ദേശവ്യവസ്ഥയുണ്ടാവുക

യും, ആൎയ്യന്മാർ കേരളം മുഴവൻ വ്യാപിയ്ക്കുകയും, ജാതിവ്യവസ്ഥ യും അയിത്തവും മററും നിലവിൽ വരികയും ചെയ്തു. ആ കാല മായപ്പോഴേയ്ക്കാണ് നായാടികഠം ആൎയ്യന്മാരുമായി അടുക്കുവാനും പ രിചയപ്പെടുവാനും ഒററതിരിഞ്ഞുള്ള ജീവിതം അസാദ്ധ്യമാകയാൽ അതുപേക്ഷിച്ചു നാട്ടിലേയ്ക്കു വരുവാനും തുടങ്ങിയതു്. ഇതിന്നു അ നേകം നൂററാണ്ടുകഠം വേണ്ടിവന്നിരിയ്ക്കും.

ആചാരവിശ്വാസപ്രകാരംതന്നെ ആദിവാസികഠക്കു 64 അ ടി വരെ തീണ്ടൽ നിലവിൽ വന്ന കാലത്തായിരിയ്ക്കും ഇവർ മേൽ പറഞ്ഞ പ്രകാരം ആൎയ്യന്മാരുമായി അടുക്കുവാൻ തുടങ്ങുന്നതു്; എ ന്നാൽ അടുക്കുവാൻ സമ്മതിയ്ക്കാതെ ആദിവാസികളെക്കാഠം ഇരട്ടി (128 അടി) ദൂരെ അകററി നിൎത്തുവാനും, സഹകരണത്യാഗം അനു ഷ്ഠിയ്ക്കുവാനും ആ പൂൎവ്വവൈരം കാരണമായിട്ടുണ്ടാവാം. ആൎയ്യന്മാ രാരും ഇവരെ സ്വീകരിയ്ക്കാതെ അകററി നിൎത്തിയപ്പോഠം അവരോ ടുള്ള ബഹുമാനാദരാദികളാൽ പ്രേരിതമായ പറയർ, പുലയർ, മുക്കു വർ മുതലായ ആദിവാസികളും ആൎയ്യന്മാരെ അനുകരിച്ചു് ഇവരെ അകററുകയും സഹകരണത്യാഗത്തിലേപ്പെടുകയും ചെയ്തു. നായാ ടികഠക്കു ഇങ്ങിനെ ഒരു ദുസ്ഥിതിയുണ്ടാവാൻ കാരണമിങ്ങിനെ യാവാനെ തരമുള്ളൂ.

ഏതെങ്കിലുമൊരാചാരം ജനസമുദായത്തിൽ നടപ്പായാൽ പിന്നെ അതിനെ ജനങ്ങളേക്കൊണ്ടു് ഉപേക്ഷിപ്പിയ്ക്കാൻ പ്രയാസ മാണ്. അവരുടെ ജീവിതത്തിലും രക്തത്തിലും അതു് ചേൎന്നിരി യ്ക്കും; പിന്നെ ആരും അതിൻെറ ഗുണങ്ങളേയോ ആവശ്യങ്ങളേ യോ കുറിച്ച് അധികമൊന്നും ചിന്തിയ്ക്കുകയില്ല. മാപ്പിളമാർ അ നേകം ഹിന്ദുക്കളെ നിൎബ്ബന്ധിച്ചു മതം മാററിയിട്ടുണ്ടു്. എന്നിരുന്നാ ലും അവരുടെ മക്കളെല്ലാം അക്കാൎയ്യം (തങ്ങളുടെ പിതാക്കന്മാരെ നി ൎബ്ബന്ധിച്ചു് ബലം പ്രയോഗിച്ചാണു മതം മാററിയതെന്ന വസ്തുത) മറ ക്കുന്നു; അവരെല്ലാം തനി മാപ്പിളമാരായിത്തീരുകയും, ഹിന്ദുക്കളെ

ല്ലാം കാഫറുകളാണെന്നു വിശ്വസിയ്ക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. മാത്രമല്ല ആവു ന്നത്ര ഹിന്ദുക്കളെ മാപ്പിളമാരാക്കുകയാണു വേണ്ടതെന്ന അഭിപ്രായ ക്കാരാവുകയും ചെയ്യുന്നു. ഈ പരമാത്ഥം നമുക്കൊക്കെ നിത്യപരിച യമാണല്ലൊ. ഇവരെ ആര്യന്മാർ അകററിനിത്തിയതു് ആ പൂവ്വ വൈരം കൊണ്ടായിരിയ്ക്കാമെങ്കിലും ആ അയിത്തം കുറച്ചു കാലം കൊണ്ടു് ഒരാചാരമായിത്തീന്നു. കാലാന്തരത്തിൽ അനന്തര തല മുറക്കാക്കു് ആ വൈരത്തിന്നൊന്നും കാരണമില്ല; ആ പൂവ്വകഥ ത ന്നെ വിസ്മൃതമായിരിയ്ക്കും. എന്നിരുന്നാലും അതൊരാചാരമായി ത്തീന്നിരുന്നതിനാൽ ഗുണദോഷങ്ങളേയൊ, ആവശ്യാനാവശ്യങ്ങ ളേയൊ, കായ്യകാരണങ്ങളേയൊ ചിന്തിയ്ക്കാതെ തുടന്നു നടന്നുവരി കയും ചെയ്തു. നായാടികാം ഇങ്ങിനെ ഒരു പരിത്യക്തവഗ്ഗമായി ത്തീരുവാൻ കാരണമതാവാനേ തരമുള്ളു.

നായാടികളുടെ ഇപ്പോഴത്തെ നിലയും അതുതന്നേയാണു്. ജോലി കൊടുത്താൽ കൂടി അതിന്നു പോകാതെ പഴയ സമ്പ്രദായ ത്തിൽ നിലവിളിച്ചു നടക്കുവാനെ അവർ തയ്യാറുള്ളു. കുറച്ചു കൊ ല്ലങ്ങൾക്കു മുമ്പു് കുന്നംകുളത്തിന്നടുത്തു് ഒരു നായാടിക്കോളനിയു ണ്ടാക്കി. ഇരുപതു ഇരുപത്തഞ്ചു വീടുകാം ഗവമ്മേണ്ടിൽനിന്നു പണി യിച്ചു് ഇവരെ കുടിയിരുത്തി; അവക്കു ചില ജോലികാം കൊടു ക്കാനും ഏപ്പാടാക്കി. പക്ഷെ ഒന്നും ഫലിച്ചില്ല; എല്ലാവരും അ തുപേക്ഷിച്ചു് തെണ്ടിനടക്കുകയേ ചെയ്തുള്ളു.

ഇതിന്നെന്താണു കാരണം? ജോലിയൊന്നുമെടുക്കാതെ നില വിളിച്ചു നടന്നുകൊണ്ടു ജീവിതം നയിക്കുന്ന ഒരു സമ്പ്രദായമാണു വളരെക്കാലമായി അവരനുവത്തിച്ചുവരുന്നതു്. അതിനാൽ അ തു അവരുടെ ജീവിതവുമായി ഒട്ടിച്ചേന്നു. ഇനി അതിൽനിന്നു മ റെറാരു ജീവിതസരണിയിലേയ്ക്കു തിരിച്ചുവിടുവാൻ അത്ര എളുപ്പ മല്ല. അതിന്നവർ അത്ര പെട്ടെന്നൊന്നും തയ്യാറാവുകയില്ല. അതു മനുഷ്യസ്വഭാവമാകുന്നു. അങ്ങിനേയാണു നായാടികാം എന്നൊരാ

ദിവാസിവൎഗ്ഗം ഈ നിലയിൽ ഇവിടെ ഉണ്ടാവാനും, നിലനിന്നു വരുവാനും, ഇപ്പോഴും മാററം വരാതേയും വരുത്താൻ കഴിയാതേയും അതേ നിലയിൽ ഇടൎന്നുവരുവാനും കാരണമെന്നാണെൻെറ വിശ്വാസം.

സാധാരണ ജനങ്ങൾക്കു ഗതാഗതം ചെയ്യേണ്ടിവരുന്ന വഴിയ്ക്കരുകിലോ, പ്രവേശിയ്ക്കേണ്ടിവരുന്ന സ്ഥലത്തോ അവർ നില്ക്കുകയില്ല. അങ്ങിനെ ആൎക്കും ചെല്ലേണ്ടതായ കാൎയ്യമില്ലാത്ത കുന്നിൻ പ്രദേശത്തും ഒഴിഞ്ഞ പറമ്പുകളിലും മറവുമാണു് അവർ വന്നുനിന്നു ധൎമ്മം കിട്ടുവാൻ വിളിയ്ക്കുക പതിവു്. എൻെറ ചെറുപ്പത്തിൽ കാണിപ്പയ്യൂർ ദേശത്തുതന്നെ അത്തരം വെളിമ്പറമ്പുകൾ—പൊന്തക്കാടുകളും മററും മേയുവാനുള്ള സ്ഥലങ്ങൾ—കുറച്ചൊക്കെയുണ്ടായിരുന്നു. നായാടികളുടെ വിളി ഒരു പ്രത്യേക രീതിയിലും സ്വരത്തിലുമാണു്. അതിൻെറ അക്ഷരമാകട്ടെ 'തമ്പ്രേ്യാ' എന്നാകുന്നു. 'തമ്പുരാന്യോ' എന്നാവണം അതു്. എന്നെന്നും അങ്ങിനെ ദൂരത്തുനിന്നു ഒറക്കെ വിളിയ്ക്കുക കാരണം അവരുടെ ശബ്ദം എത്രയോ അധികം ദൂരത്തേയ്ക്കു കേൾക്കത്തക്കവണ്ണം വളരെ വലുതായിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. എൻെറ ചെറുപ്പക്കാലത്തു് നന്നെ ഉറക്കെ കരഞ്ഞാൽ 'നായാടിയെപ്പോലെ' എന്നു പറഞ്ഞു പരിഹസിയ്ക്കാറുണ്ടു്. അപരിചിതന്മാൎക്കു അവരുടെ വിളി ആദ്യം കേൾക്കുമ്പോൾ മനസ്സിൽ ഒരു വ്യാകുലതയും ആൎദ്രതയും ഉണ്ടാവും. ഭേദപ്പെട്ട വല്ലവരേയും കണ്ടാൽ ഏകാദശി എന്നാണെന്നു അവർ അന്വേഷിയ്ക്കുക പതിവാണു്. ഒരുവിധം കഴിവുള്ളവരെല്ലാം ദ്വാദശിദിവസം അവൎക്കു ധൎമ്മം കൊടുക്കുന്ന പതിവുണ്ടായിരുന്നു. അവർ ഏകാദശി എന്നാണു്? എന്നന്വേഷിയ്ക്കുന്നതു് ദ്വാദശി അറിയാനാണു്. എന്നാൽ ദ്വാദശി എന്നാണെന്നു ചോദിയ്ക്കരുതേ? അങ്ങിനെയല്ല കണ്ടിട്ടുള്ളതെന്നേ പറയാൻ കഴിയൂ. ദ്വാദശിനാൾ നായാടികൾക്കു കൊടുക്കുന്ന ധൎമ്മത്തിന്നു ഒരു പ്രത്യേക രീതിയുണ്ടു്. കേവലം ധൎമ്മം കൊടുക്കുന്ന

മട്ടല്ല; നാഴിയരി, രണ്ടു നാലു കായ, കുറച്ചു ഉപ്പ് എന്നിവയാണു ധർമ്മം. അരി ഒരു മുണ്ടിൽ കിഴികെട്ടി കൊടുക്കണം. എല്ലാ ദോശിയ്ക്കും മുണ്ടു് കൊടുത്തുവെന്നു വരില്ല. എന്നാലും ഒരു തുണിക്കഷണത്തിൽ കിഴി കെട്ടിയിട്ടാണു മിക്കവരും—അല്ലെങ്കിൽ പലരും—കൊടുത്തിരുന്നതു്. കൊല്ലത്തിലൊരിയ്ക്കൽ—കാരണവരുടെ പിറന്നാൾക്കു—ഒരു കോടിമുണ്ടും കൊടുത്തിരുന്നു. വിവാഹം മുതലായി ദേശക്കാർക്കു സദ്യയും സർവ്വാണിസ്സദ്യയുമുള്ള അടിയന്തരങ്ങളിൽ നായാടികൾക്കും ചോറു കൊടുക്കാറുണ്ടു്. ചോറു കഷ്ടിയാവുമെന്നു തോന്നിയാലും അവർക്കുള്ളതു നീക്കിവെച്ചു് ബാക്കിയേ സർവ്വാണിസ്സദ്യയ്ക്കു ചിലവാക്കാറുള്ളു. ദേശക്കാർക്കു സദ്യയില്ലാത്ത ചെറിയ അടിയന്തരങ്ങളിലും നായാടികളുണ്ടെങ്കിൽ അവർക്കു ചോറു കൊടുക്കണമെന്നുള്ളതു ഒരു മര്യാദയായി കരുതിയിരുന്നു.

ഇപ്പോൾ ഈ നായാടിമാർക്കു റോഡുകളിലും അങ്ങാടികളിലും മറ്റും യഥേഷ്ടം സഞ്ചരിയ്ക്കാറായിട്ടുണ്ടു്. എന്നാലും തെണ്ടിനടക്കുവാനല്ലാതെ എവിടെയെങ്കിലും സ്ഥിരമായി താമസിയ്ക്കാനും പ്രവൃത്തിയെടുത്തു ജീവിയ്ക്കുവാനും ഇവരിൽ അധികമാരും ആരംഭിച്ചിട്ടില്ല; ഇഷ്ടപ്പെടുന്നുമില്ല.

തൃശ്ശൂരുനിന്നു തെക്കോട്ടു് നായാടികളും കൌഷീതകന്മാരുമില്ല * എന്നൊരു ചൊല്ലു് ഞാൻ ചെറുപ്പത്തിൽ കേട്ടിട്ടുണ്ടു്. അങ്ങിനെ കേട്ടിട്ടുള്ളതു മാത്രമല്ലാതെ ആ കേൾവി ശരിയാണോ എന്നും, വടക്കോട്ടു ഏതുവരെയുണ്ടെന്നും അറിഞ്ഞിരുന്നുമില്ല. ഈ പുസ്തകത്തിലേയ്ക്കു വേണ്ടതായ വിവരങ്ങൾ ശേഖരിയ്ക്കാനായി കേരളത്തിൽ മുഴുവൻ ഞാനൊരു അന്വേഷണയാത്ര നടത്തുകയുണ്ടായി. തത്സമയത്തും പറയർ പുലയരടക്കമുള്ള ദേശക്കാരെ—കരക്കാരെ—യല്ലാതെ നായാടികളെസ്സംബന്ധിച്ച കാര്യം അന്വേഷ

* കൌഷീതകന്മാർ എന്നു പറയുന്നതു് നമ്പൂതിരിമാരിൽ ഗോത്രം, സൂത്രം, വേദം മുതലായി ചില വിഭാഗങ്ങളുള്ളതിൽ ഒന്നു മാത്രമാകുന്നു.

ണവിഷയമാക്കിയിരുന്നില്ല. മററ വൎഗ്ഗക്കാരെപ്പററിയെല്ലാം എഴു തിക്കഴിഞ്ഞപ്പോഴാണ് ഇവരെക്കുറിച്ചു ഒന്നും പറയാതെ വിട്ടുകള ഞ്ഞാൽ പോരെന്നു തോന്നിയതു്. നായാടികളെപ്പററി അപ്പോഴെ ജിജ്ഞാസയുണ്ടായുള്ളു. അതിന്നു ശേഷം ചില സ്നേഹിതന്മാൎക്കു എഴുതുകയും, അവർ മുഖേന കുറച്ചൊക്കെ വിവരം കിട്ടുകയും ചെയ്തു.

തൃശ്ശൂർനിന്നു തെക്കോട്ടു നായാടികളില്ലെന്ന കേൾവി ഏതാണ്ടൊക്കെ ശ്ശരിയാണ്. കോഴിക്കോട്ടുനിന്നു വടക്കോട്ടും ഇവരില്ല. ഇത്രയും പ്രദേശത്ത്—തൃശ്ശൂർനിന്നു കോഴിക്കോട്ടുവരെയുള്ള കേരളത്തിൽ—കടൽക്കര മുതൽ പാലക്കാട്ടു വരെ കിഴക്കോട്ടു് മിക്ക സ്ഥലങ്ങളിലും ഇവരെ കാണാം. ഭാരതപ്പുഴയ്ക്കിപ്പുറത്തുള്ളവരിൽ പലരും കൃസ്ത്യാനികളായും, വടക്കുവശത്തുകാർ മുസ്ലീംങ്ങളായും മതം മാറുകയാൽ ഇപ്പോൾ ഇവരുടെ ജനസംഖ്യ വളരെ കുറഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്. പണ്ടു നായാടികൾ ഉണ്ടായിരുന്നുവെന്നും പ്രദേശിതോറും അവൎക്കു ധൎമ്മം കൊടുക്കുന്ന ഒരു നടവടി ഉണ്ടായിരുന്നുവെന്നും ആ പ്രദേശത്തുകാരനായ നാരണിയാട്ടില്ലത്ത് ദാമോദരൻ നമ്പൂതിരിയിൽനിന്നു അറിയാൻ കഴിഞ്ഞു. വടക്കേ മലബാറിലെ നാട്ടിൻപ്രദേശങ്ങളിൽ 'നായാടി' എന്ന വൎഗ്ഗംതന്നെ ഇല്ലത്രെ. കിഴക്കൻ മലകളിലും അടിവാരങ്ങളിലും മൃഗങ്ങളെ വേട്ടയാടിക്കൊണ്ടു ജീവിക്കുന്ന ഒരപരിഷ്കൃത വൎഗ്ഗമുണ്ടു്. അവരായിരിക്കാം നായാടിമാർ എന്നുകൂടി കൊയിലാണ്ടി സ്വദേശിയായ മേപ്പാട് നാരായണൻ നമ്പൂതിരി അഭിപ്രായപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. തൃശ്ശൂരും ആമ്പല്ലൂർ വരെയും നായാടിമാരെ കാണുന്നുണ്ടു്. അവിടെനിന്നു തെക്കുള്ളവരെ 'ഉള്ളാടൻ' എന്ന പേരിലാണു അറിയപ്പെടുന്നതെന്നു ഈയ്യിടെ നായാടിമാരുടെ തലവന്മാരായ ചില മൂപ്പന്മാരോടു് അന്വേഷിച്ചപ്പോൾ പറയുകയുണ്ടായി. ഏററുമാനൂർ തിരുവല്ല മുതലായ തെക്കൻപ്രദേശങ്ങളിൽ ഉള്ളാടൻ കാട്ടാളൻ എന്നീ പേരുകളിൽ അറിയപ്പെട്ട

നാവരെയാണ് 'നായാടി'കളെന്നു വ്യവഹരിച്ചുവരുന്നതെന്നും, നെടുമങ്ങാട്ടു ഇവരുണ്ടെന്നും തിരുവല്ലയിലുള്ള പ്രസിദ്ധ തന്ത്രി പി. സി. നാരായണഭട്ടതിരി എഴുതിയിരിക്കുന്നു. ആമ്പല്ലൂരെന്ന പ്രദേശം തൃശ്ശൂർനിന്നു എട്ടുപത്തു നാഴിക മാത്രം തെക്കു മാറിയിട്ടാകുന്നു. അവിടെനിന്നു തെക്കോട്ടെല്ലാം നായാടികളെ പ്പറയുന്ന ഭാഷ 'ഉള്ളാടൻ' എന്നാകയാലായിരിക്കാം തൃശ്ശൂർനിന്നു തെക്കോട്ട് നായാടികളില്ലെന്ന ധാരണ വന്നതു്.

—:0:—

അദ്ധ്യായം 7

നമ്പൂതിരിമാരുടെ കുലധർമ്മം

നമ്പൂതിരിമാരെപ്പറ്റി കേരളീയർക്ക്—തമിഴ-കർണ്ണാടകപ്രദേശത്തുകാർക്കും—പ്രത്യേകമായി പരിചയപ്പെടുത്തേണ്ടതില്ല; അവരെപ്പറ്റി സാമാന്യമായി അവർക്കെല്ലാം അറിയാം. എന്നാൽ അവർക്കു വിധിച്ചിട്ടുള്ള പ്രവൃത്തിയെക്കുറിച്ച്—അവർ അനുഷ്ഠിക്കേണ്ടതായ കുലധർമ്മത്തെപ്പറ്റി—അധികം പേരും വേണ്ടതുപോലെ മനസ്സിലാക്കാത്തവരാകുന്നു. നമ്പൂതിരിമാരിൽ തന്നെ അതിൻെറ യഥാർത്ഥ സ്വഭാവം അറിഞ്ഞവർ ഇന്നു വളരെ ദുർല്ലഭമാണ്; എന്നുവെച്ചാൽ ഇല്ലെന്നു പറയത്തക്കവണ്ണം കുറച്ചേ ഉള്ളൂ. അതിനാൽ നമ്പൂതിരിമാരെ ചുമതലപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ള കുലധർമ്മത്തെ — വർണ്ണധർമ്മത്തെ—സ്സംബന്ധിച്ചുള്ള വിധിയാണ് ഇനി ഞാനിവിടെ ചുരുക്കിപ്പറയുന്നതു്.

പച്ചഭാഷയിൽ പ്പറഞ്ഞാൽ നമ്പൂതിരിമാർക്ക് വിധിച്ചിട്ടുള്ള കുലധർമ്മം ഈശ്വരഭജനവും, ഭജിക്കുന്നവരെ സ്സഹായിക്കലുമാകുന്നു. അതായത് സന്ധ്യാവന്ദനാദി നിത്യകർമ്മങ്ങളും, ജാതകർമ്മാദി ഷോഡശസംസ്കാരങ്ങളും, യാഗാദിസൽക്കർമ്മങ്ങളുമാകുന്നു. അവയിൽനി

നെല്ലാം പ്രത്യക്ഷത്തിൽ എന്തെങ്കിലും ഉല്പന്നങ്ങളൊ മററു വരുമാന ങ്ങളൊ ഉണ്ടാവില്ലെന്നു എല്ലാവക്കമറിയാവുന്നതിനാൽ അതെല്ലാം മതപരങ്ങളായ ഈശ്വരഭജനങ്ങളാണെന്നു എവരും സമ്മതിക്കും. ഈശ്വരഭജനം തന്നെ തങ്ങൾക്കു മാത്രം വേണ്ടിയല്ല; ലോകത്തിന്നു വേണ്ടിയുമാകുന്നു. അല്ലാതെ സ്വന്തം ഉപജീവനത്തിന്നൊ കുടുംബം പുലത്താനോ അല്ല; ധനസമ്പാദനത്തിന്നുമല്ല. ഒരു ഉദാഹരണംകൊണ്ടു ഇതു് ഒന്നു വ്യക്തമാക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

ശബരിമല, തിരുവനന്തപുരം, ഗുരുവായൂർ മുതലായ ഏതെങ്കിലും ഒരു ക്ഷേത്രത്തോടു് കേരളത്തെ ഉപമിക്കാം. പ്രകൃതത്തിലേക്കു ശബരിമല ക്ഷേത്രത്തെ എടുക്കുക. ശബരിമല ക്ഷേത്രത്തിലെ മേശാന്തിയുടെ സ്ഥാനമാണു കേരളമാകുന്ന പുണ്യക്ഷേത്രത്തിലെ നമ്പൂതിരിമാക്കുള്ളതു്. കേരള ക്ഷേത്രം വളരെ വലുതാകയാൽ മേശാന്തിമാർ വളരെ വേണ്ടിവന്നു. അതിനാൽ നമ്പൂതിരിമാരെ ഒട്ടുമുഴുവൻ തന്നെ ഇവിടത്തെ മേശാന്തിമാരായി നിശ്ചയിച്ചിരിക്കയാകുന്നു. മലയിലെ മേശാന്തിയുടെ ജോലി അയ്യപ്പസ്വാമിക്കു അഭിഷേകം പൂജ മുതലായതു ചെയ്യുകയാണു്; അല്ലാതെ അതു എന്തെങ്കിലും ധനാജ്ജനത്തിന്നുള്ള വ്യവസായമല്ല; പ്രൊഡക്ഷൻ ഒന്നുമില്ലെന്നത്ഥം. അതു തൻെറ മാത്രം ഗുണത്തിന്നല്ല, ഭക്തന്മാരുടെയെല്ലാം — ലോകത്തിൻെറ തന്നെ — ക്ഷേമത്തിന്നാണുതാനും. അതുപോലെത്തന്നെ കേരള ക്ഷേത്രത്തിലെ മേശാന്തിമാരായ നമ്പൂതിരിമാർ ചെയ്യുന്നതായ പൂജയാണെങ്കിൽ ഈശ്വരഭജനം, ഷോഡശസംസ്കാരങ്ങൾ, യാഗം മുതലായ സൽക്കർമ്മങ്ങളാണു്. അതും അവരുടെ സ്വന്തം ക്ഷേമത്തിന്നോ സമ്പാദ്യത്തിന്നോ മാത്രമല്ല; മറിച്ച് ലോകക്ഷേമത്തിന്നു വേണ്ടിയാകുന്നു. മലയിലെ മേശാന്തി അയ്യപ്പസ്വാമിയെ പൂജിക്കുന്നതു് ഭക്തന്മാരുടെ ക്ഷേമത്തിന്നാകുന്നു; അല്ലാതെ അതു അദ്ദേഹത്തിൻെറ പ്രത്യേക കാര്യമല്ല; പൂജിച്ചില്ലെന്നു വെച്ചു് അദ്ദേഹത്തിന്നു പ്രത്യേകിച്ച് ദോഷമൊന്നും

വരുവാനുമില്ല. അതുപോലെ നമ്പൂതിരിമാരുടെ മേൽപറഞ്ഞ കമ്മങ്ങളും ലോകക്ഷേമത്തിന്നായിട്ടാകുന്നു; അല്ലാതെ അവരുടെ മാത്രം ക്ഷേമത്തെ ഉദ്ദേശിച്ചല്ല.

മററൊരു വിധം പറഞ്ഞാൽ കേരള ക്ഷേത്രത്തിലെ മേശാന്തിമാരായ നമ്പൂതിരിമാരിൽ നിന്നുണ്ടാകുന്ന പ്രൊഡക്ഷൻ—പ്രവൃത്തിയുടെ ഫലം—ആ കമ്മങ്ങളെക്കൊണ്ടു സിദ്ധിയ്ക്കുമെന്നു വിശ്വസിയ്ക്കുന്ന പുണ്യമാകുന്നു. ആ വക പ്രവൃത്തികൾ ഇന്നും അവർ മാത്രമേ ചെയ്യുന്നുള്ളു, അവരെക്കൊണ്ടു മാത്രമെ അന്യന്മാർ ചെയ്യിയ്ക്കാറുമുള്ളു; അതിൻെറ കാരണം നമ്പൂതിരിമാൎക്കെ അതിന്നധികാരമുള്ളുവെന്നും, അവരെക്കൊണ്ടു ചെയ്യിച്ചേ ഫലമുണ്ടാകു എന്നും ഉള്ള വിശ്വാസത്താലാണല്ലോ. അമ്പലവാസികൾ, ശൂദ്രന്മാർ മുതലായവർ ആ പ്രവൃത്തികൾ പഠിയ്ക്കാതേയും പ്രവൃത്തിയ്ക്കാതേയുമിരിയ്ക്കുന്നതു് അവൎക്കു വശമല്ലാത്തതുകൊണ്ടോ, അതിന്നു കഴിവില്ലാഞ്ഞിട്ടോ, പഠിപ്പിയ്ക്കാൻ ആളില്ലാഞ്ഞിട്ടോ അല്ല; പിന്നേയോ, തങ്ങൾക്കു അതിന്നു അധികാരമില്ലെന്നും, അതിനാൽ അങ്ങിനെ ചെയ്യുന്നപക്ഷം പുണ്യത്തിന്നു പകരം പാപമെ ഉണ്ടാകു എന്നുമുള്ള വിശ്വാസത്താലാണല്ലോ. ഈ നിയമം കേവലം വൈദികകാര്യങ്ങളേയോ നമ്പൂതിരിമാരേയോ സംബന്ധിച്ചു മാത്രമല്ല ഉണ്ടായിരുന്നതു്, മറെറല്ലാ വംശത്തൊഴിലാളികളെ സ്സംബന്ധിച്ചുമുള്ള നിയമമായിരുന്നു.

ഇനി ഇതിനെത്തന്നെ ഫലിതരൂപത്തിൽ പറയുന്നപക്ഷം മററു വംശത്തൊഴിലാളികളെപ്പോലെത്തന്നെ നമ്പൂതിരിമാരുടെ കുലധമ്മം ഈശ്വരസേവയും അതിൻെറ പ്രൊഡക്ഷൻ പുണ്യവുമാകുന്നു; അവരായാൽ മാത്രമെ പുണ്യമാകുന്ന ഉല്പന്നമുണ്ടാകയുള്ളു. മററാൎക്കും അതിന്നു അധികാരമില്ലെന്നതൊ ഇരിയ്ക്കട്ടെ, അവർ അതെല്ലാം പഠിച്ചു പ്രവൃത്തിച്ചാലും ആ പ്രൊഡക്ഷൻ ഉണ്ടാകയില്ല. അതിന്നു പുറമെ 'പാപ'മെന്ന അനൎത്ഥകരമായ ഉല്പന്നം ഉണ്ടാവു

ന്നതുമാകുന്നു. ഇന്നും ഹിന്ദുക്കളെല്ലാം സാമാന്യമായി വിശ്വസി ക്കുക മാത്രമല്ല അനുസരിച്ചുവരുന്നതും ഇങ്ങിനെത്തന്നെയല്ലേ?

ബ്രാഹ്മണക്ക സന്ധ്യാവന്ദനാദി കമ്മങ്ങാം എങ്ങിനെ മോക്ഷം ലഭിക്കുവാൻ കാരണമാകുന്നുവോ അതുപോലെത്തന്നെ അബ്രാഹ്മണർ അവരുടെ സ്വധമ്മം യഥാവിധി ചെയ്യുന്നതു അവക്കും മുക്തിക്കു കാരണമാകുന്നു. തങ്ങളുടെ കുലധമ്മം മോക്ഷസാധകമല്ലെന്നും, വെറും ഉപജീവനാത്ഥമുള്ള പ്രവൃത്തി മാത്രമാണെന്നുമുള്ള ധാരണ തെററാകുന്നു. പ്രവൃത്തിയെന്തായാലും ശരി ഓരോരുത്തരും അവരവരുടെ കുലധമ്മം ഈശ്വരാപ്പണമായി ച്ചെയ്താൽ അതെല്ലാം മോക്ഷസാധകമാണ്. ബ്രാഹ്മണർ ചെയ്യുന്ന സന്ധ്യാവന്ദനാദി കമ്മങ്ങളും ഈശ്വരാപ്പണമായിട്ടല്ലാതെ ധനസമ്പാദനത്തിനോ അന്യരെ ബോധിപ്പിയ്ക്കാനോ മറേറാ ആയി ചെയ്താൽ മോക്ഷസാധനമാകയുമില്ല. "സ്വന്തം—തങ്ങാംക്ക വിധിച്ച—കമ്മം ഈശ്വരാപ്പണമായി ച്ചെയ്താൽ മുക്തി സിദ്ധിക്കും.[1]" "അവരവക്ക വിധിച്ചിട്ടുള്ള കമ്മങ്ങാം താല്പയ്യത്തോടെ ചെയ്യുന്നവൻ മുക്തിയെ പ്രാപിക്കും [2] എന്നെല്ലാം ഗീതയിൽ പറയുന്നതിൻെറ താല്പര്യമതാണ്.

കമ്മയോഗത്തിൻെറ കാമ്പ് സ്വന്തം സുഖത്തിന്നല്ലാതെ (ഫലേച്ഛ കൂടാതെ) പരോപകാരാത്ഥം കമ്മം ചെയ്യുകയാകുന്നു. അതു ഈശ്വരാപ്പണമായി ച്ചെയ്താൽ കമ്മയോഗമായി. മുക്തിക്കുള്ള മാഗ്ഗവും അതുതന്നേയാണ്. മുമ്പൊക്കെ—എൻെറ ചെറുപ്പക്കാലത്തു പോലും—നൂറു ശതമാനം തൊഴിലാളികളുമെന്നു പറയട്ടെ—അവരുടെ കുലധമ്മം ചെയ്തിരുന്നതു് ഈശ്വരാപ്പണമായിട്ടായിരുന്നു; ധനാജ്ജനത്തെ മാത്രം ഉദ്ദേശിച്ചായിരുന്നില്ല. ഇതിന്നു ചില തെളിവുകാം കാണിക്കാം.

---

1 സ്വകമ്മണാ തമഭ്യച്ച്യ സിദ്ധിം വിന്ദതി മാനവഃ— (ഗീതാ).

2 സ്വേ സ്വേ കമ്മണ്യഭിരതഃ സംസിദ്ധിം ലഭതേ നരഃ —(ഗീതാ).

ആശാരിമാർ പണിയാരംഭിച്ചാൽ ആദ്യംതന്നെ ആ മരം ഒന്നു തൊട്ടു തലയിൽ വെയ്ക്കും. പിന്നെ അതിൽനിന്നു ഒരു പൂളം—ചെറിയ മരക്കഷണം—ചെത്തിയെടുത്ത് ഗണപതിയ്ക്കു്—ഇഷ്ടദേവതയ്ക്കു്—എന്നു സങ്കല്പിച്ച് മുമ്പിൽ വെച്ച് ഭക്തിയോടെ തൊഴുതേ പണി ആരംഭിയ്ക്കൂ. കാലത്തു കാലും മുഖവും കഴുകി ഭസ്മം കുറിയിട്ടേ വീട്ടിൽനിന്നു പണിസ്ഥലത്തേയ്ക്കു പുറപ്പെടുകയുമുള്ളു. കുംഭകാരൻ പണിയാരംഭിച്ചാൽ ആദ്യം ഒരു ഉരുള മണ്ണെടുത്തു മുമ്പിൽ വെച്ച് ഗണപതിയെ ഭക്തിയോടേ പ്രാർത്ഥിച്ചല്ലാതെ പണി ആരംഭിയ്ക്കാറില്ല. വെളുക്കത്തല നായർ ക്ഷൌരം ചെയ്യാനാരംഭിച്ചാൽ ആദ്യമായി തല തൊട്ടു തൻെറ തലയിൽ വെച്ചാണ് ഇന്നും നാട്ടിൻപുറങ്ങളിൽ മുടി കളഞ്ഞുതുടങ്ങുന്നതു്. എല്ലാ തൊഴിലാളികളും ഇങ്ങിനെ ഈശ്വരപ്രാർത്ഥനയോടുകൂടിയേ പണികഠം ആരംഭിച്ചിരുന്നുള്ളു. അവരുടെയെല്ലാം തൊഴിലുകഠം ഉപജീവനമാൎഗ്ഗമാണെങ്കിലും അതു തങ്ങളുടെ കുലധമ്മമാണെന്നും, അതിനാൽ ഉപജീവനത്തിന്നു വേറെ വകയുണ്ടെന്നു വന്നാൽ കൂടി തങ്ങളുടെ കുലം—വംശം—നിലനില്ക്കുന്നേടത്തോളം കാലം അതു ചെയ്യാതിരിയ്ക്കാൻ പാടില്ലെന്നും എല്ലാവരും വിശ്വസിച്ചിരുന്നു. സാക്ഷാൽ ഭിവാൻ ശങ്കരവാരിയരവർകഠം സ്വന്തം കയ്യുകൊണ്ടു ഒരു മാല കെട്ടി എതെങ്കിലും ഒരമ്പലത്തിൽ കൊണ്ടുപോയി കൊടുത്തല്ലാതെ ജലപാനം കഴിച്ചിരുന്നില്ലെന്നു പ്രസിദ്ധമാണ്. എന്തിന്നതു പഴയ കാലത്തേയ്ക്കു പോകുന്നു? തറയ്ക്കൽ വാരിയം പണ്ട് സാമൂതിരിപ്പാട്ടിലെ ഒരു എടപ്രഭുവായിരുന്നു. ഇന്നു അവർ ഒന്നാന്തരം ജന്മികളുമാണ്. അവിടത്തെ വാരസ്യാന്മാരിൽ പലരും തന്നെ കാലത്തു കുളിച്ച് ഒരു മാല സ്വന്തം കയ്യുകൊണ്ടു കെട്ടി അമ്പലത്തിൽ കൊടുത്തതിന്നു ശേഷമല്ലാതെ ഒന്നും കഴിയ്ക്കുകയില്ല. വംശത്തൊഴിലാളികഠം കേവലം ഉപജീവനമാൎഗ്ഗമായിട്ടു മാത്രമല്ല ആ പ്രവൃത്തി ചെയ്തിരുന്നതെന്നും,

കുലധമ്മമാണെന്നുകൂടി വിശ്വസിച്ചായിരുന്നുവെന്നുമല്ലേ ഇത് തെളിയിയ്ക്കുന്നതു്?

ഫലേച്ഛ കൂടാതെ—ഇന്ന ഫലം കിട്ടണമെന്നാശിയ്ക്കാതെ—തന്റെ ധമ്മമാണെന്ന വിശ്വാസത്തോടെ ഈശ്വരാപ്പണമായി ചെയ്യുന്ന ഏതു കമ്മവും മോക്ഷസാധനമാകുന്നു. കമ്മയോഗത്തിന്റെ തത്വമതാണു്. എന്നിരുന്നാലും അതു രണ്ടു തരത്തിലാണെന്നു പറയാം. അവയിലൊന്നു ലോകയാത്രയ്ക്കുകൂടി വേണ്ടിയുള്ളതും, മറെറാന്നു ഈശ്വരപ്രസാദത്തിന്നു—മോക്ഷത്തിന്നു—മാത്രം വേണ്ടിയുള്ളതുമാകുന്നു. മററു ചിലരെ ബാധിയ്ക്കാതിരിയ്ക്കുന്നേടത്തോളം തന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യ—സുഖ—സൌകര്യാദികളെ അനുഭവിയ്ക്കാൻ എല്ലാവക്കും അവകാശമുണ്ടു്. ജനങ്ങരം തമ്മിലുള്ള പെരുമാററത്തിൽ ഈ അവകാശം നഷ്ടപ്പെടാതെ എല്ലാവക്കും അനുഭവിയ്ക്കാറാക്കുക—ബലവാന്മാരിൽനിന്നു ദുബ്ബലന്മാക്കു ബുദ്ധിമുട്ടിന്നിട വരാതെ സൂക്ഷിയ്ക്കുക—യാണല്ലോ ഇന്നത്തെ ഗവമ്മേണ്ടിന്റെ പ്രഥമവും പ്രധാനവുമായ കത്തവ്യം. പണ്ടത്തെ ധമ്മശാസ്ത്രങ്ങളിൽ കാണുന്ന 'ലോകയാത്ര' എന്ന പദത്തിന്റെ താല്പര്യവും ഏതാണ്ടൊക്കെ ഇതുതന്നേയാണെന്നു പറയാം. ആയ്യന്മാർ ഇവിടെ ഏപ്പെടുത്തിയിരുന്ന എല്ലാ പ്രവത്തികളും കമ്മയോഗാനുസൃതങ്ങളാകുന്നു. അവയിൽ അബ്രാഹ്മണരുടേതെല്ലാം തന്നെ ലോകയാത്രയ്ക്കുകൂടി വേണ്ടിയുള്ളവയും, ബ്രാഹ്മണരുടേതാകട്ടെ ഈശ്വരപ്രസാദത്തിന്നു—മോക്ഷത്തിന്നു—മാത്രമുള്ളവയുമാകുന്നു. ഈ രണ്ടു തരം കമ്മങ്ങളേയും വായനക്കാക്കു മനസ്സിലാവുന്നതിന്നു കുറച്ചൊന്നു വിവരിയ്ക്കേണ്ടിയിരിയ്ക്കുന്നു. അതിൽ ആദ്യമായി അബ്രാഹ്മണരുടെ സ്വധമ്മത്തെ എടുക്കട്ടെ.

ആന്ത്രരാൻ ചക്കാൻ മുതൽ പറയർ പുലയരടക്കമുള്ള സകലരുടേയും കുലധമ്മം പ്രൊഡക്ഷനുള്ളവയാണല്ലോ. അതെല്ലാം തന്നെ ലോകയാത്രയ്ക്കു — ജനങ്ങളുടെ ജീവിതനിവ്വഹണ

ത്തിന്നു്—ആവശ്യവുമാണു്. ഈ ലോകശബ്ദത്തിൽ അവരും കൂടി ഉൾപ്പെടുമല്ലോ. അതിനാൽ അവരുടേയെല്ലാം ഉല്പന്നങ്ങൾ മററുള്ളവരെപ്പോലെ അവൎക്കും ആവശ്യമാണെന്നതിനു പുറമെ അതിന്റെ വില അവരുടെ ഉപജീവനവുമാകുന്നു. ഇങ്ങിനെ അബ്രാഹ്മണരായ കുലധൎമ്മക്കാരുടേയെല്ലാം പ്രവൎത്തികൾ ലോകയാത്രക്കും—ജീവിതനിൎവ്വഹണത്തിന്നും—കൂടി ഉപകരിക്കുമെന്നു പറഞ്ഞതിന്റെ അൎത്ഥമതാണു്. അങ്ങിനെ ഓരോ വംശക്കാരും—ഇന്നത്തെ ഭാഷയിൽ ജാതിക്കാരും—അവരവൎക്കു വിധിച്ചിട്ടുള്ള പ്രവൎത്തികളെ—കുലധൎമ്മങ്ങളെ—പ്രത്യേകമായ ഫലത്തെയും ലാഭത്തേയും ഇച്ഛിക്കാതെ തങ്ങളുടെ 'ധൎമ്മമാണു്' എന്നുള്ള വിശ്വാസത്തോടെ ഈശ്വരാൎപ്പണമായി ചെയ്യുന്നതു ശരിയായ കൎമ്മയോഗമാകുന്നു; അതു മോക്ഷസാധകവുമാകുന്നു. ആ പ്രവൃത്തി സ്വാൎത്ഥത്തിന്നാണോ—സ്വന്തം ലാഭത്തെ ഉദ്ദേശിച്ചാണോ—എന്നും, ലോകയാത്രക്കാവശ്യമല്ലേ എന്നും മാത്രമേ ചോദ്യമുള്ളു. ഒരു ദേശത്തെ ചക്കാൻ എണ്ണയാട്ടുവ്യവസായത്തിൽ ഏൎപ്പെടാതിരുന്നാൽ ആ ദേശക്കാൎക്കു എണ്ണ കിട്ടാതെ ബുദ്ധിമുട്ടു വരും. അതു ലോകയാത്രക്കു — ആ ദേശത്തുകാരുടെ ജീവിതത്തിന്നു — തടസ്സമാകുമല്ലോ. മററൊരു തൊഴിലിലേൎപ്പെട്ടാൽ കൂടുതൽ ലാഭം കിട്ടുമെന്നിരുന്നാലും—തൊഴിലെടുക്കാതെ ജീവിക്കുവാനുള്ള കഴിവു് അയാൾക്കുണ്ടെന്നു വന്നാലും—അതുപേക്ഷിക്കാതെ സ്വധൎമ്മമാണെന്ന നിലയിൽ വിശ്വാസത്തോടെ ഈശ്വരാൎപ്പണമായി ചെയ്താൽ അതു ശരിയായ കൎമ്മയോഗമായി. ലോകയാത്രക്കു വേണ്ടി ഏൎപ്പെടുത്തിയ കുലധൎമ്മമാണെങ്കിൽ അതു കശാപ്പായാലും ശരി, മാംസവിക്രയമായാലും വേണ്ടില്ല, തോട്ടിപ്പണിയായാലും തരക്കേടില്ല; തന്റെ കുലധൎമ്മമെന്ന നിലയിൽ മുൻപറഞ്ഞ വിശ്വാസത്തോടെ ചെയ്താൽ കൎമ്മയോഗമായി; അവിടെ പ്രവൎത്തിയെന്താണെന്ന ചോദ്യമില്ല. ലോകയാത്രക്കു വേണ്ടിയുള്ളതല്ലേ? തനിക്കു വിധിച്ച കൎമ്മമല്ലേ?

എന്നു മാത്രമേ നോക്കേണ്ടതുള്ളു. കർമ്മയോഗത്തിൻെറ എസെൻസ് പ്രവൃത്തി 'എന്താണെ'ന്നല്ല, 'എന്തിന്നാണെ'ന്നാകുന്നു. ലോകയാത്രയ്ക്കു വേണ്ടി ചെയ്യുന്ന — മനുഷ്യരുടെ ജീവിതത്തിന്നാവശ്യമുള്ള — ഏതു തരം പ്രവൃത്തിയും കർമ്മയോഗത്തിൽ പെടും. അതു ചെയ്യുന്നതിൻെറ ഉദ്ദേശം സ്വന്തം ലാഭമോ ഉദരപൂരണമോ ആവരുതെന്നും, ഫലേച്ഛ കൂടാതെ—പരപ്രേരണയോ പരഭീതിപോലുമോ കൂടാതെ—സ്വധർമ്മമെന്ന നിലയിൽ ഈശ്വരാർപ്പണമായിട്ടാവണമെന്നുമേയുള്ളു.

വായനക്കാർക്കു മുഷിപ്പാണായിത്തോന്നിയേയ്ക്കാമെങ്കിലും ക്ഷമാപണം ചെയ്തുകൊണ്ടു കുറച്ചുകൂടി വിവരിയ്ക്കട്ടെ. സാമാന്യമായി പ്പറഞ്ഞാൽ പ്രവൃത്തിയുടെ—കർമ്മത്തിൻെറ—ഫലം കൊണ്ടല്ല ഗുണദോഷങ്ങളെ നിർണ്ണയിക്കുന്നതു്; ഉദ്ദേശംകൊണ്ടാകുന്നു. ഒരേ പ്രവൃത്തിതന്നെ ഉദ്ദേശത്തിൻെറ ഭേദംകൊണ്ടു നന്മയായും തിന്മയായും വരും. ഒരാൾ ഒരു കുരങ്ങനെ വെടി വെച്ചുവെന്നിരിയ്ക്കട്ടെ. അതു ചെന്നു കൊണ്ടതു മറെറാരാളുടെ മേലാണു്; അയാൾ മരിയ്ക്കുകയും ചെയ്തു. ആ പരമാർത്ഥം—ഉന്നം പിഴച്ചതിനാൽ വന്ന അബദ്ധമാണതെന്നു തെളിഞ്ഞാൽ—അയാൾക്കു കുലക്കുററമില്ല; ഏറിവന്നാൽ സൂക്ഷ്മക്കുറവിന്നുള്ള ശിക്ഷയേ അയാൾക്കു വിധിയ്ക്കൂ. നേരേ മറിച്ചു് ഒരാളെ വെടിവെച്ചു കൊല്ലണമെന്ന ഉദ്ദേശത്തോടെ നിറതോക്കുമായി കാത്തുനിന്നു; തോക്കൊഴിച്ചു; പക്ഷെ ഭാഗ്യവശാൽ ഉന്നം തെററി, വെടി അയാൾക്കു കൊണ്ടില്ല; അല്ലെങ്കിൽ അയാൾ ആ വഴിയെ വരാതിരുന്നതിനാൽ വെടി വെയ്ക്കാൻ കഴിയാതെ വന്നു. എന്നിരുന്നാലും ശരി, അയാൾ കൊലയാളി തന്നേയാണു്. ആദ്യത്തേയാൾ വെടികൊണ്ടു മരിച്ചു, എന്നിട്ടും തോക്കുകാരനു കുററമില്ല. രണ്ടാമത്തെ ആൾക്കു അപായമൊന്നും വന്നില്ല, എന്നാലും ആ തോക്കുകാരൻ കൊലയാളിയുമാണു്. ധർമ്മശാസ്ത്രപ്രകാരം കർമ്മങ്ങളുടെ നന്മതിന്മകളേയും പുണ്യപാപങ്ങളേയും നിശ്ചയിയ്ക്കുന്നതിന്നുള്ള

അടിസ്ഥാനം കൎമ്മമോ കൎമ്മഫലമോ അല്ല, അതിന്റെ ഉദ്ദേശമാകുന്നു.

നമ്പൂതിരിമാരായ കുലധൎമ്മക്കാരുടെ പ്രവൃത്തികൊണ്ട് കാര്യമായ ഉപയോഗം പരലോകജീവിതത്തിന്നാകുന്നു. മറ്റു കുലധൎമ്മക്കാരുടെ ഉല്പന്നങ്ങൾ അതാതു കുലധൎമ്മക്കാൎക്ക മാത്രമല്ല കേരളീയൎക്കെല്ലാം ഒന്നുപോലെ ആവശ്യവും കിട്ടുവാനാഗ്രഹവും ഉണ്ടായിരുന്നതുപോലെത്തന്നെ നമ്പൂതിരിമാരുടെ ഉല്പന്നമായ പുണ്യം കിട്ടുന്നതിന്നും അവരെല്ലാം ആഗ്രഹക്കാരായിരുന്നു; ഇപ്പോൾ തീരെ മറിച്ചായിട്ടുമില്ല. ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ നമ്പൂതിരിമാരുടെ കുലധൎമ്മം ഈശ്വരാരാധനയും, ഉല്പന്നമാകട്ടെ ഈശ്വരപ്രസാദവും, പുണ്യവുമാണെന്നേ ഭേദമുള്ളു. മറ്റു ഉല്പന്നങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ പുണ്യമാകുന്ന ഉല്പന്നം ഭൌതികവസ്തുക്കളെപ്പോലെ മാംസചക്ഷുസ്സുകൊണ്ട് പ്രത്യക്ഷത്തിൽ കാണുവാനോ, അദൃശ്യമാകയാൽ പത്തായത്തിലും മറ്റും സ്റ്റോക്കു ചെയ്യുവാനോ, തക്ക സമയത്ത് കൈമാററം ചെയ്യുവാനോ സാധിക്കയില്ലെന്നു മാത്രമെ വ്യത്യാസമുള്ളു. മറ്റു കുലധൎമ്മക്കാരിൽ പലരുടേയും ഉല്പന്നങ്ങൾ സ്റ്റോക്കു ചെയ്യുവാനും, കൈമാററം ചെയ്യുവാനും, വിലയ്ക്കു വില്ക്കുവാനും കഴിയുന്നതാണ്. ആശാരിമാരുണ്ടാക്കുന്ന മരിക കയ്യില് മുതലായവ, കരുവാന്മാരുടെ കയ്ക്കോട്ട് മഴു വെട്ടുകത്തി പൂട്ട് ആദിയായവ, ആന്ദുരാന്മാരുടെ മൺപാത്രങ്ങൾ, ചാലിയന്മാരുടെ വസ്ത്രങ്ങൾ എന്നിങ്ങനെയുള്ളതെല്ലാം അത്തരത്തിൽ പെടുന്നു. വെളുത്തേടൻ, മണ്ണാൻ, വെളക്കത്തലവൻ, കണിശൻ മുതലായവരുടെ കുലധൎമ്മം കൊണ്ടുണ്ടാവുന്ന പ്രൊഡക്ഷൻ മുൻകൂട്ടി സ്റ്റോക്കു ചെയ്യാനൊ ആവശ്യംപോലെ എടുത്തു കൈമാറാനോ സാധ്യമല്ല; ആവശ്യക്കാരുണ്ടാകുമ്പോൾ മാത്രം ചെയ്തുകൊടുക്കുവാനെ സാധിക്കുകയുള്ളുവല്ലൊ. ഉദാഹരണത്തിന്നു ജോത്സ്യനെ എടുക്കുക. ആരെങ്കിലും ആവശ്യപ്പെട്ടു വരുമ്പോൾ രാശി വെച്ചു നോക്കി ഫലം എഴുതിക്കൊടുക്കാ

നല്ലെ അവക്ക സാധിയ്ക്കൂ. അല്ലാതെ ജോത്സ്യഫലം കുറെ കടലാസുകളിൽ എഴുതിവെയ്ക്കുകയും, മററു സാധനങ്ങൾ വില്ക്കുന്നതുപോലെ ആവശ്യക്കാർ വന്നാൽ അതു എടുത്തുകൊടുക്കുകയും ചെയ്യാൻ സാധ്യമല്ലെന്നത്ഥം.

നമ്പൂതിരിമാരുടെ കുലധർമ്മമാണെങ്കിൽ കൈത്തൊഴിൽ (Handicraft) അല്ല. പിന്നെയോ ബുദ്ധിപ്രവൃത്തി (Mental works) ആകുന്നു. നമ്പൂതിരിമാരും മററു കുലധമ്മക്കാരും (കണിശൻ ഒഴികെ) തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസം ഇതു മാത്രമാണ്.

ആ ഉല്പന്നങ്ങളുടെ വിനിയോഗത്തെ—വിതരണത്തെ—സംബന്ധിച്ചേടത്തോള മാണെങ്കിൽ സ്വല്പം വ്യത്യാസമുണ്ടെന്നു സമ്മതിയ്ക്കുന്നു. മറെറല്ലാ കുലധമ്മക്കാരുടേയും ഉല്പന്നങ്ങളുടെ ആവശ്യവും ഉപയോഗവും വ്യക്തികൾക്കാണ്; പൊതുവെ സമുദായത്തിന്നായിട്ടല്ല. ഉദാഹരണത്തിന്നു ചാലിയൻെറ തുണിയെടുക്കുക. അവരുണ്ടാക്കുന്ന തുണികൾ മുഴുവനും ഓരോ വ്യക്തികളാണു വാങ്ങി ഉപയോഗിയ്ക്കുന്നതു്. എന്നാൽ നമ്പൂതിരിമാരുടെ പ്രൊഡക്ഷനായ പുണ്യമാകട്ടെ വ്യക്തികൾക്കുവേണ്ടിയല്ല, ഉപയോഗിയ്ക്കുന്നതും വ്യക്തികളല്ല. വ്യക്തികൾക്കു പ്രത്യേകം വിതരണം ചെയ്യുന്നുമില്ല. കേരളത്തിലെ പൊതുജനങ്ങൾക്കു ഒന്നായി വിതരണം ചെയ്യുകയാണു പതിവു്. എന്നുവെച്ചാൽ നമ്പൂതിരിമാരുടെ കുലധമ്മമായ ഈശ്വരാരാധനകളെ—അതായതു് ജാതകമ്മാദി ഷോഡശസംസ്കാരങ്ങൾ, സന്ധ്യാവന്ദനാദി നിത്യകമ്മങ്ങൾ, യാഗം മുതലായ പ്രത്യേക കമ്മങ്ങൾ ഇത്യാദികളെ—കൊണ്ടു് വലിയ പുണ്യമുണ്ടാകുമെന്നും, അതുകൾ കേരളീയരുടേയെല്ലാം ശ്രേയസ്സിന്നു അത്യാവശ്യമാണെന്നും എല്ലാവരും വിശ്വസിച്ചിരുന്നു. എഞ്ചിൻെറ പ്രവൎത്തനംകൊണ്ടു് ഒരു കപ്പൽ യഥായോഗ്യം നടക്കുന്നതുപോലെ ബ്രാഹ്മണരുടെ കുലധമ്മമായ ഈ വൈദികവൃ

ത്തികൊണ്ടാണ് കേരളമാകുന്ന കപ്പൽ ഈതിബാധകളൊന്നും * കൂടാതെ ലോകയാത്ര നിർവ്വഹിക്കുന്നതെന്നും, അതില്ലായിരുന്നുവെങ്കിൽ വന്നേക്കാവുന്ന ആപത്തുകൾ നമ്പൂതിരിമാർക്ക് മാത്രമല്ല കേരളീയർക്കൊക്കെത്തന്നെ അനുഭവിക്കേണ്ടിവരുമെന്നും കൂടിയാണ് സകലമാന ജനങ്ങളും വിശ്വസിച്ചിരുന്നത്. കേവലം വ്യക്തികൾക്കല്ലാതെ കേരളജനതയ്ക്കു വേണ്ടി ഒന്നാകെയാണ് അത് വിതരണം ചെയ്തിരുന്നതെന്നു പറഞ്ഞതിന്റെ താല്പര്യമതാണ്.

അതിന്നു പുറമെ ആ പുണ്യം പലപ്പോഴും വ്യക്തികൾക്ക പ്രത്യേകം ആവശ്യമായി വരികയും, അപ്പോഴെല്ലാം നമ്പൂതിരിമാരിൽ നിന്നു അവർ അതു സമ്പാദിക്കുകയും പതിവാണ്. എന്നുവെച്ചാൽ തങ്ങളുടെ ചില പ്രത്യേക കാര്യസാദ്ധ്യത്തിന്നൊ ആപന്നിവൃത്തിക്കൊ വേണ്ടി നമ്പൂതിരിമാരെക്കൊണ്ടു തക്കതായ സൽക്കർമ്മങ്ങൾ—അവരുടെ സ്വധർമ്മങ്ങൾ—ചെയ്യിക്കാറുണ്ടെന്നർത്ഥം.

ഇതിനെപ്പററി ഫലിതരൂപത്തിൽ—എന്നാൽ യഥാർത്ഥമായും—ഒരു ഉദാഹരണം പറയാൻ തോന്നുന്നു. ഗവർമ്മെണ്ടു സാനിററി, മെഡിക്കൽ എന്നിങ്ങിനെ രണ്ടു ഡിപ്പാർട്ടുമെണ്ടുകൾ നടത്തിവരുന്നുണ്ടല്ലൊ. രാജ്യത്തെ പൊതുവേയുള്ള ശുചീകരണവും, പകച്ചവ്യാധി വരാതെ സൂക്ഷിക്കലും വന്നാൽ നിവാരണപ്രവൃത്തികൾ നടത്തലുമാണ് അവരുടെ കർത്തവ്യം. അല്ലാതെ വ്യക്തികൾക്കായി അവരൊന്നും ചെയ്യുന്നില്ല. എന്നിരുന്നാലും ആ പ്രവൃത്തികൾ രാജ്യത്തിന്നത്യാവശ്യമാണെന്ന കാര്യത്തിൽ വാദമുണ്ടാവില്ല. നമ്പൂതിരിമാരുടെ കുലധർമ്മമായ ഈശ്വരസേവാദികളിൽ നിന്നുണ്ടാകുന്ന പ്രൊഡക്ഷന്റെ നിലയും ഇതുതന്നേയായിരുന്നു. അതു ജനക്ഷേമത്തിന്നത്യാവശ്യമാണെന്നും, അതിൽ ഉപേക്ഷ വരുത്തുന്നതാ

* അതിവർഷം, വർഷമില്ലായ്മ, കൊടുങ്കാററ്, ഇടിവെട്ടൽ, പകച്ചവ്യാധികൾ, ഭൂകമ്പം മുതലായനാട്ടനർത്ഥങ്ങളെ 'ഈതിബാധകൾ' എന്നു പറയുന്നു.

പത്താണെന്നും എല്ലാവരും വിശ്വസിച്ചിരുന്നു. പൊതുസ്ഥലങ്ങളിലെ ശുചീകരണങ്ങൾകൊണ്ടു മതിയാവാതെ തങ്ങളുടെ വീടുകളിലെ ശുചീകരണവും, വീട്ടിലാൎക്കെങ്കിലും ദീനമുണ്ടായാൽ ചികിത്സയും അതാതിൽ പരിചയമുള്ളവരെ — ശുചീകരണവിദഗ്ദ്ധനേയും ഡാക്ടരേയും — പ്രത്യേകം വരുത്തി സ്വയം ഏൎപ്പാടാക്കുകയല്ലെ പതിവ്? അതു പതിവല്ലെ? അതുപോലെത്തന്നെ എന്തെങ്കിലും ദുരിതങ്ങളൊ ആപത്തുകളൊ കാണുമ്പോൾ തൽപരിഹാരാൎത്ഥം നമ്പൂതിരിമാരെ ക്ഷണിയ്ക്കുകയും, തക്കതായ ഈശ്വരസേവകൾ — പൂജ, ഗണപതിഹോമം, പുഷ്പാഞ്ജലി, മററു മാന്ത്രികങ്ങൾ എന്നാദിയായവയെല്ലാം — ചെയ്യിയ്ക്കുകയും പതിവായിരുന്നില്ലെ? ഇന്നും പതിവില്ലെ?

ഇത്രയും പറഞ്ഞതിന്റെ താല്പൎയ്യമെന്തെന്നാൽ നമ്പൂതിരിമാരും മററു കുലധൎമ്മക്കാരെപ്പോലെ ഒരു കുലധൎമ്മക്കാർ മാത്രമായിരുന്നുവെന്നും, മററുള്ളവരുടെ പ്രൊഡക്ഷനെന്നപോലെത്തന്നെ (അതിനേക്കാൾ കൂടുതലായിട്ടുതന്നെ) ഇവരുടെ പ്രൊഡക്ഷൻ കേരളക്ഷേമത്തിന്നത്യാവശ്യമാണെന്നും എല്ലാവരും വിശ്വസിച്ചിരുന്നു. മാത്രമല്ല ഈ മെന്റൽ വൎക്കിന്നു നമ്പൂതിരിമാരെപ്പോലെ തങ്ങളെക്കൊണ്ടാവില്ലെന്നും, ഇത്രയും പററിയവർ വേറെയില്ലെന്നുമുള്ള പരമാൎത്ഥം മറെറല്ലാ കുലധൎമ്മക്കാരും നല്ലവണ്ണം മനസ്സിലാക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു.

അതിനാൽ നായന്മാർ — അബ്രാഹ്മണരൊക്കെത്തന്നെ — നമ്പൂതിരിമാരുടെ ഭൃത്യന്മാരായിരുന്നുവെന്നു പറയുന്നതിന്റെ അൎത്ഥം അവരെല്ലാം ഈശ്വരദാസന്മാരാണെന്നാകുന്നു. അമ്പലത്തിലെ കഴകക്കാർ മാരാന്മാർ — എന്നുവേണ്ട ഊരായ്മക്കാരടക്കം എല്ലാ പ്രവൎത്തിക്കാരും — മേശാന്തിയുടെ ഭൃത്യന്മാരാണെന്നു പറയാം. എന്തെന്നാൽ കഴകക്കാർ പൂവ് മാല മുതലായതു തക്കസമയത്തു് എത്തിച്ചുകൊടുക്കുന്നതും, മാരാർ കൊട്ടുന്നതും, കീഴ്ശാന്തിക്കാർ നേദ്യം

വെയ്ക്കുന്നതുമെല്ലാം തന്നെ മേശാന്തിയെ സ്സഹായിയ്ക്കുയാണ്—മേശാന്തിയ്ക്കു പൂജ കഴിയ്ക്കാൻ വേണ്ടതൊരുക്കിക്കൊടുക്കുകയാണ്.

മേശാന്തിയ്ക്കു യഥാകാലവും ക്രമപ്രകാരവും അമ്പലത്തിൽ അഭിഷേകം, പൂജ, പുഷ്പാഞ്ജലി മുതലായ സൽക്കർമ്മങ്ങൾ ചെയ്യണമെങ്കിൽ, അദ്ദേഹത്തെ മററു ജോലികൾക്കയയ്ക്കാതെ ശ്രീകോവിലിലെ പണികൾക്കു മാത്രമായി വിടണം. പൂവു കൊണ്ടുവരിക, മാല കെട്ടുക, നിവേദ്യത്തിന്നരി സമ്പാദിയ്ക്കുക, വിറകുണ്ടാക്കുക, പൂജാപാത്രം തേയ്ക്കുക, അമ്പലം അടിച്ചു തളിയ്ക്കുക മുതലായ പ്രവൃത്തികൾ മേശാന്തി തന്നെ എടുക്കണമെങ്കിൽ തക്കസമയത്ത് വിധിപ്രകാരം പൂജാദികൾ നടത്താൻ മേശാന്തിയ്ക്കു സാധിയ്ക്കുകയില്ലല്ലൊ. കഴകക്കാരും മററും അതെല്ലാം തയ്യാറാക്കിക്കൊടുക്കുന്നതു മേശാന്തിയ്ക്കാകുന്നു. അതിനാൽ കഴകക്കാരേയും മററും ഒരത്ഥത്തിൽ മേശാന്തിയുടെ ഭൃത്യന്മാരാണെന്നു പറയാമെങ്കിലും വാസ്തവത്തിൽ അവർ ദേവൻെറ ഭൃത്യന്മാരാകുന്നു. മേശാന്തിയും അതുപോലെത്തന്നെ ദേവൻെറ ഭൃത്യനാണല്ലൊ. കഴകക്കാർ ദേവനെ നേരിട്ടല്ല ഉപചരിയ്ക്കുന്നതു്; നേരിട്ടുപചരിയ്ക്കുന്നതു മേശാന്തിയാണ്. കഴകക്കാരും മററും മേശാന്തിയ്ക്കു ദേവനെ നേരിട്ടുപചരിയ്ക്കാൻ വേണ്ടി മേശാന്തിയെ സ്സഹായിയ്ക്കുയാണെന്നേ ഉള്ളവല്ലൊ. മാല കെട്ടുക, നേദ്യം വെയ്ക്കുക മുതലായ പ്രവൃത്തികളൊന്നും മേശാന്തിയ്ക്കുള്ളതോ മേശാന്തിയുടേയോ അല്ല; ആ മേശാന്തിയുടെ പൂജാദികളാണെങ്കിൽ അദ്ദേഹത്തിൻെറ പ്രത്യേക കാൎയ്യമല്ല; ഭക്തന്മാരുടെയെല്ലാം കാൎയ്യമാണ്. മററു ഭക്തന്മാരെപ്പോലെയല്ലാതെ അതിൽ കൂടുതലായ യാതൊരു കുറവും മേശാന്തി പൂജ കഴിച്ചില്ലെന്നു വെച്ച്—ശാന്തി ഒഴിഞ്ഞുപോയതുകൊണ്ട്—അദ്ദേഹത്തിന്നു വരാനുമില്ല.

ഇതുതന്നേയാണ് — അഥവാ ആയിരുന്നു — കേരള ക്ഷേത്രത്തിലേയും നടവടി. കേരള ക്ഷേത്രത്തിലെ മേശാന്തിമാർ ന

മ്പൂതിരിമാരാണു്. അബ്രാഹ്മണരെല്ലാം ഒരു തരത്തിലല്ലെങ്കിൽ മറെറാരു തരത്തിൽ അവരുടെ ഭൃത്യന്മാരാണെന്നു പറഞ്ഞതിന്റെ അൎത്ഥം അവരെല്ലാം ഈ മേശാന്തിമാൎക്കു പൂജാസാധനങ്ങൾ ഒരുക്കിക്കൊടുക്കുന്ന കഴകക്കാരാണെന്നാകുന്നു. അമ്പലത്തിലെ പൂജയുടെ സ്ഥാനത്തു് ഇവർ ചെയ്യുന്നതായ ദേവപൂജ സന്ധ്യാവന്ദനം, ഔപാസനം, നമസ്കാരം, ഷോഡശസംസ്കാരങ്ങൾ, യാഗം മുതലായ സൽക്കൎമ്മങ്ങളാണെന്നേ ഭേദമുള്ളു. ഈ വക സൽക്കൎമ്മങ്ങൾ യഥാവിധി ചെയ്യണമെങ്കിൽ അവൎക്കു് മറെറാന്നിന്നും സമയമുണ്ടാവില്ല. ശ്രീകോവിലിലെ പൂജ മാത്രമല്ലാതെ മററു കഴകപ്രവൃത്തികൾക്കൊന്നും മേശാന്തിയെ അനുവദിയ്ക്കാതിരിയ്ക്കുന്നതു്—കഴകക്കാരെക്കൊണ്ടു വേണ്ടതെല്ലാം തയ്യാറാക്കിക്കൊടുപ്പിയ്ക്കുന്നതു്—മേശാന്തി പൂജയിൽ മാത്രമേ വ്യാപൃതനാകാവൂ എന്നും, അല്ലെങ്കിൽ പൂജയിൽ മാത്രം ശ്രദ്ധ ചെലുത്തുവാൻ പററാതാകുമെന്നും കരുതിയിട്ടാകുന്നു. അതുപോലെത്തന്നെ കേരള ക്ഷേത്രത്തിലെ മേശാന്തിമാരായ ഈ നമ്പൂതിരിമാരും സന്ധ്യാവന്ദനാദി ദേവപൂജയിൽ മാത്രമേ ബദ്ധശ്രദ്ധരാകാവൂ എന്നും, മററു ജീവിതാവശ്യങ്ങൾക്കൊന്നും അവരെ അയയ്ക്കരുതെന്നും കരുതിയിട്ടാണു് ശൂദ്രാദികളേയെല്ലാം നമ്പൂതിരിമാരെ ശുശ്രൂഷിയ്ക്കാൻ മാത്രമായി വിട്ടിരിയ്ക്കുന്നതു്. നമ്പൂതിരിമാർ സന്ധ്യാവന്ദനാദി സൽക്കൎമ്മങ്ങൾ ചെയ്യാതിരുന്നാൽ—പൂജ ചെയ്യാതിരുന്നാൽ മേശാന്തിയ്ക്കെന്നപോലെ—അവൎക്കു പ്രത്യേകമായ ആപത്തൊന്നും വരാനില്ല; കേരളീയൎക്കു് പൊതുവെ ഉണ്ടാകുന്ന ആപത്തിൽ ഒരോഹരി മാത്രമേ അവൎക്കും അനുഭവിയ്ക്കേണ്ടിവരൂ. കഴകക്കാർ തക്കസമയത്തു ഒരുക്കിക്കൊടുക്കായ്കയാലാണു യഥാസമയം പൂജ നടത്താൻ കഴിയാത്തതെങ്കിൽ അതിൽ മേശാന്തിയ്ക്കെന്തെങ്കിലും പ്രത്യേകമായ ദോഷമുണ്ടാകുമോ? പൂജ മുടങ്ങിയാൽ—അഥവാ വിധിപ്രകാരം ചെയ്യാൻ കഴിയാതിരുന്നാൽ—ഭക്തന്മാൎക്കെല്ലാമുണ്ടാകുന്ന ദോഷത്തിന്റെ ഓഹരി മാത്ര

മല്ലെ മേശാന്തിയെ ബാധിക്കു? അതുപോലെ കേരള ക്ഷേത്രത്തിലെ കഴകക്കാരായ അബ്രാഹ്മണർ മേശാന്തിമാരായ നമ്പൂതിരിമാർക്ക് സന്ധ്യാവന്ദനാദി സൽക്കർമ്മങ്ങളാകുന്ന പൂജ നടത്താൻ വേണ്ടതുപോലെ ഒരുക്കങ്ങൾ ചെയ്യാതിരുന്നാൽ ആ ദേവപൂജയ്ക്കു വൈകല്യം വരും; അതിൻെറയും ദോഷം നാട്ടുകാർക്കാണ്.

പക്ഷെ ഒരു കാര്യം മനസ്സിലാക്കണം. മേശാന്തിക്കു ആ ജോലി ചെയ്യുന്നതിന്നു പ്രതിഫലം (ശാന്തിവൃത്തി) കൊടുക്കുന്നുണ്ടല്ലൊ. അതുപോലെ മറ്റെല്ലാ വംശക്കാരും അതാതു കുലധർമ്മം അനുഷ്ഠിക്കുന്നതിന്നു യഥായോഗ്യം പ്രതിഫലം കൊടുക്കുന്നുണ്ട്; അല്ലെങ്കിൽ അവർ വാങ്ങുന്നുണ്ട്. (കഴകക്കാർ ഭൃത്യന്മാർ മുതലായവർക്ക ശമ്പളം കൊടുക്കുന്നു. ആശാരി, മൂശാരി, കരുവാൻ മുതലായവർ പ്രവൃത്തിക്കു പ്രതിഫലം വാങ്ങുന്നുണ്ട്.) എന്നാൽ നമ്പൂതിരിമാരുടെ കുലധർമ്മത്തിന്നു യാതൊരു പ്രതിഫലവുമില്ല, ആരും കൊടുക്കുന്നുമില്ല, കിട്ടുന്നുമില്ല. പ്രതിഫലത്തിന്നു വേണ്ടിയാണെങ്കിൽ അതു കിട്ടാത്ത പക്ഷം ആ പണി ഉപേക്ഷിച്ച് ജീവിതവൃത്തിക്കു വേണ്ടി പ്രതിഫലം കിട്ടുന്ന വല്ല പണിക്കും പോകാമായിരുന്നു. എന്നാൽ അതിന്നവർക്കധികാരമില്ല. എന്നുവെച്ചാൽ ലക്ഷപ്രഭുവായാലും പരമദരിദ്രനായാലും സന്ധ്യാവന്ദനാദി കുലധർമ്മങ്ങളുടെ അനുഷ്ഠാനകാര്യത്തിൽ യാതൊരു നീക്കുപോക്കും ചെയ്യാൻ പാടില്ലെന്നാണു നിയമം; അതായത് അവർക്ക് സന്ധ്യാവന്ദനാദി സൽക്കർമ്മങ്ങൾ ഉപേക്ഷിക്കുകയോ, ജീവിതവൃത്തിക്കായി മററു ജോലികളിൽ ഏർപ്പെടുകയോ ചെയ്യാനധികാരമില്ലെന്നർത്ഥം. എന്നു മാത്രമല്ല "കുലധർമ്മമേ ചെയ്യാവൂ; വേണ്ടതുപോലെ ചെയ്യാൻ കഴിവില്ലെങ്കിലും അതേ ചെയ്യാവൂ; അത് മുടക്കരുത്; മററു ധർമ്മങ്ങളൊന്നുപോലും—ദാരിദ്ര്യംകൊണ്ട് പട്ടിണിയായാലും ശരി—സ്വീകരിക്കുകയുമരുത്" എന്നാണ് ശാസ്ത്രം.

നമ്പൂതിരിമാർ സന്ധ്യാവന്ദനാദികളായ അവരുടെ കുലധൎമ്മം അനുഷ്ഠിക്കുന്നതു് എന്തെങ്കിലും പ്രതിഫലം കിട്ടാനോ ഉപജീവനത്തിന്നു വേണ്ടിയോ അല്ല. ആരേയെങ്കിലും ഭയപ്പെട്ടിട്ടോ ബോധ്യപ്പെടുത്താനോ അല്ല; തങ്ങളുടെ 'കുലധൎമ്മമാണു്' എന്നുള്ള വിശ്വാസത്തോടെ മാത്രമാകുന്നു. അതിനാൽ എത്ര ധനവാനായാലും ദരിദ്രനായാലും ആ കാൎയ്യത്തിൽ വ്യത്യാസം കാണിയ്ക്കാറില്ല. വാൎദ്ധക്യംകൊണ്ടോ രോഗത്താലോ അവശനായാലും ഉപേക്ഷിയ്ക്കാറില്ല. തീരെ കിടപ്പായിപ്പോയാൽ തക്കസമയത്തു് സന്ധ്യാവന്ദനം അദ്ദേഹത്തെ തൊട്ടുകൊണ്ടു മററൊരാൾ ചെയ്യുകയും, കിടന്നുകൊണ്ടുതന്നെ അദ്ദേഹത്തോടൊപ്പം മന്ത്രം ചൊല്ലുകയും ചെയ്യും. തീരെ ബോധമില്ലാതായാലും മറേറതെങ്കിലും ഒരാൾ അദ്ദേഹത്തെ തൊട്ടുകൊണ്ടു അദ്ദേഹത്തിന്നു വേണ്ടി പ്രതിനിധിയായി സ്സന്ധ്യാവന്ദനം ചെയ്യുക പതിവായിരുന്നു. എത്രതന്നെ അവശനായാലും ശരി, അങ്ങിനേയെങ്കിലും രണ്ടു നേരവും സന്ധ്യാവന്ദനം ചെയ്യാതെ ജലപാനംപോലും കഴിയ്ക്കാറില്ല. ശരിയായ കുലധൎമ്മാനുഷ്ഠാനം അങ്ങിനേയാകുന്നു.

കുലധൎമ്മങ്ങൾ നിശ്ചയിച്ചിരിയ്ക്കുന്നതിൻെറ അടിസ്ഥാനം ലോകക്ഷേമം മാത്രമാണല്ലൊ. ആ ലോകത്തിൽ തങ്ങളും ഉൾപ്പെടുന്നതുകൊണ്ടു് ആ ഓഹരിപ്രകാരമുള്ള ക്ഷേമം തങ്ങൾക്കും ലഭിയ്ക്കുമെന്നു മാത്രമേയുള്ളു. ഒരു ചാലിയൻ വസ്ത്രനിൎമ്മാണമെന്ന കുലധൎമ്മം യഥായോഗ്യം നിൎവ്വഹിയ്ക്കുന്നുണ്ടെന്നു വിചാരിയ്ക്കുക. ആ വസ്ത്രങ്ങൾ മുഴുവൻ അവന്നുള്ളതല്ല; ആ ദേശത്തെ പൊതുജനങ്ങൾക്കുള്ളതാകുന്നു. ആ കൂട്ടത്തിൽ അവന്നാവശ്യമുള്ളതും എടുക്കാമെന്നേയുള്ളുവല്ലൊ. അവൻ വസ്ത്രനിൎമ്മാണമെന്ന കുലധൎമ്മം അനുഷ്ഠിയ്ക്കാതിരുന്നാൽ—നെയ്ത്തുപണി ഉപേക്ഷിച്ചാൽ — ദേശക്കാരെല്ലാം തന്നെ ആവശ്യാനുസരണം വസ്ത്രങ്ങൾ കിട്ടാതെ ബുദ്ധിമുട്ടിലകപ്പെടും. അതിനാൽ അവൻെറ ഉപജീവനമോ സമ്പാദ്യമോ

വസ്ത്രനിർമ്മാണത്തെ ഒരിയ്ക്കലും ബാധിയ്ക്കരുതു്. അവൻ വലിയ ധനവാനായിത്തീരുകയും, ഉപജീവനത്തിന്നു ആ തൊഴിൽ ആവശ്യമില്ലെന്നായിത്തീരുകയും ചെയ്തെന്നു വരാം. അതൊന്നും അവന്റെ കുലധർമ്മം ഉപേക്ഷിയ്ക്കാൻ കാരണമാകരുതു്. അതുകൊണ്ടൊന്നും നെയ്ത്തുപണിയിൽനിന്നു വിരമിയ്ക്കുയുമരുതു്. അതാണ് കുലധർമ്മത്തിന്റെ താല്പര്യം.

കൂലിപ്പണിയും—പ്രതിഫലത്തിന്നു വേണ്ടി ചെയ്യുന്ന പ്രവൃത്തിയും—കുലധർമ്മവും തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസമിതാണ്. പ്രതിഫലം കിട്ടുമെങ്കിലേ കൂലിപ്പണിയെടുക്കേണ്ടതുള്ളു. പ്രതിഫലം പോരെന്നു വന്നാലും, ഉപജീവനത്തിന്നു പ്രവൃത്തിയെടുക്കേണ്ടതായ ആവശ്യമില്ലെന്നു—പ്രവൃത്തിയെടുത്തില്ലെങ്കിലും ഉപജീവനത്തിന്നു വകയുണ്ടെന്നു—വന്നാലും പ്രവൃത്തി ഉപേക്ഷിയ്ക്കാം. വല്ല ദിക്കിലും കൂടുതൽ പ്രതിഫലം കിട്ടുമെന്നു വന്നാൽ അവിടെപ്പോയി പ്രവൃത്തിയെടുക്കാനും വിരോധമില്ല. അതിന്റെ തത്വമെന്തെന്നാൽ അതു തനിയ്ക്കു വേണ്ടി മാത്രം ചെയ്യുന്ന പ്രവൃത്തിയാണെന്നും, അതിനാൽ തന്റെ ഇഷ്ടംപോലെ പ്രവൃത്തിയെടുക്കാനും എടുക്കാതിരിയ്ക്കാനും, മറെറാരു ദേശത്തേയ്ക്കു പ്രവൃത്തി മാററാനും, ഉല്പന്നങ്ങൾ അധികവില കിട്ടുന്ന പ്രദേശത്തേയ്ക്കു കൊണ്ടുപോയി വില്ക്കാനുമെല്ലാം തനിയ്ക്കധികാരമുണ്ടെന്നാകുന്നു. തനിയ്ക്കു വേണ്ടി മാത്രമാണു പ്രവൃത്തിയെടുക്കുന്നതെങ്കിൽ അതെല്ലാം ന്യായവുമാകുന്നു.

എന്നാൽ കുലധർമ്മത്തിന്റെ തത്വം തന്നെ മറിച്ചാണ്. കുലധർമ്മം അനുഷ്ഠിയ്ക്കുന്നതു തനിയ്ക്കു വേണ്ടിയല്ല, ലോകത്തിന്നു വേണ്ടിയാകുന്നു. അതിനാൽ കുലധർമ്മം ഏപ്പെടുത്തുകയും ഏററെടുക്കുകയും ചെയ്തപ്പോഴത്തെ വ്യവസ്ഥ ശരിയായി പ്പാലിയ്ക്കുകതന്നേ വേണം. ആ വ്യവസ്ഥയാകട്ടെ കഴിവനുസരിച്ചു് എന്നെന്നും—വംശം നിലനില്ക്കുന്നേടത്തോളം കാലം—അനുഷ്ഠിയ്ക്കാമെന്നും, സമ്പാ

ദ്ദ്യമോ ഉപജീവനമോ ഒന്നും കണക്കാക്കാതെ അനുസരിച്ചുകൊള്ളും മെന്നുമാകുന്നു.

നമ്പൂതിരിമാരുടെ കുലധൎമ്മമാണെങ്കിൽ ഇന്നത്തെ വ്യവസായ–വ്യാപാരദൃഷ്ടിയിൽ പ്രൊഡക്ഷനൊന്നുമില്ലാത്തതാണല്ലൊ. നിത്യവൃത്തിക്കുള്ള വകപോലും അതിൽനിന്നു കിട്ടുകയില്ല; ഉല്പന്നം ശേഖരിച്ചു—സ്വരൂപിച്ചു—സൂക്ഷിക്കുവാനോ മാൎക്കററിൽ കൊണ്ടുപോയി വില്ക്കുവാനോ സാധിക്കുകയുമില്ല. അവരുടെ കുലധൎമ്മത്തിന്റെ സ്വഭാവം അതാണല്ലോ. അതിനാൽ വാസ്തവത്തിൽ അനുനിഷ്ഠാമകൎമ്മമാണു്; ശരിയായ കൎമ്മയോഗമാണു്.

ഈ വിശ്വാസം ശരിയൊ തെററൊ എന്ന സംഗതി ഇവിടെ പ്രസക്തമല്ല. വേണമെങ്കിൽ ആ കാൎയ്യം പ്രധാന വിഷയമാക്കിയെടുത്തേ വ്യക്തമാക്കാൻ പററും. ഇവിടെ ചിന്താവിഷയം അതല്ല. ഇവിടുത്തെ പ്രകൃതം ചരിത്രമാണു്. അതിനാൽ അന്നത്തെ നടപടി അങ്ങിനെയായിരുന്നില്ലേ എന്നു മാത്രമേ ഇപ്പോൾ പരിശോധിക്കേണ്ടതുള്ളു. അങ്ങിനെ പരിശോധിച്ചാൽ കേരളമാകുന്ന ക്ഷേത്രത്തിലെ മേശാന്തിമാർ മാത്രമാണു നമ്പൂതിരിമാരെന്നും, സന്ധ്യാവന്ദനാദി യജ്ഞങ്ങളാകുന്ന അവരുടെ പൂജക്കു ഒരുക്കിക്കൊടുക്കുന്ന കഴകക്കാരാണു മററുള്ളവരെന്നും, ആ പൂജ ചെയ്യുന്നതിൽ മററു കഴകക്കാൎക്കുണ്ടായിരുന്നേടത്തോളം മാത്രമേ നമ്പൂതിരിമാൎക്കും താല്പൎയ്യമുണ്ടായിരുന്നുള്ളുവെന്നും—മറെറാരു വിധം പറഞ്ഞാൽ നമ്പൂതിരിമാൎക്കുണ്ടായിരുന്നേടത്തോളം തന്നെ താല്പൎയ്യം മററു കഴകക്കാൎക്കു മുണ്ടായിരുന്നുവെന്നും—സ്പഷ്ടമാകും.

A തമ്പ്രാക്കൾ:—

നമ്പൂതിരിമാരിൽ വെച്ചു് ഏററവുമധികം മാന്യത—അഥവാ ഉൽകൃഷ്ടത—ആഴവാഞ്ചേരി തമ്പ്രാക്കൾക്കാകുന്നു. ഈ ഇല്ലം എടക്കുളം റെയിൽവെ സ്റ്റേഷനിൽനിന്നു അധികം ദൂരത്തല്ല. വൈ

ദികമാകട്ടെ ലൌകികമാകട്ടെ കേരളത്തിലെ ഏതു കാര്യങ്ങളിലും അവസാനതീരുമാനം ചെയ്യുവാനുള്ള അധികാരി—സുപ്രീം കോടതി—തമ്പ്രാക്കളായിരുന്നു. തമ്പ്രാക്കൾ എന്ന പദത്തിന്റെ മൂലം 'സമ്രാട്ട്' എന്നാകുന്നു. അതിന്നു രൂപാന്തരം വന്നിട്ടാവണം തമ്പ്രാക്കൾ എന്നായിത്തീൎന്നതു്. സമ്രാട്ടിന്റെ ലക്ഷണം ഇതാണ്. "യോഗാഭ്യാസപ്രവീണനും, സർവ്വജ്ഞനും, അനുഗ്രഹിക്കുവാനും ശപിക്കുവാനും ശക്തിയുള്ളവനും, സർവ്വവ്യാപിയായ പരബ്രഹ്മത്തെ സാക്ഷാത്ക്കരിച്ചവനുമായ ആളെ 'സമ്രാട്ട്' എന്നു പറയുന്നു. *"

പണ്ടുകാലത്തു് ജനങ്ങളുടെ മാന്യതയ്ക്കും പദവിക്കും അടിസ്ഥാനമായിരുന്നതു പണമോ പ്രഭുത്വമോ അല്ല, മറിച്ച് വിഷയപരിത്യാഗം, വൈദികവൃത്തി, തപോനിഷ്ഠ, സത്യസന്ധത മുതലായ സാത്വികഗുണങ്ങളായിരുന്നുവല്ലൊ. നമ്പൂതിരിമാരും കൂടി 'തമ്പ്രാക്കൾ' എന്നുതന്നെ സംശയം കൂടാതെ പറഞ്ഞുവരാൻ കാരണം ആ തറവാട്ടുകാരിലുണ്ടായിരുന്ന ആ വക ബ്രാഹ്മണ്യഗുണങ്ങളുടെ തികവായിരുന്നു. മററു നമ്പൂതിരിത്തറവാട്ടുകാരെപ്പോലെത്തന്നെ ഇവരും വളരെക്കാലമായിട്ട് പ്രഥമപുത്രൻ മാത്രമേ വിവാഹം ചെയ്യുന്നുള്ളു. എന്നാൽ അടുത്തു് അന്തരിച്ച കാരണവരൊഴികെ ഇതിന്നു മുമ്പുണ്ടായിരുന്ന ഇളമുറക്കാരാരുംതന്നെ സ്ത്രീസ്പർശം ചെയ്തിട്ടില്ല; സ്മൃതികളിൽ പറഞ്ഞ പ്രകാരം 'അവിപ്ലുതബ്രഹ്മചാരിക'ളായിത്തന്നെ ജീവിയ്ക്കുകയേ ചെയ്തിട്ടുള്ളു.

ഇന്നത്തെ വായനക്കാരെ പ്രത്യേകം ധരിപ്പിക്കേണ്ടതായ ഒരു സംഗതിയുണ്ടു്. വേദാന്തമതപ്രകാരം—ഉപനിഷൽപ്രതിപാദ്യമായ—മോക്ഷം പ്രാപിക്കയാണ മനുഷ്യജന്മത്തിന്റെ ഉദ്ദേശം. അതു ശരിയോ തെററൊ എന്നുള്ള കാൎയ്യം വേറെയാണ്. അതിനാൽ ആ കാര്യം ഇവിടെ ചിന്തിക്കുന്നില്ല. ആ ഉദ്ദേശം വെച്ചുകൊണ്ടാ

* "സിദ്ധയോഗീ ച സർവ്വജ്ഞഃ ശാപാനുഗ്രഹശക്തിമാൻ
സംസിദ്ധബ്രഹ്മസാമ്രാജ്യോയഃ സ സമ്രാഡിതി സ്മൃതഃ."

ണ ഋഷിമാർ ധൎമ്മശാസ്ത്രങ്ങൾ നിൎമ്മിച്ചിരിക്കുന്നതെന്ന ആദ്യമേ മനസ്സിലാക്കണം. ആ മോക്ഷപ്രാപ്തിക്കുള്ള 'പ്രിപ്പറേററി' ക്ലാസ്സുകളാണ മീമാംസാശാസ്ത്രവിഹിതങ്ങളായ സന്ധ്യാവന്ദനാദി കൎമ്മങ്ങൾ. ആ കൎമ്മങ്ങളേക്കൊണ്ട ഭക്തിയും, ഭക്തിയിൽനിന്ന ബ്രഹ്മജ്ഞാനവുമുണ്ടാകും. മോക്ഷമെന്ന പറയുന്നതു ആ ബ്രഹ്മജ്ഞാനത്തെ ത്തന്നേയാണെന്നും പറയട്ടെ. ഇവയെല്ലാം തന്നെ കുറച്ചൊക്കെ അന്യോന്യാശ്രയങ്ങളാകുന്നു. ഇവയ്ക്കെല്ലാം പ്രധാന സഹായിയാണ് 'വിഷയവിരക്തി'. വിഷയലമ്പടന്മാൎക്ക് — പ്രാപഞ്ചികസുഖഭോഗങ്ങളിൽ അത്യന്തം ആസക്തിയുള്ളവൎക്ക് — കൎമ്മാദികളിൽ ശ്രദ്ധ കുറവായിട്ടേ വരു. ധൎമ്മശാസ്ത്രങ്ങളിൽ വിഷയവിരക്തിയെ പുകഴ്ത്തിപ്പറയുന്നതിന്റെ കാരണം അതാകുന്നു. വിഷയങ്ങളിൽ വെച്ച് പരിത്യജിക്കുവാൻ ഏററവും പ്രയാസമേറിയവ ശിശ്നോദരങ്ങളാകുന്നു — അതായതു ഭാൎയ്യാധൎമ്മവും ഭക്ഷണവുമെന്നൎത്ഥം. ബ്രഹ്മചൎയ്യത്തേയും, ഏകാദശി വാവ് സംക്രാന്തി മുതലായ പട്ടിണിവ്രതങ്ങളേയും പല പ്രകാരത്തിൽ ധൎമ്മശാസ്ത്രം വിധിക്കുന്നതിന്നും, അവയെ അനുഷ്ഠിപ്പാൻ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നതിന്നും കാരണം മറെറാന്നല്ല. ആ നിലയിൽ ഏററവുമധികം ധൎമ്മങ്ങളെ അനുഷ്ഠിച്ചിരുന്നതു് ആഴ്വാഞ്ചേരി മനക്കാരായിരുന്നതിനാലാണ ആ തറവാട്ടുകാരെ മററു നമ്പൂതിരിമാരെല്ലാം തന്നെ കൂടുതൽ ബഹുമാനിക്കുകയും, തമ്പ്രാക്കൾ — സമ്രാട്ടുകൾ — എന്ന വിളിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നതു്. ഇപ്പോഴത്തെ കാരണവരുടെ അച്ഛൻ മുതൽക്കല്ലാതെ — മുത്തച്ഛൻ മുതൽ മേല്പട്ടുണ്ടായിരുന്നവരാരും — പരാന്നം ഭക്ഷിച്ചിട്ടില്ല. കുലഗുരുവായ പുരോഹിതന്റെ ഇല്ലത്തേക്കു മാത്രമേ പോകാറുള്ളു. അന്തൎജ്ജനങ്ങളേയാണെങ്കിൽ "അകത്തേക്കും പുറത്തേക്കും കോടികൊണ്ടു മൂടിയിട്ടാണ കൊണ്ടുപോവുക" പതിവു്. പണ്ടുകാലത്തു് — അടുത്ത കാലം വരെ — വിവാഹം കഴിഞ്ഞ വധുവിനെ നമ്പൂതിരിമാർ ഗൃഹപ്രവേശം ചെയ്യിക്കുമ്പോൾ കോടിവസ്ത്രം കൊ

ണ്ടു മൂടിയിട്ടേ പതിവുള്ളു. പിന്നെ പിറന്ന ഗൃഹത്തിലേയ്ക്കു പോലും അവരെ അയയ്ക്കാറില്ല. മരിച്ചതിന്നു ശേഷം ചുടുപുടകൊണ്ടു മൂടിയിട്ടേ പുറത്തേയ്ക്കു കൊണ്ടുപോകൂ. എന്നുവെച്ചാൽ മരിച്ചതിന്നു ശേഷം കോടികൊണ്ടു മൂടി സംസ്കാരത്തിന്നു മാത്രമേ കൊണ്ടുപോകൂ എന്നത്ഥം.

തിരുവനന്തപുരത്തു് മുറജപത്തിന്നു മഹാരാജാവു് തമ്പ്രാക്കളെ ക്ഷണിച്ചു കൊണ്ടുപോകുന്നതു് കേവലം മാന്യ അതിഥിയായിട്ടാകുന്നു, മുറ ജപിയ്ക്കാനല്ല; മുറ ജപിയ്ക്കുകയും പതിവില്ല. മുറജപക്കാലത്തു് * രണ്ടു മാസത്തോളം കാലം—അമ്പത്താറു ദിവസം—അനേകായിരം നമ്പൂതിരിമാർ അവിടെ വന്നു താമസിയ്ക്കുമല്ലൊ. അപ്പോൾ വൈദികവിഷയമായ സംശയങ്ങൾ നേരിടാനിടയുണ്ടു്. ആ കാര്യത്തിൽ വിധി കല്പിയ്ക്കേണ്ടതു് വൈദികന്മാരാകുന്നു. വൈദികന്മാരെ ക്കൊണ്ടുപോകുന്നതു് അതിന്നുവേണ്ടിയാണു്. വൈദികന്മാർ തമ്മിൽ അഭിപ്രായഭേദമുണ്ടായാൽ അതിന്മേൽ അവസാനത്തെ ത്തീരുമാനമുണ്ടാക്കാൻ തമ്പ്രാക്കൾക്കെ അധികാരമുള്ളു. മഹാരാജാവു് തമ്പ്രാക്കളെ ക്കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോകുന്നതും, അദ്ദേഹം പോകുന്നതും അതിന്നുവേണ്ടിയാണു്. വിധികത്താക്കന്മാരായിട്ടുള്ളവർ രാഗദ്വേഷാദി മനോദോഷങ്ങൾ തീണ്ടാത്തവരും, ബന്ധുക്കളും ശത്രുക്കളുമില്ലാതെ എല്ലാവരേയും സമദൃഷ്ടിയോടെ വീക്ഷിയ്ക്കുന്നവരും, എന്തുകൊണ്ടും മനസ്സിന്നു ക്ഷോഭം തട്ടാത്ത ശാന്തശീലന്മാരും മററുമാവണമെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലൊ. ആ കാലങ്ങളിലെല്ലാം ഈ വിധത്തിൽ സവ്വമാന്യമായ സ്ഥാനം ലഭിച്ചിരുന്നതു് തമ്പ്രാക്കൾക്കായിരുന്നു. മുറജപത്തിന്നു അതിഥികളായി ക്ഷണിച്ചുവരുത്തുന്ന അടിയന്തരക്കാരായ ആഢ്യന്മാരെല്ലാം കൊട്ടാരത്തിൽ ചെന്നു മഹാരാജാവിനെ മുഖം കാണിച്ചു സമ്മാനം വാങ്ങി യാത്ര പറഞ്ഞു

* ഈ വിഷയത്തെപ്പററി കൂടുതൽ മനസ്സിലാക്കുവാൻ 'എൻെറ സ്മരണകൾ' മൂന്നാം ഭാഗത്തിലെ 'മുറജപം' എന്ന നാലാമദ്ധ്യായം നോക്കുക.

പോരികയേ പതിവുള്ളു. എന്നാൽ തമ്പ്രാക്കളെ സംബന്ധിച്ച മാത്രം പതിവ് മറിച്ചാണ്. മഹാരാജാവു തമ്പ്രാക്കൾ താമസിക്കുന്ന സ്ഥലത്തേയ്ക്കു വരുന്നു. തമ്പ്രാക്കൾ എണീയ്ക്കുകയില്ല, അവ ണപ്പലകമേൽ ഇരിയ്ക്കുകയേ ചെയ്യു. തമ്പ്രാക്കൾക്ക സമ്മാനം കയ്യിൽ കൊടുക്കുകയല്ല, അദ്ദേഹത്തിൻെറ മുമ്പിൽ തിരുമുൽക്കാഴ്ചയായി അപ്പിച്ച പ്രദക്ഷിണം വെച്ച നമസ്കരിയ്ക്കുകയാണ പതിവു്. കുലശേഖരപ്പെരുമാളെ ഇരുന്നുകൊണ്ടുതന്നെ തമ്പ്രാക്കൾ അനുഗ്രഹിയ്ക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. മഹാരാജാവു പോലും ഇങ്ങിനെ ചെയ്യണമെങ്കിൽ അക്കാലത്ത് തമ്പ്രാക്കളെക്കുറിച്ച് ഉള്ള മതിപ്പും ബഹുമാനവും എത്രയായിരുന്നുവെന്ന വായനക്കാർ ആലോചിച്ചാൽ മതി.

എൻെറ വലിയച്ഛൻ തമ്പ്രാക്കളുടെ ഇല്ലത്തുനിന്നാണ ആദ്യം വേളി കഴിച്ചിട്ടുള്ളത്. * ആ വലിയമ്മയുടെ സഹോദരനായ തമ്പ്രാക്കൾ ഒന്നിലധികം പ്രാവശ്യം ഇല്ലത്തു വരികയും രണ്ടുമൂന്നു ദിവസം താമസിയ്ക്കുകയും ചെയ്തതായി ഓമ്മയുണ്ട്. ഇല്ലത്തുനിന്നു അദ്ദേഹം ഗുരുവായൂക്ക് പോയി രണ്ടുമൂന്നു ദിവസം ഭജിച്ച് തിരികെ വരികയും ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. അദ്ദേഹം വളരെ വിശിഷ്ടനായിരുന്നു. ഏകാദശി ശുദ്ധവാസമേയുള്ളു. കാലത്തു നാലുമണിയ്ക്കു കുളിച്ചാൽ ഏതാണ്ട് പന്ത്രണ്ടുമണി വരേയും വൈകുന്നേരം നാലുമണി മുതൽ എട്ടുമണി വരേയും അദ്ദേഹത്തിന്നു തേവാരമുണ്ട്. സാളഗ്രാമപൂജ, പുഷ്പാഞ്ജലി മുതലായ പലതും അക്കൂട്ടത്തിൽ പെടുന്നു. അവരുടെ ഓതിയ്ക്കൻെറ (പുരോഹിതൻെറ) ഇല്ലത്തേയ്ക്കും, തിരുവനന്തപുരത്ത് മുറജപത്തിന്നും മാത്രമല്ലാതെ ഇങ്ങിനെ സ്വന്തം ഇല്ലം വിട്ടു മറെറാരു സ്ഥലത്തേയ്ക്കു — പറച്ചേയ്ക്കുപോലും — ആദ്യമായി പോയിത്തുടങ്ങിയതും പരാന്നം ഭക്ഷിച്ചുതുടങ്ങിയതും ഇദ്ദേഹമാകുന്നു.

---

* 'എൻെറ സ്മരണകൾ' ഒന്നാം ഭാഗം—പേജ് 14.

കേരളത്തിലെ എല്ലാ ഗ്രാമങ്ങളിലും ഓരോ സമ്രാട്ടുകളുണ്ടായിരുന്നുവെന്നാണ് പറഞ്ഞുവരുന്നതു്. കേരളീയരുടെ വിവാഹാദി മുഹൂർത്തങ്ങൾക്കു അടിസ്ഥാനമായ പ്രമാണം 'മുഹൂർത്തപദവി' എന്ന ഗ്രന്ഥമാകുന്നു. ഇതിന്നു വിശേഷമായിട്ടുള്ള ഒരു ഭാഷാവ്യാഖ്യാനമുണ്ടു്. അതു് തമ്പ്രാക്കളുടെ വകയാണു്. ഇദ്ദേഹം ആഴ്വാഞ്ചേരിത്തമ്പ്രാക്കളല്ലെന്നും കല്പകഞ്ചേരിത്തമ്പ്രാക്കളാണെന്നും പറയുന്നു. [1] ഈ തമ്പ്രാക്കളുടെ ഇല്ലം തിരുനാവായിന്നു അഞ്ചാറു നാഴിക തെക്കുകിഴക്കു കല്പകഞ്ചേരി എന്ന സ്ഥലത്തായിരുന്നുവത്രെ. ഇപ്പോൾ അങ്ങിനെ ഒരു ഇല്ലം അവിടെ കാണുന്നില്ല. ആഴ്വാഞ്ചേരി ത്തമ്പ്രാക്കൾ ശുകപുരം ഗ്രാമത്തിലെയാണു്. കല്പകഞ്ചേരി ത്തമ്പ്രാക്കൾ പന്നിയൂർ ഗ്രാമത്തിലേയാണെന്നും കേട്ടിരിക്കുന്നു. പെരുവനം ഗ്രാമത്തിലെ തമ്പ്രാക്കൾ കിരാങ്ങാട്ടു നമ്പൂതിരിപ്പാടും, ഐരാണിക്കുളം ഗ്രാമത്തിലേതു് അകവൂർ നമ്പൂതിരിപ്പാടും, ചെരിഞ്ചല്ലൂർ ഗ്രാമത്തിലേതു് കുറുമാത്തൂർ നമ്പൂതിരിപ്പാടും (നാല്ക്കൂർ എന്നാണ് ഇവരുടെ സ്ഥാനപ്പേർ) ആയിരുന്നുവെന്നാണ് അന്വേഷണത്തിൽനിന്നു് അറിയുവാൻ കഴിഞ്ഞതു്.

B. ആഢ്യന്മാരും ആസ്യന്മാരും :—

നമ്പൂതിരിമാർ ആഢ്യന്മാരെന്നും ആസ്യന്മാരെന്നുമായി പൊതുവെ രണ്ടു വിഭാഗമുണ്ടെന്നു പറയാം. എന്നാൽ ആഭിജാത്യംകൊണ്ടു അവർ തമ്മിൽ വ്യത്യാസമൊന്നുമില്ല. പേരിന്റെ ഒടുവിൽ ഒരു'പാടു' കൂട്ടിച്ചേർത്തു പറയപ്പെടുന്നവർ ആഢ്യന്മാരാകുന്നു; അതില്ലാതെ പേർ മാത്രമായിട്ടുള്ളവർ ആസ്യന്മാരുമാണു്. [2]

---

[1] ഈ വ്യാഖ്യാതാവു് ആഴ്വാഞ്ചേരി തമ്പ്രാക്കൾ തന്നെയാണെന്നു ഉള്ളൂർ സാഹിത്യചരിത്രത്തിൽ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു.

[2] ആഢ്യന്മാരും ആസ്യന്മാരും തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസങ്ങൾ 'എന്റെ സ്മരണകൾ' ഒന്നാം ഭാഗത്തിൽ വിവരിച്ചിട്ടുള്ളതിനാൽ ഇവിടെ വിസ്തരിക്കുന്നില്ല.

'ആഢ്യൻ' എന്ന പദത്തിന്നു സംസ്കൃതഭാഷയിലുള്ള അൎത്ഥം 'വിശിഷ്ടൻ' 'ശ്രേഷ്ഠൻ' 'ധനവാൻ' എന്നും മററുമാകുന്നു. ആഢ്യന്മാൎക്ക ആ പേരുണ്ടാവാൻ കാരണം ആ വക ഗുണങ്ങൾ തന്നേയാണ് എന്നു വിചാരിച്ചാൽ തെററില്ല. പക്ഷെ അങ്ങിനേയാണെങ്കിൽ 'ആസ്യൻ' എന്ന പദവും അതിന്നു ഇന്നതെന്ന അൎത്ഥവും നിഘണ്ടുവിൽ കാണേണ്ടിയിരുന്നു; അതൊട്ടു കാണാനുമില്ല. അതിനാൽ ആസ്യശബ്ദം പോലെത്തന്നെ ആഢ്യശബ്ദവും നമ്പൂതിരിമാരുടെ രണ്ടു വിഭാഗക്കാരെ സൂചിപ്പിക്കുന്നതിന്നായി പണ്ടുണ്ടായിത്തീൎന്നതാവില്ലേ എന്നും സംശയിക്കണം.

സാമാന്യമായി പറഞ്ഞാൽ ആഢ്യന്മാൎക്ക സമുദായത്തിൽ ആസ്യന്മാരേക്കാൾ മാന്യതയും പദവിയും അധികമുണ്ട്. അതിന്നുള്ള കാരണം ആചാരങ്ങളിൽ അഥവാ ചില നടവടികളിൽ അവരുടെ ഉൽകൃഷ്ടതയാകുന്നു. ആഢ്യന്മാർ (പ്രത്യേകിച്ച് അഷ്ടഗൃഹത്തിലാഢ്യന്മാർ) യാഗം ചെയ്യാറില്ല. അതിന്നു കാരണം യാഗം ചെയ്യുവാൻ അധികാരമില്ലാഞ്ഞിട്ടല്ല; യാഗം ചെയ്തില്ലെങ്കിലും ചെയ്ത ഫലം അവൎക്കുള്ളതുകൊണ്ടാകുന്നു. ഓരോ ആഢ്യന്മാരുടേയും വംശസ്ഥാപകന്മാരായ കുലകൂടസ്ഥന്മാർ അത്ര വളരെ പുണ്യം ചെയ്തവരാണ്. അതിനാൽ അവരുടെ വംശപരമ്പര നിലനില്ക്കുന്നേടത്തോളം കാലം യാഗം ചെയ്യാതെത്തന്നെ യാഗത്തിൻെറ ഫലം അവൎക്ക കിട്ടിക്കൊണ്ടിരിക്കുമെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു. അവർ യാഗം ചെയ്യാതിരിക്കുവാനുള്ള കാരണമതാകുന്നു.

അമ്പലങ്ങളിലെ വാരം ഊട്ട് മുതലായതിന്നും ആഢ്യന്മാരുടെ ഇല്ലങ്ങളിലുണ്ടാവുന്ന പിണ്ഡം, മാസം, വേളി മുതലായ അടിയന്തരങ്ങൾക്കും ആസ്യന്മാർ ക്ഷണിക്കാതെ പോകാറുണ്ട്; അത് മൎയ്യാദയാണെന്നു സമുദായം സമ്മതിച്ചിട്ടുള്ളതാകുന്നു. എന്നാൽ ആഢ്യന്മാർ പ്രത്യേകം ക്ഷണിച്ചല്ലാതെ യാതൊരു ദിക്കിലേക്കും പോകാറില്ല. ക്ഷണിച്ചാൽ തന്നെ അവർ ഒരു മാന്യ അതിഥി എ

ന്ന നിലയ്ക്കു അവിടെപ്പോയി ഭക്ഷണം കഴിച്ചു പോരികയല്ലാതെ ദക്ഷിണ വാങ്ങുകയില്ല. ഒരു ഉണ്ണി പിറന്നാൽ പേരിടൽ, ചോറൂണ്, കാതു കുത്തൽ മുതൽ സമാവത്തനപര്യന്തം പലേ വൈദിക കമ്മങ്ങളും ചെയ്യാനുണ്ട്. അതിന്നു പുറമെ നിജമായിട്ടുതന്നെ ചാത്തങ്ങൾ, മാസംതോറുമുള്ള തിരുവോണമൂട്ട്, വാറൂട്ട്, കൊല്ലംതോറുമുള്ള അഷ്ടക, പാവ്വണം എന്നിങ്ങിനെ അനുഷ്ഠിക്കേണ്ടതായ വൈദികകമ്മങ്ങൾ പലതുണ്ട്. അവയിൽ പങ്കുകൊള്ളുന്നവർ ദക്ഷിണ വാങ്ങണമല്ലൊ. ആഢ്യന്മാർ ദക്ഷിണ വാങ്ങാറില്ലാത്തതു കൊണ്ട് ആ വക കമ്മങ്ങൾക്കൊന്നും അവരെ ക്ഷണിക്കുകയോ പോവുകയോ പതിവില്ല.

പ്രഥമപുത്രൻ മാത്രം വിവാഹം ചെയ്യുകയും, അനന്തരവന്മാരെല്ലാം ബ്രഹ്മചര്യമനുഷ്ഠിച്ചുകൊണ്ട് സ്നാതകവൃത്തിയിലിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന സമ്പ്രദായം നടപ്പായ കാലത്തു് ആഢ്യന്മാരാരും സ്ത്രീകളെ കാണുകയൊ അവരുമായി നേരിട്ടു സംസാരിക്കുക പോലുമോ ചെയ്തിരുന്നില്ല. മാത്രമല്ല കുറച്ചൊക്കെ ദൂരത്തായാലും സ്ത്രീകൾ നേരിട്ടു കാണത്തക്ക വിധം നില്ക്കരുതെന്നും നടപ്പുണ്ടായിരുന്നു. കാലാന്തരത്തിൽ അതിന്നു ക്രമത്താലെ മാററം വരികയും ഗൂഢമായിട്ടാണെങ്കിലും ആഢ്യന്മാർ ശൂദ്രാഗമനം ആരംഭിക്കുകയും ചെയ്തു. കമ്മനിഷ്ഠയും ആചാരഭക്തിയും ആഢ്യന്മാൎക്ക അധികമുണ്ടായിരുന്നതുകൊണ്ട് അവർ അടുത്തകാലം വരെ സ്ത്രീകളെ കാണുകപോലും ചെയ്യാതെ ബ്രഹ്മചാരികളായിത്തന്നെ ജീവിച്ചുപോന്നു. മി: ലോഗൻ 'മലബാർ' എന്ന പുസ്തകത്തിൽ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതിങ്ങനെയാകുന്നു. "നമ്പൂതിരിപ്പാടന്മാർ മതകാര്യത്തിൽ നമ്പൂതിരിമാരേക്കാൾ കൂടുതൽ ശ്രദ്ധയുള്ളവരാണ്. അവരിൽ പ്രഥമ പുത്രൻ മാത്രമെ വിവാഹം കഴിക്കാവൂ എന്നും മററുള്ളവർ നായർ സ്ത്രീസഹവാസത്തിന്നുപോലും പോകാതെ ബ്രഹ്മചര്യമനുഷ്ഠിക്കണ

മെന്നുമാണ നിയമം.[1] " എന്നിരുന്നാലും കാലമായപ്പോഴേ യ്ക്കു ആ നടവടിയിൽ മാററം വരികയും ആഢ്യന്മാർ ഏതാണ്ടൊ ക്കെ ആസ്യന്മാരെപ്പോലെത്തന്നെ സംബന്ധത്തിലേപ്പെട്ടു തുടങ്ങു കയും ചെയ്തിരുന്നു. എന്നിരുന്നാലും അവർ മററുള്ളവരെപ്പോലെ സ്ത്രീകളെ കാണുകയൊ അവരുമായി സംസാരിക്കുകയൊ ചെയ്തിരു ന്നില്ല; ഇപ്പോഴും അത് സാധാരണയായിട്ടുമില്ല. പെണ്ണു് ഏതെ ങ്കിലും ജോലി എടുക്കുകയാണെങ്കിൽ തന്നെ ഒരു നമ്പൂതിരിപ്പാടി ന്നു അങ്ങോട്ടു പോകേണ്ടിവന്നാൽ അവരം ഓടിഒളിയ്ക്കണം. മുറി യുടെ ഒരു അററത്തു് ഒരു നമ്പൂതിരിപ്പാടു് ഇരിയ്ക്കുന്നുണ്ടെങ്കിൽ, ആ മുറി എത്ര വലുതായാലും ശരി, മറേറ അററത്തുകൂടി പെണ്ണു ങ്ങളം അദ്ദേഹത്തിന്നു കാണത്തക്കവിധം നേരിട്ടു നില്ക്കുക പതിവി ല്ല. പത്തമ്പതു വാര നീളമുള്ള മുററത്തായാൽ പോലും നേരിട്ടു കാണാതെ കടന്നുപോകാൻ സൌകര്യമില്ലെങ്കിൽ ആ സൌകര്യമു ണ്ടാകുന്നതുവരെ അവരം കാത്തുനില്ക്കണം. ആഢ്യന്മാരുടെ ഇല്ലങ്ങ ളിൽ നമ്പൂതിരിപ്പാടന്മാരും ഭൃത്യസ്ത്രീകളും തമ്മിലുള്ള പെരുമാററം ഇങ്ങിനെയാകുന്നു. ഈ സമ്പ്രദായം കേവലം ഭൃത്യസ്ത്രീകളെ സ്സംബ ന്ധിച്ചിടത്തോളം മാത്രമല്ല; അതാതു ദേശത്തുള്ള അമ്പലവാ സി-നായർ തറവാടുകളിലുള്ള എല്ലാ സ്ത്രീകളും പെരുമാറിയിരുന്ന തു് ഈ വിധത്തിലായിരുന്നു. മററു പുരുഷന്മാർ അന്തർജ്ജനങ്ങളു ടെ അടുത്തു് ചെല്ലുകയോ അവരുമായി നേരിട്ടു സംസാരിക്കുക യോ ചെയ്തിരുന്നില്ലല്ലൊ. അതുപോലെ ആഢ്യന്മാരായ നമ്പൂതി രിപ്പാടന്മാർ അന്യസ്ത്രീകളുമായും സംസാരിക്കുക പതിവില്ലായിരു ന്നു.[2] വലിയ ആഢ്യന്മാരുടെ ഇല്ലങ്ങളിൽ ഇപ്പോഴും ഈ സമ്പ്ര ദായം നിലനില്ക്കുന്നുണ്ടു്. സ്നാതകന്മാരായ ആഢ്യന്മാർ അടുത്ത

---

[1] Malabar by William Logan Page 128.

[2] ഈ വിഷയം 'എൻെറ സ്മരണകരം' ഒന്നാം ഭാഗം 20-ാം അദ്ധ്യാ യത്തിൽ നിന്നു സംഗ്രഹിച്ചു ചേർത്തിട്ടുള്ളതാകുന്നു.

കാലം വരെ സംബന്ധത്തിന്നു പോയിരുന്നില്ലെന്നും, സ്ത്രീകളെ ക്കാണുകപോലും ചെയ്യാതെ ബ്രഹ്മചാരികളായിത്തന്നെ ജീവിതം നയിയ്ക്കുകയേ ചെയ്തിരുന്നുള്ളുവെന്നും അതിന്റെ അവശിഷ്ടമായ അടയാളമാണതെന്നും മനസ്സിലാക്കേണ്ടതാകുന്നു.

ആസ്യന്മാരിൽ അധികമാളുകളും ഔപാസനം, വൈശ്യം മുതലായി ഗൃഹസ്ഥന്മാർ പ്രത്യേകമനുഷ്ഠിയ്ക്കേണ്ടതായ തേവാരങ്ങളിൽ അശ്രദ്ധ കാണിയ്ക്കുന്നവരായിരുന്നു; ശരിയ്ക്കു ചെയ്യുന്നവരും ഇല്ലെന്നില്ല. അത്രയേ പറയുവാൻ കഴിയൂ. ആഢ്യന്മാരുടെയും അഗ്നിഹോത്രികളുടേയും നില അങ്ങിനെയായിരുന്നില്ല. എന്റെ ചെറുപ്പക്കാലത്തു് അവർ മുടങ്ങാതെ നിത്യവും ആ ഹോമങ്ങൾ ചെയ്തിരുന്നു. സാധാരണ ഗൃഹസ്ഥന്മാർക്കു ഔപാസനാഗ്നി ഒന്നേ ഉണ്ടാവൂ. കൎമ്മികൾക്കാണെങ്കിൽ ദക്ഷിണാഗ്നി, ഗാർഹപത്യം, ആഹവനീയം എന്നിങ്ങനെ മൂന്നെണ്ണമുണ്ടാകും. ഈ ഔപാസനാഗ്നിയിൽ വാവുതോറും ഒരു പ്രത്യേക ഹോമം ചെയ്യുവാനുണ്ടു്. കൎമ്മികൾ ചെയ്യുന്ന ആ ഹോമത്തിന്നു 'ഇഷ്ടി' എന്നും, ഗൃഹസ്ഥന്മാരുടേതിന്നു 'സ്ഥാലീപാകം' എന്നും പറയുന്നു. അതെല്ലാം മുടക്കം കൂടാതെ എനിയ്ക്കോൎമ്മ വെച്ച കാലത്തുകൂടി ആഢ്യന്മാരും കൎമ്മികളും നിഷ്ഠയോടെ അനുഷ്ഠിച്ചിരുന്നു. ഈശ്വരഭജനം പോലെത്തന്നെ പ്രാപഞ്ചികസുഖങ്ങളുടെ പരിത്യാഗവും ബ്രാഹ്മണഗുണങ്ങളിൽ പ്രധാനങ്ങളായിത്തന്നേയാണു കരുതിയിരുന്നതു്.

ഈ വക ആചാരങ്ങൾ ക്രമപ്രകാരം അനുഷ്ഠിയ്ക്കുവാൻ അവയ്ക്കാവശ്യമായ സാധനങ്ങളും ഉപകരണങ്ങളും കൂടാതെ കഴികയില്ല. അതിന്നു കുറച്ചൊക്കെ പണം ചിലവാക്കണം. ആഢ്യന്മാരാണെങ്കിൽ ദാനം, പ്രതിഗ്രഹം, ദക്ഷിണ മുതലായതു് വാങ്ങുകയുമില്ല. എന്നിരുന്നാലും ആ വക സൽക്കൎമ്മങ്ങൾ മുടക്കം കൂടാതെ അനുഷ്ഠിയ്ക്കണമെന്നു വെച്ചു് പണ്ടുതന്നെ അവൎക്കു കൂടുതൽ സ്വത്തു് കൊടുത്തിട്ടുണ്ടു്. എല്ലാററിന്നും പുറമെ ദേശാധിപത്യം നിക്ഷിപ്ത

മായിരുന്നതും അവരിലായിരുന്നു. ഇങ്ങനെ വൈദികവൃത്തിയ്ക്കു പുറമെ പ്രഭുത്വവും ദേശാധിപത്യവും കൂടി ഉണ്ടായിരുന്നതാണ് അവക്കു ജനമദ്ധ്യത്തിൽ പ്രത്യേകിച്ച് ഉയന്ന പദവിയുണ്ടാവാൻ കാരണം.

പട്ടേരിമാർ :—

നമ്പൂതിരിമാരിൽ തന്നെ ചിലരേയാണ് പട്ടേരിമാർ എന്നു പറയുന്നതു്. ഇത് വായ്മൊഴിയാകുന്നു. നമ്പൂതിരിമാർ എന്ന വരമൊഴി വായ്മൊഴിയിൽ 'നമ്പൂരി' എന്നായതുപോലെ ഭട്ടതിരിമാർ എന്ന വരമൊഴിയാണ് പട്ടേരിമാർ എന്നായിരിയ്ക്കുന്നതു്. ഈ പേരിലറിയപ്പെടുന്നവർ അധികമില്ല. ആഭിജാത്യം വേഷം മുതലായവയിലൊന്നും ഇവക്കു വ്യത്യാസമില്ല. ആഢ്യൻ ആസ്യൻ എന്ന വിഭാഗം ഇവരിലുമുണ്ട്. ഭട്ടശബ്ദത്തിന്നു പണ്ഡിതൻ എന്നത്ഥമുണ്ടു്. പണ്ഡിതന്മാക്കു ബഹുമാനസൂചകമായി ഭട്ടകാം എന്ന പേർ കൊടുക്കുകയും പതിവുണ്ടായിരുന്നു. പാരമ്പര്യമായി വളരെക്കാലം വിദ്വാന്മാരുണ്ടാവുകയും, അവക്കു 'ഭട്ടകാം' എന്ന സ്ഥാനപ്പേരു ലഭിയ്ക്കുകയും ചെയ്തതിനാൽ ആ പേർ തറവാട്ടുപേരായി പ്പരിണമിച്ചതാകുന്നു.

—:o:—

അദ്ധ്യായം 8

കുലവിദ്യക്കാർ

ചില തറവാട്ടുകാർ പ്രത്യേകം ചില വിദ്യകളെ പാരമ്പര്യമായി പ്പഠിച്ചും പ്രയോഗിച്ചും വരുന്നുണ്ട്. അത്തരം വിദ്യയെ ആ തറവാട്ടുകാരുടെ 'കുലവിദ്യ'യെന്നും, ആ തറവാട്ടുകാരെ 'കുലവിദ്യക്കാർ' എന്നും പറയുന്നു. ഉദാഹരണത്തിന്നു പ്രസിദ്ധ തന്ത്രിമാരായ നെടുമ്പള്ളി തരണല്ലൂർ, കുന്നത്തൂർ പടിഞ്ഞാറേടത്ത്, അണ്ട

ലാടി, താഴമണ്ണ് മുതലായ തന്ത്രിത്തറവാടുകളെ എടുത്താൽ മതി. അവരെല്ലാം—അതുപോലെയുള്ള മററു തന്ത്രിമാരും—തന്ത്രത്തെ കുലവിദ്യയായി സ്വീകരിയ്ക്കുകയും, പാരമ്പര്യമായി പഠിച്ചുവരികയും, ദേവപ്രതിഷ്ഠ കലശം മുതലായ താന്ത്രികക്രിയകൾ യഥായോഗ്യം നടത്തിവരികയും ചെയ്യുന്നവരാണല്ലോ. മറെറാരു വിധത്തിലാണെങ്കിൽ കേരളീയർ അവരെ തന്ത്രികളായി അവരോധിയ്ക്കുകയും അംഗീകരിയ്ക്കുകയും ചെയ്തവരാണെന്നും പറയാം. 'കുലധർമ്മ'മെന്നു പറഞ്ഞാലും 'കുലവിദ്യ' എന്നു പറഞ്ഞാലും താല്പര്യാർത്ഥം ഒന്നുതന്നെയാണ്. പാരമ്പര്യമായി പ്പഠിച്ചും അനുഷ്ഠിച്ചും വരുന്നതെന്നേ രണ്ടിന്നും അർത്ഥമുള്ളു. എന്തെങ്കിലും ചില തറവാട്ടുകാർക്കോ വംശക്കാർക്കോ മാത്രമല്ലാതെ എല്ലാവർക്കും ഒന്നുപോലെ ബാധ്യതപ്പെട്ട—കർത്തവ്യങ്ങളായ—ധർമ്മങ്ങളെയാണ് കുലധർമ്മമെന്നു പറയുന്നത്. സന്ധ്യാവന്ദനാദി കർമ്മങ്ങൾ വംശഭേദമില്ലാതെ എല്ലാ ബ്രാഹ്മണർക്കും ഒന്നുപോലെ അനുഷ്ഠേയങ്ങളാണല്ലോ. ആ കുലധർമ്മത്തിന്നു പുറമെ ചില തറവാട്ടുകാർക്കു പ്രത്യേകം പഠിയ്ക്കേണ്ടതായ വിദ്യയെ കുലവിദ്യയെന്നു പറയുന്നു. കുലവിദ്യയെ അതാതു കുലക്കാർ മാത്രമേ പഠിയ്ക്കണമെന്നു നിർബ്ബന്ധമുള്ളു. മററു ബ്രാഹ്മണർക്കു വേണമെങ്കിൽ പഠിയ്ക്കാമെന്നല്ലാതെ പഠിച്ചുകൊള്ളണമെന്നു നിർബ്ബന്ധമില്ല. കുലധർമ്മത്തിന്നും കുലവിദ്യയ്ക്കും തമ്മിൽ വ്യത്യാസമൊന്നുമില്ലെങ്കിലും അവയുടെ ഉപയോഗത്തെ സ്സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം കുറച്ചു വ്യത്യാസവുമില്ലെന്നില്ല. അതെന്തെന്നാൽ കുലധർമ്മത്തിന്റെ ആവശ്യം സമുദായത്തിന്നാണെന്നും, കുലവിദ്യയുടേതാകട്ടെ വ്യക്തികൾക്കാണെന്നുമാകുന്നു. ഇതിനെ കുറച്ചുകൂടി വിശദമാക്കേണ്ടിയിരിയ്ക്കുന്നു.

നമ്പൂതിരിമാരിൽ ചില ഇല്ലക്കാർ അവരുടെ കുലധർമ്മങ്ങളായ സന്ധ്യാവന്ദനാദികൾ വേണ്ടതുപോലെ ചെയ്യാതിരിയ്ക്കുകയോ ഉപേക്ഷിയ്ക്കുകതന്നെയോ ചെയ്താൽ യാതൊരു വ്യക്തികൾക്കും പ്ര

ത്യക്ഷത്തിൽ തൽക്കാലം ദോഷമൊന്നും വരുവാനില്ല. അതിനാൽ അതിനുവേണ്ടി ആരും കാത്തിരിയ്ക്കുയുമില്ല. അത് യഥാവിധി നമ്പൂതിരിമാർ അനുഷ്ഠിയ്ക്കാതിരുന്നാൽ ദോഷങ്ങളുണ്ടാകുമെന്നുള്ള വിശ്വാസം സമുദായത്തിന്നാകുന്നു. അതുതന്നെ നമ്പൂതിരി നായർ എന്നാദിയായ പ്രത്യേക സമുദായങ്ങൾക്കല്ല; കേരളമാകുന്ന ലോകസമുദായത്തിന്നാകുന്നു. ആ ദോഷങ്ങളാകട്ടെ 'നാട്ടനർത്ഥങ്ങൾ' എന്നു പറയുന്ന 'ഈതി'ബാധകളുമാകുന്നു. ഇതൊന്നും കൂടാതെ സുഖമാംവണ്ണം 'ലോകയാത്ര' സാധിയ്ക്കുന്നതു ആ വക ബ്രാഹ്മണകർമ്മങ്ങളുടെ ഫലമാണെന്നാണല്ലൊ വിശ്വസിച്ചിരുന്നതു്.

കുലവിദ്യയുടെ നില അതല്ല. ഒരു തന്ത്രി തന്ത്രം പഠിയ്ക്കുകയോ വേണ്ടതുപോലെ അദ്ദേഹത്തിൻെറ താന്ത്രികകർമ്മങ്ങൾ യഥാകാലം യഥായോഗ്യം നിർവ്വഹിയ്ക്കാതിരിയ്ക്കുകയോ ചെയ്താൽ അതിൻെറ ഫലം അദ്ദേഹത്തിന്നു തന്ത്രമുള്ള അമ്പലങ്ങളെ ബാധിയ്ക്കും. അവിടങ്ങളിലെ ശുദ്ധി ഉത്സവം മുതലായ അടിയന്തരങ്ങൾ മുടങ്ങും. അതു ആ ദേശക്കാർക്കും ഊരായ്മക്കാർക്കും കഷ്ടപ്പാടുണ്ടാക്കുമല്ലൊ. തയ്ക്കാട്, ഒളശ്ശ, കുട്ടഞ്ചേരി മുതലായ വൈദ്യന്മാർ അവരുടെ കുലവിദ്യ പഠിച്ച് പൊതുജനങ്ങളുടെ ആവശ്യം യഥാന്യായം നിർവ്വഹിച്ചുകൊടുക്കാതിരുന്നാൽ നാട്ടുകാർക്ക് കഷ്ടപ്പാടുണ്ടാകും. പുരോഹിതന്മാർ മാന്ത്രികന്മാർ മുതലായ എല്ലാത്തരം കുലവിദ്യക്കാരുടേയും സ്ഥിതി ഇതുതന്നേയാകുന്നു. ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ ആന്ത്രരാന്മാർ ചക്കാന്മാർ മുതലായ അബ്രാഹ്മണകുലധർമ്മക്കാരെപ്പോലെ യല്ലെങ്കിലും മററൊരു തരത്തിൽ ഇവർക്കും പ്രൊഡക്ഷനുണ്ട്. അതു മൺപാത്രങ്ങൾ എണ്ണ മുതലായവയെപ്പോലെ കൈമാററം ചെയ്യാൻ തരമില്ലാത്തതാണെന്നേയുള്ളു. അവർ ആ ഉല്പന്നങ്ങളുണ്ടാക്കാതിരുന്നാൽ—കുലവിദ്യ ഉപേക്ഷിച്ചാൽ—അതാതു പ്രദേശത്തെ വ്യക്തികൾക്ക ഇഹത്തിൽതന്നെ അതു പ്രത്യക്ഷങ്ങളായ വൈഷമ്യങ്ങൾക്കും കഷ്ടപ്പാടുകൾക്കും കാരണമാകും. സന്ധ്യാവന്ദനാദി കുലധർമ്മങ്ങൾക്ക

അങ്ങിനേയൊരു പ്രത്യക്ഷ ഫലമില്ല. അവയ്ക്കു തമ്മിലുള്ള പ്രധാനമായ വ്യത്യാസം അതാകുന്നു.

ആര്യന്മാർ ആദ്യമായി ഇവിടെ കുടിയേറിപ്പാൎത്തു തുടങ്ങിയ കാലത്തു് ആവശ്യാനുസരണം പുരോഹിതന്മാരിൽ ചിലരും കൂടി ഒരുമിച്ചു വന്നിട്ടുണ്ടാവുമെന്നും, അവർ മാത്രമെ വന്നിരിയ്ക്കയുള്ളുവെന്നും, ബാക്കി തന്ത്രിമാർ വൈദികന്മാർ സ്മാൎത്തന്മാർ വൈദ്യന്മാർ മുതലായവരേയെല്ലാം പിന്നീടു് ആവശ്യാനുസരണം യഥാകാലം ഏൎപ്പെടുത്തിയതായിരിയ്ക്കുമെന്നുമാണു് ഞാനൂഹിയ്ക്കുന്നതു്. എന്തെന്നാൽ മഹാഭാരതകാലത്തു് (രാമായണകാലം മുതല്ക്കു തന്നെ) ആൎയ്യാവൎത്തത്തിൽ പുരോഹിതന്മാരുണ്ടു്. വസിഷ്ഠൻ ജനകമഹാരാജാവിൻേറയും ധൌമ്യൻ പാണ്ഡവന്മാരുടേയും മററും പുരോഹിതന്മാരായിരുന്നുവെന്നു പ്രസിദ്ധമാണല്ലൊ. മാത്രമല്ല അക്കാലത്തു തന്നെ ആര്യന്മാർ വൈദികാചാരങ്ങളുമായി അഭേദ്യമാംവണ്ണം ബന്ധപ്പെട്ടുകഴിഞ്ഞിരുന്നു. പുരോഹിതനെ കൂടാതെ വൈദികകൎമ്മങ്ങൾ അനുഷ്ഠിയ്ക്കാൻ പ്രയാസമാണെന്നതിന്നു പുറമെ അങ്ങിനെ പാടില്ലെന്നും കൂടിയാണു വിധി. ആ കാരണത്താൽ ആദ്യം വന്നവർ പുരോഹിതന്മാരോടു കൂടിയേ വന്നിട്ടുണ്ടാവു. മറെറാരു വിധം പറഞ്ഞാൽ പുരോഹിതന്മാരും ഒരുമിച്ചു വന്നിട്ടുണ്ടാവണം.

പിന്നെ കാലക്രമേണ ഇവിടെ ആൎയ്യന്മാരുടെ ഗൃഹങ്ങൾ വൎദ്ധിയ്ക്കുകയും, ദേശക്ഷേത്രങ്ങളോടുകൂടിയ ദേശങ്ങളായി അവർ വ്യാപിയ്ക്കുകയും ചെയ്തുവന്നു. അതോടൊപ്പം ദേവാലയ-മനുഷ്യാലയനിൎമ്മാണാദി ശില്പശാസ്ത്രത്തിലും, ദേവപ്രതിഷ്ഠ കലശം ആദിയായ താന്ത്രികകൎമ്മങ്ങളിലും വൈദഗ്ദ്ധ്യമുള്ളവരെ ആവശ്യമായി വന്നു. അപ്പോഴാണു ശില്പശാസ്ത്രം കുലവിദ്യയായി നടത്തുന്നതിന്നു കാണിപ്പയ്യൂർ മുതലായ ചില തറവാട്ടുകാരേയും, താന്ത്രികകൎമ്മങ്ങൾക്കായി നെടുമ്പള്ളിത്തരണല്ലൂർ അണ്ടലാടി താഴമണ്ണു് മുതലായ തറവാട്ടുകാരേയും നിശ്ചയിച്ചതു്. ദേവാലയനിൎമ്മാണപ്രതിഷ്ഠാദി

കരംക്ക ഇവിടെ ഒരുകാലത്ത് വളരെ പ്രാധാന്യം സിദ്ധിച്ചുവെ ന്നും, പ്രധാന കാൎയ്യങ്ങളെല്ലാം തീരുമാനിച്ചിരുന്നതു് അമ്പലനട യിൽ വെച്ചായിരുന്നുവെന്നും, ദേവദൎശനം ചെയ്യുക എന്നത് നി ത്യകൃത്യങ്ങളിൽ ഒഴിച്ചുവിടുവാൻ പാടില്ലാത്ത ഒന്നായിത്തീൎന്നിരു ന്നുവെന്നും തീൎച്ചയാണ്. എതു മുക്കിലും മൂലയിലും ഇത്ര വളരെ അമ്പലങ്ങളും കുളങ്ങളും കാണുന്നതു് അതിന്നു മതിയായ തെളിവാ ണല്ലൊ. അങ്ങിനെ പൌരോഹിത്യം തന്ത്രം ശില്പശാസ്ത്രം എന്നി വയെപ്പോലെത്തന്നെ മററു സാങ്കേതികവിദ്യകളെ കുലവിദ്യയായി പ്പഠിപ്പിക്കുന്നതിന്നും ആവശ്യാനുസരണം തറവാട്ടുകാരെ ഏൎപ്പെടുത്തി. വൈദികന്മാരായി നമ്പ്യം നരിയം കപ്ലിങ്ങാട്ട് കൈമുക്ക് മുത ലായ ഇല്ലക്കാരേയും, വൈദ്യത്തിന്നു കുട്ടഞ്ചേരി തൈയ്ക്കാട്ട് ഒളശ്ശ മുതലായവരേയും, മന്ത്രികത്തിന്നു കല്ലൂർ കാട്ടുമാടം സൂൎയ്യക്കാല ടി ആദിയായ തറവാട്ടുകാരേയും, സ്മാൎത്തന്മാരായി മൂത്തമന പട്ട ശ്ശോമാര് മുതലായവരേയും യഥാകാലം ഏൎപ്പെടുത്തി. നാഗാരാ ധകന്മാരും നാഗസേവകന്മാരുമായി നിശ്ചയിച്ചിട്ടുള്ളത് കുളപ്പുറം പാമ്പിൻമേയ്ക്കാട്ട് മുതലായ ഇല്ലക്കാരേയാണ്.

ആയുധപ്രയോഗം പഠിച്ചവരും സൈന്യത്തിൽ ചേൎന്ന യു ദ്ധം ചെയ്തിരുന്നവരുമായ നമ്പൂതിരിമാർ പണ്ടുകാലത്തു് അപൂൎവ്വ മായിരുന്നില്ലെന്നു ചരിത്രകാരന്മാർ പറയുന്നുണ്ടല്ലൊ. നമ്പൂതിരിമാ രിൽ കാണുന്നതായ സ്വഭാവത്തേയും നമുക്കുള്ള പരിചയത്തേയും വെച്ചു നോക്കിയാൽ അതു അവാസ്തവമാണെന്നു തോന്നിയേയ്ക്കാം. അതിന്നുള്ള കാരണം നമ്പൂതിരിമാരെല്ലാം—ആരംഭേദമില്ലാതെ—യു ദ്ധാഭ്യാസം ചെയ്തിരുന്നതായി ധരിയ്ക്കുന്നതാകുന്നു. ഇന്നത്തെ ഗ വൎമ്മേണ്ടുകളുടെ തത്വം പ്രജകളേയെല്ലാം ഒന്നുപോലെ ബാധിയ്ക്കു ന്നതായിട്ടല്ലാതെ എതാനും ചിലരെ ബാധിയ്ക്കുന്നതായ നിയമമു ണ്ടാകരുതെന്നാണല്ലൊ. അതിനാൽ ആ പറയുന്നതിന്റെ അൎത്ഥം നമ്പൂതിരിമാരെല്ലാം—ആവശ്യമുള്ളേടത്തോളം — ആയുധാഭ്യാസം

ചെയ്ത പട്ടാളത്തിൽ ച്ചേർന്നിരുന്നതായി ധരിയ്ക്കുന്നു. അബദ്ധം പറ്റുന്നതു് അവിടേയാണു്.

കേരളത്തിൽ വന്നവരായ ആര്യന്മാർ ഇവിടെ ഏർപ്പെടുത്തിയ നടവടികളിൽ പ്രധാനമായ ഒന്നു ഓരോ പ്രവൃത്തിയ്ക്കും ആവശ്യമുള്ളേടത്തോളം കുടുംബക്കാരെ പ്രത്യേകം നിശ്ചയിയ്ക്കുകയും, കുലധർമ്മമെന്ന നിലയ്ക്കു അതു പാരമ്പര്യമായി ച്ചെയ്യുന്നതിന്നു ഏർപ്പാടാക്കുകയും ചെയ്തതാണല്ലോ. അങ്ങിനെ ആയുധാഭ്യാസം ചെയ്തു് സൈനികസേവനം കുലധർമ്മമാക്കിക്കൊണ്ടും അതിന്നാവശ്യമുള്ളേടത്തോളം ഇല്ലക്കാരെ നിശ്ചയിച്ചു. ഇന്നു 'ശാസ്ത്ര—ശസ്ത്ര—നമ്പൂതിരിമാർ' എന്നറിയപ്പെടുന്നതു് അവരാകുന്നു. കേരളത്തിലെ ഏതെങ്കിലും ചില പ്രദേശങ്ങളിൽ മാത്രമല്ല കന്യാകുമാരിമുതൽ കാസർഗോഡു്—ചന്ദ്രഗിരി—പുഴ വരെ ഇവരെ കാണുന്നതുമുണ്ടു്. ആയുധാഭ്യാസവും സൈനികസേവനവും കുലവിദ്യയായി നടത്തിവരുന്ന നമ്പൂതിരിമാരായിരുന്നു ഇവർ. രാജ്യഭരണം നടത്തേണ്ടവരാകയാൽ അവരുടെ കുലവിദ്യയിൽ ആയുധാഭ്യാസം പ്രധാന ഇനമായിത്തീർന്നു.

ആദ്യകാലത്തു് നമ്പൂതിരിമാരെല്ലാം ഒന്നുപോലെയല്ലാതെ ആഭിജാത്യഭേദമൊന്നുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. എന്നാൽ ഇന്നു അഷ്ടവൈദ്യന്മാരും ശാസ്ത്രനമ്പൂതിരിമാരും ആഭിജാത്യം കുറഞ്ഞവരായിട്ടാണു കരുതപ്പെടുന്നതു്. അതെല്ലാം കാലാന്തരത്തിൽ ഉണ്ടായിത്തീർന്നതാകുന്നു. ഈ വിഷയം വഴിയെ പ്രസ്താവിയ്ക്കുന്നതാകയാൽ ഇവിടെ വിവരിയ്ക്കുന്നില്ല. ഇങ്ങിനെ സാങ്കേതികവിദഗ്ദ്ധന്മാരായ എല്ലാത്തരം കുലവിദ്യക്കാരേയും ആവശ്യാനുസരണം എല്ലാ ഗ്രാമങ്ങളിലേയ്ക്കും പ്രത്യേകം ശാശ്വതമായി ഏർപ്പെടുത്തിയിരുന്നു. എന്നാൽ അങ്ങിനെയല്ലാതെ ഇന്നത്തെ സാധാരണ സമ്പ്രദായം പോലെ അതാതു കാലത്തു് തക്ക യോഗ്യതയുള്ളവരെ പ്രവൃത്തിയ്ക്കു നി

ശ്ചയിയ്ക്കുന്നതായ സമ്പ്രദായം രണ്ടു ജോലികളിൽ മാത്രമെ സ്വീക രിച്ചിരുന്നതായി കാണുന്നുള്ളു. അവയിലൊന്നു അമ്പലങ്ങളിലെ ശാന്തിപ്രവൃത്തിയും മറെറാന്നു പണ്ടു തളികൾ മുഖേന കേരളം ഭരിച്ചിരുന്ന കാലത്തെ ഭരണാധിപന്മാരായിരുന്ന തളിയാതിരിമാ രുമാണു്.

കേരളത്തിൽ അനവധി അമ്പലങ്ങളുണ്ടു്. അമ്പലങ്ങളി ലെല്ലാംതന്നെ ഓരോ ശാന്തിക്കാരേയെങ്കിലും കൂടാതെ കഴിക യില്ല. അവരെല്ലാം നമ്പൂതിരിമാർ—ബ്രാഹ്മണർ—ആയിരിയ്ക്കുക യും വേണം. ഓരോ തന്ത്രിയ്ക്കും പല അമ്പലങ്ങളിൽ തന്ത്രമുണ്ടാവും. പല ഇല്ലങ്ങളിലേയും പൌരോഹിത്യം ഒരേ തറവാട്ടുകാൎക്കായിട്ടാണു കാണുക. അമ്പലങ്ങളിലെ ഉത്സവം ശുദ്ധി മുതലായ താന്ത്രികപ്ര വൃത്തികളും, ഇല്ലങ്ങളിലെ ജാതകൎമ്മാദി സംസ്കാരങ്ങളും നിത്യവുമു ള്ള കാൎയ്യങ്ങളല്ല; വല്ലപ്പോഴുമൊക്കേയേ ഉണ്ടാകൂ. അങ്ങിനെ വരു വാനുള്ള കാരണമതാണു്. എന്നാൽ ശാന്തിയുടെ കാൎയ്യം അങ്ങിനേ യല്ല; അമ്പലങ്ങളിൽ നിത്യം രണ്ടു നേരവും പൂജ മുതലായ കൎമ്മ ങ്ങൾ ചെയ്യാനുണ്ടു് അതിനാൽ അമ്പലവാസികളെപ്പോലെ ത്തന്നെ എല്ലാ അമ്പലങ്ങളിലേയ്ക്കും ശാന്തിയ്ക്കായി—മുടക്കം വരാ തിരിയ്ക്കാൻ—രണ്ടിൽ കുറയാതെ ഇല്ലക്കാരെ സ്ഥിരമായി നിശ്ച യിയ്ക്കേണ്ടതായിരുന്നു. മററല്ലാത്തരം പ്രവൃത്തികൾക്കും വേണ്ടിട ത്തോളം തറവാട്ടുകാരെ സ്ഥിരമായി നിയമിച്ചിരിയ്ക്കുന്ന സ്ഥി തിയ്ക്കു ഈ ശാന്തിയ്ക്കും അങ്ങിനെ നിശ്ചയിച്ചുകാണാനാണു ന്യായമുള്ളതു്. എന്നാൽ അതിന്നു മാത്രം അങ്ങിനെ ചെയ്തിട്ടി ല്ലതാനും. അതിൻെറ കാരണം മനസ്സിലാകുന്നില്ല. ഏതായാലും ശാന്തിയ്ക്കു മാത്രം അന്നന്നു യുക്തംപോലെ ആളെ നിയമിയ്ക്കു കയല്ലാതെ അതിന്നു പ്രത്യേകമായും സ്ഥിരമായും തറവാട്ടുകാരെ നിയമിച്ചിട്ടില്ലെന്നു തീൎച്ചതന്നെ.

എന്നാൽ കുറുമ്പ്രനാട്ടുകാരായ [1] എടശ്ശേരി, കുന്നം മുതലായി അഞ്ചെട്ടില്ലക്കാർ [2] കൊച്ചി രാജാവിൻെറ വകയായിരുന്ന തൃശ്ശൂർ തിരുവില്വാമല മുതലായ ചില അമ്പലങ്ങളിലെയും, ഇരുപത്തൊന്നു ദേശത്തിൽപ്പെട്ട [3] കാക്കശ്ശേരി ദേശത്ത് നാഗേരി മഞ്ചിറ ആദിയായി ഉള്ള പതിമൂന്നു ഇല്ലക്കാർ ഗുരുവായൂരമ്പലത്തിലെയും സ്ഥിരശാന്തിക്കാരാണ്. തൃശ്ശൂർ വടക്കുന്നാഥക്ഷേത്രത്തിലെ മേൽശാന്തിസ്ഥാനം 'മൺപള്ളി' ഇല്ലത്തേയ്ക്കു മാത്രമാണ്. അവിടത്തെ ഓരോ തലമുറയിലെയും പ്രഥമപുത്രൻ വേളി കഴിച്ചു ഗൃഹസ്ഥനായി ഇല്ലത്തു താമസിക്കുന്നു. അനുജന്മാരുടെ സമാവർത്തനം കഴിഞ്ഞാൽ ഉടനെ ശാന്തിക്കാരായി അവരോധിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അത് 'പുറപ്പെടാശാന്തി'യാണ്. [4] അവർക്ക് വിവാഹം ചെയ്യാൻ പാടില്ല; ബ്രഹ്മചാരിയായിത്തന്നെ ജീവിക്കണം; അങ്ങിനെയേ ചെയ്തിരുന്നുള്ളു. അവർക്ക് താമസിക്കാനുള്ള സ്ഥലവും ചിലവിനു വേണ്ടതായ മറേറപ്പാടുകളും ദേവസ്വത്തിൽനിന്നു കൊടുത്തുവന്നിരുന്നു. ഈ മേൽശാന്തിക്കു വല്ല മുടക്കവും വന്നാൽ പിന്നെ തന്ത്രിയാണു പൂജ

---

[1] കുറുമ്പ്രനാട് എന്ന പ്രദേശം കൊയിലാണ്ടി റെയിൽവെ സ്റ്റേഷനിൽനിന്നു പത്തുപതിനഞ്ചു നാഴിക കിഴക്കാകുന്നു. പ്രസിദ്ധമായ പഴശ്ശി രാജാവിൻെറ പ്രദേശമാണതു്.

[2] മൺപള്ളി കുറിയേടം പാറക്കുന്നം കിഴക്കേക്കുന്നം പടിഞ്ഞാറേക്കുന്നം എടശ്ശേരി പുതുശ്ശേരി വെളുത്തേടം ഇങ്ങനെ എട്ടു ഇല്ലക്കാർ തൃശ്ശൂരേയും, കുനി എളേടം എടശ്ശേരി കുന്നം മരുതിരി മൂണ്ടയ്ക്കാട്ട് എന്നിങ്ങനെ ആറില്ലക്കാർ തിരുവില്വാമലെയും ശാന്തിക്കാരാകുന്നു.

[3] ഇരുപത്തൊന്നു ദേശം കോഴിക്കോട്ടുനിന്നു പത്തുപന്ത്രണ്ടു നാഴിക കിഴക്കാകുന്നു.

[4] 'പുറപ്പെടാശാന്തി' എന്നത് സ്ത്രീസംസർഗ്ഗം ചെയ്യാതെ ബ്രഹ്മചാരിയായിരുന്നുകൊണ്ടുതന്നെ ചെയ്യേണ്ടതായ ശാന്തിക്കു നമ്പൂതിരിമാർ പറയുന്ന ഭാഷയാണെന്നറിയുക.

കഴിയ്ക്കുക പതിവു്. രണ്ടു പേൎക്കും ഒരേ സമയത്തു് മുടക്കം വന്നാൽ പിന്നെ പൂജ കഴിയ്ക്കുന്നതു് തെക്കേ മഠത്തിലേയോ നടുവിൽ മഠത്തിലേയോ സ്വാമിയാരാകുന്നു. അവൎക്കു പുലയില്ലാത്തതിനാൽ മുടക്കം വരുന്നതുമല്ല. ഈ മൂന്നു പേൎക്കല്ലാതെ അവിടെ പൂജ കഴിയ്ക്കാൻ മററാൎക്കും അധികാരമില്ലെന്നും അറിയുക.' ഇതുപോലെ 'പുത്തില്ല്'ത്തിന്നു മാത്രമാണു് ഇരിങ്ങാലക്കുട ക്ഷേത്രത്തിലെ മേൽശാന്തിസ്ഥാനം. അതു മേൽപറഞ്ഞതുപോലെ പുറപ്പെടാശാന്തി തന്നെയാകുന്നു. കേരളത്തിന്റെ വടക്കേ അററമായ നീലേശ്വരം കാഞ്ഞങ്ങാട്ടു് മുതലായ പ്രദേശങ്ങളിലെ സ്വദേശക്കാരായ പുല്ലൂർ സഭക്കാൎക്കു് (കൊക്കടെ പ്പോററിമാരെന്നും അക്കര ദേശിക്കാരെന്നും പറയപ്പെടുന്നു. ഇരുപതോളം ഇല്ലക്കാൎക്കു്) തിരുവനന്തപുരത്തെ സാക്ഷാൽ ശ്രീപത്മനാഭസ്വാമിക്ഷേത്രത്തിലും, ഹരിപ്പാട്ടു് ഏററുമാനൂർ എന്നീ അമ്പലങ്ങളിലും സ്ഥിരമായ ശാന്തിയുണ്ടു്. ഈ കാൎയ്യം ഞാൻ വിസ്മരിയ്ക്കുന്നില്ല. പക്ഷെ കേരളത്തിലുള്ള—ഉണ്ടായിരുന്ന—അമ്പലങ്ങളുടെ എണ്ണം നോക്കിയാൽ ഇതു് കണക്കിൽ പെടുത്തുവാനേ വകയില്ലെന്നോൎക്കണം. അനേകായിരം അമ്പലങ്ങൾ നശിച്ചുപോയിട്ടുതന്നെ ഇന്നു അനേകായിരം അമ്പലങ്ങൾ ബാക്കി നില്ക്കുന്നുണ്ടു്. മററുള്ള കുലവിദ്യക്കാരുമായി തട്ടിച്ചുനോക്കിയാലെ അതിന്റെ നിസ്സാരത മനസ്സിലാകയുള്ളു. കഴകക്കാരെപ്പോലെ ഓരോ അമ്പലത്തിലേയും സ്ഥിരശാന്തിക്കാരായി പ്രത്യേകം ഇല്ലക്കാരുണ്ടാവേണ്ടിയിരുന്നു. അതുതന്നെ ഓരോ ഇല്ലക്കാർ മാത്രമായാൽ പോരാ, പുല സുഖക്കേടു് മുതലായ കാരണങ്ങളാൽ മുടക്കം വന്നാലും വീഴ്ച കൂടാതെ ശാന്തി നടത്തുന്നതിന്നു ഒന്നിലധികം ഇല്ലക്കാരേയും നിയമിയ്ക്കേണ്ടതായിരുന്നുവല്ലൊ. ശാന്തിക്കാരെ സ്സംബന്ധിച്ചു ഞാനുന്നയിച്ച സംഗതി ഈ നിലയിൽ നിന്നു പരിശോധിയ്ക്കണം; എന്നേ അതിന്റെ പരമാൎത്ഥം മനസ്സിലാകയുള്ളു.

ഇതിൽ തന്നെ മറെറാരു സംഗതിയും കൂടി പറയേണ്ടതുണ്ട്. ഞാനിവിടെ കലധർമ്മമെന്നും കലവിദ്യയെന്നും പറഞ്ഞ നടവടികൾ മിക്കതും അടുത്ത കാലത്തൊന്നും ഏർപ്പെടുത്തിയവയല്ല. അതെല്ലാം ആര്യന്മാർ ഇവിടെ കടിയേറിപ്പാർത്തു തുടങ്ങിയ ശേഷം അവരുടെ സംസ്കാരം ഇവിടെ ഉച്ചകോടിയിലെത്തുന്നതിന്നു മുമ്പ് — അഥവാ ഉച്ചകോടിയിലെത്തിയതോടുകൂടി — ഏർപ്പെടുത്തിയവയാകുന്നു. മേൽപറഞ്ഞ ശാന്തിക്കാരുടെ അവകാശമാണെങ്കിൽ അവർക്ക് അടുത്ത കാലത്ത് കിട്ടിയതുമാകുന്നു. പുല്ലൂർ സഭക്കാർക്ക് ശ്രീപത്മനാഭസ്വാമി ക്ഷേത്രത്തിലും ഹരിപ്പാട്ടും ഏററുമാനൂരും അവകാശം കിട്ടിയതു്, ചിറയ്ക്കൽ രാജ സ്വരൂപത്തിൽനിന്നു തിരുവനന്തപുരം രാജകുടുംബത്തിലേയ്ക്കുണ്ടായ ദത്തിന്നു ശേഷമാണ്; കുറുമ്പ്രനാട്ടുകാർക്കാകട്ടെ ഠിപ്പുവിൻെറ പടവട്ടത്തിന്നു ശേഷവുമാകുന്നു.*

അതുപോലെത്തന്നെ മറെറാരു സംഗതിയും ഇവിടെ എടുത്തു പറയുവാൻ തോന്നുന്നുണ്ട്. അത് ജോത്സ്യൻെറ കാര്യമാണ്. ഇന്നു ഈ ജ്യോത്സ്യം കലവിദ്യയായി നടത്തിവരുന്ന നമ്പൂതിരിത്തറവാടുകളെ കാണുന്നില്ല. എന്നാൽ ജോത്സ്യമാവട്ടെ എല്ലാവർക്കും എ

* തൃശ്ശൂരും തിരുവില്വാമലയും ശാന്തിക്കാരായിക്കാണുന്ന ഇവർ പണ്ടു പന്നിയൂർ ഗ്രാമക്കാരായിരുന്നുവെന്നും പിന്നീട് പന്നിയൂർ–ശുകപുരം വഴക്ക കാരണമായി കുറുമ്പ്രനാട്ടിലേയ്ക്കു ഓടിപ്പോയവരാണെന്നും പറയപ്പെടുന്നു. അവിടെ ഇവർക്ക് ഇല്ലവും സ്വത്തും ദേശവും ദേശാധിപത്യവും മററും ആ രാജാവു കൊടുത്തുവത്രെ. പിന്നീട് ഠിപ്പുവിൻെറ ആക്രമണകാലത്താണ് തെക്കോട്ടു തിരിച്ചതു്. ആദ്യം തൃശ്ശൂർ താമസമാക്കിയത് കൊ. വ. 971–ലാണെന്നാണു അന്വേഷണത്തിൽ നിന്നറിയാൻ കഴിഞ്ഞതു്. അക്കാലത്ത് തിരുവില്വാമല ശാന്തിക്കാരായിരുന്നത് സാമൂതിരിക്കൂററുകാരായ പൊഴായക്കാരായിരുന്നു. അവരെ കൊച്ചിരാജാവു് മാററി കുനി എടശ്ശേരി മുതലായി ആറില്ലക്കാർക്ക് അവിടെ ഇല്ലവും സ്വത്തും കൊടുത്തു് അമ്പലത്തിന്നു ചുററും കുടിയിരുത്തുകയും ശാന്തി ഏല്പിയ്ക്കുകയും ചെയ്തുവത്രെ. (ഇത്രയും വിവരം അറിയാൻ കഴിഞ്ഞത് തിരുവില്വാമലയിൽ എടശ്ശേരി ശ്രീധരൻനമ്പൂതിരിയുടെ പക്കൽ നിന്നാണെന്നും അറിയുക.)

ന്നും ആവശ്യമുള്ള ശാസ്ത്രമാണതാനും. പഞ്ചാംഗങ്ങളുടെ പ്രചാരം കാരണം ജോത്സ്യന്മാരെക്കൊണ്ടുള്ള ആവശ്യം — അല്ലെങ്കിൽ ജ്യോത്സ്യന്മാരില്ലാത്തതുകൊണ്ടുള്ള ബുദ്ധിമുട്ട് — ഇന്നു ആരും അറിയാതിരിയ്ക്കയാണു്. പഞ്ചാംഗം പ്രസിദ്ധം ചെയ്തു തുടങ്ങിയിട്ടുതന്നെ ഇന്നയ്ക്കു 88 കൊല്ലമെയായിട്ടുള്ളു. ആദ്യമായി "പട്ടാമ്പിപ്പഞ്ചാംഗം" എന്ന പേരിൽ ഒരു പഞ്ചാംഗം മലയാളത്തിൽ പ്രസിദ്ധം ചെയ്തതു് ശ്രീ പുന്നശ്ശേരി നമ്പി അവർകളാണു്. അതു് കൊ. വ. 1052-ലുമാകുന്നു. ഇപ്പോൾ ജാതകത്തിന്നും പ്രശ്നത്തിന്നും മാത്രമെ നാം ജ്യോത്സ്യന്മാരെ സമീപിയ്ക്കാറുള്ളു. അതു രണ്ടും വല്ലപ്പോഴുമൊക്കെയല്ലാതെ ആവശ്യം വരുന്നതുമല്ലല്ലൊ. എന്നാൽ ചാത്തം പിറന്നാൾ ഏകാദശി വാവു് സംക്രമം ഷഷ്ഠി ആദിയായിട്ടുള്ളതെല്ലാം ജീവിതത്തിൽ നിത്യം അറിയേണ്ടതായ കാര്യങ്ങളാണു്. ഇക്കാലത്തു് പഞ്ചാംഗങ്ങളില്ലെന്നു വന്നാലത്തെ കഥയൊന്നാലോചിച്ചു നോക്കുക; ഇന്നു മിൽത്തുണികളൊ യന്ത്രച്ചക്കിലാട്ടിയ എണ്ണകളോ കിട്ടാതെയായാലെന്നപോലെ ജനങ്ങൾ വിഷമിയ്ക്കേണ്ടതായി വരും. പണ്ടു ഗ്രാമംതോറും മാത്രമല്ല മിയ്ക്ക ദേശംതോറും തന്നെ ജ്യോത്സ്യന്മാരായ കുലവിദ്യക്കാരുണ്ടായിരുന്നു. അനവധിയില്ലങ്ങൾ നശിച്ചുപോയ കൂട്ടത്തിൽ ജ്യോത്സ്യത്തറവാട്ടുകളും തീരെ നാമാവശേഷമായതാണെന്നു കേട്ടിട്ടുണ്ടു്. നിത്യജീവിതത്തിൽ പോലും ജനങ്ങൾക്കു ജ്യോത്സ്യംകൊണ്ടുള്ള ആവശ്യം അന്നൊക്കെ ഇന്നത്തേക്കാൾ കുറവായിരുന്നില്ലെന്ന കാര്യം തീച്ചയാണല്ലൊ. അതിനാൽ ദേശംതോറും ഓരോ ജ്യോത്സ്യത്തറവാട്ടുകളെങ്കിലും ഉണ്ടാവണം. അക്കാലത്തെ സാങ്കേതികവിദ്യകളിൽ ജ്യോത്സ്യത്തിന്നു മാത്രമേ ഇപ്പോൾ നമ്പൂതിരിമാരിൽ കുലവിദ്യക്കാരായി ആരേയും കാണാതേയുള്ളു. അതിന്നു കാരണം ആ തറവാട്ടുകാരെല്ലാം നശിച്ചുപോയതാണെന്നുള്ള കേൾവി ശരിയായിരിയ്ക്കുമെന്നു തീൎത്തുപറയാവുന്നതാണു്.

A. ഓത്തു ചൊല്ലാത്തവർ :—

നമ്പൂതിരിമാൎക്കെല്ലാം വേദാദ്ധ്യയനം നിർബ്ബന്ധമാണെങ്കിലും ഓരോരുത്തരുടേയും പ്രത്യേകമായ ചുമതലയും ബാധ്യതയുമനുസരിച്ച് അതിൽ ചില നീക്കുപോക്കുകൾ അനുവദിക്കാതെ തരമില്ല. പട്ടാളത്തിൽ ചേൎന്നു ദേശരക്ഷയുടെ ചുമതല ഏല്പിക്കുകയും ഏല്ക്കുകയും ചെയ്തപ്പോൾ അത്തരം നമ്പൂതിരിമാരുടെ പ്രധാനവും പ്രഥമവുമായ കൎത്തവ്യം ആയുധാഭ്യാസമായിത്തീൎന്നു. അതിനാൽ അതിനെസ്സംബന്ധിച്ച പഠിപ്പെല്ലാം കഴിഞ്ഞതിന്നു ശേഷം കഴിവുണ്ടെങ്കിൽ മാത്രം വേദാദ്ധ്യയനം ചെയ്താൽ മതിയെന്നു സമുദായം തീരുമാനിക്കുകയും സമ്മതിക്കുകയും ചെയ്തു. രണ്ടും കൂടി സ്സാധിക്കുക എന്ന കാര്യം സാമാന്യക്കാൎക്കു പ്രയാസമാകയാൽ വേദാദ്ധ്യയനം മററുള്ളവരെപ്പോലെ ചെയ്യാതേയുമായി; എന്നുവെച്ചാൽ കാണാപ്പാഠം പഠിക്കാതേയായി എന്നൎത്ഥം. ഇതിന്നൊരു തെളിവു കാണിക്കാം. ഉണ്ണികൾക്കെല്ലാം ഉപനിച്ചിരിക്കുന്ന കാലത്തു് ഒരു കൊല്ലം നീണ്ടുനില്ക്കുന്ന ഒരു വ്രതമുണ്ടു്. അതിന്നു ആണ്ടുവ്രതം എന്നു പറയുന്നു. ആ വ്രതം അഴിയുന്നതിന്നു (അവസാനിപ്പിക്കുന്നതിന്നു) മുമ്പു വേദം മുഴുവൻ പഠിക്കണമെന്നാണു നിയമം. പണ്ടു് എല്ലാ ഉണ്ണികളും അങ്ങിനെ അതിന്നു മുമ്പു വേദം കാണാപ്പാഠം പഠിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. ബുദ്ധി പോരായ്കയാലോ ദീനംകൊണ്ടോ മററു വല്ല കാരണത്താലോ അതിന്നു സാധിക്കാതെ വന്നാൽ—കാണാപ്പാഠം പഠിച്ചില്ലെങ്കിലും ആദ്യം മുതൽ അവസാനം വരെ വേദം മുഴുവൻ ഒരു പ്രാവശ്യം ചൊല്ലിച്ചേ ആ വ്രതം അഴിയാവൂ—അവസാനിപ്പിക്കാവൂ—എന്നാണു നിശ്ചയം. അതിന്നു നമ്പൂതിരിമാർ പറഞ്ഞുവരുന്ന ഭാഷ "മൊതലോററ" എന്നാകുന്നു. ആദ്യകാലങ്ങളിൽ അങ്ങിനെ നിവൃത്തിയില്ലാതെ വരുന്ന വിഷമഘട്ടത്തിൽ മാത്രമല്ലാതെ ആരും 'മൊതലോററ'കൊണ്ടു കാര്യം കഴിച്ചിരുന്നില്ല. എന്നാൽ ഏതാണ്ടു് നൂറുനൂററമ്പതു കൊല്ലങ്ങൾക്കിപ്പുറം മുതൽ വേദം മുഴുവൻ കാ

ണാപ്പാഠം പഠിച്ചതീന്നില്ലെങ്കിൽ മൊതലോററ മാത്രം കഴിച്ച് വ്രത മഴിയുകയും പിന്നീട് കാണാപ്പാഠം മുഴുമിയ്ക്കുകയും ചെയ്യുന്ന സമ്പ്ര ദായം കാലക്രമത്തിൽ നടപ്പിൽ വന്നു. ഞാനും മൊതലോററ മാത്രം ക ഴിച്ച് വ്രതമഴിയുകയും പിന്നീട് കാണാപ്പാഠം മുഴുമിയ്ക്കുകയും ആ ണുണ്ടായതു്. ഈ മൊതലോററ എന്ന വേദാദ്ധ്യയനം ഈ നമ്പൂതിരി മാൎക്കും ഇതുപോലെ ചെയ്യണമെന്നു നിൎബ്ബന്ധമുണ്ടു ; ചെയ്തുവരുന്നുമുണ്ടു. പ തിവാണ്. അതിനാൽ ഷോഡശസംസ്കാരങ്ങളി ലൊന്നായ ആ ണ്ടുവ്രതക്കാലത്ത് വൈദികവിധിയനുസരിച്ച് ഇവർ ഓത്തു ചൊ ല്ലുന്നുണ്ടെന്നു സ്പഷ്ടമാണല്ലൊ. ഇവരെ സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം ആയുധാഭ്യാസം കൂടുതൽ പ്രാധാന്യമുള്ളതാകയാൽ കാണാപ്പാഠം പഠിയ്ക്കുവാൻ സമയം പോരാത്തതുകൊണ്ടു് പഠിയ്ക്കാതായതു് മാത്ര മാണെന്നും, അല്ലാതെ ഇവൎക്ക അധികാരമില്ലാഞ്ഞിട്ടല്ലെന്നും, അതി നാൽ ഇവർ ഓത്തില്ലാത്തവർ—അതിന്നധികാരമില്ലാത്തവർ—അ ല്ലെന്നും, ഓത്ത് ചൊല്ലാത്തവർ മാത്രമാണെന്നും സ്പഷ്ടമല്ലെ!

ആദ്യമൊക്കെ നമ്പൂതിരിമാരിൽ ത്രിവേദികൾ (ഋക്ക്, യജു സ്സ്, സാമം എന്നീ മൂന്നു വേദങ്ങളും പഠിച്ചവർ) ധാരാളമുണ്ടായി രുന്നതായി പ്രസിദ്ധിയുണ്ടു്. ദ്വിവേദികളെ—രണ്ടു വേദം പഠി ച്ചിട്ടുള്ളവരെ—ഇന്നും അപൂൎവ്വമായി ക്കാണാനുണ്ടാകും. ഏതെങ്കി ലുമൊരു വേദം—അവനവന്റേതെന്നൎത്ഥം—പഠിയ്ക്കാതിരിയ്ക്കരുതെ ന്നേ നിൎബ്ബന്ധമുണ്ടായിരുന്നുള്ളു. അത് പഠിച്ചാൽ പിന്നെ മററു രണ്ടു വേദങ്ങളെ പഠിയ്ക്കാതിരിയ്ക്കുന്നതിനെപ്പററി ച്ചോദ്യമേ ഉണ്ടാ കാറില്ല. ഇവരിൽ ദ്വിവേദികൾക്ക ഒന്നു മാത്രം പഠിച്ചവരേക്കാൾ ജനമദ്ധ്യത്തിൽ മാന്യതയും പൂജ്യതയുമുണ്ടായിരുന്നു; ത്രിവേദികളു ടെ സ്ഥാനം അതിലും വലുതായിരുന്നു. അതെല്ലാവൎക്കും സമ്മത വുമായിരുന്നു. എന്നുവെച്ചാൽ ഏകവേദികളേക്കാൾ ദ്വിവേദിക ളും, അവരേക്കാൾ ത്രിവേദികളും മാന്യരാണെന്നൎത്ഥം. പൊങ്ങ ച്ചം കൂടാതെയുള്ള—ആൎജ്ജവത്തോടുകൂടിയ—നില അതല്ലെ? അ

തുകൊണ്ടു ആഭിജാത്യഭേദമുണ്ടെന്നല്ല അർത്ഥം; യോഗ്യന്മാരെ യോഗ്യതയനുസരിച്ചു എല്ലാവരും ബഹുമാനിയ്ക്കുന്നുവെന്നേ ഉള്ളു. അതുപോലെ രാജ്യത്തിന്റെ രക്ഷയ്ക്കുവേണ്ടി—ജനങ്ങളുടെ ക്ഷേമത്തെ ഉദ്ദേശിച്ച്—ഏല്പിയ്ക്കുകയും ഏറ്റെടുക്കുകയുംചെയ്ത ചില വലിയ ചുമതലകൾ കാരണം—സൈനികാഭ്യാസത്തിനു വേണ്ടി — വേദാദ്ധ്യയനം അപ്രധാനമാക്കുകയും, അതിനാൽ വേദം പഠിയ്ക്കാൻ സാധിയ്ക്കാതെ വരികയുമാണ് ചെയ്തതു്.

ഇവരുടെ പ്രഥമവും പ്രധാനവുമായ കർത്തവ്യം ആയുധാഭ്യാസം മാത്രമായിരുന്നുവല്ലോ. അത് ചെയ്യാതിരുന്നാൽ മാത്രമാണു ഇവർക്ക് ശ്ലാഘ്യമാക്കു കൊടുത്തിരുന്നതു്. അത് കഴിഞ്ഞതിനു ശേഷം കഴിവും സൌകര്യവുമുള്ളവർ വേദം പഠിച്ചുകൊള്ളട്ടെ എന്നായിരുന്നു വ്യവസ്ഥ. പണ്ടുകാലത്ത് ത്രിവേദികളും ദ്വിവേദികളും ഉണ്ടായിരുന്നതുപോലെ ഇവരിൽ ആയുധവിദ്യ പഠിച്ചതിനു ശേഷം കഴിവുപോലെ അവരവരുടെ വേദം പഠിച്ചിട്ടുള്ളവരും ചിലരുണ്ടാകണം. ദ്വിവേദികളും ത്രിവേദികളും ഉണ്ടാകുന്നതുപോലെ ആയുധവിദ്യയ്ക്കു പുറമെ ഒരു വേദം കൂടി പഠിയ്ക്കുക എന്ന കാര്യം വളരെ പ്രയാസമാകയാൽ അതില്ലാതായതാകുന്നു. ആദ്യമൊക്കെ ഒരു വേദം മാത്രം പഠിച്ചവരെപ്പോലെയല്ലാതെ ആയുധവിദ്യ മാത്രം പഠിച്ചവരായതുകൊണ്ട് — വേദം പഠിച്ചില്ലെന്ന കാരണംകൊണ്ട് — യാതൊരപകർഷതയും ഇവർക്കുണ്ടായിരുന്നില്ല; ഉണ്ടാവേണ്ടതായ ആവശ്യവുമില്ല.

ദേശരക്ഷയ്ക്കു ചുമതലപ്പെട്ടവർ ഏതെങ്കിലും പ്രദേശത്തുണ്ടായാൽ മാത്രം പോരാ; അത് പ്രാദേശികകാര്യമല്ലല്ലോ. അതിനാൽ കേരളത്തിൽ എല്ലാ പ്രദേശങ്ങളിലും ഇവരുണ്ടായിരിയ്ക്കേണ്ടതാവശ്യമായിരുന്നു. അപ്രകാരം തന്നെ അങ്ങേഅറ്റമിങ്ങേഅറ്റം ഇവരെ കേരളം മുഴുവൻ വ്യാപിച്ച നിലയിൽ കാണ്മാനുമുണ്ടു്.

ഇനി അഷ്ടവൈദ്യന്മാരെ എടുക്കുക. ഇവരെയും ഓത്തു ചൊല്ലാത്തവരുടെ കൂട്ടത്തിലാണ് ഇപ്പോഠം കണക്കാക്കിവരുന്നതു്. നമ്പി, തയ്ക്കാട്, ഒളശ്ശ, പൂലാമന്തോറം മുതലായ തറവാട്ടുകാരെ പാരമ്പര്യമായി ആയുർവ്വേദം പഠിയ്ക്കുനാണ് ചുമതലപ്പെടുത്തിയതു്. അതിനാൽ അവ്ക്കു പഠിയ്ക്കേണ്ടതായ പ്രധാന വിഷയം വൈദ്യമാണല്ലൊ. മുൻപറഞ്ഞ ശാസ്ത്രനമ്പൂതിരിമാരെപ്പോലെത്തന്നെ ഇവരും ആണ്ടുവ്രതക്കാലത്തു് 'മൊതലോറ' കഴിയ്ക്കുന്നുണ്ടു്. അവക്കു പ്രാധാന്യം വൈദ്യപാഠത്തിന്നാകയാൽ അവരും വേദത്തിന്റെ കാണാപ്പാഠം മാത്രം പഠിയ്ക്കുതേയായി. അവരും അതിന്നു അനധികാരികളായിട്ടല്ല പഠിയ്ക്കാത്തതു്, സമയമില്ലാത്തതിനാൽ മാത്രമാകുന്നു. യുദ്ധവും വൈദ്യവും പഠിയ്ക്കുന്നതിന്നു് വേദമന്ത്രങ്ങഠം ആവശ്യമാണെന്നു വരികിൽ ഇവരും മുടങ്ങാതെ വേദം മുഴുവനും പഠിയ്ക്കുമായിരുന്നു.

പുരോഹിതന്മാർ, പുലിയന്നൂർ നെടുമ്പള്ളി തരണല്ലൂർ മുതലായ തന്ത്രിമാർ, കല്ലൂരു് കാട്ടുമാടം മുതലായ മാന്ത്രികന്മാർ എന്നിവരേയും അതാതു ജോലികഠം പാരമ്പര്യമായി ചെയ്യാൻ ചുമതലപ്പെടുത്തിയ തറവാട്ടുകാരാണല്ലൊ. അവരിൽ ഓരോരുത്തക്കും തന്നെ വൈദ്യവും ആയുധപ്രയോഗവും എന്നപോലെ പ്രത്യേകമായി വളരെയൊക്കെ പഠിയ്ക്കുവാനുള്ളവരാണ്. ശാസ്ത്രനമ്പൂതിരിമാരെപ്പോലെത്തന്നെ വേദമന്ത്രങ്ങഠംകൊണ്ടു് അവരുടെ കുലവിദ്യ നിവ്വഹിയ്ക്കുന്നതിന്നു വലിയ പ്രയോജനമില്ലായിരുന്നുവെങ്കിൽ അവരും വേദം കാണാപ്പാഠം പഠിയ്ക്കാത്തവരായിത്തീരുമായിരുന്നു. പക്ഷെ പൌരോഹിത്യവും തന്ത്രവും മന്ത്രവാദവും മററും യഥാവിധി നിവ്വഹിയ്ക്കണമെങ്കിൽ വേദം ഒട്ടുമുഴുവനും തന്നെ ഹൃദിസ്ഥമാക്കിയേ പററു; അത്ര വളരെ വേദമന്ത്രങ്ങഠം അവരുടെ ആ വക പ്രവൃത്തി നിവ്വഹിയ്ക്കുന്നതിന്നാവശ്യമാണ്. അതുകൊണ്ടുതന്നെയാണ് അവരെല്ലാം വേദമന്ത്രങ്ങഠം കാണാപ്പാഠം ഉപേക്ഷിയ്ക്കാതെ തുടന്നു

പോന്നതു്. ഇത്രയും പറഞ്ഞതിന്റെ ചുരുക്കമെന്തെന്നാൽ ഈ 'ഓത്തില്ലാത്തവർ' എന്നറിയപ്പെട്ടുവരുന്നവരും മററു നമ്പൂതിരിമാരും ഒന്നുപോലെ വേദാധികാരികളാകുന്നു എന്നാണു്. അക്കാര്യത്തിൽ ഒരു വ്യത്യാസവും ഉണ്ടായിരുന്നില്ലെന്നാണു എന്റെ വിശ്വാസവും. ഇതിന്നു മററു ചില തെളിവുകളും കാണിക്കാം.

സന്ധ്യാവന്ദനാദി നിത്യകർമ്മങ്ങളിലോ ഷോഡശസംസ്കാരങ്ങളിലൊ ഇവക്കു മററു നമ്പൂതിരിമാരുമായി യാതൊരു വ്യത്യാസവുമില്ല; പുരോഹിതന്മാരും ഒന്നുതന്നെയാകുന്നു. ഇനി മറെറാന്നു് ശുകപുരം പന്നിയൂർ മുതലായ എല്ലാ ഗ്രാമങ്ങളിലും എല്ലാ വേദങ്ങളിലും ഈ ഓത്തില്ലാത്തവരെ കാണാം. അതിനാൽ ഏതാനും ചില പ്രദേശങ്ങളിൽനിന്നോ ചില വേദശാഖകളിൽനിന്നോ അല്ല, കേരളാടിസ്ഥാനത്തിൽ എല്ലാ പ്രദേശക്കാരേയും വേദശാഖക്കാരേയും ഈ ജോലിക്കു നിയോഗിച്ചിരുന്നുവെന്നു സ്പഷ്ടമാണല്ലൊ. ഇവരിൽ സാമവേദികൾ മാത്രമില്ല. കേരളബ്രാഹ്മണരിൽ സാമവേദികൾ ഒട്ടാകെ ഇരുപത്തഞ്ചിലധികം ഇല്ലക്കാരില്ല. യാഗം അഗ്നി മുതലായ കർമ്മങ്ങൾക്കു സാമവേദികൾ കൂടിയേ കഴിയൂ. ഇവരുടെ ഇല്ലങ്ങൾ ഇത്രയും കുറവാകയാൽ വേണ്ടിടത്തോളം സാമവേദികളെ കിട്ടാതെ ചിലപ്പോൾ വിഷമിക്കാറുണ്ടു്. ഓത്തില്ലാത്തവർ എന്നു പറയപ്പെടുന്നവരിൽ സാമവേദികൾ ഇല്ലാതാവാൻ കാരണമതാകുന്നു.

കക്കാട്ടു് നമ്പൂതിരിപ്പാട്ടു്, ഒഴകിൽ നമ്പൂതിരിപ്പാട്ടു്, കുട്ടഞ്ചേരി മൂസ്സ്, തെക്കേടത്തു ഭട്ടതിരിപ്പാട്ടു്, കക്കാട്ടു ഭട്ടതിരിപ്പാട്ടു് എന്നിവരെല്ലാം മറവഞ്ചേരി തെക്കിനിയേടത്തു ശാഖയിൽ പെട്ടവരാണെന്നു കുഞ്ഞിക്കുട്ടൻ തമ്പുരാൻ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്. മറവഞ്ചേരി ഗൃഹം അഷ്ടഗൃഹത്തിലാഢ്യന്മാരിൽ ഒന്നാണെന്നു പ്രസിദ്ധമാകുന്നു. കുട്ടഞ്ചേരിയും കൂടി ആ ഗ്രൂപ്പിൽപ്പെട്ടു കാണുന്നതിനാൽ ആദ്യകാലത്തു അവക്കു ആഭിജാത്യക്കുറവുണ്ടായിരുന്നില്ലെന്നു സ്പ

ഷ്ഠമാണല്ലൊ. അതിനാൽ അഷ്ടവൈദ്യന്മാരടക്കം ഇനു 'ഓത്തി ല്ലാത്തവരെ'ന്നു പറയപ്പെടുന്ന നമ്പൂതിരിമാരെല്ലാം 'ഓത്തു ചൊ ല്ലാത്തവർ' മാത്രമാണെന്നും, അവൎക്കു് തന്നെ ആഭിജാത്യക്കുറ വില്ലെന്നും, മുൻപറഞ്ഞ പ്രകാരം കാലക്രമേണ വഷളായ ഒരു സ മ്പ്രദായം നടപ്പായതാണെന്നുമുള്ള കാൎയ്യത്തിൽ സംശയമില്ല.

എന്നാൽ ഇവൎക്കു ആഭിജാത്യത്തിൽ സ്വല്പം കുറവു വരുവാൻ കാരണമെന്താണ്? ഇതു് മറുവടി പറയേണ്ടതായ ഒരു ചോദ്യമാകു ന്നു. കേരളത്തിൽ മാത്രമല്ല ഭാരതത്തിൽ മുഴുവൻ തന്നെ ജനങ്ങളുടെ ഭക്തിബഹുമാനാദരാദികൾക്കെല്ലാം അടിസ്ഥാനകാരണമായിരുന്ന തു് വൈദികവൃത്തിയിലുള്ള ശ്രദ്ധ അനുഷ്ഠാനനിഷ്ഠ മുതലായ സൽ ഗുണങ്ങളാകുന്നു; മറിച്ചു പ്രഭുത്വമോ ധനശക്തിയോ ഒന്നുമായിരു ന്നില്ല. ശാസ്ത്രപാണ്ഡിത്യാദികൾ അതിന്നു സഹായകമാകാമെന്ന ല്ലാതെ അടിസ്ഥാനകാരണം അവയായിരുന്നില്ല. അങ്ങിനെയുള്ള സൽഗുണങ്ങളെക്കൊണ്ടു് കേരളത്തിൽ ഏററവുമധികം ബഹുമാ നിക്കുകയും ആദരിക്കുകയും ഈശ്വരതുല്യന്മാരായി പൂജിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നതു് നമ്പൂതിരിമാരെയാണല്ലൊ.

സന്ധ്യാവന്ദനാദി നിത്യകൎമ്മങ്ങൾ കഴിഞ്ഞാൽ പിന്നെ ബ്രാ ഹ്മണന്നു അവശ്യം ഉണ്ടാവേണ്ടതായ പ്രധാന കാൎയ്യം വേദജ്ഞാന മാണു്. എൻെറ ചെറുപ്പക്കാലത്തു് നമ്പൂതിരിമാരിൽ ഓത്തു് വ ശമില്ലാത്തവർ വളരെ അപൂൎവ്വമായിരുന്നു; എന്നിരുന്നാലും തീരെ ഇല്ലെന്നും പറഞ്ഞുകൂട. വൈദികകൎമ്മങ്ങളിൽ ഏററവുമധികം ശുദ്ധിയും ശ്രദ്ധയും വേണ്ടതു് ശ്രാദ്ധത്തിന്നു—പിതൃകൎമ്മത്തി ന്നു—ആണു്. അതിന്നു ഓത്തു വശമില്ലാത്തവരെ ക്ഷണിച്ചിരുന്നി ല്ല. അതൊരു തെററായി ഓത്തു വശമില്ലാത്തവർ പോലും കരുതി യിരുന്നുമില്ല. എന്നു മാത്രമല്ല ഓത്തു വശമുള്ളവരെ തന്നേയാണു ശ്രാദ്ധമൂട്ടേണ്ടതെന്നും, അതിനാൽ തങ്ങളെ ക്ഷണിക്കാതിരിക്കുന്ന താണു് ന്യായമെന്നും അവൎക്കുതന്നെ സമ്മതമായിരുന്നു. കേവലം

ചാത്തത്തിന്നു മാത്രമല്ല വൈശാഖാദി ശ്രേഷ്ഠദിനങ്ങളിൽ ദാനധർമ്മാദി സൽക്കർമ്മങ്ങൾ ചെയ്യുന്നതിന്നും, കർക്കടമാസം മണ്ഡലം മുതലായ കാലങ്ങളിൽ ഈശ്വരസേവ ചെയ്യുന്നതിന്നും വേദജ്ഞാനമില്ലാത്തവരെ ഒഴിവാക്കുന്ന പതിവു് അപൂർവ്വമായിരുന്നില്ല. ഇന്നു സാത്വികന്മാരായ പല നമ്പൂതിരിമാരും ചാത്തത്തിന്നും മററു സൽക്കർമ്മങ്ങൾക്കും കുടുമയുള്ളവരും ഓത്തു വശമുള്ളവരുമായിരിയ്ക്കണമെന്നു താല്പര്യമുള്ളവരാകുന്നു; രണ്ടുമുള്ളവർ ഇന്നു് അപൂർവ്വമായിട്ടുണ്ടു്. മുൻ പറഞ്ഞ കാലങ്ങളിൽ കുടുമയെപ്പററി അന്വേഷിയ്ക്കുകയേ വേണ്ടിയിരുന്നില്ല. ദാനാദി സൽക്കർമ്മങ്ങൾ സൽപ്പാത്രത്തിൽ ചെയ്യണമെന്നു ധർമ്മശാസ്ത്രങ്ങളെല്ലാം ഒന്നുപോലെ നിഷ്കർഷിച്ചിട്ടുള്ളതാണു്. അക്കാര്യത്തിൽ മററുള്ളവരെല്ലാം നമ്പൂതിരിമാരെ മാത്രം ക്ഷണിച്ചിരുന്നതിന്റെ ഏക കാരണം അവർക്കുണ്ടായിരുന്ന പാത്രഗുണമാകുന്നു. ഈ പാത്രഗുണത്തിന്നു വേദജ്ഞാനം പ്രധാനവുമാകുന്നു.

തയ്ക്കാടു്, ഒളശ്ശ മുതലായ വൈദ്യത്തറവാടുകളിൽ ജനിച്ച ഒരാൾ വൈദ്യം പഠിച്ചില്ലെങ്കിൽ അയാൾ ചികിത്സയ്ക്കു പററുകയില്ലെന്നല്ലാതെ (അതിന്നു വിളിയ്ക്കുകയില്ലെന്നല്ലാതെ) ആ തറവാടുകളിലെ അംഗമല്ലാതാവുകയോ മററുള്ളവരേക്കാൾ ആഭിജാത്യം കുറയുകയോ ചെയ്യില്ല. കാട്ടുമാടം കല്ലൂർ മുതലായ മാന്ത്രികത്തറവാടുകളിൽ ജനിച്ച ഏതെങ്കിലും ഒരാൾ മന്ത്രവാദം പഠിച്ചില്ലെന്നു വിചാരിയ്ക്കുക; എന്നുവെച്ചു് അദ്ദേഹം ആ തറവാട്ടിലെ അംഗമല്ലാതാവുന്നതാണോ? അവർക്കുള്ളതായ ആഭിജാത്യാദികളിൽ കുറവു വരികയുമില്ല. മാന്ത്രികത്തിന്നു മാത്രം അദ്ദേഹത്തെ കൊണ്ടുപോവില്ലെന്നല്ലെ ഉണ്ടാകൂ? അതുപോലെ ഓത്തു കാണാപ്പാഠം പഠിച്ചില്ലെന്ന കാരണമുണ്ടോ അവരുടെ നമ്പൂതിരിത്തത്തെ ബാധിയ്ക്കുന്നു? ഓത്തു പഠിച്ചിട്ടുള്ളവരുടെ സഹകരണത്തോടെ ചെയ്യേണ്ടതായ ശ്രാദ്ധാദികളിൽ ക്ഷണിയ്ക്കില്ലെന്നേ ഉള്ളവല്ലൊ. അല്ലാതെ നമ്പൂതിരി

എന്ന നിലയ്ക്കു സമുദായത്തിൽനിന്നു എന്തെങ്കിലും ന്യൂനതയോ താഴ്ചയോ അതുകൊണ്ടെങ്ങിനെയുണ്ടാകുന്നു? ഒരു വിധത്തിലുമുണ്ടാകുന്നതല്ല. മുൻപറഞ്ഞ വൈദ്യത്തറവാട്ടുകളിലെ വൈദ്യം പഠിയ്ക്കാത്തവനായോ, മാന്ത്രികഗൃഹങ്ങളിൽ മന്ത്രവാദം പഠിയ്ക്കാത്തവനായോ ഒരാളുണ്ടെന്നു വിചാരിയ്ക്കുക. ആ പരമാൎത്ഥം മനസ്സിലാക്കാതെ ആരെങ്കിലും അവരെ ചികിത്സയ്ക്കും മന്ത്രവാദത്തിനും ക്ഷണിച്ചാൽ സത്യവും ആത്മാൎത്ഥതയുമുണ്ടെങ്കിൽ അത് തങ്ങൾക്കറിയുകയില്ലെന്നും, അതിന്നു മററാരേയെങ്കിലും സമീപിയ്ക്കുകയാണു നല്ലതെന്നും ഉപദേശിയ്ക്കുകയല്ലെ ചെയ്യുക? അല്ലാതെ അവരുടെ പിന്നാലെ പോകുമോ? അങ്ങിനെ ഉപദേശിയ്ക്കുന്നതുകൊണ്ട് സൽപ്പേരല്ലാതെ അവൎക്കെന്തെങ്കിലും കുറച്ചിലുണ്ടാകുമോ? അതുതന്നേയാണു ഈ കാര്യത്തിലും സംഭവിച്ചതു്.

ഈ ശാസ്ത്രനമ്പൂതിരിമാൎക്ക് — അഥവാ ഓത്തില്ലാത്തവൎക്ക്—സമയവും സൌകര്യവുമില്ലായ്കയാലും, അവരുടെ പ്രധാനചുമതല ആയുധാഭ്യാസമാകയാലും വേദം പഠിയ്ക്കേണ്ടതില്ലെന്നു സമുദായം സമ്മതിച്ചതിനാൽ പഠിയ്ക്കാതെ തലമുറകൾ കഴിഞ്ഞു. ശ്രാദ്ധാദി ക്രിയകൾക്കു വേദജ്ഞന്മാരാണ് വേണ്ടതെന്നു അവൎക്കുതന്നെ അറിയാം. ആ വക കൎമ്മങ്ങൾ വേണ്ടതുപോലെയാവണമെന്നേ അവൎക്കും ആഗ്രഹമുണ്ടായിരുന്നുള്ളു. അങ്ങിനെ അവരെ ശ്രാദ്ധത്തിന്നു ക്ഷണിയ്ക്കാതേയായി — മറെറാരു ഭാഷയിൽ പറഞ്ഞാൽ ക്ഷണിച്ചാലും അവർ ക്ഷണം സ്വീകരിയ്ക്കാതേയായി. ചാത്തം മുതലായതിന്നു ഇപ്രകാരം വേദജ്ഞന്മാരെ തിരഞ്ഞെടുക്കുന്ന സമ്പ്രദായം തുടൎന്നുവന്നു. ഈ ഓത്തു പഠിയ്ക്കാത്ത നമ്പൂതിരിമാർ അവരുടെ ശ്രാദ്ധാദികൾക്കും ആദ്യമൊക്കെ വേദജ്ഞന്മാരെ മാത്രം തിരഞ്ഞെടുത്തിട്ടേ ഉണ്ടാക്കു. അതൊരു കുറച്ചിലായി അവൎക്കും തോന്നിയിരുന്നില്ല. അങ്ങിനെ കുറെക്കാലം — തലമുറകൾ തന്നെ — തുടൎന്നുവന്നപ്പോഴേയ്ക്കു വേദം പഠിയ്ക്കാത്തവരെല്ലാം ഒരു വൎഗ്ഗംപോലെ വേർതി

രിഞ്ഞ മട്ടായി. ഈ വിധത്തിൽ ഓത്തു ചൊല്ലാത്തവരും അതിനാൽ
ചാത്തമൂട്ടാറില്ലാത്തവരുമായി ചില വംശക്കാർ കുറച്ചു കാലം തുട
ൎന്നുണ്ടായപ്പോൾ ഒരു മാററം വന്നു. ചാത്തമൂട്ടാൻ പാടില്ലാത്തതുകൊ
ണ്ടു് ചാത്തത്തിന്നു അവരുടെ ശ്രാദ്ധവും കൂടാതെ കഴിയ്ക്കുവാൻ തു
ടങ്ങി. ആദ്യമൊക്കെ ചാത്തത്തിന്നു മാത്രമേ അവരുടെ ശ്രാദ്ധം
വജ്ജിച്ചിരിയ്ക്കുകയുള്ളു; മററു കാര്യങ്ങളിലൊന്നും വ്യത്യാസമില്ലാ
തെ അവരുമായി ഒന്നിച്ചു പെരുമാറിയിരിയ്ക്കും. ചാത്തമുണ്ണുവാൻ
അവരായാൽ പോരെന്നു അവക്കു തന്നെ തോന്നിയിരുന്നതിനാൽ
ആ അസ്പൃശ്യതയെ അവർ എതിൎത്തിരിയ്ക്കയുമില്ല. പിന്നെ ഇ
തൊരു വിദ്വേഷംകൊണ്ടോ അസുഖം കാരണമായോ ഒന്നുമല്ലെന്നും,
കമ്മങ്ങൾ വേണ്ടവിധത്തിലാവണമെന്ന താല്പര്യം മാത്രമാണതിലു
ള്ളതെന്നും സവ്വസമ്മതമാകയാൽ അക്കാര്യത്തിൽ അവക്കു അനു
സരണമില്ലാതെ എതിപ്പുണ്ടാവാനും കാരണമില്ലല്ലോ. പിന്നീടു് കാ
ലാന്തരത്തിൽ ആയിരിയ്ക്കും ക്രിയകൾക്കൊന്നിലും അവരെ ക്ഷണി
യ്ക്കാതെ തുടങ്ങിയതു്. അങ്ങിനെ ചില തലമുറകളും കൂടിക്കഴി
ഞ്ഞപ്പോൾ അവരുമായി കൊള്ളക്കൊടുക്കകൾക്കു മടിച്ചുതുടങ്ങി.
അതു് സ്വാഭാവികമാണല്ലോ. എന്തെന്നാൽ തൊടാൻ പാടില്ലാ
ത്തവക്കു കന്യകാദാനം ചെയ്താൽ പിന്നെ അവക്കും അതിലെ
സന്താനങ്ങൾക്കും അച്ഛനമ്മമാരുടേയും ചാൎച്ചക്കാരുടെയും ഇല്ല
ങ്ങളിലും ചെന്നാൽ മററുള്ളവരെപ്പോലെ അടിയന്തരാദികളിലും
വൈദികകമ്മങ്ങളിലും ഒരുമിച്ചു പെരുമാറാൻ വയ്യല്ലോ. അതോ
ടൊപ്പം അവക്കു അവർ തമ്മിലേ കൊള്ളക്കൊടുക്കകൾ നടത്തു
വാൻ കഴിയൂ എന്നും വന്നുചേൎന്നു. അങ്ങിനെയാണു് അവർ ഇന്ന
ത്തെ നിലയിൽ എത്തിയതു്.

അതിശ്രദ്ധകൊണ്ടു വന്ന ഒരു ദോഷമാണിതു്. അതിന്നു ഒരു
ദാഹരണം കാണിയ്ക്കാം. സവണ്ണരുടെ തറവാട്ടുപറമ്പിൽ മിയ്ക്കതി
ലും പാമ്പിൻകാവുകളുണ്ടാവുമല്ലോ. അവിടെയുള്ള മരങ്ങൾ വെട്ടി

നശിപ്പിയ്ക്കരുതെന്നും വെട്ടുന്നതാപത്താണെന്നും എല്ലാവൎക്കുമറിയാം. അതുകൊണ്ടു് ആപൽഭയത്താൽ ആരും വെട്ടാറില്ല. പാമ്പിൻകാവിൻെറ അതിൎത്തി ഏതെന്നു സാമാന്യജനങ്ങൾക്കറിവില്ല. വളപ്പിൽ എന്തെങ്കിലും കൃഷി ചെയ്യുമ്പോൾ കുറച്ചിപ്പുറം വരെ മാത്രമേ കിളയ്ക്കൂ. പിന്നത്തെ തലമുറക്കാരൻ അവിടുത്തോളം തന്നെ കിളയ്ക്കുകയില്ല; കുറച്ചിപ്പുറത്തു നിൎത്തിക്കളയും. അങ്ങിനെ കുറെ കൊല്ലങ്ങൾ കഴിയുമ്പോഴേയ്ക്കു വളപ്പിലെ വിസ്തീൎണ്ണമുള്ള ഒരു സ്ഥലം മുഴുവൻ കാടുപിടിച്ചു് പാമ്പിൻകാവായിത്തീരുന്നു. വാസ്തവത്തിൽ പാമ്പിൻകാവിനു അത്രയൊന്നും സ്ഥലം നീക്കിവെയ്ക്കണമെന്നില്ല. വിവരമില്ലായ്മയും ഭയവും കാരണം പല കൊല്ലങ്ങളായിട്ടാണു് അങ്ങിനെ വന്നു പരിണമിയ്ക്കുന്നതു്. 'ഓത്തില്ലാത്തവർ' എന്നറിയപ്പെടുന്ന ഈ നമ്പൂതിരിമാൎക്കു ആഭിജാത്യക്കുറവുണ്ടായതും അതുപോലെത്തന്നെയാകുന്നു. ശാസ്ത്രനമ്പൂതിരിമാരും അഷ്ടവൈദ്യന്മാരും വേദാദ്ധ്യയനം ചെയ്യാതിരിയ്ക്കുന്നതു് അനൎഹതകൊണ്ടല്ലെന്നും, അതിന്നു സമയവും സൌകൎയ്യവുമില്ലാത്തതുകൊണ്ടു മാത്രമാണെന്നും, ആഭിജാത്യവ്യവസ്ഥയിൽ ഒരു ഡിഗ്രി താണുപോയതു് ആഭിജാത്യക്കുറവുകൊണ്ടല്ലെന്നും, ശരിയായ തത്വം മനസ്സിലാക്കാതെ—അജ്ഞത കൊണ്ടു്—കാട്ടിക്കൂട്ടുന്ന ഒരുതരം ഭള്ളകൊണ്ടാണെന്നുമുള്ള കാൎയ്യത്തിൽ സംശയമില്ല.

ഈ സംഗതിയെപ്പററി ഞാൻ ഇങ്ങിനെ വിവരിച്ചപ്പോൾ ഒരു സ്നേഹിതൻ "അവിട്ടത്തൂർ ഗ്രാമക്കാരെല്ലാം ശാസ്ത്രനമ്പൂതിരിമാർ—ഓത്തില്ലാത്തവർ—ആണല്ലൊ. അങ്ങിനെ വരുവാൻ കാരണമെന്താണു്?" എന്നു ചോദിയ്ക്കുകയുണ്ടായി. അതത്ര വിഷമം പിടിച്ച ചോദ്യമാണെന്നു തോന്നിയില്ല. ഒരു ഗ്രാമക്കാൎക്കു മുഴുവൻ ആയുധാഭ്യാസം സ്വീകരിയ്ക്കരുതെന്നുണ്ടോ? അതിന്നെന്തെങ്കിലും തടസ്സമുണ്ടോ? എന്നാണതിന്നുള്ള മറുപടി. പയ്യന്നൂർ ഗ്രാമക്കാരായ നമ്പൂതിരിമാരെല്ലാം എന്തുകൊണ്ടു് മരുമക്കത്തായക്കാരായി? അ

വക്താണു ഇഷ്ടമായതെന്നു വന്നാൽ പോരെ? അതിന്നു വേറെ കാരണം വേണമെന്നുണ്ടോ? ഒന്നും കാണാത്തതിനാൽ ദവറെയില്ലെന്നു നിശ്ചയിക്കാം. നമ്പൂതിരിമാരിൽ തന്നെ ഋഗ്വേദികളെന്നും യജുർവ്വേദികളെന്നും രണ്ടു വിഭാഗക്കാരുണ്ട്. * ഇവരിൽ പെരുവനം ഇരിങ്ങാലക്കുട എന്നീ ഗ്രാമങ്ങളിൽ ഒട്ടുമുഴുവനും യജുർവ്വേദികളാണ്. തളിപ്പറമ്പു ഗ്രാമത്തിലും കരിക്കാട്ടു ഗ്രാമത്തിലും യജുർവ്വേദികളേയുള്ളു; ശുകപുരം ഗ്രാമത്തിൽ എല്ലാവരും ഋഗ്വേദികളുമാകുന്നു. എന്തേ അങ്ങിനെ വരുവാൻ? ആശ്വലായനൻ എന്നും കൌഷീതകനെന്നും ഋഗ്വേദികളായ നമ്പൂതിരിമാരിൽ രണ്ടു ശാഖക്കാരുണ്ട്. ഇതിൽ കൌഷീതകന്മാർ ശുകപുരത്തു മാത്രമേയുള്ളു. അതെങ്ങിനെ വന്നു? അങ്ങിനേയും വരരുതായ്കയുണ്ടോ? അതിന്നൊക്കെ പ്രത്യേകം കാരണം വേണമെന്നുണ്ടോ? കാരണമുണ്ടെങ്കിലും ഇല്ലെങ്കിലും അതു വാസ്തവമല്ലെ? അവിട്ടത്തൂർ ഗ്രാമക്കാർ മുഴുവൻ ഓത്തു ചൊല്ലാത്തവരാവാനും അതിലധികമായ ഒരു കാരണമൊന്നും വേണമെന്നില്ലല്ലോ.

B. എളേതുമാർ.

നായന്മാരുടെ പുരോഹിതന്മാർ എളേതുമാരാണല്ലൊ. ഈ ജോലിക്കാവശ്യമുള്ളടത്തോളം മാത്രവും, എന്നാൽ കുറവു കൂടാതേയുമാണു ഇവരുടെ ഇല്ലങ്ങളേപ്പെട്ടുത്തിയിരുന്നതു്. ഇന്നു ഓരോ വായനക്കാരും തങ്ങളുടെ പരിചയത്തിൽ പെട്ട പ്രദേശങ്ങളെ ഒന്നു പരിശോധിക്കുക. എല്ലാ ദേശങ്ങളിലും (കരകളിലും) ഇവരുടെ ഓരോ ഇല്ലം വീതമുണ്ടാവില്ല. നായന്മാരുടേയെല്ലാം ആവശ്യങ്ങൾ യഥാകാലം നിർവ്വഹിക്കുവാൻ അത്ര ഇല്ലങ്ങളാവശ്യമില്ല. നമ്പൂതിരി

* സാമവേദികൾ എന്നൊരു ചെറിയ വിഭാഗക്കാരും കൂടിയുണ്ട്. ഇവിടെ അക്കാര്യം പ്രസ്താവിച്ചിട്ടു കാര്യമില്ലാത്തതിനാൽ വിട്ടുകളഞ്ഞതാണ്.

മാരെപ്പോലെ ജാതകൎമ്മാദി സംസ്കാരങ്ങളൊന്നും നായന്മാൎക്കില്ല. ചോറൂണ്, കാതുകുത്തുക, മുടി കളയുക (ചൌളം), വിദ്യാരംഭം എന്നീ സംസ്കാരങ്ങൾ മാത്രമെ അവൎക്കുള്ളു. അതിന്നൊന്നും കാൎയ്യമായ വൈദികച്ചടങ്ങില്ലാത്തതിനാൽ പുരോഹിതൻെറ ആവശ്യവുമില്ല. മരിച്ചാൽ പതിനാറിന്നും, ചാത്തത്തിന്നും മാത്രമേ നായന്മാൎക്കു പുരോഹിതനേക്കൊണ്ടു കാൎയ്യമായ ആവശ്യമുള്ളു. അതിനാൽ ദേശം തോറും ഓരോ ഇല്ലങ്ങളെ ഏൎപ്പെടുത്തിയിട്ടാവശ്യമില്ല. അവസ്ഥാനുസരണം നാലും അഞ്ചും ദേശങ്ങൾക്കുകൂടി ഓരോ എളേതിനെ മാത്രം ഏൎപ്പെടുത്താൻ കാരണമതാണ്. അതിലധികമായാൽ അവൎക്കു ജോലിയില്ലാതെയായേയ്ക്കുമല്ലൊ.

കുലവിദ്യക്കാരെ നിശ്ചയിച്ച കൂട്ടത്തിൽ ആവശ്യമുള്ളേടത്തോളം ഇല്ലക്കാരെ പുരോഹിതന്മാരായി നിശ്ചയിച്ച വിവരം മുമ്പു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലൊ. ഈ എളേതുമാരും ആ ബ്രാഹ്മണരായ കുലവിദ്യക്കാരിൽ—പുരോഹിതന്മാരിൽ—ചിലർ മാത്രമാകുന്നു. ശൂദ്രൻ പള്ളിച്ചാൻ അത്തിക്കുറുശ്ശി എന്നിവർ നമ്പൂതിരിമാരെ നേരിട്ടുപരിചരിയ്ക്കുന്ന കേവലഭൃത്യന്മാരാണല്ലൊ. അന്നൊക്കെ കുലധൎമ്മമെന്ന നിലയ്ക്കുള്ള പ്രവൃത്തിവിഭാഗം മാത്രമല്ലാതെ ജാതിഭേദമോ ഉച്ചനീചങ്ങളൊ ഉണ്ടായിരുന്നേയില്ല. അതിനാൽ അവരുടെ പൌരോഹിത്യംകൂടി നമ്പൂതിരിമാർതന്നെ നിൎവ്വഹിച്ചുകൊടുക്കാൻ നിശ്ചയിയ്ക്കുകയും, അങ്ങിനെ നിൎവ്വഹിച്ചു വരികയുമാണു ആദ്യമൊക്കെ ചെയ്തിരുന്നതു്. അന്നൊക്കെ അവൎക്കു് അതുകൊണ്ടു ആഭിജാത്യക്കുറവുണ്ടായിരുന്നില്ല; ജാതിഭേദവും ഉച്ചനീചങ്ങളുമില്ലാത്തതിനാൽ അതു ഉണ്ടാവേണ്ടതായ ആവശ്യവുമില്ലല്ലൊ. അതിനാൽ അന്നൊക്കെ ഇവർ എളേതുമാരായിരുന്നില്ല; നമ്പൂതിരിമാരേ ആയിരുന്നുള്ളു.

പിന്നീട് കാലാന്തരത്തിൽ ജാതിഭേദങ്ങളും, ജാതിവ്യവസ്ഥകളും, ഉച്ചനീചങ്ങളും പ്രബലപ്പെട്ടുവന്നപ്പോൾ മട്ടു മാറി. ശൂദ്രാ

ദികൾ താണ ജാതിക്കാരും തൊട്ടുകൂടാത്തവരുമായി പ്പരിണമിച്ചു. താണജാതിക്കാരും ഭൃത്യവർഗ്ഗവുമായ നായന്മാരുടേയും തങ്ങളുടേയും പുരോഹിതന്മാർ ഒരേ തറവാട്ടുകാർ—കുലവിദ്യക്കാർ—ആണെന്നു വരുന്നതു ശരിയല്ലെന്നു തോന്നിത്തുടങ്ങി. തങ്ങൾക്കു ജാതിയിൽ ബ്രാഹ്മണരേക്കാൾ താഴ്ചയുണ്ടെന്നു ശൂദ്രാദികൾക്കും സമ്മതമായിരുന്നതിനാൽ ആ കാര്യത്തിൽ അവർ അനുകൂലിയ്ക്കുകയല്ലാതെ എതിർത്തിരിയ്ക്കാനിടയില്ലല്ലൊ. അപ്പോൾ നായന്മാരുടെ പൌരോഹിത്യം നിർവ്വഹിയ്ക്കുവാൻ ആവശ്യമായേടത്തോളം പുരോഹിതന്മാരെ അതിന്നു മാത്രമായി നിശ്ചയിച്ചു. അവർ ശൂദ്രാദികളുടെ പൌരോഹിത്യം മാത്രമേ നിർവ്വഹിയ്ക്കാവു എന്നും, അപ്രകാരംതന്നെ മററു പുരോഹിതന്മാർ നമ്പൂതിരിമാരുടെ പൌരോഹിത്യം മാത്രമല്ലാതെ ശൂദ്രാദികളുടെ പൌരോഹിത്യത്തിന്നു പോകരുതെന്നും തീർച്ചപ്പെടുത്തി. ഇങ്ങിനേയാണു നമ്പൂതിരിമാരുടേയും ശൂദ്രാദികളുടേയും പുരോഹിതന്മാർ വേറെവേറെ രണ്ടു കുലവിദ്യക്കാരായിത്തീർന്നതു്. അപ്പോഴും എളേതിന്നു ആഭിജാത്യക്കുറവുണ്ടായിരുന്നില്ല; എന്നുവെച്ചാൽ എളേതായിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നില്ലെന്നർത്ഥം. വീടുകളിലെ പൌരോഹിത്യത്തിന്നു പോയാൽ തിരികെവന്നു കുളിയ്ക്കുകയും, അതിന്നു ശേഷം മററു നമ്പൂതിരിമാരുമായി ഒരേ നിലയിൽ ഒന്നിച്ചു പെരുമാറുകയുമാണു ചെയ്തിരുന്നതു്.

ജാതിഭേദങ്ങളും ഉച്ചനീചങ്ങളും മൂർച്ഛിയ്ക്കുന്നതോടുകൂടി പിന്നേയും ചില പരിണാമങ്ങളുണ്ടായി. താണ ജാതിക്കാരുടെ പുരോഹിതന്മാരാകയാൽ അവരെ മററു ബ്രാഹ്മണരുമായി തുല്യനിലയിൽ പെരുമാറുവാനനുവദിയ്ക്കുന്നതു പോരായ്കയാണെന്നും, അതിനാൽ അവർ തങ്ങളേക്കാൾ താണ പദവിയെ അനുഭവിയ്ക്കാവു എന്നും അഭിപ്രായമുണ്ടായി. ഒരുവിധം നോക്കുമ്പോൾ അതിൽ തെററു പറയാനുമില്ലല്ലൊ. അങ്ങിനേയാണു് എളേതുമാർ ബ്രാഹ്മണരിൽ വെച്ചു് താണ ജാതിയായിപ്പരിണമിച്ചതു്. അവർക്കു് 'എ

ളേളു'' എന്ന പേരുണ്ടാവാൻ തന്നെ കാരണം ബ്രാഹ്മണരിൽ താണതു്—എളയതു്—ആയതുകൊണ്ടാകുന്നു.

അപ്പോഴും ബ്രാഹ്മണർ അമ്പലവാസി നായർ എന്നിങ്ങിനെ മൂന്നു ജാതികളേ ഉണ്ടായിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നുള്ളു. ആസൂത്രിതമായ വിധത്തിൽ ശരിയായ ഒരു ഉദ്ദേശത്തോടുകൂടി പ്രോഗ്രാം നിശ്ചയിച്ചു പ്രവൃത്തിച്ചാലല്ലെ മാററത്തിന്നു—പരിവത്തനത്തിന്നു—ചില വ്യവസ്ഥകളും നിശ്ചയങ്ങളുമുണ്ടാകു? പ്രകൃതത്തിലെ നില അങ്ങിനേയൊന്നും ആയിരുന്നില്ല. കാററത്തിട്ട ചവിററിലപോലെ ഓരോ പരിണാമങ്ങൾ വന്നുകൊണ്ടിരിയ്ക്കുകയാണു് ചെയ്തിരുന്നതു്. നമ്പൂതിരിമാരുടെ കേവലഭൃത്യന്മാരാണു തങ്ങളെന്ന കാരണത്താൽ ആദ്യംതന്നെ ശൂദ്രാദികൾക്കു കുറച്ചൊരഭിമാനമുണ്ടായിരുന്നു. അതിന്നുപുറമെ അവരുടെ പൌരോഹിത്യം നമ്പൂതിരിമാർതന്നെ നിവ്വഹിച്ചു പോന്നിരുന്നതിനാൽ ആന്ദുരാൻ മുതലായ മററു നായ_ഗ_ന്മാരേക്കാൾ മേലേയാണെന്നു—ആഭിജാത്യം ജാസ്തിയുണ്ടെന്നു്—ഇവർ വിശ്വസിയ്ക്കാൻ തുടങ്ങി. നായന്മാരിൽ അവാന്തരവിഭാഗങ്ങളുടെ ഉത്ഭവം അപ്പോഴാണാരംഭിയ്ക്കാൻ തുടങ്ങിയതു്.

ഇത്രയുമായപ്പോൾ അവിടംകൊണ്ടും നിന്നില്ല. ശൂദ്രനാണെങ്കിൽ നടുമിററത്തും വടക്കിനിയിലും—ഹോമസ്ഥലത്തെന്നത്ഥം—വന്നു ചില വൈദികക്രിയകളിൽ സഹകരിയ്ക്കേണ്ടതുണ്ടു്; പള്ളിച്ചാൻെറ കുലധമ്മം അന്തോളമെടുക്കുക മാത്രമാണല്ലൊ; അത്തിക്കുറുശ്ശിയുടെതാകട്ടെ അപരക്രിയകളിലുമാകുന്നു. അതിനാൽ ശൂദ്രന്മാർ അവരേക്കാൾ മേലെ—ആഭിജാത്യം കൂടിയവർ—ആണെന്നു വന്നു. ഈ സംഗതി പരമാത്ഥമാകയാൽ ഒരു തറവാട്ടുകാർ—കുലവിദ്യക്കാർ—തന്നെ രണ്ടു കൂട്ടരുടേയും പൌരോഹിത്യം നിവ്വഹിയ്ക്കുന്നതു തെററാണെന്നു അനുഭവസിദ്ധമാണല്ലൊ. അതിനാൽ നമ്പൂതിരിമാരുടെ പുരോഹിതന്മാരിൽ നിന്നു ശൂദ്രാദി പുരോഹിതന്മാരെ വേർതിരിച്ചതുപോലെത്തന്നെ ശൂദ്രാദി പുരോഹിതന്മാരേയും ആഭി

ജാത്യമനുസരിച്ചു് വേർതിരിച്ചു. അങ്ങിനേയാണു് ശൂദ്രരുടേയും മററുള്ളവരുടേയും എളേരുമാർ വേറേയായതു്. അതനുസരിച്ചു് അവക്കു് ഒന്നാംപരിഷ എന്നും രണ്ടാംപരിഷ എന്നും പേരുണ്ടായി. അങ്ങിനെയാണു് അവരിലും ആഭിജാത്യഭേദമുണ്ടായതു്.

എളേരുമാരും ബ്രാഹ്മണരാണല്ലൊ. അതിനാൽ നമ്പൂതിരിമാരെപ്പോലെത്തന്നെ പ്രഥമപുത്രൻ മാത്രം വിവാഹം ചെയ്യുകയും, ബാക്കിയുള്ളവർ സംബന്ധത്തിന്നു പോവുകയും ചെയ്യുന്ന സമ്പ്രദായം ഇവരിലും നടപ്പായിട്ടുണ്ടു്. അതുകാരണം നമ്പൂതിരിമാരുടേതെന്നപോലെ ഇവരുടേയും ജനസംഖ്യ കുറഞ്ഞുവരികയായിരുന്നു.

C. കുലധമ്മത്തിന്റെ ഉപസംഹാരം.

ഇതുവരെ (ഒന്നാമദ്ധ്യായം മുതൽ എട്ടാമത്തേതായ നമ്പൂതിരിമാരുടെ കുലധമ്മമടക്കമുള്ള അദ്ധ്യായങ്ങളിൽ) കാര്യമായി പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതെല്ലാം അബ്രാഹ്മണർ നമ്പൂതിരിമാക്കുവേണ്ടി അനുഷ്ഠിക്കേണ്ടതായ കുലധമ്മങ്ങളാകുന്നു. ഇതുപോലെ നമ്പൂതിരിമാർ മററുള്ളവക്കും, അവരിൽ പലരും അന്യോന്യവും അനുവത്തിക്കേണ്ടതായ കുലധമ്മങ്ങറം പലതുണ്ടു്. നമ്പൂതിരിമാരെ അപേക്ഷിച്ചു് അവക്കെല്ലാം മതപരമായ വൈദികകമ്മങ്ങറം കുറവാകയാൽ അന്യന്മാർ സഹകരിക്കേണ്ടതായ അത്തരം കുലധമ്മങ്ങറം കുറവാണെന്നേയുള്ളു. പൂജ ഗണപതിഹോമം മുതലായ വൈദികകമ്മങ്ങറം ചെയ്തുകൊടുക്കുവാൻ ആക്കുവേണ്ടിയായാലും നമ്പൂതിരിമാക്കെ അധികാരമുള്ളു. നായന്മാക്കു ചാത്തം വെയ്ക്കാൻ എളേരും, മരണം പ്രസവം മുതലായ അശുദ്ധി പോയി ശുദ്ധമാകുന്നതിന്നു തളിക്കാൻ അത്തിക്കുറുശ്ശിയുമായാലേ മതിയാവൂ. എല്ലാവക്കും മണ്ണാത്തിമാററു വേണമെന്നു നിബ്ബന്ധമുണ്ടു്. ഇതൊക്കെ ഇപ്പോഴും എല്ലാവക്കും അറിയാവുന്നതും സമ്മതമുള്ളതുമാണു്. സഞ്ചയനത്തിനുള്ള പ

പ്പക്കലം ആന്തുരാനുണ്ടാക്കിയതും, കെട്ടുകല്യാണത്തിന്നുള്ള താലി തട്ടാൻ പണിചെയ്തതും, കല്യാണദിവസം തേച്ചുകളിയ്ക്കാനുള്ള എണ്ണ ചക്കാലനാട്ടിയതും, കല്യാണത്തിന്നുടുക്കുവാനും മൂടുവാനും — നായർസ്ത്രീകളും മററും തലയിൽ വസ്ത്രമിടുകയാണു ചെയ്തിരുന്നതു്; മൂടുകയല്ല— ഉള്ള വസ്ത്രം ചാലിയൻ നെയ്തതും, വാല്ക്കണ്ണാടി മൂശാരി നിൎമ്മിച്ചതും തന്നെ വേണമെന്നു നിബ്ബന്ധമുണ്ടായിരുന്നു. ഇങ്ങിനെ മതപരമായ കാൎയ്യങ്ങൾക്കൊക്കെ അതാതിന്നധികാരികളായ വംശപ്രവൃത്തിക്കാരുടെ സഹകരണം കൂടിയേ കഴിയൂ എന്ന നിബ്ബന്ധം നമ്പൂതിരിമാൎക്കു മാത്രമല്ല എല്ലാവൎക്കുമുണ്ടായിരുന്നു; ഇപ്പോൾ തീരെ ഇല്ലാതായിട്ടുമില്ല. ആന്തുരാൻ, ചക്കാൻ, ചാലിയൻ, മൂശാരി എന്നിവർ ചെയ്യേണ്ടതായ കാൎയ്യങ്ങൾക്കു പ്രയാസം നേരിട്ടുതുടങ്ങിയപ്പോൾ അവ ഉപേക്ഷിയ്ക്കപ്പെട്ടതാകുന്നു. മററെല്ലാം ഇപ്പോഴും സാദ്ധ്യമാകയാൽ അനുസരിച്ചുവരികയും ചെയ്യുകയാണു്. അല്ലാതെ ചിലതു് ഉപേക്ഷിയ്ക്കപ്പെടാനും മററു ചിലതു് അനുഷ്ഠിച്ചുവരുവാനും കാരണം അവയ്ക്കു തമ്മിലുള്ള പ്രാധാന്യത്തിന്റെ ഭേദമൊന്നുമല്ല.

ആന്തുരാൻ മുതൽ പുലയർ പറയരടക്കമുള്ള കുലധൎമ്മക്കാൎക്കൊന്നും പുരോഹിതന്മാർ വേറേയില്ല. നമ്പൂതിരിമാരെപ്പോലെ അവരുടേയെല്ലാം പൌരോഹിത്യം നിൎവ്വഹിയ്ക്കുന്നതു അവരുടെ കൂട്ടർതന്നേയാകുന്നു. ഈ സംഗതിയെപ്പററി അത്ര വിശദമായ അന്വേഷണം നടത്തിയിട്ടില്ല. ആലോചനാവിഷയമാക്കുകയും ഉണ്ടായില്ല. തെക്കൻകേരളത്തിലെന്നപോലെ മദ്ധ്യകേരളത്തിലും ആന്തുരാൻ, ചക്കാൻ, ചാലിയൻ എന്നീ നായന്മാരെ അധികമെങ്ങും കാണാതായിട്ടുണ്ടു്. ഇവരെസ്സംബന്ധിച്ചു ഇവിടെപ്പറഞ്ഞ വിവരം ഫറൂക്ക് കൊയിലാണ്ടി മുതലായ പ്രദേശങ്ങളിൽനിന്നു ലഭിച്ചതാകുന്നു; ആശാരി മുതലായവരെ സ്സംബന്ധിച്ചതാകട്ടെ മദ്ധ്യകേരളത്തിലെ സ്ഥിതിയും അതുതന്നേയാണു്. ഈ നടവടികൾക്കു

കേരളത്തിൽ എത്രത്തോളം സാർവ്വത്രികത്വമുണ്ടെന്നു നിശ്ചയമില്ലെന്ന പരമാർത്ഥവും ഇവിടെ വ്യക്തമാക്കട്ടെ.

മുന്നദ്ധ്യായങ്ങളിൽ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതെല്ലാം തേഞ്ഞുമാഞ്ഞു ശിഥിലങ്ങളായിട്ടുണ്ടെങ്കിലും ഇന്നും നിലവിലുള്ള നടവടികളാണു്. ഈ വസ്തുത സവർണ്ണൎക്ക മാത്രമല്ല പറയരടക്കമുള്ള മിക്ക ദേശക്കാൎക്കം അറിവുണ്ടായിരിക്കും. അതിൽ വിശ്വാസമില്ലാത്തവർ നാട്ടിൻപുറങ്ങളിൽ (പ്രത്യേകിച്ചു് വടക്കൻകേരളത്തിൽ) നമ്പൂതിരിമാർ — അഥവാ ജന്മികളും നാടുവാഴികളുമായ സ്ഥാനികളായന്മാർ—താമസിക്കുന്ന പ്രദേശങ്ങളിൽ ചെന്നന്വേഷിക്കണമെന്നേ ഉള്ളു. ക്രിസ്ത്യൻ-മുസ്ലിം മുതലായ മതങ്ങളുടെ ആവിർഭാവം, അറബികൾ യൂറോപ്യന്മാർ മുതലായവരുടെ ആഗമനം, അവരുടെ കച്ചവടം എന്നിങ്ങനെ പലതും കുലധൎമ്മത്തിന്റെ തകൎച്ചയ്ക്കു കാരണമായിട്ടുണ്ടു്. ടിപ്പുവിന്റെ ആക്രമണം അതിന്നു മകുടം വെയ്ക്കുകയും ചെയ്തു. എന്നിരുന്നാലും നമ്പൂതിരി മുതൽ ചണ്ഡാലൻ വരെ, കുടിൽ തൊട്ടു കൊട്ടാരം വരെ ആബാലവൃദ്ധം ജനങ്ങൾ ആ തകൎച്ചയിൽ ഒന്നുപോലെ വ്യസനിക്കുകയും, അതിന്റെ പ്രധാന കാരണക്കാരനായ ടിപ്പുവിനെ ശപിക്കുയും മാത്രമേ ചെയ്തിരുന്നുള്ളു. അല്ലാതെ ആ ഏൎപ്പാടിൽ വെറുപ്പുണ്ടാവുകയോ അതു നശിക്കണമെന്നാഗ്രഹിക്കുയോ ചെയ്തിരുന്നില്ല. അതിനാൽ ആവുന്നത്ര പഴയ രീതിയിൽ നടക്കാനാഗ്രഹിക്കുകയും, അതിന്നു സഹായിക്കുകയുമാണു് അടുത്ത കാലം വരെ എല്ലാവരും ചെയ്തിരുന്നതു്. ആ കാൎയ്യത്തിൽ ഇപ്പോൾ വലിയ മാററം വന്നിരിക്കുന്നു. പുതിയ തലമുറക്കാരുടെ അഭിപ്രായം അവയെ ഇനി നിലനിൎത്തരുതെന്നും, നാമാവശേഷമാക്കണമെന്നു മായിട്ടുണ്ടു്. അവയുടെ നന്മ-തിന്മകളെക്കുറിച്ചോ, ആവശ്യാനാവശ്യങ്ങളെ സ്സംബന്ധിച്ചോ, മേലിൽ നിലനിൎത്തണമോ വേണ്ടയോ എന്നതിനെപ്പററിയോ ഒന്നും ഞാനിവിടെ പ്പരിശോധിക്കുന്നില്ല. ഇങ്ങിനെ ഒരു നൂററാണ്ടു കാലം കഴിയു

മ്പോഴേയ്ക്കു അതെല്ലാം തീരെ അജ്ഞാതങ്ങളായിത്തീരും. അങ്ങിനെ വരാതിരിയ്ക്കാൻ ഒരു യഥാൎത്ഥ ചരിത്രമെന്ന നിലയ്ക്കുകൂടിയാണു ഞാനിവിടെ അതെല്ലാം രേഖപ്പെടുത്തുന്നതു്.

പൂജ ഗണപതിഹോമം മുതലായ വൈദികകൎമ്മങ്ങൾ ബ്രാഹ്മണരുടെ കുലധൎമ്മങ്ങളാണല്ലൊ. അതുകൾ അവരെക്കൊണ്ടു മാത്രമേ ചെയ്യിയ്ക്കാവൂ എന്നും, അവർ മാത്രമാണ് അതിന്നധികാരികളെന്നും ഉള്ള കാൎയ്യത്തിൽ ആൎക്കും സംശയവുമില്ല ശൂദ്രാദി മററു സകലമാന കുലധൎമ്മക്കാരുടേയും നില അതുതന്നെയാണ്. അതെല്ലാം അതാതു കുലധൎമ്മക്കാൎക്ക മാത്രമെ ചെയ്യാനധികാരമുണ്ടായിരുന്നുള്ളു. വിദേശച്ചരക്കുകളുടെ ഇറക്കുമതി കാരണം—യന്ത്രനിൎമ്മിതങ്ങളായ വീട്ടുസാമാനങ്ങൾ ചുരുങ്ങിയ വിലയ്ക്കു കിട്ടിത്തുടങ്ങിയതുകൊണ്ടു്—ജനങ്ങൾ അത്തരം സാധനങ്ങൾ മാക്കററിൽനിന്നു വാങ്ങിത്തുടങ്ങുകയും അതിനാൽ അതാതു കുലധൎമ്മക്കാൎക്ക ജോലിയില്ലാതാവുകയും ചെയ്തു. മറിച്ച് അതൊക്കെ ആരുണ്ടാക്കിയതായാലും വിരോധമില്ലെന്നോ അത് മതിയെന്നോ വെച്ചിട്ടല്ല; അത അവരിൽനിന്നു കിട്ടാതായതുകൊണ്ടാകുന്നു. നമ്പൂതിരിമാരുടെ കുലധൎമ്മം മിൽച്ചരക്കുകളായോ മററൊ മാക്കററിൽ വന്നില്ല. വൈദികകാൎയ്യങ്ങൾ മാത്രം അവരെക്കൊണ്ടുതന്നെ നടത്തിയ്ക്കണമെന്നും മററുമുള്ള വിശ്വാസവും നടവടിയും ഇന്നും നിലനില്ക്കാൻ കാരണമതാകുന്നു. ഇന്നും വില പേശാതെ ദക്ഷിണ ചെയ്യുകയും, അത് വാങ്ങി അനുഗ്രഹിച്ചുപോവുകയും മാത്രമെ അവർ ചെയ്യുന്നുള്ളുവല്ലൊ. ഇവരുടെ കുലധൎമ്മവും മാക്കററിൽ ധാരാളമായി ചുരുങ്ങിയ വിലയ്ക്കു ഇറക്കുമതി ചെയ്യാൻ സാധിയ്ക്കുന്ന ചരക്കായിരുന്നുവെങ്കിൽ, മററു കുലധൎമ്മക്കാരുടെ ഉല്പന്നങ്ങളെന്ന പോലെത്തന്നെ മാക്കററിൽ നിറയുകയും, നമ്പൂതിരിമാരെത്തേടാതെ മാക്കററുകളിൽനിന്നു വാങ്ങിത്തുടങ്ങുകയും, നമ്പൂതിരിമാർതന്നെ വേണമെന്നുള്ള നിൎബ്ബന്ധമില്ലാതാവുകയും ചെ

ശ്യമായിരുന്നു. നമ്പൂതിരിമാർ അവരുടെ കുലധർമ്മങ്ങളായ പൂജ ഈശ്വരസേവ മുതലായതു് ആവശ്യമുണ്ടോ എന്നു വീട്ടുതോറും നടന്നു ഇന്നും അന്വേഷിച്ചുതുടങ്ങിയിട്ടില്ല. ആവശ്യക്കാർ ക്ഷണിച്ചാൽ അതുകൾ നിവൃത്തിച്ചുകൊടുക്കുകയേ ചെയ്യുന്നുള്ളുവല്ലോ. അതുപോലെത്തന്നെ പണ്ടുകാലത്തു് ശൂദ്രാദികളായ മററു എല്ലാ കുലധർമ്മക്കാരും അവരവരുടെ വീട്ടിലിരുന്നുകൊണ്ടു് അതാതുല്പന്നങ്ങൾ യഥാശക്തി (യഥായോഗ്യം) ഉല്പാദിപ്പിച്ചു വെയ്ക്കുക മാത്രമെ ചെയ്തിരുന്നുള്ളു; അല്ലാതെ വീട്ടുതോറും നടന്നു "വേണോ വേണോ" എന്നിങ്ങനെ അന്വേഷിച്ചു നടന്നിരുന്നില്ല. മറെറാരെങ്കിലും കുലധർമ്മക്കാർ അവരുടേതല്ലാത്ത കുലധർമ്മം സ്വീകരിച്ചിരുന്നുമില്ല. അതിന്നാവശ്യവുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. വൈദികകർമ്മങ്ങൾക്കു ബ്രാഹ്മണർ നമ്പൂതിരിമാരെ സമീപിക്കുന്നതുപോലെത്തന്നെ ഉപഭോക്താക്കൾ ഉല്പാദകന്മാരെ (കുലധർമ്മക്കാരെ) സമീപിക്കുകയും, ആവശ്യമുള്ള ഉല്പന്നങ്ങൾ വാങ്ങി ദക്ഷിണ കൊടുത്തു പോരികയുമാണു ചെയ്തിരുന്നതു്. മറിച്ചു് വില പേശുന്ന സമ്പ്രദായമേ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. എല്ലാവരും കുലധർമ്മം അനുഷ്ഠിയ്ക്കുയാണെന്നും, അവരവരുടെ കുലധർമ്മംകൊണ്ടു് മററുള്ളവരുടെ കുലധർമ്മാനുഷ്ഠാനത്തിൽ സഹായിയ്ക്കുയാണെന്നും എല്ലാവരും വിശ്വസിച്ചിരുന്നു. അങ്ങിനെ എല്ലാവരും അന്യോന്യം സ്നേഹത്തോടും, ബഹുമാനത്തോടും, ആദരവോടും, മതകർമ്മമാണെന്ന വിശ്വാസത്തോടും, അതിനാൽ ഈശ്വരാരാധനയാണെന്ന ധാരണയിൽ ഭക്തിയോടും കൂടി സ്വധർമ്മങ്ങൾ അനുഷ്ഠിയ്ക്കുയാണു ചെയ്തിരുന്നതു്.

ഈ ഓരോ വംശപ്രവൃത്തിക്കാരുടെ കുലധർമ്മങ്ങൾക്കും തമ്മിൽ താരതമ്യഭേദമോ, നന്മതിന്മകളൊ, മേൽകീഴ്ഭാവമോ, ഉത്തമമദ്ധ്യമത്വമോ ഒന്നുമില്ല; എല്ലാം അതാതിൻെറ സ്ഥാനത്തു തുല്യപ്രധാനങ്ങളാകുന്നു. ഈ പരമാർത്ഥം മനസ്സിലാക്കുന്നതിന്നു കേരളത്തെ ഒരു ശരീരമായെടുക്കണം. ഒരു മനുഷ്യശരീരത്തിൻെറ എല്ലാ

അവയവങ്ങളും അതാതിൻെറ പ്രവൃത്തി ചെയ്യേ ദേഹം ആരോഗ്യത്തോടെ നിലനിൽക്കു. ഗുദം വിസൎജ്ജനം ചെയ്യാതിരുന്നാലും, വായ ഭക്ഷണം കഴിയ്ക്കാതിരുന്നാലും, കാലുകറം നടക്കാൻ കൂട്ടാക്കാതിരുന്നാലും, കയ്യുകറം പ്രവൃത്തിയെടുക്കാതിരുന്നാലും—അതുപോലെ മററവയവങ്ങറം ശരിയായ വിധം പ്രവൃത്തിയ്ക്കാതിരുന്നാലും—ശരീരത്തിന്നു കേടു പററാതിരിയ്ക്കയില്ല. കാരണം ശരീരത്തിൻെറ ആരോഗ്യത്തിന്നു വേണ്ടിടത്തോളം അവയവങ്ങളെ മാത്രമെ സൃഷ്ടിച്ചിട്ടുള്ളു. ആ അൎത്ഥത്തിൽ ഏതവയവത്തിൻെറ പ്രവൃത്തിയ്ക്കും മേൽകീഴ്ഭാവമോ, ഉത്തമമദ്ധ്യമത്വമോ ഇല്ല. ദേഹം ആരോഗ്യത്തോടെ നിലനിൽക്കണമെങ്കിൽ എല്ലാ അവയവങ്ങളും അതാതിൻെറ പ്രവൃത്തികറം യഥാവിധി ചെയ്യുകതന്നെ വേണം.

അതുപോലെ മേൽപറഞ്ഞ ഓരോ കുലധൎമ്മക്കാരും കേരളമാകുന്ന ശരീരത്തിലെ ഓരോ അവയവങ്ങളാകുന്നു. അവയെല്ലാം യഥായോഗ്യം പ്രവൃത്തിയെടുത്തേ കേരളശരീരം ആരോഗ്യത്തോടെ നിലനില്ക്കൂ; എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ കേരളശരീരത്തിൻെറ ആവശ്യത്തിന്നു വേണ്ടിടത്തോളം മാത്രമെ അതിൻെറ അവയവങ്ങളായ കുലധൎമ്മക്കാരെ നിശ്ചയിച്ചിട്ടുള്ളു എന്നതുതന്നെ. ആ കാൎയ്യത്തിൽ ബ്രാഹ്മണനെന്നോ ശൂദ്രനെന്നോ ചക്കാലനെന്നോ ആശാരിയെന്നോ മററൊ വ്യത്യാസമില്ല. അതായതു് ബ്രാഹ്മണർ അവരുടെ കുലധൎമ്മം അനുഷ്ഠിയ്ക്കാതിരുന്നാലും, ശൂദ്രൻ ശൂദ്രപ്രവൃത്തി ഉപേക്ഷിച്ചാലും—ഓരോ കുലധൎമ്മക്കാർ അവരവരുടെ ധൎമ്മം ചെയ്യാതിരുന്നാലും—കേരളശരീരത്തിന്നു ഹാനി തട്ടും, രോഗം ബാധിയ്ക്കും, ജനങ്ങളുടെ ജീവിതത്തോതു് താഴുകയും ചെയ്യും. ഈ തത്വമനുസരിച്ചാണു് ആൎയ്യന്മാർ കേരളത്തിൽ ഓരോരുത്തൎക്കും കുലധൎമ്മം നിശ്ചയിച്ചതു്.

—:o:—

അദ്ധ്യായം 9

ദേശാതിൎത്തികം

ദേശം എന്നു പറയുന്നതു് പണ്ടത്തെ ഭരണസംബന്ധമായ ഒരു രാജ്യാതിൎത്തിയാകുന്നു. ഇന്നും ദേശമെന്നു പറഞ്ഞാൽ സാമാന്യം എല്ലാവൎക്കുമറിയാം. എങ്കിലും പണ്ടുകാലത്തു് അതിന്നുണ്ടായിരുന്ന പ്രാബല്യത്തെപ്പററിയും പ്രാധാന്യത്തെക്കുറിച്ചും സാധാരണ ജനങ്ങൾക്കു അറിവില്ലാതായിട്ടുണ്ടു്.

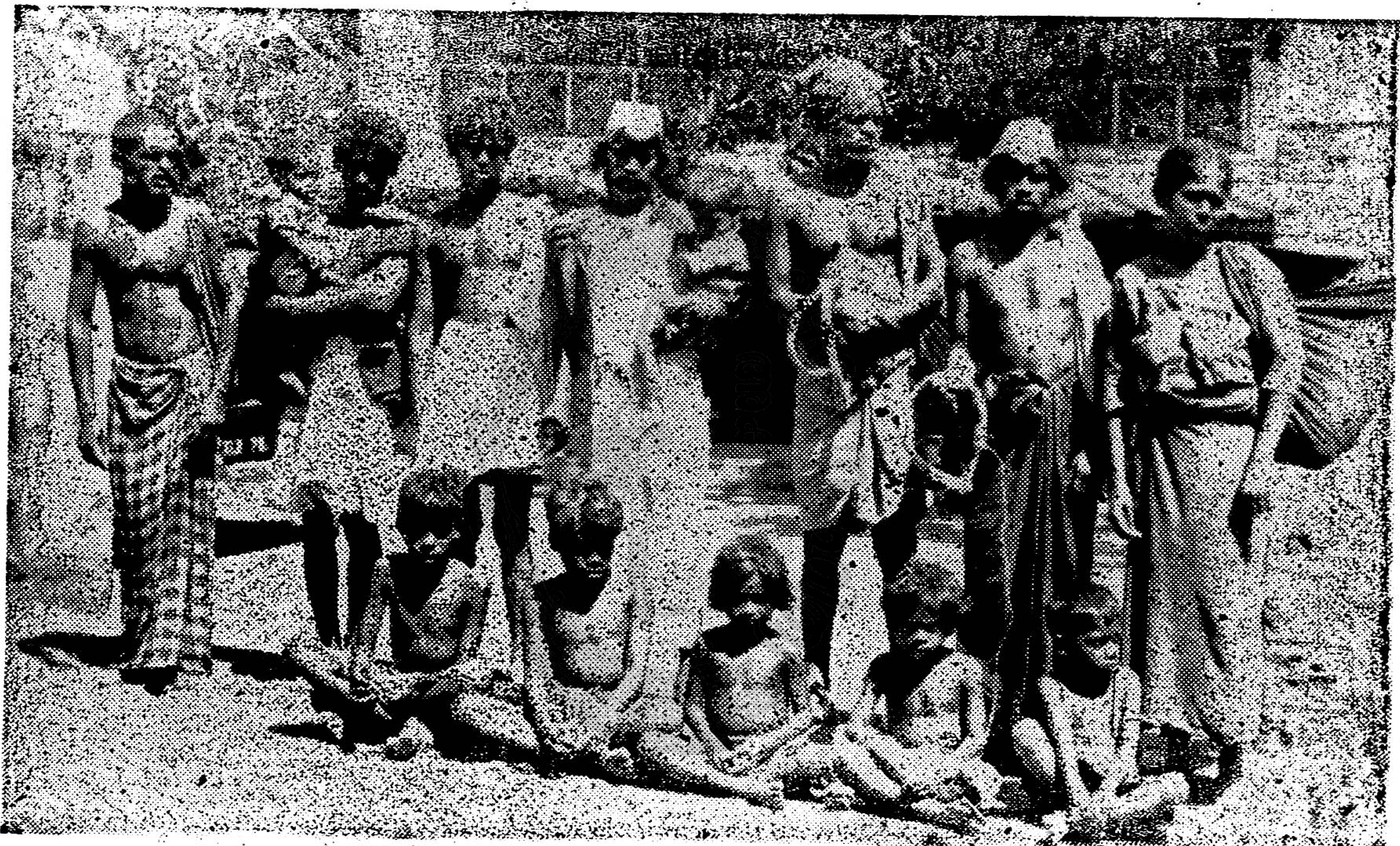
ഇന്നത്തെ ഗവൎമ്മെണ്ടു റിക്കാൎട്ടുകളിൽ സംസ്ഥാനം (State) ജില്ല (District) താലൂക്കു മുതലായവയുടേയും, സിവിൽ ക്രിമിനൽ മുതലായ കോടതികളുടേയും മററും ജൂറിസ്ഡിക്ഷൻ (Jurisdiction) കൃത്യമായി രേഖപ്പെടുത്തിയിരിയ്ക്കുമല്ലൊ. അതാതതിൎത്തികൾക്കകത്തല്ലാതെ ആ വക കാൎയ്യങ്ങൾ നടത്തുകയും ചെയ്യില്ല. അതുപോലെത്തന്നെ പണ്ടു കേരളത്തിലെ ദേശങ്ങൾക്കും സൎവ്വെ ചെയ്തു് കല്ലിട്ടുകൊണ്ടു പ്രത്യേകമായ അതിൎത്തികൾ നിശ്ചയിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നു; ഇപ്പോൾ തീരെ ഇല്ലാതായിട്ടുമില്ല. വെറും സങ്കല്പമോ സൎവ്വെയോ മാത്രമായിട്ടല്ല, വൈദികവിധിയനുസരിച്ചു് ചില ചടങ്ങുകളോടുകൂടിയാണു് അങ്ങിനെ നിശ്ചയിച്ചിരുന്നതെന്നും അറിയണം.

ഓരോ ദേവാലയത്തിന്നും പുറമതിലുണ്ടല്ലൊ. അമ്പലത്തിന്റെ അതിൎത്തി അതാണു്; അതു തച്ചുശാസ്ത്രവിധിയനുസരിച്ചു നിശ്ചയിച്ചതുമാകുന്നു. പശു മുതലായ ജന്തുക്കളും മററും അതിനകത്തു കിടന്നു ചത്താൽ മാത്രമെ അമ്പലം അശുദ്ധമാകുന്നുള്ളു; പുറത്താണെങ്കിൽ അശുദ്ധി ബാധിയ്ക്കുകയില്ല; അശുദ്ധി ബാധിച്ചാൽ അതിന്നനുസരിച്ചു പുണ്യാഹം മുതലായ ശുദ്ധികൎമ്മം ചെയ്യണമെന്നാണു വിധി; അപ്രകാരം ചെയ്തും വരുന്നുണ്ടു്.

മനുഷ്യാലയത്തിന്നാണെങ്കിൽ പ്ലാനുണ്ടാക്കി സ്ഥാനനിൎണ്ണയം ചെയ്തു ചുററി തറയ്ക്കുമ്പോൾ ആ തച്ചുശാസ്ത്രജ്ഞൻ തച്ചുശാസ്ത്ര

പ്രകാരം പറമ്പിന്നു—പുരയിടത്തിന്നു—ഒരതിൎത്തി നിശ്ചയിച്ചിട്ടുണ്ടാകും; കെട്ടിടം പണിചെയ്ത കാലത്തു് അതുപ്രകാരം അതിരിട്ടു് വാസ്തുബലിയും—ഇതിന്നു വാസ്തുപൂജ എന്നും പറയും—ചെയ്തിട്ടുണ്ടാകും. കുടിയിരിപ്പുപറമ്പ്—സാങ്കേതികഭാഷയിൽ വാസ്തു—എന്നു പറയുന്നതു് അതിനേയാകുന്നു. കെട്ടിടം നില്ക്കുന്നതും കൈവശമുള്ളതുമായ പറമ്പ് അതിലും വളരെ വലുതാണെന്നു വരാം. അതൊന്നും ആ കെട്ടിടത്തിന്റെ വാസ്തുവല്ല; മുൻപറഞ്ഞ അതിൎത്തിയ്ക്കകം മാത്രമേ വാസ്തുവാകയുള്ളു. ഏതെങ്കിലുമൊരു ഇല്ലത്തു് മരിച്ച പുലയുള്ളപ്പോഴം ആ വളപ്പിനുള്ളിൽ ദേവനെ എഴുന്നള്ളിയ്ക്കുകയോ ബ്രാഹ്മണൎക്കു് ഭക്ഷണം കഴിയ്ക്കുകയോ ചെയ്യാൻ പാടില്ലല്ലോ. ആ അശുദ്ധി ആ വാസ്തുവിനുള്ളിൽ മാത്രമേ ഉള്ളു; പുറത്തെയ്ക്കു ബാധിയ്ക്കയില്ല. വളപ്പിന്നു വലുപ്പം ജാസ്തിയുണ്ടെങ്കിൽ അതെല്ലാം പുറവളപ്പ്—കൃഷിസ്ഥലം—മാത്രമേ ആകയുള്ളു. അവിടെവെച്ചു് പൂജ ഗണപതിഹോമം മുതലായ ഈശ്വരസ്സേവകം ചെയ്യാനും, ബ്രാഹ്മണൎക്കു ഭക്ഷണം കഴിയ്ക്കാനും വിരോധമില്ല. സ്ഥാനികളും മാനികളും മററുമായ പല നായർതറവാടുകളിലും സംബന്ധക്കാരായ നമ്പൂതിരിമാൎക്കു താമസിയ്ക്കാനും, എളേതിനേക്കൊണ്ടു ചാത്തം വെപ്പിയ്ക്കാനും, പൂജ ഗണപതിഹോമം മുതലായ ഭഗവത്സേവ ചെയ്യിയ്ക്കാനും മററുമായി മഠങ്ങളുണ്ടാക്കിയിട്ടുണ്ടല്ലോ; അഥവാ ഉണ്ടായിരുന്നുവല്ലോ. അതെല്ലാം കാണുന്നതു ആ വാസ്തുവിന്നു പുറത്തേ ആയിരിയ്ക്കും. ചില വീടുകളിലുള്ള മഠങ്ങൾ കാഴ്ചയിൽ വീട്ടുവളപ്പിന്നകത്താണെന്നു—പടിയ്ക്കു പുറത്തല്ലെന്നു—തോന്നാം. എന്നാൽ അതബദ്ധമാകുന്നു കുടിയിരിപ്പുപറമ്പിന്നു വലുപ്പം ജാസ്തിയുള്ളതുകൊണ്ടും, അതെല്ലാം വാസ്തുവാണെന്ന ധാരണയാലുമാണു് അങ്ങിനെ തോന്നുന്നതു്. തച്ചുശാസ്ത്രപ്രകാരം അളന്നു നോക്കിയാൽ അതെല്ലാം വാസ്തുവിന്നു പുറത്താണെന്നു വ്യക്തമാകാതിരിയ്ക്കയില്ല. അങ്ങിനെ ആ വാസ്തുവിന്റെ അതിൎത്തി വേർതിരിയു

ചിത്രം നമ്പ്ര്: 1—നായാടികൾ.

ഇവരെപ്പററി സാമാന്യജനങ്ങൾക്ക കുറച്ചേ വിവരമുണ്ടാവൂ. കാഴ്ചയിൽ ഇവരുടെ വേഷം, സമ്പ്രദായം, സ്വഭാവം എന്നിവ ഒട്ടൊക്കെ ഇതിൽനിന്നു മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയും—(വിവരണം 87-ാം പേജിൽ).

ചിത്രം നമ്പ്ര് : 2—ദേശലിംഗം.

ഇതിൽ കാണുന്ന ദേശലിംഗങ്ങളിൽ ഇടത്തേതു് കന്നംകുളത്തുനിന്നു കോതച്ചിറ ദേശത്തേയ്ക്കു പോകുന്ന റോഡിൽ ഉദ്ദേശം 2 നാഴിക ചെന്നാൽ വലത്തുവശത്തു് ഒരു മാട്ടത്തോട് (കയ്യാലയോടു്) ചേർന്നു നില്ക്കുന്നതും, വലത്തേതു് കന്നംകുളത്തുനിന്നു ഏതാണ്ടു് 4 നാഴിക വടക്കായി സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന തൊഴിയൂർ ദേശത്തു്—തൊഴിയൂർ നമ്പീശന്റെ പടിക്കൽ—ഉള്ളതും ആകുന്നു—(വിവരണം 154-ാം പേജിൽ).

ന്നതു 'വാസ്തുബലി' എന്ന മതപരമായ വൈദികകർമ്മം കൊണ്ടു കുന്നു.

കവളപ്പാറ നായരുടെ വീടിന്നു 'കൊട്ടാരം' എന്നാണു ഭാഷ. കുടുംബമെല്ലാം താമസിക്കുന്നതു അവിടേയാണെങ്കിലും പൂജ ഗണപതിഹോമം മുതലായ ഈശ്വരസേവകളും, നമ്പൂതിരിമാരുടെ ഭക്ഷണവും അവിടെവെച്ചു നടത്താറുണ്ടു്; അതിന്നു കാരണവുമുണ്ടു്. പ്രസവം, ആർത്തവം, മരണം, ശവസംസ്കാരം മുതലായ വീട്ടുകാര്യങ്ങളൊന്നും അവിടെവെച്ചു നടത്താറില്ല. കൊട്ടാരത്തിൽനിന്നു അധികം ദൂരത്തല്ലാതെ മറെറാരു വളപ്പിൽ അവരുടേതന്നെ ഒരു തറവാട്ടുവീടുണ്ടു്. പ്രസവം മുതലായതെല്ലാം അവിടെവെച്ചേ നടത്താറുള്ളു. കൊട്ടാരത്തിൽവെച്ചു തന്നെ മരണം സംഭവിച്ചാൽ ഉടനെ ശവം അങ്ങോട്ടു കൊണ്ടുപോവുകയും ഇവിടെ ആ അശുദ്ധി പോകാൻ പുണ്യാഹം തളിക്കുകയും പതിവാണു്. ഇതിന്റെ അർത്ഥമെന്തെന്നാൽ കൊട്ടാരം ഒരു മഠമാകുന്നു. അതു മൂപ്പിൽ നായർക്കു താമസിക്കാനുള്ളതുമാണു്. കവളപ്പാറ തറവാട്ടിൽ അംഗങ്ങൾ കുറവാകയാൽ എല്ലാവരും കൊട്ടാരത്തിൽ — ആ മഠത്തിലെന്നർത്ഥം — ഒന്നിച്ചു താമസിക്കുക മാത്രമാണു്. മഠമാണെങ്കിൽ ചെയ്യാവുന്നതു മാത്രമേ അവിടെ ചെയ്യാറുള്ളു. ഒരു നായർവീടാണെങ്കിൽ സംഭവിക്കുന്നതൊന്നും — മഠത്തിൽ പാടില്ലാത്തതെന്നർത്ഥം — അവിടെവെച്ചു സംഭവിക്കാൻ ഇടവരാതെ സൂക്ഷിച്ചുകൊണ്ടാണു അവരവിടെ താമസിക്കുന്നതെന്നർത്ഥം.

വലിയ ഒരു പറമ്പിലാണു് അമ്പലം നില്ക്കുന്നതെന്നും, അതിർത്തി കാണാത്ത വിധത്തിൽ മതിൽ നശിച്ചുപോയിരിക്കുന്നുവെന്നും വിചാരിക്കുക. അമ്പലത്തിന്നടുത്തു കിടന്ന ഒരു പഞ്ചു ച ത്താൽ തച്ചുശാസ്ത്രപ്രകാരം അളന്നുനോക്കി മതില്ക്കകത്താവുമെന്നു കണ്ടാൽ മാത്രമേ ശുദ്ധികർമ്മം ചെയ്യുകയുള്ളുവല്ലൊ. പുറത്താണെ

ങ്കിൽ ചെയ്യേണ്ടതില്ല; ചെയ്യുകയും പതിവില്ല. വാസ്തവിൻെറ നിലയും ഇതുതന്നെയാകുന്നു. ഇനി ദേശാതിൎത്തിയെപ്പററി പ്പറയാം.

പാട്ടപ്പറമ്പുകളും വയലുകളും മററും അന്യോന്യം കൈമാറുമ്പോഠം അതിൎത്തികഠം വാക്കാൽ പറഞ്ഞു നിശ്ചയിച്ചാൽ മാത്രം പോരാ, നിയമപ്രകാരമുള്ള മുദ്രക്കടലാസിൽ എഴുതി രജിസ്റ്റാക്കിയാൽ മാത്രമെ സൎവ്വസമ്മതമായി സ്വീകരിയ്ക്കുകയുള്ളുവല്ലൊ. അതുപോലെ ദേശങ്ങളുടെ അതിൎത്തികളും സങ്കല്പംകൊണ്ടോ അയൽദേശക്കാരുമായി അന്യോന്യം പറഞ്ഞുവെച്ചതുകൊണ്ടോ മാത്രം കാൎയ്യമാകയില്ല; അതിന്നു വിധിച്ചിട്ടുള്ള മതച്ചടങ്ങുകൂടി ചെയ്യേ മതിയാകൂ. ദേശങ്ങളുടെ അതിൎത്തി നിശ്ചയിച്ചാൽ ആദ്യംതന്നെ ആ അതിൎത്തികളിൽ ഓരോ അതിൎത്തിക്കല്ല് സ്ഥാപിയ്ക്കുന്നു. അതിന്നു 50 അംഗുലത്തിൽ കുറയാത്ത ഉയരവും 12 അംഗുലം വ്യാസവും ഉണ്ടായിരിയ്ക്കണമെന്നാണ വിധി. ഇത്തരം കല്ലിന്നു പറഞ്ഞിരുന്ന ഭാഷ 'ദേശലിംഗം' എന്നാകുന്നു. ഇതിന്നു ഭാഷയിൽ പറഞ്ഞുവരുന്ന പേരു 'നാട്ടുകല്ല്' എന്നത്രെ. ആ കല്ല് സ്ഥാപിയ്ക്കുന്ന പണി അതാതു ദേശത്തെ ആശാരിയും പറയനും കൂടി നിൎവ്വഹിയ്ക്കേണ്ടതാണ്. 2-ാം നമ്പ്ര് ചിത്രം അതിൻേറതാകുന്നു.* പിന്നെ അത് സ്ഥിരപ്പെടുത്തുന്നതിന്നു വൈദികവിധിപ്രകാരം ഒരു കൎമ്മം ചെയ്യുകയായിരുന്നു പതിവ്. അതിൻെറ ഏതാണ്ടൊരു സ്വരൂപം ഇവിടെ കാണിയ്ക്കാം. അതിന്നു ദേശത്തെ പറയൻ, മാരാർ, അമ്പല

* ഇത്തരം ദേശലിംഗങ്ങഠം എൻെറ ചെറുപ്പത്തിൽ പല ദിക്കിലും കണ്ടതായി ഓൎമ്മ തോന്നുന്നു. ചെമ്മന്തട്ട ദേശത്ത് വെണ്മരത്തുരെ പടിയ്ക്കലും, ഇരട്ട്യാൽ ദേശത്ത് തെച്ചിക്കോട്ടു പണിക്കരുടെ പടിയ്ക്കലും, എടപ്പാഠം-കുററിപ്പുറം റോഡിൽ കാലടി എന്ന പ്രദേശത്ത് 21-ാം മൈൽക്കല്ലിന്നു സമീപത്തുള്ള റോഡരുകിലും, പെരുവനത്തുനിന്നു തിരുവെള്ളക്കാവിലേയ്ക്കു പോകുന്ന വഴിയിലും ഇത്തരം കല്ലുകഠം കണ്ടിട്ടുണ്ട്. അതിൽ ചെമ്മന്തട്ടയിലുള്ളതു് അടുത്ത കാലത്ത് നശിച്ചിരിയ്ക്കുന്നു.

വാസി, പരികൎമ്മി *, തന്ത്രി, ആ ദേശത്തുള്ള എല്ലാ ഇല്ലങ്ങളിലേയും ഓരോരുത്തർ ഇത്രയും പേർ സഹകരിയ്ക്കണം.

ദേശത്തെ പറയൻ നിശ്ചയിയ്ക്കപ്പെട്ട അതിൎത്തിയിൽക്കൂടി, ആ ദേശാതിൎത്തികൾ വിളിച്ചുപറയുകയും അവന്റെ പറ (ചെണ്ട) കൊട്ടുകയും ചെയ്തുകൊണ്ടു് മുമ്പിൽ നടക്കണം. മാരാർ കൊട്ടിക്കൊണ്ടും അമ്പലവാസി ശംഖു വിളിച്ചുകൊണ്ടും വിളക്കു പിടിച്ചുകൊണ്ടും ആ അതിൎത്തിയിൽക്കൂടി പറയനെ അനുഗമിയ്ക്കും. അവരുടെ പിന്നിൽ തന്ത്രിയും പരികൎമ്മിയും ഉണ്ടായിരിയ്ക്കും. പരികൎമ്മിയുടെ കയ്യിൽ ഒരു കിണ്ടി വെള്ളവും ഹവിസ്സും—നിവേദ്യവും—മററും ഉണ്ടായിരിയ്ക്കണം. തന്ത്രിയുടെ പിന്നിൽ ഒരുമിച്ചു് മററു നമ്പൂതിരിമാരും അനുഗമിയ്ക്കണം. അങ്ങിനെ നിശ്ചയിച്ചിരിയ്ക്കുന്ന അതിൎത്തിയിൽക്കൂടെ ആ ദേശത്തിനു ചുററും ഒരിയ്ക്കൽ നടക്കേണ്ടതാകുന്നു. വഴിയിലുള്ള അരയാൽ തെങ്ങു് മുതലായ ഉത്തമവൃക്ഷങ്ങൾ, അമ്പലങ്ങൾ, ജലാശയങ്ങൾ, കവലകൾ (കൂട്ടുവഴികൾ) മുതലായ സ്ഥലങ്ങളിലെല്ലാം തന്ത്രി വിധിപ്രകാരം മന്ത്രം ചൊല്ലി ഹവിസ്സു തൂവണം (ബലിയിടണം). അങ്ങിനെ അതിൎത്തിയ്ക്കു ചുററും നടന്നതിനു ശേഷം ഒരു സ്ഥലത്തു് ഊണിന്നേൎപ്പാടാക്കി ആ ദേശക്കാരെല്ലാം കൂടി ഒന്നിച്ചിരുന്നു ഭക്ഷണം കഴിയ്ക്കുകയും വേണം. ഇന്നു ഭൂമികളെല്ലാം രേഖാമൂലം ഓരോരുത്തർ കൈവശം വെച്ചിരിയ്ക്കുന്നതുപോലെ മേൽപറഞ്ഞ വൈദികവിധിപ്രകാരമാണു് ദേശങ്ങളുടേയെല്ലാം അതിൎത്തിനിൎണ്ണയം ചെയ്തിരിയ്ക്കുന്നതു്. ദേവാലയങ്ങളുടെ മതിലുപോലെയും, മനുഷ്യാലയങ്ങളുടെ വാസ്തുപോലെയും ദേശങ്ങളുടെ ഈ അതിരുകൾക്കും വളരെ പ്രാധാന്യമുണ്ടു്.

ദേശങ്ങൾക്കെന്നപോലെ ക്ഷേത്രങ്ങൾക്കും സങ്കേതങ്ങളായ അതിൎത്തികൾ നിശ്ചയിച്ചിരുന്നു. സ്വതവെ ദേവാലയം എന്നു

* തന്ത്രിയെ സഹായിയ്ക്കാനുള്ള ശിഷ്യൻ.

പറഞ്ഞാൽ മതില്ക്കകം മാത്രമെ ഉള്ളു. പക്ഷെ ക്ഷേത്രസങ്കേതം അവിടംകൊണ്ടവസാനിക്കുന്നില്ല. പ്രായേണ ദേശക്ഷേത്രങ്ങളുടേയെല്ലാം സങ്കേതം—അതിൎത്തി—അതു നില്ക്കുന്ന ദേശംതന്നെയായിരിക്കും. എന്നുവെച്ച് ഗ്രാമം മുഴുവൻ ഗ്രാമക്ഷേത്രങ്ങളുടെ സങ്കേതമാണെന്നു ധരിക്കരുതു്; അവയുടെ സങ്കേതവും അതു് നില്ക്കുന്ന ദേശം മാത്രമാണു്. ഏതായാലും ക്ഷേത്രങ്ങൾക്കും ഗ്രാമങ്ങൾക്കും അതിൎത്തി നിശ്ചയിച്ചിരുന്നു. അതും ഏതാണ്ടൊക്കെ മുമ്പു പറഞ്ഞതുപോലെത്തന്നെയാകുന്നു; വൈദികച്ചടങ്ങിൽ അല്പസ്വല്പം വ്യത്യാസമുണ്ടാവാമെന്നേയുള്ളു. അതിവിടെ ചിന്താവിഷയമല്ലല്ലൊ. ഗ്രാമങ്ങളുടെ അതിൎത്തിക്കല്ലിന്നു 'ഗ്രാമലിംഗം' എന്നും, ക്ഷേത്രങ്ങളുടേതിന്നു 'ക്ഷേത്രലിംഗം' എന്നുമാണു് പേർ. ആദ്യംതന്നെ അതിൎത്തിയിൽ മുമ്പു പറഞ്ഞപ്രകാരം കല്ലുകൾ സ്ഥാപിക്കണം. ഗ്രാമലിംഗത്തിന്നു 24 അംഗുലത്തിൽ കുറയാതേയും, ക്ഷേത്രലിംഗത്തിന്നു 21 അംഗുലത്തിൽ കുറയാതേയും ഉയരമുണ്ടാവണമെന്നാണു് കേട്ടിട്ടുള്ളതു്. 3-ാം നമ്പ്രായിക്കാണുന്ന ചിത്രം ഗ്രാമത്തിന്റേയും 4-ാം നമ്പ്ര് ക്ഷേത്രത്തിന്റേയും അതിൎത്തിക്കല്ലുകളാകുന്നു. *

പണ്ടുകാലത്തു മുപ്പതും നാല്പതും—അതിലധികവും—ഇല്ലങ്ങളുണ്ടായിരുന്ന ദേശങ്ങൾ അപൂൎവ്വമല്ല; വളരെയുണ്ടായിരുന്നുവല്ലൊ. ഓരോ ഇല്ലത്തേക്കും ശരാശരി അടിയാരായ ഈരണ്ടു ശൂദ്രവീടുകളും, ആന്തൂരാൻ മുതൽ പറയരടക്കമുള്ള മററു പ്രവൎത്തിക്കാരും കൂട്ടമ്പോൾ വളരെ വീടുകൾ ഒരു ദേശത്തുണ്ടാവും. ക്ഷേത്രസങ്കേത

* ഇത്തരം ക്ഷേത്രലിംഗങ്ങൾ ചിത്രത്തിൽ കൊടുത്തിട്ടുള്ളതു കൂടാതെ വേറെയും കണ്ടിട്ടുണ്ടു്. തൃശ്ശൂർ-ആനപ്പാറ റോഡിൽ ചേറൂർ എന്ന സ്ഥലത്തു് സെൻറ് മേരീസു കോളേജ് ഹോസ്റ്റലിന്നു സമീപത്തായി റോഡരുകിൽ ഇത്തരം ഒരു കല്ലുണ്ടു്. ഇതുപോലെയുള്ള മറെറാരു കല്ലു് കടവല്ലൂരമ്പലത്തിൽനിന്നു 4 ഫർലോങ്ങ് തെക്കുപടിഞ്ഞാറായി ഒരു ഇടവഴിയുടെ മദ്ധ്യത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്നു. ഇപ്പോൾ അതു് വീണുകിടക്കുന്നു.

ചിത്രം നമ്പ്ര്: 3—ഗ്രാമലിംഗം.

ചിത്രത്തിൽ എടത്തുഭാഗത്തു കൊടുത്തിരിയ്ക്കുന്നതു് പുളമന നമ്പൂതിരിയുടെ ഇല്ലപ്പടിയ്ക്കൽ ഇപ്പോഠം സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന കല്ലിൻേറതാകുന്നു. കുന്നംകുളം വടക്കാഞ്ചേരി റോഡിൽ 5 നാഴികയോളം പോയാൽ തെക്കോട്ടു് പാത്രമംഗലം റോഡായി. അവിടെനിന്നു അരനാഴികയോളം ദൂരമുണ്ടവിടേയ്ക്കു. ഈ കല്ലു് 7_8 കൊല്ലങ്ങഠംക്കു മുമ്പു വരെ റോഡുകിലാണു് കിടന്നിരുന്നതെന്നും പിന്നീടു് കന്നുകാലികളെ കെട്ടുന്നതിന്നായി ആ കല്ലു് ഇല്ലപ്പടിയ്ക്കൽ കിണററവക്കത്തു് കുഴിച്ചിട്ടതാണെന്നും ആ ഇല്ലത്തെ കാരണവർ പറയുകയുണ്ടായി. വലത്തുഭാഗത്തേതു് കോട്ടയത്തു് തിരുനക്കര മൈതാനത്തിൻെറ മുൻവശത്തു നില്ക്കുന്നതാണു്; ഇതും ഗ്രാമലിംഗമാണെന്നാണു് വിചാരിയ്ക്കുന്നതു് — (വിവരണം 156_ാം പേജിൽ).

* 39_A

ചിത്രം നമ്പ്ര്: 4—ക്ഷേത്രലിംഗം.

ചിത്രത്തിൽ ഇടത്തുഭാഗത്തു കാണുന്ന കല്ല് തൃശ്ശൂർ-കുന്നംകുളം റോഡിൽ 4-ാം കല്ലിനു ശേഷം പെരുങ്കണ്ണിക്കാവു എന്ന പ്രദേശത്ത് റോഡിന്റെ പടിഞ്ഞാറെ അരുകിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്നു. വലത്തുഭാഗത്തുള്ളതാകട്ടെ എടപ്പാൾനിന്നു 6 നാഴിക തെക്കായുള്ള ചങ്ങരംകുളം എന്ന പ്രദേശത്ത് — അങ്ങാടിയിൽ — റോഡരുകിൽ പടിഞ്ഞാറുവശത്തായി കാണുന്ന കല്ലിന്റേതുമാണ് —(വിവരണം 156-ാം പേജിൽ).

ത്തിൽ ശവം കിടക്കുമ്പോഠം ആ അമ്പലത്തിൽ പൂജ കഴിയ്ക്കാൻ പാടില്ല; ശവം മറവു ചെയ്തിട്ടു വേണ്ടതാകുന്നു. അധികം ജനങ്ങളുള്ള ദേശമാകുമ്പോഠം അമ്പലത്തിലെ പൂജാദികർമ്മങ്ങഠം യഥാകാലം നിർവ്വഹിയ്ക്കാൻ പലപ്പോഴും ബുദ്ധിമുട്ടുകഠംക്കിട വരും. വലിയ ദേശമാകുമ്പോഠം അതു കൂടാതെ കഴിയ്ക്കാൻ വേണ്ടി വിസ്തീർണ്ണം കുറച്ചുകൊണ്ടു് ക്ഷേത്രസങ്കേതം പ്രത്യേകമായി നിർണ്ണയിയ്ക്കാറുണ്ടു്. ദേശക്ഷേത്രങ്ങളല്ലാതെ പലർക്കും സ്വന്തം ക്ഷേത്രങ്ങളുണ്ടല്ലോ. അമ്പലങ്ങഠംക്കു ചുററും ഒരു 'വിളിപ്പാടു്' അകലം അമ്പലത്തിന്റെ സങ്കേതമായിരിയ്ക്കണം. വിളിപ്പാടു് എന്നതിന്റെ അർത്ഥം 'വിളിച്ചാൽ കേഠംക്കുന്നത്ര ദൂര'മെന്നാകുന്നു. അത്തരം ക്ഷേത്രങ്ങളുടെ സങ്കേതവും ക്ഷേത്രലിംഗം—അതിർത്തിക്കല്ലു്—സ്ഥാപിച്ചു് വേർതിരിയ്ക്കാറുണ്ടു്. 4-ാം നമ്പ്ര് ചിത്രം അങ്ങിനെ നിർണ്ണയിയ്ക്കപ്പെട്ട ക്ഷേത്രസങ്കേതത്തിന്റെ അതിർത്തിയിലെ അതിർത്തിക്കല്ലാകുന്നു.

ഇങ്ങിനെയുള്ള അതിർത്തിക്കല്ലുകഠം മിയ്ക്കതും നശിച്ചുപോയെങ്കിലും മേൽവിവരിച്ചപോലെ അവിടവിടെയായി അപൂർവ്വം ചിലതു ഇപ്പോഴും നശിയ്ക്കാതെ ബാക്കിയായി നില്ക്കുന്നുണ്ടു്. വായനക്കാരിൽ ചിലർക്കെങ്കിലും അതു കണ്ടിട്ടുള്ളതായി ഓർമ്മയുണ്ടാവാം. അതുകഠം സ്വാഭാവികമായി ഉണ്ടായതല്ലെന്നും, പ്രത്യേകമായ ഉദ്ദേശത്തോടെ ചിലർ സ്ഥാപിച്ചതാണെന്നും അതു കണ്ടാൽ ആരും സമ്മതിയ്ക്കും. എന്റെ ചെറുപ്പക്കാലത്തു് യാദൃച്ഛികമായി ഇത്തരം കല്ലുകഠം കാണുമ്പോഠം ജിജ്ഞാസയോടെ ഞാൻ അതിനെപ്പററി അന്വേഷിയ്ക്കുകയുണ്ടായിട്ടുണ്ടു്. പശുക്കഠംക്കു വെള്ളം കുടിയ്ക്കാൻ തൊട്ടിയിൽ വെള്ളം നിറച്ചിടാറുള്ളതുപോലെ അവയ്ക്കു ചൊറിയാൻ വേണ്ടി ചിലർ ധർമ്മമായി സ്ഥാപിച്ചതാണെന്നു മറുവടി പറയുന്നതും കേട്ടിട്ടുണ്ടു്. അന്നൊന്നും അതിനെപ്പററി അത്രമാത്രമല്ലാതെ കൂടുതലായി അന്വേഷണം നടത്തിയിട്ടില്ല. ഈയ്യിടെ ഈ

പുസ്തകം എഴുതുന്നതിലേയ്ക്കായി അന്വേഷിച്ചപ്പോഴാണ് അതിന്റെ പരമാത്ഥം മനസ്സിലായതു്. അതെല്ലാം ക്ഷേത്ര-ദേശ-ഗ്രാമങ്ങളുടെ അതിൎത്തികാം അറിയാൻ വേണ്ടി പണ്ടുകാലത്ത് സ്ഥാപിയ്ക്കപ്പെട്ട കല്ലുകളാകുന്നു. അക്കാലത്ത് സാധാരണയായി മനുഷ്യർ ഗതാഗതം ചെയ്തിരുന്ന വഴികാം അത്തരം അതിൎത്തികാം കടന്നുപോകുന്ന സ്ഥലങ്ങളിലെല്ലാം അതിൎത്തിക്കല്ലുകാം സ്ഥാപിച്ചിരുന്നു. ഇന്നാണെങ്കിൽ ജനങ്ങാം ഗതാഗതം ചെയ്യുന്ന വഴികാം വളരെ വദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലൊ. അത്തരം കല്ലുകളാണെങ്കിൽ അനവധിയെണ്ണം നശിച്ചുപോകയും ചെയ്തു. അനേകായിരം അമ്പലങ്ങളും ഇല്ലങ്ങളും നശിച്ചുപോയ സ്ഥിതിയ്ക്കു വേറെ മനുഷ്യക്ക യാതൊരു പ്രയോജനവുമില്ലാത്ത ഇത്തരം കല്ലുകാം നശിച്ചുപോകുന്നതിൽ അത്ഭുതമില്ലല്ലൊ. ഇതിനും പുറമെ ടിപ്പുവിന്റെ പടയോട്ടക്കാലത്തു് അതെല്ലാം ഹിന്ദുക്കളുടെ ദൈവങ്ങളാണെന്ന ധാരണയാൽ പലതും നശിപ്പിച്ചതായും കേട്ടിട്ടുണ്ട്. ഇന്നു ഇത്തരം അതിൎത്തിക്കല്ലുകാം അധികമൊന്നും കാണാതാവാനും, എന്നാൽ അപൂവ്വമായി അവിടവിടെ ചിലതു കാണാനും കാരണമതാകുന്നു.

ദേശം കൂട്ടിച്ചേക്കൽ :—

പണ്ടുകാലത്ത് ഓരോ ദേശത്തും ഇന്നത്തെക്കാം എത്രയോ അധികം ഇല്ലങ്ങാം ഉണ്ടായിരുന്നുവല്ലൊ. എട്ടും പത്തും മാത്രമല്ല നാല്പതും അമ്പതും ഇല്ലങ്ങളുള്ള ദേശങ്ങളും അപൂവ്വമായിരുന്നില്ല. വിവാഹവിഷയത്തിലുള്ള വൈപരീത്യം കാരണം—പ്രഥമപുത്രൻ മാത്രം വേളി കഴിയ്ക്കുന്ന നടവടി ഹേതുവായി—ജനസംഖ്യയും ഇല്ലങ്ങളും ക്ഷയിച്ചുവരികയാണു ഉണ്ടായതെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. ചാത്തം, ജാതകമ്മാദി ഷോഡശസംസ്കാരങ്ങാം, ജനനം, മരണം മുതലായതുകാംക്കു നിത്യവുമെന്നപോലെ സ്വജനങ്ങളുടേയും എണങ്ങരുടേയും മററും സഹകരണം കൂടാതെ നിവൃത്തിയില്ല. കാ

ലാന്തരത്തിൽ അങ്ങിനെ അന്യം വന്ന (കുററി മുടിഞ്ഞ്) ഇല്ല ങ്ങൾ ക്ഷയിച്ചുവരികയും ഒരു ദേശത്ത് രണ്ടും മൂന്നും ഇല്ലങ്ങൾ മാത്രമായി അവശേഷിയ്ക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. അങ്ങിനെ വരുമ്പോൾ സ്വജനങ്ങൾക്കും എണങ്ങൎക്കും മററും അന്യോന്യമുള്ള സഹകരണം ലഭിയ്ക്കുവാൻ ബുദ്ധിമുട്ട നേരിടുമെന്ന പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. ഇത്തരം ഘട്ടങ്ങളിൽ ആ അസൌകൎയ്യവും ബുദ്ധിമുട്ടും കുറയ്ക്കാൻ വേണ്ടി ഒന്നോ അധികമോ ദേശങ്ങൾ കൂട്ടിച്ചേൎത്ത് ഒന്നാക്കുവാനും വിരോധമില്ല. അതിന്നുള്ള ചടങ്ങുകൾ ഇതുതന്നെയാകുന്നു. രണ്ടു ദേശങ്ങളുടേയും പുറത്തെ അതിൎത്തിയിൽ മുൻപറഞ്ഞ പ്രകാരം ദേശലിംഗം സ്ഥാപിച്ചതിന്ന ശേഷം വൈദികകൎമ്മം തന്നെ ചെയ്യണം. അതിൎത്തിയിൽക്കൂടെ നടക്കുമ്പോൾ രണ്ടു ദേശങ്ങളിലുമുള്ള ഇല്ലങ്ങളിലെ ഓരോരുത്തരുണ്ടാവുകയും വേണമെന്ന മാത്രം; പുറമെ ആ ഒന്നാക്കിച്ചേൎത്ത ദേശക്കാരായ ബ്രാഹ്മണരെല്ലാം കൂടി അതിലേതെങ്കിലും ഒരു ദേശത്ത് വെച്ച് സഹഭോജനം നടത്തുകയും വേണം.* അപ്രകാരം പല ദേശങ്ങളും ആവശ്യാനുസരണം കൂട്ടിച്ചേൎത്ത് ഒന്നാക്കിയിട്ടുണ്ട്. പൊന്നാനിത്താലൂക്കിലെ വെങ്കിടങ്ങ് അംശത്തിലുള്ള വെങ്കിടങ്ങു തോയ്ക്കാവ് എന്നീ ദേശങ്ങളും, പെരുവനത്ത് പെരുവനം ചേൎപ്പ് തായങ്കുളങ്ങര എന്നീ ദേശങ്ങളും, കാട്ടുകമ്പാൽ വില്ലേജിലെ കാട്ടുകമ്പാൽ പെങ്ങാമുക്ക് എന്നീ ദേശങ്ങളും പണ്ടുകാലത്ത് പ്രത്യേകം പ്രത്യേകം ദേശങ്ങളായിട്ടാണ കിടന്നിരുന്നത്. ഇപ്പോൾ അതെല്ലാം ചേൎന്ന ഓരോ ദേശങ്ങളായിരിയ്ക്കുന്നു. ഈ ദേശങ്ങളിലുള്ള നമ്പൂതിരിമാരുടെ സൌകൎയ്യ

---

* ഇങ്ങിനെ ദേശാതിൎത്തി നിൎണ്ണയിയ്ക്കുന്നതിന്റെയും ദേശം കൂട്ടിച്ചേൎക്കുന്നതിന്റെയും സമ്പ്രദായങ്ങൾ എനിയ്ക്കറിയാൻ സാധിച്ചത് പ്രസിദ്ധ തന്ത്രിമാരായ അണ്ടലാടി കുഞ്ചുനമ്പൂതിരിപ്പാടവൎകളുടേയും, പറമ്പൂർ നാരായണഭട്ടതിരിയുടേയും പക്കൽനിന്നാണ്. അതിന്ന അവരോട് ഞാൻ പ്രത്യേകം നന്ദി പറയുന്നു.

ത്തിന്നു വേണ്ടി അവയെ അങ്ങിനെ കൂട്ടിച്ചേൎത്തതാണ്. അതുകൾ കൂട്ടിച്ചേൎത്തതു് ഏകദേശം 60_65 കൊല്ലത്തിന്നിപ്പുറമാണെന്നും കേട്ടിട്ടുണ്ടു്. അതുപോലെത്തന്നെ എന്റെ ദേശമായ കാണിപ്പയ്യൂരും തൊട്ടു കിഴക്കേതായ കുറുനെല്ലിപ്പറമ്പും (ഇതിന്നു 'കെഴക്കമുറി' എന്നും ഭാഷയുണ്ടു്) പണ്ടു രണ്ടു ദേശങ്ങളായിരുന്നു. ഇപ്പോൾ രണ്ടും ഒരു ദേശമായിട്ടേ കരുതുന്നുള്ളു. അതും അങ്ങിനെ ഒന്നായിച്ചേൎത്തതാകുന്നു. പണ്ടു ഇവയെല്ലാം വെവ്വേറെ ദേശങ്ങളായിരുന്നുവെന്ന വസ്തുത അവിടത്തുകാൎക്ക മാത്രമല്ല, അവിടെ ചെന്നു ഒന്നന്വേഷിച്ചാൽ ആൎക്കും ക്ഷണത്തിൽ ബോധ്യപ്പെടുന്നതാകുന്നു.

ഇതെല്ലാം പണ്ടുകാലത്തെ കഥയാണ്. രാജഭരണം വന്നതിന്നു ശേഷം രാജാക്കന്മാർ തമ്മിൽ പല യുദ്ധങ്ങളുമുണ്ടായതിന്റെ ഫലമായി രാജ്യാതിൎത്തി പല പ്രാവശ്യം അങ്ങോട്ടുമിങ്ങോട്ടും മാറിയിട്ടുണ്ടു്. എന്നിരുന്നാലും ദേശങ്ങളുടെ അതിൎത്തികൾ മാററുകയോ ദേശമൎയ്യാദകൾ* ക്ക വ്യത്യാസം വരികയോ ചെയ്തിട്ടില്ല. കുന്നംകുളത്തിന്നടുത്തു് 'അഞ്ഞൂര്' എന്നൊരു ദേശമുണ്ടു്. അവിടെ ചില നമ്പൂതിരിയില്ലങ്ങളുമുണ്ടു്. ഇതു് പണ്ടത്തെ കൊച്ചിസ്സീമയുടേയും മലബാറിന്റേയും അതിൎത്തിയിലാകുന്നു. അതിന്റെ കുറച്ചു ഭാഗം കൊച്ചിസ്റ്റേററിലും ബാക്കി മലബാറിലുമായിട്ടാണു കിടന്നിരുന്നതു്. എന്നിരുന്നാലും അവിടുത്തുകാർ ദേശമൎയ്യാദകളെല്ലാം ഇന്നും നടത്തിവരുന്നതു് ദേശാതിൎത്തിയുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽതന്നെയാകുന്നു. ആ കാൎയ്യത്തിൽ രാജ്യാതിൎത്തിയെ വകവെച്ചിരുന്നേയില്ല. ഇപ്പോൾ കേരളാസ്റ്റേററായതിനാൽ ആ പഴയ രാജ്യാതിൎത്തിയില്ലാതാവുകയും ചെയ്തു.

എന്റെ അറിവിൽപെട്ട ഒന്നിനെ ഇവിടെ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചുവെന്നേയുള്ളു. രണ്ടു രാജ്യങ്ങളുടേയും അതിൎത്തിപ്രദേശങ്ങളെ

* ദേശമൎയ്യാദ എന്നാലെന്തെന്നു 11_ാം അദ്ധ്യായത്തിൽ വിസ്തരിക്കുന്നതാണ്.

പരിശോധിച്ചാൽ ഇത്തരം ദേശങ്ങളെ ഇനിയും കാണാനുണ്ടാവു മെന്നാണു ഞാൻ ഊഹിയ്ക്കുന്നതു്. ദേശങ്ങളെ (കരകളെ) വേർ തിരിയ്ക്കുകയും അതിൎത്തി നിൎണ്ണയിയ്ക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുള്ളതു് കേരളം പല രാജ്യങ്ങളായിത്തീരുന്നതിന്നു എത്രയോ മുമ്പാകുന്നു. അവയെ വേർതിരിയ്ക്കുന്നതു് മുൻപറഞ്ഞപ്രകാരം വൈദികവും മതപരവുമായ കാൎയ്യങ്ങളുടേയും കൂടിയുള്ള അടിസ്ഥാനത്തിലാകുന്നു. രാജ്യാതിൎത്തി നിൎണ്ണയിച്ചതിന്റെ അടിസ്ഥാനമാകട്ടെ വെറും കയ്യൂക്കു മാത്രമാണുതാനും.

കൊച്ചിസ്ഥീമയിൽ (സ്റ്റെയിററി) താലൂക്കിനെ വിഭജിച്ചിരുന്നതു് പ്രവൃത്തി ദേശം എന്നിങ്ങനെയായിരുന്നു. "കൊച്ചിസ്ഥീമ, തലപ്പിള്ളിത്താലൂക്കു്, കുന്നംകുളം പ്രവൃത്തി, കാണിപ്പയ്യൂരു ദേശത്തു്..." എന്നിങ്ങനെയാണു ആധാരങ്ങളിലും മററും എഴുതിയിരുന്നതു്. ഒരേ പ്രവൃത്തിയിൽ പല ദേശങ്ങളുണ്ടാവും. കൊ. വ. 1083 മുതല്ക്കാണെന്നു തോന്നുന്നു, സ്റ്റെയിററിലെ ഭൂമികളെല്ലാം സർവ്വെ ചെയ്തു. അതോടുകൂടി പ്രവൃത്തിയും ദേശവും കളഞ്ഞു് വില്ലേജുകൾ മാത്രമാക്കി മാററി; അവയ്ക്കു ക്രമത്താലെ നമ്പ്രുമിട്ടു. കാണിപ്പയ്യൂരു വില്ലേജ് 11-ാം നമ്പ്രാകുന്നു. അതിനാൽ അതിന്നുശേഷം "തലപ്പിള്ളിത്താലൂക്ക 11-ാം നമ്പ്ര് കാണിപ്പയ്യൂർ വില്ലേജ്" എന്നാണെഴുതിവരുന്നതു്. അതിനു ശേഷം ദേശം എന്നതു നാട്ടുകാർ പാരമ്പൎയ്യമായി പറഞ്ഞുവരുന്നതല്ലാതെ ഗവമ്മെണ്ടു റിക്കാർട്ടുകളിൽ ഇല്ലാതാവുകയും ചെയ്തു. മലബാർ പ്രദേശങ്ങളിൽ താലൂക്കിനെ വിഭജിച്ചിരിയ്ക്കുന്നതു് അംശവും ദേശവുമായിട്ടാകുന്നു; അതിന്നിപ്പോഴും മാററം വരുത്തിയിട്ടില്ല. പക്ഷെ ആദ്യകാലത്തു് വൈദികവിധിപ്രകാരം നിശ്ചയിച്ച അതിൎത്തികൾ തന്നേയാണോ സർവ്വെ പ്ലാനിൽ കാണുന്ന അതിൎത്തികളെന്നു നല്ല നിശ്ചയമില്ല. കാരണം ആ അതിൎത്തികൾ ബ്രിട്ടൻ ഇവിടെ സർവ്വെ ചെയ്ത കാലമായപ്പോഴയ്ക്കുതന്നെ—ടിപ്പുവിന്റെ ആക്രമണം കഴിഞ്ഞ

തിനാൽ പ്രത്യേകിച്ചും— കൃത്യമായി അറിയുവാൻ പ്രയാസമായിട്ടുണ്ടാവണം. പഴയ ദേശാതിർത്തികഠം ഇപ്പോഠം ആക്കും നിശ്ചയമില്ലാതായിക്കഴിഞ്ഞിരിയ്ക്കുകയാൽ അതൊന്നു പരിക്ഷിച്ചുനോക്കുവാനും സാദ്ധ്യമല്ലാതായിട്ടുണ്ട്. തിരുവിതാംകൂർ പ്രദേശങ്ങളിൽ പറഞ്ഞുവരുന്നതു 'കര' എന്നാകുന്നു. അതായിരിയ്ക്കും പണ്ടത്തെ ദേശമെന്നും കര എന്നതു ഭാഷാഭേദം മാത്രമായിരിയ്ക്കുമെന്നും ഊഹിയ്ക്കുന്നു. ഇങ്ങിനെ പണ്ടത്തെ ദേശാതിർത്തികഠം കൃത്യമായി അറിയാൻ പ്രയാസമായിട്ടുണ്ട്. എന്നിരുന്നാലും എനിയ്ക്കോമ്മവെച്ച ആദ്യകാലത്തെല്ലാം ഗൃഹസ്ഥന്മാരും ബ്രഹ്മചാരികളും മററും ദേശം മാറാൻ പാടില്ലെന്നുള്ള വ്യവസ്ഥകളെ കൃത്യമായി അനുസരിച്ചിരുന്നു. ദേശങ്ങളുടെ അതിർത്തിരേഖ കൃത്യമായി അറിവില്ലെങ്കിലും— അബദ്ധം പററാതിരിയ്ക്കാൻ— അത്രത്തോളം അങ്ങോട്ടു പോകാതെ സൂക്ഷിയ്ക്കുകയും പതിവായിരുന്നു.

എതെങ്കിലും ഒരു ദേശത്ത് ആരെങ്കിലും മരിച്ച ശവം കിടക്കുന്നുണ്ടെങ്കിൽ സംസ്കാരം—മറവുചെയ്യൽ—കഴിഞ്ഞല്ലാതെ ആ ദേശത്തുള്ള അമ്പലങ്ങളിൽ പൂജ കഴിയ്ക്കാൻ പാടില്ലെന്നു നിശ്ചയമുണ്ടായിരുന്നു; അതിനു ശേഷമല്ലാതെ ചെയ്യാറുമില്ല. അതിനാൽ കാലത്തോ വൈകുന്നേരമോ—പൂജ കഴിയ്ക്കേണ്ടതായ സമയത്തോ അതിനടുത്തോ—ആണ ആരെങ്കിലും മരിച്ചതെങ്കിൽ ശവസംസ്കാരം ക്ഷണത്തിൽ കഴിയ്ക്കുന്നതിനു പ്രത്യേകം ശ്രമിയ്ക്കുക പതിവായിരുന്നു. കാണിപ്പയ്യൂർ ദേശത്ത് ചില വീടുകളിൽ മരണമുണ്ടായപ്പോഠം ശവം മറവുചെയ്യുന്നതു വരെ ഇല്ലത്തെ അമ്പലങ്ങളിൽ—രണ്ടമ്പലങ്ങളുണ്ട്—പൂജ നിർത്തിവെച്ചതായും ഉടനെ മറവുചെയ്യാൻ വേണ്ടതായ നിർദ്ദേശങ്ങളും സഹായങ്ങളും ചെയ്തതായും എനിയ്ക്കു ചെറുപ്പത്തിൽ ഒന്നിലധികം പ്രാവശ്യം കണ്ടതായ അനുഭവമുണ്ട്. ഒന്നുകൂടിപ്പറയട്ടെ; സാമാന്യമായി ദേശക്കാക്കൊക്കെത്തന്നെ ഈ പരമാത്ഥം—ശവം കിടക്കുമ്പോഠം പൂജ കഴിയ്ക്കാൻ

പാടില്ലെന്ന വസ്തുത— അറിയാം. അതിനാൽ ആ കാര്യത്തിൽ അവർ സ്വയം പ്രേരിതരായി കഴിവുള്ളത്ര വേഗത്തിൽ കാര്യം നിവ്വഹിയ്ക്കുകയും പതിവാണ്. ഈ സമ്പ്രദായം കേരളത്തിൽ മുഴുവൻ ഇന്നും നിലവിലുണ്ട്. എന്നാൽ പരിഷ്കാരം വൎദ്ധിച്ചിട്ടുള്ള നാടാകയാൽ തെക്കൻ പ്രദേശങ്ങളിൽ (തിരുവിതാംകൂർ മുതലായ പ്രദേശങ്ങളിൽ) ഈ ആചാരം വളരെ ലോപിച്ച് നാമാവശേഷമായിട്ടാണു കാണുന്നതു്. വടക്കോട്ട് ഗോകൎണ്ണം വരെ ഈ ആചാരം ഇപ്പോഴും നടപ്പിലുള്ളതായി അറിയുന്നു.

വലിയ പട്ടണങ്ങളിലാകുമ്പോൾ ഈ നിയമം പാലിയ്ക്കാൻ സാധിയ്ക്കാതെ വരുമല്ലൊ. അത്തരം ക്ഷേത്രസങ്കേതങ്ങളിൽ ശവം കിടക്കുന്നുണ്ടെന്നറിഞ്ഞാൽ ശവം കിടക്കുന്ന ദിക്കിലെ ഗോപുരം (ഗോപുരമുണ്ടെങ്കിൽ) അടച്ചിട്ട് പൂജ നടത്തുകയാണ് പതിവ്. അങ്ങിനെ മതിയെന്നു വിധിയുണ്ടത്രെ. ഗുരുവായൂർ മുതലായ ക്ഷേത്രങ്ങളിൽ അടുത്ത കാലത്തുപോലും അങ്ങിനെ ചെയ്തിരുന്നതായി പറയപ്പെടുന്നുണ്ട്.

ഈ പ്രകൃതത്തിൽ അത്ര അത്യാവശ്യമുള്ളതല്ലെങ്കിലും വായനക്കാർ അറിഞ്ഞിരിയ്ക്കേണ്ടതാണെന്നു തോന്നുകയാൽ കേരളത്തിലെ പട്ടണങ്ങളെപ്പററി കുറച്ചൊന്നു പറയാൻ ഭാവിയ്ക്കുകയാണ്. കേരളത്തിലെ ജനങ്ങൾ ദേശംദേശമായിട്ടാണു താമസിച്ചിരുന്നതും താമസിച്ചുവരുന്നതും. ദേശക്ഷേത്രങ്ങൾ മാത്രമല്ല ഗ്രാമക്ഷേത്രങ്ങളും നില്ക്കുന്നതൊന്നും പട്ടണത്തിലല്ല. കേരളത്തിൽ കടൽക്കരയിലല്ലാതെ ഉൾപ്രദേശത്തു പട്ടണങ്ങൾ വളരെ അപൂൎവ്വമാണ്. ഉൾപ്രദേശത്തുള്ള പട്ടണങ്ങൾ തൃശ്ശൂർ, ഇരിഞ്ഞാലക്കുട, പാലക്കാട്ട് എന്നിവ മാത്രമാകുന്നു. ഇവയൊന്നും തന്നെ പണ്ടു പട്ടണമായിരുന്നില്ല. പിന്നീട് കാലാന്തരത്തിൽ ജനങ്ങൾ വൎദ്ധിച്ചും മററും പട്ടണങ്ങൾ ഉണ്ടായി; പ്രത്യേകിച്ച് വിദേശികളുടെ വരവും വ്യാപാരവും ആരംഭിച്ചതോടെ പട്ടണങ്ങൾ പൊന്തി

വന്നുതുടങ്ങി. അവിടങ്ങളിൽ തന്നെ കച്ചവടസ്ഥലവും—പാണ്ടികശാലകളും—കൃസ്ത്യാനികളുടെ വാസസ്ഥലവും മാത്രമാണു പട്ടണങ്ങളായി വളരുന്നതു്. കൃസ്ത്യാനികളുടെ വീടുകളും വ്യാപാരസ്ഥലവും ഒന്നായിട്ടാണെന്നും മറക്കരുതു്. തൃശ്ശൂരിലെ സ്ഥിതിതന്നെ ഒന്നു പരിശോധിക്കാം. പട്ടണത്തിന്റെ വിസ്തൃതിയെ നാലാക്കി ഭാഗിക്കുക. കൃസ്ത്യാനികൾ അധികം താമസിക്കുന്ന സ്ഥലമായ തെക്കു-കിഴക്കു പ്രദേശം അവയിൽ ഒരു ഭാഗമായി വരത്തക്കവണ്ണം ഭാഗിക്കുകയും ചെയ്യുക. എന്നാൽ പട്ടണത്തിൽ ആകെയുള്ള ജനസംഖ്യയിൽ പകുതിയോളവും ഈ നാലിലൊന്നു സ്ഥലത്താണു് ഉള്ളതെന്നു കാണാം. ബാക്കി മൂന്നു ഭാഗത്തും കൂടിയാൽ അത്ര ജനസംഖ്യയേ ഉണ്ടാകൂ. കൃസ്ത്യാനികൾ ഇല്ലായിരുന്നുവെങ്കിൽ തൃശ്ശൂരും അങ്ങിനെ ജനങ്ങൾ തിങ്ങിത്താമസിക്കുന്ന പട്ടണമാവുകയില്ലായിരുന്നുവെന്നു ധരിക്കണം. തൃശ്ശൂർ തേക്കിൻകാടു മൈതാനം പ്രസിദ്ധമാണല്ലോ. പണ്ടു് അവിടം ഭയങ്കരമായ വനംതന്നെയായിരുന്നു. ജീവപര്യന്തം തടവു് നാടുകടത്തുക മുതലായ കഠിനശിക്ഷ കൊടുക്കുന്ന സ്ഥാനത്തു് പണ്ടു വലിയ കുററക്കാരെ രാത്രി തെക്കെ ഗോപുരം കടത്തിവിട്ടു ഗോപുരം അടക്കുന്ന ഒരു നടവടിയുണ്ടായിരുന്നുവെന്നും അങ്ങിനെ ചെയ്താൽ അയാൾ തിരിച്ചുവരാറില്ലെന്നും പറയപ്പെട്ടുവന്നിരുന്നു. ഏതായാലും അന്നൊന്നും അവിടം ജനബാഹുല്യമുള്ള പട്ടണമായിരുന്നില്ലെന്നർത്ഥം.

കടൽക്കരയിലെ പട്ടണങ്ങളിൽ ഏററവും വലുതും പഴക്കമുള്ളതും, വിദേശങ്ങളിൽ പ്രസിദ്ധിയേറിയതും കോഴിക്കോടാണല്ലോ. അതിനുള്ള കാരണം വിദേശികളുമായിട്ടുള്ള വ്യാപാരം ആദ്യമായി ആരംഭിച്ചതു് അവിടെയായതാകുന്നു. ആദ്യം അറബികൾ കച്ചവടം ചെയ്തിരുന്നതും 15-ാം നൂററാണ്ടിൽ വാസ്കോടിഗാമ കപ്പലിറങ്ങിയതും, പിന്നീടു് പല യൂറോപ്യന്മാരും കച്ചവടം നടത്തിയതും ഇവിടെത്തന്നെയായിരുന്നുവല്ലോ. കോഴിക്കോടു ഇത്ര വലിയ

പട്ടണമാവാനും വിദേശങ്ങളിൽ പോലും പ്രശസ്തിയാർജ്ജിയ്ക്കാനും കാരണം അതാകുന്നു. ജനങ്ങൾ തിങ്ങിപ്പാർക്കുന്നതും കച്ചവടപ്രാധാന്യമുള്ളതുമായ പട്ടണങ്ങൾ ആദ്യമായി കേരളത്തിലുണ്ടായതും വലുതായതും കടൽക്കരകളിലാണ്. അല്ലാതെ ആര്യസംസ്കാരം പ്രചരിയ്ക്കുന്ന കാലത്ത് ജനങ്ങൾ തിങ്ങിപ്പാർക്കുന്ന പട്ടണങ്ങളേ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. മാർത്താണ്ഡവർമ്മ മഹാരാജാവ് താമസിച്ചിരുന്ന പത്മനാഭപുരം കൊട്ടാരം, കൊച്ചിത്തമ്പുരാക്കന്മാരുടെ ആസ്ഥാനമായിരുന്ന പെരുമ്പടപ്പ് എന്ന സ്ഥലം ഇവിടങ്ങളിലൊന്നും തന്നെ പട്ടണമില്ല; തെരുവുപോലുമില്ല. സാമൂതിരിപ്പാട്ടിലെ ഒരു ആസ്ഥാനം കോട്ടയ്ക്കലാണ്; പിന്നെയുള്ളത് മാങ്കാവിലും തിരുവണ്ണൂരുമാകുന്നു. ആ പ്രദേശങ്ങളെല്ലാം കേവലം ഉൾനാടായിട്ടല്ലാതെ ഇപ്പോഴും പട്ടണമായിട്ടില്ല. ചിറയ്ക്കൽ, കടത്തനാട്ട, പഴശ്ശി, വടക്കൻകോട്ടയം, നീലേശ്വരം, പൂഞ്ഞാർ, ചാഴൂർ, കൊടുങ്ങല്ലൂർ— ഇതെല്ലാം രാജാക്കന്മാരുടെ ആസ്ഥാനമായിരുന്നുവല്ലോ. ഇവയെല്ലാം തന്നെ പണ്ടും—ഒട്ടൊക്കെ ഇന്നും—പട്ടണമായിട്ടില്ല. എന്തിനധികം വിസ്തരിയ്ക്കുന്നു! കേരളചക്രവർത്തിമാരായി വാണുകൊണ്ട് പെരുമാക്കന്മാർ കേന്ദ്രഭരണം നടത്തിയിരുന്ന സ്ഥലം തിരുവഞ്ചിക്കുളം (മഹോദയപുരം) ആണെന്നു എല്ലാവർക്കുമറിയാം. തിരുവഞ്ചിക്കുളം ക്ഷേത്രത്തിൽനിന്നു 2 ഫർലോങ്ങു തെക്കായി ചേരമാൻപറമ്പ് എന്ന സ്ഥലം സ്ഥിതിചെയ്യുന്നു. ചേരരാജാക്കന്മാരുടെ രാജധാനി ഇവിടെയായിരുന്നു. രാജധാനിയുടെ അവശിഷ്ടങ്ങൾ ഭൂഗർഭശാസ്ത്രഗവേഷകന്മാർ കുഴിച്ചെടുക്കുകയുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. ഇന്നു ആ പറമ്പ് പുരാവസ്തുഗവേഷകന്മാരുടെ അധീനത്തിലുമാകുന്നു. ഈ ചേരമാൻപറമ്പും തിരുവഞ്ചിക്കുളം ക്ഷേത്രവും നില്ക്കുന്ന സ്ഥലം ഇന്നും വെറും നാട്ടിൻപുറമാണ്. ഒററയൊററയായ ചില വീടുകൾ അവിടവിടെയായി ഉണ്ടെന്നല്ലാതെ തെരുവോ, ഗ്രാമമൊ, വലിയ വ്യാപാരശാലകളൊ അതിന്നടുത്തില്ല; ഉണ്ടായിരു

ന്നുമില്ല. പയ്യന്നൂരു മുതൽ കന്യാകുമാരി വരെ പരിശോധിക്കുക. ഗ്രാമക്ഷേത്രവും പട്ടണവുമായിട്ടുള്ള പ്രദേശം തൃശ്ശൂരും, ഇരിങ്ങാലക്കുടയും, തിരുവല്ലയും മാത്രമാണ്. തൃശ്ശൂരെ കഥ മുമ്പു പറഞ്ഞുവല്ലൊ. ഇരിഞ്ഞാലക്കുട അമ്പലത്തിൻേറയും പട്ടണത്തിൻേറയും പേരൊന്നായിത്തീന്നിരിക്കുന്നുവെന്നേയുള്ളു. ജനങ്ങൾ തിങ്ങിത്താമസിക്കുന്ന പ്രദേശവും അമ്പലവും തമ്മിൽ വലിയ ബന്ധമൊന്നുമില്ല. അമ്പലം നില്ക്കുന്നതു പട്ടണത്തിന്റെ പടിഞ്ഞാറെ അററത്താകുന്നു. അവിടം വെറും നാട്ടിൻപുറം പോലെയായി; ഓരോ പറമ്പിൽ ഒററയൊററയായ ചില ഹിന്ദുക്കളുടെ വീടുകളേയുള്ളു. കുറച്ചു കിഴക്കോട്ടു മാറി കാട്ടൂക്കു പോകുന്ന റോഡിന്നപ്പുറത്താണ് ജനബാഹുല്യമുള്ളതു്. അതെല്ലാം കൃസ്ത്യാനികളുടെ സമൂഹവുമാണ്. അവരില്ലായിരുന്നുവെങ്കിൽ അവിടെ ഇപ്പോഴും ഈ വിധം കമ്പോളവും ജനത്തിരക്കും ഉണ്ടാകുമായിരുന്നില്ല. മാത്രമല്ല കൃസ്ത്യാനികൾ തന്നെ ഇത്ര വദ്ധിക്കുകയും ഈ വിധം പട്ടണമായിത്തീരുകയും ചെയ്തിട്ട് അധികം കാലമായിട്ടുമില്ല. 70_75 കൊല്ലങ്ങൾക്കു മുമ്പുള്ള അവിടുത്തെ നിലയൊന്നു പരിശോധിച്ചാൽ ഈ പരമാത്ഥം ആക്കും ബോധ്യം വരും.

തിരുവല്ലയിലെ സ്ഥിതിയും ഇതിൽനിന്നു ഭിന്നമല്ല. അമ്പലത്തിൽനിന്നു കുറെ കിഴക്കു_വടക്കു മാറിയാണ് കൃസ്ത്യാനികൾ തിങ്ങിത്താമസിക്കുന്നതും കച്ചവടം നടത്തുന്നതും. ഗ്രാമക്ഷേത്രത്തിന്നു ചുററുമാകട്ടെ ഹിന്ദുക്കളുടെ ഒററ വീടുകളുള്ള നാട്ടിൻപ്രദേശവുമാകുന്നു. ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ തൃശ്ശൂർ, എറണാകുളം, ഇരിഞ്ഞാലക്കുട, തിരുവല്ല, തിരുവനന്തപുരം എന്നീ ക്ഷേത്രങ്ങളൊഴികെ ബാക്കി പയ്യന്നൂർ, പെരിഞ്ചല്ലൂർ, ആലത്തൂർ, ശുകപുരം, പെരുവനം തുടങ്ങി പ്രധാനപ്പെട്ട എല്ലാ ക്ഷേത്രങ്ങളും ഉൾനാടുകളിലാണിന്നും നില്ക്കുന്നതു്. ഇങ്ങിനെ നാലഞ്ചു നൂററാണ്ടുകൾക്കു മുമ്പുള്ള സ്ഥിതിയൊന്നു പരിശോധിച്ചാൽ ഗ്രാമക്ഷേത്രങ്ങളും ദേശക്ഷേത്രങ്ങളും നി

ന്നിരുന്നത് പട്ടണങ്ങളിലായിരുന്നില്ലെന്നും പന്നിയൂർ ശുകപുരം മുതലായ ഗ്രാമങ്ങളെപ്പോലെ വെറും നാട്ടിൻപ്രദേശങ്ങളിലേ ആയിരുന്നുള്ളവെന്നും ബോദ്ധ്യം വരുന്നതാണ്. *

കേരളത്തിൽ പട്ടണങ്ങളുണ്ടാവാതിരിയ്ക്കാനുള്ള ഒരു കാരണം ജനങ്ങളുടെ ദേശംദേശമായിട്ടുള്ള അധിവാസമാണ്. മറ്റൊന്ന് ആര്യന്മാർ ഇവിടെ ഏർപ്പെടുത്തിയ കൈത്തൊഴിലിൻേറയും വ്യാപാരത്തിൻേറയും—ഉല്പാദന-വിതരണങ്ങളുടെ — പ്രത്യേക സമ്പ്രദായവുമാകുന്നു. ഓരോ ദേശവും സ്വയംപര്യാപ്തമായിട്ടാണ ഏർപ്പെടുത്തിയിരുന്നത്. അക്കാലത്തുണ്ടായിരുന്ന ശാസ്ത്രങ്ങളുടെ നിലവാരമനുസരിച്ച് ഉണ്ടാക്കേണ്ടതായ എല്ലാത്തരം വ്യാവസായികോല്പന്നങ്ങളും അതാതു ദേശത്തേയ്ക്കു വേണ്ടിടത്തോളം അതാതു ദേശത്തു തന്നെ ഉല്പാദിപ്പിയ്ക്കുയാണ് ചെയ്തിരുന്നത്. ഈ വിഷയം അടുത്ത അദ്ധ്യായത്തിൽ വിവരിയ്ക്കുന്നതിനാൽ ഇവിടെ നിർത്തുന്നു. എന്തിന്നധികം പറയുന്നു? ഏതാണ്ട് 150_200 കൊല്ലങ്ങൾക്കു മുമ്പുള്ള കേരളത്തിലെ സ്ഥിതിയൊന്നു പരിശോധിച്ചാൽ ഒരു മുൻസിപ്പാലിററി സ്ഥാപിയ്ക്കത്തക്ക വിധത്തിലോ, അഴക്കുചാലിൻെറ (ഡ്രൈനേജിൻെറ) ആവശ്യം വരുന്ന വിധത്തിലോ ജനങ്ങൾ തിങ്ങിത്താമസിയ്ക്കുന്ന പട്ടണം കേരളത്തിലെങ്ങും തന്നെ ഉണ്ടായിരുന്നില്ലെന്നു ബോധ്യം വരും. ഈ കേരളത്തിലൊഴികെ ലോകത്തിൽ മററൊരു രാജ്യത്തുമില്ലാത്തതായ ഒരു സമ്പ്രദായം—അഥവാ അത്ഭുതാവഹമായ പരിഷ്ക്കാരം—ആന്നിതെന്നു തീർച്ചയാണല്ലൊ. ഇനി പ്രകൃതം തുടരട്ടെ.

---

* 1800-ൽ കേരളം മുഴുവൻ സഞ്ചരിച്ച ബുക്കാനൻ "കേരളത്തിൽ പട്ടണം എന്നു പറയുവാനുള്ള സ്ഥലങ്ങൾ വളരെ കുറവാണെ"ന്നു പറഞ്ഞിരിയ്ക്കുന്നു.

Journey from Madras through Malabar, Mysore & Canara By Buchanan.

ദേശാതിൎത്തികളെപ്പററിയാണല്ലൊ പ്രതിപാദിച്ചിരുന്നതു്. ഓരോ ദേശക്കാൎക്കും അവരവരുടെ ദേശത്തേയും ദേശപ്പേരുകളേയും അറിയാവുന്നതാണു്. ഇപ്പോഠം അവയുടെ അതിൎത്തിരേഖ മാത്രമേ നിശ്ചയമില്ലാതായിട്ടുള്ളു. സ്വന്തം കുടിയിരിപ്പുപറമ്പുകളിലെ പോലും വാസ്തുവിൻേറയും പുറവളപ്പിൻേറയും ശരിയായ അതിൎത്തി ഏതെന്നു ഇന്നു അധികമാളുകഠംക്കും നിശ്ചയമുണ്ടാവില്ല. അതിന്നുള്ള കാരണം ഉടമസ്ഥന്നു അതറിഞ്ഞിട്ടു് പ്രത്യേകം ആവശ്യമില്ലാതായതാണല്ലൊ. അതുപോലെ ഈ ദേശങ്ങളുടെ അതിൎത്തിരേഖകഠം കൃത്യമായി അറിഞ്ഞിട്ടു് ആവശ്യമില്ലാത്തതുകൊണ്ടാണു അതാതു ദേശക്കാൎക്കുപോലും അതുകഠം കാലാന്തരത്തിൽ തേഞ്ഞുമാഞ്ഞു് അജ്ഞാതങ്ങളായിത്തീൎന്നതു്.

ഇനി ദേശവ്യവസ്ഥകളെക്കുറിച്ചു് പലതും പറയേണ്ടതുണ്ടു്. തദവസരത്തിലെല്ലാം ഈ പരമാൎത്ഥം ഓൎമ്മയിലുണ്ടാവേണ്ടതാവശ്യമാണു്. ഈ വിഷയത്തെക്കുറിച്ചു്—ദേശാതിൎത്തികഠംക്കുണ്ടായിരുന്ന വ്യക്തമായ ദാൎഢ്യത്തെപ്പററി—ഇവിടെ ഇത്രയും വിസ്തരിയ്ക്കുവാൻ കാരണമതാകുന്നു.

—:o:—

അദ്ധ്യായം 10

ദേശവ്യവസ്ഥകഠം

ആൎയ്യന്മാർ ദേശംദേശമായി വ്യാപിച്ചതു് എങ്ങിനെയാണെന്നു മുൻഅദ്ധ്യായങ്ങളിൽ വിവരിച്ചുകഴിഞ്ഞു. ഇങ്ങിനെ ആൎയ്യന്മാർ വ്യാപിച്ചുതുടങ്ങിയപ്പോഠം തൊഴിലാളികളിൽ ചില വിഷമങ്ങഠം നേരിട്ടു. പുതുതായി പഠിപ്പിച്ചു കുടിയിരുത്തിയ തൊഴിലാളികഠംക്കു മുമ്പു വന്ന തൊഴിലാളികളോളം പരിചയമോ സാമൎത്ഥ്യമോ ഉണ്ടായെന്നു വരില്ലല്ലൊ. എളുപ്പത്തിൽ കാൎയ്യം മനസ്സിലാ

കാൻ ഉദാഹരണമായി ഒരു നെയ്ത്തുകാരനെ എടുക്കുക. ആദ്യം വന്നു താമസിച്ചുതുടങ്ങിയ ചാലിയനോളം തൊഴിൽപരിചയവും സാമത്ഥ്യവും അവനിൽനിന്നു പഠിച്ച് തൊഴിലിൽ പ്രവേശിച്ച് അടുത്ത ദേശത്ത് താമസമാക്കിയ പുതിയ നെയ്ത്തുകാരനുണ്ടായി എന്നു വരില്ലല്ലോ. ഈ ഘട്ടത്തിൽ അവനുണ്ടാക്കുന്നതിനേക്കാം ഭംഗിയുള്ള നല്ലവസ്ത്രങ്ങളുണ്ടാക്കുവാനും അതേ വിലയ്ക്കു വില്ക്കുവാനും ആദ്യത്തെ തൊഴിലാളിയ്ക്കു കഴിയും. അപ്പോഠം സ്വദേശത്തുള്ള പുതിയ നെയ്ത്തുകാരനെ സമീപിയ്ക്കാതെ അവിടത്തെ ഉപഭോക്താക്കഠം അയൽദേശത്തെ ആദ്യം വന്ന നെയ്ത്തുകാരനിൽനിന്നു തന്നെ വസ്ത്രങ്ങഠം വാങ്ങിത്തുടങ്ങാതിരിയ്ക്കുമൊ? അത് ആ പുതിയ തൊഴിലാളിയ്ക്കും ആ ദേശത്തുകാക്കും ബുദ്ധിമുട്ടുണ്ടാക്കുന്ന ഒരു വിഷമപ്രശ്നമായിത്തീരും. നെയ്ത്തുകാരനു മാത്രമല്ല എണ്ണയാട്ടുകാരൻ, മൺപാത്രനിമ്മാതാവ്, ക്ഷൌരക്കാരൻ, അലക്കുകാരൻ എന്നു വേണ്ട പുതുതായി രൂപം കൊള്ളുന്ന എല്ലാ ദേശങ്ങളിലെ എല്ലാത്തരം പുതിയ തൊഴിലാളികളേയും ബാധിച്ചേയ്ക്കാവുന്ന ഒരു വിഷമപ്രശ്നമായിത്തീരേയ്ക്കും ഇതെന്നു ആര്യന്മാർ മനസ്സിലാക്കി. മാത്രമല്ല എല്ലാ തൊഴിലാളികഠംക്കും സാമത്ഥ്യം ഒരു കാലത്തും ഒരുപോലെയാവില്ല. ചിലർ സമത്ഥന്മാരും ചിലർ താണതരക്കാരുമായേ വരു. അപ്പോഠം തൊഴിലാളികഠംക്കു തങ്ങളുടെ ഉല്പന്നങ്ങഠം എവിടേയും യഥേഷ്ടം കൊണ്ടുപോയി വില്ക്കാമെന്നും ഉപഭോക്താക്കഠംക്കു വാങ്ങാമെന്നും വന്നാൽ അത് തൊഴിലാളികളെ അന്യോന്യം ഒരു മത്സരത്തിന്നു വിടുകയായിരിയ്ക്കും ഫലം. ആ സമ്പ്രദായം സമത്ഥന്മാക്കു കൂടുതൽ കൂടുതൽ സമ്പാദിയ്ക്കാനും, സാമത്ഥ്യം കുറഞ്ഞവരെ അധികമധികം പട്ടിണിയാക്കാനുമെ ഉപകരിയ്ക്കു. അത് ഒരു അപരിഷ്കൃതസമ്പ്രദായമാണ്, അത്തരം ഒരു വിഷമത്തിന്നിടവരാതെ കഴിയ്ക്കാനാണ് (യഥായോഗ്യം എല്ലാവക്കും

ഉപജീവനത്തിന്നു വഴിയുണ്ടാക്കുവാൻ വേണ്ടിയാണ്) ദേശവ്യവസ്ഥകരം ഏൎപ്പെടുത്തിയതു്.

ആദ്യം ആൎയ്യന്മാർ കേരളത്തിൽ കുടിയേറിത്താമസിച്ച കാലത്തു് അവർ കാൎയ്യമായി ആലോചിച്ചതു് ഓരോ ദേശവും ആവുന്നത്ര സ്വയംപൎയ്യാപ്തമാക്കാനാണ്. ഗതാഗതസൌകൎയ്യങ്ങരം (മാത്രമല്ല പരിതസ്ഥിതി മുഴുവനും) ഒന്നായെടുത്തിട്ടു വേണം അതാലോചിക്കുവാൻ. ഒരു കെട്ടിടം പണിയണമെന്നു വിചാരിക്കുക. കല്ല്, മരം മുതലായ സാധനങ്ങരം മറെറാരു സ്ഥലത്തുനിന്നു കൊണ്ടുവരാൻ അത്ര എളുപ്പമല്ല. വണ്ടികളോ വണ്ടി കൊണ്ടുപോകത്തക്ക റോഡുകളോ അധികമില്ല; എല്ലാം തലച്ചുമടായിട്ടുതന്നെ കൊണ്ടുവരണം. ഒരാരംക്കെടുക്കാവുന്ന തരം ഉരുപ്പടിയാക്കാതെ മരം സ്ഥലമാററം ചെയ്യാൻ സാധ്യമല്ല. കല്ലു വെട്ടിയെടുത്താലും സ്ഥലം മാററണമെങ്കിൽ തലച്ചുമടായിട്ടല്ലേ സാധിക്കൂ? അതിനാൽ അത്തരം സാമാനങ്ങരം അതാതു സ്ഥലങ്ങളിൽ തന്നെ—ദേശങ്ങളിൽ ത്തന്നെ—ഉണ്ടാക്കുകയല്ലാതെ മാൎഗ്ഗമില്ല. ഇന്നത്തെപ്പോലെ തീവണ്ടിയോ, ലോറിയോ അന്നില്ല; കാളവണ്ടിപോലും അന്നു അത്ര സുലഭമല്ല. അതിനാൽ ഓരോ ദേശവും സ്വയംപൎയ്യാപ്തമാക്കുക എന്നു വെച്ചാൽ കേവലം ഭക്ഷണസാധനത്തിന്റെ കാൎയ്യം മാത്രമല്ല മനുഷ്യൎക്കാവശ്യമുള്ള എല്ലാ സാധനങ്ങളും അതാതു ദേശത്തുനിന്നുതന്നെ കിട്ടാറാക്കുകയേ നിവൃത്തിയുണ്ടായിരുന്നുള്ളു. ആശാരി മൂശാരി എന്നുവേണ്ട, സകലവിധമായ തൊഴിലാളികളേയും അതാതു ദേശത്തുതന്നെ കുടിയിരുത്തുകയും, അങ്ങിനെ ഓരോ ദേശവും സ്വയംപൎയ്യാപ്തമാക്കുകയുമാണ് അവർ ചെയ്തതു്. ഓരോ ദേശക്കാൎക്കും ജീവിതനിൎവ്വഹണത്തിന്നാവശ്യമായ എല്ലാ സാധനങ്ങളും അതാതു ദേശത്തുതന്നെ ഉണ്ടാവാൻ അവർ പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധവെച്ചിരിക്കും. അങ്ങിനെ ഒരു ദേശത്തെ വിളവുകൊണ്ടു് എത്ര വീട്ടുകാരുടെ ആണ്ടോടാണ്ടുള്ള ഭക്ഷണത്തിന്നു തികയുമോ അത്രയും വീട്ടുകാർ മാത്ര

മേ ആ ദേശത്ത് താമസമുറപ്പിച്ചിരിയ്ക്കുകയുള്ളു. ആന്ത്രരാൻ, ചക്കാൻ, ചാലിയൻ എന്നു തുടങ്ങി തട്ടാൻ, കരുവാൻ, കൊല്ലൻ മുതലായി എല്ലാത്തരം വിദഗ്ദ്ധത്തൊഴിലാളികളേയും കൈവേലക്കാരായ വീട്ടുകാരേയും അതാതു ദേശങ്ങളുടെ ആവശ്യം നിർവ്വഹിയ്ക്കുവാൻ വേണ്ടിടത്തോളവും എന്നാൽ അവക്ക് പട്ടിണിയാവാത്ത വിധത്തിലുമാണ് ഏർപ്പെടുത്തിയിരുന്നത്.

ജീവിതം ഒരു യുദ്ധമാണെന്നാണ് പാശ്ചാത്യരുടെ തത്വം. അവർ പറയുന്നതുതന്നെ ജീവിതയുദ്ധം, അല്ലെങ്കിൽ ജീവിതമത്സരം എന്നാകുന്നു. അവരുടെ അഭിപ്രായത്തിൽ മനുഷ്യരെല്ലാം—ജീവികളും സസ്യങ്ങളും പോലും — അവരവരുടെ ജീവിതവിജയത്തിന്നു വേണ്ടി എപ്പോഴും അന്യോന്യം മത്സരിച്ചുകൊണ്ടു—യുദ്ധം ചെയ്തുകൊണ്ടു— ഇരിയ്ക്കുകയാണ്. അതിൽ പ്രാപ്തിയും കഴിവുമധികമുള്ളവർ—കയറിപ്പോകുന്നു; കുറഞ്ഞവർ ആ കുറവനുസരിച്ച് എടയ്ക്കുവെച്ച തോററുപോകുന്നു. ഇതിന്നൊരു ഉദാഹരണമായി ഫുട്ബോൾ മാച്ച് എടുക്കുക. ഓരോ കോളേജിൽനിന്നു ജയിച്ചവരെ — ഉത്തമന്മാരെ — ച്ചേർത്ത് സ്റ്റേററിലെ മാച്ച് നടത്തുന്നു. അവിടെ ജയിച്ചവരെയാണ് ആളിന്ത്യാ മാച്ചിൽ ചേക്കുന്നത്. അവിടേയും വീഴാതെ ജയിച്ചവർ വിദേശങ്ങളിലെ മാച്ചിന്നു പോകുന്നു. അപ്പോൾ അവർ ഇന്ത്യയിലെ ഉത്തമന്മാരാണ്. എല്ലാ സ്ഥലത്തും ഉത്തമന്മാർ ജയിയ്ക്കുന്നു, അധമന്മാരും മദ്ധ്യമന്മാരും—അവരവരുടെ കഴിവുകേടനുസരിച്ച് അതാതിടത്ത്—വീണുപോകുന്നു; എന്നുവെച്ചാൽ ആ ഫുട്ബോൾ മത്സരത്തിൽ തോററുപോകുന്നുവെന്നത്ഥം. ഇതാണ് ജീവിതയുദ്ധത്തിന്റെ സാമ്പിൾ.

ജനിച്ചു മുതൽ തന്നെ കുട്ടികൾ മത്സരമാരംഭിയ്ക്കും. അപ്പോൾ അതു പ്രകൃതിയോടാണ്. ആരോഗ്യമുള്ള കുട്ടികൾ പ്രകൃതിയുടെ എതിർപ്പിനെ—രോഗാദികളെ—തട്ടിനീക്കി വളൻവരും; മററു കു

ട്ടികഠം രോഗാദികഠക്കിരയായി ബുദ്ധിമുട്ടുന്നു; പിന്നേയും കഴിവു കുറഞ്ഞവർ മരിച്ചുപോകുന്നു. 5_8 വയസ്സു പ്രായം മുതൽ കളികളിലായി മത്സരം. പ്രായം തികഞ്ഞ് തൊഴിലിൽ പ്രവേശിച്ച് കുടുംബജീവിതമാരംഭിച്ചാൽ മററു തൊഴിൽക്കാരുമായി മത്സരമാരംഭിയ്ക്കുന്നു. ഈ വക മത്സരങ്ങളിൽ കഴിവു ജാസ്തിയുള്ളവർ ജയിയ്ക്കുന്നു, കുറഞ്ഞവർ തോൽക്കുന്നു. അങ്ങിനെ ജീവിതം എപ്പോഴും മത്സരമാണെന്നും, കഴിവും സാമൎത്ഥ്യവും ജാസ്തിയുള്ളവൎക്ക് മററുള്ളവരെ തട്ടിവീഴ്ത്തി വിജയം വരിയ്ക്കാമെന്നും, കുറഞ്ഞവൎക്ക തോൽക്കുകയേ നിവൃത്തിയുള്ളുവെന്നുമാണവരുടെ തത്വം ഇതിനെ ഉത്തമാവശേഷധൎമ്മം (Defeat the unfit) എന്നു പറയുന്നു.

എന്നാൽ കേരളത്തിലെ ഹിന്ദുക്കളുടെ നില അതല്ല. ആരും യുദ്ധത്തിലൊ മത്സരത്തിലൊ ഏൎപ്പെടരുതെന്നും, എല്ലാവരും അവരവരുടെ ധൎമ്മം ചെയ്തുകൊണ്ടേയിരിയ്ക്കണമെന്നുമാണു വിധിച്ചിരിയ്ക്കുന്നതു്. കേരളത്തിലെ ഓരോ ദേശവും സ്ഥാപിച്ചിരിയ്ക്കുന്നതു് ഈ തത്വമനുസരിച്ചാണെന്നും അറിയണം. ഏതു തൊഴിലിനെ സ്സംബന്ധിച്ചുമുള്ള അടിസ്ഥാനതത്വം സ്വധൎമ്മമായിരുന്നു; അല്ലാതെ പ്രതിഫലമായിരുന്നില്ല. ഏതു ജോലിയും സ്വധൎമ്മമെന്ന നിലയിൽ ചെയ്യാനാണു അവർ—ആൎയ്യന്മാർ — പഠിപ്പിച്ചിരുന്നതു്. മറിച്ച് പ്രതിഫലത്തിന്നു വേണ്ടി ഒന്നും ചെയ്യരുതെന്നും പഠിപ്പിച്ചിരുന്നു. അതുപോലെത്തന്നെ കസ്റ്റമർ സാധനങ്ങഠം വാങ്ങുന്നതും ലാഭത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിലാവരുതു്; അതു സ്വധൎമ്മത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിലാവണമെന്നു നിൎബ്ബന്ധമായിരുന്നു. എന്നുവെച്ചാൽ ആവശ്യക്കാരധികവും സാധനങ്ങഠം കുറവുമാണെന്നു വെച്ച് വില കൂടുതൽ വാങ്ങരുതെന്നു തൊഴിലാളികളെ പഠിപ്പിച്ചതുപോലെത്തന്നെ പ്രൊഡക്ഷൻ ജാസ്തിയും ഡിമാൻഡു കുറവുമാണെന്ന കാരണത്താൽ ന്യായമായ വില കൊടുക്കാതെ കുറഞ്ഞ വിലയ്ക്കു കിട്ടണമെന്നു ഉപഭോക്താക്കഠം വിചാരിയ്ക്കുകയുമരുതെന്നൎത്ഥം.

വൈദികകാര്യങ്ങളെല്ലാം ഇന്നും ഈ സ്വധർമ്മമെന്ന നിലയ്ക്കാണു നടന്നുവരുന്നതു്. അമ്പലങ്ങളിലെ തന്ത്രിമാരേയോ തറവാട്ടുകളിലെ പുരോഹിതന്മാരേയോ ഒരിയ്ക്കലും മാററാറില്ല. ഇതൊന്നുകൂടി വിവരിയ്ക്കാം. ക്ഷേത്രങ്ങളിലെ കലശം ഉത്സവം മുതലായ അടിയന്തരങ്ങൾക്കു അതാതു ക്ഷേത്രങ്ങളിൽ പണ്ടേനാലെ നിശ്ചയിച്ച തന്ത്രിതന്നെ വേണമെന്നു നിർബ്ബന്ധമാണല്ലൊ. ആ തറവാട്ടുകാരിൽ അതിന്നു കഴിവുള്ളവരില്ലാത്ത പക്ഷം വേറെ ഏതെങ്കിലും കഴിവുള്ള തന്ത്രിയെ കൊണ്ടുവരാറുണ്ടെങ്കിലും അതു് ആ തന്ത്രി മുഖാന്തരമോ അദ്ദേഹത്തിന്റെ സമ്മതത്തോടു കൂടിയോ മാത്രമേ പതിവുള്ളു. മറിച്ചു ഊരായ്മക്കാർ നേരിട്ടാവശ്യപ്പെട്ടാൽ തന്ത്രിമാർ കൂട്ടാക്കുകയില്ല. മാത്രമല്ല വിധിപ്രകാരമുള്ള തന്ത്രിദക്ഷിണ ആ തന്ത്രിയ്ക്കു കൊടുക്കുകയും പതിവാണു്; മറിച്ചു പാടില്ലെന്നാണു നിശ്ചയം. കഴകക്കാരെപ്പോലെ ഓരോ അമ്പലത്തിലേയ്ക്കും പ്രത്യേകം തന്ത്രിമാരുണ്ടാവില്ല. ഒരേ തന്ത്രിയ്ക്കു തന്നെ അനേകം ക്ഷേത്രങ്ങളിൽ തന്ത്രമുണ്ടായിരിയ്ക്കുമല്ലൊ. ശിവരാത്രിയ്ക്കു എല്ലാ ശിവക്ഷേത്രങ്ങളിലും, അഷ്ടമിരോഹിണിയ്ക്കു വിഷ്ണുക്ഷേത്രങ്ങളിലും അടിയന്തരത്തിന്നു തന്ത്രിയ്ക്കു കർത്തവ്യമുണ്ടു്. എല്ലാ ക്ഷേത്രങ്ങളിലും ഒരില്ലക്കാർക്കു ഒരേ ദിവസം എത്താൻ കഴികയില്ലല്ലോ. അങ്ങിനെ വരുമ്പോൾ തന്ത്രം നിശ്ചയമുള്ള അവരുടെ ശിഷ്യന്മാരെ അയയ്ക്കുകയാണു പതിവു്. അല്ലാതെ ഊരായ്മക്കാരുടെ ഇഷ്ടംപോലെ ഏതെങ്കിലും ഒരു നമ്പൂതിരിയെക്കൊണ്ടു് ആവശ്യം നിർവ്വഹിയ്ക്കുകയല്ല ചെയ്തിരുന്നതു്; ഇപ്പോൾ ചെയ്തുവരുന്നതും. ഇല്ലങ്ങളിലെ ഓതിയ്ക്കന്മാരുടെ — പുരോഹിതന്മാരുടെ — കാര്യവും ഇതുപോലെയാണു്. ഓരോ ഇല്ലങ്ങളിലേയ്ക്കും ഓതിയ്ക്കന്മാരുണ്ടല്ലൊ. ജാതകർമ്മാദി ഷോഡശക്രിയകൾ നടത്തേണ്ടതവരാണു്; മറിച്ചു പാടില്ലെന്നാണു നിശ്ചയം. ആ പുരോഹിതത്തറവാട്ടുകാർക്കു വശമില്ലാതേയോ പുരോഹിതന്നു തരമില്ലാതേയോ വന്നാൽ പകരം അദ്ദേഹം ആളെ

അയയ്ക്കാറുണ്ട്. ദൂരത്താകയാൽ എല്ലാററിന്നും തക്ക സമയത്ത് പുരോഹിതനെ ക്ഷണിയ്ക്കാനും അദ്ദേഹത്തിന്നു വരാനും സൌകൎയ്യപ്പെടാതെ വന്നാൽ ക്ഷണിയ്ക്കാതേയും, ക്ഷണിച്ചാലും വരാതേയും ചില സന്ദൎഭങ്ങളുണ്ടാവാറുണ്ട്. എന്നാൽ ആ സംസ്കാരം നിവൃത്തിച്ചതിന്നു ശേഷം പുരോഹിതൻെറ അവകാശമായ 'ചടങ്ങുദക്ഷിണ' അദ്ദേഹത്തിന്നെത്തിച്ചുകൊടുക്കാറുമുണ്ട്. ഇത്തരം ക്രിയകൾ കഴിപ്പിയ്ക്കുന്നതിന്നു നമ്പൂതിരിമാർ പറഞ്ഞുവരുന്ന ഭാഷ 'ചടങ്ങു കാട്ടുക' എന്നാണ്. അതിന്നു കൊടുക്കുന്ന ദക്ഷിണയ്ക്കു 'ചടങ്ങുദക്ഷിണ' എന്നും പറയുന്നു. തമ്മിൽ അസുഖം കാരണം അപൂൎവ്വം ചില ഊൎവ്വാശിക്കാർ തന്ത്രിയേയും പുരോഹിതനേയും മാററിയതായും അതുകൊണ്ടവൎക്കു പല ആപത്തുകൾ വന്നതായും ഒടുവിൽ ആ തന്ത്രിയേയും പുരോഹിതനേയും ക്ഷണിച്ചുവരുത്തി പ്രായശ്ചിത്തം ചെയ്ത് ആ തെററ് തിരുത്തിയതായും പല കഥകളുണ്ട്. ഒരു ക്ഷേത്രത്തിലെ തന്ത്രി അഥവാ ഒരില്ലത്തെ ഓതിയ്ക്കൻ ആരാണെന്നു നിശ്ചയമില്ലാതായാൽ കൂടി അമ്പലനടയിൽ—ഇല്ലത്ത്—വെച്ച് പ്രശ്നവശാൽ തീരുമാനിയ്ക്കുകയേ പതിവുള്ളു. അല്ലാതെ ഇഷ്ടംപോലെ ഏതെങ്കിലും ഒരാളെ നിയമിയ്ക്കാറില്ല. ഇന്നു സന്നതെടുത്തിട്ടുള്ളവരെല്ലാം വക്കീലന്മാരാണ്; എം. ബി. ബി. എസ്സ്. പാസായിട്ടുള്ളവരെല്ലാം ഡാക്ടർമാരുമാണ്. പിന്നെ ജനങ്ങൾക്കു ആവശ്യാനുസരണം അവരിലാരേയെങ്കിലും വിളിയ്ക്കാം. എന്നാൽ തന്ത്രിമാരേയും പുരോഹിതന്മാരേയും സംബന്ധിച്ച അന്നത്തെ സമ്പ്രദായം അങ്ങിനെയായിരുന്നില്ല.

ഇതൊക്കെ പണ്ടത്തെ (കേരളത്തിൻെറ നല്ലകാലത്തെ) കഥയാണ്. ഇന്നു—കുറച്ചുകാലമായിട്ടുതന്നെ—മട്ടെല്ലാം മാറിയിരിയ്ക്കുന്നു. തളിപ്പറമ്പു ഗ്രാമക്കാരനായ പുതുക്കുടി, പെരുവനത്ത് ചെരുമ്പിളിശ്ശേരി ദേശക്കാരായ കിരാങ്ങാട്ടു ഐരു മുതലായ പത്തു ഇല്ലക്കാരുടേയും, കടലാശ്ശേരി ദേശക്കാരായ വൈദികൻ കപ്പി

ങ്ങാട് ദേശമംഗലം മുതലായ ഇല്ലക്കാരുടേയും പുരോഹിതന്മാരാണു്. മേൽപറഞ്ഞ ഐരിനു തളിപ്പറമ്പത്തുകാരായ ചെമ്മരം മുതലായ ഇല്ലക്കാരുടേയും കോട്ടയത്തു രാജാവിൻെറയും പൌരോഹിത്യമുണ്ടു്. മുൻപറഞ്ഞ പെരുമ്പിളിശ്ശേരി ദേശക്കാരനായ വെള്ളാമ്പറമ്പാണ കരിക്കാട്ടു ഗ്രാമക്കാരായ നടുവത്തു്, മരാട്ടു്, ഉപ്പിലാപ്പററ മുതലായ ഇല്ലക്കാരുടെ പുരോഹിതൻ. പെരുവനത്തുനിന്നു തളിപ്പറമ്പത്തേയ്ക്കു ഉദ്ദേശം ഇരുന്നൂറും കരിക്കാട്ടേയ്ക്കു അയമ്പതും നാഴിക ദൂരമുണ്ടെന്നും അറിയണം.

ഇനി തന്ത്രമെടുക്കുക. പെരുവനത്തുകാരനായ കുന്നത്തൂർ ഭട്ടതിരിയ്ക്കു പെരുവാശ്ശേരി, മൊടപ്പല്ലൂർ (പാലക്കാട്ടടുത്തു്) എന്നി കിഴക്കൻപ്രദേശങ്ങളിലും, പഴയന്നൂർ തിരുവില്വാമല മുതലായ വടക്കൻപ്രദേശങ്ങളിലും, തോട്ടറയിലും തന്ത്രമുണ്ടു്. കണ്ണൂർ തലശ്ശേരി മുതലായ പല വടക്കൻക്ഷേത്രങ്ങളിലേയും തന്ത്രം വന്നേരിക്കാരനായ (പൊന്നാനിയ്ക്കു സമീപം) സാക്ഷാൽ കാട്ടുമാടത്തു നമ്പൂതിരിയ്ക്കുണ്ടു്. മുൻപറഞ്ഞ ഗ്രാമ-ദേശവ്യവസ്ഥകൾക്കു യോജിയ്ക്കാത്ത വിധത്തിൽ ഇന്നു ഇങ്ങിനെ പലതും കാണുന്നുണ്ടു്; അവയെ ഞാൻ വിസ്തരിയ്ക്കുന്നില്ല. ഗ്രാമങ്ങളെല്ലാം നശിച്ചു; ഗ്രാമക്ഷേത്രങ്ങളുടെ സ്ഥിതി പറയാനുമില്ലല്ലൊ. രാജാക്കന്മാർ തമ്മിലുള്ള മത്സരം ഇതിന്നു ഒരു പ്രധാന കാരണമാണു്. പ്രത്യേകിച്ചു് ഹൈദരുടേയും ടിപ്പുവിൻെറയും ആക്രമണം കാരണമായി പലരും നാടും വീടും വിട്ടു സകലമാന വസ്തുക്കളേയും ഉപേക്ഷിച്ചു് ഓരോ രാജ്യത്തു ചെന്നു പാറിക്കൂടി; ചിലർ അവിടെ സ്ഥിരതാമസമാക്കി; മററു ചിലർ കാലാന്തരത്തിൽ തിരിച്ചുവന്നപ്പോഴേയ്ക്കു സ്വദേശത്തുള്ളതെല്ലാം നശിച്ചതിനാൽ മററു സ്ഥലങ്ങളിൽ താമസമാക്കി. പലരും മരിച്ചുപോവുകയും, പലരേയും കൊന്നുകളയുകയും ചെയ്തതിനാൽ പല തന്ത്രി-പുരോഹിതത്തറവാടുകളും ഇല്ലാതായി. അങ്ങിനെ ദേശവ്യവസ്ഥകളെല്ലാം തകർന്നതിൻെറ ഫലമാ

യാണ് മേൽപറഞ്ഞ വിധം പുരോഹിതന്മാരും തന്ത്രിമാരും സ്വദേശത്തല്ലാതെ അന്യദേശങ്ങളിൽക്കൂടി പ്രവൎത്തിക്കാരായി വന്നതു്. ഇനി പ്രകൃതം തുടരട്ടെ.

തന്ത്രിയുടെയും പുരോഹിതൻേറയും കഥപോലെത്തന്നെ പണ്ടു നിശ്ചയിച്ചയാളെ മാററാൻ പാടില്ലാത്തതും മാററാറില്ലാത്തതുമായ മററു പാരമ്പര്യപ്രവൃത്തിക്കാരേയാണ് ഇനി പറയുന്നതു്. അമ്പലങ്ങളിൽ കലശം മുതലായതിന്നു 'പാണി' എന്നൊരു വാദ്യം കൊട്ടുന്നുണ്ടു്. അതിന്നു അതാതമ്പലത്തിലെ മാരാർ തന്നെ വേണം. അയാൾക്കു കഴിവില്ലാതേയോ ദീനം പുല മുതലായ എന്തെങ്കിലും കാരണവശാൽ സൌകര്യമില്ലാതേയോ വന്നാൽ അയാളോ അയാളുടെ അറിവോടും സമ്മതത്തോടും കൂടിയോ അല്ലാതെ മറെറാരു മാരാരെക്കൊണ്ടു് കൊട്ടിയ്ക്കാറില്ല; ആവശ്യപ്പെട്ടാൽ കൂട്ടാക്കുകയുമില്ല. പാണി കൊട്ടുന്നതിന്നു കുറച്ചധികം പഠിപ്പും പരിചയവും ഉണ്ടായേ പററൂ. അതിനാൽ കഴകക്കാരനായ മാരാൎക്കു കഴിവില്ലാത്തതിനാൽ പലപ്പോഴും മാരാരെ പുറമെനിന്നു കൊണ്ടുവരേണ്ടിവരാറുണ്ടു്. മററു കഴകപ്രവൃത്തികൾക്കു (കലശം മുതലായ പ്രധാന സംഗതികളിൽ പ്രത്യേകിച്ചും) അതാതമ്പലത്തിലെ കഴകക്കാർ വേണമെന്നു നിൎബ്ബന്ധമാണു്.

ഇതെല്ലാം അവരവരുടെ സ്വധൎമ്മമെന്ന നിലയ്ക്കേ നിൎവ്വഹിച്ചിരുന്നുള്ളു. ഇതിന്നൊന്നും പ്രതിഫലം ആശിയ്ക്കാറില്ല; ഇന്ന പ്രതിഫലം കിട്ടിയെ തങ്ങൾക്കു കഴിയൂ എന്നു അവരാരും പറയാറില്ല. "ഒരു കലശം കഴിച്ചുതരുന്നതിന്നു എന്തു കിട്ടണം" എന്നും മററു തന്ത്രിമാരോടോ, അതുപോലെ ചുരുങ്ങിയതു് എത്ര ഉറുപ്പിക കിട്ടിയാൽ ഒരു ഉപനയനം കഴിച്ചുതരാമെന്നു ഒരു പുരോഹിതനോടോ ആരും ചോദിയ്ക്കാറില്ല. അങ്ങിനെ ടെണ്ടർ വെയ്ക്കുകയോ ലേലം വിളിയ്ക്കുകയോ ഇന്നും പതിവില്ല. ഈ 'ക്ഷുദ്രപ്രസ്ഥാന'ക്കാരായ 'ഇളങ്കുള-പുത്തേഴ-പ്രഭൃതികൾ' കൂടി "എത്ര ഉറുപ്പിക കിട്ടി

യാൽ ചാത്തം വെയ്ക്കാം" എന്നു തങ്ങളുടെ എളയതുമാരോടു ചോദിയ്ക്കുകയുണ്ടാവില്ല. കുറഞ്ഞ തുകയ്ക്കു ചെയ്യുവാൻ സമ്മതമുള്ളവരെക്കൊണ്ടു് ചെയ്യിയ്ക്കാറുമില്ല. എന്നിരുന്നാലും ഇന്ന തുക കിട്ടിയേ കഴിയൂ എന്നോ കിട്ടിയതു പോരെന്നോ ഈ ഓതിക്കന്മാരും തന്ത്രിമാരും മററും പറയാറില്ല. പറയുന്ന ഭാഷ തന്നെ ദക്ഷിണ എന്നാകുന്നു; പ്രതിഫലം ഫീസ്, വില എന്നൊന്നുമല്ല. ദക്ഷിണ എന്നു പറയുന്നതു് കൊടുക്കുന്ന ആൾ തുക നിശ്ചയിയ്ക്കുന്നതിനെയാകുന്നു. വാങ്ങുന്നയാൾ തുക നിശ്ചയിയ്ക്കുന്നതിനെ പ്രതിഫലം എന്നും പറയുന്നു. വാസ്തവത്തിൽ കൈക്കൂലി, കൈമടക്കു്, സൌജന്യം, സമ്മാനം, തിരുമുൽക്കാഴ്ച, വഴിവാടു്, ദക്ഷിണ എന്നെല്ലാം പറയുമ്പോൾ—മാലയിൽ നൂലെന്നപോലെ—എല്ലാററിലും വ്യാപിച്ചുകൊണ്ടു് ഒരർത്ഥം കിടപ്പുണ്ടു്. അതെന്തെന്നാൽ അന്യൻ തനിയ്ക്കു ചെയ്തതന്നതിന്നു—അല്ലെങ്കിൽ തരേണ്ടതിന്നു—അങ്ങോട്ടു ചെയ്തുകൊടുക്കുന്ന ഒരു പ്രത്യുപകാരമെന്നാകുന്നു. എങ്കിലും അവയുടെ സാരാർത്ഥത്തിൽ വളരെ വ്യത്യാസങ്ങളുണ്ടല്ലൊ. കേവലം ബ്രാഹ്മണർ ചെയ്യുന്ന—അല്ലെങ്കിൽ അവരേക്കൊണ്ടു ചെയ്യിയ്ക്കുന്ന—വൈദികകർമ്മങ്ങൾ മാത്രമല്ല, പിന്നേയോ ജീവിതത്തിന്നാവശ്യമായ എല്ലാതരം പ്രവൃത്തികളും അതാതു വംശപ്രവൎത്തിക്കാർ നമ്പൂതിരിമാരെപ്പോലെ മതപരമായ ധർമ്മമെന്നു നിലയ്ക്കു ഈശ്വരാരാധനയായിട്ടാണു് നടത്തിവന്നിരുന്നതു്. ഉപഭോക്താക്കളുടെ സാധനങ്ങൾ വിലയ്ക്കു വാങ്ങുകയായിരുന്നില്ല—ഇന്നും ഈശ്വരസേവാദികൾ ചെയ്തതിന്നു നമ്പൂതിരിമാൎക്കു ദക്ഷിണ ചെയ്യുന്നതുപോലെ—അവർ തങ്ങൾക്കു ആവശ്യമുള്ള ഉൽപ്പന്നങ്ങളുണ്ടാക്കിത്തരിക എന്ന ഉപകാരത്തിന്നു നന്ദിയായി "ദക്ഷിണ കൊടുക്കുക"യേ ചെയ്തിരുന്നുള്ളു. ആന്ത്രാന്മാരുടെ മൺപാത്രങ്ങൾ, ചക്കാന്മാരുടെ എണ്ണകൾ, ആശാരി മൂശാരി മുതലായവരുടെ പലതരം ഉൽപ്പന്നങ്ങൾ എന്നിങ്ങിനെ എല്ലാത്തരം സാധനങ്ങൾക്കും ഉപഭോ

ഷ്താക്കാം കൊടുക്കേണ്ടതായ ദക്ഷിണകളുടെ ഒരു സാമാന്യനിര ക്ക—കുറഞ്ഞപക്ഷം ഇത്രയെങ്കിലും വേണമെന്ന ഒരു തോന്ന്—അ ക്കാലത്തു നടപ്പിലുണ്ടായിരുന്നു; അതു് എല്ലാവക്കും അറിയുകയും ചെയ്യാമായിരുന്നു. ഉപഭോക്താക്കളും ഉൽപ്പാദകന്മാരും തമ്മിൽ യാതൊരു പെശക്കവും കൂടാതെ ആവശ്യമുള്ള ഉല്പന്നങ്ങാം വാ ങ്ങി ദക്ഷിണ കൊടുത്തു് പോരികയാണു് ഉപഭോക്താക്കാം ചെ യ്തിരുന്നതു്.

ദക്ഷിണ എന്നു പറയുന്നതിൽ മറെറാരു തത്വം കൂടി അന്തഭ് വിച്ചുകിടക്കുന്നുണ്ടു്. അതെന്തെന്നാൽ ദക്ഷിണയായി കൊടുക്കുന്ന തുകയെല്ലാം സാധാരണ പ്രവൃത്തിക്കു കിട്ടുന്ന—അഥവാ കൊടുക്കു ന്ന—തുകയെക്കാാം ജാസ്തിയായിരിക്കുമെന്നുള്ളതാകുന്നു. മാക്കററിൽ പോയി സാമാനം വാങ്ങുകയോ ടാക്സി പിടിക്കുകയോ ബസ്സസ്റ്റാ ണ്ടിലും മററും വെച്ചു് കൂലിക്കാരെ കൂട്ടുകയോ ചെയ്യുമ്പോാം യു ക്തംപോലെ പെശങ്ങാറുണ്ടു്; അങ്ങിനെ നിശ്ചയിച്ച പ്രതിഫ ലം മാത്രമേ കൊടുക്കാറുമുള്ളു. എന്നാൽ ആദ്യത്തിൽ കൂലിയൊന്നും നിശ്ചയിക്കാതെ ഏതെങ്കിലും ഒരു ബന്ധുവിൻെറ ഇല്ലത്തുനിന്നു ബസ്സസ്റ്റാണ്ടിലേക്കു സാമാനമെടുക്കാൻ ഒരാളെ അയച്ചുതന്നുവെ ന്നു വിചാരിക്കുക. സാധാരണ മട്ടിൽ ആ ജോലിക്കു കൊടുക്കു ന്ന—കൊടുക്കേണ്ടിവരുന്ന—കൂലിയിൽ അതു കുറയുകയില്ലെന്നു മാ ത്രമല്ല കുറച്ചെങ്കിലും ജാസ്തിയാവുകയും ചെയ്യും; ആളവസ്ഥപോ ലെ ഒന്നരയോ ഇരട്ടിയോ കൊടുത്തെന്നും വരും. ദക്ഷിണയുടെ ലാ ഞ്ഛനയാണതിലുള്ളതെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. ഉത്തമമായ ദക്ഷി ണയാവുക എങ്ങിനേയായാലാണെന്നു വൈദികഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ പറ ഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്. അതും വായനക്കാർ ഗ്രഹിക്കേണ്ടതാകയാൽ ഇവിടെ പ റയാതെ വിട്ടുകളയാൻ തോന്നുന്നില്ല. അതിൻെറ അടിസ്ഥാനം തുക യല്ല, പിന്നേയോ അന്യോന്യമുള്ള മതിപ്പാകുന്നു. ഇതിനെ ഒന്നുകൂ ടി വിശദമാക്കാം. "ഇദ്ദേഹം എനിക്കുവേണ്ടി ഇത്രയെല്ലാം ചെയ്ത

തിന്നു ദക്ഷിണ ഇതിലും കുറച്ചായാൽ പോരാത്തതാണ്" എന്ന വിചാരമാണു കൊടുക്കുന്നാൾക്കു ഉണ്ടാവേണ്ടതു്. വാങ്ങുന്ന ആൾക്കാകട്ടെ "ഞാനിത്രമാത്രം ചെയ്തതിന്നു ഇത്ര വളരെ ദക്ഷിണയായി തന്നുവല്ലോ" എന്നുവെച്ച് സന്തോഷമാവുകയും വേണം. ഉത്തമമായ ദക്ഷിണയുടെ ലക്ഷണമതാകുന്നു. രണ്ടു കക്ഷികളും പ്രതിഫലേച്ഛ കൂടാതെ കുലധർമ്മമെന്ന നിലയ്ക്കു പ്രവർത്തിയ്ക്കുന്നവരായാലേ ഈ വിധത്തിൽ വരു; അങ്ങിനേയുള്ളവരായാൽ അതു ഇത്തരത്തിൽ ഉത്തമദക്ഷിണയായി പ്പരിണമിയ്ക്കുകയും ചെയ്യും.

പാശ്ചാത്യരുടെ സമ്പ്രദായത്തിൽ എല്ലാം ബിസിനസ്സാണ്; വ്യാപാരാടിസ്ഥാനത്തിലേ പ്രവൃത്തിയുള്ളു. ഹിന്ദുക്കളുടേയാകട്ടെ സ്വധർമ്മാടിസ്ഥാനത്തിലാകുന്നു. 'കഴിയുന്നത്ര ചുരുങ്ങിയ ചിലവിൽ—അഥവാ കുറഞ്ഞ അദ്ധ്വാനം കൊണ്ടു്—ആവുന്നത്ര ലാഭമുണ്ടാക്കുക' എന്നതാണല്ലോ ബിസിനസ്സിന്റെ തത്വം. അപ്പോൾ അതിന്റെ അടിസ്ഥാനം സാമർത്ഥ്യമാണ്. ആ സാമർത്ഥ്യത്തിന്റെ സാരമാകട്ടെ അന്യന്മാരെ പററിയ്ക്കലുമാകുന്നു. നൂറുറപ്പിക മാർക്കറവിലയുള്ള ഒരു സാധനം പത്തുറപ്പികയ്ക്കു വാങ്ങാൻ കഴിഞ്ഞാൽ അയാൾ സമർത്ഥനാണ്; അതു കൊടുത്ത ആളുടെ വിഡ്ഢിത്തമായിട്ടേ കണക്കാക്കു. തരമുള്ളേടത്തോളം ലാഭത്തിൽ—കുറഞ്ഞ വിലയ്ക്കു—വാങ്ങാം; അതിൽ തെററില്ല. അപ്രകാരം തന്നെ പത്തുറപ്പിക വിലയുള്ളതിന്നു നൂറുറപ്പിക വാങ്ങിയാലും കുററമോ മര്യാദക്കേടൊ ഇല്ല. അതു കസ്റ്റമറുടെ കൊള്ളരുതായ്മയായിട്ടേ വ്യാഖ്യാനിയ്ക്കു. ജീവിതയുദ്ധത്തിന്റേയും ബിസിനസ്സിന്റേയും നില—തത്വം—ഇതാണ്. ലോകയാത്രയുടെയും കുലധർമ്മത്തിന്റേയും തത്വം മറിച്ചാകുന്നു. അദ്ധ്വാനത്തിന്നനുസരിച്ച് ദക്ഷിണ കൊടുത്തേ സാധനമുപയോഗിയ്ക്കാവു എന്നും, അല്ലെങ്കിൽ—ദക്ഷിണ കുറഞ്ഞുപോയാൽ (പററിച്ചാലെന്നർത്ഥം)—പാപമുണ്ടാകുമെന്നും കസ്റ്റമർക്കറിയാം. അതിനാൽ ഒന്നിനും പ്രതിഫലം പറയാറില്ല. തന്ത്രിമാ

രുടേയും, ഓതിയ്ക്കന്മാരുടേയും, എളേതിന്റേയും കാൎയ്യം പറഞ്ഞുവ ല്ലോ. കൎക്കടമാസം മണ്ഡലക്കാലം മുതലായ വിശേഷദിവസങ്ങ ളിലും മററും പൂജ തുടങ്ങിയ ഈശ്വരസേവകൾ നമ്പൂതിരിമാരെ ക്കൊണ്ടു് പലപ്പോഴും പലരും നടത്തിയ്ക്കാറുണ്ടു്. അവയ്ക്കൊന്നി ന്നും തന്നെ ഇത്ര പ്രതിഫലം കിട്ടണമെന്നു പറയുകയോ, എന്തു തരണമെന്നു ചോദിയ്ക്കുകയോ ആരും ആരോടും ചെയ്യാറില്ല. ഒ രു നമ്പൂതിരിയെക്കൊണ്ടു് ആരെങ്കിലും ഒരീശ്വരസേവ ചെയ്യി ച്ചുവെന്നു വിചാരിയ്ക്കുക. എന്നാൽ അങ്ങിനെ ചെയ്തുകൊടുക്കുന്ന തു് തന്റെ കുലധൎമ്മമാണെന്ന നിലയ്ക്കു അയാൾക്കുവേണ്ടി അദ്ദേ ഹം അതു് ഭക്തിയോടെ ചെയ്യുന്നു. ഇതിന്റെ നന്ദിയായി അതു് ചെയ്യിച്ചയാൾ അദ്ദേഹത്തിന്നു ഭക്തിയോടെ ദക്ഷിണയും ചെയ്യു ന്നു. അതെത്രയുണ്ടെന്നു എണ്ണിനോക്കുകപോലും ചെയ്യാതെ ആ നമ്പൂതിരി അതു സ്വീകരിച്ചു് അനുഗ്രഹിച്ചു പോവുകയും ചെയ്യു ന്നു. ഇവർ മാത്രമല്ല കല്ലൂർ കാട്ടുമാടം മുതലായ മാന്ത്രികന്മാരും ഇ ങ്ങിനെത്തന്നെയാണു് പതിവു്.

കേവലം വൈദികകാൎയ്യങ്ങളിൽ മാത്രമല്ല ഇന്നു ലൌകികകാ ൎയ്യങ്ങളാണെന്നു വിചാരിച്ചുവരുന്ന—അഥവാ തെററിദ്ധരിച്ചിരി യ്ക്കുന്ന—വിഷയങ്ങളിൽ കൂടിയും ഈ വിധത്തിലാണു അനുവൎത്തി ച്ചുവരുന്നതു്. കേരളത്തിലെ പാരമ്പൎയ്യവൈദ്യത്തറവാട്ടുകാരായ വ യസ്കര, ഒളശ്ശ, തൈയ്ക്കാടു് മുതലായവരാരും തന്നെ രോഗികളെ പ രിശോധിയ്ക്കാനും മററും ഇന്നുവരെ ഫീസു നിശ്ചയിയ്ക്കുകയോ പറയു കയോ ചെയ്തിട്ടില്ല. യൂറോപ്യന്മാരായ ഡോക്ടർമാരെപ്പോലെ ഇവ ൎക്കും വേണമെങ്കിൽ കൺസൾട്ടിങ്ങിന്നും (Consulting) മററും ഫീ സു നിശ്ചയിച്ചു് ബോർഡു് വെയ്ക്കുകയും നോട്ടീസ്സടിയ്ക്കുകയും ചെയ്യരുതോ? ഈ കുലവൈദ്യന്മാരുടെ നില മാത്രമല്ല ഇതു്. അ ഷ്ടാംഗഹൃദയം പഠിച്ചു് ചികിത്സ നടത്തിക്കൊണ്ടിരിയ്ക്കുന്ന നാട്ടു വൈദ്യന്മാർ, ജ്യോത്സ്യന്മാർ മുതലായി എന്തെല്ലാം പ്രവൎത്തിക്കാരു

ണ്ടു്. അവരിലാരെങ്കിലും അവരുടെ പ്രവൃത്തികൾക്ക ഒരു ഫീസു നിശ്ചയിച്ചതായോ പറഞ്ഞതായോ കേട്ടിട്ടില്ല; പുതിയ രീതിയിൽ എം. ബി. ബി. എസ്സ്., എൽ. ആർ സി. പി മുതലായ വൈദ്യബിരുദം സമ്പാദിച്ചിട്ടുള്ളവരും, ബി. എ. ബി. എൽ. ആയ അഡ്വാക്കററുമാർ പോലും പരസ്യമായി ഫീസു നിശ്ചയിച്ചിട്ടുള്ളവരെ അധികം കാണുകയില്ല; അവരാരും പണത്തിന്നാഗ്രഹമില്ലാത്തവരല്ല; എല്ലാവരും ഇപ്പോഴ് പ്രവൃത്തിയെടുക്കുന്നതു പണം കിട്ടാൻ വേണ്ടിത്തന്നേയാകുന്നു. പിന്നെ എന്താണിങ്ങിനെ വരുന്നതു്? സ്വധമ്മമെന്ന നിലയ്ക്കല്ലാതെ വ്യാപാരം—ബിസിനസ്സ്—എന്ന നിലയ്ക്ക യാതൊരു പ്രവൃത്തിയും ചെയ്യരുതെന്നുള്ള കേരളീയരുടെ വിശ്വാസവും പാരമ്പര്യവുമാണിതിന്നു കാരണം. പണത്തിന്നു അത്യാഗ്രഹമുണ്ടെങ്കിലും പ്രതിഫലം — ഫീസ് — പറയുന്നതു ഇപ്പോഴും പൊതുജനങ്ങളുടെ ഇടയിൽ അപമര്യാദയായിട്ടിരിയ്ക്കുന്നേ ഉള്ളു. ഇതിന്നു വളരെ അനുയോജ്യവും രസകരവുമായ ഒരു ഉദാഹരണം പറയാം. യൂറോപ്യന്മാൎക്ക മദ്യപാനം ചെയ്യുന്നതിൽ യാതൊരു സങ്കോചവുമില്ല. അതിനാൽ നമ്മൾ കാപ്പി-ചായ കഴിയ്ക്കുന്നതുപോലെ അവർ അച്ഛനമ്മമാരും സഹോദരീസഹോദരന്മാരും മററും ഒരുമിച്ചിരുന്നുകൊണ്ടു ലഹരിപദാൎത്ഥങ്ങൾ കഴിയ്ക്കുന്നതു സാധാരണയാണ്. കേരളത്തിലും ഇന്നു മദ്യപിയ്ക്കുന്നവർ വളരേയുണ്ടു്. എന്നിരുന്നാലും അവരാരുംതന്നെ അതു അത്ര പരസ്യമാക്കാറില്ല; ഗോപ്യമായിട്ടേ പതിവുള്ളു. യൂറോപ്യന്മാരുടെ സദ്യകൾക്കെന്നപോലെ വിവാഹം പതിനാറ് മുതലായവയുടെ വിരുന്നുകളിൽ മദ്യം വിളമ്പുകയും പതിവില്ല. മാത്രമല്ല സദസ്സിൽ വെച്ച് മദ്യപിയ്ക്കുന്ന ആളാണെന്നു പറയുന്നതും, വ്യക്തമാക്കുന്നതും അയാൾ അപമാനകരമായിക്കരുതുകയും ചെയ്യുന്നു. അതിൻെറ കാരണവും മറെറാന്നല്ല; ഇന്ത്യയിലെ പൊതുജനദൃഷ്ടിയിൽ മദ്യപാനം നിന്ദ്യവും നീചവുമായ കൃത്യമാണെന്നതു തന്നേയാണല്ലൊ. ഏതു പ്രവൃത്തിയും സ്വധമ്മമെന്ന നി

ലയ്ക്കു ചെയ്യുകയും, ദക്ഷിണ കിട്ടിയാൽ വാങ്ങുകയും മാത്രമല്ലാതെ പ്രതിഫലത്തിന്നു വേണ്ടി—വ്യാപാരമെന്ന നിലയ്ക്കു—ചെയ്യുന്നതു പൊതുജനദൃഷ്ടിയിൽ ഇന്നും നിന്ദ്യമായിട്ടുതന്നെ ഇരിയ്ക്കുന്നതാണ തിന്നു കാരണം.

ഇതിന്നൊരു മറുവശമുള്ളതും പറയാം. മതിയായ വിധം ദക്ഷിണ ചെയ്യാതെ യാതൊരു പ്രവൃത്തിയും ചെയ്യിയ്ക്കരുതെന്നും, മറിച്ചായാൽ ഫലമില്ലെന്നും, പാപമുണ്ടെന്നും അതിൻെറ ആവശ്യക്കാരേയും ധരിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഞാൻ മേനി പറയുകയാണെന്നു തോന്നിയേയ്ക്കാമെങ്കിലും ഒന്നുരണ്ടു അനുഭവകഥകൾ ഈ സന്ദർഭത്തിൽ പറയുവാൻ നിശ്ചയിച്ചിരിയ്ക്കുന്നു. ആലപ്പുഴക്കാരനായ ഒരു ക്രിസ്ത്യൻ ജോത്സ്യനുമായി എനിയ്ക്കു പരിചയമുണ്ട്. ഒരിയ്ക്കൽ അയാൾ ഇവിടെ വരികയുണ്ടായി. ഒരാൾക്കു ഞാൻ ഒരു മുഹൂർത്തം ചാർത്തിക്കൊടുത്തു. അയാൾ മുഹൂർത്തവും വാങ്ങി യാത്രപറഞ്ഞു പോയി. പ്രതിഫലത്തിൻെറയോ ദക്ഷിണയുടേയോ സംസാരമേ ഉണ്ടായില്ല. രണ്ടുപേക്കും—അദ്ദേഹത്തിനും എനിയ്ക്കും—അതിനെപ്പററി ച്ചിന്തയുമുണ്ടായില്ല. സാധാരണ ഈ വക ജോലികൾ സൌഹാർദ്ദപൂർവ്വം ചെയ്തുകൊടുക്കുകയല്ലാതെ അതിന്നു ദക്ഷിണ കൊടുക്കുന്ന പതിവില്ലെന്നും പറയട്ടെ. അയാൾ പോയപ്പോൾ അതിഥിയായ ആ ക്രിസ്ത്യൻ ജോത്സ്യനു അതിശയമായി. "പ്രതിഫലമൊന്നും തന്നില്ലേ?" എന്നു അയാൾ ആശ്ചര്യത്തോടെ ചോദിച്ചു. എന്നിട്ടയാൾ പറഞ്ഞതു "ഒരു മുഹൂർത്തം പറയാൻ രണ്ടുറുപ്പികയാണ ഫീസു നിശ്ചയിച്ചിട്ടുള്ളതെന്നും, അതു കിട്ടാതെ മുഹൂർത്തം എഴുതിക്കൊടുക്കുകയില്ലെന്നു"മാണ്. അതിലത്ഭുതമില്ല. അയാൾക്കു ബിസിനസ്സേ അറിയൂ; കുലധർമ്മമെന്നൊന്നും അവക്കില്ല. ജ്യോത്സ്യം നടത്തിവരുന്നതും അയാൾ ബിസിനസ്സായിട്ടാണ്. ആ പ്രദേശത്തുള്ള അവരുടെ കസ്റ്റമരും അത്തരക്കാരാണ്. പിന്നെ അ

തിൽ എന്താണു തരക്കേടു്? ഇതു ഈയിടയിൽ നടന്ന ഒരു സംഭവമാകുന്നു.

ഏതാണ്ടു് നാല്പതു കൊല്ലങ്ങൾക്കു മുമ്പു നടന്നതായ മററൊരനുഭവകഥ പറയാൻ രസമുണ്ടു്. ഒരു ദിവസം വൈകുന്നേരം സന്ധ്യക്കു ഞാൻ കോട്ടയത്തെത്തി. കയ്യിൽ വിളക്കുണ്ടായിരുന്നില്ല. ടോച്ചിന്നു ഇത്രയൊന്നും പ്രചാരം വന്നിട്ടില്ലാത്ത കാലമായിരുന്നു അതു്. തിരുനക്കര മൈതാനത്തിൻെറ—അന്നു ഇങ്ങിനെ പരിഷ്കരിച്ച മൈതാനമായിരുന്നില്ല—വടക്കുവശത്തു് വളരെ കൽപടവുകളിറങ്ങിയാൽ നടുക്കു പുരയും, കിഴക്കോട്ടും പടിഞ്ഞാട്ടും കടവുമായി ഒരു—അഥവാ രണ്ടു്—കുളമുണ്ടു്. എനിക്കു അവിടെപ്പോയി കുളിച്ചുവരണം. ഇരുട്ടായിരുന്നതിനാൽ വെററിലക്കട പോലെയുള്ള ഒരു ചെറിയ ഷാപ്പിൽ കയറി ഒരു മെഴുത്തിരിയും തീപ്പെട്ടിയും വേറെ ചില ചില്ലറ സാധനങ്ങളും വാങ്ങി. മെഴുത്തിരി ഒരു ചിരട്ടയുടെ ഉള്ളിൽ വക്കത്തായി ഒട്ടിച്ചു ചെരിച്ചു പിടിച്ചാൽ ടോച്ചുപോലെ കൊണ്ടുനടക്കാം; കെട്ടുപോകയില്ലല്ലൊ. അയാൾ ഞാനാവശ്യപ്പെട്ട സാമാനങ്ങളെടുത്തു തന്നതിന്നു ശേഷം ബാക്കി ചില്ലറ എടുക്കുമ്പോൾ "ഒരു ചിരട്ട തരാമോ?" എന്നു ഞാൻ ചോദിച്ചു. അയാൾ വലിയ ബിസി(Busy)യായിരുന്നു 'ചിരട്ടയില്ല' എന്നു മാത്രം കുറച്ചൊരലക്ഷ്യഭാവത്തിലാണു മറുവടി പറഞ്ഞതു്. ബാക്കി ചില്ലറനം തന്നതു് സാമാനങ്ങൾക്കു അയാൾ ആദ്യം പറഞ്ഞ വില മുഴുവനെടുക്കാതെ ജാസ്തിയായിരുന്നു. അപ്പോൾ "വില ശരിയായോ?" എന്നു ഞാൻ ചോദിച്ചു; അയാൾക്കു ചോദിച്ചതുതന്നെ ഇഷ്ടമായില്ല; ഇങ്ങോട്ടു നോക്കുകപോലും ചെയ്യാതെ സ്വല്പമൊരു വെറുപ്പോടുകൂടിത്തന്നെ "എല്ലാം ശരിയാണു്, അധികമൊന്നും എടുക്കുകയില്ല" എന്നായിരുന്നു മറുവടി. എൻെറ എടത്തുകയ്യിൽ സാധനങ്ങളും വലത്തേതിൽ ആ ചില്ലാനവും അതേ വിധത്തിൽ മലത്തിപ്പിടിച്ചുകൊണ്ടു് ഒരു നിമിഷം അവിടെ ക്കാ

ത്തുനിന്നു; എന്നിട്ടു് യാതൊരു ക്ഷോഭവും കൂടാതെ ശാന്തമായ സ്വരത്തിൽ— ആത്മപ്രശംസയെ വായനക്കാർ ക്ഷമിയ്ക്കണം—'ഇതൊന്നുകൂടി നോക്കണം' എന്നു ഞാൻ ആവശ്യപ്പെട്ടു; എന്നല്ല, അപേക്ഷിച്ചുവെന്നാണു പറയേണ്ടതു്. ആ തിരക്കിനിടയിൽ അയാാം കുറച്ചുകൂടി അസ്വാരസ്യം ഭാവിച്ചുകൊണ്ടു് "അധികമെടുക്കുകയില്ല, ശരിയാണു്" എന്നു വീണ്ടും പറഞ്ഞുകൊണ്ടാണു ഇങ്ങോട്ടു നോക്കിയതു്. അപ്പോഴേ അയാാംക്കു കാൎയ്യം മനസ്സിലായുള്ളു. കുറച്ചു പൈസ അയാാം അധികം തന്നിരിയ്ക്കയാണു്. അതു കണ്ടപ്പോഴയ്ക്കു അയാാം അബദ്ധമാവുക മാത്രമല്ല "എന്നെ ബഹുമാനമുള്ള സുഹൃത്തിനെപ്പോലെയായി" എന്നു പറഞ്ഞാൽ തന്നെ തെററാവില്ല. അധികം തന്ന ചില്ലറം അയാളെടുത്തു. അതോടെ അയാളുടെ സ്വരവും പെരുമാററവും ആകെ മാറി. ആദ്യം ഞാൻ ചിരട്ട ആവശ്യപ്പെട്ടതിന്റെ ഉപയോഗം അയാാം മനസ്സിലാക്കിയിരുന്നു. "ചിരട്ട ഇവിടേയില്ലല്ലൊ, ആ പീടികയിൽ ചോദിച്ചാൽ കിട്ടു"മെന്നു പറഞ്ഞു. 'അതു വേണ്ട' എന്നും പറഞ്ഞു് ഞാൻ തപ്പിത്തടഞ്ഞു യാത്ര പുറപ്പെട്ടപ്പോഴയ്ക്കു അയാാം സമ്മതിയ്ക്കാതെ എന്നെ അവിടെ നിൎത്തി, ഒരു കുട്ടിയെ മറെറാരു പീടികയിലേയ്ക്കയച്ചു് ഒരു ചിരട്ട വാങ്ങിച്ചുകൊണ്ടുവന്നു തന്നു. അതിന്നു വില കൊടുക്കാൻ ശ്രമിച്ചിട്ടും വാങ്ങിയില്ല. അയാളുടെ ആ ഭാവമാററം കണ്ടപ്പോാം ഞാനും അത്ഭുതപ്പെട്ടു. ലാഭമല്ല അതിന്നു കാരണം. പത്തു പതിനഞ്ചു പൈസയുടെ കാൎയ്യമേയുള്ളു. ഞാൻ പ്രദൎശിപ്പിച്ച സത്യസന്ധതയാണു അതിന്റെ മൂലം. കുലധൎമ്മത്തിന്റെ ഒരു ലാഞ്ഛനയാണതിലുള്ളതു്. അയാാംക്കു പററിയ സൂക്ഷ്മക്കുറവിനെ ഞാൻ എന്റെ ലാഭമായി (ബിസിനസ്സായി) എടുത്തില്ല. അയാാംക്കു കിട്ടേണ്ടതായ വില എത്രയാണെന്നു ആദ്യംതന്നെ ഞാനറിഞ്ഞിരുന്നതിനാൽ—അയാളുടെ പെരുമാററം മോശമായിരുന്നിട്ടുകൂടി—അതു മുഴുവൻ ഞാൻ തിരികെക്കൊടുത്തു. "അതിന്റെ ഫലം

എത്ര മഹത്തായിത്തീരുവെന്നു" ആലോചിക്കാൻ വേണ്ടി ഇത്രയും ആത്മപ്രശംസ ചെയ്യാൻ ധൈര്യപ്പെട്ടതാകുന്നു.

പ്രവൃത്തികൾക്കുള്ള അനുഭവം പ്രതിഫലമായിട്ടല്ല ദക്ഷിണയായിട്ടാണു് സാധാരണയായി കൊടുത്തിരുന്നതെന്നു പറഞ്ഞുവല്ലൊ. ഈ സന്ദർഭത്തിൽ ഒന്നുകൂടി പറയാനുണ്ടു്. ഞാനിവിടെ പ്രസ്താവിക്കുന്നതെല്ലാം നാലയ്യായിരം കൊല്ലങ്ങൾക്ക മുമ്പു് (ആര്യസംസ്കാരം ഇവിടെ പ്രചരിപ്പിച്ചുതുടങ്ങിയ—അഥവാ അതിന്റെ പ്രചാരം ഒട്ടുമുക്കാലും പരിപൂർണ്ണമായ) കാലത്തെ കഥയാകുന്നു. യൂറോപ്പിൽ ഇന്നത്തെ യന്ത്രയുഗം ആരംഭിച്ചിട്ടുതന്നെ ഏഴെണ്ണൂറു കൊല്ലത്തിലധികമായിട്ടില്ല. പ്രാപഞ്ചികസുഖത്തെ വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതിനുള്ള യന്ത്രനിർമ്മിതങ്ങളായ സാധനങ്ങൾ ഇത്ര വളരെ വർദ്ധിച്ചിട്ടു നാല്പതു്—അമ്പതു് കൊല്ലമേ ആയിട്ടുള്ളു. അക്കാലത്തെ കേരളത്തിലാകട്ടെ നിത്യജീവിതത്തിന്നാവശ്യങ്ങളായ സാധനങ്ങൾ മാത്രമാണു് ഉല്പാദിപ്പിച്ചിരുന്നതു്. അന്നൊക്കെ നാണ്യങ്ങൾ വളരെ കുറച്ചേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളു. ഇന്നത്തെപ്പോലെ യന്ത്രങ്ങളിൽ നാണ്യങ്ങളോ നോട്ടുകളോ അടിച്ചു നാട്ടിലെല്ലാം പരത്തിയിരുന്നില്ല; നാണ്യപ്പെരുപ്പംകൊണ്ടുള്ള ബുദ്ധിമുട്ടുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. കൈമാററത്തിന്നാവശ്യമായേടത്തോളം തന്നെ നാണ്യങ്ങളില്ലാത്ത വിഷമമാണുണ്ടായിരുന്നതു്. വലിയ കമ്പോളങ്ങളേ കേരളത്തിലുണ്ടായിരുന്നില്ല. അധികഭാഗവും ആളുകൾ സാധനങ്ങൾ കൈമാറിയിരുന്നതു് പകരം സാധനങ്ങൾ കൊടുത്തിട്ടു് (Barter) ആയിരുന്നു. അതിനാൽ സാധനങ്ങൾക്ക വില ഒരേ നിലയിൽ നില്ക്കുകയല്ലാതെ വർദ്ധിക്കുകയോ കുറയുകയോ ചെയ്യുന്ന പ്രശ്നമേ അന്നില്ല. നാണ്യത്തിന്റെ പ്രചാരം വളരെ കുറവായിരുന്നതിനാലും, കൃഷി പ്രധാനമായിരുന്നതിനാലും നെല്ലിനു ക്ഷാമമില്ലാത്തതുകൊണ്ടും ദക്ഷിണയെല്ലാം ധാന്യമായിട്ടാണു് കൊടുത്തിരുന്നതു്. ഠിപ്പുവാണു് കേരളത്തിലെ ഭൂമികൾക്ക നികുതി കെട്ടിയതെങ്കിലും പിന്നീടു് രാജാക്കന്മാരും കൂടി വള

രെക്കാലത്തേയ്ക്കു അത് വസൂലാക്കിയിരുന്നത് ധാന്യം — വിളവ്—ആയിട്ടായിരുന്നുവല്ലൊ. അത് കൃഷിക്കാർ 'മുണ്ടാത്തുംവാതിൽക്കൽ *' കൊണ്ടുപോയി അളക്കുകയായിരുന്നു പതിവ്.

യന്ത്രനിർമ്മിതങ്ങളായ വിദേശസാധനങ്ങളുടെ ഇറക്കുമതിയും, നാണ്യവ്യവസ്ഥയും വന്നിട്ടുകൂടി അടുത്ത കാലം വരെ (ഇപ്പോഴത്തെ ഭാഗം കഴിയുന്നതു വരെ) ആ പഴയ ചിട്ടപ്രകാരം തന്നെ തറവാട്ടുകാർ സാധിയ്ക്കുന്നേടത്തോളം എല്ലാ നടവടികളും നടത്തിവന്നിരുന്നു. ഭാഗത്തിന്നു ശേഷവും അപൂർവ്വം ചില വലിയ തറവാട്ടുകാർ അങ്ങിനെത്തന്നെ നടത്തിവരുന്നില്ലെന്നുമില്ല. അതിന്നെത്രയെങ്കിലും തെളിവുകളുണ്ട്. മറിച്ച് ഇന്നത്തെപ്പോലെ വില പേശുക പതിവായിരുന്നുവെന്നു തെളിയിയ്ക്കാനാണു വിഷമം.

ഇനി ഞാൻ കുറച്ചു വിസ്തരിത്തം പറയട്ടെ. ഇതിൻെറ തെളിവിലേയ്ക്കു ആദ്യമായി എൻെറ ഇല്ലത്തെ കഥയാണെടുക്കുന്നതു്. ഈ വിവരങ്ങൾ കിട്ടാൻ വേറെ ചില ഇല്ലങ്ങളിൽ അന്വേഷിയ്ക്കായ്കയില്ല. ഭാഗത്തിന്നു മുമ്പുള്ള വിവരമാണല്ലൊ കിട്ടേണ്ടതു്. ഭാഗം കഴിഞ്ഞിട്ട് പതിനഞ്ച്—ഇരുപതും—അതിലധികവും—കൊല്ലങ്ങൾ കഴിഞ്ഞിരിയ്ക്കയാൽ ആ പഴയ കണക്കുകൾ തിരഞ്ഞെടുക്കാൻ വിഷമമായി. മാത്രമല്ല പലക്കും അതു പറയാനും, പറഞ്ഞാൽതന്നെ പ്രസിദ്ധം ചെയ്യാനും സമ്മതക്കുറവുമുണ്ട്. എങ്കിലും അന്വേഷണഫലമായി കുറച്ചൊക്കെ വിവരങ്ങൾ കിട്ടിയിട്ടുണ്ട്; അതെല്ലാം താഴെ പറയുന്നതുമുണ്ട്. എൻെറ ഇല്ലത്തുണ്ടായിരുന്ന നടവടികളാണെങ്കിൽ പരിപൂർണ്ണമായും എനിയ്ക്കു നിശ്ചയമുള്ളതിനാൽ ആദ്യമായി അതുതന്നെ ഉദാഹരണത്തിന്നുവേണ്ടി എടുക്കുന്നതാകുന്നു. എൻെറ വിസ്തരിത്തത്തെ—അല്ലെങ്കിൽ ആത്മപ്രശംസയെ—വായ

* 'മുണ്ടാത്തുംവാതിൽക്കൽ' എന്നതിൻെറ അർത്ഥം അന്നത്തെ ഭാഷയിൽ ഏതാണ്ട് താലൂക്കാഫീസിൻെറ സ്ഥാനത്തുള്ള ഒരു ഗവമ്മെണ്ടാഫീസെന്നാകുന്നു.

നക്കാർ തെററിദ്ധരിയ്ക്കാതിരിയ്ക്കാൻ വേണ്ടി ഇത്രയും പറഞ്ഞതാണു്. ഇനി വിഷയം തുടരട്ടെ.

എന്റെ ഇല്ലത്തു് അടിയാരായി ഭാഗം കഴിയുന്നതു വരെ അഞ്ചു വീട്ടുകാരാണുണ്ടായിരുന്നതു്. ഇവരിൽ ഈരണ്ടു വീടുകളിൽനിന്നു ഓരോ സ്ത്രീകരം വീതം ദിവസന്തോറും ഇല്ലത്തെ പ്രവൃത്തിയ്ക്കു വരണം. ഈ ജോലിയ്ക്കു പറയുന്ന ഭാഷ 'ഒരുക്കു്' എന്നും, ജോലിക്കാരുടെ പേർ 'ഒരുക്കുകാർ' എന്നുമാകുന്നു. ഓരോ ഊഴം പതിനഞ്ചു ദിവസമാണു്. അതു കഴിഞ്ഞാൽ ഊഴപ്രകാരം പിന്നത്തെ രണ്ടു വീടുകളിൽനിന്നു ഓരോരുത്തർ വരും; പതിനഞ്ചു ദിവസം കഴിഞ്ഞാൽ അവരും പോയി പിന്നത്തെ ഊഴക്കാർ വരികയായി. ഇതാണു ചിട്ട. ജോലിയുള്ള കാലത്തു് അവരുടെ ചിലവെല്ലാം ഇല്ലത്തു കഴിയും. അതിന്നു പുറമെ ഓരോ വീട്ടുകാൎക്കും മാസത്തിൽ ആറു പറ നെല്ലു് ശമ്പളവുമുണ്ടു്. അപ്പോരം കൊല്ലത്തിൽ 6 മാസമേ ജോലിയുള്ളവെങ്കിലും ജോലിയുള്ള കാലത്തു് ഒരു ഭൃത്യസ്ത്രീയ്ക്കു ചിലവു കഴിച്ചു് മാസത്തിൽ പന്ത്രണ്ടു പറ നെല്ലു് കിട്ടുന്നു. അതിന്നു ഇന്നത്തെ ചുരുങ്ങിയ വില—പറയ്ക്കു അഞ്ചുറുപ്പിക എന്ന തോതിൽ—കണക്കാക്കിയാൽ തന്നെ മാസത്തിൽ അറുപതുറുപ്പികയായല്ലൊ. ഇതിന്നു പുറമെ ഓണം, വിഷു, തിരുവാതിര, പിറന്നാളുകരം മുതലായ ദിവസങ്ങളിലെല്ലാം അവസ്ഥാനുസരണം അരി, എണ്ണ, മുണ്ടു്, സദ്യ മുതലായ പല അവകാശങ്ങരം ഈ അഞ്ചു വീട്ടുകാൎക്കു കൊടുക്കുകയും പതിവായിരുന്നു. (ആദ്യകാലത്തു് രണ്ടോ മൂന്നോ വീട്ടുകാരെ അടിയാരായിട്ടുണ്ടാവു എന്നും, പിന്നീടു അവർ ഭാഗം പിരിഞ്ഞും മററും വദ്ധിച്ചിട്ടാണു അഞ്ചു വീട്ടുകാരായതെന്നുമാണെന്റെ ഊഹം. അങ്ങിനെ രണ്ടു വീട്ടുകാർ മാത്രമേയുള്ളവെങ്കിൽ എന്നെന്നും ജോലിയുണ്ടെന്നു മാത്രമല്ല മാസത്തിൽ ചിലവു കഴിച്ചു് 15 പറ നെല്ലു് ശമ്പളമായി കിട്ടുകയും ചെയ്യുന്നു.) കേവലം ഒരു ഭൃത്യസ്ത്രീയ്ക്കു—പഠിപ്പോ പാസ്സോ ഒന്നുമില്ലാത്ത ഒരു

പെണ്ണിന്നു—ഇത്രയും അനുഭവം ഇന്നു ഇത്തരം പഴയ നടവടികളിൽനിന്നല്ലാതെ മററെവിടേനിന്നെങ്കിലും കിട്ടുന്നുണ്ടാകുമോ? അവർ ചെയ്തിരുന്നതു കേവലം ഭൃത്യപ്രവൃത്തിയായിട്ടല്ല, 'കുലധൎമ്മ'മായിട്ടായിരുന്നുവെന്നും, അതിന്നു കൊടുത്തിരുന്നതാകട്ടെ കൂലിയോ പ്രതിഫലമോ ശമ്പളമോ ആയിട്ടല്ലെന്നും, 'ദക്ഷിണ'യായിട്ടായിരുന്നുവെന്നും പറഞ്ഞതിന്റെ അൎത്ഥമതാകുന്നു. മറിച്ച് ഒരു ഭൃത്യസ്ത്രീയെ ഇന്നു ജോലിയ്ക്കു നിൎത്തുകയാണെങ്കിൽ ചിലവു കഴിച്ച് പതിനഞ്ചുറുപ്പിക ശമ്പളം കൊടുക്കാമെങ്കിൽ ധാരാളമായല്ലോ. എന്നിരിക്കെ കാലമായപ്പോഴേയ്ക്കുതന്നെ വാലിയക്കാരെ സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം ഈ സമ്പ്രദായം മാററി പുതിയ സമ്പ്രദായത്തിൽ ശമ്പളം കൊടുക്കുന്ന രീതി നടപ്പായിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നുവെന്നു പറയാം.

ഇതുപോലെ എല്ലാ ഇല്ലങ്ങളിലും ഒരുക്കകാരായ പെണ്ണുങ്ങൾക്കു കൊടുത്തിരുന്ന പ്രതിഫലം 'ദക്ഷിണ'യുടെ സമ്പ്രദായത്തിലായിരുന്നു; ശമ്പളത്തേക്കാൾ എത്രയോ അധികമായിരുന്നു അതെന്നും അറിയണം. ഇപ്പോൾ ഭാഗം കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ടെങ്കിലും വലിയ പ്രഭുക്കന്മാരായ ചില തറവാട്ടുകാർ ആ സമ്പ്രദായത്തിൽ വലിയ മാററമൊന്നും വരുത്തിയിട്ടില്ല. അതൊന്നും പ്രസിദ്ധം ചെയ്യാൻ അവൎക്കിഷ്ടമില്ലാത്തതിനാൽ ഇവിടെ കാണിയ്ക്കാത്തതാകുന്നു.

ഉപനയനം ചോറൂണു മുതലായ ക്രിയകൾക്കിടയിൽ അടിയാക്ക്— ശൂദ്രനും ശൂദ്രിയ്ക്കും അത്തിക്കുറുശ്ശിയ്ക്കും—നടുമിററത്തുവെച്ചു ചെയ്യേണ്ടതായ പ്രവൃത്തികൾ പത്തു മിനുട്ടുകൊണ്ട് തീരുന്നതേയുള്ളു. എങ്കിലും അതിന്നൊക്കെ ഓരോ കോടിവസ്ത്രവും, പറനിറപ്പു മുതലായതും അവകാശമായി കൊടുക്കുന്നു. എന്നുവെച്ചാൽ കോടിവസ്ത്രമുടുത്ത് വെളക്കും പറനിറപ്പും വെച്ചിട്ടു വേണം ആ ചടങ്ങു നിൎവ്വഹിയ്ക്കാനെന്നൎത്ഥം. അതെല്ലാം അവൎക്കുള്ളതായ അവകാശവുമാണ്. ശവസംസ്കാരം കഴിഞ്ഞ ശേഷം ഉദകക്രിയയ്ക്കു മുമ്പിലും, ദീക്ഷ

യും ഗർഭദീക്ഷയും അവസാനിപ്പിക്കുന്ന ദിവസങ്ങളിലും, വിവാഹത്തിന്റെ ആയിനിയൂണിനു മുമ്പിലും ചെയ്യുന്ന ക്ഷൌരങ്ങൾക്കു വിളക്ക് പറനിറപ്പ് മുതലായതു വെച്ചിട്ടേ പതിവുള്ളു. അതെല്ലാം ആ വെളക്കത്തല നായക്കുള്ളതായ അവകാശവുമാകുന്നു. അതിന്നു പുറമെ സാധാരണ ദിവസങ്ങളിൽ ക്ഷൌരം ചെയ്താലുള്ള പതിവു കൊടുക്കുകയും ചെയ്യും. ഇതൊക്കെ ദക്ഷിണയായിട്ടാണെന്ന കാര്യത്തിൽ സംശയമുണ്ടോ?

മണ്ണാത്തി മാററു വെയ്ക്കുന്നതിന്നും വിളക്കു പറനിറപ്പു മുതലായതു വെയ്ക്കണം. അതവക്കുള്ള അവകാശവുമാണ്. ഇന്നു റോഡരുകിലെല്ലാം ബാർബർ ഷാപ്പുകൾ കാണുന്നതുപോലെ അന്നൊന്നും ക്ഷൌരപ്പുരകളുണ്ടായിരുന്നില്ല. ക്ഷൌരം ചെയ്യാനാവശ്യപ്പെട്ടാൽ തക്കസമയത്തു അവിടെ ച്ചെന്നു ചെയ്തുകൊടുക്കുക മാത്രമായിരുന്നു പതിവ്. ഇന്നും നാട്ടിൻപുറങ്ങളിൽ ചെയ്തുവരുന്നതങ്ങിനെയാണ്. എന്നുവെച്ചാൽ അതൊരു വ്യാപാരമോ ബിസിനസ്സോ ആയിട്ടല്ല അവർ നടത്തിവരുന്നതെന്നത്ഥം. അതിന്നായി അവക്കു കൊടുത്തിരുന്നതാകട്ടെ കേവലം കൂലിയായിട്ടല്ല, ദക്ഷിണയായിട്ടാകുന്നു. എന്റെ ഇല്ലത്ത് ഒരാൾക്കു ഒരിയ്ക്കൽ ക്ഷൌരം ചെയ്താൽ അവക്കു കൊടുത്തിരുന്നതു 3 നാഴി അരിയും 3 ഇടങ്ങഴി നെല്ലുമായിരുന്നു. അതു രണ്ടേകാലിടങ്ങഴി അരിയായല്ലൊ. ഇന്നത്തെ വിലയ്ക്കു (പറയ്ക്കു പത്തുറപ്പികയാണെങ്കിൽ) രണ്ടേകാൽ ഉറുപ്പികയോളം വരും. എന്റെ അമ്മാത്ത്—കുറൂർ മനയ്ക്കൽ—ഓരോ ക്ഷൌരത്തിന്നു ഓരോ പറ നെല്ലാണു കൊടുത്തിരുന്നത്. പ്രഭുതാനുസരിച്ച് ഇക്കാര്യത്തിൽ ഏററക്കുറച്ചിലുണ്ടാവാം. എന്റെ ഇല്ലത്തുനിന്നും കുറൂരുനിന്നും കൊടുത്തിരുന്നതുകൊണ്ടുതന്നെ അത് വ്യക്തമാകുന്നുണ്ടല്ലൊ. എല്ലാ ഇല്ലങ്ങളിൽനിന്നും, സ്ഥാനികളും ജന്മികളുമായ നായർതറവാടുകളിൽനിന്നും കൊടുത്തിരുന്നത് ഇങ്ങനെത്തന്നെയായിരുന്നു. ഇത് പ്രവത്തിയ്ക്കുള്ള പ്രതിഫലമായിട്ടോ

കൂലിയായിട്ടോ അല്ലെന്നും, ദക്ഷിണയായിട്ടാണെന്നും പറയേണ്ടതില്ലല്ലൊ.

ഇതുപോലെത്തന്നെ വെളുത്തേടത്തു നായക്കും നെല്ലാണു് കൊടുത്തിരുന്നതു്; അതു് അലക്കിയ തുണിയുടെ എണ്ണം നോക്കിയിട്ടായിരുന്നില്ല, മാസശമ്പളമായിട്ടായിരുന്നു. എൻെറ ഇല്ലത്തു് ഇവൎക്കു മാസത്തിൽ കൊടുത്തിരുന്നതു് ആറു പറ നെല്ലാകുന്നു. അമ്മാത്തു് അതു് 30 പറ നെല്ലാണു്. (അവിടെ എല്ലാവൎക്കും നിത്യവെള്ളയാണെന്നും അറിയണം.) * എല്ലാവരുടേയും കൂടിയാൽ തന്നെ ഏററിയ പക്ഷം മാസത്തിൽ നാല്പതു-അയ്മ്പതു് മുണ്ടുകളിലധികം അലക്കാനുണ്ടാവില്ല. അതിന്നാണു് 7 പറ നെല്ലു് (35-ക.) കിട്ടുന്നതു്. അതും ഇന്നത്തെ മട്ടിൽ കൊടുക്കേണ്ടിവരുന്ന കൂലിയല്ലെന്നും, ദക്ഷിണയാണെന്നും പറഞ്ഞാൽ തെററുണ്ടാകുമോ? തുണിയൊന്നിന്നു ശരാശരി 15 പൈസ കൊടുത്താൽ അലക്കിത്തരുന്ന അലക്കുകമ്പനികാം ഇന്നപൂൎവ്വമല്ലല്ലൊ. അങ്ങിനെ കണക്കാക്കിയാൽ ഏററിയ പക്ഷം പത്തുറപ്പികയിലധികം വരില്ലെന്നു തീൎച്ചയല്ലെ? മാസംതോറുമുള്ള ആൎത്തവസ്നാനത്തിന്നു അന്തൎജ്ജനങ്ങാംക്കും ഋതുമതികളായ കന്യകമാൎക്കും മാററുടുത്തു കുളിയ്ക്കണമല്ലൊ. ഓരോ പ്രാവശ്യം മാററു കൊണ്ടുവരുന്നതിന്നു മണ്ണാത്തിയ്ക്കും ഓരോ ക്ഷൌരത്തിന്നെന്നപോലെ 3 നാഴി അരിയും 3 ഇടങ്ങഴി നെല്ലുമാണു് ഇല്ല

---

* പാതാക്കര മനയ്ക്കൽ അടുത്ത കാലം വരെ അലക്കുകാരനും ക്ഷൌരക്കാരനും കൊല്ലത്തിൽ 60 നാഴി പ്പുറയ്ക്കു 75 പറ നെല്ലു പാട്ടം കിട്ടുന്ന ഭൂമിയാണു് കൊടുത്തിരുന്നതു്; ഓണം, വിഷു, തിരുവാതിര മുതലായതിന്നു 10 നാഴി അരി ഇതിന്നു പുറമെയും ഉണ്ടു്. ഒളപ്പമണ്ണ മനയ്ക്കൽ ഒരു ക്ഷൌരത്തിന്നു 7 നാരായം ($4\frac{1}{2}$ ഇടങ്ങഴി) നെല്ലും, വെളുത്തേടനു മാസത്തിൽ 60 നാഴി പ്പുറയ്ക്കു 10 പറ നെല്ലും; പൂമുള്ളി മനയ്ക്കൽ ഒരു ക്ഷൌരത്തിന്നു 3 നാഴി അരിയും ഒരു നാരായം (6 നാഴി) നെല്ലും, വെളുത്തേടനു മാസത്തിൽ 60 നാഴി പ്പുറയ്ക്കു 5 പറ നെല്ലുമാണു് കൊടുത്തിരുന്നതെന്നു അന്വേഷണത്തിൽ നിന്നറിവായിട്ടുണ്ടു്.

ത്തുനിന്നു കൊടുത്തിരുന്നതു്. രണ്ടു തുണി അലക്കിക്കൊണ്ടു വരുന്നതിന്നാണു് ഇന്നത്തെ വിലയ്ക്കു 2 ഉറുപ്പിക 25 പൈസ കിട്ടുന്നതു്. ഇതുപോലെ ആന്തുരാന്മാരുടെ മൺപാത്രങ്ങൾക്കും ചക്കാലന്മാരുടെ എണ്ണയ്ക്കും ചാലിയന്മാരുടെ വസ്ത്രത്തിന്നും (എല്ലാം ഉല്പന്നങ്ങൾക്കും) തന്നെ കേവലം വിലയായിട്ടല്ല ദക്ഷിണയായിട്ടാണു് കൊടുത്തിരുന്നതു്.

അബ്രാഹ്മണരുടെ കാര്യത്തിൽ മാത്രമല്ല ബ്രാഹ്മണരേക്കൊണ്ടു ചെയ്യിക്കുന്ന വൈദിക–മാന്ത്രിക–താന്ത്രികാദി കർമ്മങ്ങൾക്കും പണ്ടൊക്കെ—അധികഭാഗവും—ദക്ഷിണയായി കൊടുത്തിരുന്നതു നെല്ലായിട്ടായിരുന്നു; ആ സമ്പ്രദായം ഇന്നു തുടൎന്നുവരുന്നതും അത്ര അപൂൎവ്വമല്ല. അമ്പലങ്ങളിലെ ശാന്തിക്കാൎക്കു് ശാന്തിവൃത്തിയും, കഴകക്കാൎക്കു് കഴകവൃത്തിയും നെല്ലായിട്ടാണു കൊടുത്തിരുന്നതെന്നും, ഇന്നു പലൎക്കും കൊടുത്തുവരുന്നതെന്നുമുള്ള വസ്തുത പ്രായേണ എല്ലാവരുമറിഞ്ഞിരിക്കും (കഴകക്കാരിൽ മിക്ക പേൎക്കും അതു ചോറായിട്ടാണു്—അമ്പലത്തിലെ നിവേദ്യമായിട്ടാണു്—കൊടുക്കുന്നതെന്നും പറയട്ടെ). പ്രസിദ്ധ തന്ത്രിയായ പടിഞ്ഞാറേടത്തെ ഭട്ടതിരിക്കു പെരുവനം അമ്പലത്തിൽ നിത്യം ഓരോ പൂജ കഴിക്കണം. അതിന്നുള്ള ദക്ഷിണയായി ഇന്നും കൊടുത്തുവരുന്നതു് ഒരു പറ നെല്ലാകുന്നു. ഇവൎക്കുതന്നെ ഊരകത്തമ്പലത്തിൽ മണ്ഡലക്കാലത്ത് നാല്പത്തൊന്നു ദിവസത്തെ ജോലിയുണ്ടു്. അതിന്നു കൊടുക്കുന്ന ദക്ഷിണ നൂറു പറ നെല്ലാകുന്നു. ആറാട്ടുപുഴ ക്ഷേത്രത്തിലും ഇതുപോലെ മണ്ഡലക്കാലത്തെ ജോലിക്കു നൂറു പറ നെല്ലാണു കൊടുത്തിരുന്നതു്. കൊ. വ. 1100–നോടടുത്ത കാലത്തു് അതു പണമാക്കി മാറ്റി; അന്നത്തെ മാൎക്കറ്റുവില നോക്കി [പറയ്ക്കു] ആറണ—37 പൈസ—യാക്കി നിശ്ചയിച്ചുവത്രെ. അതല്ല രസം; അന്നു ആറണ വില നിശ്ചയിച്ചതിൽ അവൎക്കു സന്തോഷമാവുകയാണു ചെയ്തതെന്നും അറിയേണ്ടതാണു്. ഒരു പൂജ ചെയ്യാൻ ഏറിവന്നാൽ അ

ര_മുക്കാൽ മണിക്കൂർ സമയമേ വേണ്ടു. അതിന്നാണു ഇന്നത്തെ നിരക്കിൽ അഞ്ചുറപ്പിക കിട്ടുന്നതു്. അതാണു 'ദക്ഷിണ'യുടെ സ്വഭാവം. ഇങ്ങിനെ ദക്ഷിണ നെല്ലായിക്കൊടുക്കുമ്പോഴും നാണ്യപ്പെരുപ്പം വിലയുടെ കൂടുതൽക്കുറവുകഠം മുതലായ ദോഷങ്ങഠം ഒന്നും അതിനെ ബാധിയ്ക്കുകയുമില്ലല്ലൊ.

ഉദാഹരണത്തിന്നായി ഇപ്പോഠം നിലവിലുള്ള ചില നടവടികളെ ഇവിടെ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചുവെന്നേയുള്ളു. ചണ്ഡാലപര്യന്തമുള്ള എല്ലാ കുലധമ്മക്കാരും പ്രവത്തിച്ചിരുന്നതെല്ലാം ഇങ്ങിനെ കുലധമ്മമെന്ന നിലയ്ക്കും, അവക്കു കൊടുത്തിരുന്നതെല്ലാം ദക്ഷിണയായിട്ടുമായിരുന്നു. ഉല്പാദകന്മാരായ കുലധമ്മക്കാരിൽ (ശൂദ്രൻ പള്ളിച്ചാൻ അത്തിക്കുറുശ്ശി എന്നിവരൊഴികെ) അതേ കുലധമ്മം കൊണ്ടു് ജീവിച്ചുവരികയും, ദേശക്കാർ തങ്ങളുടെ ആവശ്യങ്ങഠം അവരെക്കൊണ്ടുതന്നെ നിവ്വഹിച്ചുവരികയും ചെയ്യുന്നവരായിട്ടു് ഇപ്പോഠം വെളുത്തേടത്തു്_വെളക്കത്തല നായന്മാർ മാത്രമേയുള്ളു. അലക്കുകമ്പനികളുടേയും ബാർബർ ഷാപ്പുകളുടേയും പ്രചാരം കാരണം (പട്ടണങ്ങളിലാണധികം) വെളുത്തേടത്തു്_വെളക്കത്തല നായന്മാക്കും ജീവിയ്ക്കുവാൻ വിഷമം വന്നുതുടങ്ങിയിട്ടുണ്ടു്. എന്നാലും അത്രയെ ആയിട്ടുള്ളു; അസാധ്യമായിട്ടില്ല. ആന്തുരാൻ, ചക്കാൻ, ചാലിയൻ മുതലായവരുടെ കഥ പറയാനില്ലല്ലൊ.

കോഴിക്കോട്ടുനിന്നു വടക്കുഭാഗം വടക്കൻകേരളമായും, അവിടെനിന്നു എറണാകുളം—അല്ലെങ്കിൽ വൈയ്ക്കം—വരെ മദ്ധ്യകേരളമായും, ബാക്കി തെക്കൻകേരളമായും വിഭജിയ്ക്കുമ്പോഠം പുതിയ—പാശ്ചാത്യ—പരിഷ്ക്കാരത്തിൻെറ വരവു് തെക്കുനിന്നു വടക്കോട്ടാകുന്നു. അതു് ഏററവും അധികം വ്യാപിച്ചിട്ടുള്ളതു് തെക്കൻകേരളത്തിലും, അതിൽ കുറവു് മദ്ധ്യഭാഗത്തും, ഏററവും കുറഞ്ഞ പ്രദേശം വടക്കൻകേരളവുമാണു്. അതനുസരിച്ചുതന്നെ ഈ വക പഴയ നടവടികളിൽ വന്നുചേൻ മാററത്തിൻെറ തോതു തെക്കൻകേരള

ത്തിൽ ജാസ്തിയും, ക്രമത്താലെ വടക്കൻകേരളത്തിൽ കുറവുമാകുന്നു. അതിനാൽ ഈ വക അവാന്തരവിഭാഗങ്ങളേയും, പണ്ടത്തെ സമ്പ്രദായത്തിൽ അവക്കു കല്പിച്ചിരുന്ന കുലധൎമ്മങ്ങളേയും മററും സംബന്ധിച്ചുള്ള യഥാൎത്ഥ വിവരം തെക്കൻകേരളത്തിലും മദ്ധ്യകേരളത്തിലും അന്വേഷിച്ചാൽ ഒരുപക്ഷെ അറിയാൻ കഴിഞ്ഞില്ലെന്നു വരാം; വടക്കൻകേരളത്തിൽ ഇപ്പോഴും അതെല്ലാം അറിയാൻ കഴിയാതായിക്കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല.

മദ്ധ്യകേരളത്തിലും തെക്കൻകേരളത്തിലും ഇന്നും കുലധൎമ്മം കൊണ്ടുതന്നെ ജീവിച്ചുവരുന്നവർ വെളുത്തേടത്ത്-വെളക്കത്തല നായന്മാർ മാത്രമാണെന്നും, അവക്കു കൊടുത്തുവരുന്ന അനുഭവം കേവലം പ്രതിഫലമായിട്ടല്ലെന്നും, ദക്ഷിണയായിട്ടാണെന്നും വ്യക്തമാണല്ലൊ. അതുപോലെ ആന്തുരാൻ മുതൽ പുലയർ പറയരടക്കമുള്ള എല്ലാ കുലധൎമ്മക്കാരും പണ്ടുകാലത്ത് ദക്ഷിണയുടെ അടിസ്ഥാനത്തിലായിരുന്നു പ്രവൎത്തിച്ചിരുന്നതു്. അവരിൽ ഒട്ടുമുക്കാൽ പേരുടേയും പ്രൊഡക്ഷന മാക്കററില്ലാതാവുകയാൽ കുലധൎമ്മമുപേക്ഷിച്ച് പലരും ഉപജീവനത്തിന്നുവേണ്ടി ദേശം വിട്ടുപോവുകയും ഇതരപ്രവൃത്തികളിൽ പ്രവേശിക്കുകയും ചെയ്തു. എന്നാൽ വടക്കൻകേരളത്തിൽ ആന്തുരാൻ, ചക്കാൻ, ചാലിയൻ എന്നീ കുലധൎമ്മക്കാരായ നായന്മാർ അവരുടെ കുലധൎമ്മംകൊണ്ടു് ജീവിച്ചുവരുന്നവർ ഇപ്പോഴും അപൂൎവ്വമല്ല. പരിതഃസ്ഥിതിയുടെ മാററം കാരണം അവരിലും പല പരിവൎത്തനങ്ങൾ വന്നിട്ടുണ്ടു്. എന്നിരുന്നാലും ആ പഴയ സമ്പ്രദായത്തിൽ തന്നെ കുലധൎമ്മവും, ദേശമര്യാദയും, ദേശബന്ധങ്ങളും അനുസരിച്ചു വരുന്നവർ ഇപ്പോഴുമില്ലാതായിട്ടില്ല. ഇനി പ്രകൃതം തന്നെ തുടരട്ടെ.

പണ്ടൊക്കെ കസ്റ്റമർമാരും തൊഴിലാളികളും തമ്മിൽ നടന്നിരുന്ന എടവാടുകളെല്ലാം തന്നെ ഇങ്ങിനെ ദക്ഷിണയുടെ അടി

സ്ഥാനത്തിലായിരുന്നു. ലാഭചേതമാവരുത് പ്രവൃത്തിയുടെ അടിസ്ഥാനമെന്നും സ്വധൎമ്മത്തിൻെറ അടിസ്ഥാനത്തിലേ ചെയ്യാവൂ എന്നുമായിരുന്നു നിയമം. അപ്പോറം എന്തു വന്നു? തൊഴിലാളികറം ഒരു ദേശത്തെ ഉല്പന്നങ്ങറം മറെറാരു ദേശത്തു കൊണ്ടുപോയി വിററാൽ വില കൂടുതൽ കിട്ടുമെന്നിരുന്നാലും അങ്ങിനെ ചെയ്യരുതെന്നും, മറെറാരു ദേശത്തു പോയാൽ കുറഞ്ഞ വിലയ്ക്കു സാധനം കിട്ടുമെന്നിരുന്നാലും കസ്റ്റമർ അങ്ങിനെ വാങ്ങരുതെന്നും സിദ്ധമായല്ലോ. മറിച്ച് ഒരു ദേശത്തെ തൊഴിലാളി മറെറാരു ദേശത്തു പോയി തൊഴിലെടുക്കുകയും പാടില്ലെന്നു നിബ്ബന്ധമുണ്ടായിരുന്നു.

അതുപോലെത്തന്നെ സ്വധൎമ്മത്തിന്നു മറെറാരൎത്ഥം കൂടിയുണ്ടു്. ലാഭചേതങ്ങളെ നോക്കാതെ തൻെറ പ്രവൃത്തി താൻ ചെയ്തുകൊണ്ടേ ഇരിയ്ക്കണമെന്നും, പ്രവൃത്തിയുടെ അടിസ്ഥാനം ലാഭചേതങ്ങളാവരുതെന്നും, മാത്രമല്ല തൻെറ—തനിയ്ക്കു വിധിച്ച—പ്രവൃത്തി മാത്രമല്ലാതെ അന്യൻെറ പ്രവൃത്തി ഒരിയ്ക്കലും ചെയ്യരുതെന്നും നിബ്ബന്ധമുണ്ടായിരുന്നു. "സ്വധൎമ്മേ നിധനം ശ്രേയഃ പരധൎമ്മോ ഭയാവഹഃ" എന്നാണു എല്ലാവരേയും പഠിപ്പിച്ചിരുന്നതു്. അപ്പോറം എന്തായി? പൊതുജനങ്ങറംക്കാവശ്യമുള്ള സാധനങ്ങറം ബുദ്ധിമുട്ടു കൂടാതെ അവിടെത്തന്നെ കിട്ടും. തൊഴിലാളികറംക്കു ഉല്പന്നങ്ങറം വില്ക്കുവാൻ മാൎക്കററന്വേഷിച്ചു പോകേണ്ടതുമില്ല. ചുരുക്കമെന്തെന്നാൽ ഓരോ ദേശത്തിലേയും ജനങ്ങറം സ്വധൎമ്മം ചെയ്തുകൊണ്ടു ജീവിയ്ക്കണമെന്നു് മാത്രമല്ല, പരധൎമ്മം സ്വീകരിച്ചു് നാട്ടിന്നനൎത്ഥമുണ്ടാക്കയുമരുതു് എന്നാകുന്നു. ഈ തത്വമനുസരിച്ചാണു് ഓരോ ദേശത്തും ന്യൂനാതിരേകം കൂടാതെ—ജനങ്ങളുടെ ആവശ്യത്തിന്നു കമ്മി വരാതേയും, ഓവർ പ്രൊഡക്ഷൻ കാരണം ചരക്കു വിററഴിയാതെ തൊഴിലാളികറംക്കു വിഷമം നേരിടാതേയും—ഇരിയ്ക്കത്തക്ക വിധത്തിൽ എല്ലാ വിദഗ്ദ്ധത്തൊഴിലാളികളേയും ഏൎപ്പെടുത്തിയിരുന്നതു്.

ആദ്യകാലത്ത് (1) അമ്പലവാസി, (2) ശൂദ്രൻ, (3) പള്ളിച്ചാൻ, (4) അത്തിക്കുറുശ്ശി, (5) ആന്തുരാൻ, (6) ചക്കാൻ, (7) ചാലിയൻ, (8) വെളുത്തേടൻ, (9) വെളക്കത്തലവൻ, (10) ആശാരി, (11) മൂശാരി, (12) കരുവാൻ, (13) തട്ടാൻ, (14) കൊല്ലൻ, (15) മണ്ണാൻ, (16) പാണൻ, (17) കണിശൻ, (18) പുള്ളുവൻ എന്നിങ്ങനെ 18 തരം തൊഴിലാളികളെ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളു. ഇവരെയെല്ലാം കേരളാടിസ്ഥാനത്തിൽ ഇന്നും കാസർഗോഡു മുതൽ കന്യാകുമാരി വരെ കാണുന്നതുമുണ്ട്. ഇനി ഇവരെപ്പററി വിശദമാക്കാം.

ഓരോ ദേശത്തുമുള്ള ക്ഷേത്രങ്ങളിലേയ്ക്കും ആവശ്യമുള്ളേടത്തോളം മാത്രമെ അമ്പലവാസിഭവനങ്ങൾ ഉണ്ടായിരിയ്ക്കൂ. മാത്രമല്ല അതാതു ദേശത്തെ അമ്പലത്തിലെ കഴകപ്രവൃത്തിയ്ക്കു അതാതു ദേശത്തെ അമ്പലവാസികൾ തന്നെ വേണമെന്നു നിർബ്ബന്ധവുമുണ്ടായിരുന്നു. തക്കതായ കാരണം കൂടാതെ അവരെ പിരിയ്ക്കാനോ അവരുടെ സമ്മതം കൂടാതെ മററമ്പലവാസികളെക്കൊണ്ട് പ്രവൃത്തി എടുപ്പിയ്ക്കാനൊ അമ്പലത്തിലെ ഊരായ്മക്കാൎക്കുപോലും അധികാരമില്ല. അതുപോലെത്തന്നെ ഇവൎക്കു മററു ദേശത്തെ അമ്പലങ്ങളിലെ പ്രവൃത്തി എടുക്കുന്നതിന്നു അവിടുത്തെ കഴകക്കാരുടെ ആവശ്യവും ഊരായ്മക്കാരുടെ സമ്മതവും കൂടാതെ പാടില്ലെന്നും നിർബ്ബന്ധമുണ്ടായിരുന്നു. ഓരോ അമ്പലത്തിലേയും കഴകപ്രവൃത്തി അതാതമ്പലവാസികൾക്കു സൌജന്യമായിക്കൊടുത്തതൊന്നുമല്ല; തന്ത്രിമാരെപ്പോലെത്തന്നെ അതവരുടെ ജന്മാവകാശവും ചുമതലയുമാകുന്നു. അതിനാൽ അത് ചെയ്യാതിരിയ്ക്കാൻ അവൎക്കു അൎഹതയില്ലാത്തതുപോലെത്തന്നെ ചെയ്യിയ്ക്കാതിരിയ്ക്കാൻ—മററു അമ്പലവാസികളേക്കൊണ്ടു ചെയ്യിയ്ക്കാൻ—ഊരായ്മക്കാൎക്കു അധികാരവുമില്ല.

ഹൈദരുടെയും ടിപ്പുവിന്റേയും ആക്രമണത്താലും, ഹിന്ദുക്കളിൽ കണ്ടുവരുന്ന ശ്രദ്ധക്കുറവിനാലും കേരളത്തിൽ അനേകം അ

മ്പലങ്ങറം നശിച്ചിട്ടുണ്ട്. എന്നിട്ടുകൂടി ഏതെങ്കിലും ഒരമ്പലത്തി ലെ കഴകക്കാരായിട്ടല്ലാതെ യാതൊരമ്പലവാസികളേയും ഇന്ന കാണുന്നില്ല. തറയ്ക്കൽ എടക്കുന്നി മുതലായ വാര്യന്മാരും, കൊട്ടി ളിൽ ആദിയായ മാരാന്മാരും ഇന്ന വലിയ പണക്കാരും പ്രഭുക്കളു മാണെന്നതു ശരിതന്നെ. ഒന്നന്വേഷിച്ചാലറിയാം; അവരെല്ലാം ഓരോ അമ്പലത്തിലെ കഴകക്കാരാണെന്നും—അഥവാ ആയിരുന്ന വെന്നും—ആ കുലധമ്മം—വംശത്തൊഴിൽ—മററുള്ളവരേക്കൊണ്ടു നടത്തിയ്ക്കുകയാണെന്നും. പണക്കാരായിത്തീന്നപ്പോറം ആ കഴക പ്രവൃത്തി വല്ലവക്കും വിട്ടുകൊടുക്കുകയൊ ഉപേക്ഷിയ്ക്കുകയൊ ചെ യ്യതാവാനും വിരോധമില്ല. മറിച്ച് യാതൊരമ്പലത്തിലേയും കഴ കക്കാരല്ലാതെ — കഴകക്കാരായിരുന്നേയില്ലാത്ത — യാതൊരമ്പല വാസിവഗ്ഗക്കാരേയും ഇന്നും കാണുകയില്ല. മാത്രമല്ല പുതിയ പഠി പ്പോ ഉദ്യോഗമോ കൂടാതെ പഴയ രീതിയെത്തന്നെ തുടന്നുപോരുന്ന അമ്പലവാസികറം പട്ടിണി കൂടാതെ ആ കഴകവൃത്തികൊണ്ടുതന്നെ ജീവിച്ചുവരുന്നതുമുണ്ടല്ലൊ. ഇതുകൊണ്ടു തെളിയുന്നത് എന്തെ ന്നാൽ ഓരോ അമ്പലത്തിലേയ്ക്കും ആവശ്യമുള്ളേടത്തോളവും എ ന്നാൽ കുറവു വരാത്ത വിധത്തിലും കണക്കാക്കിയാണു കഴകപ്രവ ത്തികറംക്കു അമ്പലവാസികളെ നിശ്ചയിച്ചിട്ടുള്ളതെന്നാണല്ലൊ.

ആന്തുരാൻ മുതല്ക്കു പുള്ളവർ വരെയുള്ള എല്ലാവരും സാങ്കേ തികത്തൊഴിലാളികളാകുന്നു. ഇവരെല്ലാം ഉല്പന്നങ്ങറം ഉള്ള ജോ ലിക്കാരാണ്. എന്നുവെച്ചാൽ ഓരോരുത്തരും ഓരോന്നിൻെറ ഉ ല്പാദകന്മാരാകുന്നു. വെളുത്തേടത്ത്—വിളക്കത്തല നായന്മാരേയും ഇക്കൂട്ടത്തിൽ പെടുത്താം. അവരുടെ തൊഴിൽകൊണ്ടുണ്ടാകുന്ന ഉ ല്പന്നങ്ങറം അത്തരത്തിലല്ലെന്നേയുള്ളു. വെളുത്തേടൻെറ അലക്കു പണിയും വെളക്കത്തലവൻെറ ക്ഷൌരവും ഒരുതരം ഉല്പന്നം തന്നെ യാണ്. അതുകറം മാക്കററിലേയ്ക്കു കൊണ്ടുപോയി വില്ക്കുവാനോ സ്റ്റോക്കു ചെയ്യുവാനോ തരമില്ലെന്നതു ശരിതന്നെ. എന്നിരുന്നാലും

അവശ്യം ന്യായമായ കൂലിയുണ്ടല്ലൊ. ശൂദ്രൻ, പള്ളിച്ചാൻ, അത്തിക്കുറുശ്ശി ഇവർ മൂന്നു പേരും നമ്പൂതിരിമാരുടെ ഭൃത്യന്മാരു—അടിയാരു—മാണ്. ഇവരിൽനിന്നു മാത്രം പ്രൊഡക്ഷൻ ഒന്നുമുണ്ടാവാനില്ല. ഇവർ ഏതെങ്കിലും സാങ്കേതികജോലികളിൽ വൈദഗ്ധ്യമുള്ളവരുമല്ല. ഈ ഓരോ സാങ്കേതികജോലിക്കാരേയും—അല്ലാത്തവരേയും—ദേശത്തിൻെറ വല്പപ്പച്ചെറുപ്പമനുസരിച്ച് അവരെക്കൊണ്ടുള്ള ആവശ്യം യഥാകാലം സാധിയ്ക്കാവുന്ന വിധത്തിലാണ് ഏർപ്പെടുത്തിയിരുന്നതു്. ഇതിനെ ഒന്നുകൂടി വിശദീകരിയ്ക്കേണ്ടിയിരിയ്ക്കുന്നു. ഉദാഹരണത്തിന്നു ഒരു പ്രസ്സെടുക്കുക. ഒരു മേനേജർ, ഒരു ഹെഡ് ക്ലാർക്ക്, നാലു ഗുമസ്തന്മാർ, ഒരു ഫോർമേൻ, പതിനഞ്ചു കമ്പോസിററർമാർ, നാലു പ്രസ്സുമേൻമാർ, ഫോറം മടക്കുക മുതലായതിന്നു നാലു പലവക ജോലിക്കാർ, രണ്ടു പ്യൂൺ ഇത്രയും പ്രവൃത്തിക്കാരോടുകൂടിയ ഒരു പ്രസ്സുണ്ടെന്നു വിചാരിയ്ക്കുക. ഓരോ സെക്ഷനിലും ഇത്രയും ജോലിക്കാരുണ്ടായാൽ ആ പ്രസ്സിൻെറ കഴിവനുസരിച്ചു മുടക്കം കൂടാതെ പ്രവൃത്തി നടത്താം. ജോലിക്കാർക്ക വെറുതെ മിനക്കെടേണ്ടിവരില്ല. ജോലിക്കാർ പോരാതെയാൽ പ്രവൃത്തി ബാക്കിയാവുകയുമില്ല. ഓരോ വിഭാഗത്തിലേയ്ക്കും ജോലിക്കാരെ നിയമിച്ചിട്ടുള്ളതു് ആ വിധം ആലോചനാപൂർവ്വമാകുന്നു.

കമ്പോസിററർമാരിൽ ആരെങ്കിലും ജോലിയ്ക്കു വരാതിരിയ്ക്കുകയോ പിരിഞ്ഞുപോവുകയോ ചെയ്താൽ പ്രസ്സുമാന്മാർക്ക് പണിയില്ലാതെ മെനക്കെടേണ്ടിവരും; അയാൾ കടലാസു മടക്കുക മുതലായ മററതെങ്കിലും ഒരു പണിയിലേപ്പെട്ടാൽ ആ തൊഴിലെടുക്കുന്നവർക്കും പണിയില്ലാതെ മെനക്കേടാകുമല്ലൊ. അതുപോലെ ഒരു പ്രസ്സുമാൻ വന്നില്ലെങ്കിൽ ചേർത്ത ഫോറങ്ങൾ അടി കഴിയാതെ ബാക്കിയാകും; അയാൾ കമ്പോസു ചെയ്യാൻ തുടങ്ങിയാലോ അടി കഴിയാത്ത ഫോറങ്ങൾ വീണ്ടും ജാസ്തിയാവുകയും ചെയ്യും. ഒരു ഗു

മസ്തൻ വരാതിരിക്കുകയോ പിരിഞ്ഞുപോവുകയോ ചെയ്താൽ ആ ജോലിയും തീരാതെ ബാക്കിയായി വരും. എന്തിന്ന വിസ്തരിക്കുന്നു! നിശ്ചയപ്രകാരം എല്ലാവരും ജോലിയെടുത്താൽ ബാക്കിയോ കുറവോ കൂടാതെ എല്ലാ പ്രവൃത്തികളും ശരിക്കു നടക്കും; ആ പ്രസ്സ് ലാഭകരമായ സ്ഥാപനമായിരിക്കുകയും ചെയ്യും. അവരിലേതെങ്കിലും ഒരാറം വിഴ്ച വരുത്തുകയോ മറെറാരു ജോലി ചെയ്കയോ ഏതായാലും ശരി, ഒരു തരത്തിലല്ലെങ്കിൽ മറെറാരു തരത്തിൽ അതു ആ പ്രസ്സിനെ ദോഷകരമായി ബാധിക്കാതിരിക്കുകയുമില്ലല്ലൊ. എല്ലാവരും സ്വകൃത്യം യഥായോഗ്യം നിൎവ്വഹിച്ചാലോ ആ സ്ഥാപനം എല്ലാവൎക്കും ഗുണകരമായിരിക്കുകയും ചെയ്യും. അങ്ങിനെ തങ്ങളേററ പ്രവൃത്തികറം മുടക്കം കൂടാതെ കഴിവനുസരിച്ച കൃത്യസമയത്ത് ചെയ്തുകൊള്ളാമെന്നും, അതിന്നു ഇന്നിന്ന ശമ്പളം തന്നുകൊള്ളാമെന്നും അവർ (ജോലിക്കാരും ഉടമസ്ഥനും) തമ്മിൽ ഒരു കരാറിലാണല്ലൊ പ്രവൎത്തിയെടുക്കുന്നതു്.

ഇതുതന്നെയാണ ദേശവ്യവസ്ഥകളുടേയും നില. 30 നമ്പൂതിരിയില്ലങ്ങളും, അവരുടെ അടിയാരായി ഓരോരുത്തൎക്കും ശരാശരി മുമ്മൂന്നു വീതം 90 വീടുകളുമുള്ള ഒരു ദേശമാണതെന്നു വിചാരിക്കുക. ആ ദേശക്കാരുടേയെല്ലാം ക്ഷൌരം നിൎവ്വഹിക്കുന്നതിന്നു രണ്ടു വെളക്കത്തല വീടുണ്ടായാൽ മതിയെങ്കിൽ രണ്ടു മാത്രമേ അവിടെയുണ്ടാകൂ; രണ്ടു വീടുണ്ടായാൽ എല്ലാ കാലത്തും തൊഴിൽ കിട്ടാതെ വരുമെങ്കിൽ ഒരു വീടു മാത്രമായിരിക്കും; രണ്ടുകൊണ്ടും ആവശ്യം യഥാകാലം നിൎവ്വഹിക്കാൻ കഴികയില്ലെങ്കിലാവട്ടെ മൂന്നു വീടുകറം ഏൎപ്പെടുത്തിയിട്ടുമുണ്ടാവും. ചെറിയ ദേശങ്ങളാകുമ്പോറം ഒരു കുടുംബത്തിന്നു അവിടംകൊണ്ടുതന്നെ എന്നെന്നും ജോലിയുണ്ടായെന്നു വരില്ലല്ലൊ. അത്തരം പ്രദേശങ്ങളിൽ ഒരേ ദേശത്തേക്കു മാത്രമല്ലാതെ ഒന്നിലധികം ദേശങ്ങറംക്കു കൂടി ഒരേ തൊഴിലാളിക്കുടുംബത്തെ മാത്രമായും നിശ്ചയിച്ചതായിക്കാണാം.

ഈ സംഗതി വായനക്കാക്ക എളപ്പത്തിൽ പരിശോധിയ്ക്കുന്നതിന്നും ബോദ്ധ്യപ്പെടുത്തുന്നതിന്നും ഒരു തെളിവു കാണിയ്ക്കാം. ഓരോ ദേശത്തും സവണ്ണഹിന്ദുക്കളുടെ വീടുകരം വളരെ ഉണ്ടാകുമല്ലൊ. എന്നാൽ വെളുത്തേടത്ത്—വെളക്കത്തല നായന്മാരുടെ വീടുകരം ഓരോന്നോ ഏറിയപക്ഷം ഈരണ്ടോ മാത്രമെ ഉണ്ടാകു. ഈ സംഗതി വായനക്കാരിൽ ജിജ്ഞാസയുള്ളവരെല്ലാം അവനവൻെറ ദേശത്തെ സ്ഥിതി ഒന്നു പരിശോധിച്ചാൽ വ്യക്തമാകും. ഇതുപോലെ തന്നെ ചക്കാൻ, ചാലിയൻ തുടങ്ങി മണ്ണാൻ, പാണൻ, പറയൻ, പുലയൻ വരെ എല്ലാ തൊഴിൽക്കാരേയും ഓരോ ദേശത്തേയ്ക്കും—ജനസംഖ്യയനുസരിച്ച്—ആവശ്യമുള്ളേടത്തോളവും കൂടുതൽക്കുറവു വരാതേയും ആലോചനാപൂവ്വം ഏപ്പെടുത്തുകതന്നെയാണ ചെയ്തിരുന്നതു്.

നമ്പൂതിരിമാരുടെ അടിയാർപ്രവൎത്തിയ്ക്കു ശൂദ്രൻ, പള്ളിച്ചാൻ, അത്തിക്കുറുശ്ശി എന്നീ മൂന്നു തരക്കാരാണല്ലൊ വേണ്ടതു്. ഇവരിൽ ശൂദ്രവീടുകരം ഓരോ ഇല്ലത്തേയ്ക്കും പ്രത്യേകം പ്രത്യേകം ഒന്നിലധികം ഉണ്ടായിരിയ്ക്കും. ഇല്ലങ്ങളിൽ അവരെക്കൊണ്ടുള്ള ആവശ്യം എപ്പോഴുമുള്ളതിനാൽ പുല മുതലായ കാരണങ്ങളാൽ (15 ദിവസം) മുടക്കം വന്നാലും ബുദ്ധിമുട്ടു വരാതിരിയ്ക്കുവാനാണ് അങ്ങിനെ അധികം വീട്ടുകാരെ റിസവ്വ്ചെയ്തു്വെച്ചിരിയ്ക്കുന്നതു്. ഇവരിൽനിന്നു ഉല്പന്നങ്ങരം ഒന്നും ഉണ്ടാകാനില്ലാത്തതിനാൽ അവരുടെ ജീവിതവൃത്തിയ്ക്കു വേണ്ടതെല്ലാം അവരുടെ യജമാനനായ അതാതില്ലക്കാർ നിവൃത്തിച്ചുകൊടുക്കേണ്ടിയിരുന്നു; അങ്ങിനെ കൊടുക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. അതിന്നു അവരെക്കൊണ്ട് കൃഷി ചെയ്യിയ്ക്കലാണ് ആധാരമാക്കിയിരുന്നതു്. അങ്ങിനെ കാലാകാലമുള്ള കൃഷിപ്പണി നടത്തലും അടിയാർപ്രവൃത്തിയും കൊണ്ട് അവർ ജീവിച്ചുപോന്നു. എന്നാൽ പള്ളിച്ചാനും അത്തിക്കുറുശ്ശിയും അങ്ങിനെ എല്ലാ ഇല്ലക്കാക്കും പ്രത്യേകമായി നിശ്ചയിച്ചിട്ടില്ല. പള്ളിച്ചാൻെറ വൈദി

കമായ ആവശ്യം വിവാഹാവസരത്തിൽ അന്തോളമെട്ടക്കകയാണ ല്ലൊ; അത്തിക്കവശ്ശിയുടേതാകട്ടെ ശേഷക്രിയയ്ക്കുള്ള സഹകരണ വുമാകുന്നു. അതിനാൽ ഓരോ ദേശത്തേയ്ക്കു ഓരോന്നു അഥവാ ഈരണ്ടു വീട്ടുകാരെ മാത്രമെ കാണുകയുള്ള. ചെറിയ ദേശമാണെ ങ്കിൽ മുമ്പു പറഞ്ഞതുപോലെ രണ്ടു ദേശങ്ങൾക്കു കൂടി ഓരോ വീ ടെ ഉണ്ടായുള്ളവെന്നും വരുന്നതാണ്. എന്നാൽ ചാലിയന്മാരെ മാത്രം അങ്ങിനെ ദേശംതോറും അവരോധിച്ചു കുടിയിരുത്തിക്കാ ണുന്നില്ല, അല്ലെങ്കിൽ കുടിപാർത്തുകാണുന്നില്ല. അവർ താമസിച്ചു വരുന്നതു് അധികവും ഓരോ തെരുവായിട്ടാകുന്നു. ആദ്യം ഇതറി ഞ്ഞപ്പോൾ ഞാൻ കുറച്ചൊന്നമ്പരന്നുപോയി! തക്കതായ കാരണം അതിനുണ്ടാവുമെന്നു തോന്നുകയാൽ അതിനെപ്പററി നിഷ്കൃഷ്ടമായ അന്വേഷണം നടത്തി. അതിൽനിന്നു അതിൻെറ ആവശ്യവും കാരണവും മനസ്സിലാവുകയും ചെയ്തു. ആന്തൂരാൻ, ചക്കാൻ, വെ ളുത്തേടൻ മുതലായ മററെല്ലാ വംശത്തൊഴിലാളികൾക്കും അവരു ടെ ജോലി യഥായോഗ്യം നിവ്വഹിയ്ക്കുവാൻ ഒരേ കുടുംബക്കാർ മാ ത്രമായാൽ കഴിയും; ഒന്നിലധികം വേണമെന്നില്ല. ചാലിയന്മാ രുടെ കുലധമ്മം വസ്ത്രം നെയ്യുകയാണല്ലൊ. അതിൻെറ സ്ഥിതി അങ്ങിനെയല്ല. രണ്ടുനാലു വീട്ടുകാരെങ്കിലും ഒന്നിച്ചു ചേൎന്നുകൊണ്ടു അന്യോന്യം സഹായിച്ചാലേ ആ നെയ്ത്തുപണി ശരിയ്ക്കു—ആദാ യകരമായി— നിവ്വഹിയ്ക്കാൻ കഴിയൂ. മററൊരു വിധം പറഞ്ഞാൽ കൂടുതൽ വസ്ത്രങ്ങൾ ഉല്പാദിപ്പിയ്ക്കുവാൻ അധികം പേർ ഒന്നിച്ചു സഹകരിച്ചു പ്രവൎത്തിയ്ക്കുന്നതാവശ്യമാകുന്നു. ചാലിയന്മാർ മാത്രം ഓരോ ദേശത്തും പ്രത്യേകമായി കുടിപാൎക്കാതെ തെരുവുകളിലായി താമസമുറപ്പിച്ചതിൻെറ കാരണമതാണ്. എങ്കിലും മററു കുല ധമ്മക്കാരെപ്പോലെ ചാലിയന്മാൎക്കു ഏതെങ്കിലും ദേശങ്ങളുമായി പ്രത്യേക ബന്ധങ്ങളുണ്ടാവുമെന്നും, താമസം തെരുവുകളിലാണെ ങ്കിലും അവരെല്ലാം ഓരോ ദേശങ്ങളിലേയ്ക്കു അവരോധിയ്ക്കപ്പെട്ട

വരായിരിയ്ക്കുമെന്നും മററുമാണ ഞാൻ വിചാരിച്ചിരുന്നതു്. ഈ കാർയ്യം ചാലിയന്മാരോടുതന്നെ നേരിട്ടു ചോദിയ്ക്കണമെന്നു കരുതി അന്വേഷിയ്ക്കുകയുണ്ടായി. ഫറോക്കിൽനിന്നു 4 നാഴിക തെക്കായി രാമനാട്ടുകരയിൽ ഒരു ചാലിയത്തെരുവുണ്ടു്. അവിടെച്ചെന്നന്വേഷിച്ചതിൽ മററു കുലധർമ്മക്കാർക്കെന്നപോലെ ചാലിയന്മാൎക്കു ഏതെങ്കിലും ദേശങ്ങളുമായി പ്രത്യേക ബന്ധങ്ങളൊന്നും ഉള്ളതായി അറിഞ്ഞില്ല. ആൎക്കും അതിനെപ്പററി ഒന്നും അറിഞ്ഞുകൂട. എങ്കിലും ഈ ചാലിയന്മാൎക്കു മാത്രം അങ്ങിനെ വരുവാൻ തരമില്ലെന്നും, തൊഴിൽസൌകര്യത്തിന്നുവേണ്ടി കാലാന്തരത്തിൽ ക്രമേണ അവരെല്ലാം സ്വദേശം വിട്ടു തെരുവുകളിലായി ത്താമസിച്ചുതുടങ്ങിയതാവണമെന്നും, അങ്ങിനെ കാലക്രമത്തിൽ പരിവർത്തനങ്ങൾ പലതും ഉണ്ടായതോടെ ആ വക ബന്ധങ്ങളെല്ലാം വിച്ഛേദിയ്ക്കപ്പെട്ടു് അവൎക്കു കേവലം അജ്ഞാതങ്ങളായി പരിണമിച്ചതേ ആയിരിയ്ക്കൂ എന്നും ഞാനൂഹിച്ചു; തെക്കൻകേരളത്തിലും മദ്ധ്യകേരളത്തിലും ചാലിയന്മാരെ ക്കാണാനില്ലെന്ന വസ്തുത ഓൎമ്മവരികയും ചെയ്തു.

അതിനാൽ അവിടംകൊണ്ടവസാനിപ്പിയ്ക്കാതെ കൊയിലാണ്ടി വടകര മുതലായ പ്രദേശങ്ങളിൽ പോയി വീണ്ടും അന്വേഷിയ്ക്കുകയാണുണ്ടായതു്. അവിടങ്ങളിലും ചാലിയന്മാർ തെരുവായിട്ടാണു് താമസിയ്ക്കുന്നതെങ്കിലും അവരിൽ പലരും തന്നെ അവരവരുടെ ദേശങ്ങളിലെ ഇല്ലങ്ങളുമായും ക്ഷേത്രങ്ങളുമായും ബന്ധം പുലർത്തി വരുന്നുണ്ടു്. കൊയിലാണ്ടിയിലുള്ള മേപ്പാടിന്റെ ഇല്ലത്തും, വടകരയിലുള്ള കുനിയുടെ ഇല്ലത്തും ഇക്കഴിഞ്ഞ ഓണക്കാലത്തുകൂടി ദേശത്തെ ചാലിയന്മാർ ഓണക്കാഴ്ചയായി വസ്ത്രങ്ങൾ കൊണ്ടുവരികയും അവൎക്കു അവകാശങ്ങൾ കൊടുക്കുകയും ചെയ്തതായി അറിയാൻ കഴിഞ്ഞു. അതാതു ദേശത്തെ ചാലിയന്മാർ അവിടങ്ങളിലുള്ള ദേശക്ഷേത്രങ്ങളിലെ ഉത്സവത്തിന്നു വേണ്ട വസ്ത്രങ്ങൾ ഇന്നും

*51

കൊണ്ടുവരിക പതിവാണെന്നും, അതിന്നുള്ള അവകാശങ്ങൾ കൊടുക്കുന്നുണ്ടെന്നും കൂടി അന്വേഷണത്തിൽനിന്നു മനസ്സിലായി. തൊഴിൽസൌകൎയ്യത്തിന്നുവേണ്ടി മാത്രമാണവർ തെരുവുകളായി ത്താമസിയ്ക്കുന്നതെന്നു ഇപ്പോൾ വ്യക്തമായല്ലൊ.

അടിയാരായ ശൂദ്രരെപ്പററിയും കുറച്ചു പറയാനുണ്ടു്. പള്ളിച്ചാൻ അത്തിക്കുറുശ്ശി മുതലായി എല്ലാത്തരം കുലധൎമ്മക്കാരുടേയും വീടുകൾ ഓരോ ദേശത്തേയ്ക്കും ആവശ്യമുള്ളേടത്തോളം മാത്രമെ കുടിയിരുത്തിയിരുന്നുള്ളുവെന്നു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലൊ. അതുപോലെ ത്തന്നെ ശൂദ്രരുടെ വീടുകളെ ഓരോ ഇല്ലത്തേയ്ക്കും ഓരോന്നിൽ കുറയാതേയും എന്നാൽ ഈരണ്ടിൽ കവിയാതേയും ദേശംതോറും കുടിയിരുത്തുകയാണു് ചെയ്തിരിയ്ക്കുക. വെളുത്തേടൻ, വെളക്കത്തല, ആശാരി, മൂശാരി ആദിയായ മററു വംശത്തൊഴിലാളികളെപ്പോലെത്തന്നെ ഇവരും അതാതു ദേശത്തെ പൊതുസ്വത്തായിട്ടെ വൎത്തിച്ചിരുന്നുള്ളു. ഇതിനെ ഒന്നുകൂടി വിശദമാക്കാം. ഓരോ ദേശത്തും അവസ്ഥാനുസരണം ഒന്നോ രണ്ടോ വെളുത്തേടന്മാരേ ഉണ്ടാകൂ. ആ ദേശക്കാരുടേയെല്ലാം അലക്കുപണി അവനാണു നിൎവ്വഹിയ്ക്കുന്നതു്. അല്ലാതെ ഓരോ ഇല്ലക്കാൎക്കും പ്രത്യേകം വെളുത്തേടനില്ലല്ലൊ. ആവശ്യമുള്ളവർ അലക്കുപണി അവനെ ഏല്പിയ്ക്കുന്നു; കഴിവനുസരിച്ചു അവർ പ്രവൃത്തി എടുക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ആശാരി മൂശാരി മുതലായ എല്ലാ വംശത്തൊഴിലാളികളുടെ നിലയും ഇതുതന്നെയാണല്ലൊ.

ആദ്യകാലത്തു് (ഓരോ ദേശവും സ്വയംപൎയ്യാപ്തമാക്കിക്കൊണ്ടുവന്ന കാലത്തു്) ശൂദ്രരെ കുടിയിരുത്തിയതും ഇതുപോലെത്തന്നെ ന്യൂനാതിരേകം കൂടാതേയും, ദേശത്തുള്ള ഇല്ലങ്ങൾക്കു പൊതുവേയുമായിരുന്നു. ആ എല്ലാ വീട്ടുകാരും മററു വംശത്തൊഴിലാളികളെപ്പോലെ എല്ലാ ഇല്ലക്കാരുടേയും പൊതുസ്വത്തുമായിരുന്നു. എന്നുവെച്ചാൽ ഇന്നിന്ന വീട്ടുകാർ ഇന്നിന്ന ഇല്ലക്കാരുടെ അടിയാർ—ശൂ

ദ്രർ—ആണെന്നോ—ആയിരിയ്ക്കണമെന്നോ, മററൊരു വിധം പറഞ്ഞാൽ ഇന്നിന്ന ഇല്ലക്കാർ ഇന്നിന്ന ശൂദ്രരുടെ യജമാനന്മാരാണെന്നോ—യാതോരു വ്യവസ്ഥയും ആദ്യകാലത്തേപ്പെട്ടത്തിയിരുന്നില്ല. ഓരോ ഇല്ലക്കാരും ആവശ്യമനുസരിച്ച് കഴിവുള്ള ഏതെങ്കിലും വീട്ടുകാരെ വിളിയ്ക്കുകയും, കഴിവനുസരിച്ച് അവർ അതാതില്ലങ്ങളിലെ പ്രവൃത്തിയ്ക്കു നില്ക്കുകയും മാത്രമേ ചെയ്തിരുന്നുള്ളു.

എന്നാൽ ഇന്നു—വളരെക്കാലം മുമ്പു മുതൽക്കുതന്നെ—കണ്ടുവരുന്നതങ്ങിനെയല്ല; ഓരോ ഇല്ലക്കാരുടേയും അടിയാരായി പ്രത്യേകം ചില വീട്ടുകാരെ റിസർവ്വ് ചെയ്തു വെച്ചിരിയ്ക്കയാണ്. അവരെല്ലാം അതാതില്ലങ്ങളിലെ അടിയാർപ്രവൃത്തിയ്ക്കേ പോകൂ; മററില്ലങ്ങളിലെ പ്രവൃത്തിയെടുക്കുകയില്ല; അവരെക്കൊണ്ട് മററില്ലക്കാർ പ്രവൃത്തി എടുപ്പിയ്ക്കയുമില്ല. അതിന്റെ കാരണമെന്താണ്? ആ നാടവടി എങ്ങിനെയുണ്ടായി? എന്നുണ്ടായി? പറയാം മററ വംശത്തൊഴിൽക്കാരെക്കൊണ്ട് നമ്പൂതിരിമാക്കു (എല്ലാവക്കും) വല്ലപ്പോഴുമൊക്കെയേ ആവശ്യമുണ്ടാകൂ. വസ്ത്രം യഥാകാലം അലക്കിക്കിട്ടുന്നതിന്നു മാത്രമേ വെളുത്തേടനെക്കൊണ്ടാവശ്യമുള്ളു. വെളക്കത്തലവനേക്കൊണ്ടുള്ള ആവശ്യം ക്ഷൌരത്തിന്നു മാത്രമാണ്. മരപ്പണി വേണ്ടിവരുമ്പോളല്ലാതെ ആശാരിയേക്കൊണ്ടാവശ്യമില്ല. പണ്ടങ്ങറം പണിയേണ്ട സന്ദർഭത്തിലല്ലാതെ ആരും തട്ടാന്മാരെ ക്കാണാറില്ലല്ലൊ. എന്നാൽ ശൂദ്രരുടെ സ്ഥിതി അതല്ല. ഒരില്ലമാണെങ്കിൽ ഒരു പെണ്ണും വാലിയക്കാരനും കൂടാതെ ഒരു ദിവസം കഴിയ്ക്കാൻ സാധിയ്ക്കയില്ലല്ലൊ. എപ്പോഴും ഇങ്ങിനെ "ഒരു ശൂദ്രനും ശൂദ്രിയും ഇല്ലാതെ നിത്യപ്രവൃത്തികറംക്കു കൂടിയേ കഴിയൂ" എന്നു വന്നാൽ അന്നന്നയ്ക്കു—കൂലിക്കാരെപ്പോലെ—ഓരോരുത്തരെ വിളിച്ചുകൊണ്ടുവരാൻ സാധിയ്ക്കുമോ? കൊണ്ടുവന്നാൽ നേരേയാകുമോ? നിത്യാവശ്യങ്ങളെല്ലാം അപ്പപ്പോറം പ്രത്യേകം ഏല്പിയ്ക്കാതെ യഥായോഗ്യം നിവ്വഹിയ്ക്കണം. പ്രത്യേകാവശ്യങ്ങളുണ്ടാകുമ്പോളല്ലെ അതാതവ

സരത്തിൽ ഏല്പിയ്ക്കാൻ കഴിയൂ? പതിവുകാരനല്ലാതെ—അവന്നു വല്ല മുടക്കവുമുണ്ടായാൽ—പുതുതായ ഒരാളെ വരുത്തിയാലത്തെ വിഷമങ്ങൾ പറയേണ്ടതില്ലല്ലൊ. ജോലിയ്ക്കു സ്ഥിരമായി താമസിപ്പിച്ചെങ്കിലല്ലാതെ അപ്പപ്പോൾ ഓരോരുത്തരെ വരുത്തിയാൽ അവരെക്കൊണ്ടു സ്ഥിരതാമസക്കാരെപ്പോലെ അതെല്ലാം നിൎവ്വഹിയ്ക്കാൻ കഴിയുമോ? അതിനാൽ അവരെ ഇല്ലങ്ങളിൽ സ്ഥിരമായി ത്താമസിപ്പിയ്ക്കാതെ കഴികയില്ലെന്നു വ്യക്തമായല്ലൊ. ഈ കാരണത്താൽ ഓരോ ശൂദ്രനേയും ശൂദ്രിയേയും — ആവശ്യാനുസരണം അധികവും — ഇല്ലങ്ങളിൽ സ്ഥിരജോലിക്കാരായി പ്രത്യേകം താമസിപ്പിച്ചുതുടങ്ങി. അങ്ങിനെ വന്നപ്പോൾ അതിന്നു തങ്ങളുടെ സ്ഥിരം ഭൃത്യന്മാരായി ഏതെങ്കിലും ഒരു വീട്ടുകാരെ നിശ്ചയിയ്ക്കുകയല്ലെ പതിവു്? ഒരേ വീട്ടിൽ നിന്നാവട്ടെ രണ്ടു വീടുകളിൽ നിന്നാവട്ടെ ഒരു വാലിയക്കാരനും വാലിയക്കാരത്തിയും സ്ഥിരമായി കുറേ കൊല്ലം കാലം—ഒരുപക്ഷെ ദീനത്താലോ വാൎദ്ധക്യത്താലോ അവശനാകുന്നതു വരേയും അഥവാ മരിയ്ക്കുന്നതു വരേയും—സ്നേഹത്തോടും മൎയ്യാദയോടും താമസിച്ച സ്ഥിതിയ്ക്കു നിവൃത്തിയുണ്ടെങ്കിൽ—തക്കതായ ആളുണ്ടെങ്കിൽ—അവിടേനിന്നല്ലാതെ—ആ വീട്ടിൽ നിന്നല്ലാതെ—പുതുതായി മററൊരാളെ ത്താമസിപ്പിയ്ക്കയുണ്ടാവില്ലെന്നു പറയേണമോ? ഒരു സമയം അങ്ങിനെ തുടൎച്ചയായി തലമുറകൾ തന്നെ കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ടാവാം. അപ്പോൾ ആ വീട്ടുകാരും ഇല്ലക്കാരും തമ്മിൽ കുറച്ചടുപ്പവും സ്നേഹവുമായി. ആ വീട്ടുകാരെല്ലാം തങ്ങളുടെ ആശ്രിതന്മാരും ആൾക്കാരുമാണെന്നു ആ ഇല്ലക്കാരും, അവർ തങ്ങളുടെ യജമാനന്മാരും അന്നദാതാക്കന്മാരായ രക്ഷിതാക്കന്മാരുമാണെന്നു ആ വീട്ടുകാരും വിചാരിയ്ക്കാൻ മാത്രമല്ല വിശ്വസിയ്ക്കാനും തുടങ്ങി. അങ്ങിനെ ഒന്നുരണ്ടു തലമുറകൾ കഴിഞ്ഞപ്പോഴയ്ക്കു ശൂദ്രവീടുകളെല്ലാം അവസ്ഥാനുസരണം ആ ദേശത്തുള്ള ഓരോ ഇല്ലക്കാരുടേയും സ്വന്തം ഭൃത്യന്മാരായിപ്പ

രിണമിച്ചു. അപ്പോഴും ജാതിയുണ്ടായിട്ടില്ല. ഒരോ വീട്ടുകാർക്കും മററേതില്ലങ്ങളിലും പോയി പ്പണിയെടുക്കാനും മററില്ലക്കാർക്ക് അവരേക്കൊണ്ടു പണിയെടുപ്പിയ്ക്കാനും വിരോധമില്ല. അങ്ങിനെ വല്ലപ്പോഴും ആവശ്യം നേരിട്ടാൽ അവരെ വിളിയ്ക്കുകയും പോവുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടാകും. "സാധാരണ മട്ടിൽ അങ്ങിനെ വേണ്ടി വരാറില്ല; അതിനാൽ പോകാറുമില്ല" എന്നേയുള്ളു.

അങ്ങിനെ കാലക്രമത്തിൽ ആ ദേശത്തുള്ള ശൂദ്രവീടുകളെല്ലാം അവിടെയുള്ള ഓരോ ഇല്ലങ്ങളിലെയും പ്രത്യേകം ഭൃത്യന്മാരുടെ വീടുകളായിത്തീർന്നു. എന്നുവെച്ചാൽ മററു വംശത്തൊഴിലാളികളെപ്പോലെ എല്ലാവരും എല്ലാവരുടേയും പ്രവൃത്തിയെടുക്കുന്ന സമ്പ്രദായമില്ലാതാവുകയും, ശൂദ്രവീടുകളെല്ലാം ഓരോ ഇല്ലക്കാർക്കായി ഭാഗിച്ചു കൊടുത്തപോലെ പ്രത്യേകം ഓരോ ഇല്ലക്കാരുടെ വീടുകളായി പ്പരിണമിയ്ക്കുകയും ചെയ്തുവെന്നർത്ഥം.

അങ്ങിനെയിരിയ്ക്കുമ്പോഴാണ് തൊഴിലനുസരിച്ചു ജാതി തിരിഞ്ഞുണ്ടാവാൻ തുടങ്ങിയതു്. അതു് ക്രമത്താലെ വളരുകയും ഇന്നത്തെപ്പോലെ ദൃഢപ്പെടുകയും ചെയ്തുവല്ലോ. അതുപോലെ ആഭിജാത്യഭേദം നമ്പൂതിരിമാരിലും ഉത്ഭവിച്ചു. അതനുസരിച്ചു ശൂദ്രനായന്മാരിലും ആഭിജാത്യഭേദമുണ്ടായി. അപ്പോഴാണ് 'ഞാനോ നീയോ' എന്നും മററുമുള്ള മത്സരങ്ങളും "അടിയ്ക്കൊല്ല തളിയ്ക്കൊല്ല അടുപ്പിൽ തീയ്യെരിയ്ക്കൊല്ല" എന്നും മററുമുള്ള ബഹളങ്ങളും ഉത്ഭവിച്ചതു്.

എന്നാൽ അമ്പലവാസി, അത്തിക്കുറുശ്ശി, പള്ളിച്ചാൻ ആദിയായവരെ അപേക്ഷിച്ചുനോക്കുമ്പോൾ ഇന്നു ആവശ്യത്തിൽ വളരെ കവിഞ്ഞ തോതിൽ കാണുന്നതു ശൂദ്രവീടുകൾ മാത്രമാകുന്നു. അവരെ കുടിയിരുത്തിയതു ഓരോ ദേശത്തേയ്ക്കു വേണ്ടിടത്തോളവും ദേശക്കാരാക്കിയിട്ടുമായിരുന്നുവെങ്കിലും വീടുകളുടെ എണ്ണം കണക്കാക്കിയിരുന്നതു ഇല്ലങ്ങളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിലായിരുന്നുവ

ല്ലൊ. ഓരോ ഇല്ലത്തെയ്ക്കും ശരാശരി ഒന്നു മുതൽ രണ്ടു്—മൂന്നു വരെ ശൂദ്രവീടുകളേയാണു ദേശംതോറും കുടിയിരുത്തിയിരുന്നതു്. ഇപ്പോഴും ശൂദ്രവീടുകൾ "ആവശ്യത്തിൽ കവിഞ്ഞ തോതിൽ" കാണുന്നുണ്ടെന്നു പറഞ്ഞതിന്റെ താല്പൎയ്യം ഇല്ലങ്ങളിലെ അടിയാരല്ലാതേയും, മതപരമായിട്ടാവട്ടെ സാമുദായികമായിട്ടാവട്ടെ ഏതെങ്കിലും ഇല്ലവുമായി എന്തെങ്കിലും കൎത്തവ്യങ്ങളോ ബന്ധങ്ങളൊ ഇല്ലാതേയും അനേകം ശൂദ്രവീടുകളെ കാണുന്നുണ്ടെന്നാകുന്നു. അതിന്റെ കാരണവും പറയാം. നമ്പൂതിരിമാരുടെ വിവാഹവിഷയത്തിൽ വന്നുകൂടിയ വൈപരീത്യം ഹേതുവായി കാലാന്തരത്തിൽ നമ്പൂതിരിസമുദായത്തിൽ ജനസംഖ്യ കുറയുകയും, വളരെ ഇല്ലങ്ങൾ കുററി മുടിഞ്ഞു് നശിച്ചുപോവുകയും, നായന്മാർ വൎദ്ധിയ്ക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടെന്നു എല്ലാവൎക്കുമറിയാം. അങ്ങിനെ നമ്പൂതിരിയില്ലങ്ങൾ ക്രമാതീതമായി കുറയുകയും, ശൂദ്രവീടുകൾ ക്രമാനുഗതമായിട്ടു വൎദ്ധിയ്ക്കുകയും ചെയ്കയാലാണു് ശൂദ്രവീടുകൾ ഇത്രവളരെ അധികപ്പററായിത്തീൎന്നതു്. ഇതിനെ ഒന്നുകൂടി വിവരിയ്ക്കാം. നായർ സമുദായത്തിലെ ജനസംഖ്യ വൎദ്ധിയ്ക്കുന്നതിന്നു സ്ത്രീകളുടെ വൈധവ്യം തടസ്സമാവാറില്ല. ഭൎത്താവു മരിച്ചാൽ വീണ്ടും ഭൎത്തൃമതികളാകുന്നതിന്നു സമുദായം സമ്മതിച്ചിട്ടുള്ളതാണു്; ആ നടവടി ഇന്നു തുടൎന്നുവരുന്നതുമുണ്ടു്. നമ്പൂതിരിസമുദായത്തിൽ ആണെങ്കിലാകട്ടെ വിധവാവിവാഹമില്ലാത്തതിനാൽ സ്വാഭാവികമായിത്തന്നെ ജനവൎദ്ധനയ്ക്കു അതു തടസ്സമായിത്തീൎന്നു. അതിന്നു പുറമെ പ്രഥമപുത്രൻ മാത്രം വേളി കഴിയ്ക്കുകയും, മററുള്ളവരെല്ലാം സംബന്ധത്തിന്നു പോവുകയുമാണല്ലൊ അടുത്ത കാലം വരെ ഉണ്ടായിരുന്ന നടവടി. അങ്ങിനെ നമ്പൂതിരിസമുദായത്തിൽ ജനസംഖ്യ ഭയങ്കരമായ വിധത്തിൽ കുറയുകയും, നായർസമുദായത്തിൽ വൎദ്ധിയ്ക്കുകയും ചെയ്തു. ഇതിനെ ഒരു ഉദാഹരണം മൂലം വ്യക്തമാക്കട്ടെ. രണ്ടു സമുദായത്തിലും 100 വീതം ഗൃഹങ്ങളും 500 വീതം ആളുകളും ആണു

ള്ളതെന്നു വിചാരിക്കുക. പതിപ്പത്തു കൊല്ലം കൂടുമ്പോൾ ഓരോ സമുദായത്തിലും ഉണ്ടാകുന്ന ജനവൎദ്ധനയെ ഒന്നു കണക്കാക്കി നോക്കാം. ആദ്യംതന്നെ നായർസമുദായത്തെ എടുക്കാം. 10 കൊല്ലംകൊണ്ടു് ആ സമുദായത്തിൽ 75 ജനനമുണ്ടായെന്നും 25 മരണമുണ്ടായെന്നും കഴിച്ചു് ജനവൎദ്ധന 50 ആണെന്നും കണക്കാക്കുക. അപ്പോൾ നായർസമുദായത്തിൽ 10 കൊല്ലംകൊണ്ടു് ആകെ ജനസംഖ്യ 550 ആയല്ലൊ. ഇനി നമ്പൂതിരിസമുദായത്തെ പ്പരിശോധിക്കാം. ഓരോ ഇല്ലത്തും മൂത്ത പുത്രൻ മാത്രം വിവാഹം ചെയ്യുക എന്ന സമ്പ്രദായം കാരണം (500_ന്നു 75 എന്ന തോതിൽ കണക്കാക്കിയാൽ) ഉണ്ടാവുന്ന ജനനം 15 മാത്രമാണു്; മരണമാകട്ടെ 25 ഉണ്ടുതാനും. പക്ഷെ വിവാഹം കഴിയാത്ത കന്യകമാർ ഇരിപ്പുണ്ടാവുന്നതുകൊണ്ടും, വിധവാവിവാഹം നടപ്പില്ലാത്തതുകൊണ്ടും ഈ ജനവൎദ്ധന നൂറാക്കു 2 വീതം കുറയുമെന്നു കണക്കാക്കിയാൽ തെററില്ല. അപ്പോൾ 10 കൊല്ലം കൂടുമ്പോൾ നമ്പൂതിരിസമുദായത്തിൽ ആകെയുണ്ടാവുന്ന ജനസംഖ്യ 488 ആണെന്നു വ്യക്തമായല്ലൊ. ഇതിന്നും പുറമെ ഓരോ ഇല്ലത്തും വിവാഹം കഴിച്ചയാൾ ഒന്നു മാത്രമാകയാൽ അദ്ദേഹം ചെറുപ്പത്തിലെ സന്താനമുണ്ടാവാതെ മരിക്കുക, പ്രായമായിട്ടും സന്താനമില്ലാതാവുക മുതലായ കാരണങ്ങളാൽ ആ ഇല്ലം അതോടെ കുററിമുടിഞ്ഞു് നശിച്ചുപോകുന്നു. ഇങ്ങിനെ കുററിമുടിഞ്ഞ ഇല്ലങ്ങൾ നൂറാക്കു 5 വീതം കണക്കാക്കാം. അപ്പോൾ എന്തായി? നമ്പൂതിരിസമുദായത്തിൽ 10 കൊല്ലങ്ങൾ കൊണ്ടു് ഇല്ലങ്ങൾ 100_ൽനിന്നു 95 ആയും, ജനസംഖ്യ 500_ൽനിന്നു 490 ആയും ചുരുങ്ങുകയാണുണ്ടായതു്. (5 ഇല്ലങ്ങൾ നശിച്ചപ്പോൾ ഓരോ ഇല്ലത്തേയും നന്നാലു മെമ്പർമാർ ബാക്കിയുണ്ടാവാം. പക്ഷെ അവരെല്ലാം സംബന്ധക്കാരോ—ബ്രഹ്മചാരികളൊ ആകയാൽ അവരെ കണക്കിൽപ്പെടുത്തിയിട്ടു കാര്യമില്ലല്ലൊ.) നായർസമുദായത്തിലാകട്ടെ വീടുകൾ കുറഞ്ഞി

ട്ടില്ലെന്നു മാത്രമല്ല ജനസംഖ്യ 500_ൽനിന്നു 550 ആയി വൎദ്ധിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇങ്ങിനെ 10 കൊല്ലംകൊണ്ടു തന്നെ ജനസംഖ്യയുടെ അന്തരം വളരെയായി പ്പരിണമിച്ചുവല്ലൊ. എന്നാൽ ഈ ഏററക്കുറച്ചിലുകളുടെ ആരംഭമാകട്ടെ ഓരോ ഇല്ലത്തുള്ള ഈരണ്ടു ശൂദ്രവീടുകൾ വീതം ഇരട്ടി ജനസംഖ്യയായിട്ടാണുതാനും. ഈ നിലയിൽ നൂറോ ഇരുനൂറോ കൊല്ലങ്ങൾ കഴിഞ്ഞാലത്തെ മാത്രം ഫലമെന്തായിരിക്കും? എന്നാലിപ്പോൾ ഈ മട്ടിൽ ആയിരത്തോളം കൊല്ലങ്ങൾ കഴികയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. ഇന്നു ശൂദ്രവീടുകൾ 'ആവശ്യത്തിൽ കവിഞ്ഞ തോതിൽ' ആയിത്തീരുവാൻ കാരണമിതാണു്.

അടുത്ത കാലം വരെ—എന്റെ ചെറുപ്പക്കാലത്തുപോലും—ശൂദ്രക്ക് ഏതെങ്കിലും ഒരില്ലത്തെ അടിയാരായിട്ടല്ലാതെ ജീവിക്കുന്ന കാൎയ്യം വിചാരിക്കാൻപോലും കഴിഞ്ഞിരുന്നില്ല. അടിയാരല്ലാതെ വരുന്നതു് കേവലം രാഷ്ട്രരഹിതരെപ്പോലെയാണ് കരുതിയിരുന്നതു്. അപ്പോൾ ഏതെങ്കിലും നമ്പൂതിരിയില്ലം അന്നും വന്നു കുററിമുടിഞ്ഞാൽ വേറെ ഏതെങ്കിലും ഒരില്ലത്തു ചെന്നു അടിയായ്മ സ്വീകരിക്കാൻ അപേക്ഷിക്കുകയും, അങ്ങിനെ അനുവദിക്കുകയും, നൈക്കിണ്ടി വെച്ചു അവർ അടിയാരാവുകയും ചെയ്യുന്നതു് സാധാരണയായി. അപ്രകാരം അടിയാരാവുകയും അടിയായ്മ സ്വീകരിക്കുകയും ചെയ്ത സംഭവം എനിക്കുതന്നെ ഓൎമ്മയുണ്ടു്. കുന്നംകുളത്തുനിന്നു 4_5 നാഴിക വടക്കുപടിഞ്ഞാറായി കടവല്ലൂർ എന്ന ഒരമ്പലവും ദേശവുമുണ്ടു്. അവിടുത്തുകാരനായ ചേന്നപുരേടത്തു് വടക്കേക്കളത്തിൽ ഇട്ടൂരൻനായർ എന്നയാൾ കുട്ടി_കുടുംബസമേതം ഇല്ലത്തു വന്നു് അടിയായ്മ സ്വീകരിച്ചുപോവുകയുണ്ടായി. ഏതാണ്ടു് കൊ. വ. 1075_നു മുമ്പായിരിക്കണമതു്. എനിക്കോൎമ്മയുണ്ടു്; അത്രയേ പറയുവാൻ കഴിയൂ. ഇതിനെപ്പററി ഒരു കഥയും കൂടി കേട്ടിട്ടുണ്ടു്. കൊ. വ. 1071_ൽ തീപ്പെട്ട കൊച്ചി വലിയ

തമ്പുരാൻ ഒരിയ്ക്കൽ കടവല്ലൂരമ്പലത്തിൽ തൊഴുവാൻ വേണ്ടി വരി കയുണ്ടായി. മേൽപറഞ്ഞ ഇട്ടൂരൻനായർ നല്ല കഴിവുള്ള വീട്ടു കാരനായിരുന്നു. അയാൾ തമ്പുരാനു തിരുമുൽക്കാഴ്ച വെച്ച് മുഖം കാണിയ്ക്കാനായി അനുവാദത്തിന്നപേക്ഷിച്ചു. അപ്പോൾ ആ വീട്ടുകാർ ഏതില്ലത്തെ അടിയാരാണെന്നു അവിടുന്നു അന്വേഷിച്ചു. അതിന്നു മറുവടി പറയാൻ അയാൾക്കു കഴിഞ്ഞില്ല. അപ്പോൾ ആ അപേക്ഷയെ തമ്പുരാൻ സ്വീകരിയ്ക്കാതെ നിരസിയ്ക്കുകയേ ചെയ്തുള്ളു. അതു അവർക്കു വലിയ കുറച്ചിലായെന്നും, ഇല്ലത്തു വന്നു നൈക്കിണ്ടി വെച്ച് അടിയരാവാൻ അവരെ നിർബ്ബന്ധിച്ചതു ആ സംഭവമാണെന്നും കടവല്ലൂർ സ്വദേശിയായ കല്ലിമ്പൽ അച്ചുതൻനായർ പറകയുണ്ടായി. ശരിയായ ശൂദ്രരാവണമെങ്കിൽ ഏതെങ്കിലും ഒരില്ലത്തെ അടിയാരായേ മതിയാകു എന്നും, അല്ലെങ്കിൽ അതു അവർക്കു ഒരു ബ്ലാക്കുമാർക്കായിട്ടാണു കരുതിയിരുന്നതെന്നും ഇതുകൊണ്ടു തെളിയുന്നുണ്ടല്ലൊ. അങ്ങിനെ അടിയായ്മ സ്വീകരിയ്ക്കുകയും "ഞങ്ങൾ ബ്രിട്ടീഷുപ്രജയാണ്, അമേരിയ്ക്കൻപ്രജയാണ്" എന്നും മററും പറയുന്നതുപോലെ പ്രധാനപ്പെട്ട ഇല്ലങ്ങളിലെ അടിയാരാണെന്നു പറഞ്ഞു അഭിമാനം കൊള്ളുകയും ചെയ്യുന്ന നായന്മാർ അപൂർവ്വമായിരുന്നില്ല; മററുള്ളവർ അതിനെ വകവെച്ചുകൊടുക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. ഇന്നു പല ഇല്ലങ്ങളിലേയും അടിയാരായിട്ടു ഒന്നുരണ്ടല്ല എട്ടും പത്തും ശൂദ്രവീടുകളായി കാണുന്നതിന്നുള്ള ഒരു കാരണം ഇങ്ങിനെ കുററിമുടിഞ്ഞ ഇല്ലങ്ങളിൽനിന്നു അടിയായ്മ സ്വീകരിച്ചതാവണം. ഇപ്രകാരം പല കാരണങ്ങളെക്കൊണ്ടും ശൂദ്രവീടുകൾ ഇത്ര വളരെ അധികപ്പററായിത്തീൎന്നു. ഇനി പ്രകൃതം തന്നെ തുടരട്ടെ.

ഒരമ്പലത്തിലേയ്ക്കു ഏതെങ്കിലും ഒരു തന്ത്രിയോ ഒരില്ലത്തേയ്ക്കു ഏതെങ്കിലും ഒരു ഓതിയ്ക്കനോ ആയാൽ പോരെന്നും അതാതിന്നു നിശ്ചയിച്ചിട്ടുള്ളവർ തന്നെ വേണമെന്നും തീർച്ചയല്ലെ? ഇതുപോലെത്തന്നെ എല്ലാ കാര്യങ്ങളും (മതപരവും ലൌകികവും) ഓ

രോ ദേശത്തേയ്ക്കു നിശ്ചയിച്ചിരുന്ന ആളുകളെക്കൊണ്ടു തന്നെ ചെയ്യിയ്ക്കണമെന്നും, മററു ദേശക്കാരായാൽ പററില്ലെന്നും വ്യവസ്ഥ ചെയ്തിരുന്നു. അമ്പലത്തിൽ പാണി കൊട്ടുന്നതിന്നു മാരാരായാൻ മാത്രം പോര, ആ അമ്പലത്തിലെ മാരാർ തന്നെ വേണം; മാല കെട്ടാൻ വശമുള്ള ഏതെങ്കിലും നായരോ ഈഴവനോ ആയാൽ പററില്ല; ആ അമ്പലത്തിലേയ്ക്കു നിശ്ചയിച്ചിട്ടുള്ള വാരിയരോ മററു അമ്പലവാസിയോ വേണം. അതുപോലെത്തന്നെ ശൂദ്രൻ ചെയ്യേണ്ടതായ അടിയാർപ്രവൃത്തി ശൂദ്രനും, അത്തിക്കുറുശ്ശിയുടെ പ്രവൃത്തി അത്തിക്കുറുശ്ശിയും തന്നെ ചെയ്യണം. അതിന്നൊക്കെ ഏതെങ്കിലും ഒരു ശൂദ്രനോ അത്തിക്കുറുശ്ശിയോ ആയാൽ പോരെന്നും അവനവൻെറ — നമ്പൂതിരിമാരുടെ — അടിയാരായി നിശ്ചയിച്ചിട്ടുള്ള അതാതു ദേശത്തുള്ളവർ തന്നെ വേണമെന്നും നിർബ്ബന്ധമുണ്ടായിരുന്നു. അതുപോലെ പേറുണിന്നു ഉണ്ണിയ്ക്കിടാനുള്ള വള, വേളിയ്ക്കു വധുവിനെ കെട്ടിയ്ക്കുവാനുള്ള പൊഴുതുതാലി, സമാവത്തനം കഴിഞ്ഞാൽ കയ്യിന്മേലിടാനുള്ള മോതിരം മുതലായതെല്ലാം ദേശത്തെ തട്ടാനെക്കൊണ്ടു തന്നെ പണിയിയ്ക്കണം; അമ്പലത്തിലെ വിളക്കുവെപ്പിന്നും ഇല്ലത്തെ ചാത്തത്തിന്നും മററുമുള്ള എണ്ണകൾ ദേശത്തെ ചക്കൻ ആട്ടിയതാവണം; വിവാഹത്തിന്നു മന്ത്രകോടി, കലശങ്ങൾക്കും തേവാരത്തിന്നും മററുമുള്ള വസ്ത്രങ്ങൾ മുതലായവ ദേശത്തെ ചാലിയൻ നെയ്തുണ്ടാക്കിയതു തന്നെയാവണം; പ്രസവിച്ച കുട്ടിയുടെ പൊക്കിൾക്കൊടി മുറിയ്ക്കാനും, വിഷു 1-ാംനു- കറിയ്ക്കു നുറുക്കുവാനും മററുമുള്ള കത്തി ദേശത്തെ കരുവാൻ ഉണ്ടാക്കണം; ഹോമങ്ങൾക്കു വേണ്ടതായ പച്ചച്ചെരാത്, സഞ്ചയനത്തിന്നുള്ള പച്ചക്കലം ആദിയായവ ദേശത്തെ ആന്തുരാൻ ഉണ്ടാക്കിക്കൊണ്ടുവരണം; വിവാഹത്തിന്നു വേണ്ടതായ വാൽക്കണ്ണാടി, പൂജാപാത്രങ്ങൾ മുതലായവ ദേശത്തെ മൂശാരിയുണ്ടാക്കണം; ഹോമത്തിന്നുള്ള സ്രുവം, ജുഹു, യാഗപാത്രങ്ങൾ, യൂപം, അമ്പലത്തിലേയ്ക്കുള്ള ധ്വജം മു

തലായത് ദേശത്തെ ആശാരിയുണ്ടാക്കണം; ക്രിയാംഗമായ ക്ഷൌരങ്ങൾക്ക ദേശത്തെ അത്തിക്കുറുശ്ശിയും വെളക്കത്തലവനും വേണം; വിവാഹം മുതലായ ക്രിയകളിൽ അലക്കിയതുടുക്കുന്നതിന്നും, അമ്പലങ്ങളിൽ കോലത്തിന്നും മററുമുള്ള തിരുടാടയും ദേശത്തെ വെളുത്തേടൻ അലക്കിയതു തന്നെ വേണം; ആർത്തവം മുതലായ വലിയ അശുദ്ധി പോകാനും മററും ദേശത്തെ മണ്ണാത്തിയുടെ മാററു തന്നെ വേണം; വിവാഹാവസരങ്ങളിൽ ഔപാസനം കൊണ്ടുവരുന്നതിന്നും കുടിവെപ്പിന്നും അന്തോളമെടുക്കുവാൻ ദേശത്തെ പള്ളിച്ചാൻ തന്നെ വേണം—എന്നുവേണ്ട വൈദികവും ലൌകികവുമായ എല്ലാ കാര്യങ്ങൾക്കും അതാതു ദേശത്തെ തൊഴിൽക്കാർ തന്നെ വേണമെന്നും, അന്യദേശക്കാരോ അന്യദേശക്കാരുണ്ടാക്കിയതോ പാടില്ലെന്നും നിബ്ബന്ധിച്ചിരുന്നു.

ഇന്നും പുതുതായ വീടു പണിയുമ്പോൾ കുററി തറയ്ക്കുന്നതിന്നു അതാതു ദേശത്തെ ആശാരി തന്നെ വേണമെന്നു നാട്ടിൻപുറങ്ങളിൽ നിഷ്ക്കർഷിയ്ക്കാറുണ്ട്. നാട്ടിൽ ജോലിയില്ലാത്തതിനാൽ ദൂരസ്ഥലങ്ങളിൽ ജോലി ചെയ്തു താമസിയ്ക്കുയാണെങ്കിൽ അവനെ ഇതിന്നായി പ്രത്യേകം വരുത്താറുണ്ട്. അല്ലെങ്കിൽ അവൻെറ 'ചെക്കന്മാരെ' സാക്ഷിയായി നിർത്തി മററുള്ളവരെക്കൊണ്ടു കഴിപ്പിയ്ക്കുയും, അതിന്നുള്ള അവകാശങ്ങൾ അവന്നു കൊടുക്കയും ചെയ്തുവരുന്നു. അവന്നു കഴിവില്ലെങ്കിൽ പോലും അവനെ വരുത്താതെ പതിവില്ല. കല്ലിടാനും—ഗൃഹാരംഭത്തിന്നും—ദേശത്തെ കല്ലാശാരിയെ—പൂഴിയാശാരിയെ—തേടിപ്പിടിച്ചു കൊണ്ടുവരാറില്ലെന്നില്ല. കുററിപൂജ—കുററംശ—യ്ക്കും അവരെ വരുത്തുക പതിവാണ്.

ചുരുക്കിപ്പറയുകയാണെങ്കിൽ ഓരോ ജോലിയ്ക്കും അതാത് ദേശത്തേയ്ക്കു നിശ്ചയിയ്ക്കപ്പെട്ടവർ തന്നെ വേണമെന്നും മററു ദേശക്കാരായാൽ പററില്ലെന്നും (മററു ദേശക്കാർ പാടില്ലെന്നുപോലും) വ്യവസ്ഥ ചെയ്തിരുന്നു; അതാത് ജോലിയ്ക്കു നിശ്ചയിച്ചവർ തന്നെ ചെ

യ്യുണമെന്നു നിബ്ബന്ധവുമുണ്ടായിരുന്നു; മററാരും ചെയ്യാറുമില്ല. നമ്പൂതിരിദ്വേഷികളായ പുത്തേഴം കൂട്ടാളികാംക്ക ഇങ്ങിനെ പറയുമ്പോാം ശൂണ്ഠി കയറിയെന്നു വരും. പരിഭവം വേണ്ട. ഇതിന്നു വേണ്ടിടത്തോളം ഉദാഹരണങ്ങാം കാണിയ്ക്കാം. അമ്പലങ്ങളിലെ കഴകപ്രവൃത്തികാംക്ക അമ്പലവാസികാം തന്നെ വേണമെന്നുണ്ടോ? മാല കെട്ടാനും പൂവു നന്നാക്കാനും വശമുള്ളവരാവണമെന്നല്ലേ ഉള്ളു? അതറിയാമെങ്കിൽ പിന്നെ നായരോ ഈഴവനോ ആരായാലെന്താണ്? പാണി കൊട്ടാൻ മാരാരല്ലെങ്കിൽ എന്താണ് തരക്കേട്? അതറിയാവുന്ന നായന്മാരായാൽ പോരേ? മണ്ണാന്മാരിലും പാണന്മാരിലും കൊട്ടറിയുന്നവർ ഇന്നും ധാരാളമുണ്ടല്ലൊ. പക്ഷെ നായന്മാരും മററുമായാൽ പോരായ്കയില്ലെന്നു ഈ ഇളങ്കുളപ്രഭൃതികളായ 'ശൂദ്രപ്രസ്ഥാനക്കാർ' ഒരുപക്ഷെ സമ്മതിച്ചേയ്ക്കും; അവിടുന്നങ്ങോട്ടു പോയാലെ അവക്കെതിർപ്പുണ്ടാകൂ. അവരുടെ സംസ്കാരവും വിനയവും അത്തരത്തിലാണ്. എന്നാൽ ഒരു കാര്യം ചോദിയ്ക്കാൻ തോന്നുന്നു. അമ്മ, അമ്മാമൻ മുതലായവർ മരിച്ചാൽ പതിനാറിനും കൊല്ലംതോറും ചാത്തം വെയ്ക്കാനും എളേതിനു പകരം അതുകാം പഠിച്ചിട്ടുള്ള മണ്ണാൻ, പറയൻ മുതലായവരായാൽ സമ്മതമാണോ? തന്ത്രിയ്ക്കും, ഭഗവത്സേവ പൂജ ഗണപതിഹോമം മുതലായ വൈദികകാര്യങ്ങാം ചെയ്ത നമ്പൂതിരിയ്ക്കും ദക്ഷിണ ചെയ്യുമ്പോാം വെറും കടലാസു പോരെന്നു കരുതി നാലണയെങ്കിലും നാണ്യമായിത്തന്നെ എടുത്ത് വെററിലടയ്ക്ക എന്നിവയും കൂട്ടി ദക്ഷിണ ചെയ്യുകയല്ലെ ഇന്നും ആരും പതിവ്? അവരെ കിഴക്ക തിരിഞ്ഞിരുത്തിയാണല്ലൊ അതു ചെയ്യുന്നതു്? എന്തിന്നിങ്ങനെ ഗോഷ്ടികാം കാണിയ്ക്കുന്നു? കാര്യം കഴിഞ്ഞാൽ കച്ചവടക്കാക്കും മററും കൊടുക്കുന്നതുപോലെ ഇവക്കുള്ള ദക്ഷിണപ്പണത്തിന്നു ബാങ്കിലേയ്ക്കു ചെക്ക കൊടുത്താൽ പോരെ? ചാത്തം വെയ്ക്കുന്ന എളയതിനെങ്കിലും ഇങ്ങനെ ദക്ഷിണ ചെക്കായിക്കൊ

ടുക്കാൻ ഈ പുത്തേഴൻ കൂട്ടാളികൾ ഒരുങ്ങുമോ? ദക്ഷിണ ചെയ്യുമ്പോൾ എന്തിന്നു കിഴക്കു തിരുച്ചിരുത്തി വെററിലഅടയ്ക്ക കൊടുക്കുന്നു? ബീഡി സിഗ്രററായാൽ പോരേ?

ഗണപതിഹോമത്തിന്നു എന്തിന്നു നാളികേരം വാങ്ങി ഉടച്ചു പൂളുന്നു? മാപ്പിളമാരിൽനിന്നു കൊപ്പര വാങ്ങിയാൽ പോരേ? ഹോമത്തിന്നു പ്ലാശിൻചമതയും ഹോമാഗ്നി കത്തിക്കുവാൻ പ്ലാവിൻെറ വിറകും തന്നെ വേണമെന്നു എന്താണു നിർബ്ബന്ധം? ഏതെങ്കിലും മരത്തിൻെറ കത്തുന്ന വിറകായാൽ പോരേ? ദർഭപ്പുല്ലിന്നു പകരം വയ്ക്കോലൊ മറേറതെങ്കിലും പുല്ലോ ഉപയോഗിച്ചാൽ മതിയോ? നെയ്യിന്നു പകരം മെഴുക്കുള്ള എണ്ണയോ കൊട്ടെണ്ണയോ ക്രൂഡോയലൊ ആയാലെന്താണു തരക്കേടു? തീയു കത്തിയാൽ മതിയല്ലോ. അമ്പലങ്ങളിലേയും മററും ദേവപൂജയ്ക്കു ഉണക്കല്ലരി വററിച്ച നേദ്യം തന്നെ വേണമെന്നു എന്തിനാണിത്ര നിർബ്ബന്ധം? അവിൽ, മലർ, ശർക്കര, നാളികേരം, കദളിപ്പഴം എന്നിങ്ങനെ വേറെയും ദേവപൂജയ്ക്കു നിവേദ്യമായി ഉപയോഗിക്കാറുണ്ടല്ലോ. അങ്ങിനെയല്ലാതെ അതിന്നു പകരം റൊട്ടി, ബിസ്ക്കററ്, ചോക്കലെററ് മുതലായവ ഉപയോഗിച്ചാൽ പോരേ? ഇങ്ങനെയൊക്കെച്ചോദിച്ചാൽ പുത്തേഴപ്രഭൃതികളെപ്പോലെയുള്ള ക്ഷുദ്രപ്രസ്ഥാനക്കാർക്കു കേവലം മൌനമോ ശുണ്ഠിയോ മാത്രമാണുണ്ടാവുക; അല്ലാതെ ന്യായമായ മറുവടിയൊന്നും ആരും പറയുകയില്ല. ഒരു നിലവാരത്തിലുള്ള യുക്തി സ്വീകരിച്ചാൽ എതിർചോദ്യം വന്നാലും തോല്ക്കാത്ത മട്ടിൽ അതേവിധം എല്ലാ യുക്തികളും സ്വീകരിക്കണം. അല്ലാതെ തനിക്കിഷ്ടമില്ലാത്ത കാര്യങ്ങളെ ഉപേക്ഷിക്കാറാകുമ്പോൾ മാത്രം ഒരു യുക്തി പറയുകയും ഇഷ്ടമുള്ള മറെറാരു കാര്യം വരുമ്പോൾ അതേ ലെവലിലുള്ള യുക്തി സ്വീകരിക്കാതിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതു തെററാണല്ലോ. ഈ പരമാർത്ഥം അധികമാരും മനസ്സിലാക്കുന്നില്ല.

ഓരോ കർമ്മങ്ങളും അതാതിന്നു വിധിയ്ക്കപ്പെട്ട—അധികാരപ്പെട്ട—ആളുകൾ തന്നെ ചെയ്തേ മതിയാകൂ; ഫലം സിദ്ധിയ്ക്കണമെങ്കിൽ ആരെങ്കിലും വല്ലവിധേനയും ചെയ്തതുകൊണ്ടായില്ല; കുറേ ചമതയും ദർഭപ്പുല്ലും നെയ്യും തീയിലിട്ടു കത്തിച്ചതുകൊണ്ടൊന്നും ഹോമമാകയില്ലല്ലൊ. ഫലം കിട്ടണമെങ്കിൽ അതിന്റെ വിധിപ്രകാരവും അധികാരപ്പെട്ട ആളും — പച്ചയായിപ്പറഞ്ഞാൽ ബ്രാഹ്മണനും — ചെയ്തേ മതിയാകൂ. ആരെങ്കിലും അമ്പലത്തിലെ ഗർഭഗൃഹത്തിൽ കടന്നു ബിംബത്തിന്റെ തലയിൽ കുറേ വെള്ളം 'പാർന്നുകൊണ്ടു'' — 'ഒഴിച്ചതുകൊണ്ടു'' — ഒന്നും അഭിഷേകമാകയില്ല. അതിന്നധികാരപ്പെട്ട ആൾ കുളിച്ചു ശുദ്ധമായി വന്നു അതിന്റെ വിധിയനുസരിച്ച് മന്ത്രങ്ങളോടുകൂടി ച്ചെയ്തേ അഭിഷേകമാകൂ. ചൈതന്യം വർദ്ധിയ്ക്കാനും ദേവാനുഗ്രഹമുണ്ടാവാനും അങ്ങിനെയായാലേ മതിയാകൂ; മറിച്ചായാൽ അനുകൂലഫലമുണ്ടാവില്ല, വിപരീതഫലമുണ്ടാകയും ചെയ്യും. ബിംബത്തിന്മേൽ വെള്ളം വീഴുകയല്ല പ്രധാനം; അഭിഷേകത്തിന്റെ വിധിപ്രകാരം വീഴുകയാണല്ലൊ. ഇതുതന്നെയാണു എല്ലാ കുലധർമ്മക്കാരുടേയും സ്വഭാവം. ഇനി പ്രകൃതം തുടരട്ടെ.

ദേശക്കാരായ ഓരോ വീട്ടുകാരും അതാതു തൊഴിൽ ചെയ്തുകൊണ്ടേ ജീവിയ്ക്കണമെന്നും, അതാതു ദേശത്തുണ്ടാക്കിയ ഉല്പന്നമേ അതാതു ദേശക്കാർ ഉപയോഗിയ്ക്കാവൂ എന്നും പറഞ്ഞുവല്ലൊ. ഇനി ദേശത്തെ ഓരോ വീട്ടുകാർക്കും മറെറാരോ വീട്ടുകാരോടുമുള്ള ബന്ധമെന്തായിരുന്നുവെന്നാലോചിയ്ക്കാം. ഇതിന്നും പ്രസ്സിന്റെ ഉദാഹരണം തന്നെ എടുക്കുക. പ്രസ്സിലെ ഓരോ ജോലിക്കാരനും ഉടമസ്ഥനോടു മാത്രമേ കരാറുള്ളു. ജോലിക്കാർ തമ്മിൽ യാതൊരു ബാധ്യതയുമില്ല; കരാർ ചെയ്തിട്ടുമില്ല. എന്നാൽ ദേശത്തെ സ്ഥിതി അതല്ല. ഓരോ വീട്ടുകാരും—ഇല്ലക്കാരും—മറെറല്ലാ വീട്ടുകാരോടും പ്രത്യേകം പ്രത്യേകം കരാറിലേപ്പെട്ടുകൊണ്ടും ബാധ്യതപ്പെ

ട്ടുകൊണ്ടുമാണിരിയ്ക്കുന്നതു്. 30 ഇല്ലങ്ങളും, അതനുസരിച്ച മററു വീടുകളടക്കം 100 ഗൃഹങ്ങളുമുള്ള ഒരു ദേശമുണ്ടെന്നു വിചാരിയ്ക്കുക. അത് തികച്ചും സ്വയംപര്യാപ്തമാണെന്നും ഇരിയ്ക്കട്ടെ. അവിടെ രണ്ടു ചാലിയകുടുംബങ്ങളാണുള്ളതു്. അവരും മററു 98 വീട്ടുകാരും തമ്മിൽ കരാറിലേപ്പെട്ടിരിയ്ക്കയാണു്. എന്താണതു്? ഞങ്ങൾ കഴിവനുസരിച്ചു് വസ്ത്രങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കിക്കൊള്ളാമെന്നും, ആ ജോലി ചെയ്യാതിരിയ്ക്കുകയൊ വസ്ത്രങ്ങൾ മറെറാരു ദേശത്ത് കൊണ്ടുപോയി വില്ക്കുകയോ ചെയ്കയില്ലെന്നുമാണ് അതു്; ബാക്കി 98 വീട്ടുകാരാകട്ടെ ഞങ്ങൾ മറെറാരാളിൽനിന്നോ മറെറാരു സ്ഥലത്തുനിന്നോ തുണികൾ വാങ്ങുകയില്ലെന്നും, ഈ രണ്ടു കുടുംബക്കാരിൽനിന്നു മാത്രമെ വാങ്ങുകയുള്ളുവെന്നും കരാർ ചെയ്തിരിയ്ക്കുന്നു. ഈ വിധം നടന്നാൽ ആ ചാലിയന്മാക്കു തൊഴിലില്ലാതേയോ ആ ദേശക്കാക്കു ആവശ്യമുള്ള വസ്ത്രങ്ങൾ കിട്ടാതേയോ ബുദ്ധിമുട്ടിന്നിടവരാത്ത വിധത്തിലാണ് ഓരോ കുടുംബങ്ങളേയും ഏപ്പെടുത്തിയിരുന്നതു്. ആ ദേശത്ത് വെളക്കത്തല നായരുടെ ഒരു വീടേ ഉള്ളുവെന്നു കരുതുക. തങ്ങൾ മറെറാരു ദേശത്തു പോയി പ്രവൃത്തി എടുക്കുകയോ സ്വദേശത്ത് പ്രവൃത്തി എടുക്കാതിരിയ്ക്കുകയോ ചെയ്കയില്ലെന്നും പാടില്ലെന്നും അവരും, മറെറാരു ദേശത്തെ നായരെക്കൊണ്ടു ക്ഷൌരം ചെയ്യിയ്ക്കയില്ലെന്നും പാടില്ലെന്നും മററു 99 വീട്ടുകാരും അന്യോന്യം നിശ്ചയിച്ചിരിയ്ക്കയാണ്. അതുപ്പോലെത്തന്നെ ന്യായമായ കാരണവും മററുള്ളവരുടെ സമ്മതവും കൂടാതെ യാതൊരാൾക്കും തങ്ങളുടെ തൊഴിൽ—സ്വധമ്മം—ഉപേക്ഷിയ്ക്കാനോ മറെറാരു തൊഴിൽ—പരധമ്മം—സ്വീകരിയ്ക്കാനോ അധികാരവുമില്ല. ഒരുതരം തൊഴിലാളി മറെറാരുതരം തൊഴിൽ സ്വീകരിച്ചാൽ ആ തൊഴിൽക്കാക്കു ബുദ്ധിമുട്ടാകും. മുൻ പറഞ്ഞ ഉദാഹരണത്തിലെ പ്രസ്തുമാൻ തന്റെ ജോലി ഉപേക്ഷിച്ചു കമ്പോസിററരുടെ തൊഴിൽ സ്വീകരിച്ചുവെന്നു വെയ്ക്കുക. അ

പ്പോഠം മാറ കമ്പോസിററർമാക്ക ജോലി കുറയുകയും, അതേ സമ യത്ത് പ്രസ്സ നടത്താൻ ആളില്ലാതാവുകയും ചെയ്യുമെന്നു വ്യക്ത മാണല്ലൊ. അതുപോലെത്തന്നെ മേൽപറഞ്ഞ ദേശത്ത് രണ്ടു ആശാരിക്കുടിയും രണ്ടു കരുവാക്കുടിയും ആണുള്ളതെന്നു വിചാരി ക്കുക. അതിൽ ഒരു കരുവാൻ സ്വന്തം ജോലി വിട്ടു ആശാരിപ്പ ണിയിലേപ്പെട്ടാൽ അതിൻെറ ഫലം ആശാരിമാക്ക ജോലിയില്ലാ താവുകയാണെന്നു സ്പഷ്ടമല്ലെ? കരുവാന്മാരുടെ ജോലി എടുക്കാൻ ആളില്ലാതെ ബുദ്ധിമുട്ടാവുകയും ചെയ്യും. അങ്ങിനെ വന്നാൽ അ ത് ദേശത്തിന്നു ഹാനികരമാണെന്നു തീച്ച്യയുമാണ്. അതുകൊണ്ടു അങ്ങിനെ വരാതിരിപ്പാനാണ് മുമ്പു പറഞ്ഞ വിധം ദേശവ്യവ സ്ഥകഠം ഏപ്പെടുത്തിയിരുന്നതു്. ഓരോ ദേശവും അവിടുത്തെ പ്ര വൃത്തിയും അതാതു കുടുംബക്കാരുടെ സ്വന്തമാണ്; അവൻെറ കുത്ത കയാണ്. അതാതു ദേശത്തുള്ള അത്തരം അവകാശങ്ങളെ ജന്മാവ കാശമെന്നും, അവകാശികളെ ജന്മാവകാശികളെന്നും പറഞ്ഞിരു ന്നു. ഇന്നും നാട്ടിൻപുറങ്ങളിൽ അങ്ങിനെ വ്യവഹരിക്കുന്ന പ്രദേ ശങ്ങഠം തീരെ ഇല്ലാതായിട്ടില്ല. അത്തരക്കാരെ സാധാരണയായി വ്യവഹരിക്കുന്ന ഭാഷ ജന്മാശാരി, ജന്മത്തട്ടാൻ, ജന്മപ്പറയൻ എ ന്നീ വിധത്തിലാകുന്നു. ഈ ഭാഷയ്ക്കു് ഇപ്പോഴും മദ്ധ്യകേരളം മുതൽ തെക്കൻപ്രദേശങ്ങളിലേ പ്രചാരമില്ലാതായിട്ടുള്ളു; വടക്കേമലബാർ മുതലായ പ്രദേശങ്ങളിൽ ഈ ഭാഷ ധാരാളം പ്രചാരത്തിലുണ്ടു്. കേവലം പണികഠം മാത്രമല്ല അതാതിടത്തെ ദേശമര്യാദ മുതലായ തും അവരുടെ ജന്മാവകാശമാണ്. അന്യദേശത്തുകാരനായ ഏ തെങ്കിലുമൊരു തൊഴിലാളിക്കു ആ ദേശത്തെ തൊഴിലാളികളുടെ സമ്മതം കൂടാതെ അവിടെ വന്നു പണിയെടുക്കുകയോ അവിടുത്തു കാക്ക് പണിയെടുപ്പിക്കുകയോ ചെയ്യാൻ പാടില്ലെന്നാണതിൻെറ സാരം. ആ ദേശമര്യാദകളെല്ലാം അതാതു തൊഴിലാളികഠംക്കു കൊ ടുക്കേണ്ടതായ ബാധ്യത ദേശക്കാക്കുള്ളതുപോലെത്തന്നെ അതുകഠം

കിട്ടുവാനുള്ള അവകാശം അവിടുത്തെ തൊഴിലാളികൾക്കുമുണ്ടായിരുന്നു.

'കാരായ്മ' എന്നൊരവകാശമുണ്ട്. ഒരു ഉദാഹരണംകൊണ്ടു ഇതൊന്നു വ്യക്തമാക്കേണ്ടിയിരിയ്ക്കുന്നു. ചില കഴകക്കാൎക്ക് ഒരമ്പലത്തിലെ കഴകപ്രവൃത്തി നടത്താൻ വേണ്ടി വസ്തുക്കൾ ചാൎത്തി കൊടുത്തിട്ടുണ്ടാവും. അതു ആ പ്രവൃത്തിയ്ക്കു വേണ്ടി കാരായ്മയായിട്ടാണു കൊടുത്തിട്ടുള്ളതെങ്കിൽ ആ പ്രവൃത്തി നടത്തിവരുന്നേടത്തോളം കാലം ആ വസ്തു അവൎക്കു കൈവശം വെച്ച് അനുഭവിപ്പാൻ അവകാശമുണ്ട്. അതു വീഴ്ച വരുത്തിയാൽ മാത്രമേ ഊരായ്മക്കാൎക്ക് അതൊഴിപ്പിയ്ക്കാനധികാരമുള്ളു. അങ്ങിനെ അല്ലാതെ അവരെ പിരിച്ചുവിടാനൊ വസ്തു ഒഴിപ്പിച്ചെടുക്കാനോ ഊരായ്മക്കാൎക്കധികാരമില്ല. ഇത്തരം അവകാശങ്ങളേയാണു 'കാരായ്മാവകാശങ്ങ'ളെന്നു പറയുന്നതു്. ഈ അവകാശം അന്യാധീനപ്പെടുത്തുവാനോ തീറു കൊടുക്കുവാനോ പാടില്ല; അങ്ങിനെ എന്തെങ്കിലും ചെയ്താൽ ആ അവകാശം അവൎക്കു നഷ്ടപ്പെടുന്നതാകുന്നു. എന്നാൽ ജന്മാവകാശത്തിൻെറ നില അതല്ല; അതിനേക്കാൾ പ്രബലവും ശാശ്വതവുമാണതു്. ആ അവകാശം പണയം കൊടുക്കാനും തീറു കൊടുക്കാനും മററും അവൎക്കധികാരമുണ്ട്; അതുകൊണ്ടൊന്നും അതു നഷ്ടപ്പെടുകയുമില്ല. ജന്മാവകാശത്തിൻെറനില അങ്ങിനേയാകുന്നു. ഇത്തരം ജന്മാവകാശങ്ങൾ പണയം കൊടുത്തതും പിന്നീട് കടം വീട്ടി പണയാവകാശം തിരികെ എടുത്തതുമായ ഒരു സംഭവമാണിവിടെ ഇനി പറയുന്നതു്.

കണ്ണനൂർ എന്ന ദേശവും ദേശക്ഷേത്രവും നില്ക്കുന്നതു് പട്ടാമ്പിയിൽനിന്നു രണ്ടു—രണ്ടര നാഴിക പടിഞ്ഞാട്ടു മാറി ഭാരതപ്പുഴയുടെ തെക്കേക്കരയിലാകുന്നു. വടക്കേക്കരയിൽ ചേനനൻ ആ ദേശത്തെ പ്പറയനാണ്. പറയൎക്കും പുലയൎക്കുമുള്ള അവകാശത്തിന്നു 'പടി' എന്നാണു പറയുക. ഇവിടെ 'പടി' എന്നതിൻെറ താ

ല്ലരും ആ ഇല്ലം അഥവാ വീട്ട് എന്നാകുന്നു. ആ ദേശത്തെ പ്പടികളെല്ലാം അവൻെറ അവകാശമാണു്; എന്നുവെച്ചാൽ അവൎക്കാവശ്യമുള്ള പണികഠം ഇവനേക്കൊണ്ടേ എടുപ്പിയ്ക്കു എന്നും, അവിടെനിന്നുള്ള ദേശമൎയ്യാദകളെല്ലാം അവനേ കൊടുക്കു എന്നുമാണൎത്ഥം. ഈ ചേനൻ തൻെറ ജന്മാവകാശത്തിൽപ്പെട്ട 10 പടികഠം വട്ടേക്കളത്തിൽ നാരായണൻ എന്ന പറയനു പണയം കൊടുത്തു് നൂററപ്പിക കടം വാങ്ങിയിരുന്നു. നാലു കൊല്ലം മുമ്പാണു ചേനൻ ഒരു പുലാവു മുറിച്ചു വിററു് ആ കടം തീൎത്തു് പണയം റദ്ദാക്കി, ആ അവകാശം തിരിച്ചുവാങ്ങിയതു്. ഈ പണയം കൊടുക്കലും തിരിച്ചെടുക്കലുമെല്ലാം നടന്നതു ദേശത്തു പ്രമാണിമാരെ സാക്ഷിയാക്കിക്കൊണ്ടാകുന്നു. ഈ പണയം നിലവിലിരുന്ന കാലത്തെല്ലാം ആ പടികളിലെ—തറവാട്ടുകാരുടെ—പണികളെല്ലാം എടുത്തിരുന്നതു നാരായണനായിരുന്നു. അക്കാലത്തെ ദേശമൎയ്യാദകഠം വാങ്ങിയിരുന്നതും അവൻതന്നേയാണു്. ദേശമൎയ്യാദ എന്നാലെന്തെന്നു അടുത്ത അദ്ധ്യായത്തിൽ പ്രതിപാദിയ്ക്കാം. ആ ദേശത്തെ ആശാരി കറപ്പനും തൻെറ ജന്മാവകാശം ഇതുപോലെ പണയം കൊടുത്തതായി കേട്ടിട്ടുണ്ടു്. ഈ വക ദേശവ്യവസ്ഥകഠം ക്കുണ്ടായിരുന്ന കെട്ടുറപ്പിൻേറയും ശക്തിയുടേയും ഏതാണ്ടൊരു സ്വരൂപം ഇതുകൊണ്ടു വായനക്കാൎക്കു കുറച്ചെങ്കിലും മനസ്സിലാക്കുവാൻ കഴിയും. ഇന്നത്തെ തലമുറക്കാൎക്കെല്ലാം ഞാൻ ഇങ്ങിനെ പറയുന്നതു അസംബന്ധവും നുണയുമാണെന്നു തോന്നിയെന്നു വരാം. ഈ സംഭവത്തെപ്പററി ഇത്രയും ഇവിടെ പ്രസ്താവിയ്ക്കാൻ കാരണമതാണു്. മലബാർ—വടക്കൻ—പ്രദേശങ്ങളിലന്വേഷിച്ചാൽ ഇത്തരം സംഭവങ്ങഠം ഇപ്പോഴും ധാരാളമുണ്ടാകും. അങ്ങിനെ അന്വേഷിച്ചിട്ടു പ്രയോജനമില്ലാത്തതിനാൽ ഇതുകൊണ്ടവസാനിപ്പിയ്ക്കുന്നതാണു്.

ഓരോ ഇല്ലങ്ങളിലേയും അടിയാരായ ശൂദ്രന്മാർ മുതൽ പറയരടക്കമുള്ള ഓരോ വംശത്തൊഴിലാളികളുടേയും നില ഇതായിരുന്നു.

പക്ഷെ അങ്ങിനെ പണയമോ തീറോ കൊടുക്കുന്നതു അതേതരം വംശത്തൊഴിലാളികൾക്ക മാത്രമെ പാടുള്ളവെന്ന പ്രത്യേകം മനസ്സിലാക്കേണ്ടതാണ്. എന്തെന്നാൽ ആ തൊഴിൽ അവിടെ അതേ നിലയിൽ തുടൎന്ന നടന്നുകൊണ്ടിരിയ്ക്കണമെന്നത് നിൎബ്ബന്ധവും അത്യാവശ്യവുമാണല്ലൊ. അതിന്നു അതേതരം തൊഴിലാളികൾക്ക മാത്രമല്ലാതെ മറ്റൊരു തരക്കാൎക്കധികാരമില്ലല്ലൊ. ആ കാരണത്താലാണ മറ്റൊരു തരം തൊഴിലാളികൾക്ക വില്ക്കുവാനൊ വാങ്ങുവാനോ പാടില്ലെന്ന പറഞ്ഞതു്. ഇതെല്ലാം ഇന്നത്തെ ഗവൎമ്മെണ്ടുനിയമം പോലെ അച്ചടിച്ച പുസ്തകങ്ങളാക്കുകയോ മുദ്രക്കടലാസിലെഴുതി രജിസ്റ്റാക്കുകയോ ചെയ്തിട്ടില്ലെന്നതു ശരിതന്നെ. പക്ഷെ അത്തരം നിയമങ്ങളേക്കാളും കരാറുകളേക്കാളും പത്തുമടങ്ങു സത്യത്തോടും വീഴ്ച കൂടാതേയുമാണ് ആ വക പഴയ സാമൂഹ്യനിയമങ്ങൾ ഇന്നും നടന്നുവരുന്നതു്. കല്യാണം ശേഷക്രിയ മുതലായ അടിയന്തരാവസരങ്ങളിൽ ഇന്നു കണ്ടുവരുന്ന ആഭിജാത്യവ്യവസ്ഥകളിലെ നിഷ്കൎഷ ഒന്നു ശ്രദ്ധിച്ചാൽ ഇതെല്ലാം ബോധ്യം വരും. ഇത്തരത്തിലുള്ളതെല്ലാം അലിഖിതനിയമങ്ങൾ ആണെങ്കിലും ലിഖിതങ്ങളേക്കാൾ പ്രാബല്യം അവയ്ക്കുണ്ടു്.

ഒരു ദേശത്തുള്ള തൊഴിലാളികൾ മററു ദേശത്തു പോയി പ്രവൃത്തിയെടുക്കരുതെന്നായിരുന്നുവല്ലൊ നിയമം. ഒരു ദേശത്തെ ഏതെങ്കിലും വംശത്തൊഴിലാളിയ്ക്കു പുല മുതലായ കാരണങ്ങളെക്കൊണ്ട് മുടക്കം വരികയും, തത്സമയത്ത് ആ ദേശക്കാരായ ഏതെങ്കിലും ഇല്ലക്കാൎക്ക അത്തരം വംശത്തൊഴിലാളിയെക്കൊണ്ടു് ആവശ്യം വരികയും ചെയ്യുവെന്നു വരാമല്ലൊ. ഇതിന്നു ഒരു ഉദാഹരണം പറയാം. ഒരില്ലത്ത് ഒരാൾ മരിച്ചു. സംസ്കാരത്തിന്നു അത്തിക്കുറുശ്ശിയുടെ സഹായം കൂടാതെ വയ്യ. ആ ദേശത്തെ അത്തിക്കുറുശ്ശിയ്ക്കു പുലയാകയാൽ അത് നിവൃത്തിയ്ക്കാൻ തരമില്ലതാനും. അങ്ങിനെ വരുന്ന സന്ദൎഭങ്ങളിൽ അടുത്ത ദേശത്തുള്ള അതേ ജോ

ലിക്കാരെക്കൊണ്ടു് ആ കാര്യം നിവ്വഹിപ്പിയ്ക്കാറുണ്ടു്. പക്ഷെ അതിന്നു ആ മുടക്കമുള്ള വീട്ടുകാരോ ആവശ്യമുള്ള ഇല്ലക്കാരോ വിളിച്ചാൽ അടുത്ത ദേശക്കാരൻ വരികയില്ല; അതിന്നു ആ ദേശപ്രമാണി അടുത്ത ദേശപ്രമാണിയോടു് ആവശ്യപ്പെടുകയും, അദ്ദേഹം അനുവദിയ്ക്കുകയും ചെയ്തേ ആ വീട്ടുകാർ മറുദേശത്തു പോയി ആ കാര്യം നിവ്വഹിയ്ക്കുകയുള്ളു. ആ ദേശങ്ങളിൽ ആഢ്യന്മാരുണ്ടെങ്കിൽ മുക്കാലേമുണ്ടാണിയും ആ പ്രമാണി അവരായിരിയ്ക്കും. മറിച്ചും ഉണ്ടാവില്ലെന്നു തീത്തു പറഞ്ഞുകൂടെന്നേ ഉള്ളു. ഒരു സമയം ആ പ്രമാണി കാലദോഷത്താൽ സ്വത്തു ക്ഷയിച്ചു് പ്രാമാണ്യം കുറഞ്ഞവനായി പ്പരിണമിച്ചിട്ടുണ്ടാവാം. എന്നിരുന്നാലും ഈ വിഷയത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിൻെറ പ്രാമാണ്യം ചോദ്യം ചെയ്യാതെ എല്ലാവരും വകവെച്ചു കൊടുക്കുകയും, അദ്ദേഹത്തെക്കൊണ്ടുതന്നെ പറയിയ്ക്കുകയുമേ ചെയ്തിരുന്നുള്ളു. 25–30 കൊല്ലങ്ങൾക്കിപ്പുറമാണു ഈ വക അടിയാർപ്രവൃത്തികളിൽ നമ്പൂതിരിമാക്കു ശ്രദ്ധ കുറഞ്ഞതു്. മറെറാരു വിധം പറഞ്ഞാൽ അവരവരുടെ ദേശത്തു് മാത്രമുള്ള ജന്മാവകാശമാണു് അവരവരുടെ പ്രവൃത്തികൾ. അതുകൊണ്ടവക്കു ആ ദേശത്തെ യജമാനനായ നമ്പൂതിരിമാരുടെ അനുവാദമില്ലാതെ മറെറാരാളുടെ പ്രവൃത്തിയ്ക്കു പോകാനധികാരമില്ല. ചുരുക്കിപ്പറയുക യാണെങ്കിൽ ആന്തൂരാൻ, ചക്കാൻ, ചാലിയൻ, ആശാരി, മൂശാരി, തുടങ്ങി എല്ലാ കുലധമ്മക്കാരും മറുദേശങ്ങളിൽ പ്പോയി പണിയെടുക്കുകയോ ഉല്പന്നങ്ങൾ വില്ക്കുകയോ ചെയ്തിരുന്നില്ല; ചെയ്യാൻ സമ്മതിച്ചിരുന്നുമില്ല. മറെറാരു ദേശത്തു പോയി പ്രവൃത്തി എടുക്കണമെങ്കിൽ ആ ദേശത്തെ പ്രവൃത്തിക്കാരൻേറയും ദേശപ്രമാണി—നമ്പൂതിരി—യുടേയും ആവശ്യവും, സ്വന്തം ദേശത്തെ പ്രമാണിയുടെ സമ്മതവും വേണമെന്നു നിബ്ബന്ധമാണു്. വെളുത്തേടത്തു–വെളക്കത്തല നായന്മാർ പോലും ഇന്നും അന്യദേശത്തു പോയി (ആവശ്യക്കാരുണ്ടായിരുന്നാൽക്കൂടി)

ജോലിയെടുക്കാറില്ല. ഈ വസ്തുത ഓരോ വായനക്കാരും അവനവന്റെ ദേശത്തെ ഒന്നു പരിശോധിച്ചാൽ വ്യക്തമാകും. എന്റെ ചെറുപ്പക്കാലത്തെ ചില അനുഭവങ്ങൾ ഇവിടെ വിവരിയ്ക്കാം.

കാണിപ്പയ്യൂർ ദേശത്തിന്റെ അയൽവക്കമായ കുറുനെല്ലിപ്പറമ്പ് എന്ന ദേശത്ത് നായന്മാരുടെ ഒരു എണങ്ങുകൂട്ടമുണ്ടായി. ഒടുവിൽ നായന്മാരെല്ലാം കൂടി അവിടുത്തെ വെളക്കത്തലനായരെ ജാതിഭ്രഷ്ട് കല്പിച്ചു വേർതിരിച്ചു നിർത്തി. എന്റെ ഇല്ലം മുഖേന—കാരണവന്മാരും ചേർന്നുകൊണ്ട്"—ആണു അപ്രകാരം തീരുമാനമെടുത്തത്. അങ്ങിനെ കുറച്ചു ദിവസത്തേയ്ക്കു (അതു തീരുന്നതുവരെ) ആ ദേശക്കാർക്കു ക്ഷൌരം ചെയ്യാൻ വെളക്കത്തലനായരില്ലാതായി. അപ്പോൾ കാണിപ്പയ്യൂർ ദേശത്തെ വെളക്കത്തലവനോട് അവിടുത്തുകാരുടെ ആവശ്യം നിർവ്വഹിച്ചുകൊടുക്കണമെന്നു എന്റെ ജ്യേഷ്ഠൻ ആവശ്യപ്പെട്ടു. അത് അവന്നു വലിയ സങ്കടമായിരുന്നു. മറെറാരു ദേശത്തു പണിയെടുക്കുവാൻ ആ ദേശക്കാരന്റെ സമ്മതം കൂടാതെ പോകേണ്ടിവന്നുവല്ലൊ! എന്നായിരുന്നു അതിന്നു കാരണം. അന്യന്റെ സ്ഥലത്തു പോയി എന്തെങ്കിലും സാധനം ബലാല്ക്കാരമായി എടുത്തുകൊണ്ടുവരാൻ നിർബ്ബന്ധിച്ചാലെന്നപോലെ അവന്റെ മുഖത്ത് സങ്കടവും ക്ഷോഭവും വല്ലാതെ സ്ഫുരിച്ചിരുന്നു. എങ്കിലും (നിവൃത്തിയില്ലാത്തതുകൊണ്ടെന്നുതന്നെ പറയട്ടെ) അതു നിർവ്വഹിയ്ക്കാതിരുന്നില്ലെന്നേ പറയേണ്ടു. എന്റെ ചെറുപ്പക്കാലത്തുകൂടി ദേശം മാറി പ്രവൃത്തിയെടുക്കുക എന്നതു് അത്രയും നീചമായ ഒന്നായിരുന്നു. അതിന്നുള്ള കാരണം ദേശവ്യവസ്ഥയുടെ കെട്ടുറപ്പുമാകുന്നു. ഇതൊക്കെത്തന്നെ ഇന്നത്തെ വായനക്കാർക്കു അത്ഭുതകരമായി തോന്നിയേയ്ക്കാം. ഒരുപക്ഷെ അവിശ്വസനീയമായിത്തോന്നാനും വിരോധമില്ല. എന്നാൽ എന്റെ ഇല്ലത്തെ കഥ പറയാനോ എന്റെ ഊററം കാണിയ്ക്കാനോ ഒന്നുമല്ല ഞാനിതൊക്കെ ഇവിടെ

രേഖപ്പെടുത്തുന്നതു്; സാമാന്യം അജ്ഞാതങ്ങളായിക്കഴിഞ്ഞിരി ക്കുന്നതും എന്നാൽ ചരിത്രസത്യങ്ങളുമായ നടവടികളെ വിവരി ക്കാനാകുന്നു. ഇനി മറെറാരു ഉദാഹരണം കാണിക്കാം.

പാണ്ടമ്പറമ്പത്തു് വാസുദേവൻ ഭട്ടതിരിപ്പാടു് ഈയിടയിൽ തിരുനാവായ ബ്രഹ്മസ്വം—ഓത്തന്മാർ—മഠത്തിൽ കുറച്ചു കാലം താമസിക്കുകയുണ്ടായി. ടി. മഠത്തിൽനിന്നു ഒരു നാഴികദൂരമാളം തെ ക്കുവശത്താണു മറവഞ്ചേരി മന. ഭട്ടതിരിപ്പാട്ടിലേക്കു അവിടെ ചാച്ചയുമുണ്ടു്. ബ്രഹ്മസ്വം മഠത്തിലെ ക്ഷൌരക്കാരൻെറ ക്ഷൌ രം താണ തരമാണു്. മറവഞ്ചേരിക്കാരൻെറ ക്ഷൌരം ഭേദമാകുന്നു. ഒരിക്കൽ മറവഞ്ചേരിക്കു പോയി തിരികെ വരുമ്പോൾ ആ ദേശ ത്തെ വെളക്കത്തല നായരെക്കണ്ടെത്തി. അപ്പോൾ തൻെറ ക്ഷൌ രത്തിന്നായി മഠത്തിലേക്കു വരുവാൻ ഭട്ടതിരിപ്പാടു് അവനോടു് ആവശ്യപ്പെടുകയും, അവൻ ഒരുമിച്ചുതന്നെ മഠത്തിലേക്കു വരിക യും ചെയ്തു. പക്ഷെ തദവസരത്തിൽ മഠത്തിലെ ക്ഷൌരക്കാരൻ അവിടേയുണ്ടായിരുന്നു. അപ്പോൾ മറവഞ്ചേരിക്കാരൻ തൻെറ തട്ടക ത്തേക്കു വന്നതിനെപ്പററി അവൻ തട്ടിക്കയറുകയും, ഇവിടെവെച്ചു് ആരുടേയെങ്കിലും ക്ഷൌരം ചെയ്താൽ തല്ലുമെന്നും മററും പറഞ്ഞു കയക്കുകയും, അവൻ മറുവടി പറയാൻപോലും നില്ക്കാതെ ഓടി പ്പോവുകയുമാണുണ്ടായതു്. മഠത്തിലെ ക്ഷൌരക്കാരൻ അവിടെ യുണ്ടെന്നറിഞ്ഞാൽ മറവഞ്ചേരിക്കാരൻ അങ്ങോട്ടു ചെല്ലുകയേ ഇ ല്ലായിരുന്നു. മഠത്തിലെ ക്ഷൌരക്കാരൻെറ നിലയിൽ തെററില്ലെ ന്നു മാത്രമല്ല മറവഞ്ചേരിക്കാരൻ അങ്ങോട്ടു ചെന്നതു് തെററാണെ ന്നു അയാൾക്കുതന്നെ സമ്മതമാണെന്നും ഇതുകൊണ്ടു വ്യക്തമാണ ല്ലോ. ഇതെല്ലാം പാണ്ടമ്പറമ്പത്തെ വാസുദേവൻ ഭട്ടതിരിപ്പാടു പറഞ്ഞ വിവരമാകുന്നു. ഇനി മറെറാരനുഭവം കൂടി പ്പറയാം.

കൊ. വ. 1110 (A. D. 1935)നോടടുത്ത കാലത്തു് തൃശ്ശൂ രിൽ നമ്പൂതിരി യോഗക്ഷേമ സഭ, യോഗക്ഷേമം ബാങ്കു്, പത്രം,

നമ്പൂതിരി യുവജനസംഘം മുതലായ സ്ഥാപനങ്ങൾ നല്ല നിലയിൽ പ്രവൎത്തിച്ചിരുന്ന കാലമായിരുന്നു. അന്നൊക്കെ യോഗക്ഷേമം ആഫീസ് നമ്പൂതിരിമാരുടെ ഒരു സങ്കേതവുമായിരുന്നു. ബാങ്കിൻെറ മാനേജരായിരുന്ന കപ്ലിങ്ങാട്ട ശങ്കരൻനമ്പൂതിരി സ്വദേശമായ ചെറുതുരുത്തിയിൽനിന്നു മക്കു എന്നു പേരായ ഒരു വെളക്കത്തല നായരെ ബാങ്കിൽ താമസിപ്പിച്ചു. യോഗക്ഷേമത്തിലുള്ള നമ്പൂതിരിമാരുടേയെല്ലാം ക്ഷൌരം ചെയ്തിരുന്നതു മക്കുവാണ്. അക്കാലത്ത് ബ്രഹ്മസ്വം മഠത്തിൽ അനവധി ഉണ്ണിനമ്പൂതിരിമാരുണ്ടായിരുന്നതിനാൽ മിക്ക ദിവസങ്ങളിലും അവിടെ ക്ഷൌരത്തിന്നാവശ്യക്കാരുണ്ടാകും. ശങ്കരൻ എന്നു പേരായ ഒരുവനാണതു നിൎവ്വഹിച്ചിരുന്നതു്. അവൻ തൃശ്ശൂർകാരനാണ്. ഈ മക്കു യോഗക്ഷേമത്തിലുള്ള നമ്പൂതിരിമാരെ ക്ഷൌരം ചെയ്യുന്നതിനെപ്പററി ബ്രഹ്മസ്വംമഠത്തിലെ ക്ഷൌരക്കാരനായ ശങ്കരൻ കപ്ലിങ്ങാട്ട നമ്പൂതിരിയോട്ട് ആവലാതി പറയുകയുണ്ടായി; പക്ഷെ ഫലിച്ചില്ല. ഒരിയ്ക്കൽ ഈ മക്കു ബ്രഹ്മസ്വം മഠത്തിലെ ഒരു വിദ്യാൎത്ഥിയെ യുണ്ട് ക്ഷൌരം ചെയ്യുന്നു. അതു കഴിയുന്നതു വരെ ശങ്കരൻ കാത്തുനിന്നു. കഴിഞ്ഞ ഉടനെ മക്കുവിനെ അടിച്ചു പഞ്ചറാക്കി. ഇതു ഞാൻ കണ്ടിട്ടുള്ളതാണ്. ശങ്കരൻെറ പേരിൽ മക്കുവിനേക്കൊണ്ട കേസു കൊടുപ്പിയ്ക്കണമെന്നു ശങ്കരൻനമ്പൂതിരി ആലോചിയ്ക്കയുണ്ടായി; പക്ഷെ ഒടുവിൽ അതുപേക്ഷിയ്ക്കയെ ചെയ്തുള്ളു. അന്യദേശത്തെ ഒരു വെളക്കത്തല നായർ തൻെറ ദേശത്തു വന്നു ജോലിയെടുത്തതാണ് തല്ലുവാൻ കാരണമായതു്.

ഓരോ ദേശത്തുള്ള പ്രവൃത്തിക്കാരുടെ വീട്ടുപേരുകൾ പരിശോധിച്ചാലും ഈ ദേശവ്യവസ്ഥയുടെ കെട്ടുറപ്പ് എത്രത്തോളമുണ്ടായിരുന്നുവെന്നു മനസ്സിലാക്കുവാൻ കഴിയും. അമ്പലവാസിഭവനങ്ങൾക്കെല്ലാം അതാതമ്പലത്തിൻെറ പേരല്ലാതെ അവയ്ക്കു പ്രത്യേകമായ ഭവനപ്പേരില്ല. വാരിയം, ഷാരം, മാരാത്ത് എന്നൊ

ക്കെ പ്പറയുന്നതു ഭവനപ്പേരല്ല, അതാതു ജാതികളുടെ ഭവനപ്പേരാകുന്നു. ഇല്ലം, വീട്, കോവിലകം, മഠം എന്നും മററും പറയുന്നതു് അതാതു ജാതിക്കാരുടെ വസതികൾക്കുള്ള സാമാന്യ നാമമേ ആകുന്നുള്ളു. അതിൻെറ അൎത്ഥം നമ്പൂതിരി, നായർ, രാജാവു്, പട്ടർ എന്നും മററും പറയുന്നതുപോലെയേ ആകുന്നുള്ളുവല്ലൊ. ശങ്കരൻനമ്പൂതിരിപ്പാടു് ഗോവിന്ദമേനോൻ എന്നിങ്ങനെ ഓരോരുത്തൎക്കും പ്രത്യേകം പേരുള്ളതുപോലെ, കാണിപ്പയ്യൂർ പനമ്പള്ളി എന്നിങ്ങനെ ഓരോ വസതികൾക്കും പ്രത്യേകം വസതിപ്പേരുണ്ടല്ലൊ. എന്നാൽ അമ്പലവാസികൾക്കാണെങ്കിൽ ആ സ്ഥാനത്തു് അതാതമ്പലപ്പേർ മാത്രമേയുള്ളു; ഭവനങ്ങൾക്കു പ്രത്യേകം പേരില്ല. ഗുരുവായൂർ വാരിയം, ഏററുമാനൂർ ഷാരം, തിരുനക്കരെ നമ്പീശൻ, കുമാരനെല്ലൂർ മാരാത്തു് എന്നിങ്ങിനെ അവരവൎക്കു കഴകപ്രവൃത്തിയുള്ള അമ്പലങ്ങളുടെ പേർ മാത്രമേ അവരുടേയെല്ലാം ഭവനങ്ങൾക്കും കാണുകയുള്ളു; മറിച്ചു് അവയ്ക്കൊന്നും പ്രത്യേകം ഭവനപ്പേരില്ല. ഒരേ അമ്പലത്തിലെ കഴകക്കാരായി ഒന്നിലധികം ഭവനങ്ങളുണ്ടെങ്കിൽ കിഴക്കേ വാരിയം, പടിഞ്ഞാറേ വാരിയം എന്നും മററുമേ വേർതിരിച്ചു പറയാറുള്ളു. അങ്ങിനെ വരുവാനുള്ള കാരണം ഓരോ അമ്പലത്തിലേയ്ക്കും വേണ്ടിടത്തോളം മാത്രമേ കഴകക്കാരെ ഏൎപ്പെടുത്തിയിരുന്നുള്ളുവെന്നും, അധികപ്പററായി ഒരൊററ ഭവനത്തെപ്പോലും ഏൎപ്പെടുത്തിയിരുന്നില്ലെന്നുമുള്ളതാകുന്നു.

ഇപ്പോൾ പരിശോധിയ്ക്കുന്ന പക്ഷം അതിൽ സ്വല്പം ചില വ്യത്യാസങ്ങൾ കണ്ടുവെന്നു വരാം. എന്നാൽ അതെല്ലാം അടുത്ത കാലത്തായി—ആൎയ്യന്മാർ ഇവിടെ കുടിയേറിപ്പാൎക്കുകയും, അവരുടെ സംസ്കാരം ഇവിടെ പ്രചരിയ്ക്കുകയും ചെയ്തതിനു ശേഷം—പെരുമാൾഭരണം അവസാനിച്ചു രാജവാഴ്ച ആരംഭിച്ചതിന്നു ശേഷം—ചില കാരണങ്ങളെക്കൊണ്ടു് വന്നതാണെന്നു അന്വേഷി

ച്ചാലറിയാം. പട്ടാമ്പിയ്ക്കു സമീപമുള്ള തറയ്ക്കൽ വാരിയരും, അങ്ങാടിപ്പുറത്തു സമീപമുള്ള കൊളത്തൂർ വാരിയരും, മലപ്പുറത്തുള്ള പാററാമ്പിയും (നമ്പീശൻ) കേവലം കഴകപ്രവൃത്തിക്കാരല്ല; ഒന്നാന്തരം ജന്മികളാകുന്നു. മേൽപറഞ്ഞ വാരിയന്മാരെ പ്പറയുന്ന ഭാഷ 'ഉണ്ണി' എന്നും, വാരസ്യാന്മാരെ 'കാവു്' എന്നുമാകുന്നു. തറയ്ക്കലെ കാരണവക്കു 'മേനോൻ' എന്ന സ്ഥാനപ്പേരുമുണ്ടു്. ഈ തറവാട്ടുകാർ പണ്ടു സാമൂതിരിപ്പാട്ടിലെ കീഴിൽ കുറെ പട്ടാളങ്ങളുടെ അധിപന്മാരായിരുന്നു. അതെല്ലാം പ്രത്യേക കേസുകളാണു്; അമ്പലവാസിസാമാന്യത്തെ ബാധിയ്ക്കുന്നതല്ല. അതുപോലെ മൂത്തതുമാരിലും സ്ഥാനികളെക്കാണാം. വയനാട്ടിൽ—സെയത്തു് ക്ലസ്സിൽ—പണ്ണയത്തു് വടക്കില്ലത്തു് മൂത്തതിൻെറ ഇല്ലം ഏതാണ്ടു് ഇത്തരത്തിൽ പെട്ടതാകുന്നു. ഇതിന്നെല്ലാററിന്നും പുറമെ നമ്പീശൻ, മൂത്തതു് മുതലായി പല ജാതിക്കാരും കാലാന്തരത്തിൽ അമ്പലവാസികളിൽ ഉണ്ടായിട്ടുമുണ്ടു്. *

അനേകം അമ്പലങ്ങൾ പല കാരണങ്ങളാലും നശിച്ചുപോയിട്ടുണ്ടല്ലോ. അങ്ങിനെ പ്രവൃത്തിയില്ലാതാകുമ്പോൾ അതു കിട്ടുന്ന സ്ഥലത്തേയ്ക്കു താമസം മാററുന്നു. എന്നിരുന്നാലും ഭവനപ്പേർ ആ പഴയ പേരല്ലാതെ മാററുകയുണ്ടാവില്ലല്ലോ. അവർ പ്രവൃത്തിയെടുക്കുന്ന അമ്പലപ്പേരല്ലാതെ ഭവനപ്പേർ വേറെ കാണുന്നുണ്ടെങ്കിൽ അതു് അങ്ങിനെ വന്നതേ ആയിരിയ്ക്കൂ. കുന്നംകുളത്തിന്നു സമീപം പോക്കളം എന്ന ദേശത്തു് ഒരു ഷാരമുണ്ടു്. ഇപ്പോൾ അവർ വേളെക്കാടു് എന്ന അമ്പലത്തിലെ കഴകക്കാരാകുന്നു. അവരുടെ ഭവനപ്പേരാകട്ടെ 'പുളമനശ്ശേരി ഷാരം' എന്നാണു്. ഏറനാമാക്കൽ എന്ന പ്രദേശത്തിന്നു സമീപമാണെന്നു തോന്നുന്നു, 'പുളമനശ്ശേരി' എന്നൊരു ദേശമുണ്ടു്, അമ്പലവുമുണ്ടായിരുന്നു. ഇ

* ഇവരുടെ ഉത്പത്തിയെപ്പററി ആര്യന്മാരുടെ കുടിയേററം 3-ാം ഭാഗത്തിൽ പറയുന്നതാണു്.

പ്പോഴും തീരെ നാമാവശേഷമായിട്ടില്ലത്രെ. ഇവരുടെ പൂർവ്വത്താവാട് അവിടേയായിരുന്നുവെന്നും, ഇവർ അവിടേനിന്നു വന്നവരാണെന്നും വ്യക്തമാണ്. പക്ഷെ അവക്കപോലും ഈ കഥ നിശ്ചയവുമില്ല. അതാതമ്പലപ്പേരല്ലാതെ ഭവനപ്പേർ മാറിക്കാണുന്നുണ്ടെങ്കിൽ അതു ഇങ്ങിനെ ഏതെങ്കിലും വിധത്തിൽ സംഭവിച്ചതേ ആയിരിക്കൂ; കുറച്ചൊന്നന്വേഷിച്ചാൽ അതു കണ്ടുപിടിക്കാനും സാധിച്ചേക്കും.

അമ്പലവാസികളുടേതെന്നപോലെത്തന്നെ (ഓരോ ദേശത്തേക്കും ആവശ്യമുള്ളേടത്തോളം കുടുംബക്കാരെ മാത്രം ദേശത്തു കുടിയിരുത്തിയിട്ടുള്ളതിനാൽ) പറയരടക്കമുള്ള എല്ലാ കുലധർമ്മക്കാൎക്കും അതാതു ദേശപ്പേർ മാത്രമെ വീട്ടുപേരായിട്ടുണ്ടാവേണ്ടതുള്ളു. ശൂദ്രൻ (ബ്രാഹ്മണഭൃത്യൻ), പള്ളിച്ചാൻ (വാഹനം ചുമക്കുന്നവൻ), ആശാരി (മരപ്പണിക്കാരൻ) എന്നിങ്ങനെയുള്ള പേരുകളെല്ലാം ഔദ്യോഗികനാമങ്ങളാണല്ലൊ. അവരേയെല്ലാം ഓരോ ദേശത്തേക്കു നിശ്ചയിച്ചവരുമാകുന്നു. അതിനാലാണ് അവക്കൊക്കെ അതാതു ദേശപ്പേർ മാത്രമല്ലാതെ പ്രത്യേകമായ വീട്ടുപേരിന്റെ ആവശ്യമില്ലെന്നു പറഞ്ഞതു്. ജഡ്ജി, മുൻസിപ്പ്, കലക്ടർ മുതലായതെല്ലാം ഔദ്യോഗികനാമങ്ങളാണ്. അവരേയെല്ലാം അവരോധിച്ചിരിക്കുന്നത്—അഥവാ അവരെല്ലാം ജോലി നോക്കുന്നത്—അവരവരുടെ അധികാരപരിധിയിൽ (ജൂറിസ്ഡിക്ഷനിൽ) മാത്രവുമാണല്ലൊ. തൃശ്ശൂർ കലക്ടർ, വടക്കാഞ്ചേരി മുൻസിപ്പ്, കൊല്ലം ജഡ്ജി, കുന്നംകുളം സബ് ഇൻസ്പെക്ടർ എന്നിങ്ങനെ അവരുടേയെല്ലാം അധികാരസ്ഥലങ്ങളേയും ഉദ്യോഗപ്പേരുകളേയും മാത്രമല്ലാതെ ആരുംതന്നെ വീട്ടുപേരും പേരും പറയുക പതിവില്ല; പറയേണ്ടതായ ആവശ്യവുമില്ല. ആളുകളെ പ്രത്യേകം വേർതിരിച്ചു അറിയുകയും പറയുകയും ചെയ്യേണ്ടിവരുമ്പോഴാണ് വീട്ടുപേരിന്റേയും പേരിന്റേയും ആവശ്യം വരുന്നതു്. ആ വക ഉ

ദ്യോഗസ്ഥന്മാരെ സ്സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം അങ്ങിനെ ഒരു പ്രശ്നമുത്ഭവിയ്ക്കാത്തതിനാൽ ആരും പേരന്വേഷിയ്ക്കാറുമില്ല. അതുപോലെ വെളുത്തേടൻ, വെളക്കത്തല, ആശാരി, മൂശാരി മുതലായതെല്ലാം അവരുടെ ഔദ്യോഗികനാമങ്ങളാകുന്നു. അവരുടേയെല്ലാം അധികാരപരിധി (ജൂറിസ്ഡിക്ഷൻ) അതാതു ദേശം മാത്രവുമാണ്. പ്രത്യേകമായ വീട്ടുപേരില്ലാതെ കാഞ്ഞിപ്പുയ്യൂരു വെളുത്തേടൻ, അരിയന്നൂരു വെളക്കത്തല, പോക്കളത്തു മൂശാരി, പഴുന്നാന കൊല്ലൻ എന്നിങ്ങനെ ദേശപ്പേരിനാൽ മാത്രം അവരെല്ലാം അറിപ്പെട്ടുവന്നത് ആ കാരണത്താലാകുന്നു.

എന്നാൽ ഈ നിയമത്തിന്നു യോജിയ്ക്കാതേയും ചിലതു കാണുന്നുണ്ട്. അതെന്തെന്നാൽ ശൂദ്രൻ, പള്ളിച്ചാൻ, അത്തിക്കുറുശ്ശി, ആന്ത്രുരാൻ, ചക്കാൻ, ചാലിയൻ എന്നിവക്കു മാത്രം പ്രത്യേകം വീട്ടുപേർ കാണുന്നുണ്ടെന്നുള്ളതാകുന്നു. ഇവരിൽ ശൂദ്രനൊഴികെ മററുള്ളവരുടെയും കുടുംബങ്ങളെ ആവശ്യാനുസരണം ദേശത്ത് രണ്ടോ മൂന്നോ മാത്രമേ കുടിയിരുത്തിയിട്ടുള്ളു. അതിനാൽ വെളുത്തേടത്ത്_വെളക്കത്തല നായന്മാർ കമ്മാളർ മുതലായവരെപ്പോലെത്തന്നെ ഇവരുടെ വീടുകളെയും അതാതു ദേശപ്പേരിൽ വ്യവഹരിച്ചാൽ പോരായ്കയില്ല. എന്നുവെച്ചാൽ ഓരോ ദേശത്തും അത്ര കുറച്ചു വീടുകളുണ്ടാവൂ; ഇന്നും അതിലധികം കാണുകയില്ല. എന്നിരുന്നാലും ഇവക്കു ശൂദ്രക്കെന്നപോലെ പ്രത്യേകം വീട്ടുപേർ കാണുന്നുണ്ട്; എത്ര ആലോചിച്ചിട്ടും അന്വേഷിച്ചിട്ടും അതിൻെറ കാരണവും ആവശ്യവും മനസ്സിലായിട്ടില്ല. ഇനി ശൂദ്രരെ എടുക്കുക. ആദ്യകാലത്ത് ഓരോ ഇല്ലങ്ങളിലേയ്ക്കും ആവശ്യമുള്ളത്ര ശൂദ്രവീട്ടുകാരേയാണല്ലൊ ഓരോ ദേശത്തും കുടിയിരുത്തിയിരുന്നതു്. പക്ഷെ കഴകക്കാരെ ഓരോ അമ്പലത്തിലേയ്ക്കു പ്രത്യേകം നിശ്ചയിച്ചതുപോലെയല്ല, പിന്നെയൊ ആ ദേശത്തുകാൎക്കെല്ലാം കൂടി പൊതുവെ വേണ്ടിടത്തോളമാകുന്നു. ശൂദ്രക്കെ

ല്ലാം പ്രത്യേകം വീട്ടുപേരുണ്ടാവാൻ കാരണമതാണു്. അമ്പലത്തിലേയ്ക്കു കഴകക്കാരെയെന്നപോലെ ആദ്യംതന്നെ ഓരോ ഇല്ലത്തേയ്ക്കും പ്രത്യേകമായിട്ടാണു അടിയാരായ ശൂദ്രരെ നിയമിച്ചിരുന്നതെങ്കിൽ അവരുടെയെല്ലാം വീട്ടുപേരും അതാതില്ലപ്പേരിനാൽ തന്നെ അറിയപ്പെടാനാണു വഴിയുള്ളതു്; അല്ലാതെ ഇന്നു കാണുന്നതുപോലെ പ്രത്യേകം വീട്ടുപേരുകളുണ്ടാവാൻ കാരണമില്ല. ശൂദ്രക്കെല്ലാം പ്രത്യേകം വീട്ടുപേർ കാണുന്നതുകൊണ്ടു് ആദ്യകാലത്തു് ഓരോ ദേശത്തുള്ള എല്ലാ ഇല്ലക്കാർക്കും വേണ്ടി പൊതുവായിട്ടാണു് ശൂദ്രരെ കുടിയിരുത്തിയിരുന്നതെന്നും, പിന്നീടു് കാലാന്തരത്തിലാണു് ശൂദ്രവീടുകൾ ഓരോ ഇല്ലത്തേയ്ക്കുമായി വേർതിരിഞ്ഞതെന്നും വ്യക്തമാണു്.

ഈ വക ദേശീയനിയമങ്ങൾ നാട്ടിൻപുറങ്ങളിൽ ഒന്നിറങ്ങി നിഷ്പക്ഷമതിയോടെ അന്വേഷിച്ചാൽ ഇന്നും നിലവിലുള്ളതായിക്കാണാം. അങ്ങിനെയെല്ലാം നിയമമുണ്ടായിരുന്ന വസ്തുത അനുഭവരൂപത്തിൽ പറയുന്നവർ ഏതു പ്രദേശത്തും—ദുർല്ലഭമായിട്ടെങ്കിലും—ഉണ്ടാകും; അറുപതു തികഞ്ഞ കാരണവന്മാരോടു് അന്വേഷിയ്ക്കണമെന്നേയുള്ളു.

തൊഴിലാളികളേയോ ഉപഭോക്താക്കളേയോ സംബന്ധിച്ചു മാത്രമല്ല വൈദികമായ മററു പല കാര്യങ്ങളിലും ഈ ദേശവ്യവസ്ഥയ്ക്കു പ്രാബല്യമുണ്ടായിരുന്നു. ബ്രഹ്മചാരികൾക്കു—ഉപനിച്ച ഉണ്ണികൾക്കു—മുണ്ടും ദണ്ഡും കയ്യിലെടുക്കാതെ ദേശം മാറാൻ പാടില്ലെന്നതു അവയിലൊന്നാകുന്നു. ബ്രഹ്മചാരികൾക്കു മുണ്ടു ചുററാൻ പാടില്ലെന്നു് നിർബ്ബന്ധമാണു്—ഇപ്പോൾ ആയിരിയ്ക്കുന്നുവെന്നു പറയണം. ദണ്ഡു് എന്നു പറയുന്നതു് ഒരു മുഴത്തിൽ കുറയാതെ നീളമുള്ള ഒരു ചമതയാണു്. ഇവിടെ ചമത എന്നതിന്റെ അർത്ഥം പ്ലാശിന്റെ കോലാകുന്നു. അതു ദേഹശുദ്ധി വരുത്തി മന്ത്രം ചൊല്ലി തളിയ്ക്കണം; എന്നാ ദണ്ഡാകൂ. [ഇവിടെ ദേഹശുദ്ധി

വരുത്തുക എന്നതിൻെറ അൎത്ഥമാകട്ടെ വൈദികവിധിപ്രകാരം ആചമനാദികളോടുകൂടിയ പാദപ്രക്ഷാളനമാണെന്നും പറയട്ടെ.] അങ്ങിനെ ഒരു ദണ്ഡും ഒരു മുണ്ടും കയ്യിലുണ്ടാവാതെ ബ്രഹ്മചാരി ദേശം മാറിയാൽ—ഒരു ദേശത്തുനിന്നു മറെറാരു ദേശത്തേയ്ക്കു കടന്നാൽ—'പാഹി' ചെയ്യണം. 'പാഹി' എന്നു പറയുന്നതു ഇത്തരം ദോഷങ്ങളുടെ പരിഹാരാൎത്ഥം വൈദികവിധിപ്രകാരം ചെയ്യേണ്ടതായ ഒരു പ്രായശ്ചിത്തമാകുന്നു. രാത്രി ഉറക്കത്തിൽ പായയിൽ കിടന്നു—കോണകമഴിയ്ക്കാതെ—മൂത്രം വീഴ്ത്തുക, പൂണുൽ മുന്നിഴയും പൊട്ടിപ്പോവുക എന്നിങ്ങനെ ബ്രഹ്മചാരികളുടെ വ്രതത്തിന്നു ഭംഗം വരുത്തുന്ന സംഗതികൾ പലതുണ്ട്. അതിന്നെല്ലാം പ്രതിവിധി 'പാഹി' ചെയ്യുകയാകുന്നു. നമ്പൂതിരിമാൎക്കും രണ്ടാംമുണ്ടു കൂടാതെ ചിററിയ മുണ്ടു മാത്രമായി ദേശം മാററരുതു്; അന്തൎജ്ജനങ്ങൾക്കാകട്ടെ പുതപ്പുംകൊടയുമെടുക്കാതെ ദേശം മാറാൻ പാടില്ല.

ഗൃഹസ്ഥന്മാരിൽ—ഭാൎയ്യാഭൎത്താക്കന്മാരിൽ—രണ്ടു പേൎക്കും കൂടി ഒരേസമയത്തു് ദേശം മാറാൻ പാടില്ല; എന്നുവെച്ചാൽ ഒരാളെങ്കിലും സ്വദേശത്തിരിയ്ക്കാതെ ഒരേസമയത്തു് രണ്ടു പേൎക്കും കൂടി ദേശം വിടാൻ പാടില്ലെന്നൎത്ഥം. അങ്ങിനെ ചെയ്താൽ ഔപാസനം പോകും. നമ്പൂതിരിമാരുടെ വിവാഹം ഹോമസഹിതം അഗ്നിസാക്ഷിയായിട്ടാണല്ലൊ. ആ അഗ്നി എന്നെന്നും കെടാതെ സൂക്ഷിയ്ക്കുന്നു. നിത്യവും ഒരു ഹോമം മുതലായ അനുഷ്ഠാനങ്ങൾ പലതും അവൎക്കതിൽ ചെയ്യാനുണ്ടു്. രണ്ടു പേരും ഒരേ സമയത്തു് ദേശം മാറിയാൽ—സ്വദേശത്തുനിന്നു പുറത്തു പോയാൽ—ആ ഔപാസനം പോകും. ഈ ഭാഷയുടെ അൎത്ഥം ആ ഔപാസനാഗ്നി കെട്ടു എന്നാകുന്നു. ഔപാസനം പോയാൽ — കെട്ടാൽ — അതിൻെറ വൈദികവിധിപ്രകാരം വീണ്ടും തീയിടണം. ഗൃഹസ്ഥന്മാർ ദേശം മാറിയാൽ— തീയു കെട്ടിട്ടില്ലെങ്കിലും — കെട്ടാലെന്നപോലെ വീ

ണ്ടും തീയിടേണ്ടതാകുന്നു. ചിലപ്പോൾ ചില അടിയന്തരാദികളിൽ സംബന്ധിയ്ക്കാനായി രണ്ടു പേൎക്കും ദേശം മാറേണ്ടതായ ആവശ്യം നേരിടാറുണ്ടു്. എന്നാലും ഔപാസനം പോകരുതെന്നു കരുതി ഒരാൾ പുറത്തു പോകാതെ ഇല്ലത്തു താമസിയ്ക്കുകയേ പതിവുള്ളു! ഇങ്ങിനെ വരുമ്പോൾ "ഔപാസനം കാക്കുക"യാണെന്ന ഒരു ഫലിതോക്തിയും നമ്പൂതിരിമാരിൽ പ്രചാരത്തിലുണ്ടായിരുന്നു. ഇന്നും ഇങ്ങിനെ നിഷ്ഠയോടുകൂടി നടക്കുന്നവർ അപൂൎവ്വമായിട്ടെങ്കിലും നാട്ടിൻപുറങ്ങളിൽ ഉണ്ടാവും.

ഇങ്ങിനെ ലൌകികവും വൈദികവുമായി ദേശവ്യവസ്ഥ ഏൎപ്പെടുത്തിയിരുന്നു. ഈ ദേശവ്യവസ്ഥകളെ തെററി നടക്കുന്നവരെ (അതായതു് സ്വധൎമ്മം ഉപേക്ഷിയ്ക്കുകയോ പരധൎമ്മം സ്വീകരിയ്ക്കുകയോ ചെയ്താൽ അവരെ) ദേശക്കാർ ദേശമൎയ്യാദയനുസരിച്ചു ശിക്ഷിയ്ക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. ദേശക്കാരിൽ മററുള്ളവരെല്ലാം ചേൎന്നു അവരുമായിട്ടുള്ള എല്ലാ സഹകരണങ്ങളും ഉപേക്ഷിച്ചു അവനെ ഒററപ്പെടുത്തുകയായിരുന്നു അതു്. അങ്ങിനെ ഒരുവൻ പിഴച്ചാൽ അതു് ആ ദേശക്കാരെ മുഴുവൻ ബാധിയ്ക്കുന്നതായിരുന്നതിനാൽ ആ കാൎയ്യത്തിൽ ദേശക്കാരെല്ലാം യാതൊരു പതറിച്ചയും കൂടാതെ ഒത്തൊരുമിച്ചു നില്ക്കുക പതിവായിരുന്നു. ആ കാരണത്താൽ അത്തരം സംഭവങ്ങൾ ഉണ്ടാകാറുമില്ല. "ഊററും മാററും മുടക്കുക" എന്നൊരു ശിക്ഷയെപ്പററി കേട്ടിട്ടുള്ളവർ ഇന്നും വായനക്കാരിൽ പലരുണ്ടാകും. മേൽപറഞ്ഞ പ്രകാരം ദേശവ്യവസ്ഥകളെ അനുസരിയ്ക്കാതെ പ്രവൎത്തിയ്ക്കുന്നവൎക്കു മററു നിവൃത്തിയില്ലാത്ത ഘട്ടത്തിൽ കൊടുത്തിരുന്ന ശിക്ഷയാണിതു്. പ്രസവമടുത്താൽ വെളക്കത്രോളോ അയൽവീട്ടുകാരോ സഹായത്തിന്നു പോകാതിരിയ്ക്കുക, മരിച്ചാൽ ശവസംസ്കാരത്തിന്നു—അതു് മറചെയ്യുന്നതിന്നു—ദേശക്കാർ സഹകരിയ്ക്കാതിരിയ്ക്കുക, പ്രസവവും മരണവും ഉണ്ടായാൽ പുല പോകുന്നതിന്നു മണ്ണാത്തിയുടെ മാററു, തളിയ്ക്കുക കുളിയ്ക്കുക മുത

ലായതിന്നു എണങ്ങരേക്കൊണ്ടുള്ള ചില ചടങ്ങുകൾ ഇവയൊന്നും ചെയ്തുകൊടുക്കാതിരിക്കുക — ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ അവരേക്കൊണ്ടോ അവക്കു വേണ്ടിയോ യാതൊരു സഹായവും ചെയ്യിക്കാതേയും ചെയ്യാതേയുമിരിക്കുക, അങ്ങിനെ അവരെ ഒററപ്പെടുത്തുക, ഇതാണു് "ഊററം മാററം മുടക്കുക" എന്നു പറയുന്ന ശിക്ഷയുടെ അൎത്ഥം.

മാത്രമല്ല ഒരാൾ ആ ദേശം വിട്ടു് മറെറതെങ്കിലും ഒരു ദേശത്തേക്കു താമസം മാററിക്കളയാമെന്നു വെച്ചാലും അതിന്നു സാധിക്കുമായിരുന്നില്ല. അങ്ങിനെ അങ്ങു കടന്നുചെന്നാൽ അവരെ ആ ദേശക്കാർ സ്വന്തം ദേശക്കാരായി സ്വീകരിക്കുകയില്ല; അയാളെ ദേശഭ്രഷ്ടനായിട്ടേ അവർ കരുതുകയുള്ളു. ആ ദേശക്കാർ തമ്മിലുള്ള ദേശമര്യാദകളേയോ ദേശവ്യവസ്ഥകളേയോ അയാളുമായിട്ടുള്ള പെരുമാററത്തിൽ അനുവൎത്തിക്കാതെ അയാൾക്കു അവിടേയും ഒററപ്പെട്ടു ജീവിക്കേണ്ടിവരും. അതിനാൽ അങ്ങിനെ സ്വദേശം വിട്ടു പോയാലും ഗതിയില്ല; ദേശവ്യവസ്ഥകളെ അനുസരിക്കുക മാത്രമെ നിവൃത്തിയുള്ളു. സ്വത്തുക്കൾ കടം വന്നു നശിക്കുയാലും മററും സ്വദേശം വിട്ടു മറെറാരു ദേശത്തേക്കു താമസം മാറെറണ്ടിവന്നിട്ടുള്ള ഇല്ലങ്ങൾ അപൂൎവ്വമായിട്ടുണ്ടാവും. ഈ മാററങ്ങൾ വളരെക്കാലം മുമ്പു കഴിഞ്ഞതാണെങ്കിലും ആ ദേശക്കാരും ഇല്ലക്കാരും തമ്മിലുള്ള പെരുമാററം—സഹകരണം—സ്വദേശത്തുണ്ടായിരുന്നതു പോലെയായിരിക്കുയില്ല. സ്വദേശക്കാരും ഇല്ലക്കാരും തമ്മിലുള്ള സഹകരണം അറിയുന്നവൎക്കെ ഈ പരമാൎത്ഥം മനസ്സിലാക്കുവാൻ കഴിയൂ.

അതിനാൽ ഏതെങ്കിലുമൊരു വീട്ടുകാൎക്കു സ്വദേശം വിട്ടു പോകണമെങ്കിൽ ആ ദേശക്കാരുടെ പരിപൂൎണ്ണമായ അനുമതി കൂടാതെ സാധ്യമല്ല. ഇതിന്നുള്ള —അഥവാ ഉണ്ടായിരുന്ന— ഗൌ

രവത്തെ മനസ്സിലാക്കാൻ ഞാനൊരു തെളിവു കാണിയ്ക്കാം. ഒരു കന്യകയെ വിവാഹം ചെയ്തു കൊടുത്താൽ അവർ പിറന്ന ഗൃഹത്തിലെ മെമ്പറല്ലാതാവുകയും, വരഗൃഹത്തിലെയാവുകയും ചെയ്യുമല്ലൊ. അങ്ങിനെ പോകുമ്പോഴ് ആ ദേശത്തു ബന്ധപ്പെട്ടവരോടുള്ള കടമകളും ബാദ്ധ്യതകളും വിടത്തണമെന്നാണ നിശ്ചയം. അതിന്നു പറയുന്ന ഭാഷ 'വിവാഹപ്പത്ത്' എന്നാണ്. ഈ പത്തു കൂട്ടത്തിന്നു നമ്പൂതിരിമാർ പറഞ്ഞുവരുന്ന (ആചാരഗ്രന്ഥങ്ങളിലുള്ള) ഭാഷ (1) ചാത്തരു, (2) ചങ്ങാതം, (3) പുഷ്പിണി, (4) ആയിരത്തിരി, (5) ലാജം, (6) അരയണം, (7) അന്തോളം, (8) കുടിപ്പിണാവു്, (9) പൊഴുതുതാലി, (10) എണങ്ങരു എന്നിങ്ങനെയാകുന്നു. ഇപ്പോഴ് നടന്നുവരുന്നത്—നടന്നുവന്നിരുന്നതു്—മേൽപറഞ്ഞ ഓരോന്നിന്നും ഓരോ ക്രിയാസ്ഥാനം ചെയ്യുകയാകുന്നു.[1] വിവാഹത്തിന്റെ ക്രിയയെല്ലാം കഴിഞ്ഞാൽ (ഹോമത്തിന്റെ അവസാനത്തിൽ) മേൽപറഞ്ഞ പത്തിൽ ഓരോന്നിന്റേയും പേരിൽ ഓരോ ക്രിയാസ്ഥാനം ചെയ്യുകയും പുരോഹിതൻ വാങ്ങുകയും ചെയ്തിരുന്നു. ചിലർ നിലത്തു ചെയ്യുന്നതും[2] കണ്ടിട്ടുണ്ട്. ഇനി മേൽപ്പറഞ്ഞ പത്തിൽ

---

[1] ജാതകമ്മാദി വൈദികസംസ്കാരങ്ങളുടെ ക്രിയകഴിക്കു പുരോഹിതൻ എണങ്ങർ മുതലായവരുടെ സഹകരണം വേണമല്ലൊ. ക്രിയയുടെ അതാതു സന്ദർഭത്തിൽ അവക്കെല്ലാം ദക്ഷിണ ചെയ്യണം. ക്രിയാസ്ഥാനമെന്നു പറയുന്നതു് ആ ദക്ഷിണയാകുന്നു. എന്റെ ചെറുപ്പത്തിൽ അതിന്നു സാധാരണ മട്ടിൽ ഓരോരുത്തക്ക് ഒരു പണം (27 പൈസ) ആണു കൊടുത്തിരുന്നതു്. എന്നാൽ ധനസ്ഥിതിയും ക്രിയയുടെ പ്രാധാന്യവുമനുസരിച്ചു് രണ്ടു പണം നാലു പണം എന്നിങ്ങിനെ കൊടുത്തിരുന്നു. ക്രിയയുടെ പ്രാധാന്യം കണക്കാക്കിയിരുന്നത് പ്രഥമപുത്രന്റെ ക്രിയകഴിക്കും, ഉപനയനം പിണ്ഡം എന്നിവയ്ക്കുമായിരുന്നു.

[2] നിലത്തു ചെയ്യുക എന്നു വെച്ചാൽ എണങ്ങരുടേയോ പുരോഹിതന്റേയോ കയ്യിൽ ചെയ്യുന്ന മാതിരി നിലത്തു ദാനം ചെയ്യുകയാകുന്നു.

ഓരോന്നിൻേറയും താല്പര്യം അറിഞ്ഞേടത്തോളം യഥാക്രമം വിവരിയ്ക്കാം.

1. ചാത്തരു്:— ഇതിൻെറ അൎത്ഥം സംഘമെന്നാണു്. സംഘക്കളി, പാനേങ്കളി എന്നെല്ലാം കേട്ടിട്ടുള്ളവർ ഇന്നു പലരുണ്ടാവും. കേരളത്തിലെ കഴകഭരണക്കാലത്തു് ഒട്ടാകെ 18 സംഘങ്ങളുണ്ടായിരുന്നു. ഇല്ലങ്ങളെല്ലാം അതിലേതെങ്കിലും ഒരു സംഘത്തിൽ പ്പെട്ടതായിട്ടാണു വൎത്തിച്ചിരുന്നതു്. ആ സംഘത്തോടുള്ള ബാധ്യത വിടൎത്തി അതിന്നുള്ള അവകാശം കൊടുത്തു് യാത്രപറഞ്ഞു പോവുന്നു എന്നാണതിൻെറ സാരം.

2. ചങ്ങാതം:—ഇതു് രാജാവുമായിട്ടുള്ള ബന്ധത്തെ (പ്രജയാണെന്ന നിലയെ) വിടൎത്തുന്നതിൻെറ ചടങ്ങാണു്. ഒരു രാജ്യത്തുനിന്നു മറ്റൊരു രാജ്യത്തേയ്ക്കു വിട്ടുപോകുമ്പോൾ ആ രാജാവുമായിട്ടുള്ള ബന്ധം വിടൎത്തി അനുമതി വാങ്ങണമല്ലോ. അതു് വാങ്ങുകയാണു അതിൻെറ അൎത്ഥം.

3. പുഷ്പിണി:—വിവാഹത്തിന്നു വധു വരനെ മാലയിടുക എന്നതു പ്രധാനമാണല്ലോ. ആ മാല കൊണ്ടുവരുന്ന പുഷ്പിണിയ്ക്കുള്ള ദക്ഷിണയാണതു്. പുഷ്പിണി പാടുകയും പതിവുണ്ടായിരുന്നുവത്രെ. അത്രയേ എനിയ്ക്കു അറിവുള്ളു. പാടുന്നതു ഞാൻ കേട്ടിട്ടില്ല. അവരുമായിട്ടുള്ള ബന്ധം അവസാനിയ്ക്കുന്നതു ആ മാല കൊണ്ടുവരുന്നതോടു കൂടിയാകുന്നു. ഇവിടെ 'പുഷ്പിണി' എന്നതിൻെറ താല്പര്യം 'അമ്പലവാസി' എന്നു മാത്രമാണെന്നും പറയുന്നതു കേട്ടിട്ടുണ്ടു്.

4. ആയിരത്തിരി:— അടിയാരുമായിട്ടുള്ള ബന്ധം വിടൎത്തുന്നതിന്നു അവൎക്കു കൊടുക്കുന്ന ദക്ഷിണയാണിതു്. വിവാഹത്തിന്നു 'ആയിരത്തിരി ഉഴിയുക' എന്നൊരു ചടങ്ങു് അടിയാർ ചെയ്യേണ്ടതായിട്ടുണ്ടെന്നു നായന്മാരുടെ കുലധൎമ്മം എന്ന അദ്ധ്യാ

യത്തിൽ പ്പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലൊ. അതോടുകൂടി അവരുമായിട്ടുള്ള ദേശബന്ധം അവസാനിയ്ക്കുന്നു. ആയിരത്തിരിയെന്നു പറയുന്നതു് ആ അവകാശമാണു്. പണ്ടൊക്കെ അടിയാരായിട്ടുള്ള എല്ലാ വീട്ടുകാക്കും കൊടുത്തിരുന്നതായി കേട്ടിട്ടുണ്ടു്.

5. ലാജം:—വിവാഹത്തിന്നു മലർ ഹോമിയ്ക്കുക പ്രധാനമാണല്ലൊ. ആ മലർ വധുവിന്റെ കയ്യിൽ കൊടുക്കേണ്ടതു സഹോദരനാകുന്നു. ആ ക്രിയ ചെയ്തതിന്നു വധു സഹോദരനു ദക്ഷിണ ചെയ്യണം. ലാജം എന്നു പറയുന്നതു ആ ദക്ഷിണയാണു്. "സഹോദരീസഹോദരന്മാർ എന്നുള്ള ബന്ധം വിട്ടു് താൻ വരഗൃഹത്തിലെ അംഗമായി" എന്നാണു ആ ചടങ്ങുകൊണ്ടു വ്യക്തമാക്കുന്നതു്.

6. അരയണം:—പിറന്ന ഗൃഹത്തിലെ പുരോഹിതനുമായിട്ടുള്ള ബന്ധം വിടത്തുന്നതാണിതു്. അന്നു മുതൽ അവരുടെ പുരോഹിതൻ വരഗൃഹത്തിലെ പുരോഹിതനാണല്ലൊ.

7. അന്തോളം:—ഇതു ആ ദേശത്തെ പള്ളിച്ചാനുമായിട്ടുള്ള ബന്ധം വിടത്തുന്ന ചടങ്ങാകുന്നു. പള്ളിച്ചാന്മാരുടെ കുലധർമ്മം അന്തോളമെടുക്കുകയാണല്ലൊ.

8. കുടിപ്പിണാവ്:—ഇതു അടിയാത്തിയ്ക്കുള്ള അവകാശമാണു്. വിവാഹത്തിന്നു 'പാനക്കുടം ഉഴിയുക' എന്നൊരു ചടങ്ങുണ്ടെന്നു മുൻ അദ്ധ്യായങ്ങളിൽ പ്പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലൊ. അടിയാത്തിയുടെ അവസാനച്ചടങ്ങു് അതാകുന്നു; അതിന്നുള്ള അവകാശമാണിതു്. പണ്ടു് അടിയാരായിട്ടുള്ള എല്ലാ വീടുകളിലെയും ഓരോ അടിയാത്തിയ്ക്കും ഈ അവകാശം കൊടുത്തിരുന്നുവത്രെ.

9. പൊഴുതുതാലി:—വിവാഹാവസരത്തിൽ കന്യകയുടെ അച്ഛൻ മന്ത്രപൂർവ്വം കെട്ടിയ്ക്കുന്ന താലിയ്ക്കു 'പൊഴുതുതാലി' എന്നു പറയുന്നു. ഈ ദക്ഷിണ അതുണ്ടാക്കിയ തട്ടാനുള്ളതാണതു്. ആ ദേശത്തെ തട്ടാനുമായിട്ടുള്ള ബന്ധം വിടത്തുകയാണതിന്റെ താല്പര്യം.

10. എണങ്ങര്:—ആ ദേശത്തുള്ള എണങ്ങരേയെല്ലാം വിട്ടു പോവുകയായി. ഇനിയുള്ള ബന്ധങ്ങളെല്ലാം വരഗൃഹത്തിലെ എണങ്ങരുമായാകുന്നു. അതിനാൽ സ്വദേശത്തെ എണങ്ങരോടു യാത്ര പറഞ്ഞു ആ ബന്ധം വിടർത്തി അനുമതി വാങ്ങുകയെന്നാണതിന്റെ അൎത്ഥം. പണ്ടു ആ ദേശത്തുള്ള എണങ്ങൎക്കെല്ലാം ഓരോ ക്രിയാസ്ഥാനം കൊടുത്തിരുന്നുവത്രെ.

വിവാഹനിശ്ചയം ചെയ്യുമ്പോഴ സ്ത്രീധനത്തിന്റെ തുകയും നിശ്ചയിക്കാറുണ്ടല്ലൊ. "പത്തും കഴിച്ച് സ്ത്രീധനം ഇത്ര" എന്നാണു തദവസരത്തിൽ നിശ്ചയിക്കുക പതിവ്. അതിന്റെ അൎത്ഥം ഈ പത്തു അവകാശങ്ങൾ കൊടുത്ത് ബാധ്യത വിടൎത്തേണ്ടതായ ചുമതല വധൂപക്ഷക്കാൎക്കാണെന്നും, അതു അവർ സമ്മതിച്ച് ഏറ്റിരിക്കുന്നു വെന്നുമാകുന്നു. വിവാഹത്തിൽ ഇങ്ങിനെ പത്തു മാത്രമായതു പോകുന്നവർ ഒരു സ്ത്രീ മാത്രമാകയാലാണ്. ഒരില്ലം മുഴുവൻ അങ്ങിനെ ദേശം മാറിത്താമസിക്കയാണെങ്കിൽ പറയർ അടക്കം ആ ദേശക്കാരായ എല്ലാ വംശപ്രവൃത്തിക്കാരുടേയും ബാധ്യത വിടൎത്തേണ്ടതാകുന്നു. ഇവിടെ ഒരു കാൎയ്യംകൂടി പ്പറയട്ടെ. ഈ വിവാഹപ്പത്തിൽ ആദ്യകാലത്ത് എട്ടു ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളുവെന്നും, പിന്നീട് കാലാന്തരത്തിൽ സംഘങ്ങളുണ്ടായപ്പോൾ സംഘത്തേയും, രാജവാഴ്ച ആരംഭിച്ചപ്പോൾ രാജാവിനേയും അതിൽ ഉൾപ്പെടുത്തിയെന്നും, അങ്ങിനേയാണ എട്ടായിരുന്നതു പത്തായിത്തീൎന്നതെന്നുമാണതു്.

ഏതെങ്കിലുമൊരാൾ സ്വദേശം വിട്ട് മറെറാരു ദേശത്തു താമസം മാററുകയാണെങ്കിൽ അതിന്നു ചില ദേശമൎയ്യാദകളും നടവടികളും ചെയ്യേ കഴിയൂ. ഒരു രാജ്യത്തുനിന്നു മറെറാരു രാജ്യത്തു പോകണമെങ്കിൽ വിസ പാസ്സ്പോർട്ട് മുതലായ ചില അനുവാദപത്രങ്ങൾ വാങ്ങണം. മറെറാരു രാജ്യത്ത് പൌരത്വം ലഭിക്കണമെങ്കിൽ ആ ഗവൎമ്മേണ്ടിൽനിന്നു നിയമാനുസരണം ചി

ല അനുവാദപത്രങ്ങൾ (Citizenship) കിട്ടാതേയും കഴികയില്ല ല്ലൊ. ഇതും ഏതാണ്ട് അതുപോലെയാണെന്നു പറയട്ടെ; വിട്ടു പോകുന്ന ദേശത്തും താമസമാക്കാൻ പോകുന്ന ദേശത്തും അയാൾക്കു ചില കൎത്തവ്യങ്ങൾ ചെയ്യാനുണ്ട്. അതുപ്രകാരം പ്രവൎത്തിച്ചേ ആ ദേശാന്തരഗമനത്തേയും ദേശാന്തരവാസത്തേയും ജനങ്ങൾ അംഗീകരിയ്ക്കുയുള്ളു. ഒരു ദേശത്തുള്ള വീട്ടുകാൎക്കെല്ലാം തങ്ങളുടെ യജമാനനായ നമ്പൂതിരിയുടെ ഇല്ലം, ദേശത്തെ ക്ഷേത്രം, എ ണങ്ങർ, വെളുത്തേടൻ, വെളക്കത്തല എന്നു തുടങ്ങി ചണ്ഡാലപൎയ്യന്തമുള്ള എല്ലാവരോടും ചില ബാധ്യതകളും കടമകളുമുണ്ട്. അതെല്ലാം തീൎക്കുക മാത്രമല്ല താമസമാക്കാൻ പോകുന്ന ദേശത്തെ ആ വക ബന്ധങ്ങൾ സ്ഥാപിയ്ക്കുകയും വേണം. അതൊന്നും നിൎവ്വഹിയ്ക്കാതേ പോയാൽ മറെറാരു ദേശത്തും അവൎക്കു സ്വീകരണം കിട്ടുകയില്ല. സ്വീകരണം കിട്ടാതിരുന്നാലത്തെ ഫലം അവൎക്ക് അവിടെ ഇതരന്മാരിൽ നിന്നു സഹായസഹകരണങ്ങളൊന്നും കിട്ടാതിരിയ്ക്കുകയും, അവൎക്ക് ഒററപ്പെട്ടു ജീവിയ്ക്കേണ്ടിവരികയുമായിരുന്നു. അങ്ങിനെ ജീവിയ്ക്കാമെന്നാരും വിചാരിയ്ക്കയേ ഉണ്ടാവില്ല; അതിന്നു സാധിയ്ക്കുയുമില്ല. അതിനാൽ ആ ദേശബന്ധങ്ങളെല്ലാം യഥാകാലം മുൻകൂട്ടി വിടൎത്തുകയും, പുതിയ ദേശത്തെ ദേശബന്ധം യഥാന്യായം സ്ഥാപിയ്ക്കുകയും വേണ്ടിയിരുന്നു. അതിന്റെ ചടങ്ങ് ഇങ്ങിനേയായിരുന്നു.

തന്റെ യജമാനനായ ഇല്ലത്ത്—ആരുടെ അടിയാരാണോ ആ ഇല്ലത്തെന്നൎത്ഥം—ചെന്നു ഒരു പണവും വെററിലഅടയ്ക്കയും ദക്ഷിണ ചെയ്തു ആദ്യംതന്നെ അവരുടെ അനുമതി വാങ്ങണം. പിന്നെ ദേശക്കാരോടെല്ലാം യാത്ര പറയേണ്ടതാകുന്നു. അതിന്നു ദേശക്ഷേത്രത്തിൽ സ്വല്പം എന്തെങ്കിലും ഒരു വഴിവാടു കൊടുത്ത് പ്രത്യേകമായ ഒരു പൂജയും ചെയ്യിയ്ക്കും. പിന്നെ അമ്പലത്തിൽ നിന്നു പൂവും പ്രസാദവും വാങ്ങിക്കുറിയിടുകയും, ആ ദേശത്തുള്ള വീടുകളിലെ

ല്ലാം ചെന്നു് സ്വല്പം പൂവും പ്രസാദവും കാരണവന്മാൎക്ക കൊടുത്തു യാത്ര പറയുകയും വേണം. ഇത്രയും ചെയ്തേ ദേശം വിട്ടുപോകാവൂ. പിന്നെ താമസമാക്കുന്ന ദേശത്തു ചെന്നാൽ ഏതെങ്കിലും ഒരില്ല ത്തും മുൻപറഞ്ഞ പ്രകാരം ദക്ഷിണ ചെയ്തു അടിയായ്മ സ്വീകരി ക്കണം. അദ്ദേഹത്തിൻെറ അനുമതിയോടുകൂടി ആ ദേശക്ഷേത്ര ത്തിൽ വഴിപാടു കഴിക്കുക, പൂവും പ്രസാദവും ആ ദേശത്തുള്ള വീ ടുകളിലെ കാരണവന്മാൎക്ക കൊടുത്തു് ആ ദേശക്കാരനായി സ്വീക രിപ്പിക്കുക എന്നിങ്ങിനേയുള്ള ചടങ്ങുകളും ചെയ്യണം. അപ്രകാ രം ചെയ്തല്ലാതെ അവൎക്കു് ആ ദേശത്തു് സ്വീകരണം കിട്ടുകയില്ല. ടിപ്പുവിൻെറ ആക്രമണത്തോടേയാണു ഈ ചിട്ടകളെല്ലാം തകൎന്നു പോയതത്രെ. ഇതെല്ലാം കാരണവന്മാർ പറഞ്ഞുകേട്ടതല്ലാതെ എ നിക്കു നേരിട്ടനുഭവമുണ്ടായിട്ടില്ല. കോടല്ലൂർ ദേശത്തുനിന്നു ചില വീട്ടുകാർ അങ്ങിനെ വിട്ടുപോയിട്ടുണ്ടെന്നും, അവർ ഇല്ലത്തു വന്നു തിരുമുൽക്കാഴ്ച വെച്ചു് അനുമതി വാങ്ങി പോയതായി അറിയാമെ ന്നും കോടല്ലൂർ യജ്ഞൻനമ്പൂതിരി എന്നോടു പറകയുണ്ടായി. *

ഏതെങ്കിലും ഒരില്ലക്കാർ സ്വദേശം വിട്ടു് മറെറാരു ദേശക്കാ രനായി താമസം മാററുകയാണെങ്കിൽ ചില കൃത്യങ്ങരം നിൎവ്വഹി ച്ചേ തീരൂ. ആ ദേശത്തുള്ള സ്വജനങ്ങളെയെല്ലാം ക്ഷണിച്ചു് ദേ ശക്ഷേത്രത്തിൽ വെച്ചു് ഒരു സദ്യ കഴിച്ചു് യഥാശക്തി ദക്ഷിണ ചെയ്യണം. പുലയർ പറയരടക്കമുള്ള ദേശക്കാൎക്കും യഥാന്യായം സദ്യ കൊടുത്തു് യാത്ര പറയേണ്ടതാകുന്നു. ഇതേ കൃത്യം തന്നെ പിന്നെ താമസമാക്കാൻ പോകുന്ന ദേശത്തും നിൎവ്വഹിക്കേണ്ടതാ ണു്. ഇത്തരം ദേശാന്തരഗമനം അധികമൊന്നും വേണ്ടിവരാറി ല്ല. ടിപ്പുവിൻെറ ആക്രമണം വന്നപ്പോഴാണു ജനങ്ങരക്കു ഇത്തര ത്തിലുള്ള സകല ദേശമൎയ്യാദകളും വ്യവസ്ഥകളും ഉപേക്ഷിച്ചോടേ

* ഈ ദേശവും ഇല്ലവും വടക്കെമലബാറിൽ പറശ്ശിനിക്കടവു് എന്ന പ്രദേശത്താകുന്നു

ണ്ടിവന്നതു്. പിന്നീടു് ആ വക വ്യവസ്ഥകാംക്കൊന്നും അത്ര പ്രാബല്യമുണ്ടായില്ലത്രെ.

ഇങ്ങനെ ഒരു ദേശവ്യവസ്ഥ ഏപ്പെടുത്തിയപ്പോാം ഉണ്ടായ ഫലമെന്താണു്? "ഉല്പന്നങ്ങാം കയററി അയയ്ക്കാനോ ഏറക്കുമതി ചെയ്യാനോ ഒരിയ്ക്കലും ഏടവരാത്ത വിധത്തിൽ വ്യവസ്ഥ ചെയ്തിരുന്നതുകൊണ്ടു് ഓവർ പ്രൊഡക്ഷൻ കാരണം തൊഴിലാളികാംക്ക തൊഴിലില്ലാതെ ബുദ്ധിമുട്ടുണ്ടാവുകയോ ആവശ്യമുള്ള സാധനങ്ങാം കിട്ടാതെ ദേശവാസികാംക്ക വിഷമം നേരിടുകയോ ചെയ്തിരുന്നില്ല" എന്നാകുന്നു. ഇങ്ങിനെ കൃഷി_വ്യവസായശാലകളുടേയും, മാക്കററുകളുടേയും, ഉപഭോക്താക്കളുടേയും സ്വയംപര്യാപ്തങ്ങളായ ഓരോ സഹകരണസംഘങ്ങളായിട്ടാണു് ഓരോ ദേശവും വത്തിച്ചിരുന്നതു്. ഇത്രയും സുഭിക്ഷമായും, പരിഷ്കൃതമായും, കെടമത്സരമില്ലാതേയും ഉള്ള ഒരു ദേശവ്യവസ്ഥ എവിടേയെങ്കിലും നിലവിൽ വരുത്തിയതായി ചരിത്രത്തിൽ യാതൊരിടത്തും കാണുകയില്ല.

"ഓരോ വംശക്കാരും — അതാതു വംശത്തൊഴിൽ — കുലധമ്മം—മാത്രമേ ചെയ്യാവു എന്നും, അതു നിരന്തരം ചെയ്തുകൊണ്ടേ ജീവിച്ചുകൊള്ളണമെന്നും നിബ്ബന്ധമായപ്പോാം അവരുടേയെല്ലാം വളച്ച് മുട്ടിപ്പോയെന്നും, കരുവാൻ കരുവാനായും ആശാരി ആശാരിയായും—അതുപോലെ മറേറാരോ കുലധമ്മക്കാരും അതാതു കുലധമ്മക്കാർ മാത്രമായും—ജീവിയ്ക്കുവാനേ അഹ്ഹരാകു എന്നും സ്പഷ്ടമായല്ലൊ. അയിത്തക്കാർ എന്നെന്നും അയിത്തക്കാരായിരിയ്ക്കണം, നമ്പൂതിരിമാരെല്ലാം എന്നെന്നും ഉൽകൃഷ്ടന്മാരായിരിയ്ക്കും; ഇതു സാമാന്യനീതിയ്ക്കു നിരക്കുന്നതാണോ?" ഇതു മറുവടി അഹ്ഹിയ്ക്കുന്ന ചോദ്യമാണു്; അതു പറയുകയും ചെയ്യാം.

ഈ സിസ്റ്റം—ദേശസമ്പ്രദായം—ആരംഭിച്ച കാലത്തു് ഇന്നത്തെപ്പോലെ തീണ്ടലും തൊടീലുമുള്ള ജാതിയോ ജാതിത്തൊഴിലോ ഉണ്ടായിരുന്നേയില്ല; ഉണ്ടാക്കിയതും ഉണ്ടായതും കുലധമ്മം—കുല

വിദ്യ— ആകുന്നു. ആ കുലവും കുലധർമ്മവുമാണ കാലാന്തരത്തിൽ (താല്പര്യം മനസ്സിലാക്കാതെ) തെററിദ്ധരിയ്ക്കാനും ദുഷിയ്ക്കാനും സംഗതിയായതു്; അതിൻെറ ഫലമായി ഇന്നത്തെ ജാതിയും ജാതിത്തൊഴിലും തീണ്ടലും തൊടീലും മററുമായി പ്പരിണമിയ്ക്കുകയും ചെയ്തതു്. *

പണ്ടു കുലധർമ്മമായി നിശ്ചയിച്ചിട്ടുള്ള തൊഴിലുകളെ ഇന്നു പലരും ആക്ഷേപിയ്ക്കുന്നുണ്ടു്. അവരവരുടെ വംശത്തൊഴിലിൽ മാത്രമല്ലാതെ മറെറാരു തൊഴിലിൽ പ്രവേശിയ്ക്കാൻ പാടില്ലെന്നുള്ള നിബ്ബന്ധം ഒരു വിധത്തിൽ പറയുമ്പോഠം സ്വാതന്ത്ര്യത്തെ തടയുകയാണു്—കയ്യും കാലും കെട്ടിയിടുകയാണു്—എന്നും മററും അധിക്ഷേപിയ്ക്കുന്നു. മറെറാരു വശംകൂടി അതിന്നുണ്ടു്; അതെന്തെന്നാൽ ആ ജോലി അവക്കു കുത്തക (Monopoly) യാകുന്നുവെന്നാണതു്. ഉദാഹരണത്തിന്നു ആന്തൂരാന്മാരേയെടുക്കുക. അവക്കു മൺപാത്രനിമ്മാണം മാത്രമല്ലാതെ മറെറാരു തൊഴിലിൽ ഏപ്പെടാൻ പാടില്ലല്ലൊ. അതിൻെറ അത്ഥം മററാരുംതന്നെ മൺപാത്രനിമ്മാണവ്യവസായത്തിൽ പ്രവേശിയ്ക്കയില്ലെന്നു സ്പഷ്ടമല്ലെ? അപ്പോഠം അവക്കു മൺപാത്രവ്യവസായം കുത്തകയാവുകയല്ലെ ചെയ്തതു്? ഇങ്ങനെ തൊഴിലാളികഠംക്കു ഉപഭോഗവസ്തുക്കഠം ഉണ്ടാക്കുന്നതിൽ കുത്തകാവകാശം കൊടുത്തിരുന്നതായി വേറെ യാതൊരു രാജ്യത്തും ഇന്നുവരെ കേട്ടുകേഠംവിപോലുമില്ല. ഇന്നു എല്ലാവക്കും തങ്ങളുടെ കഴിവും അഭിരുചിയുമനുസരിച്ചു് ഏതു തൊഴിലിലും പ്രവേശിയ്ക്കുന്നതിന്നും, ഉപഭോഗവസ്തുക്കഠം എത്രയെങ്കിലും ഉല്പാദിപ്പിയ്ക്കുന്നതിന്നും സ്വാതന്ത്ര്യമുണ്ടു്; അതിന്നാരും തടസ്സമായി നില്ക്കാറില്ല. ഈ പരിതഃസ്ഥിതിയിൽ നിന്നു നോക്കുമ്പോഴാണു് അന്നു അങ്ങിനെ ആ സ്വാതന്ത്ര്യത്തെ നിരോധിച്ചതു് തെററായി തോന്നുന്നതു്. ഇ

* ഈ വിഷയത്തെപ്പററി ജാതിയുടെ ഉച്ചനീചത്വം എന്ന അദ്ധ്യായത്തിൽ (3-ാം ഭാഗത്തിൽ) വിവരിയ്ക്കുന്നതാണു്.

ന്നു എല്ലാ ഉല്പന്നങ്ങൾക്കും കുത്തകാവകാശം കൊടുക്കുന്നതിൽ ഉപഭോക്താക്കളും ഗവൎമ്മേണ്ടും എതിരാണു്. അതിന്റെ കാരണം കുത്തകകൊണ്ടു് ഉപഭോക്താക്കൾക്കു കഷ്ടപ്പാടെ ഉണ്ടാകുന്നുള്ളു എന്നതാണല്ലൊ. അന്നത്തെ സമ്പ്രദായമാണെങ്കിൽ ഗവൎമ്മേണ്ടും ഉപഭോക്താക്കളും—സാമൂഹ്യനിയമമെന്നൎത്ഥം—ഇഷ്ടംപോലെ തൊഴിലിൽ പ്രവേശിക്കുവാനുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യത്തെയാണു നിരോധിച്ചതു്. അതായതു് എല്ലാ ഉല്പന്നങ്ങളും അതാതു ഉല്പാദകന്മാൎക്കു—കുലധൎമ്മക്കാൎക്കു്—കുത്തകാവകാശമാകുന്നു; ഇതാണു് പരമാൎത്ഥം. തൊഴിലാളികളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഇതിൽപരമായ ഒരനുഗ്രഹം മറെറന്തുണ്ടു്!

കഴിഞ്ഞില്ല; ഇനി വിതരണത്തെ സംബന്ധിച്ചും ഒരു കാൎയ്യം പ്രത്യേകം മനസ്സിലാക്കേണ്ടതുണ്ടു്. സാധാരണ വൻകിട വ്യവസായികളെല്ലാം തങ്ങളുടെ ഉല്പന്നങ്ങൾ വിതരണം ചെയ്യാൻ വേണ്ടി രാജ്യത്തു് ഓരോ അതിൎത്തികൾ നിശ്ചയിച്ചു് ഏജൻറന്മാരെ ഏൎപ്പെടുത്താറുണ്ടല്ലൊ. വായനക്കാൎക്കു എളുപ്പത്തിൽ കാൎയ്യം മനസ്സിലാക്കുവാൻ വേണ്ടി ആദ്യമായി ഇതിന്നൊരു ഉദാഹരണം കാണിക്കാം. ഒരു വൻകിട വസ്ത്രവ്യവസായക്കാർ കേരളാസ്റ്റെയ്ററിലേക്കു ഏജൻറിനെ ഏൎപ്പെടുത്തിയെന്നു വിചാരിക്കുക; അതുപോലെ വേറെ പല വസ്ത്രവ്യവസായികളും ടി സ്റ്റെയ്ററിൽ തന്നെ ഏൎപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ടാവും; അതിന്നാൎക്കും തടസ്സമില്ല; എല്ലാവൎക്കും സ്വാതന്ത്ര്യമുണ്ടു്. അതിന്റെ ഫലമാകട്ടെ അവർ തമ്മിലുള്ള കെടമത്സരമാണെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലൊ. എന്നാൽ പ്രകൃതത്തിലെ സ്ഥിതി അങ്ങിനെയല്ല. ഓരോ ദേശത്തേയും ഉല്പാദകന്മാർ തങ്ങളുടെ ഉല്പന്നങ്ങൾ അതാതു ദേശത്തു മാത്രമേ വിതരണം ചെയ്യാവൂ എന്നും, അന്യദേശങ്ങളിൽ പോയി വില്പന നടത്തരുതെന്നും നിൎബ്ബന്ധം ഉണ്ടായിരുന്നുവല്ലൊ. ദേശവ്യവസ്ഥകൾ താറുമാറായിട്ടു നൂററാണ്ടുകൾ കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. എന്നിരുന്നാ

ലും ഉൾനാട്ടുകളിൽ പോയാൽ അവയുടെ അടയാളങ്ങൾ ഇന്നും ധാരാളം കാണാവുന്നതാണ്. കുന്നംകുളത്തുനിന്നു നാലഞ്ചു നാഴിക പടിഞ്ഞാറായി വൈലത്തൂർ എന്ന ദേശത്ത് കുറച്ചു കാലമായിട്ട് അത്തിക്കുറുശ്ശിയില്ല. കടലായിൽ നമ്പൂതിരിപ്പാടിന്റെ ഇല്ലം അവിടെയാണ്. മരണമുണ്ടാവുമ്പോഴാണല്ലൊ അത്തിക്കുറുശ്ശിയെക്കൊണ്ടുള്ള ആവശ്യം. അവിടേ നിന്നു അഞ്ചാറു നാഴിക പടിഞ്ഞാറു_വടക്കായിട്ട് ഗ്രാമം എന്ന ദേശത്താണ് പാണ്ടമ്പറമ്പത്തെ ഭട്ടതിരിപ്പാട്ടിലെ ഇല്ലം. ആ ദേശത്തു അത്തിക്കുറുശ്ശിയുടെ വീട്ടുണ്ട്. വല്ലപ്പോഴും കടലായിലേയ്ക്കു അത്തിക്കുറുശ്ശിയുടെ ആവശ്യം വന്നാൽ അവനെ അയച്ചുതരുവാനായി നമ്പൂതിരിപ്പാട് ഭട്ടതിരിപ്പാട്ടിലേയ്ക്കെഴുതുകയും, അദ്ദേഹം അയച്ചുകൊടുക്കുകയുമാണ് ചെയ്തിരുന്നതു്. അങ്ങിനേയല്ലാതെ നമ്പൂതിരിപ്പാട് മറുദേശത്തെ അത്തിക്കുറുശ്ശിയോട് നേരിട്ടാവശ്യപ്പെടാറില്ല; ആവശ്യപ്പെട്ടാലും ആ ദേശത്തെ പ്രമാണി പറഞ്ഞല്ലാതെ മറുദേശത്തു പോയി പ്രവൃത്തിയെടുക്കുകയുമില്ല. പാലങ്ങൾ കെട്ടിടങ്ങൾ മുതലായ പണികൾ എവിടെയെങ്കിലും തുടങ്ങുന്നുവെന്നു കേട്ടാൽ പണികൾക്കാവശ്യപ്പെട്ടുകൊണ്ടു് ജോലിക്കാർ അന്വേഷിച്ചുവരാറില്ലെ? അതുപോലെ ജോലിക്കു വകയുണ്ടെന്നറിഞ്ഞാൽ ഇത്തരം ജോലിക്കും ഹാജരായിക്കൂടെ? അങ്ങിനെ ആരും ചെയ്യാറില്ല. ഇത്രയും പറഞ്ഞതിന്റെ സാരമെന്തെന്നാൽ ഓരോ കുലധർമ്മക്കാൎക്കും ഉല്പാദനത്തിലെന്നപോലെത്തന്നെ വിതരണത്തിലും അതാതു ദേശങ്ങൾ കുത്തകാവകാശമായിട്ടാണ് ഇരിക്കുന്നതെന്നാകുന്നു. ഇത്രയും വലുതായ ഒരനുഗ്രഹം അവക്കെന്തുണ്ടു്!

അതുകൊണ്ടും അവസാനിച്ചിട്ടില്ല. ഉപഭോക്താക്കൾക്കു ഇന്നിന്ന മാക്കറ്റിൽനിന്നേ ഉല്പന്നങ്ങൾ വാങ്ങാവൂ എന്നൊരു നിബന്ധന ലോകത്തിലൊരിടത്തും ഒരുകാലത്തും ഉണ്ടായിരുന്നതായിക്കാണുകയില്ല; കേട്ടുകേൾവിപോലും ഇല്ലതന്നെ. എന്നാൽ കേരള

ത്തിലുണ്ടായിരുന്ന ദേശവ്യവസ്ഥകൾകൊണ്ട് അതുംകൂടി നിരോധിയ്ക്കുകയാണ് ചെയ്തിരുന്നതു്. അതായതു് ഒരു ദേശത്തെ ഉപഭോക്താക്കൾ ഉല്പന്നങ്ങൾ സ്വദേശത്തെ ഉല്പാദകന്മാരിൽ നിന്നു മാത്രമല്ലാതെ മററു ദേശത്തുനിന്നു വാങ്ങിക്കൊണ്ടുവരുന്നതിനേയും വിലക്കിയിരുന്നു. അപ്പോൾ വന്നുകൂടിയ ഫലമെന്തായി? ഓരോതരം കുലധൎമ്മക്കാൎക്കും തങ്ങളുടെ തൊഴിൽ കുത്തകാവകാശമാണ്, മററാരും ആ തൊഴിലിൽ പ്രവേശിയ്ക്കയില്ല; വിതരണത്തിന്നു തങ്ങളുടെ ദേശത്തും കുത്തകാവകാശമുണ്ടു്, മററാരും അവിടെ വന്നു ഉല്പന്നങ്ങൾ വിതരണം ചെയ്യുകയില്ല; ആ ദേശത്തുള്ള ഉപഭോക്താക്കളിലും തങ്ങൾ കുത്തകാവകാശമുള്ളവരാണ്, അവരാരുംതന്നെ തങ്ങളിൽനിന്നല്ലാതെ പുറമെനിന്നു ഉല്പന്നങ്ങൾ വാങ്ങിക്കൊണ്ടുവരികയുമില്ല. തൊഴിലാളികൾക്കു ഇത്രയും ഗുണകരമായ ഒരേൎപ്പാടു്—സാമൂഹ്യനിയമം—എവിടേയെങ്കിലും എന്നെങ്കിലും ഉണ്ടായിരുന്നതായി കേട്ടിട്ടുണ്ടോ? അങ്ങിനെ കാരണവന്മാർ ഗുരുനാഥന്മാരും, അനന്തരവന്മാർ വിദ്യാൎത്ഥികളുമായിട്ടാണ് വൎത്തിച്ചിരുന്നതു്. തൊഴിൽശാലയും വില്പനസ്ഥലവുമായിരുന്നതു് അവരുടെ വീടുമായിരുന്നു.

ഇങ്ങനെ ഓരോ ദേശങ്ങളെ രൂപീകരിച്ചതു് തികച്ചും സ്വയംപൎയ്യാപ്തമായും ഒന്നാന്തരം സഹകരണസംഘങ്ങളായിട്ടുമായിരുന്നു മാത്രമല്ല ആ കാലത്തേയ്ക്കു—ആൎയ്യന്മാർ ആദ്യം കുടിയേറിപ്പാൎത്ത അക്കാലത്തേയ്ക്കു—ഇത്രയും പററിയ ഒരു സാമൂഹ്യവ്യവസ്ഥ മറെറാരു രാജ്യത്തുമുണ്ടായതായി അറിവില്ല. "ഇത്രയും കൃത്യമായ കണക്കിൽ ദേശസ്ഥാപനം ചെയ്യാൻ കഴിയുമോ? അതിനാൽ അതു് അസംബന്ധവും അസാദ്ധ്യവുമാണ്" എന്നൊരു വാദമുണ്ടാവാം. അന്നത്തെ സ്ഥിതിയ്ക്കു അതു് അത്ര പ്രയാസമുള്ള കാൎയ്യമൊന്നുമായിരിയ്ക്കയില്ല. ഇന്നു പുതുതായ ഒരു വ്യവസായശാല ആരംഭിയ്ക്കയാണെങ്കിൽ അതിലേയ്ക്കു മുൻകൂട്ടിത്തയ്യാറാക്കിയ

കണക്കപ്രകാരം ആവശ്യമുള്ളത്ര ജോലിക്കാരെ കൃത്യമായി എടുക്കുകയല്ലെ പതിവു്? അതിന്നു വല്ല പ്രയാസവുമുണ്ടോ? അല്ലാതെ വന്നാളുകളേയെല്ലാം ജോലിയിൽ പ്രവേശിപ്പിയ്ക്കുകയും, അവൎക്കിഷ്ടമുള്ള ഏതു പണിയെങ്കിലുമെടുക്കാൻ അനുവദിയ്ക്കുയുമാണോ ചെയ്യാറു്? അങ്ങിനെ പത്തിരുപതിനായിരം പേർ ജോലിയെടുക്കുന്ന ഒരു സ്ഥാപനം പുതുതായി ആരംഭിയ്ക്കുന്നുവെന്നു വിചാരിയ്ക്കുക. ഏതാണ്ടു് അതുപോലെയായിരുന്നു അന്നത്തെ കേരളത്തിന്റെ നില. രാജ്യമെല്ലാം ജനവാസമില്ലാതെ കാടുകെട്ടി തരിശായിട്ടാണു കിടന്നിരുന്നതെന്നോൎക്കണം. ഇവിടേയുണ്ടായിരുന്ന ആദിവാസികളെ കഴിച്ചാൽ പിന്നെ—സ്ഥാപനത്തിലെ ജോലിയ്ക്കു ആളേയെടുക്കുന്നതുപോലെ—ആൎയ്യന്മാർ കുടിയിരുത്തുന്ന നാഗന്മാർ മാത്രമാണിവിടേയുണ്ടാകുന്നതു്. അതിനാൽ ന്യൂനാതിരേകം കൂടാതെ ഓരോ പ്രവൃത്തിയ്ക്കും ആവശ്യമുള്ളേടത്തോളം മാത്രം കുലധൎമ്മക്കാരെ സൃഷ്ടിയ്ക്കാനും കുടിയിരുത്താനും വല്ല പ്രയാസവുമുണ്ടോ? ആദ്യത്തെ ചില ദേശങ്ങൾ രൂപം കൊള്ളുമ്പോൾ മുൻകൂട്ടി കണക്കു തയ്യാറാക്കാൻ കഴിയാതെ വന്നിട്ടുണ്ടാവാം. എന്നാൽ അഞ്ചോ പത്തോ—അഥവാ നാല്പതോ അൻപതോ—ദേശങ്ങളുണ്ടായപ്പോഴയ്ക്കു ആ വിഷമങ്ങളെല്ലാം തീരുകയും, ന്യൂനാതിരേകം കൂടാതെ കൃത്യമായ കണക്കു മുൻകൂട്ടി കാണാനും, കുലധൎമ്മക്കാരെ കുടിയിരുത്താനും പ്രയാസമില്ലാതായിരിയ്ക്കുമെന്നു തീൎച്ചയല്ലെ? ആൎയ്യന്മാർ കൊണ്ടുവന്നെങ്കിലല്ലാതെ സ്വയമായി യാതൊരു നാഗന്മാൎക്കും ഇവിടെ വരുവാൻ സാധ്യമല്ല. രണ്ടുമൂവായിരം നാഴിക കപ്പലിൽ യാത്ര ചെയ്തേ ഇവിടെ എത്താൻ കഴിയൂ എന്നോൎക്കണം. അനാൎയ്യന്മാരും അപരിഷ്കൃതരുമായ നാഗന്മാൎക്കുണ്ടോ അതിന്നു സാധിയ്ക്കുന്നു? ഇങ്ങിനെയുള്ള സംഗതികളിലെല്ലാം ഇന്നത്തെ ഈ ആററംയുഗത്തിലിരുന്നുകൊണ്ടു് ഈ പരിതഃസ്ഥിതിയുമായി തട്ടിച്ചുനോക്കിയാൽ അബദ്ധമാ ചാതേ വരുമോ? രണ്ടുമൂവായിരം

കൊല്ലങ്ങൾക്ക മുമ്പുള്ള കാലഘട്ടത്തിലാണ് നാം ജീവിയ്ക്കുന്ന തെന്നു സങ്കല്പിച്ചിട്ടു വേണം ഇതെല്ലാം ആലോചിയ്ക്കാനെന്നു ആദ്യ മേ പറയട്ടെ. ആൎയ്യന്മാർ ഇവിടെ ചെയ്തതു് ഓരോ ദേശത്തേയും ഓരോ കുടുംബമായി രൂപപ്പെടുത്തുകയാണല്ലൊ. ഇതിന്നു ഒരു ഉദാ ഹരണം കാണിയ്ക്കാം. ഇന്നു നമ്മളെല്ലാം താമസിയ്ക്കുന്നതു് ഭാൎയ്യാ ഭൎത്താക്കന്മാർ സന്താനങ്ങൾ എന്നിവരെല്ലാം ഒന്നിച്ചു് ഒരേ വീ ട്ടിൽ ആണല്ലൊ. കുളിമുറി, അടുക്കള, ഊൺതളം, കലവറ, പുറ ത്തളം, കിടപ്പുമുറി ആദിയായ സൌകൎയ്യങ്ങൾ കഴിവനുസരിച്ചു് അവിടെ ഏൎപ്പെടുത്തുന്നു. വിസൎജ്ജനം, കുളി, വെപ്പു്, ഭക്ഷണം, വിശ്രമം, ഉറക്കം മുതലായതെല്ലാം യഥാസൌകൎയ്യം പുറത്തു പോ കാതെ നിൎവ്വഹിയ്ക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇന്നു പരിഷ്കൃതലോകം മുഴു വൻ സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ള ജീവിതസമ്പ്രദായമാണിതു്.

ഈ കുടുംബജീവിതം മറെറാരു വിധത്തിൽ വിഭാവനം ചെ യ്യുക. ഒരു സ്ഥലത്തു് 50 പേൎക്കു കുളിയ്ക്കത്തക്ക കുളിമുറികളുണ്ടു്; അവിടെ അതു മാത്രമേ ഉള്ളു. അതുപോലെ മറെറാരു സ്ഥലത്തു കാപ്പിയ്ക്കും, വേറെയൊരിടത്തു് ഊണിന്നും ഏൎപ്പാടുണ്ടു്. 50 പേ ൎക്കു കിടക്കാനുള്ള കിടപ്പുമുറികൾ മറെറാരിടത്തും ഏൎപ്പെടുത്തിയിട്ടു ണ്ടു്. അതാതാവശ്യങ്ങൾക്ക സമയമാകുമ്പോൾ അതാതിടത്തു ചെ ന്നാൽ മതി; എല്ലാം സുഖമായി യഥേഷ്ടം അനുഭവിയ്ക്കാം. ഇതി ന്നെന്താണു തരക്കേടുള്ളതു്? മൃഗങ്ങളേയും കാടന്മാരേയുമപേക്ഷി ച്ചു് ഇതു വളരെ ഉയൎന്ന നിലയല്ലെ? ഈ സമ്പ്രദായം ഇന്നു നമുക്ക അസ്വീകാൎയ്യവും പുച്ഛവുമായി ത്തോന്നുന്നതിന്നു കാരണം നമ്മൾ അതിനേക്കാൾ ഉയൎന്നതും സൌകൎയ്യപ്രദവുമായ കുടുംബജീ വിതം നയിയ്ക്കുന്നവരായതുകൊണ്ടാകുന്നു. അതിനേക്കാൾ താണ പടിയിലുള്ള കാടന്മാരുടേയും മററും ജീവിതമായിട്ടു തട്ടിച്ചുനോക്ക ണം; അപ്പോഴെ അതിൻെറ മേന്മ കാണുകയുള്ളു. പക്ഷെ അങ്ങി നത്തെ ജീവിതം നയിയ്ക്കുന്നവരും, നമ്മുടെ ഇന്നത്തെ കുടുംബ

ജീവിതസമ്പ്രദായം അറിഞ്ഞിട്ടില്ലാത്തവരുമാണ അവരെന്ന വിചാരിയ്ക്കുക. ഇതിലുള്ള സുഖസൌകര്യാദികളെപ്പററി അവരെ മനസ്സിലാക്കവാൻ വിഷമമായിരിയ്ക്കും. അതിൻെറ കാരണം അവക്കതെ പരിചയമുള്ള, അതിൽ അവർ സംതൃപ്തരുമാണ്, അതുതന്നെ. പിന്നെ എന്തു ചെയ്യും? ഏതാണ്ടീതു തന്നേയാണ് കേരളത്തിൽ ആര്യന്മാർ ഏർപ്പെടുത്തിയ ദേശീയജീവിതത്തിൻേറയും, ഇന്നത്തെ സാമൂഹ്യജീവിതത്തിൻേറയും നില. അക്കാലത്തെ പരിതഃസ്ഥിതി ഒന്നായിട്ടെടുത്ത് അക്കാലത്തു ജീവിയ്ക്കുന്നതായി സങ്കല്പിച്ചിട്ടു വേണം ഇക്കാര്യം ആലോചിയ്ക്കുവാനെന്ന പറഞ്ഞതിൻെറ താല്പര്യം അതാകുന്നു. അങ്ങിനെയുള്ള പരിതഃസ്ഥിതിയ്ക്കു ഇത്രയും സ്വയംപര്യാപ്തമായ ഒരു സാമൂഹ്യവ്യവസ്ഥ വേറെ എവിടേയും കാണുമെന്ന തോന്നുന്നില്ല. കുറച്ചുകൂടി പ്പറയട്ടെ. ഇന്നത്തെപ്പോലെ ആവിക്കപ്പലോ, തീവണ്ടിയോ, വിമാനമോ, മോട്ടോർവാഹനങ്ങളോ, കമ്പിയോ, ഫോണോ, വയർലസ്സോ, തപാലോ, റോഡുകളൊ ഒന്നും അന്നുണ്ടായിട്ടില്ല; പ്രാപഞ്ചികസുഖത്തെ വദ്ധിപ്പിയ്ക്കുന്ന സാധനങ്ങളൊന്നും ആവിർഭവിച്ചിട്ടില്ല. ആര്യന്മാരുടെ കുലധമ്മം ഈശ്വരാരാധന മാത്രമാണ്; അനാര്യന്മാരുടേതാകട്ടെ അവരെ സ്സഹായിയ്ക്കലുമായിരുന്നു; അതും ഈശ്വരാരാധനയായി രൂപപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തിരുന്നു. ഇങ്ങിനെ നിത്യകൃത്യം കൂടി ഈശ്വരവിശ്വാസത്തോടും ഈശ്വരഭക്തിയോടും കൂടി ശാന്തവും അന്യോന്യം സൌഹാർദ്ദപൂർണ്ണവും സഹകരണാത്മകവുമായിട്ടാണ് അവർ ദേശീയജീവിതം നയിച്ചിരുന്നതെന്നത്ഥം. അക്കാലത്തേയ്ക്കു അത്രയും പരിഷ്കൃതമായ ഒന്നായിരുന്നു ആ ദേശവ്യവസ്ഥ എന്നു പറഞ്ഞാൽ തെററില്ല.

—:o:—

അദ്ധ്യായം 11

ദേശമൎയ്യാദ *

'ദേശമൎയ്യാദകൾ' എന്നു പറഞ്ഞാൽ ദേശക്കാരെല്ലാം അന്യോന്യം ആചരിച്ചുവരുന്ന ചില നടവടികളാകുന്നു. ദേശക്കാരെന്നതിൽ ശൂദ്രൻ മുതൽ പറയർ പുലയരടക്കമുള്ള എല്ലാ കുലധൎമ്മക്കാരും ഉൾപ്പെടുന്നതാണ്. വീട്ടുപാത്രങ്ങൾ എന്നു പറഞ്ഞാൽ വീടുകളിൽ നിത്യോപയോഗത്തിന്നു വേണ്ടതായ ഉരുളി, ചെമ്പ്, കിണ്ടി മുതലായ പാത്രങ്ങളാണല്ലൊ. വീട്ടായുധങ്ങളാണെങ്കിൽ കയ്ക്കോട്ട്, മഴു, വെട്ടുകത്തി, കരി, കൊഴു ആദിയായ ആയുധങ്ങളാകുന്നു. അതുപോലെ ദേശക്കാർ എന്നതിൽ ശൂദ്രൻ മുതൽ പറയരടക്കം ആ ദേശക്കാരായി സ്വീകരിച്ച് അവിടെ കുടിയിരുത്തിയിട്ടുള്ള എല്ലാവരും ഉൾപ്പെടുന്നു. അമ്പലവാസികളെല്ലാം അതാതമ്പലങ്ങളിലെ ദേവപരിചാരകന്മാരായ കഴകക്കാരായിരിയ്ക്കുന്നതുപോലെ ദേശക്കാരെല്ലാം വാസ്തവത്തിൽ അവിടുത്തെ ഭൂദേവന്മാരായ നമ്പൂതിരിമാരുടെ പരിചാരകന്മാരായ കഴകക്കാരാണ് (അടിയാരാണ്) ദേശമൎയ്യാദ എന്നു പറയുന്നതു് ആ യജമാന—ഭൃത്യഭാവത്തെ സ്മരിയ്ക്കുകയും അന്യോന്യം പുതുക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ഒരു ചടങ്ങാകുന്നു. എന്നുവെച്ചാൽ "തങ്ങൾ ഇല്ലങ്ങളിലെ അടിയാരാണെ"ന്ന വസ്തുത അവരെ ഓൎമ്മപ്പെടുത്തുകയും "നിങ്ങളുടെ അടിയായ്മയെ ഞങ്ങൾ മറന്നിട്ടില്ലെന്നു" അവരെ അറിയിയ്ക്കുകയുമാണ് അതിന്റെ താല്പൎയ്യം. കേരളത്തിൽ മുഴുവൻ വ്യാപ്തിയുള്ളതും, ഏതാണ്ട് ഒരേ രീതിയിൽ നടന്നുവരുന്നതുമായ—അഥവാ വന്നിരുന്നതായ—ദേശമൎയ്യാദ ഓണത്തിന്നാണ്. വിഷുവിന്നും, ചില ദി

* എന്റെ സ്മരണകൾ ഒന്നാം ഭാഗം 4-ാം അദ്ധ്യായത്തിൽ ഈ വിഷയത്തെപ്പററി പ്പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടെങ്കിലും ഇവിടെ ആവശ്യമെന്നു കരുതി വീണ്ടും പ്രതിപാദിയ്ക്കുന്നതാകുന്നു.

ക്കിൽ തിരുവാതിരയ്ക്കും ചുരുങ്ങിയ നിലയിൽ നടക്കുന്നുണ്ടത്രെ. അതിന്റെ ഒരു ചുരുക്കം ഇവിടെ പ്രസ്താവിയ്ക്കാം.

ഓണം വെയ്ക്കുക:

ഓണത്തിന്ന 'ഓണം വെയ്ക്കുക' എന്നൊരു ദേശമര്യാദയുണ്ട്. മുൻകാലങ്ങളിൽ വളരെ നിഷ്ഠയോടുകൂടി കൃത്യമായി ആചരിച്ചിരുന്നതും, ഇന്നു മിയ്ക്കവാറും ശിഥിലമായിത്തീൎന്നതും, അടുത്ത ഭാവിയിൽ നാമാവശേഷമായി ത്തീരുന്നതുമായ ഒരു നടവടിയാണിതു്. ദേശത്തെ ആശാരി, മൂശാരി, കരുവാൻ മുതൽ എല്ലാ തൊഴിലാളികളും—ഇന്നത്തെ ഭാഷയിൽ ഓരോ ജാതിക്കാരും—അവരവരുടെ തൊഴിലനുസരിച്ച് ഓരോ സാധനമുണ്ടാക്കി ഇല്ലത്ത് കൊണ്ടുവന്നു കാഴ്ചവെയ്ക്കും. 'ഓണംവെയ്ക്കുക' എന്നു പറയുന്നതു് ഈ നടവടിയേയാകുന്നു. ആശാരിയാണെങ്കിൽ ഓണവില്ല്, അവണപ്പലക, ചെറിയ മരിക, മരക്കയ്യിൽ ഇങ്ങിനെ എന്തെങ്കിലും ചിലതു കാഴ്ചവെയ്ക്കും. മൂശാരി ചെറിയ അടപ്പൻ—നൂറാകുന്ന പാത്രം (അടപ്പൻ എന്ന ഭാഷ),—അതിൽനിന്ന നൂറെടുക്കുവാനുള്ള ചട്ടുകം—നൂററചട്ടുകം,—ചെറിയ ഓടം, ചെപ്പിത്തോണ്ടി മുതലായതും; തട്ടാൻ ചെമ്പുമോതിരം, ചെറിയ കിണ്ണം എന്നിങ്ങനെ ചിലതുണ്ടാക്കി വെള്ളിപ്പൂശിയും; കരുവാൻ കറിക്കത്തിയും മററുമാണ് കാഴ്ചവെയ്ക്കുക. കണിയാൻ ഓണത്തിന്നു കാഴ്ചവെയ്ക്കുന്നതു് ഓലക്കുടയാകുന്നു. ആദിവാസികളായ പറയർ പുലയർ മുതലായവരാകട്ടെ വട്ടി, കൊട്ട, മുറം, പായ മുതലായതും കാഴ്ചവെയ്ക്കണം. ഈ ഏപ്പാടിന്ന 'ഓണക്കാഴ്ച' എന്നും പറയാറുണ്ട്. ഓണത്തിന്ന തൃക്കാക്കരയപ്പനെ ഉണ്ടാക്കാനുള്ള മണ്ണ് ദേശത്തെ ആന്തൂരാൻ കൊണ്ടുവരും. അതിന്ന പുറമെ ചെറിയ കലവും കാഴ്ചവെയ്ക്കാറുണ്ട്. ചാലിയൻ ചെറിയ മുണ്ട്, ചക്കാൻ എണ്ണ, തോൽക്കൊല്ലൻ ചെറിയ ചെരുപ്പ് എന്നിങ്ങനെ ദേശത്തുള്ള എല്ലാ തൊഴില്ക്കാരും അവരവരുടെ തൊഴിലനുസരിച്ച് ഉണ്ടാക്കുന്ന സാധനങ്ങൾ ഇല്ലങ്ങളിൽ കാഴ്ചവെച്ചിരുന്നുവത്രെ. ഈ പ്ര

ദേശങ്ങളിൽ കാണിപ്പയ്യൂർ ദേശത്തു ഈ ഒടുവിൽ പറഞ്ഞ മൂന്നു വൎഗ്ഗക്കാരും എനിക്കു ഓൎമ്മവെക്കുന്ന കാലത്ത് ഇല്ലാതായിരിക്കുന്നു; മിക്ക ദേശത്തും അത്തരക്കാരെ കാണാതായിട്ടുണ്ട്. ചാലിയൻ മുണ്ടു കൊണ്ടുവരുന്ന സമ്പ്രദായം ഇന്നും വടക്കേമലബാറിൽ കണ്ടുവരുന്നു. വടകരനിന്നു നാലു നാഴിക കിഴക്കുവടക്കായി സ്ഥിതി ചെയ്യുന്ന ഏറാമല അംശത്തിലുള്ള ഇല്ലങ്ങളിൽ കഴിഞ്ഞ (1140) ഓണക്കാലത്തു കൂടി ചാലിയൻ മഞ്ഞനിറത്തിലുള്ള ചെറിയ മുണ്ട് കാഴ്ചവെച്ചതായറിവുണ്ട്. അതിന്നു അവിടങ്ങളിൽ പറഞ്ഞുവരുന്ന ഭാഷ 'മഞ്ഞപ്പുടവ' എന്നാകുന്നു കൊയിലാണ്ടിക്കു സമീപം കോതമംഗലം എന്ന ദേശത്ത് രണ്ടു ചാലിയത്തെരുവുകളുണ്ട്. അവയുടെ പേർ 'മാരാമിററത്ത്' തെരുവെന്നും, 'കൊരയങ്ങാട്ട്' തെരുവെന്നുമാകുന്നു. ഇവയിൽ ഓരോ തെരുവിലേയും പെട്ട ഓരോ വീട്ടുകാർ കോതമംഗലം ദേശത്തുള്ള ഇല്ലങ്ങളിലേക്കെല്ലാം ഓണത്തിന്നും, ദേശക്ഷേത്രത്തിലേക്കു ഉത്സവത്തിന്നും ദേശമൎയ്യാദകൾ ആചരിച്ചുവരുന്നുണ്ട്; ഇവിടെയും ഇല്ലങ്ങളിലേക്കു മഞ്ഞപ്പുടവ തന്നെയാണ് കാഴ്ചയായി കൊണ്ടുവരിക. മാരാമിററത്തെ തെരുവിലെ വലിയവീട്ടിൽ കേളുനായർ മക്കൾ ഉണ്ണരാൻകുട്ടിനായർ ബാലൻനായർ മുതലായവരും, കൊരയങ്ങാട്ടു തെരുവിലെ ചക്കരവീട്ടിൽ ചാപ്പൻനായർ മക്കൾ കേളുനായർ രാഘവൻനായർ എന്നിവരും ആ മൎയ്യാദ നടത്തിവരുന്നു. ദേശക്ഷേത്രങ്ങളിലേക്കുള്ള ആ നടവടി ഇപ്പോൾ ഇല്ലാതായിരിക്കുന്നു; ഉദ്ദേശം 35-40 കൊല്ലങ്ങൾക്കു മുമ്പു വരെ അതെല്ലാം മുടങ്ങാതെ നടത്തിവന്നിരുന്നതാണ്.

വടക്കേ മലബാറിൽ തന്നെ അവിടനല്ലൂര്, കോട്ടൂര്, തൃക്കുററിശ്ശേരി മുതലായി ഓരോ ദേശത്തുള്ള ഇല്ലങ്ങളിലേക്കും ടി. ദേശക്ഷേത്രങ്ങളിലേക്കും (ഇവ 'ആറുദേശ'മെന്നും, 'നാലുദേശ'മെന്നും പറയപ്പെടുന്നവയിൽ പെട്ടതാകുന്നു) നടുവണ്ണൂര്, പേരാമ്പ്ര എ

ന്നിവിടങ്ങളിലെ ചാലിയത്തെരുവുകളിലുള്ള ചില വീട്ടുകാരാണു അതാചരിച്ചുവരുന്നതു്. അവരുടെ പേരും വീട്ടുപേരും ഇനി ആവശ്യമില്ലെന്നു കരുതി അന്വേഷിച്ചിട്ടില്ല; നടവടി ഇന്നും നടന്നു വരുന്നുണ്ടു്.

കോതമംഗലം ദേശത്തുള്ള ഇല്ലങ്ങളിലേയ്ക്കും ക്ഷേത്രത്തിലേയ്ക്കും കാവുംതരി മീത്തൽ കണാരൻ എന്ന വട്ടെക്കാട്ടു (ചക്കാലത്തു്) നായരും, ദാരോത്തു് ഉണിച്ചാത്തൻ എന്ന വട്ടേക്കാട്ടു നായരുമാണു ദേശമര്യാദയനുസരിച്ചു് എണ്ണ കൊണ്ടുവന്നു കാഴ്ചവെയ്ക്കുന്നതു്. ഈ ഉണിച്ചാത്തൻനായർ മരിച്ചിരിയ്ക്കുന്നു; ഇപ്പോൾ അയാളുടെ മക്കൾ മുടക്കം കൂടാതെ നടത്തിവരുന്നുണ്ടു്.* ഇതുപോലെത്തന്നെ പന്തലായിനിയിലുള്ള മുഴകുന്നം ദേശത്തെ ആന്തൂരാന്മാരിൽ ചിലരത്രെ മേൽപറഞ്ഞ കോതമംഗലം ദേശത്തേയ്ക്കു മൺപാത്രങ്ങൾ കൊണ്ടുവന്നു കാഴ്ചവെയ്ക്കുന്നതു്. ഇങ്ങനെ വടക്കേ മലബാറിൽ എല്ലാ കുലധർമ്മക്കാരും ആ യജമാന-ഭൃത്യഭാവത്തെ സ്മരിയ്ക്കുകയും അന്യോന്യം പുലർക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ആ നടവടി ഇന്നും മുടക്കം കൂടാതെ നടത്തിവരുന്നുണ്ടു്.

ഇപ്രകാരം കാഴ്ച കൊണ്ടുവന്നവർക്കു അതിന്നു പകരമായി (നന്ദിയായി) ചില അവകാശങ്ങളും കൊടുക്കേണ്ടതുണ്ടു്. 'അളവു്' എന്നതു് അതിന്റെ സാമാന്യമായിപ്പറയുന്ന പേരാകുന്നു; 'ഓണളവു്' എന്നും പറയും. ഈ അളവിന്നുള്ള സാധനങ്ങൾ അരി, പപ്പടം, നേന്ത്രപ്പഴം, ഉപ്പു്, വെളിച്ചെണ്ണ എന്നിവയാകുന്നു. ഇവയ്ക്കു പുറമെ നാളികേരം, ചേന മുതലായ സാധനങ്ങളും സന്ദർഭാനുസരണം കൊടുക്കാറുണ്ടു്. അടിയാരായ ശൂദ്രൻ മുതൽ ആദിവാസികളായ പുലയർ പറയരടക്കമുള്ള എല്ലാവർക്കും 'അളവു്' കൊടു

* മേപ്പാട്ടു് നാരായണൻനമ്പൂതിരിയാണു് ഈ വിവരങ്ങൾ തന്നതെന്നു നന്ദിയോടെ ഇവിടെ രേഖപ്പെടുത്തുന്നു.

ക്കേണ്ടതാകുന്നു. അതിന്നു പുറമെ ഓണമായതുകൊണ്ട് ഓണപ്പട വയായ മുണ്ടും കൊടുക്കുമെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലൊ. അളവിൻെറ തുകയും, മുണ്ടിൻെറ തരവും എല്ലാവൎക്കും ഒരേ വിധത്തിലാവില്ല; അത് പലതായിരിക്കും. അതെങ്ങിനെയായാലും എല്ലാവൎക്കും കൊടുത്തിരുന്നു വെന്നതാണ് വാസ്തവം. ശൂദ്രൻ, പള്ളിച്ചാൻ, അത്തിക്കുറുശ്ശി എന്നിവർ പ്രൊഡക്ഷൻ ഇല്ലാത്ത കേവലഭൃത്യന്മാരാണല്ലൊ. അതിനാൽ അവൎക്ക കാഴ്ചവെക്കുന്ന കാൎയ്യത്തിൽ നിയമമില്ല. എന്നാൽ കുമ്പളങ്ങ, മത്തങ്ങ, കായ മുതലായ പച്ചക്കറികൾ അവസ്ഥാനുസരണം വല്ലതുമൊക്കെ കൊണ്ടുവന്നു കാഴ്ച വെക്കാറില്ലെന്നുമില്ല. അളവിൻെറ കാൎയ്യത്തിൽ ഏററവും പ്രാധാന്യം അവൎക്കാണെന്നും അറിയണം. പ്രായേണ അവൎക്കെല്ലാം ഓണപ്പുടവയും പതിവുണ്ട്. രണ്ടാം ലോകമഹായുദ്ധം ആരംഭിക്കുന്നതു വരെ ഒരുവിധം ഭേദപ്പെട്ട തറവാടുകളിലെല്ലാം ഈ സമ്പ്രദായം മുടങ്ങാതെ നടത്തിവന്നിരുന്നു. യുദ്ധം കാരണമുണ്ടായ ക്ഷാമവും, വിലവൎദ്ധനയും, റേഷനിങ്ങും വന്നതോടെ ഈ മാതിരിയുള്ള പഴയ നടവടികളും മാമൂലുകളും നശിച്ചുപോയി. യുദ്ധം കഴിഞ്ഞതിനു ശേഷവും വലിയ ധനവാന്മാരായ അപൂൎവ്വം ചിലർ ആ വക സമ്പ്രദായങ്ങളെ തുടൎന്നു നടത്തിയിരുന്നു; ഇപ്പോൾ അതും അവസാനിച്ചു മട്ടായി.

അടിയാരുമായിട്ടുള്ള ഈ സമ്പൎക്കം പുലത്തുന്നത് കേവലം ഓണത്തിന്നു മാത്രമല്ല വിഷു തിരുവാതിര മുതലായ വിശേഷദിവസങ്ങളിലും ഉണ്ടായിരുന്നു. കണിയാൻ വിഷുവിന്നു ഒരു കൊല്ലത്തെ വിഷുഫലം ഓലയിൽ എഴുതിക്കൊണ്ടുവരും. വിഷുവിന്നു എളനീർ പഴം മുതലായതു് അടിയാർ കാഴ്ചവെക്കും. അതിന്നെല്ലാം പകരമായി വിഷുവിന്നു കൈനേട്ടം—കയ്യിട്ടം—കൊടുക്കുക പതിവായിരുന്നു. ഇങ്ങനെ മനസ്സുലെ അടിയാരാണ് തങ്ങളെന്ന നില അടിയാരും, അവർ തങ്ങളുടെ അടിയാരാണെന്ന ബോധം ഇല്ലത്തു

ള്ളവരും അന്യോന്യം പുതുക്കുകയും, അതിൽ അഭിമാനം കൊള്ളുകയും ചെയ്യുന്ന സന്ദർഭം കൊല്ലത്തിൽ ഒന്നിലധികം തവണ ഉണ്ടായിരുന്നു. മിക്ക ഇല്ലങ്ങളിലേയും കാരണവരുടെ പിറന്നാൾദിവസം ദേശക്കാർക്ക് എല്ലാം സദ്യയുണ്ടായിരുന്നു; ചില അവകാശങ്ങൾ കൊടുക്കുകയും പതിവാണ്. മേൽപറഞ്ഞതെല്ലാം യജമാനന്മാരായ നമ്പൂതിരിമാരും അവരുടെ അടിയാരായ ദേശക്കാരും തമ്മിലുള്ള മര്യാദകളാകുന്നു. ഇനി ഇതുപോലെ ദേശക്കാർ തമ്മിലും അലിഖിതങ്ങളായ ചില ദേശമര്യാദാനിയമങ്ങളുണ്ട്. ആറടിയന്തിരങ്ങൾക്കും * അടിയാർക്ക്—ദേശത്തുള്ളവർക്കും—ചില അവകാശങ്ങൾ കൊടുക്കുക പതിവായിരുന്നു. ആറടിയന്തരങ്ങൾക്ക നെടുമ്പുര കെട്ടുക—പന്തൽ പണിയുക—മുതലായതിന്നു ഒരുവിധം കഴിവുള്ള ദേശക്കാരെല്ലാം വന്നു പ്രവൃത്തിയെടുക്കും. അതിന്നു ആരേയെങ്കിലും വിളിയ്ക്കുകയോ ക്ഷണിയ്ക്കുകയോ വേണ്ട. അതിന്നു കൂലി ഇച്ഛിയ്ക്കുകയും കൊടുക്കുകയും പതിവില്ല. അതെല്ലാം തങ്ങളുടെ കടമയെന്ന—കുലധർമ്മമെന്ന—നിലയ്ക്കാണ് നിർവ്വഹിച്ചിരുന്നതു്. അവർക്ക ഭക്ഷണം മാത്രമേ കൊടുക്കാറുള്ളു. പിണ്ഡത്തിന്നാകുമ്പോൾ പുലക്കാലമാകയാൽ അതിന്നു തരമില്ലല്ലൊ. അതുകൊണ്ട് ഭക്ഷണത്തിന്നു പുരുഷന്മാർക്ക മുന്നാഴി വീതവും, സ്ത്രീകളാണെങ്കിൽ ഇരുന്നാഴി വീതവും അരി കൊടുക്കുകയേ ചെയ്യാറുള്ളു. മററടിയന്തരങ്ങളുടെ കാര്യത്തിലും വെച്ചുകൊടുക്കാതെ അരി കൊടുക്കാറില്ലെന്നില്ല ഇല്ലത്ത് അത് വെച്ചു വിളമ്പിക്കൊടുക്കാൻ ബുദ്ധിമുട്ടുണ്ട്; അവർക്കാണെങ്കിൽ അരി കിട്ടുന്നതിൽ അതൃപ്തിയുമില്ല. അങ്ങിനെ ചെയ്യാനുള്ള കാരണമതാണ്. അടിയാരുടെ കല്യാണങ്ങൾക്കും മററും അരി മുതലായ സാധനങ്ങളും അവസ്ഥാനുസരണം പണവും ഇല്ലങ്ങളിൽനിന്നു കൊടുക്കാറുണ്ട്.

---

* ആറടിയന്തരങ്ങൾ=ചോറൂണ്, ഉപനയനം, സമാവർത്തനം, വിവാഹം, പിണ്ഡം, മാസം.

ഓരോ ദേശക്കാൎക്കും ഉണ്ടായിരുന്ന ഐകൃത്തിന്റേയും അന്യോന്യമുള്ള സഹായസഹകരണങ്ങളുടേയും ലക്ഷണങ്ങൾ ഇന്നും പരിശോധിച്ചാൽ തെളിഞ്ഞു കാണുന്നതാകുന്നു. മനുഷ്യൎക്ക് ഏററവും അടിയന്തിരവും, അത്യാവശ്യവും, പരസഹായം കൂടാതെ സ്വന്തം വീട്ടുകാരെക്കൊണ്ടു മാത്രം സാധിയ്ക്കാത്തതുമായ ഒരു കാൎയ്യം മരിച്ചാൽ ശവസംസ്കാരം ചെയ്യുന്നതാണ്. ദേശത്തു ആരെങ്കിലും മരിച്ചുവെന്നറിഞ്ഞാൽ മതി, അതിന്നു വേണ്ടതായ ഏൎപ്പാടുകൾ ചെയ്വാൻ ദേശത്തെ (കരക്കാരിൽ) ഓരോ വീട്ടിൽനിന്നു ഓരോരുത്തരെങ്കിലും ഉടനെ മഴു, കയ്ക്കോട്ട് (തൂമ്പ), വെട്ടുകത്തി (മടവാൾ) മുതലായ എന്തെങ്കിലും ഒരായുധവുമെടുത്ത് ആ വീട്ടിലെത്തുകയും, മാവു വെട്ടുക ചിത കൂട്ടുക മുതലായ പ്രവൃത്തികളെല്ലാം ചെയ്യുകയും ഇന്നും പതിവാണ്. അതിന്നാരേയെങ്കിലും വിളിയ്ക്കുകയോ ക്ഷണിയ്ക്കുകയോ വേണ്ട; ആറടിയന്തിരങ്ങൾ ക്കെന്നപോലെ ത്തന്നെ കൂലിയുടെ പ്രശ്നമേയില്ല. സ്വന്തം കാൎയ്യമായെടുത്ത് ശ്രദ്ധയോടും ശുഷ്കാന്തിയോടും അതെല്ലാം എല്ലാവരും കൂടി ഒത്തൊരുമിച്ച് ചെയ്യുന്നു. ഇത് ഇല്ലങ്ങളിലായാലും മററു വീടുകളിലായാലും വ്യത്യാസമില്ല. നായന്മാരുടെ ഇടയിൽ 'എണ്ണങ്ങുകൂട്ടം' എന്നത് വളരെ കുപ്രസിദ്ധിയാൎജ്ജിച്ച ഒന്നായിരുന്നുവല്ലോ. അതെല്ലാം എങ്ങിനെയായിരുന്നാലും ശരി, ചിത കൂട്ടുന്ന കാൎയ്യത്തിൽ ആ വക യാതൊരു വഴക്കുകളും അവിടെ കാണിയ്ക്കുകയില്ല. പരമശത്രുവായിരുന്നാൽ കൂടി അത്യന്തം ബന്ധുക്കളെപ്പോലെയേ ആ കാൎയ്യത്തിൽ അവിടെ പെരുമാറുകയുള്ളു; കഴിയുന്ന വിധത്തിലെല്ലാം സഹകരിയ്ക്കുകയും ചെയ്യും.

കൊള്ളിച്ചോറ്:

പിന്നെ പിണ്ഡത്തിന്നു—നായന്മാൎക്കാണെങ്കിൽ പതിനാറിന്നു—വേണ്ടതായ ഒരുക്കങ്ങൾ ചെയ്യുന്നതിന്നും ദേശക്കാർ പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധവെച്ചു സഹായിയ്ക്കാറുണ്ട്. പന്തലിടുക മുതലായ എല്ലാ

പ്രവൃത്തികളും ദേശത്തെ നായന്മാർ ചെയ്തുകൊടുക്കുന്നു. പിണ്ഡ ദിവസം (അഥവാ പതിനാറിന്നു) സദ്യയില്ലെങ്കിലും ദേശക്കാൎക്കു ചുരുങ്ങിയ നിലയിൽ ഭക്ഷണമെങ്കിലും കൊടുക്കാതിരിപ്പാൻ പാടില്ല. അതിൻെറ ഭാഷ 'കൊള്ളിച്ചോറു' എന്നാകുന്നു. മരിച്ച ദിവസം ചിത കൂട്ടുവാൻ വന്ന ദേശക്കാൎക്കു കൂലിയില്ലെന്നു പറഞ്ഞുവല്ലൊ. മാത്രമല്ല പുലവാലായ്മയുള്ള കാലത്ത് ആ വീട്ടിൽവെച്ച് ചിതികന്നൊഴികെ മററാൎക്കും ഭക്ഷിയ്ക്കാനും പാടില്ല. "മാവു വെട്ടി കൊള്ളി കൂട്ടി ചിത തയ്യാറാക്കിയവൎക്കു നന്ദി" എന്ന മട്ടിൽ ചെയ്തുവരുന്ന ഏൎപ്പാടാകുന്നു ആ സദ്യ അഥവാ കൊള്ളിച്ചോറ്. കൊള്ളി കൂട്ടിയവൎക്കു — ചിത കൂട്ടിയവൎക്കു — കൊടുക്കുന്നതിനാലാണ് അതിന്നു ആ ഭാഷ വന്നതു്. അതിനാൽ വൈദികകൎമ്മമായ പിണ്ഡം അഥവാ പതിനാറു പോലെത്തന്നെ ഒഴിച്ചുകൂടുവാൻ പാടില്ലാത്തതായ ഒരു കാൎയ്യമായി ഈ സദ്യയേയും ഗണിച്ചുവന്നിരുന്നു. ദാരിദ്ര്യംകൊണ്ടു അതിന്നു തീരെ കഴിവില്ലാത്ത സ്ഥിതിയിലുള്ള നായർവീട്ടുകാരാണെങ്കിൽ ദേശക്കാരെല്ലാം ഒത്തുചേൎന്നു കൊള്ളിച്ചോറിൻെറ സ്വരൂപം നിശ്ചയിയ്ക്കുകയും, അതിന്നു അത്യാവശ്യം വേണ്ടിടത്തോളം അരിയും മററു സാമാനങ്ങളും ദേശക്കാർ യഥാശക്തി സ്വരൂപിച്ചു കൊടുക്കുകയും, ദേശത്തെ വീട്ടുകാരിൽ ഓരോരുത്തരെ മാത്രമെങ്കിലും ക്ഷണിച്ചു സദ്യ നടത്തി ക്കൊടുക്കുകയും പതിവായിരുന്നു. ഇങ്ങനെയുള്ള സന്ദൎഭങ്ങളിൽ ദേശക്കാർ ആ ദേശത്തുള്ള ഇല്ലങ്ങളുമായി ആലോചിയ്ക്കുകയും, കഴിവനുസരിച്ച് നമ്പൂതിരിമാർ കൂടുതൽ സഹായിയ്ക്കുകയും ചെയ്യുന്നതു് അപൂൎവ്വമായിരുന്നില്ല.

പരിതഃസ്ഥിതികൊണ്ടു് അതിന്നുംപോലും കഴിവില്ലാത്ത ചില കേസുകൾ അപൂൎവ്വമായിട്ടുണ്ടാകാം. എന്നാലും എളയതിൻെറ സഹായത്തോടെ പതിനാറുകൂട്ടാതെ നിവൃത്തിയില്ലല്ലൊ. അതിന്നു അദ്ദേഹത്തെ വീട്ടിലേയ്ക്കു വരുത്തേണ്ടതില്ലെന്നും, ഇല്ലത്തേയ്ക്കു പോ

യാൽ മതിയെന്നും, വീട്ടിൽവെച്ച് 'കൊള്ളിച്ചോറേ' വേണ്ടെന്നും വെയ്ക്കാറുണ്ട്. അങ്ങിനെ ചെയ്യുന്നതിന്നും ദേശക്കാരൊത്തുകൂടി തീരുമാനിയ്ക്കണം; അല്ലാതെ വീട്ടുകാൎക്ക സ്വയമായി അങ്ങിനെ തീരുമാനിയ്ക്കാൻ പാടില്ല. കാലസ്ഥിതിയും വീട്ടുകാരുടെ കഴിവും മററും പരിഗണിച്ച് ദേശക്കാർ അതെല്ലാം യഥായോഗ്യം അതാതു ദേശത്തെ ഇല്ലക്കാരുമായാലോചിച്ച് നിൎവ്വഹിയ്ക്കുക പതിവായിരുന്നു. എന്റെ ചെറുപ്പത്തിൽ അതെല്ലാം അയവു വരാതെ കെട്ടുറപ്പോടുകൂടിത്തന്നെ നടന്നുവരികയും ചെയ്തിരുന്നു.

പ്രാദേശികങ്ങളായ മാററങ്ങൾ:

ഇങ്ങനെയുള്ള ദേശമൎയ്യാദകളിൽ പ്രാദേശികങ്ങളായ ചില വ്യത്യാസങ്ങളും കാണുന്നുണ്ട്. അതെല്ലാം നിസ്സാരങ്ങളും അറിഞ്ഞിട്ടു പ്രയോജനമില്ലാത്തവയുമാകയാൽ കാൎയ്യമായി അന്വേഷിച്ചിട്ടില്ല. അറിഞ്ഞേടത്തോളം ചില നടവടികളെ കാണിയ്ക്കാം. പഴയ കൊച്ചി സ്റ്റെയ്ററിലുള്ള അന്നമനട, തിരുവനന്തപുരം മുതലായ ചില പ്രദേശങ്ങളിൽ മരണമുണ്ടാകുമ്പോൾ സംസ്കാരത്തിന്നു മാവു വെട്ടാൻ ആശാരിമാരാണ്; അവൎക്കേ അതിന്നധികാരമുള്ളു. സംഗതിവശാൽ അതിന്നു കഴിവുള്ള ആശാരിയെക്കിട്ടിയില്ലെങ്കിൽ ഒരാശാരി'ച്ചെക്കൻ' വന്നു മാവു് തൊടുകയെങ്കിലും വേണം; അതിന്നു ശേഷമേ നായന്മാരായ മററുള്ളവർ വെട്ടിക്കൂട്ടുകയുള്ളു. തിരുവനന്തപുരത്തു തന്നെ ചില പ്രദേശങ്ങളിൽ 'ചാക്കാൻ' എന്ന താഴ്ന്ന വൎഗ്ഗക്കാരും മാവു വെട്ടാറുണ്ട്. മാവു വെട്ടി വീണാൽ പിന്നെ വെട്ടിക്കൂട്ടി ച്ചിത തയ്യാറാക്കുന്ന പണി ചെയ്യുന്നത് കരക്കാരായ നായന്മാർ തന്നെയാകുന്നു. തിരുവനന്തപുരത്തും ചില പരിസരപ്രദേശങ്ങളിലും മരിച്ചാൽ കുഴി വെട്ടാൻ വെളക്കത്തല നായരാണ്. തിരുവനന്തപുരത്തു നിന്നു കിഴക്കുള്ള ചില പ്രദേശങ്ങളിൽ ചിത കൂട്ടാനും ഇവർതന്നെയാകുന്നു. കുമാരനല്ലൂർ ഏററുമാ

ന്നൂർ മുതലായ പ്രദേശങ്ങളിൽ നായർ സർവ്വീസു സൊസൈററിയ്ക്കു ക്ലുപ്തമായ ഒരു തുക അടച്ചാൽ മാത്രമെ കരക്കാർ വന്നു മാവു വെട്ടുക ആദിയായി സംസ്കാരത്തിന്നുള്ള പ്രവൃത്തികൾ ചെയ്യുകയുള്ളു. അത്തിക്കുറിശ്ശിയുടെ കാര്യവും അതുപോലെത്തന്നെയാണു്. ഈ സമ്പ്രദായം അടുത്ത കാലത്താരംഭിച്ചതാണെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലൊ.

ഇരുപത്തൊന്നുദേശം കൊയിലാണ്ടി മട്ടന്നൂർ മുതലായ വടക്കൻപ്രദേശങ്ങളിൽ സംസ്കാരത്തിന്നു മാവു വെട്ടാൻ തണ്ടാനു—ഈഴവനു—ആണവകാശം. അവർക്കെല്ലാം അവിടങ്ങളിൽ ദേശമര്യാദയും കൊടുക്കുന്നുണ്ടു്. പക്ഷെ ഇക്കൂട്ടർ ഇവിടെ ആദ്യകാലത്തില്ലെന്നും, പിന്നീടു് സിലോണിൽനിന്നു വന്നവരാണെന്നും, ദേശവ്യവസ്ഥകളും ജാതിഭേദങ്ങളും ഉണ്ടായതിന്നു ശേഷമാണവർ വന്നിട്ടുള്ളതെന്നും തീർച്ചയാണു്.* പിന്നെ എങ്ങിനെയാണു് എന്നു മുതല്ക്കാണു് ആ പ്രദേശങ്ങളിൽ മാത്രം ദേശക്കാരുടെ കൂട്ടത്തിൽ ഒരു വർഗ്ഗക്കാരായി ഇവരും കൂടി സ്വീകരിയ്ക്കപ്പെട്ടതെന്നു വ്യക്തമായിട്ടില്ല; അതു ഗവേഷണം ചെയ്തു മനസ്സിലാക്കേണ്ടതാണെന്നു മാത്രം പറഞ്ഞുകൊണ്ടു് ഇവിടെ അവസാനിപ്പിയ്ക്കുന്നു. കൈതപ്രം മാതമംഗലം ആദിയായി വടക്കേ മലബാർ പ്രദേശങ്ങളിൽ മാവു വെട്ടാൻ കൊശവൻനായർ (ആന്തുരാൻ) ആണത്രെ.

ഒരു നിലവിളി:

കരച്ചിത്താനത്തു് മരണം കേട്ടാൽ പുലയർ ഉറക്കെ നിലവിളിയ്ക്കും. അതു കേട്ടാൽ കരക്കാർ വന്നു മാവു വെട്ടുക ചിത കൂട്ടുക മുതലായ പ്രവൃത്തികൾക്കു തയ്യാറാകുന്നു. ഈ സമ്പ്രദായം മററെങ്ങുമുള്ളതായി കണ്ടിട്ടില്ല. എന്നാൽ ഈ പ്രദേശങ്ങളിൽ പ്രചാരത്തിലുണ്ടായിരുന്നതായ ഒരനുഭവം— ഇപ്പോൾ തീരെ ഇല്ലാതായതി

* ഇതിനെപ്പററി കൂടുതൽ വിവരങ്ങൾ 3-ാം ഭാഗത്തിൽ വിവരിയ്ക്കുന്നതാണു്.

നാൽ പ്രത്യേകിച്ചും—ഇവിടെ പറയുന്നതാവശ്യമാണെന്നു കരുതു ന്നു. എന്റെ അച്ഛൻ കൊ. വ 1085 കന്നിയിൽ മരിച്ചു. ദേശക്കാ രെല്ലാം വന്നു ചിത തയ്യാറാക്കി; നായന്മാർ, ആശാരി മുതലായ കമ്മാളർ, പറയർ പുലയർ എന്നിങ്ങിനേയുള്ളവരെല്ലാം മിററത്തും, അവരവൎക്ക് അടുക്കാവുന്നേടത്തോളം അടുത്ത മററു സ്ഥലങ്ങളിലും വന്നു നിറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ഞങ്ങൾ മൃതദേഹമെടുത്ത് ചിതയിലേയ്ക്കു കൊണ്ടുപോകാനായി മിററത്തേയ്ക്കിറങ്ങിയപ്പോൾ പടിപ്പുറത്തു വന്നു നിന്നിരുന്ന പുലയരും പറയരും—പത്തുപതിനഞ്ചു പേരുണ്ടായി രുന്നു; സ്ത്രീകളുമുണ്ടായിരുന്നു — ഒന്നാകെ കൂട്ടത്തോടെ — ഹയ്യോ! പോയല്ലൊ, തമ്പുരാനേ! ദൈവമേ! ചതിച്ചല്ലൊ, പോയല്ലൊ—എ ന്നിങ്ങിനെ നെഞ്ഞത്തടിച്ചുകൊണ്ട് ഓരോന്നു വിളിച്ചുപറഞ്ഞു കരഞ്ഞുതുടങ്ങി. അങ്ങിനെ ആ നാടകം കുറച്ചു കഴിഞ്ഞപ്പോൾ അവസാനിച്ചുവെന്നേ പറയേണ്ടു. അതു് അവരുടെ അനുശോച നപ്രകടനമാകുന്നു. ശവം പുറത്തെയ്ക്കെടുത്തേ പ്രകടനമാരംഭിയ്ക്കു. അതിന്നു വേണ്ടി അവർ കാത്തുനില്ക്കുകയായിരുന്നു. അക്കാലത്തു ണ്ടായിരുന്ന ഒരു മര്യാദയായിരുന്നു അതു. കുറച്ചിത്താനത്തെ പു ലയരുടെ നിലവിളിയും ഇതും ഒന്നിൽനിന്നാരംഭിച്ചതായിരിയ്ക്കു മെന്നാണ് ഞാൻ വിശ്വസിയ്ക്കുന്നതു്. ദേശഭേദം കൊണ്ടോ കാല ഭേദം കൊണ്ടോ അതിന്നു വന്ന രൂപാന്തരമായിരിയ്ക്കും ഈ വ്യത്യാ സമെന്നു വിചാരിയ്ക്കാം.

ഇനി മറെറാന്നും കൂടി ഇവിടെ പറയാൻ രസം തോന്നുന്നു ണ്ടു്. മരിച്ചുകഴിഞ്ഞാൽ ദേശക്കാരെല്ലാം അപ്പോൾതന്നെ വന്നു കാണുകയും, സംസ്കാരത്തിന്നു മാവു വെട്ടുക മുതലായ പ്രവൃത്തിക ളിൽ ഏൎപ്പെടുകയും ചെയ്യുമെന്നു പറഞ്ഞുവല്ലൊ. പ്രധാനപ്പെട്ട കുടിയാന്മാർ ചാൎച്ചക്കാർ മുതലായവരും പുലയിൽ വന്നു കണ്ടുപോ വുക എന്നൊരു മര്യാദയുണ്ടു്; "അതിന്നു ദുഃഖം കാണുക" എന്നു ഭാഷ പറയുന്നു. അങ്ങിനെ കാണുമ്പോൾ നായന്മാരിൽ തന്നെ

അപൂർവ്വം ചിലർ—ഇല്ലവുമായി കൂടുതൽ താല്പര്യമുണ്ടെന്നു വിശ്വസിയ്ക്കുന്നവർ അഥവാ നടിയ്ക്കുന്നവർ—തന്നെ കരയാറുണ്ടു്. ആശാരി മൂശാരി ആദിയായ കമ്മാളർ കരയാതിരിയ്ക്കയില്ല. തദവസരത്തിൽ അവരിൽ പലരുടേയും കണ്ണിൽനിന്നു് വെള്ളമൊലിയ്ക്കുന്നതും കണ്ടിട്ടുണ്ടു്.

കുന്നംകുളത്തു് "കക്കാട്ടു് കാരണവപ്പാടു്" എന്നൊരു സ്ഥാനവും കുറച്ചു സ്ഥാനസ്വത്തുമുണ്ടു്. അതു ചിറളയം, മണക്കുളം മുതലായ നാലഞ്ചു നമ്പിടിരാജാക്കന്മാരിൽ പ്രായംകൊണ്ടു മൂത്ത ആളുടെ സ്ഥാനമാകുന്നു.* കാരണവപ്പാടു മരിച്ചാൽ കാണിപ്പയ്യൂർ നമ്പൂതിരിപ്പാടു ചെന്നു പറഞ്ഞ സംസ്കാരത്തിന്നൊരുക്കുകയുള്ളു. ഒരു കാരണവപ്പാടു മരിച്ചപ്പോൾ ഈ കാര്യം നിർവ്വഹിയ്ക്കുവാൻ എന്നേ അയച്ചു. ഞാൻ ചെന്നപ്പോൾ അവിടെ വളരെ ആളുകൾ കൂടിയിരുന്നു. എന്റെ കൃത്യം നിർവ്വഹിച്ച ശേഷം പുറത്തേയ്ക്കു കടന്നപ്പോൾ അവിടെ കൂടിയിരുന്നവരിൽ പലരും ഇതുപോലെ കൂട്ടത്തോടെ നിലവിളി തുടങ്ങി. എനിയ്ക്കിതു ആദ്യത്തെ അനുഭവമാകയാൽ തല്ക്കാലം ഞാൻ വല്ലാതെ പരിഭ്രമിച്ചുപോയി. അതിൽ ചെറുമക്കൾ മാത്രമല്ല ദേശക്കാരായ നായന്മാരും ചേർന്നിരുന്നുവെന്നാണു് തോന്നുന്നതു്. അതു കാരണവപ്പാടു മരിച്ചതിന്റെ അനുശോചനം രേഖപ്പെടുത്തലായിരുന്നു.

പല ഇല്ലങ്ങളിലും കൊല്ലത്തിലൊരിയ്ക്കൽ മിററം ചെത്തിവൃത്തിയാക്കുന്ന ഒരു പ്രവൃത്തിയുണ്ടു്. അതു് മിയ്ക്കവാറും കർക്കടമാസത്തിലാണു പതിവു്. അന്നമനട പ്രദേശങ്ങളിൽ ഇതു് ചെയ്യുന്നതു് ചെറുമനാകുന്നു. ചുനങ്ങാടു് (ഒററപ്പാലത്തിന്നു സമീപം) കാഞ്ഞൂർ മനയ്ക്കലും മററുമാകട്ടെ മണ്ണാന്മാരാകുന്നു. അവർക്കു അതി

* ഈ വിഷയത്തെക്കുറിച്ചു് ഇതിന്റെ മൂന്നാം ഭാഗത്തിൽ വിവരിയ്ക്കുന്നതാണു്.

ന്നു വേണ്ടി ചില അവകാശങ്ങരം കൊടുക്കുന്നുണ്ടു്. കാഞ്ഞൂർ മനയ്ക്കൽ നിന്നു അതിൻെറ അനുഭവമായി 30 പാട്ടത്തിൻെറ വസ്തു അവക്കു കൊടുത്തിരിയ്ക്കുയാണു്.

അടിയാരുടെ പ്രവൃത്തി നടത്തുന്നതിന്നു അനുഭവമായി പലരും അവക്കു വസ്തു കൊടുത്തിരുന്നതായി കേട്ടിട്ടുണ്ടു്. വൈക്കത്തുകാരനായ പെരുമ്പള്ള്യാഴത്തു് നമ്പ്യാതിരിയുടെ ഇല്ലം അങ്ങിനെ കൊടുത്തിട്ടുള്ളതിൽ പെട്ട ഒരു തറവാടാകുന്നു. ശീതികന്മാരായ—അത്തിക്കുറുശ്ശിമാരായ—രണ്ടു വീട്ടുകാക്കും അങ്ങിനെ അവിടെനിന്നു വസ്തു കൊടുത്തിട്ടുണ്ടത്രെ.

വടക്കേ മലബാറിലെ പല പ്രദേശങ്ങളിലും മണ്ണാന്മാർ ആടനും വേടനും കെട്ടി ആടിക്കൊണ്ടുവരുന്ന ഒരു സമ്പ്രദായമുണ്ടു്. ചുനങ്ങാടു്, കുറച്ചിത്താനം, പെരുന്ന എന്നിവിടങ്ങളിലും പരിസരപ്രദേശങ്ങളിലും മണ്ണാന്മാരെ 'പരവന്മാർ' എന്നത്രെ പറയുന്നതു്. അവിടങ്ങളിലെല്ലാം ചുണ്ണാമ്പു് ഓണക്കാഴ്ചയായി കൊണ്ടുവരുന്ന ഒരു നടവടിയും ഇവക്കുണ്ടു്. കോഴിക്കോടു്, രാമനാട്ടുകര, മൊറയൂരു്, ചുനങ്ങാടു്, വെള്ളിനേഴി എന്നീ പ്രദേശങ്ങളിലെല്ലാം പാണന്മാർ ഓണക്കാഴ്ചയായി കൊണ്ടുവരുന്നതു കൊടയാണു്. ചുനങ്ങാട്ടുള്ള കാഞ്ഞൂരു മനയ്ക്കലും മററും തട്ടാൻ വിഷുവിന്നു ചെറിയ ഓടവും തിരുവാതിരയ്ക്കു ചെറിയ മണിയും കാഴ്ചവെയ്ക്കുന്നു. ആശാരിയാകട്ടെ അവിടങ്ങളിൽ വിഷുവിന്നു കരിയും നുകവുമാണു് കാഴ്ചയായി കൊണ്ടുവന്നിരുന്നതു്. ഈ സമ്പ്രദായം മാത്രം ഇപ്പോഴില്ല.

ആയ്യന്മാർ കൂടെക്കൊണ്ടുവന്നു് കുലധമ്മം നിശ്ചയിച്ചു്—ഓരോ തൊഴിൽ പഠിപ്പിച്ചു്—ദേശക്കാരായി ദേശത്തു കുടിയിരുത്തിയ നാഗന്മാരും, സ്വീകൃതരായ ആദിവാസികളുമായിട്ടു മാ

ത്രമേ ഈ ദേശമര്യാദകൾ ആചരിയ്ക്കാറുള്ളു; അത്തരക്കാരായിട്ടെല്ലാം അതുണ്ടുതാനും. ഈ ദേശമര്യാദ ആചരിയ്ക്കുന്ന സമ്പ്രദായം കേവലം ആര്യന്മാക്ക്—നമ്പൂതിരിമാക്ക്—മാത്രമായിട്ടല്ല ഇപ്പോഴുള്ളതു്; സ്ഥാനികളും മററുമായ ഇതരന്മാക്കുമുള്ളതായി കാണുന്നുണ്ടു്. ഇത്തരം സ്ഥാനികളിൽ നായന്മാർ മാത്രമല്ല അമ്പലവാസികളുമുണ്ടു്. തറയ്ക്കൽ കൊളത്തൂര് എന്നീ വാരിയർമാർ, മലപ്പുറത്തുള്ള പാറനമ്പി (ഇവർ നമ്പീശന്മാരാണ്), പുന്നശ്ശേരി നമ്പി (ഇവർ മൂത്തതാകുന്നു) എന്നാദിയായവരെല്ലാം അതിന്നുദാഹരണമാകുന്നു. അതിന്നു പുറമെ ഭരണാധികാരം കൂടി വഹിച്ചിരുന്ന കവളപ്പാറ, മങ്കട, കൊല്ലങ്കോട്ടു്, കോഴിക്കോട്ടു് (സാമൂതിരിപ്പാട്ടു്) മുതലായ രാജവംശക്കാരുടെ കഥ പറയാനുമില്ലല്ലൊ.

പക്ഷെ ഇതെല്ലാം അടുത്ത കാലത്തുണ്ടായതാണു്. എന്നുവെച്ചാൽ ഇവിടെ പെരുമാൾഭരണം അവസാനിച്ചു് രാജവാഴ്ച ആരംഭിച്ചതിന്നു ശേഷം മാത്രമാണെന്നർത്ഥം. അതിന്നു മുമ്പു് രാജാക്കന്മാരുണ്ടായിരുന്നില്ല; പിന്നെ അവരുടെ കീഴിൽ വർത്തിച്ചിരുന്ന മററുള്ളവരുടെ കഥ പറയാനുമില്ല. രാജവാഴ്ച ആരംഭിച്ചതാകട്ടെ 12-ാം നൂററാണ്ടിന്നു ശേഷവുമാണല്ലൊ. ഞാനിവിടെ പ്പറയുന്ന ചരിത്രസംഗതികളാകട്ടെ അതിന്നു മുമ്പുള്ള വിവരങ്ങളാണുതാനും.

ഇവിടെ കേരളീയരെന്നു പറയുന്നതു ഇങ്ങിനെ ദേശക്കാരായി സ്വീകരിച്ചു് ദേശമര്യാദ ആചരിച്ചുവരുന്ന—അഥവാ ആചരിച്ചുവന്നിരുന്ന—ജനങ്ങളെ മാത്രമാകുന്നു. തടസ്ഥരും ബഹിഷ്കൃതരുമായ ആദിവാസികൾക്കും ഈഴവക്കും ഈ ദേശമര്യാദയില്ല. അതിനാൽ മുൻപറഞ്ഞ അർത്ഥത്തിൽ അവർ കേരളീയരല്ല; അതായതു് ആര്യന്മാർ അവരെ തങ്ങളുടെ ദേശക്കാരായി സ്വീകരിച്ചിട്ടില്ലെന്നർത്ഥം.

—:o:—

അദ്ധ്യായം 12

ജന്മസ്വത്തിന്റെ ഉത്ഭവം

സ്വധൎമ്മം എന്നാലെന്തെന്നും എങ്ങിനെയാണെന്നും വിവരിച്ചുകഴിഞ്ഞു. അങ്ങിനെ സ്വധൎമ്മമെന്ന നിലയ്ക്കു് പാരമ്പൎയ്യമായി ച്ചെയ്യാനാണു് കേരളത്തിലെ സകല പ്രവൃത്തികളേയും ആൎയ്യന്മാർ ഏൎപ്പെടുത്തിയിരുന്നതു്. പൊതുവെ ഈ വംശത്തൊഴിൽ രണ്ടു വിധത്തിലാകുന്നു. അവയിൽ ഒന്നിനെ 'പ്രത്യക്ഷോല്പന്നങ്ങൾ' എന്നും മറേറതിനെ 'അപ്രത്യക്ഷോല്പന്നങ്ങൾ' എന്നും പറയാം. ആന്തുരാൻ ചാലിയൻ തുടങ്ങിയവരുടെയെല്ലാം കുലധൎമ്മം പ്രത്യക്ഷോല്പന്നങ്ങളാകുന്നു. എന്തെന്നാൽ അവരുടെ തൊഴിൽകൊണ്ടു് ജനങ്ങളുടെ സുഖജീവിതത്തിന്നു് ആവശ്യമായ മൺപാത്രങ്ങൾ വസ്ത്രങ്ങൾ ആദിയായ ഉല്പന്നങ്ങൾ ഉണ്ടാകുന്നുണ്ടല്ലൊ. അവ കൈമാറാൻ കഴിയുന്നതുമാണു്. വെളുത്തേടൻ വെളക്കത്തല മുതൽ പറയരടക്കമുള്ള എല്ലാ കുലധൎമ്മക്കാരും ഇതുപോലെ പ്രത്യക്ഷോല്പന്നങ്ങളുള്ള വംശത്തൊഴിലാളികളാകുന്നു.

'അപ്രത്യക്ഷോല്പന്നക്കാരാ'യ കുലധൎമ്മക്കാരാകട്ടെ നമ്പൂതിരിമാർ, ശൂദ്രന്മാർ, അത്തിക്കുറുശ്ശി, പള്ളിച്ചാൻ എന്നിവരാകുന്നു; ഇവരിൽ നമ്പൂതിരിമാർ ഒഴിച്ചുള്ളവരുടെ കുലധൎമ്മം നമ്പൂതിരിമാരെ പരിചരിയ്ക്കൽ (സഹായിയ്ക്കൽ) ആണല്ലൊ; നമ്പൂതിരിമാർക്കാകട്ടെ ഈശ്വരഭജനവുമാകുന്നു. അതിനാൽ മററു തൊഴിലാളികളെപ്പോലെ അവരിൽനിന്നും പ്രത്യക്ഷത്തിൽ ഉല്പന്നങ്ങൾ ഒന്നും ഉണ്ടാകുന്നില്ല. 'അപ്രത്യക്ഷോല്പന്നങ്ങൾ' എന്നു പറയുവാൻ കാരണമതാണു്.

ശരീരധാരണത്തിന്നു ഭക്ഷണം മുതലായതു കൂടാതെ കഴികയില്ല. മേല്പറഞ്ഞ നാലു തരക്കാരുടെ തൊഴിലിൽ നിന്നാകട്ടെ ദേഹധാരണത്തിന്നു ഉപയോഗമുള്ള ഉല്പന്നങ്ങൾ ഒന്നും ഉണ്ടാകുന്നുമില്ല.

ഇതിനെ ഒന്നു വിശദീകരിയ്ക്കാം. ശാസ്ത്രഭാഷയിൽ പറഞ്ഞാൽ നമ്പൂതിരിമാൎക്കു വിധിച്ചിട്ടുള്ള കൎമ്മങ്ങൾ ആറെണ്ണമാണു്. അവ 1 യജനം— യാഗം ചെയ്യൽ, 2 യാജനം—യാഗം ചെയ്യിയ്ക്കൽ, 3 അധ്യയനം—പഠിയ്ക്കൽ, 4 അധ്യാപനം—പഠിപ്പിയ്ക്കൽ, 5 ദാനം—ദാനം ചെയ്യൽ, 6 പ്രതിഗ്രഹം—ദാനം വാങ്ങൽ എന്നിവയാകുന്നു. ഇവയെല്ലാം പൊതുവെ ഷൾക്കൎമ്മങ്ങൾ എന്നു പറയും. ഇവയെ മാത്രമല്ലാതെ മറ്റൊന്നും ചെയ്യരുതെന്നാണു വിധി. ഇവയിൽതന്നെ 1, 3, 5 എന്നിവ—അതായതു് യാഗം ചെയ്യൽ, പഠിയ്ക്കൽ, ദാനം ചെയ്യൽ എന്നിവ—മാത്രമാണുത്തമങ്ങൾ. മററു കൎമ്മങ്ങൾ മൂന്നും (2 യാഗം ചെയ്യിയ്ക്കൽ, 4 പഠിപ്പിയ്ക്കൽ, 6 ദാനം വാങ്ങൽ എന്നിവ) പ്രതിഫലേച്ഛ കൂടാതെ ചെയ്യുന്നതേ ഉത്തമങ്ങളാകൂ. എന്നു വെച്ചാൽ ആരെങ്കിലും അവയിൽ പങ്കുചേൎന്നു നടത്തിത്തരണമെന്നപേക്ഷിച്ചാൽ (ക്ഷണിച്ചാൽ മാത്രമെന്നൎത്ഥം) ആ കൎമ്മങ്ങൾക്കു മുടക്കം വരരുതെന്നുള്ള ഉദ്ദേശത്തോടെ ചെയ്യുന്നതേ ഉത്തമങ്ങളാകൂ. യാഗം ചെയ്യിച്ചാലും വേദശാസ്ത്രാദികൾ പഠിപ്പിച്ചാലും അതിന്നു ദക്ഷിണ കിട്ടും. ദാനം വാങ്ങുമ്പോഴും പണം കിട്ടുമല്ലൊ. എങ്കിലും ഉപജീവനത്തിന്നു വകയില്ലാത്തവൎക്കു ദേഹം നിലനിൎത്താനായി അവയെ സ്വീകരിയ്ക്കാമെന്നാണു ശാസ്ത്രവിധി. അതു മദ്ധ്യമവുമാകുന്നു. അപ്പോൾ വന്നുകൂടിയ താല്പര്യമെന്തെന്നാൽ നമ്പൂതിരിമാൎക്കു ഉപജീവനത്തിന്നുള്ള — ജീവിതം നിലനിൎത്താനും കുടുംബം പുലൎത്താനുമുള്ള—ഏകമാൎഗ്ഗം (അതായതു് ധനസമ്പാദനത്തിന്നുള്ള ഒരേ ഒരു പ്രവൃത്തി) മേൽപറഞ്ഞവ മാത്രമാണെന്നു സ്പഷ്ടമാണല്ലൊ.

നമ്പൂതിരിമാർ സന്ധ്യാവന്ദനാദി യജ്ഞങ്ങൾ യഥാകാലം വിധിപ്രകാരം ചെയ്യാതിരുന്നാലത്തെ ദോഷം നമ്പൂതിരിമാൎക്കു മാത്രമല്ല ചണ്ഡാലപര്യന്തമുള്ള സകല ജനങ്ങൾക്കും—കേരളം മുഴുവ

നം—ബാധിയ്ക്കുമെന്നു എല്ലാവരും വിശ്വസിച്ചിരുന്നു. മാത്രമല്ല അവരുടെ യജ്ഞംകൊണ്ടാണ് ലോകം നിലനില്ക്കുന്നതെന്നുകൂടി യാണു് വിശ്വസിച്ചിരുന്നതു്. ശാകുന്തളത്തിലെ "തപഃഷഡ്ഭാഗമക്ഷയ്യം" എന്നും ശ്ലോകം ഇതിന്നു തെളിവാണു്. *

വൈദികകൎമ്മങ്ങളും ലൌകികകൎമ്മങ്ങളും ഒന്നല്ല, രണ്ടും രണ്ടുതന്നേയാണ്; അവയ്ക്കു തമ്മിൽ കരയും വെള്ളവും പോലെ അന്തരമുണ്ടു്; കുന്നും കുഴിയും പോലെ വൈരുദ്ധ്യമുണ്ടു്. വൈദികത്വത്തിന്റെ പരമകാഷ്ഠയിൽ ലൌകികമില്ല. അവിടെ എത്തിയാൽ പിന്നെ ലോകം—പ്രപഞ്ചം—തന്നേയില്ല. അവധൂതന്മാരായ ശ്രീ വ്യാസ-ശുകാദി ഋഷികൾ അത്തരക്കാരാണല്ലൊ. ലൌകികത്തിന്റെ പരമകാഷ്ഠയിൽ വൈദികത്വവുമില്ല. പുരാണപ്രതിപാദിതന്മാരായ രാക്ഷസാദികൾ അത്തരക്കാരുമാകുന്നു. എന്നിരുന്നാലും സാമാന്യജനങ്ങൾക്കെല്ലാം ഇഹലോകത്തിൽ ജീവിച്ചുകൊണ്ടല്ലാതെ യജ്ഞങ്ങൾ ചെയ്യാനൊ ആ ഉയൎന്ന നിലയിലേയ്ക്കു പ്രയാണം ആരംഭിയ്ക്കാനോ സാദ്ധ്യമല്ല. ജീവിതനിൎവ്വഹണത്തിൽ വ്യാപരിയ്ക്കുന്നേടത്തോളം—അഥവാ വ്യാപരിയ്ക്കേണ്ടിവരുന്നേടത്തോളം—വൈദികമായ യജ്ഞാദികളിൽ നിന്നകലും, അ

* "യദുത്തിഷ്ഠതി വൎണ്ണേഭ്യോ നൃപാണാം ക്ഷയി തൽഫലം
തപഃഷഡ്ഭാഗമക്ഷയ്യം ദദത്യാരണ്യകാ ഹി നഃ"—രണ്ടാമങ്കത്തിൽ (ശ്ലോകം 3) ദുഷ്യന്തൻ വിദൂഷകനോടു പറയുന്നതാണിതു്. "വിളവിൽ ആറിലൊന്നു രാജഭോഗം—നികുതി—യാകുന്നു. അതാണു് രാജാവിന്റെ അവകാശം. സാധാരണ പ്രജകളിൽനിന്നു കിട്ടുന്ന ആ നികുതി ശാശ്വതമല്ല. അതെല്ലാം അനുഭവിച്ചാൽ അവസാനിയ്ക്കുന്നതാണു്. എന്നാൽ കാട്ടിലെ ആശ്രമവാസികളായ തപസ്വികളിൽനിന്നു ആ തപസ്സിന്റെ ഫലം ആറിലൊന്നും രാജാക്കന്മാൎക്കു കിട്ടുന്നതാണു്; അതു് നശിയ്ക്കാതെ ശാശ്വതമായ അനുഭവത്തെ ഉണ്ടാക്കുന്നതുമാകുന്നു."

ഥാവാ ശ്രദ്ധ കുറയും.* അതിനാൽ യജ്ഞാദികളിൽ മാത്രമല്ലാതെ ജീവിതനിർവ്വഹണ വിഷയത്തിൽ നമ്പൂതിരിമാക്കു് ശ്രദ്ധ പതിപ്പിക്കേണ്ടിവരരുതെന്നായിരുന്നു തത്വം. ശരീരം നിലനിർത്താതെ യജ്ഞങ്ങൾ ചെയ്യാൻ സാധ്യമല്ലല്ലൊ—ശരീരമാദ്യം ഖലു ധർമ്മസാധനം—എന്നു പ്രസിദ്ധമല്ലേ? അതിനാൽ ജീവിതനിർവ്വഹണത്തിനായി—ഐഹികജീവിത സാമഗ്രീസമ്പാദനാർത്ഥം—നമ്പൂതിരിമാക്കു പ്രവർത്തിക്കേണ്ടിവരരുതെന്നും, പ്രവർത്തിപ്പാൻ പാടില്ലെന്നും, എല്ലാ സമയവും യജ്ഞാദി സൽകർമ്മങ്ങളിൽ മാത്രം വ്യാപൃതരായിരിക്കാൻ സൌകര്യമുണ്ടാക്കണമെന്നും, അവയിൽ മാത്രമേ വ്യാപരിക്കാവു എന്നും നിശ്ചയിച്ചിട്ടാണു സ്മൃത്യാദികൾ നിർമ്മിച്ചിരിക്കുന്നതു്. ഇങ്ങനെയുള്ള യജ്ഞകർമ്മങ്ങൾക്കാരും വില കൊടുക്കാറില്ലാത്തതിനാലും, അതു് ലോകക്ഷേമത്തിന്നു വേണ്ടിയാണെന്നു എല്ലാവക്കും ബോധ്യ മുണ്ടായിരുന്നതിനാലും നമ്പൂതിരിമാരുടെ ശരീരധാരണത്തിന്നു വേണ്ടതു ചെയ്യുവാൻ മറ്റെല്ലാവക്കും ശുഷ്കാന്തിയായി. അങ്ങിനെയാണു് (അപ്പോഴാണു്) അവരുടെ സംരക്ഷണക്കാര്യം മററുള്ളവക്കു ഏറെറടുക്കേണ്ടിവന്നതു്. രാജാവു മുതൽ സകലമാന പേരും ബ്രാഹ്മണസംരക്ഷണയിൽ പ്രത്യേകം ബദ്ധശ്രദ്ധരാവാൻ കാരണം അതാകുന്നു.

---

* നമ്പൂതിരിമാരുടെ ദിനചര്യയിൽ കാലത്തു് ഉണന്നെഴുനേററാൽ അത്താഴം കഴിഞ്ഞു് ഉറങ്ങുന്നതുവരേയുള്ള സ്നാനഭക്ഷണാദി ദിനകൃത്യങ്ങളിലെല്ലാം മതപരങ്ങളായ നിബന്ധനകളുണ്ടു്. അതിന്റെ സാരമെന്തെന്നാൽ വൈദികകർമ്മങ്ങളും ദിനകൃത്യങ്ങളും തമ്മിൽ കൂട്ടിയിണക്കിക്കൊണ്ടു്, ദിനചര്യ മുഴുവൻ തന്നെ, ഒരുതരം യജ്ഞങ്ങളായിട്ടാണു് അനുഷ്ഠിച്ചുവരുന്നതെന്നാകുന്നു. സാക്ഷാൽ കർമ്മയോഗത്തിന്റെ സാരമാണതു്. ഈ വിഷയം ഇവിടെ അപ്രകൃതമാകയാലും ഒന്നുരണ്ടു വാചകംകൊണ്ടു് അതിനെ വിവരിക്കാൻ സാധ്യമല്ലാത്തതുകൊണ്ടും അതിലേക്കു പ്രവേശിക്കാതെ ഇവിടെ അവസാനിക്കുന്നതാകുന്നു.

ജാതകർമ്മം മുതൽ ശവസംസ്കാരം—പിണ്ഡം—12-ാം മാസം വരെയുള്ള സകല സംസ്കാരങ്ങളും യജ്ഞങ്ങളും വൈദികകർമ്മങ്ങളാകുന്നു. എന്നുവെച്ചാൽ ജീവിതനിർവ്വഹണത്തിന്നു—ഭക്ഷണാദി അത്യാവശ്യസാധനങ്ങൾക്കു—അതുകൊണ്ടു യാതൊരു പ്രയോജനവുമില്ലെന്നർത്ഥം. അതൊന്നും ചെയ്യാത്തവർക്കും—എല്ലാം യഥാവിധി ചെയ്യുന്നവർക്കും—ഒരു നേരം ഭക്ഷിയ്ക്കാതിരുന്നാൽ ക്ഷീണമാകും. അത്തരം കർമ്മങ്ങളേയാണു 'യജ്ഞങ്ങൾ' എന്നിവിടെ പ്പറഞ്ഞതു്. അന്യന്മാർക്കു മാത്രമല്ല തങ്ങൾക്കുപോലും ജീവിതനിർവ്വഹണത്തിന്നു തെല്ലും ഉപയോഗപ്പെടാത്തതും, എന്നാൽ എല്ലാവർക്കും ക്ഷേമൈശ്വര്യാദികൾക്കു കാരണമാണെന്നു വിശ്വസിച്ചിരുന്നതുമായ ഒന്നാണു് ഈ യജ്ഞങ്ങൾ.

കുടുംബത്തിൽ ചിലവിന്നു വക കഷ്ടിയാണെങ്കിൽ കൂടിയും വിദ്യാർത്ഥികളെ വീട്ടുപണിയ്ക്കു വിളിയ്ക്കാറില്ല. അതു എട്ടുപത്തു വയസ്സുള്ള ചെറുപ്രായത്തിൽ മാത്രമല്ല 20-25 വയസ്സായ മേജറായാലും അതിന്നു മാററമില്ലല്ലൊ. അതിൻെറ അർത്ഥം അവർക്കതിന്നു വശതയില്ലാഞ്ഞിട്ടൊ അവർ കൂട്ടാക്കാത്തതുകൊണ്ടോ ആണെന്നല്ല. പിന്നേയോ അവർ പഠിപ്പിൽ മാത്രമേ എപ്പോഴും ശ്രദ്ധ വെയ്ക്കാവൂ എന്നും, അതിന്നുതന്നെ അവർക്കു് സമയം പോരാഴ്കയേ ഉള്ളവെന്നും, അതിനാൽ അവർ പഠിപ്പു വിട്ടു് വീട്ടുവേലകൾക്കൊ മറെറന്തിന്നെങ്കിലുമോ ശ്രദ്ധവെച്ചു സമയം കളയരുതെന്നും രക്ഷിതാക്കന്മാർ നിർബ്ബന്ധിയ്ക്കുന്നതുകൊണ്ടാകുന്നു. അതിൻെറ കാരണം അവരുടെ പഠിപ്പാണു അവരുൾപ്പെടേയുള്ള തങ്ങളുടെ കുടുംബശ്രേയസ്സിന്നേക നിദാനമെന്ന വിശ്വാസമാണല്ലൊ. മടിയോ വിസമ്മതമോ ഉണ്ടായിട്ടല്ല വിദ്യാർത്ഥികൾ വീട്ടുവേലകളിൽ ഏപ്പെടാതിരിയ്ക്കാറു്. രക്ഷിതാക്കന്മാർ അതിന്നു സമ്മതിയ്ക്കായ്കയും കൂടിയാണല്ലൊ. കാരണം അവർ അത്യദ്ധ്വാനം ചെയ്തും അർദ്ധപ്പട്ടിണി കിടന്നും വകയുണ്ടാക്കിയിട്ടാണു ഫീസ്സു് പുസ്തകം മുതലായതിന്നു വേണ്ടതായ പ

ണമുണ്ടാക്കി പുതിയ ഉടുപ്പും തക്കസമയത്തു ഭക്ഷണവും കൊടുത്തു വിദ്യാൎത്ഥികളെ സ്കൂളിലേയ്ക്കയയ്ക്കുന്നതു്. അതിന്റെ ഏക ഉദ്ദേശം അവർ പഠിച്ചു പാസ്സാവുക മാത്രമാകുന്നു. എന്നിട്ടു് അവർ പഠിപ്പിൽ ശ്രദ്ധിയ്ക്കാതെ മററു കാൎയ്യങ്ങളിൽ വ്യാപൃതരാവാൻ അവർ സമ്മതിയ്ക്കുമോ? അതു അവൎക്കിഷ്ടമാവുമോ? വിദ്യാൎത്ഥികൾ വീട്ടുവേലകളിൽ വ്യാപൃതരാകുന്നതു് (രക്ഷിതാക്കന്മാരെ സഹായിയ്ക്കുന്നതു്) തൽക്കാലം അവൎക്കു ആശ്വാസമാണെങ്കിലും പഠിപ്പിന്നു അതു ഹാനികരമാണെന്ന കാരണത്താൽ എതിൎക്കുകയെ ചെയ്യുന്നുള്ളു വല്ലൊ. ഏതാണ്ടൊക്കെ ഈ തത്വത്തെ അടിസ്ഥാനമാക്കിയാണു് കേരളത്തിലെ നമ്പൂതിരിമാരും ഇതരന്മാരും തമ്മിലുള്ള ബന്ധത്തെ ക്രമപ്പെടുത്തിയിരുന്നതു്. വിദ്യാൎത്ഥികളുടെ വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ സ്ഥാനത്തു് നമ്പൂതിരിമാരുടെ സൽക്കൎമ്മങ്ങളാണെന്നു മാത്രമെ വ്യത്യാസമുള്ളു. ആ വക സൽക്കൎമ്മങ്ങൾ യഥാവിധി അനുഷ്ഠിയ്ക്കേണമെങ്കിൽ അവൎക്കു മററൊന്നിന്നും സമയമുണ്ടാവില്ല. എപ്പോഴും അവയിൽ മാത്രം വ്യാപൃതരായിരുന്നേ അതുകളെ വേണ്ടതുപോലെ അനുഷ്ഠിയ്ക്കാൻ കഴിയൂ — അതുകൾ പഠിയ്ക്കുക, പരിശീലിയ്ക്കുക, അനുഷ്ഠിയ്ക്കുക, അനുഷ്ഠിപ്പിയ്ക്കുക, ഇതെല്ലാം തന്നെ ചെയ്യാൻ ആയുസ്സു പോരായ്കയെ ഉള്ളു. അതിനാൽ ഭക്ഷണാദി കുടുംബകാൎയ്യങ്ങളിൽ നമ്പൂതിരിമാർ സ്വയം പരിശ്രമിയ്ക്കേണ്ടിവന്നാൽ ആ വക സൽക്കൎമ്മങ്ങൾക്കു വൈകല്യം സംഭവിച്ചേയ്ക്കുമെന്നും, അതു് നാട്ടിലേയ്ക്കൊക്കെത്തന്നെ നാശകരമാകയാൽ അതിന്നിട വരുത്തരുതെന്നും കേരളീയരെല്ലാം ഒന്നുപോലെ വിശ്വസിച്ചിരുന്നു. വിദ്യാൎത്ഥികളുടെ വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്നു തങ്ങൾ മരിച്ചിട്ടെങ്കിലും സഹായിയ്ക്കയാണു വേണ്ടതെന്നു രക്ഷിതാക്കന്മാർ ആഗ്രഹിയ്ക്കുന്നതുപോലെത്തന്നെ — അതിലുമധികമായിട്ടുകൂടി — തങ്ങളുടെ ജീവൻ കളഞ്ഞിട്ടെങ്കിലും നമ്പൂതിരിമാരുടെ സൽക്കൎമ്മങ്ങൾക്കു മുടക്കം വരാതെ അവരെ സഹായിയ്ക്കയാണു് ജീവിതലക്ഷ്യമെന്നേ ഏവ

രും വിശ്വസിച്ചിരുന്നുള്ളു. കേരളത്തിലെ സമുദായബന്ധം ക്രമപ്പെടുത്തിയിരുന്നതു് ഈ അടിസ്ഥാനത്തിലായിരുന്നു.

ശബരിമല മേശാന്തി പൂജ കഴിയ്ക്കുന്നതു അദ്ദേഹത്തിൻെറ പ്രത്യേക കാര്യമല്ല; ഭക്തന്മാരുടെയെല്ലാം കാര്യമാകുന്നു. ശാന്തി കഴിച്ചാലുമില്ലെങ്കിലും ശരി, അതിൻെറ ഫലം ദോഷമാവട്ടെ ഗുണമാവട്ടെ മററു ഭക്തന്മാർക്കുള്ളതിൻെറ ഒരോഹരി മാത്രമേ മേശാന്തിയ്ക്കുമുള്ളു. എന്നാൽ അദ്ദേഹത്തിൻെറ ജീവിതം നയിയ്ക്കേണ്ട കാര്യം അങ്ങിനേയല്ല, അദ്ദേഹത്തിൻെറ സ്വന്തം കാര്യമാണു്. അതിനാൽ ജീവിതത്തിന്നുള്ള വക കിട്ടാതെ—ദേഹം നിലനിർത്താതെ—ശാന്തി കഴിയ്ക്കുവാൻ സാധിയ്ക്കയില്ല. അതുകൊണ്ടു് അദ്ദേഹം ശാന്തി യഥാവിധി നിർവ്വഹിയ്ക്കുന്നേടത്തോളം കാലം അദ്ദേഹത്തിൻെറ ജീവിതത്തിന്നു വേണ്ടതായ വക ഭക്തന്മാർ—അദ്ദേഹം ശാന്തി കഴിയ്ക്കണമെന്നാവശ്യമുള്ളവർ—കൊടുത്തേ മതിയാവൂ. അതു ആവശ്യക്കാർ—ദേവസ്വക്കാരെന്നർത്ഥം—കൊടുത്തുവരികയും ചെയ്യുന്നുണ്ടല്ലൊ. ഉദാഹരണത്തിന്നു ശബരിമല എടുത്തുവെന്നേയുള്ളു. ഏതമ്പലത്തിലെ ശാന്തിക്കാരുടെ നിലയും ഇതു തന്നേയാകുന്നു. ശാന്തി എന്ന ജോലി പ്രൊഡക്ഷൻ ഇല്ലാത്തതാണു്. അതിനാൽ ആ ജോലി ചെയ്യുന്നവർക്ക് പുറമെനിന്നു ശമ്പളം കൊടുക്കുന്നു. ഇതു തന്നേയായിരുന്നു നമ്പൂതിരിമാരുടേയും നില. നമ്പൂതിരിമാർക്കും ദേഹം നിലനിർത്താതെ (കുടുംബം പുലർത്താതെ) കുലധർമ്മം അനുഷ്ഠിയ്ക്കാൻ കഴിയുകയില്ലല്ലൊ. നമ്പൂതിരിമാരെല്ലാം ജന്മികളായിത്തീരുവാനുള്ള ഒരു കാരണമതാണു്. ഈ ജന്മഭൂമിയെല്ലാം അവരുടെ കുലധർമ്മമാകുന്ന ശാന്തിയുടെ ശാന്തിവൃത്തിയാകുന്നു. പ്രൊഡക്ഷനില്ലാത്ത ജോലി നിശ്ചയിയ്ക്കുകയും ഏറെറടുക്കുകയും ചെയ്തപ്പോഠ നിത്യവൃത്തിയ്ക്കുള്ള വക പുറമെനിന്നു കൊടുക്കണമെന്നു തീർച്ചയല്ലെ? പ്രൊഡക്ഷനൊന്നുമില്ലെന്നും, പുറമെ നിന്നു ഒന്നും കിട്ടുവാനോ ആരെങ്കിലും കൊടുക്കുവാനോ വഴിയില്ലെന്നും വന്നാൽ ആ

രെങ്കിലും പ്രവൃത്തിയെടുക്കുമോ? ആക്കെങ്കിലും അതിന്നു സാധി ക്കുമോ? ജന്മസ്വത്ത് പ്രൊഡക്ഷൻ ഇല്ലാത്ത കുലധൎമ്മക്കാരായ നമ്പൂതിരിമാൎക്കു മാത്രമുണ്ടാവാൻ കാരണവു മതുതന്നെ.

കേരളത്തിലെ ഭൂമികളെല്ലാം ബ്രഹ്മസ്വവും ദേവസ്വവും മാ ത്രമാണെന്നു പണ്ടേ പ്രസിദ്ധിയുണ്ട്. അത് ആലോചനാപൂൎവ്വം യുക്തിയുക്തമായി ച്ചെയ്ത നിശ്ചയമാണ്. ബ്രാഹ്മണരുടെ കഥ ഇനി പറയേണ്ടതില്ലല്ലൊ. അതുപോലെ ദേവന്മാരിൽ നിന്നു നമ്മ ളെല്ലാം ആഗ്രഹിക്കുന്ന പ്രൊഡക്ഷൻ ദേവാനുഗ്രഹമാകുന്നു. അ തും പ്രത്യക്ഷമായ ഭൌതികവസ്തുവല്ല. എന്നിരുന്നാലും ആ അനു ഗ്രഹം കിട്ടുന്നതിന്നു അമ്പലപ്പണി കലശം മുതലായതു മാത്രമല്ല നിത്യപൂജ, മാസവിശേഷം, ആണ്ടവിശേഷം മുതലായ കൎമ്മങ്ങരം നടത്തുകയും വേണമല്ലൊ. അതിന്നൊക്കെ വളരെ പണച്ചിലവു ണ്ട്. അങ്ങിനെ ഫലിതമായി പ്പറയുകയാണെങ്കിൽ ബ്രാഹ്മണരു ടേതെന്ന പോലെത്തന്നെ ദേവപൂജാദികളിൽ നിന്നുണ്ടാവുന്ന പ്രൊ ഡക്ഷനുകളും ഇന്ദ്രിയവേദ്യങ്ങളല്ല, ഭൌതികവസ്തുക്കളല്ല, ഇഹലോ കജീവിതത്തിന്നു പ്രത്യക്ഷത്തിൽ വലിയ പ്രയോജന മില്ലാത്തവയു മാണ്; എന്നുവെച്ചാൽ പുണ്യവും ദേവാനുഗ്രഹവും ആണെന്നൎത്ഥം. എന്നിരുന്നാലും കുടിൽ തൊട്ടു കൊട്ടാരം വരെ, മന്ദൻ മുതൽ ബുദ്ധി മാൻ വരെ സകലമാന ജനങ്ങളും ഒന്നുപോലെ ആഗ്രഹിച്ചിരുന്നതും ആഗ്രഹിക്കുന്നതുമാണതു്. ബ്രാഹ്മണരേയും ദേവന്മാരേയും അങ്ങി നെ ഒന്നുപോലെ പൂജിക്കുവാനും, ഭക്തിബഹുമാനാദരാദികളോടെ അവൎക്കെന്തും അൎപ്പിക്കുവാനും ജനങ്ങരം തയ്യാറായിരുന്നതു് അതി നാലാകുന്നു. കേരളത്തിലെ ഭൂമികളെല്ലാം ബ്രഹ്മസ്വവും ദേവസ്വ വും മാത്രമാക്കാൻ കാരണവും അതുതന്നെ.

ജീവിതനിൎവ്വഹണത്തിന്നു പുറമെ മുൻപറഞ്ഞ യാഗാദി സ്വ ധൎമ്മങ്ങരം യഥാവിധി അനുഷ്ഠിക്കുന്നതിന്നു വളരെയൊക്കെ ധന വ്യയവും വേണമെന്നു എല്ലാവൎക്കുമറിയാം. മേൽപറഞ്ഞ കാരണ

ങ്ങൾക്കു പുറമെ ഈ വക ധമ്മാനുഷ്ഠാനങ്ങൾക്കു അവർ നിബ്ബന്ധിതരാകയാൽ ജന്മസ്വത്ത് ഒഴിച്ചുകൂട്ടുവാൻ പാടില്ലാത്ത ആവശ്യമായിത്തീരുകയും ചെയ്തു. ദാനധമ്മങ്ങൾ ചെയ്യുന്നതു സൽപ്പാത്രത്തിലായാലേ ഫലമുള്ളു. സൽപ്പാത്രങ്ങളുടെ ലക്ഷണമാകട്ടെ രാഗദ്വേഷാദി മനോമാലിന്യങ്ങ ളില്ലായ്മയാണ്; മറിച്ച് സമ്പത്തും ദാരിദ്ര്യവും അതിന്നു കാരണമല്ല. വലിയ പണക്കാരനായാലും മുൻപറഞ്ഞ മനോമാലിന്യങ്ങ ളില്ലാത്തവൻ സൽപ്പാത്രമാണ്; മറിച്ച് രാഗദ്വേഷാദി ദുർഗ്ഗുണങ്ങൾ ഉള്ളവനാണെങ്കിൽ ദരിദ്രനായാലും സൽപ്പാത്രമല്ലതാനും. നമ്പൂതിരിമാരുടെ സ്വഭാവമാകട്ടെ ആ വക ദുർഗ്ഗുണങ്ങൾ—തീരെയില്ലാത്തവ രായിരുന്നില്ലെങ്കിൽ—ഇതരന്മാരെ അപേക്ഷിച്ച് വളരെ കുറഞ്ഞവരായിരുന്നുവെന്നു തീച്ചയാണ്. ഞാനിങ്ങിനെ പറയുമ്പോൾ ആത്മപ്രശംസയോ വംശസ്തുതിയോ മററൊ ആണെന്നു തോന്നിയേയ്ക്കാം. എന്റെ ചെറുപ്പത്തിലുണ്ടായിരുന്ന നമ്പൂതിരിമാരുടെ ജീവിതരീതി — നിത്യവൃത്തി—മാത്രമെങ്കിലും ഒന്നു പരിശോധിച്ചാൽ അങ്ങിനെ തോന്നുകയില്ല. അതിലും മുമ്പുള്ള കാലത്തെ സ്ഥിതി അതിനേക്കാൾ ഉയന്നതുമായിരുന്നു. ജനങ്ങളിൽ വിശ്വാസത്തിന്നുള്ള ശക്തി വലുതാണ്. ബുദ്ധിമുട്ടുള്ള കാര്യങ്ങളിൽ ആലസ്യം കൂടാതെ പ്രവത്തിപ്പിയ്ക്കുന്നതും, ലാഭവും എളുപ്പവുമുള്ള കാര്യങ്ങളിൽപോലും ഏപ്പെടാതെ ജനങ്ങളെ പിൻതിരിപ്പിയ്ക്കുന്നതും വിശ്വാസമാണ്. ഇന്നു നമുക്കുള്ള വിശ്വാസങ്ങളെ മാത്രം അടിസ്ഥാന മാക്കിക്കൊണ്ട് എന്നും അങ്ങിനേയായിരുന്നുവെന്നു തീരുമാനിയ്ക്കുന്നതു അബദ്ധമാകുന്നു. അവണ്ണരെല്ലാം അടുത്ത കാലം വരെ സവണ്ണരെക്കണ്ടാൽ ദൂരത്തേയ്ക്കു വഴി മാറിയിരുന്നതും, അമ്പലങ്ങളുടെ അടുത്തു വരാൻപോലും—പച്ചഭാഷയിൽ പറഞ്ഞാൽ അമ്പലം തീണ്ടാൻ—ധൈര്യപ്പെടാതിരുന്നതും വിശ്വാസത്താൽ മാത്രമായിരുന്നുവല്ലൊ. ഇപ്പോഴും അനേകം നൂററാണ്ടുകൾക്കു മുമ്പെന്നപോലെ തൊട്ടുകൂടാത്തവരായിത്ത

ന്നു ഇരിയ്ക്കുന്ന നായന്മാർ അമ്പലവാസികൾ മുതലായവർ ശ്രീകോവിലിന്നുള്ളിൽ കടക്കുവാനോ അഭിഷേകം പൂജ മുതലായ ആരാധനകൾ നടത്തുവാനോ ധൈര്യപ്പെടാത്തതും വിശ്വാസംകൊണ്ടല്ലെങ്കിൽ പിന്നെ എന്തുകൊണ്ടാണ്? ആരെ ഭയപ്പെട്ടിട്ടാണ്? ഇതെല്ലാം ബലപ്രയോഗം കൊണ്ടാണെന്നല്ലാതെ കേവലം വിശ്വാസംകൊണ്ടു മാത്രമാണെന്നു കൃസ്ത്യാനിയ്ക്കോ മുസ്ലീമിനോ വിശ്വാസം വരുമോ? അവൎക്കങ്ങിനെ പറഞ്ഞുകൂടെ? ചെറുപ്പം മുതൽക്കേ സാൽവേഷൻ ആൎമ്മിയിൽ (കന്യാസ്ത്രീകളായി) ച്ചേൎന്ന് എത്ര കൃസ്ത്യാനിസ്ത്രീകളാണു ഉപജീവനത്തിന്നു മാത്രം വേണ്ടതായ വക വാങ്ങിക്കൊണ്ടു വിവാഹം ചെയ്യാതെ ആജീവനാന്തം ബ്രഹ്മചാരിണികളായി മതപ്രവൎത്തനവും സമുദായസേവനവും ചെയ്തു കഴിയുന്നതു്! നേരിട്ടു് അനുഭവമുള്ളവരല്ലാതെ ഹിന്ദുക്കളിൽ മററാരെങ്കിലും ഇതു പരമാൎത്ഥമാണെന്നു വിശ്വസിയ്ക്കുമോ? അവരവരുടെ മനഃസ്ഥിതിയും പരിചയവും അനുഭവവും മാത്രം ആധാരമാക്കിക്കൊണ്ടു നോക്കിയാൽ ഇതൊക്കെ അസാധ്യവും അസംഭവവുമാണെന്നല്ലാതെ ആൎക്കെങ്കിലും യഥാൎത്ഥമാണെന്നു വിശ്വസിയ്ക്കാൻ കഴിയുമോ? എന്നാൽ ഇതെല്ലാം—ഇതുപോലെ ഇനി അനേകം നടവടികളും—ഇന്നു നിത്യം കാണുന്നതല്ലെ? അതുപോലെ കേരളത്തിലെ നമ്പൂതിരിമാരെല്ലാം മുൻപറഞ്ഞ രാഗദ്വേഷാദി ദുൎഗ്ഗുണങ്ങൾ തീണ്ടാത്ത സൽപ്പാത്രങ്ങളായിരുന്നു; ജനങ്ങളുടെ വിശ്വാസവും അതുതന്നെയായിരുന്നു. നമ്പൂതിരിമാരെക്കുറിച്ചു് ഇതരന്മാൎക്കെല്ലാം ഒന്നുപോലെ ഉണ്ടായിരുന്ന ഭക്തിബഹുമാനാദരാദികൾ അത്രവളരേയുണ്ടാവാൻ വേറെ കാരണമില്ല. അതു് നിൎബ്ബന്ധം കൊണ്ടോ ഭീഷണികൊണ്ടോ ഉണ്ടാകുന്നതല്ല; ഉണ്ടാക്കാൻ സാധ്യവുമല്ല. പുരാണങ്ങൾ, കാവ്യങ്ങൾ, നാടകങ്ങൾ ആദിയായ ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ ബ്രാഹ്മണരെക്കുറിച്ചുള്ള വിവരണങ്ങളും ബ്രാഹ്മണകഥാപാത്രങ്ങളും എങ്ങിനെയാണെന്നു ഒന്നു പരിശോധിച്ചുനോക്കു

ക. ഇന്നും കഥകളി, നാടകം, സിനിമ മുതലായവയുകളിൽ ബ്രാഹ്മ ണരെ അത്തരം വിശിഷ്ടന്മാരും ഋഷിമാരും മററുമായിട്ടല്ലാതെ കാ ണിയ്ക്കാറില്ലല്ലൊ. അത്തരം ബ്രാഹ്മണരാണ് ഇന്നുള്ളതെങ്കിൽ ഇ പ്പോഴും അവരെ അതുപോലെ ഇതരന്മാർ ആദരിയ്ക്കാതിരിയ്ക്കയില്ല; ആദരിയ്ക്കാതിരിയ്ക്കാൻ സാധിയ്ക്കയുമില്ല.

ഭക്ഷണം കൊടുക്കുന്നതും ദാനം ചെയ്യുന്നതും ബ്രാഹ്മണൎക്കാവ ണമെന്നു പറയുന്നതിൻെറ അൎത്ഥം സൽപ്പാത്രത്തിൽ ആവണമെന്നാ ണല്ലൊ. നമ്പൂതിരിമാൎക്കാകുമ്പോൾ അതിന്നു രണ്ടു വിധത്തിൽ സൽ പ്പാത്രത്വമുണ്ടാകും. ദേഹസന്ധാരണത്തിന്നു — ഈ പ്രാപഞ്ചിക ജീവിതത്തിന്നു—ഉപകരിയ്ക്കുന്ന പ്രൊഡക്ഷനൊന്നും നമ്പൂതിരി മാരുടെ കുലധൎമ്മത്തിൽ നിന്നുണ്ടാകയില്ലല്ലൊ. അതിനാൽ രാഗ ദ്വേഷാദി മനോദോഷങ്ങൾ ഇല്ലാത്തവരാണെന്നു മാത്രമല്ല അവരു ടെ ദേഹസന്ധാരണത്തിന്നു അത് ഉപയോഗപ്പെടുകയും ചെയ്യുമ ല്ലൊ. ബ്രാഹ്മണൎക്കു ദാനാദികൾ ചെയ്യുന്നതു പ്രത്യേകം പുണ്യപ്ര ദമാണെന്നു വരുവാൻ കാരണമതാകുന്നു.

വാരിയർ മാരാർ ആദിയായ കഴകപ്രവൃത്തിക്കാർ മേൽശാ ന്തിയെ സ്സഹായിയ്ക്കുന്നതുപോലെ ശൂദ്രൻ, പള്ളിച്ചാൻ, അത്തിക്കു റുശ്ശി എന്നിവരെല്ലാം ഭൂദേവന്മാരായ നമ്പൂതിരിമാരെ സഹാ യിയ്ക്കുന്ന ഭൃത്യന്മാരാണ്; അവൎക്കാകട്ടെ പ്രൊഡക്ഷനൊന്നുമില്ല താനും. അതിനാൽ അവരുടെ ഉപജീവനാൎത്ഥം ഏൎപ്പെടുത്തപ്പെട്ട ദേവസ്വമായി ജന്മസ്വത്തും നിലനില്ക്കുന്നു; അഥവാ നിലനിന്നി രുന്നു. ആ ജന്മസ്വത്തുകൊണ്ട് ബ്രാഹ്മണഭൃത്യന്മാരായ മേൽപറ ഞ്ഞ മൂന്നു കൂട്ടരുടേയും ജീവിതം നിൎവ്വഹിപ്പിയ്ക്കേണ്ടതും നിൎവ്വഹി ച്ചിരുന്നതും ആയിരുന്നു. ജന്മസ്വത്തനുവദിച്ചിരുന്നതു് (അഥവാ കൊടുത്തിരുന്നത്) കേവലം നമ്പൂതിരിമാൎക്കെന്നോ വൈദികപ്രവൃ

ത്തി ചെയ്യുന്നവക്കെന്നോ ആയിരുന്നില്ല നിയമം. പ്രൊഢക്ഷ്മ നില്ലാത്ത കുലധമ്മക്കാക്കെല്ലാം കൊടുക്കുകയാണ ചെയ്തിരുന്നതു്. നാടുവാഴികൾ, ദേശവാഴികൾ, സൈന്യാധിപന്മാർ, മന്ത്രിമാർ മുതലായവരെല്ലാം അത്തരക്കാരാണു്. അവരെക്കുറിച്ചു് ആര്യന്മാരുടെ കുടിയേററം 3-ാം ഭാഗത്തിൽ പറയുന്നതാകയാൽ ഇവിടെ വിവരിക്കുന്നില്ല.

ഇങ്ങനെ നമ്പൂതിരിമാൎക്കു ജന്മസ്വത്തു്—ദേവന്മാൎക്കു ദേവസ്വവും—ഉണ്ടാവാൻ മറെറാരു കാരണം കൂടിയുണ്ടു്. അതു് അവരുടെ ഇവിടത്തെ കുടിയേററസമ്പ്രദായമാകുന്നു. ആര്യന്മാർ ഓരോരോ സംഘങ്ങളായിട്ടാണു് കാടുകെട്ടിക്കിടക്കുന്ന ഈ കേരളത്തിൽ വരികയും, കടലോരപ്രദേശത്തു് സൌകര്യമുള്ള സ്ഥലങ്ങളിൽ വസതിയുണ്ടാക്കി താമസമുറപ്പിയ്ക്കുകയും, തങ്ങളുടെ രക്ഷയ്ക്കും സഹായത്തിനുമായി കൊണ്ടുവന്ന നാഗന്മാരെ—അനാര്യന്മാരെ—ആവശ്യാനുസരണം തങ്ങൾക്കു ചുററും കുടിയിരുത്തുകയും ചെയ്തതു്.* സമീപപ്രദേശങ്ങളിൽ ആവശ്യമുള്ളേടത്തോളം സ്ഥലങ്ങൾ കൃഷിഭൂമിയാക്കി. ആ കാര്യത്തിൽ എതിൎക്കാനാരുമില്ല; എതിൎത്തിട്ടു ആൎക്കും ആവശ്യവുമില്ല. ഇന്നത്തെപ്പോലെ സമ്പാദിയ്ക്കാനുള്ള കൊതിയൊ, സമ്പാദിച്ചിട്ടാവശ്യമോ അന്നുണ്ടായിരുന്നില്ല. ആഡംബരവസ്തുക്കളൊന്നും അന്നു ഉത്ഭവിച്ചിട്ടുമില്ല. അതിനാൽ ആ വക ചിന്തയേ ഇല്ലല്ലോ. മഴയും വെയിലും കൊള്ളാതെ താമസിയ്ക്കാൻ ഒരിടവും, കൊല്ലത്തോടുകൊല്ലം പട്ടിണി കൂടാതെ ജീവിയ്ക്കാൻ വേണ്ടതായ വിഭവങ്ങളും മാത്രമേ വേണ്ടിയിരുന്നുള്ളു. അതിനു 300—400 പറ നെല്ലും അത്യാവശ്യം കായ്കറികളും ഉണ്ടായാൽ സുഭിക്ഷമായി. ആ ആര്യന്മാരാകട്ടെ കടൽയാത്രയിൽ വിദഗ്ദ്ധന്മാ

* ഈ കുടിയേററസമ്പ്രദായത്തെപ്പററി വിശദമായി 'ആര്യന്മാരുടെ കുടിയേററം' ഒന്നാം ഭാഗം 3 ഉം 4-ഉം അദ്ധ്യായങ്ങളിൽ ചിത്രീകരിച്ചിട്ടുണ്ടു്.

രായിരുന്നുവെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലൊ. * അതിനാൽ ഭക്ഷണത്തിന്നായി കടൽജീവികളെ പിടിയ്ക്കുന്നതിൽ സ്വാഭാവികമായിത്തന്നെ അവൎക്കു വിഷമമുണ്ടാവില്ല. താമസം കടൽക്കരയിലാണ്; അതിന്നു പുറമെ കായലുകളും പുഴകളും ധാരാളവുമാകുന്നു. കൃഷികൊണ്ട് മതിയാവാതെ വരുന്ന ഭക്ഷണസാധനങ്ങൾ അങ്ങിനെ കടൽജീവികളെക്കൊണ്ട് നിൎവ്വഹിയ്ക്കുകയും ചെയ്യാം. അപ്പോൾ നാലഞ്ചേക്ര വരുന്ന ഒരു കുടിയിരിപ്പു പറമ്പും, ഏതാണ്ടത്രതന്നെ വരുന്ന നെൽവയലുമുണ്ടായാൽ ഒരു കുടുംബത്തിന്റെ ആവശ്യം മുഴുവനുമായി. അത്രയും ഭൂമി അയാൾ വെട്ടിത്തെളിയിച്ചു. അത് അയാളുടെ സ്വന്തം ജന്മവുമായി.

പിന്നെ ഒരു കൂട്ടർ വന്നാൽ അടുത്ത സ്ഥലത്തു വീടുണ്ടാക്കി അതിന്നു സമീപമുള്ള ഏററവും നല്ല ഭൂമി കൃഷി ചെയ്യുന്നു. അയാൾക്കു ജീവിയ്ക്കുവാൻ വേണ്ടിടത്തോളം ഭൂമി അയാളുടെ ജന്മമായി. ഭൂമിയ്ക്കു ക്ഷാമമില്ലാത്തതിനാൽ പുതുതായി വരുന്നവർ എത്ര ഭൂമിയെടുത്താലും മററുള്ളവൎക്കു വിരോധമുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഒരു കൊല്ലത്തെ ജീവിതത്തിന്നു വേണ്ടതല്ലാതെ ആൎക്കും കൂടുതൽ കൃഷി ചെയ്യേണ്ടതായ ആവശ്യമില്ല. അതിനാൽ തന്റെ കുടുംബത്തിന്നും കൂടെയുള്ള മററു നാഗന്മാൎക്കും പട്ടിണി കൂടാതെ ജീവിയ്ക്കത്തക്ക നിലങ്ങളെ ഓരോരുത്തരും കൃഷിചെയ്തിരുന്നുള്ളു. അതെല്ലാം അവരുടെ ജന്മമാവുകയും ചെയ്തു. ആ ജന്മമെല്ലാം സ്വന്തമായി പ്രയത്നം ചെയ്ത് നന്നാക്കിയതാണ്. അപ്പോൾ അതിന്മേൽ അയാൾക്കു പരിപൂൎണ്ണമായ ഉടമാവകാശം ഉണ്ടാവില്ലെ? ഉണ്ടാവേണ്ടതല്ലെ? അതിനെ ആരെങ്കിലും എതിൎക്കുമോ? ഈ രീതിയിൽ ദേശംദേശമായി ക്രമേണ ആൎയ്യന്മാർ കേരളം മുഴുവൻ വ്യാപിച്ചു. അവരവർ

* ആൎയ്യന്മാരുടെ കപ്പൽയാത്രാവൈദഗ്ദ്ധ്യത്തെപ്പററി നായന്മാരുടെ പൂൎവ്വചരിത്രം ഒന്നാം ഭാഗം ഒന്നാമദ്ധ്യായത്തിൽ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ട്; അതിനാൽ ഇവിടെ വിവരിയ്ക്കുന്നില്ല.

വെട്ടിത്തെളിയിച്ച കൃഷിഭൂമിയാക്കിയ വസ്തുക്കൾ അതാതു തറവാട്ടുകാരുടെ ജന്മാവകാശമായി ത്തീരുകയും ചെയ്തു. അതുപോലെത്തന്നെ ക്ഷേത്രങ്ങൾ ഉണ്ടായപ്പോൾ അവിടെ പൂജാദി അടിയന്തരങ്ങൾക്കും അവിടത്തെ ജോലിക്കാരായ കഴകക്കാർ മുതലായവരുടെ കഴകവൃത്തിയ്ക്കും വക കാണേണ്ടിവന്നു. അതോടുകൂടി അതിന്നു വേണ്ടിടത്തോളം ക്ഷേത്രത്തിന്നു സമീപത്തുള്ള തരിശുഭൂമികളും വെട്ടിത്തെളിയിച്ച കൃഷിഭൂമിയാക്കിത്തീർത്തു. അവയാണ് ദേവസ്വം വക ജന്മമായി ത്തീർന്നതു്.

ഇങ്ങിനെ ദേവസ്വവും ബ്രഹ്മസ്വവും ആയ ഭൂമികൾ ഉണ്ടാവാൻ കാരണം പരശുരാമൻെറ ഭൂമിദാനമാണെന്നു ഒരു കഥയുണ്ടല്ലോ. കേരളോല്പത്തികൾ അതു് ഘോഷിയ്ക്കുന്നുമുണ്ടു്. അതു് പോകട്ടെ; ദേവസ്വവും ബ്രഹ്മസ്വവും മാത്രമാവാൻ കാരണം മേൽപറഞ്ഞ രീതിയിലാവാനേ വഴിയുള്ളു.

ഇവിടെ വേണ്ടതു കാര്യംകൊണ്ടു കാരണം കണ്ടുപിടിയ്ക്കയാകുന്നു. കേരളത്തിലെ ജന്മസ്വത്തെല്ലാം—അഥവാ ഭൂരിഭാഗം—ദേവസ്വവും ബ്രഹ്മസ്വവും ആയിരുന്നുവെന്നു നമുക്കറിയാം. അതിന്നുള്ള കാരണമാണു ഇവിടെ അന്വേഷിയ്ക്കുന്നതു്. പരശുരാമകഥ തള്ളിക്കളയുക. എന്നാലും ജന്മഭൂമികളെല്ലാം ഈ വിധത്തിലാവാൻ ഒരു കാരണം കൂടാതെ പററില്ലല്ലോ. അതു മുൻപറഞ്ഞ പ്രകാരമായാൽ യുക്തിയ്ക്കും സംഭാവ്യതയ്ക്കും യോജിച്ചിരിയ്ക്കുന്നുണ്ടു്. അതിനാൽ ജന്മസ്വത്തിൻെറ ഉത്ഭവം അങ്ങിനേയായിരിയ്ക്കും എന്നതിന്നു സംശയമില്ല.

എന്നാൽ ജന്മസ്വത്തുണ്ടെന്നു മാത്രമല്ലാതെ—അഥവാ ജന്മികളാണെന്നു മാത്രമല്ലാതെ—രണ്ടാം ലോകമഹായുദ്ധവും രേഷനും വരുന്നതു വരെ ഭൂമി കൈവശം വെച്ചു കൃഷി ചെയ്യുന്നവരായിട്ട് ആരുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. 99 ശതമാനവും വസ്തുക്കളെല്ലാം കാണച്ചാർത്തിൻ കീഴിൽ കുടിയാന്മാരുടെ കൈവശത്തിലാണ് കിടന്നിരുന്ന

ണ്ട്. ആധാരനിശ്ചയപ്രകാരം അവർ അടയ്ക്കേണ്ടതായ മിച്ചവാരം വാങ്ങി ജീവിയ്ക്കുകയേ ചെയ്തിരുന്നുള്ളു. മാത്രമല്ല "ഒന്നൊക്കിടച്ചേറി വ്യത്തിയാക്കി കൊണ്ടുവന്നു പത്തായത്തിൽ അളന്നു തരണ"മെന്നു കൂടി ആധാരങ്ങളിൽ നിശ്ചയം ചെയ്യുക പതിവായിരുന്നു. വാരം എന്നതിന്നു ആദായമെന്നും വരുമാനമെന്നും മററുമാണർത്ഥം. പാട്ടം അളക്കുക എന്നതിന്നു 'വാരം അളക്കുക' എന്ന ഭാഷ നടപ്പിലുണ്ടായിരുന്നു. 'മലവാരം' എന്നതിന്റെ അർത്ഥം 'മലയിൽ നിന്നുള്ള വരവ്'—അല്ലെങ്കിൽ 'ആദായം'—എന്നാണല്ലൊ. കാണം എന്നതിന്റെ അർത്ഥം പാട്ടം അളക്കേണ്ടതിന്നുള്ള ഉറപ്പായി വാങ്ങുന്ന 'മുൻപാട്ട'മെന്നേ അർത്ഥമുള്ളു. കൃഷിച്ചിലവ്, കാണത്തിന്നുള്ള പലിശ, കൃഷി ചെയ്തതിന്നു അയാൾക്കു കിട്ടേണ്ടതായ പ്രതിഫലം, ഉണക്കുവാശി ആദിയായതെല്ലാം കഴിച്ച് 'മിച്ചമുള്ള വാരം'—'ബാക്കിയുള്ള ആദായം'—എന്നാണു 'മിച്ചവാര'ത്തിന്റെ അർത്ഥം. കാണച്ചാർത്തിന്റേയും മിച്ചവാരത്തിന്റേയും ഉത്ഭവം ഇങ്ങിനേയാകുന്നു.

പണ്ടൊക്കെ—ആര്യസംസ്കാരം ഇവിടെ ഉച്ചകോടിയിൽ പരിലസിച്ചിരുന്ന കാലത്ത്—നമ്പൂതിരിമാർ സദാസമയവും ഈശ്വരാരാധനയിൽ മാത്രം മുഴുകിക്കൊണ്ടാണു കഴിച്ചിരുന്നതു്. "ശരീരമാദ്യം ഖലു ധർമ്മസാധനം" എന്നു പ്രസിദ്ധമാണല്ലൊ. ആ തത്വമനുസരിച്ച് ദേഹം നിലനിർത്താൻ വേണ്ടി മാത്രമാണു ഭക്ഷണം കഴിച്ചിരുന്നതു്; അല്ലാതെ കേവലം ഉദരപൂരണത്തിന്നായിരുന്നില്ല. വിവാഹം ചെയ്തിരുന്നതു സന്താനോൽപാദനത്തിന്നു വേണ്ടിയായിരുന്നു; സ്ത്രീസുഖമനുഭവിപ്പാൻ വേണ്ടിയുമായിരുന്നില്ല. കേവലം 'ശിശ്നോദരപരായണന്മാ'രായിട്ടല്ല അവർ ജീവിച്ചിരുന്നതെന്നർത്ഥം.

തന്റെ കുടുംബത്തിന്നും ഭൃത്യന്മാരുടെ കുടുംബങ്ങൾക്കും കൊല്ലത്തോടുകൊല്ലം ചിലവിന്നു വേണ്ടിടത്തോളം നെല്ലു സ്വയം കൃഷി ചെയ്തോ ചെയ്യിച്ചോ ഉണ്ടാക്കണമെങ്കിൽ അതു എളുപ്പമല്ല

അതിന്നു വേണ്ടത്ര സമയം ചിലവാക്കാനും ശ്രദ്ധ പതിപ്പിയ്ക്കാനും എട വരരുതെന്നും, നമ്പൂതിരിമാക്ക സദാസമയവും ഈശ്വരാരാധനയിൽ മുഴുകിയിരിയ്ക്കാനും ശ്രദ്ധ കേന്ദ്രീകരിയ്ക്കാനും സാധിയ്ക്കണമെന്നു മായിരുന്നു എല്ലാവരും ആഗ്രഹിച്ചിരുന്നതു്. വസ്തുക്കളെല്ലാം കുടിയാനവന്മാക്ക ചാൎത്തിക്കൊടുക്കുകയും, അവർ അളക്കുന്ന മിച്ചവാരംകൊണ്ടു മാത്രം ചിലവു കഴിയ്ക്കുകയും ചെയ്യുന്ന സമ്പ്രദായം ഉണ്ടാവാൻ കാരണമതാണു്.

—:o:—

അദ്ധ്യായം 13

ഗ്രാമത്തിൻെറ ഉത്ഭവം

ഇങ്ങനെ സ്വയംപര്യാപ്തങ്ങളും സമാധാനപൂൎണ്ണങ്ങളുമായ ദേശങ്ങൾ ക്രമേണ വൎദ്ധിച്ചുവന്നു. ഓരോ ദേശത്തിലുമുള്ള പൊതു കാര്യങ്ങളേയും അവിടെയുണ്ടാകുന്ന വഴക്കുകളേയും മററും ദേശക്ഷേത്രത്തിൽ വെച്ചാണു് തീരുമാനിച്ചിരുന്നതു്. പിന്നീടു് അതിന്നെതിരായി ആരും ഒന്നും പ്രവൎത്തിച്ചിരുന്നില്ല. പക്ഷെ ദേശങ്ങൾ വൎദ്ധിച്ചുവന്നപ്പോൾ അത്തരം ദേശങ്ങൾ തമ്മിലും അഭിപ്രായഭേദങ്ങൾ ഉത്ഭവിയ്ക്കാൻ തുടങ്ങി. ദേശങ്ങളെല്ലാം എത്രതന്നെ സ്വയംപര്യാപ്തങ്ങൾ ആണെങ്കിലും അയൽവക്കവുമായി പല എടവാടുകളും ആവശ്യമാവാതിരിയ്ക്കയില്ല. അപ്പോൾ അഭിപ്രായഭേദങ്ങളും വഴക്കുകളും ഉണ്ടാകും. അങ്ങിനെ ഒന്നുരണ്ടു ദേശക്കാർ മാത്രമായിട്ടല്ല പല ദേശക്കാർ തമ്മിലും ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടാവണം; ഒരു ദേശക്കാൎക്ക തന്നെ പല ദേശക്കാരായും അഭിപ്രായഐക്യമില്ലാതെ വരാൻ വിരോധമില്ല. കാരണം ഒരേ ദേശത്തിന്നു തന്നെ അയൽവക്കങ്ങളായി നാലഞ്ചു ദേശങ്ങളുമുണ്ടാവാം എന്നതുതന്നെ. ഭാരതത്തിലെ തന്നെ ഓരോ സ്റ്റേററുകൾ തമ്മിലും, സ്റ്റേററിലെ ജില്ല

കൾ തമ്മിലും വഴക്കുകൾ ഉണ്ടാവാറുണ്ടു്; ക്ഷേത്രത്തിന്നു അതിൽ എടപെട്ടു് തീരുമാനമുണ്ടാക്കേണ്ടിയും വരാറുണ്ടല്ലൊ.

ഇത്രയുമായപ്പോഴാണു ഒരു കാൎയ്യം ബോധ്യമായതു്. കക്ഷികൾ തമ്മിൽ വൎദ്ധിച്ചാലുണ്ടാം വാദം തീരാൻ പോകുന്നു! മൂന്നാമനായ ഒരു മേലധികാരി ആവശ്യമായി വന്നതു് അപ്പോഴാകുന്നു. ഇത്തരം വഴക്കുകൾ ഉണ്ടാവാതിരിപ്പാൻ പ്രയാസമാണെന്നും, അതിനാൽ അതാതവസരത്തിൽ അവയെ പ്പറഞ്ഞു തീൎക്കാൻ—വിധി കല്പിക്കാൻ—അധികാരത്തോടുകൂടി ദേശങ്ങളേയെല്ലാം ചേൎത്തു് ഒരു പൊതുസ്ഥാപനം കൂടാതെ കഴികയില്ലെന്നും അവൎക്കനുഭവപ്പെട്ടു. ആ അനുഭവമായിരിക്കും ഗ്രാമക്ഷേത്രത്തിന്നുള്ള വിത്തായിപ്പരിണമിച്ചതു്. ഈ ആശയം ഉത്ഭവിക്കാൻ ഏകദേശം എത്ര കാലം വേണ്ടിവന്നു വെന്നോ ഏതു കാലത്താണുത്ഭവിച്ചതെന്നോ അതുത്ഭവിച്ച കാലത്തു് എത്ര ദേശങ്ങൾ ഉണ്ടായിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു എന്നോ പറയാൻ—ഊഹിക്കാനും—സാധ്യമല്ല. ഒരു സമയം പത്തോ പതിനഞ്ചോ ദേശങ്ങളായപ്പോഴേക്കുതന്നെ ഈ ഘട്ടമെത്തിയെന്നു വരാം. അല്ലെങ്കിൽ അമ്പതോ അറുപതോ ദേശങ്ങളുണ്ടായതിന്നു ശേഷമേ ഇങ്ങിനെ ഒരാവശ്യം നേരിട്ടുള്ളുവെന്നും വരുതായ്കയില്ല. 3,000 ഇല്ലങ്ങളുള്ളതിനേയാണു ഉത്തമഗ്രാമങ്ങളായി കണക്കാക്കിയിരുന്നതെന്നും, ശുകപുരവും പന്നിയൂരും ഉത്തമഗ്രാമങ്ങൾ ആയിരുന്നുവെന്നും കേട്ടിട്ടുണ്ടു്. ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞതുകൊണ്ടു മററു ഗ്രാമങ്ങൾ ഉത്തമത്തിൽ പെടില്ലെന്നു അഭിപ്രായപ്പെട്ടതായി കരുതരുതു്. ഇതുകളെ ഉത്തമങ്ങളായി പ്പറഞ്ഞു കേട്ടിട്ടുണ്ടെന്നു മാത്രമെ താല്പൎയ്യം ഗ്രഹിക്കാവൂ.

കേരളീയരുടെ ഗ്രാമസമ്പ്രദായവും ഒരു പ്രത്യേക തരത്തിലാകുന്നു. സാധാരണ മട്ടിൽ ഇന്നു ഗ്രാമമെന്നു പറഞ്ഞാൽ പാലക്കാട്ടും മററും കണ്ടുവരുന്ന പട്ടന്മാരുടെ ഗ്രാമങ്ങളേയാണു ഓൎമ്മ വരുന്നതു്. റോഡിന്റെ ഇരുവശങ്ങളിലും തൊട്ടുതൊട്ടുള്ള വീടുകളായി

ട്ടാണല്ലൊ അവരുടെ ഗ്രാമത്തിൻെറ സമ്പ്രദായം. എന്നാൽ കേരളീയക്കാകട്ടെ അത്തരം ഗ്രാമങ്ങൾ ഒരുകാലത്തും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. ഉണ്ടായിരുന്നാൽ അതിൻെറ ജീൎണ്ണിച്ച അവശിഷ്ടങ്ങളെങ്കിലും ചില സ്ഥലങ്ങളിൽ കാണേണ്ടിയിരുന്നു. എന്നാൽ അങ്ങിനെ യാതൊന്നും ഒരിടത്തും കാണുന്നില്ല. അതിനാൽ ആൎയ്യന്മാർ ഇവിടെ കുടിയേറി താമസിച്ചു തുടങ്ങിയതു തന്നെ ഇന്നത്തെപ്പോലെ ഓരോ പറമ്പിൽ ഓരോ ഇല്ലം മാത്രമായിട്ടാകുന്നുവെന്നതിന്നു സംശയമില്ല. ഇതുതന്നെ മറെറങ്ങും കാണാത്തതായ ഒരു പരിഷ്കൃതസമ്പ്രദായമാണ്. ആൎയ്യന്മാർ കേരളം മുഴുവൻ വ്യാപിച്ചതു് ഇങ്ങിനെ കേവലം ദേശങ്ങളായിട്ടും ഇത്തരം ഗ്രാമങ്ങളായിട്ടും ആയിരുന്നു.

ഇന്നത്തെ തച്ചുശാസ്ത്രപ്രകാരം ചെറിയ തോതിൽ ഒരു നാലുകെട്ട് പണിയുന്നതിന്നു ചുരുങ്ങിയ പക്ഷം 18 ബേഡ്—72 കോൽ—171 അടി—ഓളം സമചതുരം (അതായത് 171 അടി നീളവും 171 അടി വീതിയും) ഉണ്ടായാൽ മതി. [എന്നാൽ ഇന്നു കാണുന്നതായ പ്രധാന തറവാടുകളിൽ പലതും നില്ക്കുന്നത് 30 ബേഡ്—120 കോൽ—285 അടി—എങ്കിലും സമചതുരമുള്ള പറമ്പുകളിലായിട്ടാണ്.] അങ്ങിനെ കണക്കാക്കിയാൽ ഒരു നാഴിക സമചതുരമുള്ള സ്ഥലത്ത് സുമാർ 950_ലധികം ഗൃഹങ്ങൾക്കു മതിയാവുന്നതാകുന്നു. ഒരു ദേശത്ത് ശരാശരി 50 ഇല്ലങ്ങളും, ഓരോ ഇല്ലക്കാൎക്കു അടിയാരായ ശൂദ്രരുടെ ഈരണ്ടു് വീതം 100 വീടുകളും, ബാക്കി പള്ളിച്ചാൻ അത്തിക്കുറുശ്ശി മുതൽ ആദിവാസികളായ പുലയർ പറയർ ആദിയായി 50 കുടികളുമടക്കം ഒട്ടാകെ 200 ഗൃഹങ്ങളുള്ള ഒരു ദേശത്തിന്നു $\frac{1}{2}$ നാഴിക സമചതുരത്തിൽ ($\frac{1}{2}$ നാഴിക വീതിയും $\frac{1}{2}$ നാഴിക നീളവും) കുറയാത്ത സ്ഥലമുണ്ടായാൽ മതിയാവുന്നതാണെന്നു വ്യക്തമായല്ലൊ. അങ്ങിനെ മൂവ്വായിരം ഇല്ലങ്ങളുള്ള ഒരു ഗ്രാമമുണ്ടാവുന്നതിന്നു 3 നാഴികയോളം ചതുരശ്രമുണ്ടായാൽ (9 ച. നാഴികയുണ്ടായാൽ) മതി. ദേശങ്ങളെല്ലാം സ്വ

യംപര്യാപ്തങ്ങളാകയാൽ ഇവക്കാവശ്യമായ നെല്ല് അവിടെത്ത ന്നെ യുണ്ടാവണമല്ലൊ. അതിന്നും കൂടി കണക്കാക്കിയാൽ ഏറിയ പക്ഷം 10 നാഴിക സമചതുരമുള്ള ഭൂമിയുണ്ടായാൽ 3,000 ഇല്ലങ്ങ ളും, 9,000 പരിചാരകക്കുടുംബങ്ങളുമടക്കം 12,000 ഗൃഹങ്ങൾ ക്കും സുഭിക്ഷമായി ജീവിയ്ക്കാൻ മതിയാവും.

ശുകപുരം പന്നിയൂർ എന്നീ ഗ്രാമങ്ങൾക്ക തമ്മിൽ ഏറിവ ന്നാൽ ആറേഴ നാഴിക ദൂരമേയുള്ള. അവിടങ്ങളിൽ മൂവ്വായിരം ഇല്ലങ്ങളുണ്ടാവുക എന്നതു (12,000 ഗൃഹങ്ങൾ ജീവിയ്ക്കുക എന്ന തു്) അസാധ്യമാകുമോ എന്നറിയാൻ വേണ്ടിയാണ ഞാൻ ഇങ്ങി നെ ഒരു കണക്ക കൂട്ടിയതു്. കുടിയിരിപ്പുപറമ്പുകളും ബാക്കി നെൽകൃഷി ചെയ്യുന്ന വയലുകളുമായി ഏറിയപക്ഷം 100—140 ചതുരശ്രനാഴിക വിസ്തീൎണ്ണത്തിലധികം അതിന്നാവശ്യമില്ല. ഇനി പ്രകൃതത്തിൽ പ്രവേശിയ്ക്കട്ടെ

ഇങ്ങിനെ ദേശങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള വഴക്കുകളേയും അഭിപ്രായ ഭേദങ്ങളേയും തീൎമ്മാനിയ്ക്കാനുള്ള അധികാരങ്ങളോടുകൂടിയ ഗ്രാമ ക്ഷേത്രങ്ങൾ ആവിൎഭവിച്ച 3,000 ഇല്ലങ്ങളുണ്ടായതിന്ന ശേഷമാ ണോ ഗ്രാമക്ഷേത്രങ്ങളുണ്ടായതു്? അഥവാ ഏതാനും ഇല്ലങ്ങളുണ്ടാ യപ്പോൾ ഗ്രാമക്ഷേത്ര മേപ്പെടുത്തുകയും, പിന്നീടു് ഉണ്ടാവുന്ന ചി ല ദേശങ്ങൾ അതിൽ ചേൎന്നു് 3,000 ഇല്ലങ്ങളുണ്ടാവുകയും ചെയ്ത താണോ എന്നൊന്നും നിശ്ചയമില്ല. അതു തീൎമ്മാനിച്ചിട്ടിവിടെ കാ ൎയ്യവുമില്ല. അതെന്തതായാലും ഈ ഗ്രാമങ്ങളിൽ 3,000 വീതം ഇല്ലങ്ങളുണ്ടാവാൻ വിരോധമില്ലെന്നും, ആ ഓരോ ഗ്രാമങ്ങളിലുള്ള എല്ലാ ദേശങ്ങൾക്കും സ്വയംപര്യാപ്തമായി (പട്ടിണി കൂടാതെ) ജീ വിതം നയിയ്ക്കുവാൻ ഏറിവന്നാൽ 12 നാഴിക സമചതുരമുണ്ടാ യാൽ മതിയെന്നും സ്പഷ്ടമാണു്.

എല്ലാ ഗ്രാമങ്ങളിലും 3,000 ഇല്ലങ്ങളുണ്ടായിരുന്നതായി കേ ട്ടിട്ടില്ല. കേരളത്തിലെ 32 ഗ്രാമങ്ങളിൽ പ്രാധാന്യവും നേതൃത്വ

വുമുണ്ടായിരുന്നത് മദ്ധ്യകേരളത്തിലുള്ള ശുകപുരം പന്നിയൂർ എന്നീ ഗ്രാമങ്ങൾക്കായിരുന്നുവെന്നും, മററു ഗ്രാമങ്ങളെല്ലാം ഇവയിലൊന്നിൻെറ അനുയായികൾ—അഥവാ കൂറുകാർ—ആയിട്ടാണു വർത്തിച്ചിരുന്നതെന്നും പ്രസിദ്ധമാണ്. അതിനാൽ ഈ രണ്ടു ഗ്രാമങ്ങളും 3,000 ഇല്ലങ്ങളുള്ള ഉത്തമഗ്രാമങ്ങളായിരുന്നുവെന്നും, മററു ഗ്രാമങ്ങളിൽ പലതിലും അതിൽ കുറച്ചേ ഇല്ലങ്ങളുണ്ടായിരുന്നുള്ളവെന്നും വിചാരിച്ചാൽ തെററില്ല.

ആദ്യം ഉത്ഭവിച്ച ചില ദേശങ്ങൾ മാതൃകാപരമായ വിധം സ്വയംപര്യാപ്തമാക്കാൻ വേണ്ടി ശരിയായ ഒരു പ്ലാനില്ലാതെ കുറച്ചൊക്കെ വിഷമിച്ചിട്ടുണ്ടാവണം. എങ്കിലും അങ്ങിനെ ചിലതുണ്ടായി ക്കഴിഞ്ഞതോടെ പിന്നീട് വരുന്നവക്കെളുപ്പമായി. അവരുടെ സമ്പ്രദായം മനസ്സിലാക്കുകയും, അങ്ങിനെ ശരിയായ ഒരു പ്ലാനനുസരിച്ച് പിന്നീടു വരുന്നവക്ക് ബുദ്ധിമുട്ടു കൂടാതെ ദേശങ്ങൾ പടുത്തുയത്താൻ സാധിക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുമല്ലൊ. അതുപോലെത്തന്നെ ആദ്യത്തെ ഗ്രാമവും ഗ്രാമക്ഷേത്രവും ഉണ്ടായതോടെ മററു ദേശക്കാക്ക് ഗ്രാമങ്ങളും ഗ്രാമക്ഷേത്രങ്ങളും ഉണ്ടാക്കുവാൻ പ്രചോദനം ഉണ്ടാവുകയും, ഓരോ പ്രദേശത്തുകാരും ദേശങ്ങൾ വദ്ധിക്കുന്നതോടൊപ്പം ഗ്രാമക്ഷേത്രങ്ങൾ നിമ്മിക്കുകയുമാണു ചെയ്തിരിക്കുക. സ്റേറുറുകൾ തമ്മിലുണ്ടാകുന്ന അഭിപ്രായഭേദങ്ങളെ മാത്രം കേന്ദ്രത്തിൽ സമപ്പിക്കുകയും, അവിടത്തെ തീരുമാനം സ്വീകരിക്കുകയുമാണല്ലൊ ഇന്നത്തെ സമ്പ്രദായം. ഇതുപോലെത്തന്നെ ദേശങ്ങൾ തമ്മിലുണ്ടാകുന്ന വഴക്കുകളിൽ മാത്രമേ അന്നു ഗ്രാമക്ഷേത്രങ്ങൾ എടപെടുകയും, തീരുമാനമുണ്ടാക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നുള്ളു; അല്ലെങ്കിൽ ചെയ്തിരിക്കുയുള്ളു. ദേശങ്ങൾ തന്നേയാണു ഗ്രാമങ്ങളുണ്ടാക്കിയതു്. മറെറാരു വിധം പറഞ്ഞാൽ ദേശങ്ങൾ തന്നെ ഗ്രാമങ്ങളായും വത്തിക്കുകയാണെന്നാകുന്നു. അതിനാൽ വാദമുള്ള വിഷയങ്ങളെ ഗ്രാമങ്ങളിൽ

അപ്പിഷ്ക്കുന്നതിന്നും, അവിടെ വെച്ച് തീരുമാനം ഉണ്ടാക്കുന്നതിന്നും, അതിനെ സ്വീകരിയ്ക്കുന്നതിന്നും ആൎക്കും സംശയമോ വിസമ്മതമോ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല; ഉണ്ടാവുകയുമില്ലല്ലോ. ഇങ്ങിനേയാണു കേരളത്തിൽ ക്രമത്താലെ 32 ഗ്രാമങ്ങളും ഗ്രാമക്ഷേത്രങ്ങളും ആവിൎഭവിച്ചതു്. ആദ്യത്തെ ഗ്രാമങ്ങൾ ശുകപുരമോ പന്നിയൂരോ ആയിരിയ്ക്കണം. ആദ്യത്തെ ദേശോല്പത്തി മുതൽ ആദ്യത്തെ ഗ്രാമവും ഗ്രാമക്ഷേത്രവും ഉണ്ടാവാൻ എത്ര കാലം വേണ്ടിവന്നുവെന്നു — അഥവാ ഏതു കാലത്താണതുണ്ടായതെന്നു — പറയാൻ പ്രയാസമായിരിയ്ക്കുന്നതു പോലെത്തന്നെ ആദ്യത്തെ ഗ്രാമമുണ്ടായതിനു ശേഷം 32 ഗ്രാമങ്ങൾ പൂൎത്തിയാവാൻ വേണ്ടിവന്നേയ്ക്കാവുന്ന കാലവും ഊഹാതീതമായിട്ടിരിയ്ക്കുന്നേ ഉള്ളു.

ഇങ്ങനെ 32 ഗ്രാമങ്ങളുണ്ടായപ്പോൾ ഓരോ ഗ്രാമത്തിലേയ്ക്കും ചില ഇല്ലക്കാരെ പ്രമാണികളായി നിശ്ചയിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. സാധാരണയായി ഗ്രാമക്കാർ തമ്മിൽ സംസാരിയ്ക്കേണ്ടതായ കാൎയ്യങ്ങൾ ഉണ്ടാകുമ്പോൾ അവർ മുഖാന്തിരം വേണമെന്നായിരുന്നു നിയമം. ഈ ഗ്രാമപ്രമാണിമാരെല്ലാം അതാതു ഗ്രാമത്തിലെ തമ്പ്രാക്കളായിരുന്നുവെന്നു കേട്ടിട്ടുണ്ടു്. അവരാരെല്ലാമാണെന്നു — അഥവാ ആയിരുന്നുവെന്നുള്ള വസ്തുത — അജ്ഞാതമായിരിയ്ക്കയാണു്. ഗ്രാമക്കാർ തമ്മിലുള്ള ഏൎപ്പാടുകളെല്ലാം തന്നെ എത്രയോ കൊല്ലങ്ങൾക്കു മുമ്പു നിന്നുപോയതിനാൽ ഇന്നന്വേഷിച്ചാൽക്കൂടി അതിന്റെ സ്വഭാവം എങ്ങിനെയായിരുന്നുവെന്നു കൂടുതലായ്ത്ര മനസ്സിലാക്കുവാൻ അസാധ്യമായിട്ടുണ്ടു്.

കേരളത്തിലെ ഭൂമി മുഴുവൻ ഏതെങ്കിലും ഒരു ഗ്രാമത്തിൽ പെട്ടതായിരിയ്ക്കുമെന്നു അൎത്ഥമില്ല. പുറമ്പോക്കുകൾ റിസൎവ്വ്ഡ് ഫോറസ്റ്റുകൾ മുതലായതുപോലെ ഒരു ഗ്രാമത്തിലും പെടാത്തതായ പ്രദേശങ്ങൾ വളരേയുണ്ടു്. കുടിയിരിപ്പുപറമ്പിൽ വീടിന്റെ വാസ്തുവും, അമ്പലത്തിന്റെ മതിലുമെന്നപോലെ ദേശങ്ങൾ

ക്കും ഗ്രാമങ്ങൾക്കും വൈദികവിധിയനുസരിച്ച് അതിരു നിശ്ച യിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നുവെന്നും, ആ അതിർത്തികൾ അറിയാൻ വേണ്ടി കല്ലുകൾ സ്ഥാപിച്ചിരുന്നു വെന്നുമേ ധരിയ്ക്കേണ്ടതുള്ളൂ.

പണ്ടൊക്കെ നമ്പൂതിരിമാർ തങ്ങളുടെ ഗ്രാമാതിർത്തിയ്ക്കുള്ളി ലേ താമസിച്ചിരുന്നുള്ളുവെന്നും, ഇല്ലങ്ങൾ വർദ്ധിച്ച് സ്ഥലം പോ രാതെ വന്നാൽ അതിന്നുള്ള വിധിയനുസരിച്ച് ഗ്രാമസങ്കേതം വ ലുതാക്കിയിരുന്നുവെന്നും കേട്ടിട്ടുണ്ട്. രാജാക്കന്മാർ തമ്മിൽ കലഹ മാരംഭിച്ചതോടു കൂടിയാണ ഗ്രാമ-ദേശ വ്യവസ്ഥകൾക്കെല്ലാം ഉല ച്ചിൽ തുടങ്ങിയതു്. രാജ്യാതിർത്തികൾ ഓരോ സന്ദർഭത്തിലായി ബലാബലമനുസരിച്ച് അങ്ങോട്ടുമിങ്ങോട്ടും മാറിയിരുന്നുവല്ലൊ. അതോടുകൂടി ദേശ-ഗ്രാമങ്ങളുടെ അതിർത്തികൾക്കും വ്യവസ്ഥയി ല്ലാത്ത മട്ടായി. ടിപ്പുവിന്റെ ആക്രമണത്തോടുകൂടി എല്ലാം നശി ച്ച തരിപ്പണമാകയും ചെയ്തു. ദേശ-ഗ്രാമ-ക്ഷേത്രലിംഗങ്ങളെല്ലാം ഹിന്ദുക്കളുടെ ദൈവങ്ങളാണെന്നു വിചാരിച്ച്, അമ്പലങ്ങൾ തക ർത്തതുപോലെത്തന്നെ കണ്ടെത്തിയേടത്തോളം അവയേയും ടിപ്പു നശിപ്പിച്ചതായി കേട്ടിട്ടുണ്ട്.

ഇങ്ങിനെയുള്ള കാരണങ്ങളാൽ ഗ്രാമങ്ങളുടെ അതിർത്തികൾ അജ്ഞാതങ്ങളായിത്തീർന്നു. ബ്രഹ്മചാരികൾക്കും ഗൃഹസ്ഥന്മാർക്കും ദേശം മാറുന്നതിൽ ചില നിബന്ധനകൾ ഉള്ളതുകൊണ്ട് തങ്ങളുടെ യും അടുത്ത ദേശങ്ങളുടെയും അതിർത്തിരേഖ ഏതെന്നു നിശ്ചയമി ല്ലെങ്കിലും കുറച്ചങ്ങോട്ടു മാറിയാൽ—മഴവില്ലിലെ നിറങ്ങൾ അറി യുന്നപോലെ—ദേശം മാറിയെന്നു മനസ്സിലാവാതിരിയ്ക്കയില്ല. ഗ്രാ മങ്ങളുടെ അതിർത്തികൾ അറിഞ്ഞിട്ടു അങ്ങിനേ ഒരാവശ്യമില്ലാത്ത തിനാൽ അവയുടെ അതിർത്തികൾ കൂടുതൽ അജ്ഞാതങ്ങളായിക്ക ഴിഞ്ഞിരിയ്ക്കുന്നു. ശുകപുരം പന്നിയൂർ എന്നീ ഗ്രാമക്ഷേത്രങ്ങൾ

തമ്മിൽ തെക്കു_വടക്കുള്ള ദൂരം ഏററിയ പക്ഷം ആറേഴ നാഴികയി ലധികമുണ്ടാവില്ല. (ശുകപുരത്തു നിന്നു കിഴക്കു_വടക്കായിട്ടാണു പന്നിയൂർ ക്ഷേത്രം നില്ക്കുന്നതെന്നും പറയട്ടെ.) ഈ ഗ്രാമങ്ങൾ ത മ്മിലുള്ള അതിൎത്തികൾ ഏതെന്നു് ആൎക്കും ഇപ്പോൾ അറിവില്ല.

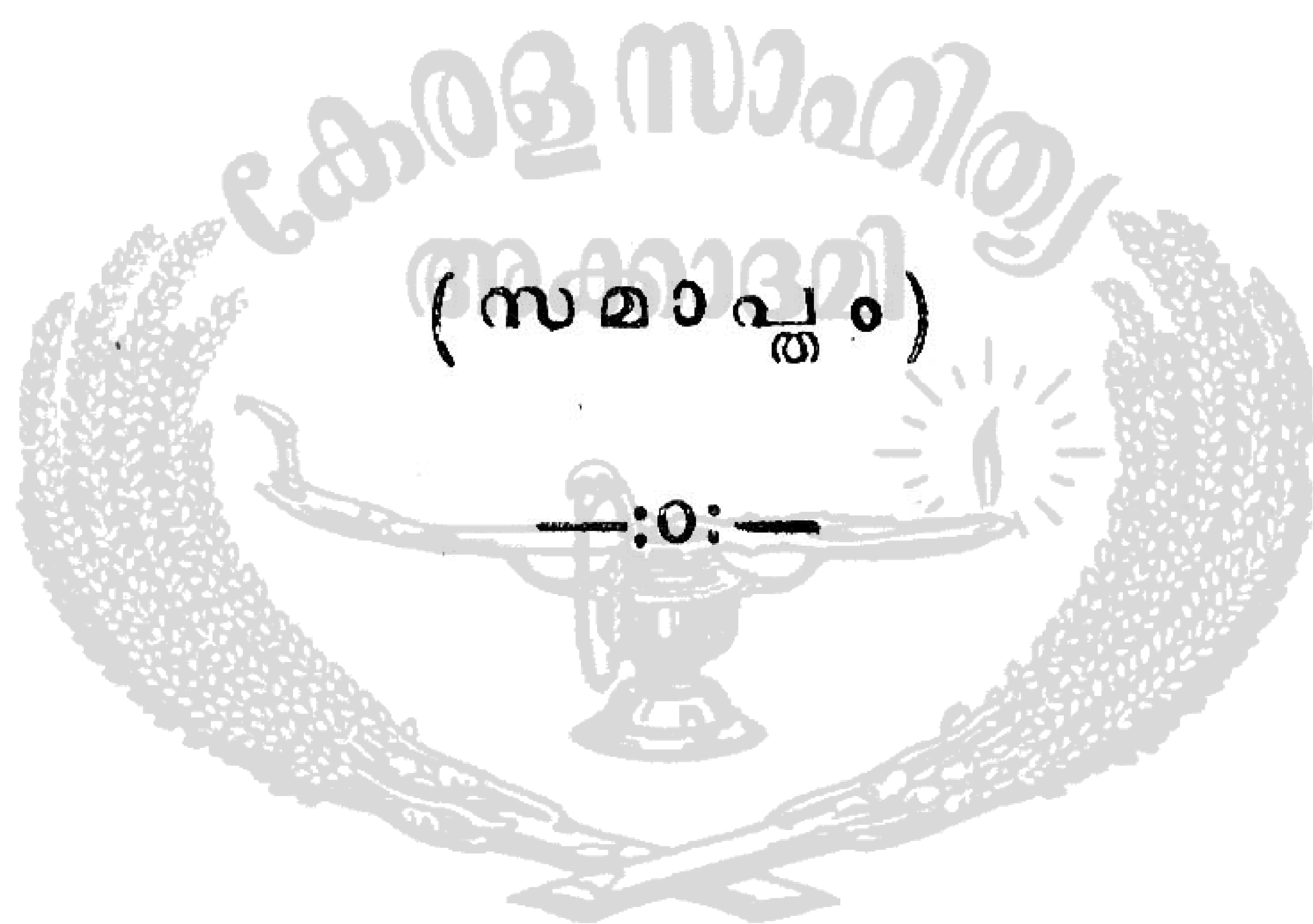
ശുകപുരം കഴിഞ്ഞാൽ പിന്നെ അടുത്ത ഗ്രാമക്ഷേത്രം തൃശ്ശൂരാകുന്നു. അവിടയ്ക്കു ശുകപുരത്തുനിന്നു റോഡുവഴി പോകയാണെങ്കിൽ 30 നാഴികയോളം ദൂരമുണ്ടാകും. അവയുടെ അതിൎത്തിയും നിശ്ചയമില്ല. എല്ലാ ഗ്രാമങ്ങളുടെ സ്ഥിതിയും ഇപ്പോൾ ഇങ്ങിനേയാണിരിക്കുന്നതു്. ഓരോ ഇല്ലക്കാൎക്കും തങ്ങൾ ഏതേതു ഗ്രാമക്കാരാണെന്ന വിവരം ഇപ്പോൾ അജ്ഞാതമായിട്ടില്ല; പരമ്പരയാ പറഞ്ഞുവരുന്ന അറിവാണിതു്. അടുത്ത തലമുറയിൽ അതും അജ്ഞാതമായിത്തീരും. ഇപ്പോൾ ശ്രമിച്ചാൽ ആ വക വിവരങ്ങൾ കുറെയെങ്കിലും എഴുതിവെയ്ക്കാൻ കഴിയുമായിരുന്നു. പക്ഷെ ആരുണ്ടതിന്നു ശ്രമിക്കുവാൻ? ആൎക്കാണാവശ്യം?

ഇങ്ങിനെ 32 ഗ്രാമങ്ങൾ ഉണ്ടായപ്പോഴക്കു മായിരിക്കും ബ്രാഹ്മണരാജ്യമെന്നും, രാജാവില്ലാത്ത രാജ്യമെന്നും മററും കേരളത്തെ സംബന്ധിച്ച പ്രശസ്തി കിഴക്കൻപ്രദേശങ്ങളിൽ വ്യാപിച്ചിരിക്കുക. ഇങ്ങിനെ 32 ഗ്രാമങ്ങളിലായാണു് നമ്പൂതിരിമാർ—ആൎയ്യന്മാർ—താമസിച്ചിരുന്നതെന്നും, ഓരോ ഗ്രാമത്തിന്റേയും ആസ്ഥാനം അതാതു ഗ്രാമക്ഷേത്ര മായിരുന്നുവെന്നും മാത്രമല്ലാതെ, അവ നില്ക്കുന്ന പ്രദേശത്തേയോ അവയുടെ പേർ പോലുമോ അറിയുന്നവർ ഇന്നു നമ്പൂതിരിമാരിൽ തന്നെ ഇല്ലാതായിരിക്കുന്നു; മാത്രമല്ല തങ്ങൾ ഏതു ഗ്രാമക്കാരാണെന്ന കാൎയ്യംപോലും അറിയാത്തവർ വളരേയുണ്ടു്. ഈ ഗ്രാമക്ഷേത്രങ്ങളിൽ മൂന്നാമത്തേതായ ഈശാനമംഗലവും, 32_ാമത്തേതായ നീൎമ്മണ്ണും അന്വേഷിച്ചിട്ടും കണ്ടെ

ത്തിയിട്ടില്ല. അവ നിന്നിരുന്ന സ്ഥലം ഏതെന്നുകൂടി അറിയാൻ വയ്യാത്ത വിധത്തിൽ നശിച്ച നാമാവശേഷമായി ക്കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു വെന്നാണ ഞാനൂഹിക്കുന്നതു്. 31_ാമത്തേതായ വെൺമണി ക്ഷേത്രവും തീരെ നശിച്ചുപോയിരിക്കുന്നു. എങ്കിലും ആ ക്ഷേത്രം നിന്നിരുന്ന സ്ഥലം ഇപ്പോഴം കാണുന്നുണ്ടു്; അതു ഒരമ്പലമുണ്ടായിരുന്ന സ്ഥലമായിരുന്നുവെന്നു അവിടെ ച്ചെന്നു നോക്കിയാൽ അറിയാവുന്നതാകുന്നു. ഗ്രാമക്ഷേത്രങ്ങളുടെയെല്ലാം വിവരം കാണിക്കുന്ന ഒരു പട്ടിക ഈ പുസ്തകത്തിൽ അനുബന്ധമായി ച്ചേർത്തിട്ടുണ്ടു്. അധികവിവരം അതു നോക്കിയാൽ അറിയാവുന്നതുമാകുന്നു.

(സമാപ്തം)

—:o:—

അനുബന്ധം

—:o:—

ഗ്രാമക്ഷേത്രങ്ങളുടെ വിവരണം

കേരളത്തിൽ 32 ഗ്രാമങ്ങളിലായിട്ടാണു ആര്യന്മാർ—നമ്പൂതിരിമാർ—താമസിച്ചിരുന്നതെന്നും, ഓരോ ഗ്രാമത്തിൻേറയും തലസ്ഥാനം—അഥവാ ആസ്ഥാനം—ആയി വർത്തിച്ചിരുന്നതു ഓരോ ക്ഷേത്രമായിരുന്നുവെന്നും പ്രസിദ്ധമാണല്ലൊ. ഇവിടെ ഗ്രാമക്ഷേത്രങ്ങളെന്നു പറഞ്ഞതു അവയേയാകുന്നു. അത്രമാത്രമല്ലാതെ അവയുടെയെല്ലാം പേർ പോലും അറിയുന്നവർ ഇന്നു നമ്പൂതിരിമാരിൽ തന്നെ ഇല്ലാതായിരിയ്ക്കുന്നു. പിന്നെ മററുള്ളവരുടേയും, ആ ക്ഷേത്രങ്ങളെ സ്സംബന്ധിച്ച മററ വിവരങ്ങളുടേയും കഥ പറയാനുമില്ലല്ലൊ. ഇങ്ങിനെ ഒരു പുസ്തകമെഴുതുവാൻ നിശ്ചയിച്ചപ്പോഠം ഗ്രാമക്ഷേത്രങ്ങളെപ്പററി ഒന്നും പറയാതിരിയ്ക്കുന്നതു ശരിയല്ലെന്നു തോന്നി. അതിനാൽ അവയെ അടയാളപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടു കേരളത്തിൻെറ ഒരു മേപ്പും, ക്ഷേത്രങ്ങളെ സ്സംബന്ധിച്ച് ഇന്നു കിട്ടാവുന്നേടത്തോളം വിവരങ്ങളും അതിൽ ചേക്കണമെന്നു നിശ്ചയിച്ചു.

സാക്ഷാൽ കേരളവ്യാസൻ കൊടുങ്ങല്ലൂർ ശ്രീ. കുഞ്ഞിക്കുട്ടൻ തമ്പുരാൻെറ കേരളമെന്ന പുസ്തകം ഞാൻ ചെറുപ്പത്തിൽ വായിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. ഗ്രാമക്ഷേത്രങ്ങളുടെ പേർവിവരം കാണിയ്ക്കുന്ന ഒരു പട്ടിക അതിൽ കണ്ടതായി എനിയ്ക്കോമ്മ വന്നു. കേരളം എടുത്തു നോക്കിയപ്പോഠ പട്ടികയുണ്ടെന്നു മാത്രമല്ല അതു വടക്കുനിന്നു തെക്കോട്ട് ക്രമത്താലെയാണ് ചേർത്തിരിയ്ക്കുന്നതെന്നും മനസ്സിലായി; ജോലി അത്രയും എളുപ്പമാവുകയും ചെയ്തു. ഇത്രയും

ചെയ്തുതന്ന അദ്ദേഹത്തോടുള്ള നന്ദിയേയും ഭക്തിബഹുമാനാദികളേയും നമ്രശിരസ്കനായി ആദരാഞ്ജലിയോടുകൂടി ഞാനിവിടെ രേഖപ്പെടുത്തട്ടെ. ആ ഗ്രാമക്ഷേത്രങ്ങളേയെല്ലാം നേരിട്ടു കണ്ട് അവയുടെ ഇപ്പോഴത്തെ സ്ഥിതി മനസ്സിലാക്കണമെന്നു എനിയ്ക്കാഗ്രഹമുണ്ടായി. എന്നാൽ കുഞ്ഞുകുട്ടൻതമ്പുരാൻെറ ലിസ്റ്റിൽനിന്നു അതുകാം നില്ക്കുന്ന പ്രദേശം ഏതാണെന്നും ഓരോന്നിലേയും മൂൎത്തി എന്താണെന്നും മററുമുള്ള വിവരങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കുവാനുള്ള വഴിയുണ്ടായിരുന്നില്ല. അതിനാൽ അവയെയെല്ലാം ഒന്നു നേരിട്ടു കാണുകയും അവയുടെ ഇപ്പോഴത്തെ സ്ഥിതി മനസ്സിലാക്കുകയും വേണമെന്നു നിശ്ചയിച്ച് കാസർഗോഡു മുതൽ കന്യാകുമാരി വരെ ഒരന്വേഷണം നടത്തി. അപ്പോഴാണ് അവയിൽ പലതിൻെറയും ദയനീയമായ സ്ഥിതി മനസ്സിലായതു. അതിനാൽ താഴേ ചേക്കുന്നതു ഓരോ ക്ഷേത്രം നില്ക്കുന്ന പ്രദേശത്തേയും, അങ്ങോട്ടുള്ള വഴിയേയും ഇപ്പോഴത്തെ നിലയേയും വിശദമാക്കിക്കൊണ്ടുള്ള ഒരു പട്ടികയാകുന്നു. ഗ്രാമക്ഷേത്രങ്ങളുടെ ഒരു ഭൂപടവും ഇതിൽ തന്നെ കൊടുത്തിട്ടുണ്ട്.

1) പയ്യന്നൂർ:—

കേരളത്തിൻെറ വടക്കേ അററത്തു സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന ഗ്രാമക്ഷേത്രമാണിതു്. പയ്യന്നൂർ റെയിൽവേ സ്റ്റേഷനിൽനിന്നു ഏതാണ്ട് ഒന്നര നാഴികയോളം കിഴക്കുതെക്കായിട്ടാണ് ഇതിൻെറ കിടപ്പ്. മൂൎത്തി സുബ്രഹ്മണ്യനാകുന്നു. രണ്ടു നില ഉയൎത്തിയ ചതുരശ്രീ കോവിലും വലിയ മുഖമണ്ഡപവും നാലമ്പലവും മററും യാതൊരു കേടുപാടും കൂടാതെ നില്ക്കുന്നു. നട കിഴക്കോട്ടാണ്. ഇതിൻെറ ഇപ്പോഴത്തെ ഭരണം ബോർഡിൻകീഴിലാകുന്നു.

2) പെരിഞ്ചല്ലൂർ:—

തളിപ്പറമ്പു ഗ്രാമക്കാരെ സാധാരണയായി പ്പറഞ്ഞുവരുന്നത് പെരിഞ്ചല്ലൂർ ഗ്രാമക്കാരെന്നും ടി ക്ഷേത്രത്തെ പെരിഞ്ചല്ലൂർ

ക്ഷേത്രം എന്നുമാകുന്നു ഈ ക്ഷേത്രം പാപ്പിനിശ്ശേരി റെയിൽവേ സ്റ്റേഷനിൽനിന്നു 10 നാഴികയോളം കിഴക്കു വടക്കായിട്ടാണ് സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതു്. പാപ്പിനിശ്ശേരിനിന്നു തളിപ്പറമ്പിലേയ്ക്കു നല്ല റോഡുണ്ടു്. തളിപ്പറമ്പു ജംക്ഷനിൽനിന്നു നേരെ ഒരു നാഴികയോളം വടക്കോട്ടു നടന്നാൽ ഈ ക്ഷേത്രമായി. മൂർത്തി കിഴക്കോട്ടു ദർശനമായ ശിവനാകുന്നു. രണ്ടു നില ഉയർത്തിയ ചതുരശ്രീകോവിലിന്നും നാലമ്പലങ്ങൾക്കും കേടുപാടൊന്നുമില്ല. കിഴക്കുഭാഗത്തു് വലിയ ഒരു ഗോപുരം ഉണ്ടായിരുന്നതായി അതിന്റെ തകർന്നു കിടക്കുന്ന തറ നോക്കിയാലറിയാവുന്നതാണ്. ഈ ക്ഷേത്രവും ബോർഡിൻകീഴിലാകുന്നു.

3) ഈശാനമംഗലം:—

കുഞ്ഞുകുട്ടൻതമ്പുരാന്റെ ലിസ്ററപ്രകാരം ഈ ഗ്രാമക്ഷേത്രം പെരിഞ്ചല്ലൂരിനു തെക്കായിട്ടാണ് കാണേണ്ടതു്. എത്ര അന്വേഷിച്ചിട്ടും അങ്ങിനെ ഒരമ്പലത്തേയോ അമ്പലം ഉണ്ടായിരുന്ന സ്ഥലം പോലുമോ കാണാൻ കഴിഞ്ഞില്ല; കേട്ടതായും ആരും പറഞ്ഞില്ല. ഈശ്വരമംഗലം എന്നൊരു അമ്പലമുണ്ടു്. അതു് മഞ്ചേരിനിന്നു അഞ്ചാറു നാഴിക വടക്കാകുന്നു; പെരിഞ്ചല്ലൂരിനു തെക്കാണെന്നു പറയേണ്ടതുമില്ലല്ലൊ. ഈശാനമംഗലം എന്ന ഗ്രാമക്ഷേത്രം തന്നേയായിരിയ്ക്കും ഈശ്വരമംഗലമെന്നു ഞാനൂഹിച്ചു. ഈ ക്ഷേത്രത്തിന്റെ ഊരാളന്മാരിൽ ഒരാളും, തൃശ്ശൂർ തെക്കേ മഠത്തിലെ ഇപ്പോഴത്തെ സ്വാമിയാരും ആയ കുരുമാനപ്പററ നമ്പൂതിരിയെ ഇതിന്റെ സൂക്ഷ്മവിവരം അറിയാനായി ഞാൻ കാണുകയുണ്ടായി. അന്വേഷിച്ചതിൽ അതു് ഈശ്വരമംഗലം തന്നെയാണെന്നും, ഗ്രാമക്ഷേത്രമല്ലെന്നും, ദേശക്ഷേത്രമാണെന്നും മനസ്സിലായി. ഈശാനമംഗലം എവിടെയാണെന്നു അറിയാൻപോലും കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല.

4) തൃപ്പനഞ്ചി:—

കോഴിക്കോട്_മലപ്പുറം നേഷനൽ ഹൈവേയിൽ ഫറോക്കു നിന്നു 16 നാഴിക തെക്കോട്ടു പോയാൽ മോങ്ങം എന്ന പ്രദേശമായി. അവിടെനിന്നു് 2 നാഴിക വടക്കുകിഴക്കായി തൃപ്പനഞ്ചി എന്ന ശിവക്ഷേത്രം സ്ഥിതിചെയ്യുന്നു. ഈ ഗ്രാമക്ഷേത്രം ഇടിഞ്ഞു പൊളിഞ്ഞു് ഇപ്പോഠം ഒരു ശ്രീകോവിൽ മാത്രമായി അവശേഷിച്ചിരിക്കുന്നു. 10 കൊല്ലം മുമ്പാണു് തകൻ വീഴാറായി കിടന്നിരുന്ന വട്ടശ്രീകോവിലിൻെറ കേടു തീൎത്തതു്. നാലമ്പലത്തിൻെറയും മതിലിൻെറയും തകൻ അവശിഷ്ടങ്ങഠം ഇപ്പോഴും കാണാം. ഇതിൻെറ ഭരണവും ദേവസ്വം ബോർഡാകുന്നു.

5) കരിക്കാട്:—

വെള്ളെക്കാട്ടു് ഭട്ടതിരിയുടേയും മററും ഊരായ്മയിൻകീഴിലുള്ള ഒരു ഗ്രാമക്ഷേത്രമാണിതു്. മഞ്ചേരിനിന്നു വണ്ടൂൎക്കു പോകുന്ന റോഡുവഴി കിഴക്കുവടക്കായി മൂന്നര നാഴിക ചെന്നാൽ വലത്തുഭാഗത്തായി (കിഴക്കുവശത്തു്) ഈ ക്ഷേത്രം സ്ഥിതിചെയ്യുന്നു. ക്ഷേത്രത്തിന്നു കേടുപാടൊന്നുമില്ല. കിഴക്കോട്ടു ദൎശനമായി മതില്ക്കകത്തു രണ്ടു സുബ്രഹ്മണ്യക്ഷേത്രവും എതാണ്ടു് അവയുടെ മദ്ധ്യത്തിൽ പടിഞ്ഞാട്ടു ദൎശനമായി ഒരു ശാസ്താവിൻെറ ശ്രീകോവിലും കാണാം. മൂന്നും ചെമ്പടിച്ച ശ്രീകോവിലുകളാകുന്നു. കിഴക്കും പടിഞ്ഞാറും ഗോപുരങ്ങഠം ഉണ്ടു്.

6) ആലത്തൂർ:—

തിരൂർനിന്നു ചമ്പ്രവട്ടത്തേക്കുള്ള റോഡിൽക്കൂടി ഉദ്ദേശം 3 നാഴിക തെക്കോട്ടു പോവുക. അവിടേനിന്നു ഒരു നാഴിക കിഴക്കുവശത്താണു് ആലത്തൂർ ഗ്രാമക്ഷേത്രം നില്ക്കുന്നതു്. അവിടുത്തെ പ്രധാന പ്രതിഷ്ഠ രണ്ടു നില ഉയൎത്തിയ ചതുരശ്രീകോവിലിലുള്ള ശ്രീരാമനാണെങ്കിലും അതേ ശ്രീകോവിലിൽ തന്നെ തെക്കുഭാഗത്തു് കിഴക്കോട്ടു് ദൎശനമായിട്ടുള്ള ഹനുമാനാണു് പ്രശസ്തിയും പ്രധാനവും. നാലമ്പലത്തിന്നു പുറത്തു് വടക്കുഭാഗത്തു് പടിഞ്ഞാട്ടു മാറി കിഴക്കോട്ടു ദൎശനമായി ഒരു ലക്ഷ്മണപ്രതിഷ്ഠയും ഉണ്ടു്. മതിലെല്ലാം

നശിയ്ക്കാൻ തുടങ്ങിയിരിയ്ക്കുന്നു. ഈ ക്ഷേത്രത്തിൻെറ ഭരണം നട ത്തുന്നത് സാമൂതിരിയാകുന്നു.

7) പന്നിയൂർ :—

കേരളത്തിലെ ഉത്തമഗ്രാമങ്ങളിലൊന്നായിരുന്ന പന്നിയൂർ ക്ഷേത്രത്തിൻെറ ഇന്നത്തെ നില പരിതാപകരമാണ്. തൃത്താല—പൊന്നാനി റോഡിൽക്കൂടി 3 നാഴികയോളം പടിഞ്ഞാട്ടു പോയാൽ വലത്തോട്ട് (വടക്കോട്ട്) ആനക്കര എന്ന പ്രദേശത്തയ്ക്കുള്ള ഒരു റോഡു കാണാം. ആ വഴിയിൽക്കൂടി 2—2½ നാഴികയോളം പോയാൽ റോഡിൻെറ വലത്തുവശത്ത് (കിഴക്കുഭാഗത്ത്) ഒരു ഫർല്ലോങ്ങ് അകലെ കാണുന്ന ജീർണ്ണിച്ചുകിടക്കുന്ന ക്ഷേത്രമാണ് പന്നിയൂരമ്പലം. ക്ഷേത്രത്തിലെ പ്രതിഷ്ഠ വരാഹമൂർത്തിയാകുന്നു. അമ്പലത്തിൻെറ മതില്ക്കെട്ടെല്ലാം തകർന്നിരിയ്ക്കുന്നു. വലിയ മതിലിൻെറ അവശിഷ്ടങ്ങൾ കാണുന്നുണ്ട്. കിഴക്കുവശത്ത് വലിയ കുളവും തകർന്നു വീഴാറായ കുളപ്പുരയും കാണാം. കിഴക്കും പടിഞ്ഞാറും വലിയ ഗോപുരങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നുവെന്നു അവിടുത്തെ അവശിഷ്ടങ്ങളിൽ നിന്നു തെളിയുന്നുണ്ട്. കൂത്തമ്പലത്തിൻെറ തറ മാത്രം അവശേഷിച്ചിരിയ്ക്കുന്നു. വരാഹമൂർത്തിയുടെ വടക്കുഭാഗത്ത് കിഴക്കോട്ടു ദർശനമായിത്തന്നെ ഒരു ശിവക്ഷേത്രവും കാണുന്നു. മതില്ക്കകത്തു വേറെയും ചില ശ്രീകോവിലുകൾ നശിച്ചു രൂപത്തിൽ കിടപ്പുണ്ട്. ഇങ്ങിനെ ദയനീയമാംവണ്ണം ഈ ക്ഷേത്രം നശിച്ചതിൻെറ വ്യക്തമായ കാരണം ഇപ്പോഴും അറിവായിട്ടില്ല.

8) ശുകപുരം :—

മേൽപറഞ്ഞ ആനക്കര റോഡിൽനിന്നു പൊന്നാനിയിലേയ്ക്കു പോകുന്ന റോഡിൽ മൂന്നു നാഴികയോളം തെക്കുപടിഞ്ഞാറായി ശുകപുരം എന്നൊരു സ്ഥലമുണ്ട്. അവിടെനിന്നു കിഴക്കോട്ട് പോകുന്ന പഞ്ചായത്ത് റോഡിൽക്കൂടി ഒരു 4 ഫല്ലോങ്ങു പോയാൽ ശുകപുരം ക്ഷേത്രമായി. അവിടുത്തെ പ്രധാനമൂർത്തി ശിവനാകുന്നു. രണ്ടു നില ഉയർത്തിയ ചതുരശ്രീകോവിലും നാലമ്പലവും യാതൊരു കേടുപാടും കൂടാതെ നില്ക്കുന്നു. പ്രധാന പ്രതിഷ്ഠ ശിവനാണെ

ങ്കിലും പ്രാധാന്യം ശ്രീകോവിലിൻെറ തെക്കെഭാഗത്തു അതേ തറയിൽ തന്നെ തെക്കോട്ടു ദർശനമായിട്ടുള്ള ദക്ഷിണാമൂർത്തിയ്ക്കാകുന്നു.

9) തൃശ്ശൂർ :—

തൃശ്ശൂർ പട്ടണത്തിൻെറ മദ്ധ്യഭാഗത്തു് ഈ ഗ്രാമക്ഷേത്രം സ്ഥിതിചെയ്യുന്നു. ക്ഷേത്രത്തിന്നോ ഉപദേവന്മാർക്കോ ഗോപുരത്തിന്നുപോലുമോ യാതൊരു കേടുപാടുമില്ല. കൊച്ചിൻ ദേവസ്വം ബോർഡിൻെറ കൈവശമാണു് ഈ ക്ഷേത്രം. ശിവനാണു് പ്രധാന പ്രതിഷ്ഠ; പിന്നിൽ കിഴക്കോട്ടു ദർശനമായി ശ്രീപാർവ്വതിയും. ഇതു് ചെമ്പടിച്ച വട്ടശ്രീകോവിലാകുന്നു. നാലമ്പലത്തിന്നകത്തു തന്നെ തെക്കുവശത്തു് ശങ്കരനാരായണൻെറയും, അതിന്നു തെക്കുവശത്തു് ശ്രീരാമൻെറയും പടിഞ്ഞാട്ടു ദർശനമായ ചെമ്പടിച്ച ശ്രീകോവിലുകൾ കാണാം. ശങ്കരനാരായണൻെറയും ശിവൻെറയും ഇടയിലായി കിഴക്കോട്ടു ദർശനമായ ഒരു ഗണപതിയും ഉണ്ടു്. മതില്ക്കകത്തു് ഉപദേവനായി ഒരു ശാസ്താവിൻെറ — ചെമ്പടിച്ച — ക്ഷേത്രവും ഉണ്ടു്.

10) പെരുവനം :—

തൃശ്ശൂർ–തൃപ്രയാർ റോഡിൽക്കൂടി 6½ നാഴികയോളം തെക്കോട്ടു പോയാൽ ഇടത്തു് (കിഴക്കു)വശത്തു് പെരുവനം ക്ഷേത്രത്തിൻെറ പടിഞ്ഞാറെ ഗോപുരം കാണാം മൂർത്തി ശിവനാകുന്നു. ഒരേ നാലമ്പലത്തിന്നുള്ളിൽ പടിഞ്ഞാട്ടു നടയായി രണ്ടു ശ്രീകോവിലുകൾ—ശിവപ്രതിഷ്ഠകൾ—ഉണ്ടു്. അതിൽ വടക്കുഭാഗത്തുള്ളതു് ഒരു നില മാത്രമുള്ള ചെമ്പടിച്ച വട്ടശ്രീകോവിലാകുന്നു; പിന്നിൽ ശ്രീപാർവ്വതിയും, തെക്കുവശത്തു് തെക്കോട്ടു ദർശനമായി ഗണപതി–ദക്ഷിണാമൂർത്തിമാരും ഉണ്ടു്. തെക്കെ ശ്രീകോവിലിൻെറ തെക്കുഭാഗത്തായി പുരുമഹർഷിയുടേയും ഗണപതിയുടേയും പ്രതിഷ്ഠകളും കാണാം. നാലമ്പലവും മററും ഇപ്പോഴും ഉണ്ടു്. കൊച്ചിൻ ദേവസ്വം ബോർഡാണു് ഇതിൻെറ ഭരണം; ക്ഷേത്രത്തിന്നു കേടുപാടുകളൊന്നുമില്ല.

11) ചെമ്മണ്ട :—

ഇരിഞ്ഞാലക്കുട ടൌണിൽ (ജംക്ഷനിൽ) നിന്നു കാട്ടൂക്കു പോകുന്ന വഴിയിൽക്കൂടി ഏതാണ്ടു് 3–3½ നാഴിക പടിഞ്ഞാട്ടു

പോയാൽ കിഴുത്താനി എന്ന പ്രദേശമായി. അവിടെനിന്ന ഒന്നൊന്നര നാഴിക വടക്കോട്ടു മാറി ചെമ്മണ്ട ഗ്രാമക്ഷേത്രം നില്ക്കുന്നു. ഈ ക്ഷേത്രത്തിൻെറ നിലയും ശോചനീയമാണ്. മൂർത്തി കിഴക്കോട്ടു ദർശനമായ ശിവനാകുന്നു. ശ്രീകോവിലിന്ന വലിയ കേടുപാടൊന്നുമില്ല. നാലമ്പലം മിക്കവാറും ഇടിഞ്ഞുപൊളിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. മതില്കെട്ട് മുഴുവനും തകൎന്നിട്ടുണ്ട്. മതില്കകത്തുതന്നെ തെക്കുഭാഗത്ത് ഇടിഞ്ഞുപൊളിഞ്ഞ മറെറാരു ശിവപ്രതിഷ്ഠയും കാണുന്നു. ഈ ക്ഷേത്രത്തിന്ന പുറമേ പണ്ട് അനവധി ഇല്ലങ്ങളും ഉണ്ടായിരുന്നതായി പറയപ്പെടുന്നു. ഇപ്പോഴും ഈ ക്ഷേത്രം നെടുമ്പള്ളിത്തരണനല്ലൂർ ഇല്ലക്കാരുടെ അധീനത്തിലാണ്.

12) ഇരിഞ്ഞാലക്കട :—

ഇരിഞ്ഞാലക്കട ജംക്ഷനിൽനിന്ന ഒരു നാഴിക പടിഞ്ഞാറായി കൂടൽമാണിക്യം എന്നറിയപ്പെടുന്ന ക്ഷേത്രമാണ് ഇരിഞ്ഞാലക്കട ഗ്രാമക്ഷേത്രം. ക്ഷേത്രത്തിലെ പ്രധാനമൂർത്തി മഹാവിഷ്ണുവാകുന്നു. ഇപ്പോഴും ഒന്നാംകിടയിലുള്ള ക്ഷേത്രങ്ങളിലൊന്നാണിതു്. ഇതിൻെറ ഭരണം നടത്തിവരുന്നത് തച്ചുടയകൈമ്മളും ആകുന്നു.

13) അവിട്ടത്തൂര് :—

നമ്പൂതിരിമാരുടെ മറെറാരു ഊരായ്മക്ഷേത്രമാണിതു്. മൂർത്തി ശിവനാകുന്നു. ഈ ഗ്രാമക്ഷേത്രം ഇരിഞ്ഞാലക്കടനിന്ന ഏതാണ്ട് 3 നാഴിക തെക്കു_കിഴക്കായി സ്ഥിതിചെയ്യുന്നു. ഇരിഞ്ഞാലക്കട_ചാലക്കുടി റോഡിൽ പുല്ലൂർ ജംക്ഷനിൽനിന്ന ഒന്നര നാഴിക തെക്കു_കിഴക്കു മാറിയാണ് ടി ക്ഷേത്രം. ഈ ക്ഷേത്രവും ഒരുവിധം നല്ല നിലയിൽ നടക്കുന്നു.

14) അദ്ധൂർ :—

ഇരിഞ്ഞാലക്കട_ചാലക്കുടി ടങ്കറോഡിൽ ആളൂർ എന്ന ഒരു പ്രദേശമുണ്ട്. അവിടെനിന്ന 8 നാഴികയോളം പടിഞ്ഞാറു_തെക്കായി പോയാൽ മാള എന്നൊരു പ്രദേശത്തെത്താം. മാളയിൽ

നിന്നു 4 നാഴികയോളം കിഴക്കുമാറിയാണ് ഈ ഗ്രാമക്ഷേത്രത്തിൻെറ കിടപ്പ്. അന്നമനട എന്ന പേരിനാൽ ഇന്നു അറിയപ്പെടുന്നതാണ് ഈ അഡ്വൂർ ക്ഷേത്രം എന്നും അറിയണം രണ്ടു നില ഉയർത്തിയ ശ്രീകോവിലോടുകൂടിയ ഈ ക്ഷേത്രത്തിലെ പ്രതിഷ്ഠ കിഴക്കോട്ടു ദർശനമായിട്ടുള്ള ശിവനാകുന്നു. നാലമ്പലവും മററും കേടുപാടു കൂടാതെ നില്ക്കുന്നുണ്ട്. ദേവസ്വം ബോർഡിൻെറ ഭരണത്തിൻകീഴിലാണ് ഈ ക്ഷേത്രം.

15) കുഴൂർ :—

മാളയിൽനിന്നു 4 നാഴിക കിഴക്കു_തെക്കായി കുഴൂർ ഗ്രാമക്ഷേത്രം സ്ഥിതിചെയ്യുന്നു. രണ്ടു നില പൊക്കി ചെമ്പടിച്ച ചതുരശ്രീകോവിലിലെ പ്രതിഷ്ഠാമൂർത്തി സുബ്രഹ്മണ്യനാകുന്നു. ക്ഷേത്രത്തിൻെറ കിഴക്കും, തെക്കും, പടിഞ്ഞാറും ഭാഗങ്ങളിൽ രണ്ടു വലിയ കുളങ്ങളുണ്ട്.

16) ഐരാണിക്കുളം :—

ഈ ക്ഷേത്രം മാളയിൽനിന്നു 5 നാഴിക തെക്കായിട്ടു നിലകൊള്ളുന്നു. കുഴൂർ ക്ഷേത്രത്തിൽനിന്നു നോക്കുകയാണെങ്കിൽ ഏതാണ്ട് രണ്ടു നാഴിക പടിഞ്ഞാറ_തെക്കാണെന്നു പറയാം; വലിയ വട്ടശ്രീകോവിലാണ്. മൂർത്തി ശിവനാകുന്നു. ഇപ്പോഠം ശ്രീകോവിൽ മാത്രമേയുള്ളു. കിഴക്കോട്ടു ദർശനമായ ഈ ക്ഷേത്രത്തിൻെറ നാലമ്പലത്തിൻെറ തറ മാത്രം അവശേഷിച്ചിരിക്കുന്നു. മുൻവശം മാത്രം ഉയർത്തി തട്ടിട്ടു പൊക്കിയതും മുൻവശത്തേക്കു തള്ളിനില്ക്കുന്നതുമായ നാലമ്പലമായിരുന്നു അതെന്നു തറയുടെ തകൎന്ന അവശിഷ്ടങ്ങളിൽനിന്നറിയാൻ കഴിഞ്ഞു; മതില്ക്കെട്ടും തകൎന്നിട്ടുണ്ട്. ശ്രീകോവിലിൻെറ പണി പഴയതും ഭംഗിയുള്ളതും (മൃഗമാല എന്ന ഭാഷ) ആകുന്നു. ഈ ക്ഷേത്രത്തിലെ ഓടുകൊണ്ടു വാൎത്ത രണ്ടു ദ്വാരപാലകന്മാരുടെ വിഗ്രഹങ്ങളത്രെ തൃശ്ശൂർ മ്യൂസിയത്തിൽ കാണുന്നതെന്നു കേരള ഗസററിയർ (പേജ് 70, തൃശ്ശൂർ ഡിസ്ട്രിക്ട് ഗ

സററിയർ 1963) പറയുന്നു. ഈ ക്ഷേത്രത്തിൻെറ വടക്കുഭാഗത്ത് മതില്ക്കകത്തു തന്നെ ഇളമതിലോടുകൂടി രണ്ടു നില പൊക്കിയ കിഴക്കോട്ടു ദർശനമായ മറെറാരു ശിവക്ഷേത്രം കാണുന്നുണ്ട്. ഒരേ പീഠത്തിൽ തന്നെ പാർവ്വതി, ഉമാമഹേശ്വരൻ, സുബ്രഹ്മണ്യൻ എന്നീ മൂന്നു പ്രതിഷ്ഠകളാണവിടെയുള്ളത്. ശിവൻെറ വിഗ്രഹമായിട്ടാകുന്നു; ലിംഗമല്ലെന്നർത്ഥം. വിഗ്രഹത്തിന്നു അംഗഭംഗം വന്നിട്ടുണ്ട്. ബോർഡാണ് ഇതിൻെറ നടത്തിപ്പെന്നും അറിയുക.

17) മൂഴിക്കുളം :—

ചരിത്രപ്രസിദ്ധമായ ഈ ഗ്രാമക്ഷേത്രം ചാലക്കുടിയാറിൻെറ വക്കത്ത് സ്ഥിതിചെയ്യുന്നു. അങ്കമാലിനിന്നു നേഷനൽ ഹൈവേയിൽക്കൂടി രണ്ടു നാഴികയോളം തെക്കോട്ടു പോയാൽ വലത്തോട്ട് (പടിഞ്ഞാട്ട്) മൂഴിക്കുളത്തേയ്ക്കു ഒരു വഴി കാണാം. ആ വഴിയിൽക്കൂടി ഏതാണ്ട് അഞ്ചു നാഴികയോളം പടിഞ്ഞാറു വടക്കുമാറി ചാലക്കുടിയാറിൻെറ വക്കത്തായിട്ടാണിതിൻെറ കിടപ്പ്. ഇതിലെ പ്രതിഷ്ഠ ലക്ഷ്മണസ്വാമിയാകുന്നു. എല്ലാ അററകുററങ്ങളും തീർന്ന ഇന്നു നല്ല നിലയിൽ നടന്നുവരുന്ന ഈ ക്ഷേത്രം തിരുവിതാംകൂർ ദേവസ്വം ബോർഡിൻെറ കീഴിലാണ്.

18) ചെങ്ങമനാട് :—

അങ്കമാലിയിൽനിന്നു മൂന്നര നാഴികയോളം തെക്കോട്ടു ചെന്നാൽ അത്താണി എന്നൊരു സ്ഥലമുണ്ട്. അവിടെനിന്നു പടിഞ്ഞാട്ട് പോയാൽ ചെങ്ങമനാട്ടു ഗ്രാമക്ഷേത്രമായി. മൂർത്തി കിഴക്കോട്ടു ദർശനമായ ശിവനാകുന്നു. ഈ ഗ്രാമക്ഷേത്രവും നമ്പൂതിരിമാരുടെ ഊരായ്മയിൽ നല്ല നിലയിൽ നടക്കുന്ന ഒന്നാകുന്നു.

19) തഴതനാട് :—

ഈ ഗ്രാമക്ഷേത്രത്തിൻെറ പഴയ പേരാണിത്. ഈ പേരിൽ ഇന്നന്വേഷിച്ചാൽ ക്ഷേത്രം കണ്ടെത്താൻ ഒരുപക്ഷെ പ്രയാസപ്പെ

ട്ടുവെന്നു വരാം. ചൊവ്വര റെയിൽവേ സ്റ്റേഷനിൽനിന്നു 6 ഫർ ല്ലോങ്ങ് തെക്കു റെയിൽപാതയ്ക്കു തൊട്ടുതന്നെ കിഴക്കുഭാഗത്ത് കിഴ ക്കോട്ടു ദർശനമായിട്ടുള്ള തൃപ്രയാർ ശിവക്ഷേത്രമാണ് തഴതനാട്ട് ഗ്രാമക്ഷേത്രം. ഇപ്പോഠം ആ ഗ്രാമത്തിൽ പ്പെട്ടവരായി നാലോ അഞ്ചോ ഇല്ലക്കാർ മാത്രമേയുള്ളു. ബലിക്കൽപുരയും, വലിയ മ്പലവും, വലിയ വട്ടശ്രീകോവിലും മാത്രമാണിപ്പോഠം അവശേ ഷിച്ചിട്ടുള്ളതു് ; മറ്റെല്ലാം തകൎന്നിരിക്കുന്നു. ഇപ്പോഠം ഈ ക്ഷേത്രം നാലു നമ്പൂതിരിമാരുടെ ഊരായ്മയിൻകീഴിലാണ്.

20) പറവൂർ :—

അങ്കമാലി ആലുവാ റോഡിൽ 6_7 നാഴിക ചെന്നാൽ വല ത്തോട്ടു—പടിഞ്ഞാട്ട് പറവൂക്കു ഒരു റോഡു കാണാം. അവിടെനി ന്നു പറവൂക്ക് 10 നാഴികയോളം ദൂരമുണ്ട്. പറവൂർ ജംക്ഷനിൽ നിന്നു എടത്തോട്ടു—തെക്കോട്ട്— ഒരു റോഡു പോകുന്നുണ്ട്. അ തിൽക്കൂടി നാലു ഫർല്ലോങ്ങു നടന്നാൽ കിഴക്കുവശത്തായി യാ തൊരു കേടുപാടും കൂടാത്ത ഒരു ശിവക്ഷേത്രം കാണാം. അതിനെ പെരുവാരം ശിവക്ഷേത്രമെന്നാണു പറഞ്ഞുവരുന്നതു്. ഈ ഗ്രാമ ക്ഷേത്രത്തിന്നു ആ പേർ എങ്ങിനെ വന്നു? പെരുവാരം എന്ന പേർ കാലാന്തരത്തിൽ പറവൂരായതാണോ എന്നൊന്നും നിശ്ചയ മില്ല. നട കിഴക്കോട്ടാകുന്നു. തിരുവിതാംകൂർ ദേവസ്വം ബോർ ഡിൻെറ അധീനത്തിലാണ് ഇതിൻെറ ഭരണം.

21) ഉളിയന്നൂര് :—

ആലുവാ പട്ടണത്തിൻെറ ഏതാണ്ട് പടിഞ്ഞാറുഭാഗത്താ യി ഈ ക്ഷേത്രം സ്ഥിതിചെയ്യുന്നു. ആലുവാ ചന്തക്കടവിൽനി ന്നു തോണി കയറി പുഴയുടെ പടിഞ്ഞാറെക്കരയിൽ എത്തുക. അവിടെനിന്നു അഞ്ചു ഫർല്ലോങ്ങു തെക്കോട്ടു പോയാൽ പുഴവക്ക ത്ത് (ആലുവാ തെക്കേപുഴ പിന്നെയും രണ്ടായിത്തിരിയുന്നു. ആ

രണ്ടു പുഴകളിൽ വടക്കേതിൻെറ തെക്കേക്കരയിൽ) കിഴക്കോട്ടു ദർശനമായി നാലമ്പലം മതിൽ മുതലായതെല്ലാം ജീർണ്ണിച്ചു കിടക്കുന്നതും വലിയ വട്ടശ്രീകോവിലോടുകൂടിയതുമായ ഉളിയന്നൂരു ഗ്രാമക്ഷേത്രം കാണാം. മൂർത്തി ശിവനാകുന്നു.

22) ഇളിഭ്യം :—

കുഞ്ഞുകുട്ടൻതമ്പുരാൻെറ ലിസ്റ്റിൽ ഈ ഗ്രാമക്ഷേത്രത്തിൻെറ സ്ഥാനം ആലുവാ തെക്കേ പുഴയുടെ വടക്കുഭാഗത്താണെന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ ആ പ്രദേശങ്ങളിൽ അന്വേഷിച്ചതിൽ അങ്ങിനെ ഒരു ക്ഷേത്രമോ പേർപോലുമോ അറിയാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. എന്നാൽ പെരുമ്പാവൂരുനിന്നു മൂന്നു നാഴിക പടിഞ്ഞാറ് (പെരുമ്പാവൂർ-ആലുവാ റോഡിൽ) ആയി പെരിയാറിൻെറ തെക്കേക്കരയിൽ ഇമ്പളിയം എന്നൊരു ദേശവും ഒരു ക്ഷേത്രവും ഉണ്ട്. റയൺസു കമ്പനിക്കാരുടെ വകയായുള്ള ഭൂമി വെട്ടിത്തെളിയിച്ചപ്പോൾ ഒരു ശിവക്ഷേത്രം നശിച്ചുകിടക്കുന്നതായി കണ്ടെത്തുകയും അവർ പുതുതായി അമ്പലം പണിചെയ്ത് കലശം കഴിക്കുകയും ചെയ്തു. അന്വേഷിച്ചപ്പോൾ ആ ക്ഷേത്രത്തിൻേറയും അതു നില്ക്കുന്ന ദേശത്തിൻേറയും പേർ മേൽപറഞ്ഞ പ്രകാരം 'ഇമ്പളിയം' എന്നാണ് എന്നറിവായി. ഈ അമ്പലംതന്നെയായിരിക്കും ഇളിഭ്യം എന്ന ഗ്രാമക്ഷേത്രമെന്നാണ ഞാനൂഹിക്കുന്നത്. 'ഇളിഭ്യം' 'ഇമ്പളിയ'മായതെങ്ങിനെയെന്നൊന്നും നിശ്ചയമില്ല.

23) കാടമുറി (വേന്നനാട്) :—

പ്രസിദ്ധിയാർജ്ജിച്ച ചോററാനിക്കര ക്ഷേത്രം വേന്നനാട്ടു ഗ്രാമക്കാരുടെ പരദേവതയാകുന്നു. തൃപ്പൂണിത്തുറനിന്നു തോട്ടറയ്ക്കു പോകുന്ന വഴിയിൽ നാലു നാഴിക ചെന്നാൽ കിഴക്കുവശത്തായി ചോററാനിക്കര ഗ്രാമക്ഷേത്രം കാണാം. ഇപ്പോൾ ഈ ക്ഷേത്രം ബോർഡിൻെറ കീഴിലാകുന്നു.

24) ഏററുമാന്നൂർ :—

ഈ ഗ്രാമക്ഷേത്രം ആലുവാ_കോട്ടയം റോഡിൽ ഏററുമാന്നൂർ ജംക്ഷനിൽനിന്നു ഒരു ഫർല്ലോങ്ങു വടക്കു മാറി കിഴക്കുവശത്തായി സ്ഥിതിചെയ്യുന്നു. തിരുവിതാംകൂർ ദേവസ്വം ബോർഡിൽകീഴിലുള്ള ഇതിന്നു യാതൊരു കേടുപാടുകളുമില്ല. മൂർത്തി പടിഞ്ഞാട്ടു ദർശനമായ ശിവനാകുന്നു.

25) കിടങ്ങൂർ :—

ഈ ഗ്രാമക്ഷേത്രം ഏററുമാന്നൂരുനിന്നു നാലു നാഴിക കിഴക്കു തെക്കായി സ്ഥിതിചെയ്യുന്നു. ഏററുമാന്നൂരുനിന്നു പാലായിലേയ്ക്കു കിഴക്കു_വടക്കായി പോകുന്ന റോഡിൽക്കൂടി ഏതാണ്ടു് മൂന്നു നാഴിക പോയാൽ തെക്കോട്ടു (വലത്തോട്ടു) ഒരു വഴി കാണാം. അവിടെനിന്നു ഈ ഗ്രാമക്ഷേത്രത്തിലേയ്ക്കു രണ്ടര നാഴികയുണ്ടു്. പ്രതിഷ്ഠാമൂർത്തി സുബ്രഹ്മണ്യനാകുന്നു. മുഖമണ്ഡപത്തോടും രണ്ടു നില പൊക്കിയ ചതുരശ്രീകോവിലോടും കൂടിയ ഈ ക്ഷേത്രത്തിന്നു കേടുപാടുകളൊന്നുമില്ല; നട കിഴക്കോട്ടാണു്. ഇതും നമ്പൂതിരിമാരുടെ ഊരായ്മക്ഷേത്രമാകുന്നു.

26) കുമാരനെല്ലൂർ :—

ഏററുമാന്നൂർ_കോട്ടയം മെയിൻറോഡിൽ നാലു നാഴികയോളം തെക്കായി കുമാരനെല്ലൂർ എന്നൊരു ജംക്ഷനുണ്ടു്. അവിടെനിന്നു ഒരു അര മൈൽ പടിഞ്ഞാറു_വടക്കായി കുമാരനല്ലൂർ കാർത്ത്യായിനി ക്ഷേത്രം (കിഴക്കോട്ടു ദർശനമായി) സ്ഥിതിചെയ്യുന്നു. രണ്ടു നില ഉയർത്തിയ ശ്രീകോവിലിനും മററെല്ലാ അവയവങ്ങൾക്കും കേടൊന്നുമില്ല. ഇതും ഒരു ഊരായ്മക്ഷേത്രമാകുന്നു.

27) തിരുവല്ല :—

കോട്ടയത്തുനിന്നു തിരുവല്ല പട്ടണത്തിലേയ്ക്കു 16 നാഴിക ദൂരമുണ്ടു്. പട്ടണത്തിൽനിന്നു കുറച്ചു—ഏതാണ്ടു് ഒരു മൈൽ—പ

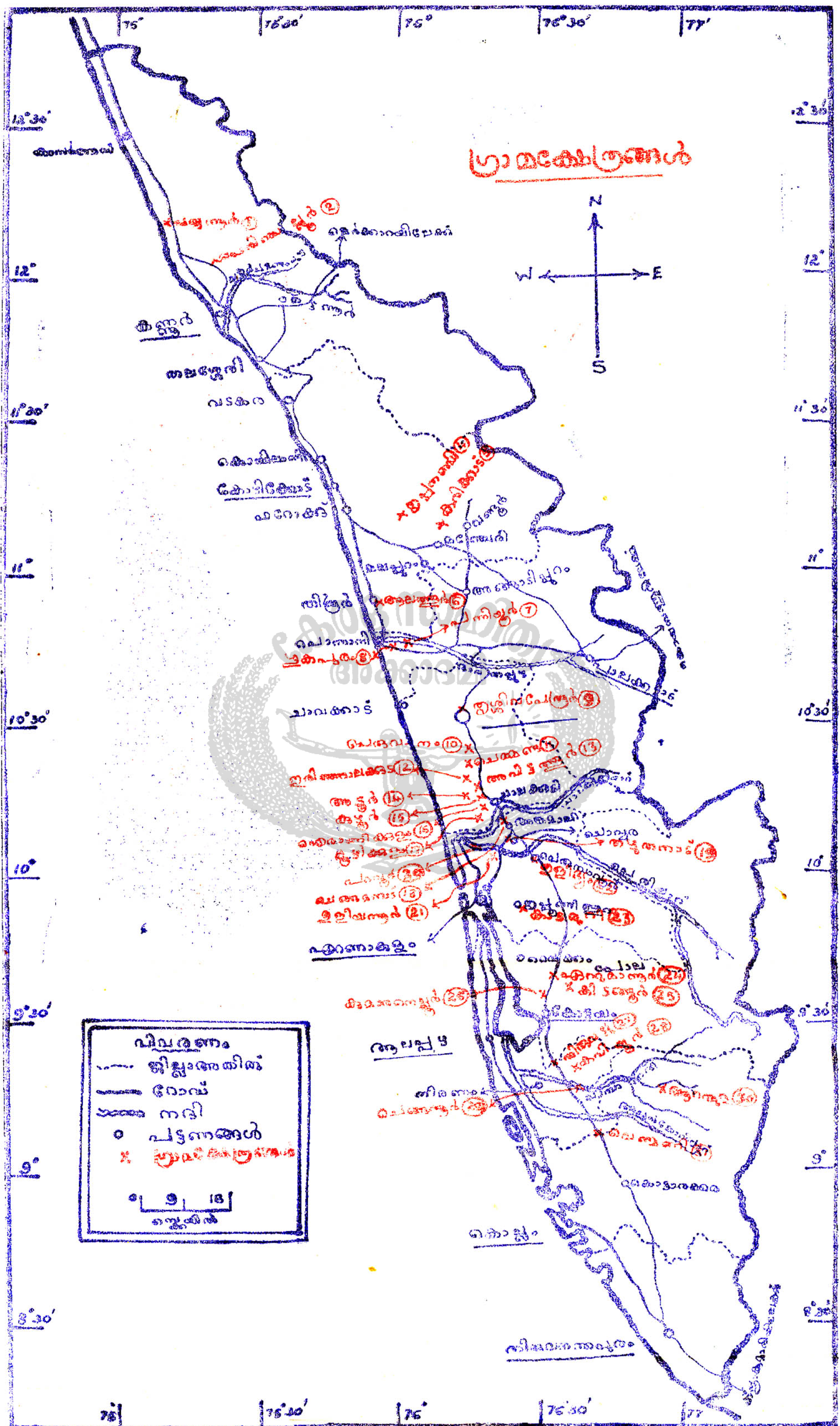
ടിഞ്ഞാറ—തെക്കായിട്ടാണ് ഈ ഗ്രാമക്ഷേത്രത്തിൻെറ കിടപ്പ്. ദേവസ്വം ബോർഡിൻെറ കീഴിലുള്ളതും ഒരുവിധം നല്ല നിലയിൽ നടന്നുവരുന്നതുമായ ഈ ക്ഷേത്രത്തിലെ പ്രധാന പ്രതിഷ്ഠ മഹാവിഷ്ണുവാകുന്നു; കിഴക്കോട്ടു ദശ്നമായി സ്ഥിതിചെയ്യുന്നു; വലിയ വട്ടശ്രീകോവിലുമാണ്. ഇതേ ക്ഷേത്രത്തിൽ തന്നെ പടിഞ്ഞാട്ടു ദശ്നമായി സുദശ്നമൂത്തിയുടെ മറെറാരു ശ്രീകോവിലുമുണ്ട്.

28) കവിയൂര്:—

തിരുവല്ലാ പട്ടണത്തിൽനിന്നും രണ്ടു നാഴിക തെക്കു—കിഴക്കു മാറിയിട്ടാണ് അടുത്ത ഗ്രാമക്ഷേത്രമായ കവിയൂരിൻെറ സ്ഥാനം. വലിയ വട്ടശ്രീകോവിലിൽ കിഴക്കോട്ടു ദശ്നമായി ശിവനേയും (അദ്ധനാരീശ്വരനേയും) പടിഞ്ഞാട്ടു ദശ്നമായി അതേ ശ്രീകോവിലിൽ തന്നെ പാവ്വതിയേയും പ്രതിഷ്ഠിച്ചിരിയ്ക്കുന്നു. ഒരുവിധം നല്ല നിലയിൽ നടന്നുവരുന്ന ബോർഡിൻകീഴിലുള്ള ഒരു ക്ഷേത്രമാണിതെന്നു പറയാം.

29) ചെങ്ങന്നൂര്:—

പ്രസിദ്ധമായ ചെങ്ങന്നൂർ ശിവക്ഷേത്രം M. C. റോഡിൽ തിരുവല്ലനിന്നു 4 നാഴിക തെക്കുള്ള ചെങ്ങന്നൂർ ജംക്ഷനിൽനിന്നു ഒന്നര ഫർല്ലോങ്ങ് വടക്കു മാറി കിഴക്കോട്ടു ദശ്നമായി സ്ഥിതിചെയ്യുന്നു. ഈ വലിയ വട്ടശ്രീകോവിലിൽ തന്നെ പടിഞ്ഞാട്ടു ദശ്നമായി ശ്രീപാവ്വതിയേയും പ്രതിഷ്ഠിച്ചിട്ടുണ്ട്; ശ്രീപാവ്വതിയ്ക്കാണവിടെ പ്രാധാന്യം. അതുകൊണ്ട് ചെങ്ങന്നൂരു ഭഗവതി ക്ഷേത്രമാണെന്നെ സാമാന്യജനങ്ങറം അറിയുന്നുള്ളു; ചെങ്ങന്നൂർ ക്ഷേത്രത്തിലെ വലിയമ്പലം ഐരാണിക്കുളം ക്ഷേത്രത്തിന്നു പറഞ്ഞതുപോലെ ഉയത്തി തട്ടിട്ടിട്ടുള്ളതും മുൻവശത്തേയ്ക്കു തള്ളിനില്ക്കുന്നതുമാകുന്നു അതിന്നു മുൻവശത്തായി അണ്ഡാകൃതിയിലുള്ള വലിയ ഒരു കൂത്തമ്പലത്തിൻെറ തറയും കാണാം.

ഗ്രാമക്ഷേത്രങ്ങൾ
N
S
E
W
75°
75°30'
76°
76°30'
77°
12°30'
12°
11°30'
11°
10°30'
10°
9°30'
9°
8°30'
കണ്ണൂർ
തലശ്ശേരി
വടകര
കോഴിക്കോട്
ഫറോക്ക്
തിരൂർ
പൊന്നാനി
ചാവക്കാട്
എറണാകുളം
ആലപ്പുഴ
കൊല്ലം
തിരുവനന്തപുരം
വിവരണം
ജില്ലാതിര്
റോഡ്
നദി
പട്ടണങ്ങൾ
ഗ്രാമക്ഷേത്രങ്ങൾ

30) ആറന്മുള :—

ചെങ്ങന്നൂരുനിന്നു എട്ടു നാഴിക കിഴക്കു പമ്പാനദിയുടെ ഒരു ചെറുശാഖയുടെ വക്കത്തായിട്ടാണു് ആറന്മുള വിഷ്ണുക്ഷേത്രം സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതു്. ക്ഷേത്രത്തിന്നു കേടുപാടുകളൊന്നുമില്ല. ബോർഡിൻകീഴിലുള്ള ഈ ക്ഷേത്രത്തിൻെറ നട കിഴക്കോട്ടാകുന്നു. ഉയത്തിയിട്ടില്ലെങ്കിലും സാമാന്യം വലുപ്പമുള്ള ഒരു വട്ടശ്രീകോവിലിലാണു് വിഷ്ണുപ്രതിഷ്ഠ.

31) വെണ്മണി :—

ചെങ്ങന്നൂരുനിന്നു M. C. റോഡിൽക്കൂടി ഏഴു നാഴിക തെക്കോട്ടു ചെന്നാൽ കൊളനട എന്ന സ്ഥലത്തെത്തുന്നു. കൊളനടയിൽനിന്നു പടിഞ്ഞാട്ടു് മാവേലിക്കര റോഡിൽ ആറു നാഴികയോളം പോയാൽ വലിയ വട്ടശ്രീകോവിലും നാലമ്പലത്തോടും കൂടിയ— കല്ലുമൺമഠക്കാരുടെ വകയായ—ഒരു ക്ഷേത്രം കാണാം. അതായിരിയ്ക്കും വെണ്മണി ഗ്രാമക്ഷേത്രമെന്നാണു് ഞാനാദ്യം ഊഹിച്ചതു്. അന്വേഷിച്ചതിൽ അതു് ഒരു ദേശക്ഷേത്രമാണെന്നും, അവിടെനിന്നു ഒരു മുക്കാൽനാഴികയോളം കിഴക്കോട്ടു നീങ്ങിയായിരുന്നു വെണ്മണി ഗ്രാമക്ഷേത്രത്തിൻെറ സ്ഥാനമെന്നും മനസ്സിലാക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞു. ഇപ്പോഠം അവിടെ ക്ഷേത്രമൊന്നുമില്ലെങ്കിലും പണ്ടുകാലത്തു് ഒരു ക്ഷേത്രം ഉണ്ടായിരുന്നുവെന്നു തറകളുടേയും മററും അവശിഷ്ടങ്ങഠം കണ്ടാൽ കഷ്ടിച്ചു മനസ്സിലാകുന്നുണ്ടു്. അതു് ഒരു വിഷ്ണുക്ഷേത്രമായിരുന്നുവെന്നാണു് 80 വയസ്സു തികഞ്ഞ കല്ലുമൺമഠത്തിലെ കാരണവർ പറഞ്ഞതു്. ആ പ്രദേശത്തിൻെറ പേരു് വെണ്മണി എന്നുതന്നെയാണെന്നും അറിയുക.

32) നീർമ്മണ്ണു :—

ഏററവും ഒടുവിലുത്തേതായി കുഞ്ഞുകുട്ടൻതമ്പുരാൻ രേഖപ്പെടുത്തിയ ഈ ഗ്രാമക്ഷേത്രം എവിടെയാണെന്നോ—അഥവാ

ആയിരുന്നുവൊന്നോ—മൂൎത്തി എന്താണെന്നോ ഒന്നും എത്ര അന്വേഷിച്ചിട്ടും അറിയാൻ കഴിഞ്ഞില്ലെന്ന വസ്തുത വ്യസനസമേതം രേഖപ്പെടുത്തട്ടെ. ഈ ക്ഷേത്രം പന്തളത്തുനിന്നു തെക്കാവണമെന്നാണെൻെറ ഊഹം. പക്ഷെ ചരിത്രാന്വേഷിയായിരുന്ന ശ്രീ. ടി കെ. ജോസഫിൻെറ അഭിപ്രായത്തിൽ പന്തളത്തിന്നു തെക്കല്ല, അല്പം വടക്കു_പടിഞ്ഞാറു മാറി പമ്പാനദിയുടെയും മണിമലയാറിൻേറയും ഇടയിലുള്ള ജലസമൃദ്ധമായ നിരണം പ്രദേശത്തായിരിക്കണം ഈ നീർമ്മണ്ണ ഗ്രാമവും ഗ്രാമക്ഷേത്രവുമെന്നാകുന്നു. കുഞ്ഞുകുട്ടൻതമ്പുരാൻെറ ലിസ്ററപ്രകാരം മററു 31 ഗ്രാമവും ക്രമത്തിൽ വടക്കുനിന്നു തെക്കോട്ടു പറഞ്ഞത് വാസ്തവമായിരിക്കെ, നീർമ്മണ്ണ ഗ്രാമവും ഗ്രാമക്ഷേത്രവും പന്തളത്തിന്നു വടക്കാവാൻ തരമില്ലെന്നു കാണുന്നു; തെക്കായിരിക്കണം അതെന്നു ഞാൻ ഊഹിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

—:o—

B. സാങ്കേതികപദങ്ങളുടെ വിവരണം

ജീവിതസൌകര്യത്തിന്നുവേണ്ടി മതത്തെ കൂട്ടുപിടിക്കുകയല്ല നമ്പൂതിരിമാർ ചെയ്തിരുന്നതു്; മറിച്ച് മതാചാരാദികളെ അനുഷ്ഠിക്കാൻ വേണ്ടി ജീവിതത്തെ അടിയറവെക്കുകയാകുന്നു. അതിനാൽ കാലത്ത് ഉണൎന്നെഴുന്നേററാൽ—എഴുന്നേല്ക്കുക എന്ന കൃത്യം മുതൽ—രാത്രി ഉറങ്ങാൻ കിടക്കുന്നതടക്കമുള്ള ദിനകൃത്യങ്ങളെല്ലാം തന്നെ മതച്ചടങ്ങുകളോടു കലൎത്തിക്കൊണ്ടാണു അനുഷ്ഠിക്കുന്നതു്. അതിൻെറയെല്ലാം ശരിയായ സ്വരൂപം നമ്പൂതിരിമാൎക്കു മാത്രമേ സാധിക്കൂ; അബ്രാഹ്മണൎക്കൊന്നും സാധ്യമാവില്ല. ഇതിൻെറ യാഥാൎത്ഥ്യം അബ്രാഹ്മണൎക്കു മനസ്സിലാക്കുന്നതിന്നു ഇതിൽ ചേൎത്തിട്ടുള്ള സാങ്കേതികപദങ്ങളെ ഒന്നു പരിശോധിച്ചാൽ മതി. ഈ നിഘണ്ടുവിൽ ചേൎത്തിട്ടുള്ള പദങ്ങളൊന്നും തന്നെ നമ്പൂതിരി

മാരുടെ ഭാഷയിൽ സാങ്കേതികങ്ങളല്ല; കുളിച്ചു ഉണ്ടു ഉറങ്ങി എന്നിവയെപ്പോലെ നിത്യജീവിതത്തിൽ എല്ലാവരും നിത്യവും ഉപയോഗിച്ചുവരുന്ന സാധാരണ പദങ്ങൾ മാത്രമാണ്. പക്ഷെ ഈ പുസ്തകം ബ്രാഹ്മണൎക്കു മാത്രം വേണ്ടിയല്ല എഴുതിയതു, അബ്രാഹ്മണൎക്കും അന്യമതക്കാൎക്കും കൂടി വായിപ്പാൻ വേണ്ടിയാകുന്നു. ആ നിലയ്ക്കു നിന്നു നോക്കിയപ്പോഴേ ഇതിലെ സാങ്കേതികപദങ്ങളുടെ ബാഹുല്യവും, അവയുടെ താല്പൎയ്യം അബ്രാഹ്മണൎക്ക്—പ്രത്യേകിച്ച് അഹിന്ദുക്കൾക്കും—മനസ്സിലാകത്തക്ക വിധം വിവരിക്കുവാനുള്ള പ്രയാസവും മനസ്സിലായതു്. ആദ്യം പുസ്തകം എഴുതുമ്പോൾ അതൊക്കെ സാങ്കേതികപദങ്ങളാണെന്നു തോന്നുകയുണ്ടായില്ലെന്നുകൂടി പറയട്ടെ.

ഏതായാലും അത്തരം പദങ്ങളുടെ താല്പൎയ്യം വിവരിക്കുന്ന ഒരു നിഘണ്ടു ചേൎക്കാത്തപക്ഷം അബ്രാഹ്മണൎക്കു പല പ്രസ്താവനകളുടേയും താല്പൎയ്യം ഗ്രഹിപ്പാൻ സാധിക്കാതെ വരുമെന്നു വ്യക്തമായി. ഇങ്ങിനെ ഒരു നിഘണ്ടു ചേൎക്കാൻ കാരണമതാണ്. പദങ്ങളുടെ താല്പൎയ്യം എന്നെക്കൊണ്ടു പരമാവധി സാധിക്കുന്ന വിധത്തിൽ വിശദമാക്കാൻ ശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ടു്. എന്നിട്ടുകൂടി അബ്രാഹ്മണൎക്കു താല്പൎയ്യം ശരിയായി ഗ്രഹിപ്പാൻ കഴിയാത്ത പദങ്ങൾ ഇതിൽ കാണും. മററു ഗതിയില്ലാത്തതുകൊണ്ടാണു അങ്ങിനെ വന്നിരിക്കുന്നതെന്നും വ്യക്തമാകട്ടെ.

അക്ഷതം=ഉണക്കല്ലരിയും നെല്ലും സമം ചേൎത്തതു്. ഇതു് പൂജ മുതലായ പല വൈദികകൎമ്മങ്ങൾക്കും ആവശ്യമുള്ളതാകുന്നു.

അഗ്നി=അതിരാത്രം എന്നുള്ള ഒരു യാഗത്തിന്നു നമ്പൂതിരിമാർ മലയാളത്തിൽ പറഞ്ഞുവരുന്ന ഭാഷ; നമ്പൂതിരിമാരുടെ വിവാഹം അഗ്നിസാക്ഷിയായി(ഹോമസഹിതമായി)ട്ടാണല്ലൊ, ആ അഗ്നി.

അഗ്നിഹോത്രി=യാഗംചെയ്ത നമ്പൂതിരിമാരുടെ പൊതുനാമം.

അടിയാർ=നമ്പൂതിരിമാരുടെ വിവാഹാദി പല വൈദികകൎമ്മങ്ങളിലും ശൂദ്രൻ, പള്ളിച്ചാൻ, അത്തിക്കുറുശ്ശി എന്നീ മൂന്നു തരം നായന്മാരുടെ സഹകരണം വേണ്ടതുണ്ടു്. അതിന്നായി ഓരോ ഇല്ലക്കാരും കുടിയിരുത്തിയിട്ടുള്ള നായന്മാർ.

അടിയാൻ=അടിയർ എന്നതിന്റെ ഏകവചനം.

അടിയാത്തി=അടിയാന്റെ പെണ്ണു്.

അടിയാർപ്രവൃത്തി=നമ്പൂതിരിമാരുടെ വിവാഹാദി വൈദികകൎമ്മങ്ങളിൽ അടിയാർ ചെയ്യേണ്ടതായ പ്രവൃത്തികൾ.

അടിയായ്മ=അടിയാർപ്രവൃത്തിയെടുക്കാനുള്ള അവകാശം.

അഫൻ=അച്ഛന്റെ അനുജൻ

അഭിഷേകം=ദേവപ്രതിമ സാളഗ്രാമം മുതലായ ദേവപ്രതീകങ്ങളിൽ ശംഖുകൊണ്ടു് മന്ത്രം ചൊല്ലി വെള്ളം വീഴ്ത്തൽ.

അരണി=യാഗം മുതലായ ചില സൽക്കൎമ്മങ്ങൾക്ക ഹോമത്തിന്നുള്ള തീയ്യ് കടഞ്ഞുണ്ടാക്കണം; അതിന്നുള്ള മരക്കഷണം. ഇതു് അരയാലുകൊണ്ടാണുണ്ടാക്കുന്നതു്.

അവിപ്ലുതബ്രഹ്മചാരി=വിവാഹം കഴിയുന്നതു വരെ സ്ത്രീസംസൎഗ്ഗം ചെയ്തിട്ടില്ലാത്ത ആൾ.

അശുദ്ധി=അയിത്തം; മതിലകത്തും മററും കിടന്നു പശു മുതലായ ജന്തുക്കൾ ചത്താൽ അമ്പലം അശുദ്ധമാകും—ആ ശുദ്ധമില്ലായ്മ.

അഷ്ടക=ചില പിതൃകൎമ്മങ്ങൾ, ഹോമങ്ങൾ മുതലായതു് ചെയ്യുന്നതിന്നു ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രപ്രകാരം വിധിച്ചിട്ടുള്ള കാലം. ഇതു് മാഘം പ്രോഷ്ഠപദം എന്നീ മാസങ്ങളിലാണുള്ളതു്.

അഷ്ടമംഗല്യം=(1) നെല്ലു്, (2) അരി, (3) വാല്ക്കണ്ണാടി, (4) ചന്ദനം, (5) ചാന്തു്, (6) കണ്മഷി, (7) ഗ്രന്ഥം, (8) അലക്കിയ വസ്ത്രം; ഇതെല്ലാം കൂടിയതു്.

ആഗ്രയണം=ഗൃഹസ്ഥന്മാരുടെ പുത്തരി.

ആഢ്യൻ=നമ്പൂതിരിമാരിൽ മാന്യതയും പദവിയും ജാസ്തിയുള്ള ഒരു വിഭാഗം. നമ്പൂതിരിപ്പാട് എന്നിങ്ങിനെ നമ്പൂതിരി ശബ്ദത്തിന്നു ശേഷം പാടു കൂട്ടിപ്പറയുന്നവരെല്ലാം ആഢ്യന്മാരാകുന്നു.

ആണ്ടവിശേഷം=പിറന്നാൾ മുതലായി കൊല്ലത്തിൽ ഒരിക്കൽ മാത്രമുള്ള വിശേഷ അടിയന്തരം.

ആണ്ടവ്രതം=ഉണ്ണികൾക്കെല്ലാം ഉപനിച്ചിരിക്കുന്ന കാലത്ത് ഒരു കൊല്ലം നീണ്ടുനില്ക്കുന്ന ഒരു വ്രതമുണ്ട്— ആ വ്രതം.

ആധാനം=ഒരുതരം യാഗം.

ആയിനിയൂണ്=നമ്പൂതിരിമാരുടെ ഇടയിൽ വധൂവരന്മാർക്ക വിവാഹത്തിന്നു അടുത്തു മുമ്പ് പ്രത്യേകച്ചടങ്ങോടുകൂടിയ ഒരു ഭക്ഷണമുണ്ട് — ആ ഊണ്.

ആറടിയന്തിരങ്ങൾ=ചോറൂണ്, ഉപനയനം, സമാവത്തനം, വിവാഹം, പിണ്ഡം, മാസം എന്നീ ആറു വൈദികകമ്മങ്ങൾ.

ആശ്വലായനൻ=നമ്പൂതിരിമാരിൽ ഗോത്രം, സൂത്രം, വേദം മുതലായി ചില വിഭാഗങ്ങളുള്ളതിൽ ഒന്നു്.

ആഹവനീയം=യാഗംചെയ്ത നമ്പൂതിരിമാൎക്ക മൂന്നു ഔപാസനാഗ്നികളുണ്ട്. അവയിലൊന്നു്.

ആസ്യൻ=ആഢ്യന്മാരല്ലാതെയുള്ള മററു നമ്പൂതിരിമാർ.

ഇഷ്ടി=യാഗംചെയ്ത നമ്പൂതിരിമാൎക്ക എല്ലാ പ്രതിപദത്തിന്നാളിലും ത്രേതാഗ്നിയിൽ ഒരു ഹോമം ചെയ്യാനുണ്ട്—അത്.

ഈശ്വരസേവകൾ=കക്കടമാസം, മണ്ഡലക്കാലം ആദിയായ കാലങ്ങളിൽ പ്രത്യേകമായി ച്ചെയ്യുന്ന പൂജ ഗണപതിഹോമം മുതലായ കമ്മങ്ങൾ.

ഉദകക്രിയ=അച്ഛൻ അമ്മ മുതലായവർ മരിച്ചാൽ പത്താംദിവസം കുളക്കടവിൽ വെച്ച് ഒരു ക്രിയ ചെയ്യുവാനുണ്ട്. ആ ക്രിയ.

ഉത്താണിക്കാല്=ചില ഹോമങ്ങൾക്ക ഹോമിയ്ക്കുവാനുള്ള ഹവിസ്സ് (നേദ്യം) ഹോമാഗ്നിയിൽ തന്നെ പാകംചെയ്യുണ്ടാക്കണം. അതിന്ന ഇരുമ്പുകൊണ്ട് മൂന്ന കാലുള്ള ഒരുതരം അടുപ്പുണ്ട്—അതു്.

ഉപനയനം=ബ്രാഹ്മണൎക്ക 7_ാം വയസ്സിന്ന മേൽ ചെയ്യേണ്ടതായ ഒരു വൈദികകൎമ്മം. ഈ കൎമ്മം അവരുടെ രണ്ടാമത്തെ ജന്മമാണെന്ന വിശ്വസിച്ചുവരുന്നു; ദ്വിജത്വമുണ്ടാവുന്നതു് ഈ കൎമ്മംകൊണ്ടാകുന്നു.

ഉപനിച്ചുണ്ണി=ബ്രഹ്മചാരി—ഉപനയനം കഴിഞ്ഞ ഉണ്ണി.

ഊരായ്മക്കാർ=അമ്പലങ്ങളുടെ ഉടമസ്ഥന്മാർ.

ഋക്, യജുസ്സ്, സാമം=ഇവ മൂന്നും ഓരോ വേദങ്ങളാകുന്നു.

ഋഗ്വേദി, യജുൎവ്വേദി, സാമവേദി=മേൽപറഞ്ഞ അതാതു വേദശാഖക്കാർ.

എച്ചിൽ=വായയുടെ അകവശം, പല്ല്, നാവ്, ചുണ്ടുകളുടെ അകവശം ഇതെല്ലാം അശുദ്ധിയുള്ള സ്ഥലമാണ്; ആ അശുദ്ധി. അത്തരം അശുദ്ധി ബാധിച്ചതിനെ തൊട്ടാൽ അതും എച്ചിലാവുന്നു.

എതിരേല്ക്കുക=മാന്യന്മാരും മററും വരുമ്പോൾ മുന്നോട്ടു ചെന്നു അവരെ സ്വീകരിയ്ക്കുക; വിവാഹാദി മംഗളകൎമ്മങ്ങളിലാകുമ്പോൾ വസ്ത്രാഭരണാദികളെക്കൊണ്ടലങ്കരിച്ച് അടിയാരായ സുമംഗലികൾ, ദീപം അഷ്ടമംഗല്യം പൂൎണ്ണകുംഭം എന്നിവ എടുത്തുകൊണ്ട് എതിരേല്ക്കുകയാണ് പതിവു്. വരൻ വധൂഗൃഹത്തിലേയ്ക്കു പുറപ്പെടുമ്പോൾ വരഗൃഹക്കാരും ഗൃഹപ്രവേശനാവസരത്തിൽ വധൂഗൃഹക്കാരും അങ്ങിനെ ചെയ്യുന്നു.

ഏകാദശി=11_ാമത്തെ തിഥി—പക്കം—ഹിന്ദുക്കൾക്ക ഒരു വ്രതദിവസമാണ്. അതു് മാസത്തിൽ രണ്ടു തവണ വരും.

ഏകാദശി ശുദ്ധവാസം = ഏകാദശിദിവസങ്ങളിൽ വിധവകളും മതഭക്തിയുള്ളവരും ജലപാനം കഴിയ്ക്കാതെ പട്ടിണി കിടക്കാറുണ്ട്. അതിനെ ശുദ്ധോപവാസം എന്നു പറയുന്നു. അതിൻെറ വായ്മൊഴി.

ഒരുക്ക്=ഇല്ലങ്ങളിൽ ഭൃത്യസ്ത്രീകൾ ചെയ്യേണ്ടതായ പ്രവൃത്തികൾ.

ഒരുക്കകാർ='ഒരുക്ക്' എന്ന പ്രവൃത്തി ചെയ്യുന്ന ഭൃത്യസ്ത്രീകൾ.

ഓണക്കാഴ്ച=ഓണത്തിന്നു അടിയാർ മുതലായ ദേശക്കാർ കാഴ്ചവെയ്ക്കുന്ന സാധനങ്ങൾ.

ഓതിക്കൻ=പുരോഹിതൻ.

ഓത്ത്=ഋക്, യജ്ജുസ്സ്, സാമം എന്നീ വേദങ്ങൾ; ഋഗ്വേദത്തിലെ അദ്ധ്യായം.

ഓത്തില്ലാത്തവർ=നമ്പൂതിരിമാരിൽ ഒരു വിഭാഗക്കാർ ഇപ്പോൾ ഓത്തു ചൊല്ലാത്തവരായിട്ടുണ്ട്; ആ വിഭാഗം.

ഔപാസനം=ബ്രാഹ്മണർ അഗ്നിസാക്ഷിയായി ഹോമസഹിതം വിവാഹം ചെയ്യുന്നു; ആ അഗ്നിയിൽ ഗൃഹസ്ഥന്മാർ നിത്യവും ചില ഹോമങ്ങൾ ചെയ്യുവാനുണ്ട്. അതിന്നു ആ അഗ്നിയെ കെട്ടുപോകാതെ സൂക്ഷിയ്ക്കുന്നു; ആ അഗ്നി.

ഔപാസനാഗ്നി=ഔപാസനം എന്ന പദം നോക്കുക.

കപ്പൂരത്തട്ട്=അമ്പലങ്ങളിലേയും മററും പൂജാവസരത്തിൽ കപ്പൂരം കാണിച്ച് ദേവനെ ഉഴിയേണ്ടതുണ്ട്—ആരാധിയ്ക്കേണ്ടതുണ്ട്. അതിന്നു കപ്പൂരം കത്തിച്ചുവെയ്ക്കുവാൻ ഓടുകൊണ്ട് വാൎത്തുണ്ടാക്കുന്ന പ്രത്യേകതരം തട്ട്.

കൎമ്മികൾ=യാഗംചെയ്ത നമ്പൂതിരിമാർ.

കവിയം=ശ്രാദ്ധത്തിന്നു ബലിയിടുവാനുള്ള ഒന്നക്കല്ലരി (വാൎത്തുണ്ടാക്കുന്ന) ച്ചോറ്.

കലശം=അമ്പലങ്ങളിൽ ദേവപ്രതിഷ്ഠ കഴിഞ്ഞ് ചൈതന്യമുണ്ടാവാൻ വേണ്ടി തന്ത്രിമാർ താന്ത്രികവിധിപ്രകാരം പൂജിച്ച് ദേ

വന്റെ ശിരസ്സിൽ ആടുവാൻ (വീഴ്ത്തുവാൻ) തയ്യാറാക്കിയ ജലം.

കലശമാടുക=ആ ജലം മന്ത്രപൂൎവ്വകം ദേവന്റെ തലയിൽ വീഴ്ത്തുക.

കളം=ഭഗവതി, വേട്ടേക്കരൻ മുതലായ ദേവന്മാൎക്ക 'പാട്ടു കഴിയ്ക്കുക' എന്നൊരു വഴിപാടുണ്ടു്. അതിന്നു പത്മപ്പൊടികൊണ്ടു് അതാതു ദേവന്മാരുടെ സ്വരൂപം എഴുതിയുണ്ടാക്കണം; ആ സ്വരൂപം.

കളമെഴുത്തു്=മേൽപറഞ്ഞതരം കളം ഉണ്ടാക്കൽ.

കഴകക്കാർ=വാരിയർ മാരാർ ആദിയായ അമ്പലത്തിലെ ജോലിക്കാർ; അമ്പലവാസികൾ.

കഴകപ്രവൃത്തി=അത്തരക്കാൎക്ക അമ്പലത്തിൽ ചെയ്യേണ്ടുന്ന പ്രവൃത്തികൾ.

കഴകവൃത്തി=കഴകക്കാൎക്ക കൊടുക്കുന്ന ഉപജീവനം—ശമ്പളം.

കിരീടം=ദേവന്മാരുടെ തലയിൽ അണിയുന്ന അലങ്കാരം

കുടിയ്ക്കുനീർ വീഴ്ത്തുക=ബ്രാഹ്മണൎക്ക ഉണ്ണാനിരുന്നാൽ ആദ്യമായി കുറച്ചു വെള്ളമെടുത്തു് മന്ത്രപൂൎവ്വകം ഒരു ക്രിയ ചെയ്യാനുണ്ടു്; ആ ക്രിയ.

കുടിവെപ്പു്=വിവാഹം കഴിഞ്ഞുള്ള ഗൃഹപ്രവേശം.

കുണ്ഡലം=ദേവന്മാരുടെ കൎണ്ണങ്ങളിൽ അണിയുന്ന ഒരു ആഭരണം.

കുറവശ=കുററിപൂജ—പുതുതായി ഗൃഹം പണിതുകഴിഞ്ഞാൽ ആശാരി മുതലായ പണിക്കാർ അവിടെ ചെയ്തുവരാറുള്ള ഒരു വൈദികകൎമ്മം.

കൊടിവിളക്കു്=പൂജാവസരത്തിൽ ദേവനു ദീപം കാണിയ്ക്കണം. അതിന്നുവേണ്ടി പ്രത്യേകമായ ആകൃതിയിൽ ഓടുകൊണ്ടു് വാൎത്തുണ്ടാക്കുന്ന ഒരുതരം വിളക്കു്.

കൊള്ളിച്ചോറു്='മാവു വെട്ടി ചിതകൂട്ടി' തയ്യാറാക്കിയ ദേഹക്കാൎക്ക പിണ്ഡദിവസം കൊടുക്കുന്ന സദ്യ.

കൌഷീതകന്മാർ=നമ്പൂതിരിമാരിൽ ഗോത്രം, സൂത്രം, വേദം മുതലായി ചില വിഭാഗങ്ങളുള്ളതിൽ ഒന്നു്.

ഗർഭഗൃഹം=ക്ഷേത്രങ്ങളിൽ ദേവനെ പ്രതിഷ്ഠിച്ചിരിയ്ക്കുന്ന മുറി.

ഗർഭദീക്ഷ=അന്തർജ്ജനങ്ങൾക്കു (നമ്പൂതിരിസ്ത്രീകൾക്കു) ഗർഭമായാൽ പ്രസവം കഴിയുന്നതുവരെ ഭർത്താവു ക്ഷൌരം ചെയ്യാതെ മുടി താടി മുതലായതു് വളർത്തിക്കൊണ്ടു് ഒരു വ്രതമനുഷ്ഠിയ്ക്കേണ്ടതുണ്ടു്; ആ വ്രതം.

ഗണപതിഹോമം=ഗണപതി എന്ന ദേവന്റെ പ്രീതിയ്ക്കുവേണ്ടി നാളികേരംകൊണ്ടു് ചെയ്യുന്ന ഒരുതരം ഹോമം.

ഗാർഹസ്ഥ്യം=ഗൃഹസ്ഥന്മാർ അനുഷ്ഠിയ്ക്കേണ്ടതായ ധർമ്മം—ഔപാസനം വൈശ്വദേവം മുതലായി നിത്യം അനുഷ്ഠിയ്ക്കേണ്ടതായ വൈദികകർമ്മങ്ങൾ.

ഗാർഹപത്യം=ആഹവനീയം എന്ന പദം നോക്കുക.

ഗോദാനം=നമ്പൂതിരിമാർക്കു ചെയ്യേണ്ടതായ ജാതകർമ്മാദി വൈദികസംസ്കാരങ്ങളിൽ ഒന്നു്.

ചന്ദനോടം = പൂജയ്ക്കു ചന്ദനം എടുത്തുവെയ്ക്കാനുള്ള ഒരു ഓടം—ചെറിയ ഓട്ടുപാത്രം.

ചമത=ബ്രഹ്മചാരികൾക്കു രണ്ടു നേരവും സന്ധ്യാവന്ദനാവസരത്തിൽ ചെയ്യേണ്ടതായ ഹോമം; പ്ലാശിന്റെ കോലു്.

ചാത്തം=ശ്രാദ്ധം—പിതൃകർമ്മം.

ചാത്തം വെയ്ക്കുക=നായന്മാർക്കു എളയതുമാർ വന്നു കവിയം വെച്ചു് ചാത്തം എന്ന പിതൃകർമ്മം കഴിപ്പിയ്ക്കൽ.

ചാത്തമൂട്ടുക=ചാത്തം എന്ന ബലി ചെയ്യുക; ചാത്തത്തിന്നു ഒരു ബ്രാഹ്മണനെ ഇരുത്തി ഭക്ഷണം കഴിപ്പിയ്ക്കേണ്ടതുണ്ടു്—അതു്.

ചൌളം=തലമുടി കളയൽ എന്ന മതകർമ്മം (മുടി കളയൽ).

ജാതകർമ്മം=ബ്രാഹ്മണർക്കു പ്രസവം കഴിഞ്ഞാൽ ആ കുട്ടിയ്ക്കു ആദ്യം ചെയ്യേണ്ടതായ ഒരു വൈദികസംസ്കാരം.

ജൂഹു=ഹോമങ്ങൾക്ക ഹവിസ്സ ഹോമിയ്ക്കുവാൻ (തീയ്യിലപ്പിയ്ക്കു വാൻ) ഉള്ള ഒരു ഉപകരണം.

തണ്ടാഴിയ്ക്കുക=അന്തജ്ജനങ്ങൾക്ക 4-ാം ദിവസം ആത്തവസ്നാനം കഴിഞ്ഞാൽ അന്നു ചെയ്യേണ്ടതായ ഒരു ദേവാരാധന.

തന്ത്രി=അമ്പലത്തിൽ കലശം ഉത്സവം മുതലായത് നടത്താൻ അധികാരപ്പെട്ട നമ്പൂതിരി.

തന്ത്രിദക്ഷിണ=തന്ത്രിമാക്ക കലശം മുതലായ കമ്മങ്ങൾ ചെയ്തതിന്നു കൊടുക്കുന്ന ദക്ഷിണ.

തന്ത്രം=അമ്പലങ്ങളിൽ തന്ത്രി ചെയ്യേണ്ടതായ പ്രതിഷ്ഠാദി പ്രവൃത്തികൾ.

തററുടുക്കുക=വൈദികകമ്മങ്ങൾക്ക പ്രത്യേക രീതിയിൽ വസ്ത്രധാരണം ചെയ്യണം; അത്.

തുള്ളിതുവീഴ്ത്തുക=അന്തജ്ജനങ്ങൾ രജോദശനം പ്രസവം മുതലായത് കഴിഞ്ഞു് കുളിയ്ക്കുമ്പോൾ അടിയാത്തി വന്നു ഒരു ചടങ്ങനുസരിച്ച് വെള്ളം വീഴ്ത്തുന്ന ക്രിയ.

തേവാരം=ദേവകാര്യം—പൂജ ഹോമം മുതലായ ദേവകാര്യങ്ങൾ.

തേവാരസ്ഥലം=ദേവകാര്യങ്ങൾ ചെയ്യുവാനുള്ള സ്ഥലം.

തൊട്ടിരിയ്ക്കുക=അന്തജ്ജനങ്ങൾ പ്രസവിച്ച് പത്തു ദിവസം അവരെ ശുശ്രൂഷിയ്ക്കുവാൻ ഒരു ശൂദ്രസ്ത്രീ വേണം. അതിന്നു 'തൊട്ടിരിയ്ക്കുക' എന്നു ഭാഷ.

ത്രിവേദി=ഋക്, യജുസ്സ്, സാമം എന്നീ മൂന്നു വേദങ്ങളും പഠിച്ചിട്ടുള്ള നമ്പൂതിരി.

ദണ്ഡ്=ദേഹശുദ്ധി വരുത്തി മന്ത്രം ചൊല്ലി തളിച്ച ഒരു മുഴത്തിൽ കൂടാതെ നീളമുള്ള ഒരു ചമത; ഒരു അളവുകോൽ.

ദക്ഷിണ=ദാനം—പലകമേലിരുത്തി പണമെടുത്ത് പൂവും ചന്ദനവും വെള്ളവും കൂട്ടി അതിൻെറ ചടങ്ങനുസരിച്ച കിഴക്കും പടിഞ്ഞാറുമായി തിരിഞ്ഞിരുന്നു മന്ത്രം ചൊല്ലി കൊടുക്കുന്ന ദാനം.

ദാക്ഷിണാത്യം=ആഹവനീയം എന്ന പദം നോക്കുക.

ദീക്ഷ=മരിച്ചുപോയ പിതൃക്കളുടെ സൽഗതിയ്ക്കുവേണ്ടി ഒരു കൊല്ലക്കാലം നിത്യം ബലിയിട്ടുകൊണ്ടു് ആചരിച്ചുവരുന്ന ഒരു വ്രതം.

ദീക്ഷക്കാർ=ദീക്ഷ ആചരിയ്ക്കുന്നവർ.

ദീപാരാധനത്തട്ട്=അമ്പലങ്ങളിൽ ദേവനെ ദീപംകൊണ്ടു് ഉഴിയുന്നതിന്നു പ്രത്യേക രീതിയിൽ ഉണ്ടാക്കുന്ന ഒരുതരം വിളക്കു്.

ദേഹശുദ്ധി=ദേവപൂജാദി അവസരങ്ങളിൽ പൂജകൻ മന്ത്രപൂർവ്വകം ചെയ്യേണ്ടതായ ഒരു ക്രിയ.

ദ്വിവേദി=മൂന്നിൽ ഏതെങ്കിലും രണ്ടു വേദങ്ങൾ പഠിച്ചിട്ടുള്ള നമ്പൂതിരി.

ധൂപക്കററി=ദേവപൂജാദികളിൽ ദേവനെ അഷ്ടഗന്ധാദികളെക്കൊണ്ടു് ധൂപിയ്ക്കണം. അതിന്നുവേണ്ടി ഉപയോഗിയ്ക്കുന്ന പ്രത്യേകമായ ഒരു പാത്രം.

നിത്യകർമ്മം=ബ്രാഹ്മണക്ക് സന്ധ്യാവന്ദനാദി നിത്യം അനുഷ്ഠിയ്ക്കേണ്ട കർമ്മങ്ങൾ.

നിവേദ്യം=നേദ്യം — ദേവന്മാക്ക് അർപ്പിയ്ക്കുവാനുള്ള ഉണക്കല്ലരി (വററിച്ചുണ്ടാക്കുന്ന) ചോറു്.

നെല്ലും പൊന്നും തൊടുക=മരിച്ച പുല പോകുന്ന ദിവസം അശുദ്ധി പോകാനായി ഒരു ചടങ്ങനുസരിച്ച് നെല്ലു് സ്വർണ്ണം മുതലായതു് തൊടണം; ആ ക്രിയ.

നോൽമ്പു്=ഏകാദശി മുതലായ ദിവസങ്ങളിൽ ആചരിയ്ക്കേണ്ടതായ വ്രതം.

പച്ചച്ചെരാതു്=ചൂളയ്ക്കു വെയ്ക്കാത്ത മണ്ണുകൊണ്ടുണ്ടാക്കിയ ചെറിയ ചട്ടി.

പട്ടനാട്ടിബലി=കൊട്ടുബലി — മരിച്ച ദിവസം മുതൽ 10 ദിവസം നട്ടമിററത്തു് നമ്പൂതിരിമാക്ക് ഒരു ബലിയിടാനുണ്ടു്. അതു്

കരിമ്പനയോല നാട്ടി— കഴിച്ചിട്ട്—അതിന്നു മുമ്പിൽ ചെയ്യണം; ആ ബലി.

പതിനാറ്=നായന്മാൎക്ക മരിച്ചാൽ പുല പോകുന്ന ദിവസം ചെയ്യേണ്ടതായ അടിയന്തരം.

പരികൎമ്മി=തന്ത്രിയെ സഹായിപ്പാനുള്ള ശിഷ്യൻ.

പറനിറപ്പ്=പറയിലും ഇടങ്ങഴിയിലും നെല്ലും, നാഴിയിൽ അരിയും നിറച്ചുവെക്കുന്ന സമ്പ്രദായം.

പാണി=കലശത്തിന്നും മററും മാരാർ കൊട്ടേണ്ടതായ ഒരു വാദ്യം.

പാലികകൾ=കലശത്തിന്നും മററും വേണ്ടതായ മരംകൊണ്ടുള്ള ചെറിയ പാത്രങ്ങൾ.

പാൎവ്വണം='അഷ്ടക' എന്ന പദം നോക്കുക.

പാഹി = ബ്രഹ്മചാരികളുടെ വ്രതഭംഗങ്ങൾക്കു ചെയ്യുന്ന പ്രായശ്ചിത്തം.

പിണ്ഡം = മരിച്ചുപോയവരുടെ സൽഗതിക്കുവേണ്ടി പതിനൊന്നാം ദിവസം ചെയ്യുന്ന പിതൃകൎമ്മം.

പീഠം വിരിക്കുക=പൂജക്കും മററും ദേവനെ ആവാഹിച്ച് ഇരുത്തുവാൻ വേണ്ടി മടക്കിയിടുന്ന വസ്ത്രം.

പുണ്യാഹം=മരണം ആൎത്തവം മുതലായ അശുദ്ധി ബാധിച്ചാൽ അതു പോകുന്നതിന്നുവേണ്ടി ബ്രാഹ്മണർ ചെയ്യുന്നതായ വൈദികമായ ഒരു ശുദ്ധികൎമ്മം.

പുണ്യാഹം തളിക്കുക=ആ ശുദ്ധികൎമ്മം ചെയ്യൽ.

പുണ്യാഹശുദ്ധം=ശവത്തേയും, രജസ്വല സൂതിക മുതലായവരേയും തൊട്ടാലുണ്ടാവുന്ന അശുദ്ധി.

പുതപ്പും കുടയുമെടുക്കുക=അന്തൎജ്ജനങ്ങൾ പുറത്തിറങ്ങി വഴിയാത്ര ചെയ്യുമ്പോൾ ദേഹം മറയ്ക്കാൻ വേണ്ടി എടുക്കുന്ന വസ്ത്രവും മറക്കുടയും.

പുല=മരണം, പ്രസവം ഇവകളിൽനിന്നുണ്ടാകുന്ന അശുദ്ധി.

പുല്ല്=ദർഭപ്പുല്ല്=ഹോമാദിക്രിയകൾക്ക ഉപയോഗിയ്ക്കുന്ന ഒരുതരം പുല്ല്.

പുഷ്പാഞ്ജലി=പൂവുകൊണ്ട് ദേവന്മാൎക്ക ചെയ്യുന്ന ഒരുതരം അൎച്ചന.

പൂജ=പ്രത്യേകതരത്തിലുള്ള ദേവാരാധന.

പൂജാപാത്രം=ആ ദേവാരാധനയ്ക്കു വേണ്ടതായ പാത്രങ്ങൾ.

പൂണുല്=ഉപനയനം എന്ന കൎമ്മത്തിന്നു ശേഷം കഴുത്തിൽ ഒരു പ്രത്യേകതരത്തിൽ ധരിയ്ക്കുന്ന മൂന്നിഴച്ചരട് (യജ്ഞസൂത്രം).

പൂണുൽചരട്=അന്തൎജ്ജനങ്ങൾ കഴുത്തിൽ താലി കെട്ടുന്ന ചരട്. ഇത് പൂണുലുപോലെ മൂന്നിഴ നൂലെടുത്ത് പ്രത്യേകമായ ഒരു സമ്പ്രദായത്തിൽ പിരിയ്ക്കണം.

പൂപ്പാലിക = പൂജയ്ക്കും മററും പുഷ്പം എടുത്തുവെയ്ക്കുവാനുള്ള തട്ട്—പാത്രം.

പൊഴുതുതാലി=നമ്പൂതിരിമാരുടെ വിവാഹത്തിന്നു വധുവിനെ കെട്ടിയ്ക്കുവാനുള്ള താലി.

പ്രസന്നപൂജ=ദേവപൂജയുടെ അവസാനത്തിൽ ചെയ്യേണ്ടതായ ഒരു കൎമ്മം.

പ്രായശ്ചിത്തം=വൈദികവിധിപ്രകാരം കൊടുക്കുന്നതും അനുഷ്ഠിയ്ക്കുന്നതുമായ ശിക്ഷ—പ്രതിവിധി.

ബലിയിടുക=പിതൃകൎമ്മം ചെയ്യുക.

ബലിയെണ്ണ=പിതൃകൎമ്മം ചെയ്യാനുള്ള എണ്ണ.

ബൌധായനന്മാർ='ആശ്വലായനന്മാർ' എന്ന പദം നോക്കുക

ബ്രഹ്മചാരികൾ = ഉപനയനം കഴിഞ്ഞ ഉണ്ണികൾ (ഉപനിച്ചുണ്ണികൾ).

ബ്രഹ്മസ്വം മഠം=ഓത്തന്മാർ മഠം—വേദപാഠശാല.

ഭഗവതിപ്പാട്ട്=ഭഗവതിയ്ക്കു വഴിപാടായി കളമെഴുതി കഴിയ്ക്കുന്ന ഒരടിയന്തരം.

ഭഗവത്സേവ=പ്രത്യേകതരത്തിലുള്ള ദേവാരാധന.

മണ്ഡലം=മണ്ഡലക്കാലം—വൃശ്ചികം ഒന്നാം തീയ്യതി മുതൽ നാല്പത്തൊന്നു ദിവസം.

മന്ത്രകോടി=വിവാഹക്രിയ നടത്തുമ്പോറം ഉടുക്കാനുള്ള കോടിവസ്ത്രം.

മാററ്=മണ്ണാനോ വെളുത്തേടനോ അലക്കിയ വസ്ത്രം.

മാററുടുത്തു കുളിയ്ക്കുക=മണ്ണാനലക്കിക്കൊണ്ടുവന്ന വസ്ത്രം ഉടുക്കുകയും പിന്നെ കുളിയ്ക്കുകയും ചെയ്യുക.

മാററുവെയ്ക്കുക=മണ്ണാൻ അലക്കിക്കൊണ്ടുവന്ന വസ്ത്രം വെയ്ക്കുക. വിളക്ക് പറനിറപ്പ് മുതലായത് വെച്ചിട്ടാണ് മാററുവെയ്ക്കുക പതിവ്.

മാസം=ദീക്ഷ അവസാനിയ്ക്കുന്ന ദിവസം.

മാസവിശേഷം=ഏകാദശി സംക്രമം മുതലായി ഓരോ മാസത്തിൽ വരുന്ന വിശേഷദിവസങ്ങറം.

മുഹൂർത്തം=ശുഭസമയം.

മൂന്നു വ്രതങ്ങറം=ഒരു കൊല്ലം നീണ്ടുനില്ക്കുന്ന ഒന്നും 12 ദിവസം വീതം നീണ്ടുനില്ക്കുന്ന രണ്ടും കൂടി ബ്രഹ്മചാരികറംക്കു അനുഷ്ഠിയ്ക്കേണ്ടതായ മൂന്നു വ്രതങ്ങറം

മേലരി=ഹോമത്തിന്നുള്ള പ്ലാവ്, തെങ്ങ്, ആല് മുതലായ ഉത്തമവൃക്ഷങ്ങളുടെ ചെറുതായി കൊത്തിനുറുക്കിയ വിറക്.

മേശാന്തി=അമ്പലങ്ങളിലെ ദേവനെ പൂജിയ്ക്കുന്ന പൂജകൻ.

മൊതലോത്=ബ്രഹ്മചാരികറംക്കു വേദം ആദി മുതൽ അവസാനം വരെ ഒരു തവണ അദ്ധ്യയനം ചെയ്യണം; ആ അദ്ധ്യയനം ചെയ്യൽ.

യജ്ഞാദികറം=യാഗം പൂജ മുതലായ ദേവപ്രീതികരങ്ങളായ വൈദികകർമ്മങ്ങറം.

യാഗങ്ങറം=ബ്രാഹ്മണർക്കു ചെയ്യേണ്ടതായ പ്രത്യേകതരത്തിലുള്ള ഒരു ദേവാരാധന.

യാഗശാല=യാഗം ചെയ്യാനുള്ള സ്ഥലം.

യൂപം=യാഗത്തിന്നു ആടിനെ കെട്ടാനുള്ള കററി.

വടക്കിനി=ഹോമസ്ഥലം.

വാതിൽപുറപ്പാട്=കട്ടികളെ ജനിച്ച ശേഷം ആദ്യമായി വീട്ടിൽ നിന്നും പുറത്തേയ്ക്കു കടത്താനുള്ള വൈദികകർമ്മം.

വാലിയക്കാർ=നമ്പൂതിരിമാരെ പരിചരിയ്ക്കുന്ന നായന്മാരായ ഭൃത്യന്മാർ.

വാസ്തു=ഗൃഹങ്ങൾക്ക തച്ചുശാസ്ത്രവിധിപ്രകാരം നിശ്ചയിയ്ക്കാറുള്ള അതിര്.

വേട്ടേക്കരൻപാട്ട്=വേട്ടേക്കരനു വഴിപാടായി കളമെഴുതി കഴിയ്ക്കുന്ന ഒരടിയന്തരം.

വേളി=വിവാഹം.

വൈദികന്മാർ=വൈദികകാര്യങ്ങളിൽ എന്തെങ്കിലും സംശയങ്ങളുണ്ടായാൽ പരിഹാരം വിധിച്ചു കൊടുക്കുവാൻ അധികാരപ്പെട്ട നമ്പൂതിരിമാർ.

വൈശാഖം=പുണ്യകർമ്മങ്ങൾ ചെയ്യുന്നതിന്നു പ്രത്യേകം വിധിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു കാലം.

വൈശ്വദേവം=വൈശ്യം—ഗൃഹസ്ഥന്മാരായ നമ്പൂതിരിമാൎക്ക നിത്യവും ചെയ്യേണ്ടതായ ഒരുതരം ഹോമം.

വ്രതമഴിയുക=ആണ്ടുവ്രതം മുതലായ മൂന്നു വ്രതങ്ങളും അവസാനിപ്പിയ്ക്കുക.

ശംഖുകാല്=പൂജയ്ക്കു ശംഖു വെയ്ക്കുവാൻ വേണ്ടി ഓട്ടുകൊണ്ട് പ്രത്യേക തരത്തിൽ വാൎത്തുവെയ്ക്കുന്ന ഒരു മുക്കാലി.

ശാന്തി=അമ്പലങ്ങളിലെ പൂജ—ദേവാരാധന.

ശാന്തിക്കാർ=അമ്പലങ്ങളിലെ പൂജ കഴിയ്ക്കുന്നവർ.

ശുദ്ധവെളിച്ചെണ്ണ=ദീക്ഷ—ബ്രഹ്മചാരികൾക്ക വേണ്ടതായ വെളിച്ചെണ്ണ.

ശുദ്ധി=ഒരു താന്ത്രികകൎമ്മം.

ശുദ്ധം=തീണ്ടൽ തൊടീൽ മുതലായ അശുദ്ധമില്ലായ്മ.

ഷോഡശസംസ്കാരങ്ങൾ=നമ്പൂതിരിമാൎക്കു ജാതകൎമ്മം നാമകരണം മുതലായി ചെയ്യേണ്ടതായ പതിനാറ് വൈദികസംസ്കാരങ്ങൾ.

സഞ്ചയനം=ശവസംസ്കാരം കഴിഞ്ഞ ശേഷം അവിടെയുള്ള അസ്ഥികൾ പെറുക്കി വിധിപ്രകാരം സ്ഥാപിക്കൽ (കുഴിച്ചിടൽ)

സംവത്സരദീക്ഷ=ദീക്ഷ എന്ന പദം നോക്കുക.

സന്ധ്യാവന്ദനം=രണ്ടു നേരവും സന്ധ്യാസമയത്ത് വൈദികവിധിയനുസരിച്ച് ബ്രാഹ്മണർ ചെയ്യുന്ന ഈശ്വരവന്ദനം.

സമാവൎത്തനം=ബ്രഹ്മചൎയ്യത്തിന്റെ സമാപനം—ഉണ്ണി എന്ന നില വിട്ട് നമ്പൂതിരിയാവുന്നതു് ഈ കൎമ്മംകൊണ്ടാകുന്നു.

സീമന്തം=ഗൎഭിണികൾക്കു ചെയ്യേണ്ടതായ ഒരു വൈദികസംസ്കാരം.

സംസ്കാരം=നാഗരികത; വൈദികവിധിപ്രകാരമുള്ള ചില കൎമ്മങ്ങൾ; ശവസംസ്കാരം.

സ്ഥാലീപാകം=ഗൃഹസ്ഥന്മാൎക്കു ഔപാസനാഗ്നിയിൽ പ്രതിപക്ഷം തോറും ചെയ്യാനുള്ള ഒരു ഹോമം.

സ്നാതകന്മാർ=സമാവൎത്തനം കഴിഞ്ഞു് വേളി കഴിക്കാതിരിക്കുന്ന നമ്പൂതിരിമാർ.

സ്മാൎത്തന്മാർ = അന്തൎജ്ജനങ്ങളിൽ ചാരിത്രദോഷശങ്കയുണ്ടായാൽ വിചാരണ ചെയ്തു് വിധി കല്പിക്കാൻ അധികാരപ്പെട്ട നമ്പൂതിരിമാർ.

സ്രുവം=ഹോമങ്ങൾക്കു നെയ്യ് എടുത്ത് ഹോമിക്കാനുള്ള ഉപകരണം.

ഹവനാദികൾ=ഹോമം മുതലായ കൎമ്മങ്ങൾ.

ഹവിസ്സ്=ഹോമിക്കുവാനുള്ള ദ്രവ്യം (നിവേദ്യം).

ഹവിസ്സ് [illegible] യിടുക.

—ം.—

കേരള സാഹിത്യ
അക്കാദമി